

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

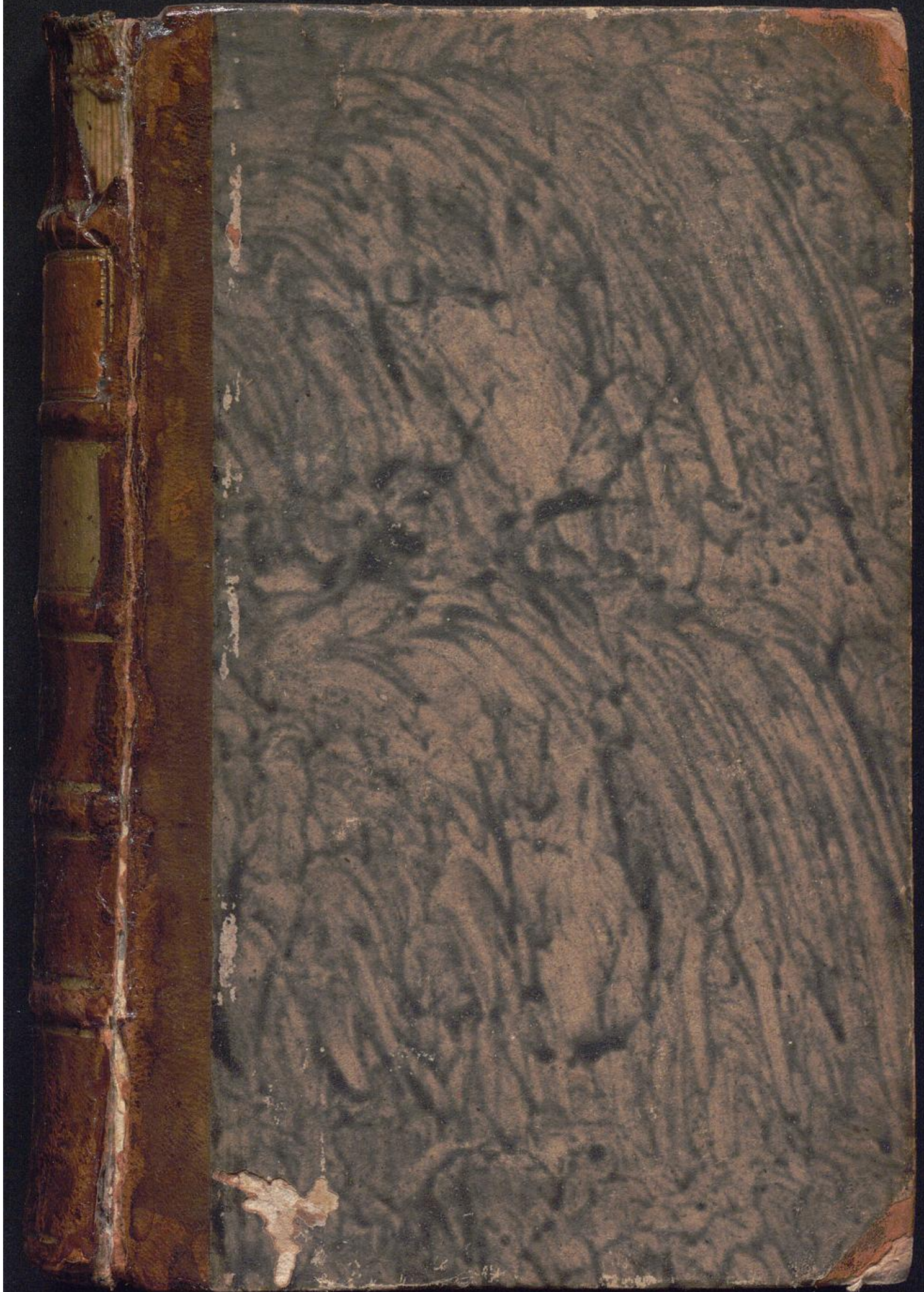
Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

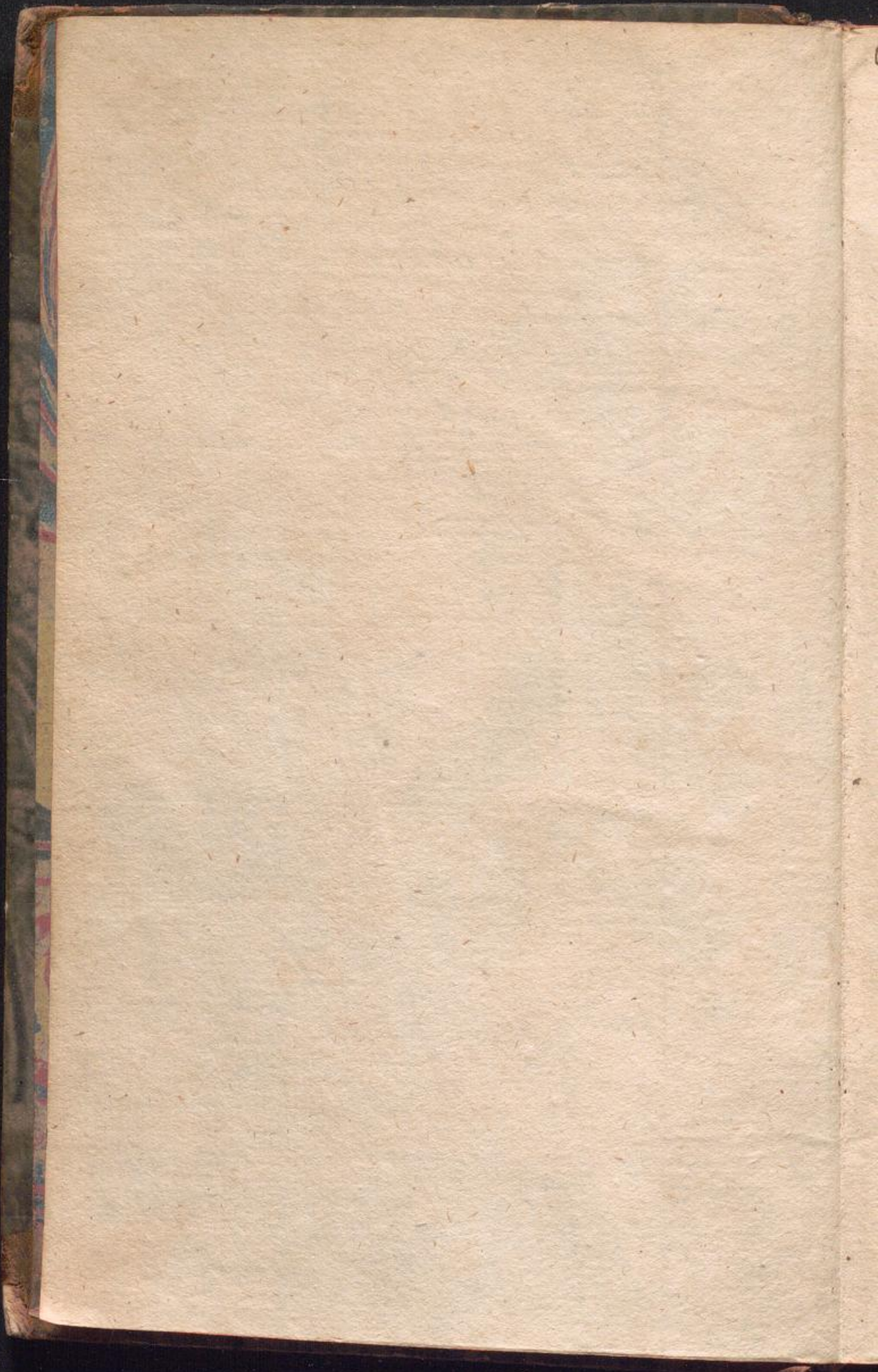
Lipsiae, 1775

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51022)

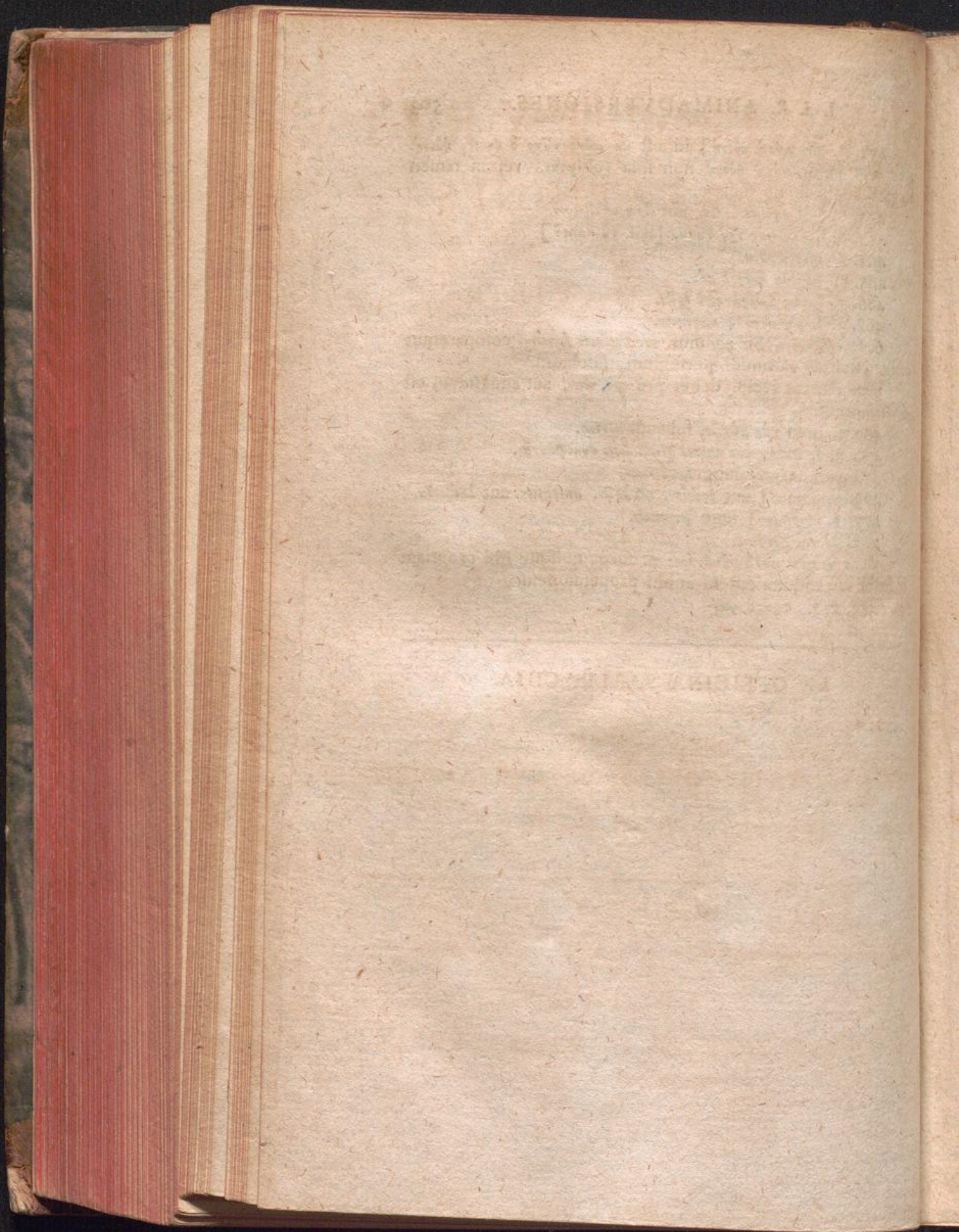

EL

F. Schleusner

H 387

MAXIMI TYRII

DISSERTATIONES

EX RECENSIONE

IOANNIS DAVISII,

COLLEG. REGII CANTAB. PRAESIDIS,

EDITIO ALTERA,

AD DVOS CODD. MSS. EMENDATA

NOTISQUE LOCVPLETIORIBVS AVCTA,

CVI ACCESSERVNT

I E R. M A R K L A N D I,

COLL. D. PETRI CANTABRIG. SOCI,

ANNOTATIONES.

RECVDI CVRAVIT

ET ANNOTATIVNCVLAS DE SVO ADDIDIT

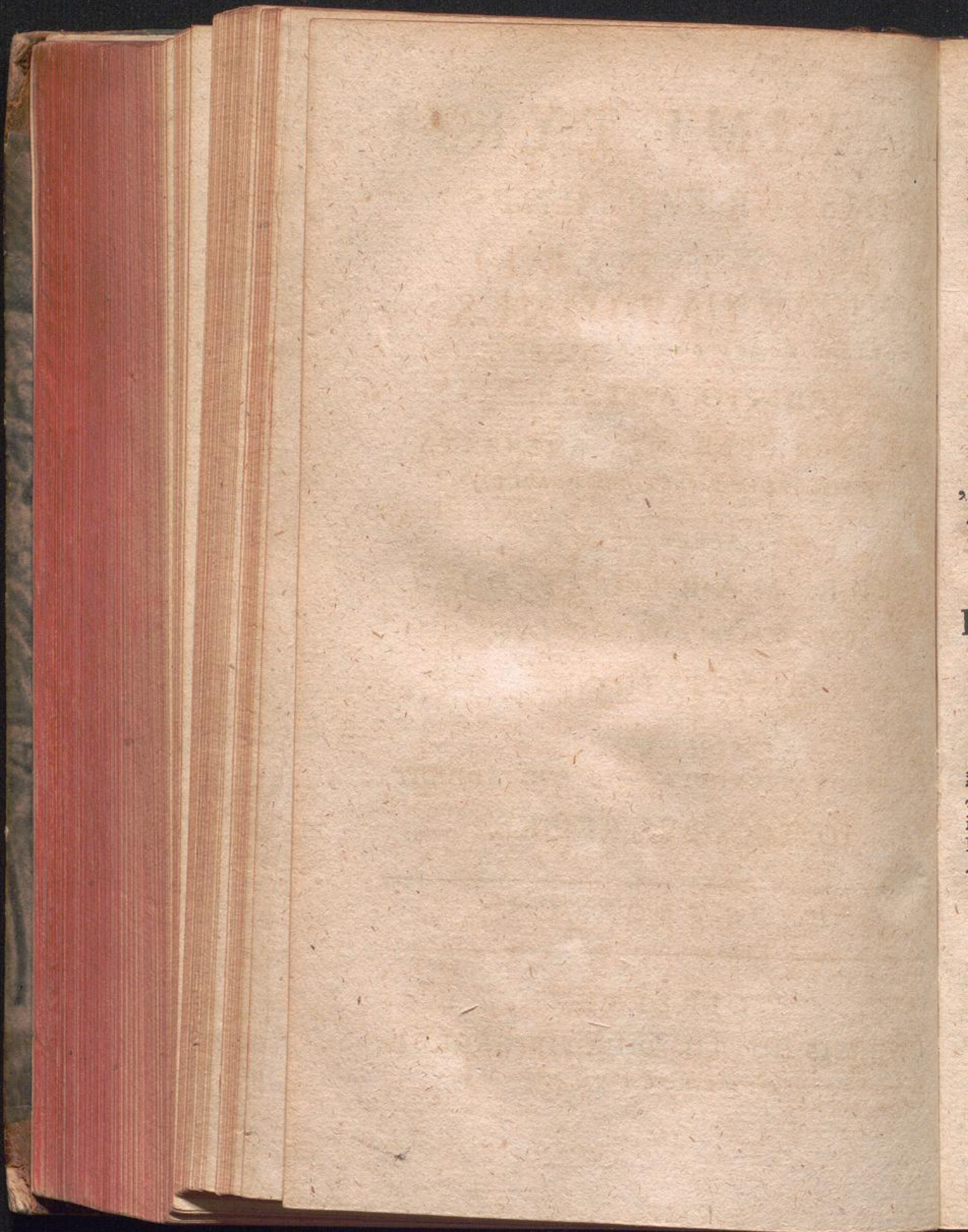
IO. IACOBVS REISKE.

P A R S S E C V N D A

L I P S I A E

IMPENSIS GOTTH. THEOPH. GEORGI.

C I D I C C L X X V.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΥΡΡΙΟΥ
ΛΟΓΟΙ.

MAXIMI TYRII
DISSERTATIONES.

ΛΟΓΟΣ ΚΕ΄.

Ἔτι περὶ ἔρωτος.

Ἀναλαμβάνοντες αὖθις αὖ τὰς περὶ ἔρωτος λόγους^a,
ὡς περὶ ἀρχὴν μακρᾶς ὁδοῦ, μετ' ἀνάπαυλαν βα-

DISSERT. XXV.

De eodem amore.

Resumamus iterum eandem de amore disputationem, tan-
quam magni itineris principium, interposita quiete, do-
nec

NOTAE ET EMENDATIONES.

DISSERT. XXV. vulgo IX.

Sectio á.

^a Ἀναλαμβάνοντες αὖθις [αὖ] τὰς περὶ
ἔρωτος λόγους,] Vulgo αὖθις [αὖ-
τὰς] τὰς περὶ ἔρωτος λόγους. Nos
id recepimus, quod exhibent
Reg. et Harleian. Aeschylus in
Agamemn. v. 348.

οὐκ ἂν γ' ἐλόντες [αὖθις αὖ]
θάνοισιν ἂν.

Vbi frustra cl. Stanleius repo-
nit, αὖθις ἀνθάνοισιν ἂν. Euripides
Heraclid. v. 796. —

Νέος μεδέσῃν' ἐκ γέροντος [αὖθις
αὖ.]

Aristophanes in Ranis v. 306.
Ἐκ κομμάτων γὰρ [αὖθις αὖ] γά-
λῃν ὄρω. (est ex Euripidis Oreste

MAX. TYR. P. II.

v. 279. vbi vide scholiasten.)

Et v. 440. Ἄλλοις ἂν [αὖθις αὖ]
γε, καί, τὰ τρώματα. Iterum
v. 1265. Ὅρᾶς, προσήψεν [αὖθις
αὖ] τὴν λήκυθον. Sic alibi pas-
sim. Vide sis eundem poetam
in Nubibus v. 1382. Acharn.
v. 854. Thesmoph. v. 869. et
Aristidem Orat. in Aesculapium
tom. I. pag. 67. ac in Panathen.
pag. 323.

Ibid. αὖθις αὐτὰς τὰς περὶ]
Quemadmodum conieceram,
editum video: Ἀναλαμβάνοντες αὖθις
αὖ τὰς περὶ ἔρωτος λόγους. quae
locutio in quavis fere pagina
occurrit. Sic πάλιν αὖ passim:

A

vt

δίζωμεν ἐπὶ τὸ τέλος^b, ἠγυμόνας παρακαλέσαντες
 τῆς ὁδοῦ Ἑρμῆν τὸν λόγιον^c, καὶ Πειθᾶ, καὶ Χάριτας,
 καὶ τὸν Ἔρωτα αὐτόν. Οὐ γὰρ τοι σμικρὸν, εἴδ' ὑπὲρ
 τῶν τυχόντων, τὸ κινδύνευμα· παραθεῖ μὲν γὰρ τῇ
 λεωφόρῳ τῆ περὶ ἔρωτος λόγῳ κρημνὸς βαθύς, καὶ
 χρεὶ δυοῖν θάτερον, ἢ καλῶς ἐρῶντας ἰεναί ἀσφαλῶς,
 ἢ ἐκτραπομένους τῆς ὁδοῦ κακῶς ἐρᾶν καὶ ἐνεχθῆναι
 κατὰ τῆ κρημνῆ. Τῆτό τοι δείσας καὶ Σωκράτης
 ἐκεῖνος, εὐρῶν τὸ πάθος ἐνακμάζον τῇ τε ἄλλῃ Ἑλ-
 λάδι, καὶ πολὺ μάλισα ταῖς Ἀθήναις, καὶ μετὰ πάντα
 ἀδίκων ἐρασῶν καὶ μειρακίων ἐξηπατημένων, οἰκτεῖρας
 τῆ πάθος ἐκατέραν τὴν ἀγέλην, καὶ μῆτε παῦσαι δυ-
 νάμενος τὴν ὕβριν νόμῳ, (εἰ γὰρ ἦν Λυκῆργος, εἰδὲ
 Σόλων, εἰδὲ Κλεισθένης^d, εἰδὲ τις ἄλλος τῶν διὰ δύνα-

nec ad finem perueniamus; quod ut fieri possit, duces
 viae nobis assumamus, facundiae praesidem Mercurium, Sua-
 dam, Gratias, ipsumque Amorem. Nec enim paruum est cer-
 tamen, aut de re leui institutum: quandoquidem vsitatam ora-
 tionis viam, quae de amore agere solet, praecipitium comitatur
 profundissimum; ut alterum necesse sit, vel ut recte ames, tuto-
 que viam hanc absolvas; aut ut de via deflectens secus ames,
 et in praecipitium feraris. Quod cum timeret noster Socrates, vi-
 deretque morbum hunc cum in aliis Graeciae partibus, tum
 praecipue Athenis dominari, plenaque esse omnia amatoribus,
 qui deciperent, adolescentibus, qui deciperentur, miseratus est
 in utrisque miserum hunc affectum; cumque rem tam impudi-
 cam lege vindicare non posset, (neque enim Lycurgus erat, aut
 Solon, aut Cleodesthenes, aut alius aliquis eorum e numero,
 qui

vt apud Porphyrium *de Abst.* II,
 40. καὶ πάλιν αὐτὰ πλήθη etc.
 vbi male legitur αὐτὰ πλήθη. M.
 ὁ βαδίζωμεν ἐπὶ [τὸ] τέλος,
 Sic mss. vulgo deest vox pen-
 ultima.

^c Ἑρμῆν τὸν λόγιον,] Vide Ger.
 Io. Vossium de Idololatria II, 32.

^d εἰδὲ Κλεισθένης,] Vulgo κλη-
 δοσθένης. Reg. κλειδοσθένης. At
 veram lectionem diserte re-
 praesentat Harleian. eamque
 Paccius in suo codice reperit,
 et restitutam voluit Heinfius.
 Plutarchus in Vita Periclis pag.
 153. D. κλεισθένης ἐξήλασε Πεισι-
 στρατίδης,

μιν ἀρχικὴν πισυομένων^e ἐν τοῖς Ἑλλησι) μήτε δι' ἐξουσίας βιάσασθαι πρὸς τὰ κρείττω, (Ἡρακλέες γὰρ αὐτοῖς πρὸς τῆτο ἔδει, ἢ Θησέως, ἢ τινος ἄλλου σωφρονιστῆ ἰσχυρῆ) μήτε πείσαι λόγῳ, (ἀπειθεὶς γὰρ χεῖμα ἐπιθυμία προσλαβῆσα οἴστρον, καὶ προσελθῆσα ἐγγύτατα μανία)^f ἔτω δὴ ὁ Σωκράτης^g τὸ μὲν ὑπερ-ιδεῖν παντάπασι τῶν νεανίσκων καὶ τῶν μεираκίων^h

qui apud Graecos imperarunt) neque vi eos ad officium cogere posset, (hoc enim vel Herculis fuisset, vel Thesei, aut si quis alius robustus fuit morum castigator) neque rationibus persuadere, (quia nihil est, quod difficilius persuaderi potest, quam libido, praesertim si furiis quibusdam agitata quam proxime ad furorem accedat) negligendos sibi neque hos, neque illos putavit, aut

τρατίδας, καὶ κατέλυσε τὴν τυραννίδα γενναίως, καὶ νόμους ἔθετο, καὶ πολιτείαν ἀριστα κεκραμένην πρὸς δμόνοιαν καὶ σωτηρίαν κατέστησε. Vide sis Herodot. V. 66. seqq. Eius meminerunt Aristoteles Polit. III. 2. Cicero in Bruto cap. VII. Plutarchus de Repugn. Stoic. p. 1033. Dion Chrysostomus Orat. XXII. p. 274. Themistius Orat. II. p. 31. XXIII. p. 287. Scholiastes in Aristophanis Nubes v. 37. aliique.

^e τῶν δύναμιν ἀρχικὴν πισυομένων] Ita vulgo, Reg. et Harl. τῶν [διὰ] δύναμιν. Forfan τῶνδε δύναμιν ἀρχικὴν πισυομένων.

^f καὶ προσελθῆσα ἐγγύτατα μανία] Mallem προσελθῆσα, *progressa, profecta*: et, ἐγγύτατα μανίας. vt XIII. 4. ἐνόσει νόσον δεινὴν, καὶ ἐγγύτατα μανίας. et sect. 7. τῆς λογισμῆς ἐπιταράττει ἐγγύτατα μανίας. XVI. 9. ἐγγύτατα μὲν τείνει

μανίας. neque vnquam aliter loquitur in hac phrasi. M.

^g [ἔτω] δὴ ὁ Σωκράτης] Legendum videtur ἔτος δὴ ὁ Σωκράτης.

Ibid. ἔτω δὴ ὁ Σωκράτης] *Davisius* coniiicit, ἔτος δὴ. Forte ex scripturae vestigiis legendum, τῆτο δέισας Σωκράτης, τὸ μὲν etc. vide initium sententiae, τῆτο τοι δέισας καὶ Σωκράτης ἐκεῖνος etc. quae vox vltima respuit ἔτος in eadem periodo. vltimatissimum vero est post longam digressionem resumere initium sermonis. M.

^h νεανίσκων καὶ τῶν μεираκίων] Obserua discrimen inter has voces. νεανίσκος est *iuuenis*, qui et vocatur ὁ ἐραστῆς, *amator*, maior aetate: μεираκίον est *puer*, qui et τὰ παιδικὰ, et ὁ ἐρώμενος, *quod amatur*. vnde paullo ante *Opposita* vides ἀδίκων ἘΡΑΣΤΩΝ, et ΜΕΙΡΑΚΙΩΝ ἐξηπατημένων] vbi

ἐκ ἠνέσχετο, ἔδδὲ πρὸς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἐξέκαμει, ἐξεῦρε δὲ μηχανὴν ἐκασίς ἀγωγῆς τοιάνδε τινά.

β'. Φράσω δὲ αὐτὴν κατὰ τὰς τῆ Φρυγὸς λόγους μῦθον πλατῶν. Ποιμὴν ἀνῆρ καὶ μάγειρος¹ ἐβάδιζον

aut de salute eorum desperandum esse; excogitavit ergo artem eiusmodi, qua eorum animos duceret.

2. Quam ut commode ostendere possim, Aesopico more fabellam proponam. Pastor quidam et lanio simul incedebant:

ἐρασῶν est idem, quod νεανίσκων. sic et Plutarchus Ἑρωτικῶ p. 754. D. εἰ δὲ ἀρχεὶ βρέφους μὲν ἢ τίτθι, — ἘΡΑΣΤΗΣ δὲ ΜΕΠΑΚΙΟΥ etc. et Noster XXVI, 8. Κρητικῶ ΜΕΠΑΚΙΩ αἰσχροὺν ἘΡΑΣΤΗΝ ἐκ εἶναι Κρητικῶ ΝΕΑΝΙΣΚΩ αἰσχροὺν προσάψασθαι ΠΑΙΔΙΚῶΝ. quem locum ita vertit Cl. Interpres: *IUVENI Cretensi turpe habetur non AMARE: iuveni Cretensi turpe habetur amore pueri se inquinare.* Vide, quantum erravit Vir Summus non observata hac Distinctione. Ita verti oportuit: *PVERO Cretensi turpe habetur non AMARI: iuveni Cretensi turpe habetur tangere puerum amatum.* Lyfias quidem, Orat. in *Simona*, semel confundit has voces, et appellat νεανίσκον, quem passim vocauerat μειράκιον. M.

Sectio β'.

ἢ Ποιμὴν ἀνῆρ καὶ μάγειρος] μάγειρος lanium potius, quam coquum, hoc in loco significat. Illius quidem potestatis mentionem non faciunt lexicographi, cuius eam ob causam nonnulla proferam exempla. Plutarch. in *Apophth.* p. 175. D.

Ὁ δὲ βῆν ἰδῶν σφατῶμενον ὑπὸ [μάγειρον] καὶ πίπτοντα ταχέως. Artemidorus *Oneirocr.* lib. III. c. LVII. p. 187. οἱ δὲ ἐν ἀγορᾷ [μάγειροι,] οἱ τὰ κρέα κατακόπτοντες καὶ πρῶσκοντες. Dion Chrysostomus *Orat.* IV. p. 66. τῆ γὰρ ποιμῆνος ἐκ ἄλλο τι ἔργον, ἢ πρῶνοια καὶ σωτηρία καὶ φυλακὴ προβάτων, ὡς κατακόπτειν (lege ἐχὶ κατακόπτειν) ἔ μὰ Δία καὶ σφάττειν καὶ δέρειν καίτοι ἐνίοτε πολλὰ προβάτα ἐλαύνει [μάγειρος] εἰς ἀησάμενος, ἀλλὰ πλεῖστον διαφέρει [μαγειρικῆ] καὶ ποιμεικῆ etc. Pari ratione locutus est Themistius *Orat.* XIII. p. 171. C.

Ibid. μάγειρος] Bene notat *Danivius*, vocem μάγειρος hic sumi pro *lanio*. Exemplis ab eo adductis adde *Synesium De Regno*, p. 4. μηδὲ πλῆθος προβάτων ποιεῖ ποιμένα, ἔ μᾶλλον ἢ μάγειρον, ὃς ἐλαύνει κατακόψων αὐτὰ, καὶ ἐμφορηθισομένους τε αὐτὰς, καὶ ἄλλοις δεῖπνον ἀποδωσόμενος. haec est descriptio *lanii*, prout patet ex istis κατακόψων et ἀποδωσόμενος, *occisurus* et *vendiurus*: unde *lanius* in *Glossario Latino-Graeco* redditur κρεωπάλης et in *Graeco-Latino* μαγειρεύω est *lanio*.

ἄμφω κοινὴν ὁδὸν ἰδόντες δὲ ἐκ ποιμνης ἄρνα εὐτρα-
 Φῆ πλανώμενον, ἀπολειφθέντα τῶν συννόμων, ὥσαντο
 ἐπ' αὐτὸν ἄμφω. Ἦν ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θη-
 ρία τοῖς ἀνθρώποις. Ἐρωτᾷ ὁ ἀμνός, τίς ὢν ἐκότερος
 ἐθέλει αὐτὸν μεταχειρίσασθαι καὶ ἄγειν. Ὡς δὲ ἐπύ-
 θετο τάλιθῃ αὐτὰ καὶ τὴν ἀμφοῖν τέχνην^κ, φέρων
 ἑαυτὸν ἐπιτρέπει τῷ ποιμένι λέγων πρὸς τὸν μάγειρον^λ.
 Σὺ μὲν γὰρ δῆμιός τις εἶ καὶ μαιφόνος τῆς ἀρνῶν
 ποιμνης, τάτω δὲ ἐξαρκέσει ἂν καλῶς τὰ ἡμέτερα
 ἔθῃ^μ. Εἴκαζε, εἰ βάλει, κατὰ τὸν μῦθον, τὰς μὲν

bant: inter eundem euenit, vt agnum pinguissimum seorsim
 a grege suo viderent aberrare: accurrit vterque. Agnus ergo,
 vt sciret, cui se committeret, (nam tum temporis humano more
 bruta loquebantur) quis vterque eorum esset, exquirat. Vbi,
 quod res erat, cognouit, artemque vtriusque satis percepit, pa-
 stori se tradit: Ianioni contra, Tu, inquit, carnifex es, gregis-
 que nostri crudelis mactator; huic vero gens non inuisa sumus.
 Confer, si placet, ex praescripto huius fabulae amatores illos
 cum

Ianion. hac voce vtuntur *ol LXX*
Thren. II, 21. ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς σου
 ἐμαγείρευσας, ἐκ ἐφείσῃς *Ianiasti,*
iugulasti. M.

κ ἐπύθετο τάλιθῃ αὐτὰ τὴν ἀμφοῖν
 τέχνην,] Vulgo τάλιθῃ αὐτὰ [καὶ]
 τὴν ἀμφοῖν τέχνην. Contra quam
 iubent mss. Addidisse videntur
 coniunctionem, vt constructio-
 ni facerent satis. Ea vero salua
 fit, si τάλιθῃ sic capias, quasi
 noster scripserat κατὰ τάλιθῃ
 αὐτὰ. Haec enim praepositio
 passim subintelligitur.

l λέγων πρὸς τὸν μάγειρον,] Hae
 voces in Reg. et Harleian. non
 leguntur, et forte Maximo sub-
 duntur, licet faciliorem red-
 dant orationem. Possunt certe
 subaudiri, nec scriptoribus est

inuitatum similia lectoribus
 supplenda relinquere. Vide
 I. Fr. Gronouium ad Senecae
 de Benef. VII. 30. Eas tamen
 in sua versione Paccius expref-
 fit; inque suo libro, si bona
 fide rem gessit, H. Stephanus
 inuenit.

μ τάτω δὲ [ἐξαρκέσει ἂν] κα-
 λῶς τὰ ἡμέτερα ἔθῃ.] Heinsius
 reponit, τάτω δὲ ἐξαρκέσει καλῶς
 τὰ ἡμέτερα ἔθῃ, sic gregem vo-
 cari statuens. Mihi non pla-
 cet emendatio. Vulgo dant
 τάτω δὲ ἐξαρκέσειεν. At codices
 ἐξαρκέσειαν. Lego: τάτω δὲ [ἐξ-
 αρκέσει ἂν] καλῶς τὰ ἡμέτερα
 [ἔθῃ.] Huic vero abunde suffi-
 ciet lana nostra. Possis etiam
 paullo propius, τὰ ἡμέτερα [λή-
 νη.]

ἐρασὰς ἐκείνης μαγείροις πολλοῖς, τὸν δὲ Σωκράτην ποιμένι ἐνὶ, τὰ δὲ μειράκια τὰ Ἀττικὰ θρέμμασι πλανώμενοις, ὁμοφώνοις ἀληθῶς, ἔ κατὰ τὴν ἐν τοῖς μύθοις ἐξέσταν. Τί ἂν ἐν δράσαι ὁ ποιμὴν ἕτος ὄρνων τῆς δημίας τῆς τῶν μειρακίων ὄρας ἐφιεμένους, καὶ δρόμῳ ἐπ' αὐτὴν ὠθεμένους; ἄρα ἀνέξεται, καὶ τὴν ἡσυχίαν ἄγων σήσεται; ἕτω μὲν εἴη ἂν μαιφονώτερος αὐτῶν τῶν δημίων. Οὐκ ἔν θεύσεται, καὶ κοινωθήσει τῷ δρόμῳ, καὶ διώξεται σὺν αὐτοῖς, ἔκ ἐπὶ τῇ ἴσῃ. Καὶ τις ἰδὼν τῶν ἀπειρών τῆς τέχνης καὶ τῆς αἰτίας τῷ δρόμῳ, αὐτὸ ἐκείνο οἴσεται, ἐπ' ὀλέθρῳ καὶ τῶτον θεῖν· εἰ δὲ ἀναμείνη τὸ τέλος, ἐπαινέσεται τὸν δρό-

cum multis lanionibus; Socratem cum pastore vno; adolescentulos Atticos cum pecoribus, quae a grege suo aberrant; nam et hi eodem more inter se loquuntur, reuera tamen, neque pro fabularum licentia. Quid ergo facturus est cum carnifices hos formae insidiari adolescentulorum videbit hic pastor, magnoque impetu accurrere? permittet hoc, tacitusque adstabit? ita ipsis crudelior tortoribus esset. Imo curret, ut illi; insequetur eodem modo, sed alio fine. Et tamen imperitus aliquis, qui artem, quam vterque profitetur, ignorat, aut qui causam currendi nescit, currere vtrumque in perniciem putabit agni, donec finem videbit; tum enim cursum laudabit, imitari cona-

νη.] de qua voce cl. Stanleius ad Aeschyli Eumen. v. 45. sed ποιητικώτερα videtur, et nimis obsoleta.

Ibid. τῶτον δὲ ἐξαρκέσειεν καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔδη] Ita erat in priori editione. Vnde conieceram: ἐξαρκέσει, ἂν καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔχη huic vero sufficiet, si res nostrae prosperae sint. quod tamen non satisfacit. Cl. Editor legit, τὰ ἡμέτερα ἔρια, quod et mihi olim in mentem venerat. sed deleui, quia vox γάλα, lac,

deesse videbatur. Iac enim, aequae ac lana, fructus erat, quem ex Oibus percipiebant Veteres! vide Epicetum Enchirid. c. LXIX. Et fieri potest, ut vox γάλα deliteat sub adverbio καλῶς. certe sensus debuit esse: Huic vero sufficiet lac et velle-ra nostra. Paulo ante: τάλῃ δῆ αὐτὰ καὶ τὴν ἀμφοῖν τέχνην omitti potest Coniunctio, ut τέχνην sit Appositivum. Noster saepe ita scribit. Et Codices eam omittunt. M.

μον, καὶ μιμήσεται τὴν σπερδὴν, καὶ θαυμάσει τὸν Θη-
 ρευτὴν, καὶ μακαρίσει τὴν ἄγρην. Διὰ τῆτο καὶ ὁ Σω-
 κράτης ἐρᾶν ἔλεγε, καὶ πάντων ἐρᾶνⁿ. καὶ ἐκοινώνει
 τῆ δρόμῳ, καὶ ἐδίωκε τὰς καλὰς, καὶ τὰς συνεραστὰς
 ἔφθανε, καὶ τὰς δημίους ὑπετέμενετο. Καὶ γὰρ ἦν αὐτῶν
 καὶ πονεῖν ἰκανώτερος, καὶ ἐρᾶν δεινότερος^o, καὶ λαμ-
 βάνειν εὐσοχώτερος· καὶ πάνυ εἰκότως. Τοῖς μὲν γὰρ
 ἄλλοις ὁ ἐρῶς ἦν ὄνομα ἐπιθυμίας ἐν ἡδοναῖς πλανώμε-
 νον, ἀρχὴ δὲ αὐτῆ ἀνδρος σώματος ἐρχόμενον εἰς ὀφθαλ-
 μὸς, καὶ δι' αὐτῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ῥέον· ὁδοὶ γὰρ κάλ-
 λος οἱ ὀφθαλμοί· τῷ δὲ Σωκράτει ὁ ἐρῶς ἦν κατὰ
 μὲν τὴν σπερδὴν τοῖς ἄλλοις ὅμοιος, κατὰ δὲ τὴν ἐπι-
 θυμίαν διαφέρων, κατὰ δὲ τὴν ἡδονὴν σωφρονέστερος,
 κατὰ δὲ τὴν ἀρετὴν εὐσοχώτερος, ἀρχὴ δὲ αὐτῆ ψυ-
 χῆς ἀνδρος^p ἐν σώματι διαφαινόμενον. Οἷον εἰ

conabitur diligentiam, mirabitur hunc venatorem, beatam iudi-
 cabit ipsam praedam. Quare amare se profitebatur Socrates,
 et amare quidem omnes; currebat etiam cum aliis, sequebatur
 formosos, rivales suos praeuertebat, omnesque carnificum prae-
 cidebat conatus. Nam et laboris erat patientior, et amoris pe-
 ritior, et ad capiendum dexterior: nec sine causa. Aliis enim
 amor libidinis nomen erat, quod in mediis sine certa sede errat
 voluptatibus, cuius fons et origo est flos corporis, qui oculos intrat,
 ex oculis in animam dilabitur; prima enim via, qua pulchritudo
 sese insinuat, sunt oculi: at vero amor Socratis diligentia stu-
 dioque consequendi similis erat reliquis, libidine differebat; si vo-
 luptatem spectes, temperantior; si virtutem, solertior; cuius fons
 et origo erat pulchritudo animi, quae e corpore elucebat. Vt si
 pulchrum

η πάντων ἐρᾶν,] Vide supra
 Dissert. XXIV. 4. 9.

Ibid. ἐρᾶν ἔλεγε, καὶ πάντων
 ἐρᾶν,] Non omnes, sed pulchros

omnes, ut recte dicitur XXIV, 9.
 Haec igitur non videntur esse
 integra. M.

ο καὶ ἐρᾶν δεινότερος] Mallem

Θηρᾶν, venari. in hac enim
 praecipue versatur huius loci
 metaphora. vide, quae praece-
 dunt. Paullo post distingue:
 ῥέον· ὁδοὶ γὰρ etc. M.

p ψυχῆς ἀνδρος] Socrates apud
 Lucianum Vit. Auct. tom. I.

p. 379. Οὐ τῶν σωμάτων ἐραστῆς
 εἰμι,

Ξυνείης⁹ ποταμῶ κάλλος λειμῶνι ἐπιρρέον, καλὰ μὲν
τὰ ὑπ' αὐτῶ ἀνθῆ, λαμπρυνόμενα δὲ ὑπὸ τῆ ὕδατος
πρὸς τὴν ὄψιν. τῆτο δύναται καὶ ψυχῆς ἀνθος ἐμπε-
φυτευμένον σώματι καλῶ, ἐκλαμπρύνεται ὑπ' αὐτῆ,
καὶ ἐκλάμπει, καὶ διαφαίνεται. Καὶ ἔστι σωμάτων
ἴσρα ἔδεν ἄλλο, ἢ μελλίσσης ἀρετῆς ἀνθος, καὶ οἷον ἐ-
προοίμιον κάλλος ὠραιότερον. Ὡσπερ γὰρ τῆ Ἥλιος
προανίσχει τις αὐγὴ ὑπὲρ ἀκρῶν ὄρων, ἀγαπητὸν
ὀφθαλμοῖς θέαμα διὰ τὴν προσδοκίαν τῆ μέλλοντος
ἔτω καὶ τῆς λαμπρῆς ψυχῆς προανίσχει τις ἴσρα ὑπὲρ
ἀκρῶν τῶν σωμάτων, ἀγαπητὸν φιλοσόφοις θέαμα
διὰ τὴν προσδοκίαν τῆ μέλλοντος.

pulchrum cogites fluvium, qui pratulum irrigat; flores enim
quamuis pulchri sint, qui sub aqua sunt, pulchriores ta-
men aquae causa videntur: idem potest flos animae pulchro
innatus corpori; illustratur ab eo, elucet, splendorem suum
transfundit. Ut nihil aliud sit pulchritudo corporis, quam fu-
turae flos virtutis, et maioris quasi pulchritudinis praeludium.
Sicut enim solis exortum fulgor quidam in summitate montium
praecedat, quo vehementer delectantur oculi, quia aliud ex-
spectant; ita animae splendorem splendor aliquis in extremis
corporis partibus praecedat, quo plurimum delectantur philo-
sophi, quia aliud mox venturum vident.

εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἠγάμαι καλὴν.
Vide fis et Xenophontem Me-
mor. lib. IV. cap. 1. 2. Hunc
amorem Coelestis Veneris, il-
lum vero priorem vulgaris fa-
mulum censebant. Himerius
apud Photium Cod. CCXLIII.
pag. 2032. Πανδημῶ δ' Ἀφροδίτῃ
πρὸς τὴν οὐρανίαν ἔδεν κοινόν. ἢ
μὲν γὰρ βεβήλας, καὶ ἔκαστα
τὴν φύσιν, γεννᾷ τὰς ἔρωτας. τῆ
δὲ χρυσοὶ μὲν οἱ παῖδες, χρυσαὶ δὲ
τὰ τέτων καὶ βέλη. σκοποὶ δὲ αὐ-
τοῖς ψυχὰι νεοτελεῖς καὶ ἀκέραιοι.
Quae ex Platonis Sympof.

3. Nam
p. 318. sunt adumbrata. Hic
amor ad iuvenes solos fereba-
tur, ut eos meliores redderet.
Protogenes apud Plutarchum
Ἐρωτ. pag. 751. A. Ἔρωτος ὁ γνή-
σιος ὁ παιδικὸς ἐστίν — αὐτὸν ὄψει
— περὶ θῆραν νέων ὄξυ μάλα καὶ
γενναῖον, ἐγκελευόμενον πρὸς ἀρετὴν
τοῖς ἀξίοις ἐπιμελείας. Ast ἐπιτή-
δεια εἰς προσδοκίαν ἀρετῆς τὰ κάλ-
ιστα, prout noster §. 3. loquitur.
Vide tamen Ciceronem Tusc.
IV. 33, 34.

9 οἷον εἰ ξυνείης etc.] Vel
ξυνείης. Diff. XXXII, 4. οἷον εἰ
ξυνείης

γ'. Ἀλλὰ Θεσσαλὸς μὲν ἀγαπήσει πῶλλον^τ, καὶ Αἰγύπτιος πόρτιν, καὶ Σπαρτιάτης σκύλακα. Φιλάνθρωπος δ' ἀνὴρ καὶ Φιλοφρέμων τῶ ζῶσ τῶτ, ἔκατὰ γεωργὸν Αἰγύπτιον, ἔδὲ κατὰ ἵππικὸν Θεσσαλὸν, ἔδὲ κατὰ κυνηγέτην Λακωνικόν. Τῶτοις μὲν γὰρ ἡ Θεραπεία, προοίμιά γε τοῖς ζῶοις πόνῶσα^ς. ὁ δὲ ἐραστὴς ὁ Φιλάνθρωπος Θεραπεύει τὰ παιδικὰ ἐπὶ κοινωνία τῆς ἀρετῆς, Θεραπεύει δὲ ἐπιλεξάμενος τὰ ἐπιτηδειότατα, ἐπιτήδεια δὲ εἰς προσδοκίαν ἀρετῆς τὰ κάλλιτα. Τὸ δὲ κάλλος, τὸ αὐτὸ ὄν, ἀλλοιότερον μὲν φαίνεται

3. Nam si Theſſalus equi pullum, Aegyptius vitulum, Spartiata catulum amat; cur qui hominem amat, qui hoc animal deperit, ab Aegypto agricola, aut equite Theſſalo, aut venatore Laconico superabitur? Longe enim alia illorum cultura est, quae ad laborem tantum animalia illa praeparat, quibus postea utatur: cum amator hominis, qui adolescentem colit, nihil aliud, quam communionem virtutis habeat propositam; quod ut fieri possit, eligit ex omnibus maxime idoneos; idonei maxime ad virtutem consequendam sunt, qui maxime sunt pulchri. Iam pulchritudo cum sit eadem, alia tamen videtur

ὄculις

ξυνής παναρχμόνιόν τι ὄργανον etc. XV, 5. οἷον εἰ ξυνή τις ὀλκάδα etc. M.

Harleian. προοίμια γε τοῖς ζῶοις ποιῶσα. Forſan reponendum τῶτοις μὲν γὰρ ἡ Θεραπεία προοιῶται τοῖς ζῶοις πόνως. His enim animalibus cultura labores conciliat; hoc est, bestias, quas memoravit, curant, ut eorum laboribus vel ad utilitates suas, vel ad voluptates utantur. Vide Budaeum Comm. L. G. p. 740.

Sectio γ'.

τ ἀγαπήσει πῶλλον,] Sic Reg. non πῶλον, ut vulgo.

ς τῶτοις μὲν γὰρ ἡ Θεραπεία, προοίμια γε τοῖς ζῶοις πόνῶσα.] Locus est corruptus. Heinſius emendat: τῶτοις μὲν γὰρ ἄλλη Θεραπεία, προοίμια τοῖς ζῶοις πόνῶσα. Infeliciter, ut opinor; licet id in interpretando sit secutus. Paccius vertit: *Horum namque obsequium, et providentiae cura, alumnos suos ducit ad laborem.* In Reg. est Θεραπεία προῶμα τε, literis οἱ superscriptis.

ι ἐπιτήδεια δὲ] Praecedat ἐπιτηδειότατα. unde accuratius foret: ἐπιτηδειότατα δὲ εἰς προσδοκίαν etc. aliter non satis probabit, quod proposuerat, sic Dissert. XXXVIII. εἰκὲν εἶπερ ἔχει τὰ ἀγαθὰ, τὰ τελεώτατα ἔχει τελεώτατον δὲ ἡ ἀρετή: δίδωσι τῶν οὐ ἔχει. de Deo loquitur. M.

A 5

u [ἀλλοίως

μοχθηροῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλοιότερον δὲ ἐρασαῖς νομίμοις
καὶ γὰρ τὸ ξίφος, τὸ αὐτὸ ὄν, ἀλλοιότερον μὲν φαίνεται
τῷ ἀριστῇ, ἀλλοιότερον δὲ τῷ δημίῳ· καὶ τὴν Πηνελό-
πην ἀλλοίως μὲν Ὀδυσσεὺς ὄρα, ἀλλοίως δὲ ὁ Εὐρύ-
μαχος^υ· καὶ τὸν ἥλιον ἄλλως μὲν ὄρα Πυθαγόρας,
ἄλλως δὲ Ἀναξαγόρας, Πυθαγόρας μὲν ὡς θεόν^κ,
Ἀναξαγόρας δὲ ὡς λίθον^ν· καὶ τὴν ἀρετὴν ἄλλως μὲν
διώκει Σωκράτης, ἄλλως δὲ Ἐπίκουρος, Σωκράτης μὲν
ὡς εὐδαιμονίας ἐραστῆς, Ἐπίκουρος δὲ ἡδονῆς. Οὕτω
καὶ καλὸν σῶμα ἄλλως μὲν διώκει Σωκράτης, ἄλλως
δὲ Κλεισθένης^ζ· Σωκράτης μὲν ὡς ἀρετῆς ἐραστῆς,
Κλεισθένης δὲ ὡς ἡδονῆς.

oculis improbis, alia legitimis amatoribus: sicut ensis cum idem
fit, alius tamen videtur viro forti, alius carnifici: sicut Penelo-
pen aliter Ulysses videt, aliter Eurymachus: sicut solem aliter
videt Pythagoras, aliter Anaxagoras; Pythagoras ut Deum,
Anaxagoras ut lapidem: sicut virtutem aliter sequitur Socra-
tes, aliter Epicurus; Socrates enim beatitudinem amat, volu-
ptatem Epicurus. Eodem modo pulchrum corpus aliter sequi-
tur Socrates, aliter Clitthenes; Socrates enim ut virtutis, ut
voluptatis amator Clitthenes.

4. Cum

^υ [ἀλλοίως μὲν] Ὀδυσσεὺς ὄρα,
[ἀλλοίως δὲ] ὁ Εὐρύμαχος.] Vulgo
[ἄλλως] Ὀδυσσεὺς ὄρα, [ἄλλως]
ὁ Εὐρύμαχος. Nos Reg. et Harl.
lectionis, quam dedimus, ha-
bemus auctores.

^κ Πυθαγόρας μὲν ὡς θεόν.] Vi-
de Diogenem Laërtium viii. 27.

^ν Ἀναξαγόρας δὲ ὡς λίθον.] Ori-
genes Philos. cap. VIII. Ana-
xagoras dixit, ἥλιον, καὶ σελήνην,
καὶ πάντα τὰ ἄστρα λίθους εἶναι ἐμ-
πύρους. Praeter eos, quos lau-
davit Menagius ad Laërtii II.
8, 10. vide Platonem de Legg.

lib. X. §. 3. Plutarchum de
Superstit. p. 169. E. Harpocra-
tionem et Suidam in Ἀναξαγό-
ρας, denique scholiastas ad
Apollonii Rhodii I. 498. et ad
Euripidis Oresten v. 980. Huc
respicit etiam Lucianus in Ica-
romenippo tom. II. p. 202.

^ζ ἄλλως δὲ Κλεισθένης.] Caue
legislatozem intelligas, de quo
supra §. 1. Mollis enim et im-
pudicus iste nebulo denotatur,
quem sale defricabant Aristo-
phanes aliique comici. Vide
scholiasten ad Nubes v. 304.
Ranas v. 48. et Suidam.

Seçtio

δ'. Ὅποταν τοίνυν ἀκρίβως ἐρῶντα μὲν τὸν Φιλόσοφον, ἐρῶντα δὲ καὶ τὸν μοχθηρὸν ἄνδρα, μὴ προσείπῃς τὸ γιγνόμενον ὀνόματι ἐνί. Ὁ μὲν ἐφ' ἡδονὴν οἰσεῖ, ὁ δὲ κάλλος ἐρᾷ. ὁ μὲν ἄκων νοσεῖ, ὁ δὲ ἐκὼν ἐρᾷ. ὁ μὲν ἐπ' ἀγαθῶν ἐρᾷ τῶν ἐρωμένων, ὁ δὲ ἐπ' ὀλέθρῳ ἀμφοῖν. ἐκεῖνος τῶν ἐρωτος ἀρετῆ ἐργον, τῶνδε τῶν ἐρωτος ἐργον ὕβρις. ἐκεῖνος τῶν ἐρωτος Φιλία τέλος, τῶνδε τῶν ἐρωτος ἔχθρα τέλος. ἀμισθος ὁ ἐρῶς ἐκεῖνος,μισθοφόρος ὁ ἐρῶς ἕτος. ἐκεῖνος ὁ ἐρῶς ἐπαινστός, ἐπονείδιστος ἕτος. ἐκεῖνος Ἑλληνικὸς, βαρβαρικὸς ἕτος. ἐκεῖνος ἀρήν, ἀπαλὸς ἕτος. ἐκεῖνος ἐσῶς, πτῆνός ἕτος, ἀβεβαιός. Ἐκεῖνον τὸν ἐρωτα ἐρῶν ἀνὴρ, Φίλος Θεῶν, Φίλος νόμῳ, μετὸς αἰδῶς, μετὸς παρρησίας. ἐκεῖνος καὶ μετ' ἡμέραν τὸν ἐρῶμενον περιέπει καὶ ἀγάλλεται τῷ ἐρωτι, καὶ ἐν γυμνασίῳ συμπλέκεται, καὶ ἐν δρόμῳ συνθεῖ, καὶ ἐν θήρᾳ συγκυνηγετεῖ, καὶ ἐν πολέμῳ συναριστεύει, καὶ ἐν εὐτυχίαις συνευτυχεῖ, καὶ ἀποθα-

4. Cum ergo audies amare philosophum, audies amare hominem improbum; caue utrumque eodem dicas nomine. Quia alter in libidinem fertur, alter pulchritudinem amat; alter inuitus aeger est, alter amat libenter; alter bona illius spectat, quem amat; alter cum pernicie amat utriusque; illius amoris virtus, huius opus est voluptas; illius amoris finis est amicitia, huius simultas; ille amor gratuitus, hic mercenarius est; ille encomio, hic vituperio dignus est; ille Graecus, hic barbarus est; ille virilis, hic effoeminatus est; ille stat, hic volat, nec unquam diuturnus est. Qui illo amore captus est, Deo carus, carus legi, plenus pudoris, plenus libertatis est; ille etiam interdum amatum complectitur, et se oblectat, cum eo in gymnasio luctatur, in stadio currit, in venatione laboris comitem, in bello virtutis focum se praebet; si felix sit, felicitatis consors est; si moriendum est, una moritur;

Seçtio δ'.

α καὶ ἐν εὐτυχίαις συνευτυχεῖ.]
Nihil in hoc eximii: nam et
improbi amatores idem faciunt.

vnde legendum arbitror, καὶ ἐν
ἐτυχίαις συναυτυχεῖ. et in infor-
tunius una cum eo infortunatus
est. caetera enim exempla pe-
tuntur

νόντι συναποθνήσκει καὶ ἔδεν αὐτῷ δεῖ πρὸς τὴν συν-
 χσίαν ἢ νυκτὸς, ἢ ἐρημίας. Ὁ δὲ ἕτερος ἐραστὴς
 Θεοῖς μὲν ἐχθρὸς, πλημμελὴς γάρ· ἐχθρὸς δὲ καὶ νόμῳ,
 παράνομος γάρ· ἀθαρσής, δύσελπις, αἰδῆς ἄπορος,
 ἐρημία φίλος, καὶ νυκτὶ, καὶ Φωλεοῖς· μηδαμῶ ἀν' ἐδέ-
 λων ὀφθῆναι συνδιημερεύων τοῖς παιδικοῖς, Φεύγων
 ἥλιον, διώκων νύκτα καὶ ὀμίχλην,

Ποιμέσιν ἢ τι φίλην,

κλέπτη δὲ τ' ἀγαθὴν^b. Ὁ μὲν ποιμένι ἔοικεν^c, ὁ δὲ
 κλέπτη ἔοικεν, καὶ λανθάνειν εὐχεταί· οἶδε γάρ τὸ κα-
 κόν, ὃ δρᾷ, ἀλλὰ εἰδῶς ὑφ' ἡδονῆς ἔλκεται. Καὶ γάρ
 ἐν τοῖς εὐκάρποις φυτοῖς^d ὁ μὲν γεωργὸς τημελῆς
 πρόσσεισιν, ὁ δὲ κλέπτης ἐμπεσῶν δρέπει καὶ λυμαί-
 νεται καὶ σπαράττει.

moritur; denique ad congressum nec nocte opus habet, nec
 solitudine. Alter contra diis inimicus, libenter enim peccat;
 inimicus legis, legem enim transgreditur; diffidens, exspes, im-
 pudens, solitudinem, noctem, loca tenebrosa captat; nunquam
 luce palam cum amasio versari audet, solem fugit, noctem se-
 quitur et caliginem,

Quam non pastor amat,

sed fur diligit. Alter enim pastori, alter furi similis est, amat
 enim latebras: malum namque, quod agit, non nescit; et cum
 non nesciat, tamen a voluptate trahitur. Sic ad fructiferas ar-
 bores caute accedit agricola; fur violenter carpit, laeditque
 plantas, ac frangit.

tuntur a rebus, quae laborem et
 molestiam habent; gymnasium,
 cursus, venatio, bellum; deni-
 que, mors. M.

^b Ποιμέσιν ἢ τι φίλην, κλέπτη δὲ
 [τ'] ἀγαθὴν.] Vulgo κλέπτη δὲ
 ἀγαθὴν. A nobis autem stat Har-
 leian. Respicit noster ad Ho-
 mericos hosce:

κατέχευεν ὀμίχλην

Ποιμέσιν ἢ τι φίλην, κλέπτη δὲ
 [τε] νυκτὸς ἐμείνω.

5. Si
 Exstant Iliad. γ'. 10.

^c ὁ μὲν ποιμένι ἔοικεν, ὁ δὲ
 κλέπτη ἔοικεν,] Nonne Euange-
 listae scrinia compilavit? vide
 D. Iohannem X, 1. 2. etc. M.

^d ἐν τοῖς εὐκάρποις φυτοῖς]
 Scribo ἐγκάρποις, fructiferis: ut
 μοχ: Καλὸν σῶμα δρᾷ ἀνδρῶν καὶ
 ἐγκαρπον. quae his respondent.
 vide XXVII. ad finem. M.

Sectio

έ. Καλὸν σῶμα ὄρεās ἀνθῶν καὶ ἔγκαρπον, μὴ
 χράνης, μὴ μιάνης, μὴ προσάψῃ τῷ ἀνθῶς· ἐπαίνεσον,
 ὡς ὁδοιπόρος Φυτόν ποτε·

Τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶν^ε.

Φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

Φεῖσαμ τῷ Φυτῷ τῷ Ἀπόλλωνος^ε καὶ τῷ Διός, ἀνά-
 μεινον τῆς καρπῆς, καὶ ἐρασθήσῃ δικαιοτέρον. Οὐ
 χαλεπὸν τὸ ἔργον· ἔ γάρ Σωκράτης μόνον, ἔδὲ Φιλο-
 σόφῃ μόνον. Ἦδη καὶ Σπαρτιάτης ἀνῆρ^ς ἔκ ἐν Λυ-
 κείῳ τραφεῖς, ἔδὲ ἐν Ἀκαδημία γυμνασάμενος^h, ἔδὲ
 ἐν Φιλοσοφίᾳ πεπαιδευμένος, ἐντυχὼν μειρακίῳ βάρ-
 βαρικῷ μὲν, ἀλλ' ἀκρῶς καλῷ καὶ ἀνθῶντι ἀρτι, ἠρά-
 σθη μὲν αὐτῷ· πῶς δ' ἔκ ἐμελλεν· ἀλλ' ἔπεραιτέρω
 τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐπαινῶ τῆς ἀριστείας τὸν Ἀγησίλαον

5. Si pulchri corporis florem fructumque videas, caue
 polluas, caue temeres, caue florem tangas: lauda potius, vt
 viator plantam solet:

Sic propter Apollinis aram

Germen adhuc tenerae conspexi surgere palmae.

Parce Apollinis Iouisque plantae, exspecta fructus, rectius ama-
 bis. Non admodum molestum hoc est; nec enim Socrates tan-
 tum hoc potuit, nec solius est philosophi. Scimus Spartiatam
 quendam, qui nec in Lyceo enutritus, nec in Academia institu-
 tus, nec in philosophia eruditus esset, occurrisse adolescentulo,
 quamuis barbaro, tamen formoso admodum, et qui in ipso aetatis
 flore esset; quem amavit quidem: quidni enim amaret? nunquam
 tamen ultra oculos et adspectum quicquam eius delibavit. Ego plu-
 ris

Sectio ε.

ε Τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶν] Odyss. ζ'. 162.

ε τῷ φυτῷ [τῷ] Ἀπόλλωνος] Vulgo deest vox penultima, quam nos ex Reg. et Harleian. adiecimus.

ε Σπαρτιάτης ἀνῆρ] Agesi-laum dicit, qui cum Megabaten Spithridatae filium deperiret,

et eum vellet adolescens oscu-
 lari, totis viribus repugnauit.
 Vide Xenophontis Agel. cap.
 V, 4. 5. Plutarchum de Aud.
 Poët. pag. 31. C. et Cedrenum
 pag. 204. D.

h ἐν Ἀκαδημία γυμνασάμενος] Puto Auctorem scripsisse γεγυ-
 μνασμένος, Palliue, vt τραφεῖς et
 πεπαιδευμένος. M.

ε ἢ τὸν

μᾶλλον, ἢ τὸν Λεωνίδην μαχίμων¹. ἀμαχώτερος γὰρ ὁ ἔρωσ ἦν τῷ βαρβάρῳ, καὶ τὰ τῷ ἔρωτος βλήματα τιτρώσκει μᾶλλον, ἢ τὰ Καδύσια, ἢ τὰ Μηδικά. Τοιγαρῶν ὁ Ξέρξης μὲν ἐπέβη Λεωνίδα κειμένῳ, καὶ παρήλθεν ἔσω Πυλῶν. Ἀγησίλαω δὲ μεχρι τῶν ὀφθαλμῶν προσελθὼν ὁ ἔρωσ, ἐνταῦθα ἔση ἐπὶ θυγατρὶ τῆς ψυχῆς μείζον τὸ ἔργον. Δίδωμι τὰ ἀριτεῖα. Ταῦτα δρῶντα ἐπαιῶ τὸν Ἀγησίλαον μᾶλλον, ἢ Τισσαφέρνην διώκοντα, ἢ Θεβαίων κρατῶντα, ἢ τὰς μάστιγας καρτερῶντα. ἐκείνα μὲν γὰρ ἦν τῆς τῶν σωματῶν τροφῆς καὶ παιδαγωγίας, ταῦτα δὲ ἔργα ψυχῆς τῷ ὄντι ἡσκημένης καὶ μεμαστιγωμένης.

ris hanc Agefilai fortitudinem facio, quam quae in bello praeclare gessit Leonides: magis namque inexpugnabilis amor erat barbari illius; tum amoris tela magis penetrant, quam Cadusia, aut Medica. Quare Xerxes mortuum calcavit Leonidem, Pylasque ingressus est: at Agefilao cum ad oculos tantum usque processisset amor, in ipsis animi foribus haesit ac remansit; quod maioris virtutis est. Ego certe illi praemium trado. Ego hoc in rebus Agefilai magis laudo, quam cum Tisaphernem insequitur, Thebanos superat, flagra perfert: illa namque ad corporis educationem institutionemque pertinebant; haec contra vere exercitati animi, multisque flagris subacti, signa fuerunt.

DISSERT.

¹ ἢ τὸν Λεωνίδην μαχίμων.] *gnabilis amor erat barbari illius.* ita debuit: *Amor enim victu difficilior erat, quam (Xerxes) ille barbarus.* δ' ἔρωσ est *Deus Amor*; vnde *telorum* eius mentio, statim: et per τοῦ βαρβάρου vult *regem Persarum*, (non *puerum istum barbarum*, cuius paullo ante facta mentio) qui δ' *βαρβαρος* a Graecis scriptoribus centies vocatur. vide Aelianum V. H. II, 13. M.

Quid velit vox vltima, ignoro. vertitur: *quam quae in bello praeclare gessit Leonides.* saltem hoc debuit fuisse τῶν μαχίμων. sed et sic, exemplum desidero huiusce vocis μάχμα, vel τὰ μάχμα, pro, *res in bello gestae.* Sequitur: ἀμαχώτερος γὰρ ὁ ἔρωσ ἦν τῷ βαρβάρῳ. Constructionis et vocum ambiguitas Viro Summo imposuit, qui vertit: *magis namque inexpu-*

Sectio

ΛΟΓΟΣ κς'.

Ἔτι περὶ τῆς Σωκράτους ἐρωτικῆς.

Σμερδῖς Θραξ ὑπὸ Ἑλλήνων ἀλξ, μειράκιον βασιλικόν^α, ὀφθῆναι γαῦρον, ἐκομίσθη δῶρον τυράννω Ἴωνι, Πολυκράτει τῷ Σαμίω. Ὁ δὲ ἤσθη τῷ δῶρω, καὶ ἐρᾷ Πολυκράτης Σμερδῖς, καὶ αὐτῷ συνερᾷ ὁ Τήϊος ποιητῆς Ἀνακρέων. Καὶ Σμερδῖς παρὰ μὲν Πολυκράτης ἔλαβε χρυσὸν καὶ ἀργυρον, καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν μειράκιον καλὸν παρὰ τυράννω ἐρῶντος· παρὰ δὲ Ἀνακρέοντος ᾠδὰς καὶ ἐπαίνας, καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν παρὰ ποιητῆ ἐραστῆ. Εἰ δὴ τις παραβάλλοι ἐρωτα ἐρωτι, τυραννικὸν ποιητικῶ· πότερος ἂν αὐτοῖν Φανείη ἐνθεώτερος, καὶ ἐράνιος, καὶ ἄξιος Ἀφροδίτης ἐπνομάζεσθαι, καὶ ἔργον εἶναι θεῶ^β; Ἐγὼ μὲν οἶμαι κρατεῖν ἂν

DISSERT. XXVI.

De eadem Socratis amatoria.

Smerdies, natione Thrax, formae elegantissimae planeque regiae puer, dono a Graecis quibusdam regi Ionico, Polycrati nimirum Samio, donatus est. Quo munere in tantum rex delectatus est, ut puerum vehementer amaret; in quo rivalem habuit poetam Teium, Anacreontem. Et a Polycrate quidem aurum argentumque dono accepit Smerdies, aliaque eiusmodi, quae puerum formosum a rege amatore accipere aequum est; ab Anacreonte contra carmina ac laudes, et quaecunque ab amatore poeta aequum est. Si quis iam utrumque amorem, regium dico poeticumque, inter se componere velit; utrum eorum diuinum magis coelestemque, utrum magis Venere dignum, magisque sanctum visum iri existimas? Ego illum magis

Sectio 1.

α Ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων [ἀλξ,] μειράκιον βασιλικόν,] Vulgo ὑπὸ Ἑλλήνων, [κάλξς] μειράκιον βασιλικῶ. Sed eo, quo dedimus modo, nonnullos codices habere monuit Leopardus Emend. XVII. 2.

Ac sane Reg. et Harl. repraesentant μειράκιον βασιλικόν. Historiam narrant Aelianus V. H. IX. 4. et Athenaeus lib. XII. p. 540. E.

β ἔργον εἶναι [θεῶ;] Vulgo ἔργον εἶναι [ἴσιον.] Reg. ἔργον εἶναι [ἴσιον.]

τὸν Μῆσαις καὶ Χάρισιν ἀνακεκραμένον μᾶλλον, ἢ τὸν ἀνάγκη καὶ δέει. Ὁ μὲν γὰρ αἰχμαλώτῳ ἔοικεν, ἢ μισθοφόρῳ, ἔ πάνυ τι εὐτυχεῖ· ὁ δὲ ἐλευθέρῳ, καὶ Ἕλληνι.

β'. Διόπερ μοι δοκεῖ^c ἔδδ' ἐν τοῖς βαρβάροις πάνυ τι ἐπιχωριάσαι τὰ τῷ ἔρωτος. Ὅπως γὰρ τὸ μὲν πλῆθος δαλεύει, τὸ δὲ ἄρχον δεσπόζει, τὸ διὰ μέσων ἐνθένδε ἐξήρηται^d, τὸ ἰσήμερον τε καὶ ἰσότημον καὶ ξύννομον^e. Ὁ δὲ ἔρως ἔδδενί ἔτιως πολεμεῖ ὡς ἀνάγκη, καὶ ἔστι χρηῖμα γαῦρον, καὶ δεινῶς ἐλεύθερον, καὶ τῆς Σπάρτης αὐτῆς ἐλευθερώτερον. Μόνον γὰρ τοι τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔρως, ἐπειδὴν τῷ καθαρῶς συγγένηται, ἔ πλῆστον τέθηπεν, ἔ τύραννον δέδιεν, ἔ βασιλεία ἐκ-

gis arbitror, quem Musae Gratiaeque temperant, quam quem necessitas et metus. Alter enim homini captiuo, aut infelici similis est mercenario; alter libero, et Graeco.

2. Quam esse causam arbitror, cur vix apud barbaros amor inueniri soleat. Vbi enim populus feruit, rex imperat; ibi totum illud medium, quod auctoritate, quod dignitate, ac societatis lege inter se par est, penitus sublatum est. Nihil autem amori magis inimicum est, quam metus et necessitas; est enim generosum quid amor ac ingenuum, ipsaque Sparta magis liberum. Solus enim omnium, quae hominibus adesse solent, cui pure ac sine labe vlla haeserit, nec opes admiratur, nec reges metuit, nec regiam stupet, nec iudicium

[ὄσθ.] At Harleian. ἔργον εἶναι θεῶν, quod recepimus. Vide Aelianum V. H. III. 9.

Ibid. καὶ ἔργον εἶναι θεῶν;] Prior Lectio erat ὄσιον pro θεῶν. clare hic vides manum et correctionem ipsius Auctoris. M.

Secutio β'.

c Διόπερ μοι δοκεῖ] Hoc et Platoni ἔδοκει ante Te, Maxime: ex Illo enim habuisti, *Sympos.* p. m. 12. τοῖς γὰρ βαρβάροις διὰ τὰς τυραννίδας αἰσχροὺν ταῦτό γε,

(scil. παιδερατεῖν,) καὶ ἢ γε φιλοσοφία καὶ φιλοσοφία. M.

d τὸ διὰ μέσων ἐνθένδε [ἐξήρηται,] Vulgo τὸ [δὲ] διὰ μέσων ἐνθένδε [ἐξήρηται.] Harleian. vero sic plane dat, vt edidimus; et cum eo facit Reg. ad vltimam vocem quod attinet.

e καὶ ξύννομον] Mallem καὶ ἰσόμενον, vt ἰσήμερον, et ἰσότημον. Paulo ante, pro τὸ δὲ διὰ μέσων, conieceram, τὸ διὰ μέσων, et ita Mff. M.

f ἐγὼ

πλήττεται, ἔδικασήριον φυλάττεται, ἔφεύγει θάνατον· ἔθρηϊόν αὐτῷ δεινόν, ἔπῦρ, ἔκρημνός, ἔθάλαττα, ἔξίφος, ἔβρόχος· ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπορα αὐτῷ εὐπορώτατα, καὶ τὰ δεινὰ εὐμαχώτατα, καὶ τὰ φοβερά εὐπετέστατα, καὶ τὰ χαλεπὰ εὐκολώτατα. Ποταμοὶ πάντες περάσιμοι, χειμῶνες πλωϊμώτατοι, ὄρη εὐδρομώτατα· πανταχῆ θαρσεῖ, πάντων ὑπερορᾶ, πάντων κρατεῖ. Πολλῆ γε ἄξιον τὸ ἐρᾶν, τοιῆτον ὄν. Ἐγὼ μὲν οἶμαι καὶ εὐξασθαί τινα^f νῆν ἔχοντα μηδαμῆ ἀπαλλαγῆναι αὐτῆ, εἰ μέλλοι^g ὅμῃ ἐρῶν ἐλεύθερός τε εἶναι καὶ ἀδελῆς καὶ ἀπῆλτος.

γ'. Δέδια δὲ, μὴ ἔτοιῆτον ἢ παῖσι ἐξῆς, ἀλλὰ τις ὁμοίότης ἐπιτηδεύματος αἰσχυρῆ ὑποδῦσα ἔργον καλόν, τῇ πρὸς αὐτὸ εἰκασία καλλωπιζομένη τυγχάνῃ μὲν τῆς φαντασίας ὁμοίας, τῆ δὲ τέλεος ἀσοχῆ. Μιμεῖται πρὸς καὶ φαρμακοπώλης ἰατρον, καὶ συκοφάντης ῥήτορα, καὶ σοφιστῆς φιλόσοφον. Καὶ πανταχῆ

cium horret, aut mortem vitat; non bellua vlla, non ignis, non praeceps locus, non mare, non ensis, non laqueus, illi metum incutit: sed et inuia penetrat, et periculosa superat; et quae alii metuunt, facile contemnit; et quae aliis difficilia videntur, facile efficit. Fluios facile tranat, tempestate facile nauigat, in montibus facile currit; vbique praesenti est animo, omnia despicit, omnia in potestate habet. Res minime contemnenda est amor, quoties talis est. Vt arbitror, optaturum esse sapientem virum, ne vnquam ab eo amor recedat; si quidem vna cum illo libertatem, securitatem, animique firmitatem consecuturus sit.

3. Vereor tamen, ne in omnibus talis sit, sed potius res foeda, quae pulcherrimae habitum sibi vendicet, solaque similitudine se efferat; vt ipsam quidem consequatur imaginem, multum tamen absit a fine. Sicut agyrta imitatur medicum, sycophanta oratorem, sophista philosophum. Ita vbique inuenies malum

f ἐγὼ μὲν οἶμαι καὶ εὐξασθαί τινα] Scribe καὶ εὐξασθαί. M. g εἰ μέλλοι] Sic Reg. et Harleian. vulgo εἰ μέλλει.

MAX. TYR. P. II.

B

Seçtio

εὖροις ἀν' ἑαυτοῦ ἀγαθῶ κακὸν, πολλῶ τῶ ὁμοίᾳ ἀνακεκραμένον, ἢ προαιρέσει χωριζόμενον, ὡς ὁ ῥήτωρ τῆ συκοφάντι· ἢ τέλει, ὡς ὁ ἰατρός τῆ Φαρμακείας ἢ ἀρετῆ, ὡς ὁ Φιλόσοφος ἢ τῆ σοφιστῆ· προαιρέσεις δὲ καὶ ἀρετὴ καὶ τέλος ὀλίγοις γινώσκοντες. Ὅταν ἔν ἐν ἐπιτηδεύμασι διπλοῖς καὶ ἀμφιβόλοις τὰ μὲν ὁμοία ἐκ ἀπῆ, τὰ δ' ἀνόμοια προσῆ, ἀνάγκη κατὰ τὸ ἀγνοούμενον ἢ δυναμένοις χωρίζειν^ι τὰς τέχνας, κατὰ τὸ εἰκαζόμενον αὐτὰς συνάπτειν.

δ'. Μὴ ποτ' ἔν καὶ περὶ ἔρωτος ταύτη κριτέον, καὶ ἡγήτεον αὐτὸν εἶναι ὄνομα κοινὸν ἐν μεταχρηστικῆς καὶ κακίας τεταγμένον, ὑπ' ἀμφοῖν μὲν δημαγωγούμενον, σχηματιζόμενον δὲ πρὸς ἑκατέραν, ὁποτέρᾳ ἑυγγένοιτο, τῶ τῆς ἐπαγομένης πάθει προσομαζέσθαι. Καὶ μὴν τῆς ψυχῆς δίχα νενεμημένης, ὡς ὁ Πλάτωνός κ' φησι λόγος, ἥς τῶ μὲν τῶν μερῶν ὄνο-

malum bono adhaerere, et ob similitudinem, quam habet, cum eo coalescere; cum tamen vel proposito distinctum sit, ut orator a sycophanta; vel fine, ut medicus ab agyrta; vel virtute, ut philosophus a sophista: pauci enim vel propositum, vel finem, vel virtutem intelligunt. Cum ergo duae artes ambiguae concurrunt, in quibus et similitudo quaedam et dissimilitudo concurrat, necesse est, eas, qui secundum dissimilitudinem separare artes non possunt, ex eo, quod simile est, coniungant.

4. Videamus ergo, an eodem modo de amore fit iudicandum, nomen nimirum esse medium, quod virtutem inter improbitatemque consistit, ut tam ab hac, quam ab illa, suaviter alliciatur; vtriusque formam, vtriusque nomen, prout alteri earum adhaeret, sibi adsumat. Cum autem duae sint, ut Plato docet, partes animae, quarum altera ratio, altera affectus

Sectio γ'.

h ὡς [δ] ἰατρός — ὡς [δ] φιλόσοφος] Ita Reg. et in priore membro Harl. Vulgo utrobique deest articulus.

i ἢ [δυναμένοις] χωρίζειν] Vul-

go ἢ δυναμένης, quod repudiant Reg. et Harleian.

Sectio δ'.

k ὡς [δ] Πλάτωνος] Sic Reg. et Harl. vulgo ὡς Πλάτωνος. De hac Platonis opinione vide, quae

μα λόγος, τῷ δὲ πάθος ἀνάγκη, τὸν ἔρωτα, εἰ μὲν κακία εἴη, πάθος τι εἶναι ἔρημον λόγος· εἰ δέ τι τῶν καλῶν, δυοῖν θάτερον, ἢ κατὰ τὸν λόγον τετάχθαι πάθος ἀπηλλαγμένον, ἢ κατὰ τὸ πάθος λόγῳ συμπεπλεγμένον. Καὶ εἰ μὲν ὁ ἔρως Φιλίας ἐστὶν ὄρμη, καὶ ὄρεξις τῶ ὁμοίῳ πρὸς τὸ ὅμοιον ἀττοντος φύσει, καὶ ἀνακραθῆναι αὐτῷ ὀρεγομένῃ, πάθος ἂν εἴη τῆτο, ἔ λόγος· καὶ δεῖ προσεθῆναι¹ τῷ πάθει τῆτω ἐπιστάτην λόγον, ἵνα ἀρετὴ γένηται, καὶ μὴ νόσος. Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν σωμάτων κράσεως, καὶ ἡ υἰγεία πάθος τί ἐστὶν ὑγρῶν καὶ ξηρῶν, καὶ ψυχρῶν καὶ θερμῶν δυνάμεων, ἢ ὑπὸ τέχνης συγκραθεισῶν καλῶς, ἢ ὑπὸ φύσεως ἀρμολοθεισῶν τεχνικῶς· ἂν δὲ ἀφέλης τῆς φύσεως, ἢ τῆς τέχνης, τὸ μὲν πάθος συνετάραξας, τὴν δὲ υἰγείαν ἐξήλασας· ἔτως ἀμέλει καὶ ἐπὶ τῷ ἔρωτος, τὸ πάθος μὲν ὁμοίως ἐστὶ^m, καὶ ἔχη λόγον· εἰ δὲ

affectus dicitur: necesse est, amorem, si quidem sit vitium, affectum esse sine ratione; si virtus, e duobus alterum; ut vel ad rationem referatur, et ab affectu plane separetur; aut ad affectum referatur, qui rationi sit coniunctus. Quod si amor nihil est aliud, quam amicitiae quidam impetus atque appetitus, quo simile natura sua ad simile pertrahitur, ut cum simili misceatur simile, affectus erit, non ratio. Quare necesse erit, ut huic affectui praeficiatur ratio, ut virtus fiat, non morbus. Sicut in corporum nostrorum temperamentis fieri videmus, ubi sanitas nihil est, quam dispositio quaedam, quae ex humido et sicco, frigido et calido, vel naturae vel artis beneficio apte composito constat; quod si vel tantillum naturae demas, vel artis, dispositionem illam turbas, ipsam sanitatem euertis: eodem modo amor, quamuis accedat ratio, affectus esse non desinit;

quae diximus ad Ciceronis Tuscul. II. 20.

ἢ πάθος ἂν εἴη τῆτο, ἔ λόγος· [καὶ] δεῖ προσεθῆναι] Reg. [ᾧ] πάθος ἂν εἴη τοῦτο, οὐ λόγος· δεῖ προσεθῆναι. Lege, ὡς πάθος ἂν

εἴη τοῦτο, ἔ λόγος, δεῖ προσεθῆναι. Quin et Harleian. antepenultimam vocem nescit.

ἢ τὸ πάθος μὲν [ὁμοίως] ἐστὶ,] Paccius vertit: est nihilominus affectio; ut legerit: τὸ πάθος μὲν

B 2

[ὁμοίως]

ἀφέλης τὸν λόγον, ἐπετάραξας αὐτῆ τὴν συμμετρίαν^η, καὶ νόσον ἐποίησας τὸ πᾶν.

ε'. Ἔσω δὴ ὁ ἔρως ὀρεξίς τις ψυχῆς, ἀλλὰ τῆ ὀρέξει ταύτῃ χαλινῶ δεῖ, καθάπερ ἵππῃ θυμῶ. Ἐὰν δὲ ἐπιτρέψῃς τῆ ψυχῇ φέρεσθαι, αὐτὸ ἐκείνο, κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν εἰκόνα, ἵππον ἀνήκας ἀδηφάγον διὰ πεδίῃ κροαίνειν^ο καὶ ὑβρίζειν, ἔκ ἐπὶ λητρὰ νόμιμα, ἔδ' ἐπὶ δρόμῳ τεχνικῶς θέοντα, ἀχάλινον, ἀδέσποτον. Ἀλλὰ αἰσχροὺν μὲν θέαμα ἵππος ἀφетος, αἰσχροὺν δὲ ἄκρομα ὑβρισιῆς ἔρως. Οὗτός ἐστιν ὁ ἔρως ὁ τὰς κρημνὰς πηδῶν ἕτος ὁ ποταμὸς περῶν, ὁ ξίφος λαμβάνων, ὁ ἄπλων βρόχον^ρ, ὁ μητριά ἐπιτιθέμενος, ὁ προγόνοις ἐπιβλαύων, ὁ παράνομος, ὁ ἐμπληκτος,

finit; fin rationem tollas, temperamentum illud aptum confundis, nihilque aliud, quam morbum, efficis.

5. Sit igitur appetitus quidam animae ipse amor, qui freno indiget, non minus, quam equus generosus. Nam si quocunque volet, animum abire permittes, non aliud agis, ut Homericam imagine utar, quam si equum adultum in campo exultare ac ferocire sinas; ut nec lauacra petat, quae debet, non cursus a domitore praescriptos exerceat; sed sine habenis, sine villo passim feratur inspectore. Atqui ut ingratum est videre equum solutum, ita foedum audire libidinosum amorem. Hic ille amor est, qui rupes transilit, fluuios tranat, gladios arripit, laqueos necit, nouercam inuadit, insidiatur priuigno, exlex, furiosus,

[ὄμως] ἐστὶ, quod Heinſio mihi- que videtur auctoris manus.

Ibid. τὸ πάθος μὲν ὁμοίως ἐστὶ,] Omnino delendus est articulus, quem non patitur sensus: ut paullo ante, ἡ ὑγεία πάθος τί ἐστὶν etc. non τὸ πάθος. M.

η [ἐπετάραξας] αὐτῆ τὴν συμμετρίαν,] Sic vterque codex, vulgo ἐτάραξας.

Sectio ε'.

ο ἵππον ἀνήκας ἀδηφάγον διὰ

πεδίῃ κροαίνειν] Homerus Iliad. Z. 506.

Ἦς δ' ὅτε τις σατὸς ἵππου, ἀκροήσας ἐπὶ φάτιγ, Δεσμὸν ἀποβῆξας θείει πεδίῃ κροαίνων.

Iidem versus repetuntur Il. O. 263.

ρ ὁ [ἄπλων] βρόχον,] Vulgo ὁ [ἀνάπλων] βρόχον. Codices id, quod reposuimus, exhibent; et ita loquitur noster infra §. 9.

q ὁ ἄδω-

ὁ ἄδωρος^α. ἔτος ὁ ἐν σκηναῖς τραγωδούμενος, ὁ ἐν μύθοις μισούμενος, μεσὸς Ἐρινύων, μεσὸς δακρύων, οἴμοι βοῶν καὶ σένων, ὀλίγα μὲν εὐτυχῶν, ἐπαιρούμενος δὲ παρὰ τὴν ἀξίαν, καὶ τρεπόμενος παντοδαπὰς τροπὰς καὶ αἰφνιδίως, ἐπὶ σαρκῶν ἡδονὰς συντεταμένος^ε, καὶ φλεγμαίνων σῶμα σῶματι ἀναμιγνύειν, καὶ προσφύομενος ἔτε τινα εὐσχήμονα, ἔτε νόμιμον, ἔτε ἐρωτικὴν τῷ ὄντι ξυμφύην. Ἐπισπᾶται δὲ αὐτὸν κάλλος φήμη οἰστρούμενον, ὑπὸ δὲ τῆς ἀγνοίας πλανώμενον.

ς'. Ὁ δὲ τέτρω ἐναντίος, μόνῳ τῷ τίχθοντι εἰς χέ-

fus, intempestius; hic est, quem tragoediae in scenis depingunt, qui in fabulis accusatur, Furiarum plenissimus, plenissimus lacrymarum; hic est, qui lamentatur, qui gemit, qui raro felix est, qui praeter aequum bonumque effertur, mutationi cuilibet est obnoxius, qui subito impetu in voluptates corporis rapitur, qui corpus corpori miscere ardet, qui neque honestum, neque legitimum, neque amatorium vere petit complexum. Quia enim nomen audit pulchritudinis, impellitur; quia veram ignorat pulchritudinem, decipitur.

6. Huic alter, qui contrarius est, sola spe foetus, iuste

q ὁ ἄδωρος.] Heinsio placet ὁ ἄδωρος, eamque lectionem vir ille doctus in sua versione sequitur. Equidem codicum scripturam non moueo; ἄδωρος enim est κακὸς ἄδωρος. Vide Sophoclem in Aiace Flagell. v. 677. et Suidam. Haec autem vox κακὰ δωρούμενον in actiua potestate denotat.

γ τρεπόμενος παντοδαπὰς τροπὰς καὶ [αἰφνιδίως,] ἐπὶ σαρκῶν ἡδονὰς [συντεταμένος.] Vulgo τρεπόμενος παντοδαπὰς τροπὰς, καὶ [αἰφνιδίως] ἐπὶ σαρκῶν ἡδονὰς [συντεταμένος.] At Reg. et Harleian. αἰφνιδίως exhibent. Συντεταμένος autem, sensu postulante, se mihi probauit. Locus sic est

vertendus: *Mutationibus omnimodis et repentinis obnoxius, corporeis voluptatibus intentus.*

Ibid. αἰφνιδίως ἐπὶ σαρκῶν ἡδονὰς συντεταμένος] Ita prior Editio: pro quo conieceram, καὶ ἀφειδῶς — συντεταμένος, immodice intentus, contendens. Aliter Codices de prima voce statuunt. Deinde, pro ξυμφύην, forte ξυμφύϊαν, quo ducit Participium προσφύομενος. *adhaerens cohaesione neque honesta, neque legitima, neque reuera amatoria.* Et mox, ὑπὸ δὲ τῆς ἀγνοίας πλανώμενον. non praecessit μὲν, neque opus est articulo τῆς. forte legendum, ὑπὸ δεινῆς ἀγνοίας. M.

νεσιν τῷ ὁμοίᾳ ἀπὸ ὀρέξεως ἐμφύτῃ μετὰ δικαιοσύνης
 ξυνῶν, καὶ διορίζων τὸ θῆλυ. Οὗτος θεῶν Γαμηλίων
 τε καὶ Ὀμογνίων καὶ Γενεθλίων θεσμός, ἐπὶ πάσῃ
 ζώων φύσει τεταγμένος· τῶν μὲν αὐτομάτων εἰς τὴν
 κοινωνίαν ὑπὸ οἰκείᾳ ἔρωτος ἐν ᾧρα τῶ γεννᾶν ἰόντων
 τῶν δὲ καὶ διὰ τέχνης ἐπιτάτῃ ποιμενικῆς τε, καὶ
 αἰπολικῆς, καὶ βεφόρβῃ, καὶ ἵπποκόμῃ, ζευγνύτων
 ἐκάστων κατὰ φύσιν τὰ αὐτῶν θερέμματα, καὶ δια-
 κρινόντων αὐθις δέει ὑβρεως^ς.

Χωρὶς μὲν πρόγονοι^ς, χωρὶς δὲ μέτασσα,
 Χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσα.

Ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγγελαιοτρόφος ἐπιτάτις, βασι-
 λικὴ καὶ ποιμενικὴ τέχνη, ἐδεμίαν ἐξεύροισι ἀν' ἄλλην
 ὑβρεως ἀρωγὸν μηχανὴν, πρὶν ἂν τις ἐκὼν εἴξη τῶ

ac legitime, naturalique inflammatus cupidine, cum solo fo-
 cundo sexu coit, ut simile producat, gentemque muliebrem
 a nostro separat. Haec est lex, quam Nuptiales, quam Gen-
 tilicii, quam Natalicii constituere diivi, toti animalium naturae
 communis; quorum alia sponte sua, cum ad iustam peruenere
 aetatem, proprii amoris stimulo congregiuntur: alia arte iun-
 guntur, quod a pastoribus, caprariis, bubulcis, equifonibus fieri
 videmus; quorum nemo est, qui non pro naturae ratione, pe-
 cudes suas vel committat, vel rursus segreget; ne in petulan-
 tiam res abeat.

Ibantque seorsim

Iam natae, mediaeque, suis, a matribus, agnae.

Illa vero, quae humano generi praeest, regia ac pastoralis ars,
 nullum nostrae proterviae remedium habet; nisi prius rationi
 homo

Sectio 5^a.

^ς διακρινόντων αὐθις [δέει]
 ὑβρεως.] Vulgo διακρινόντων. Αὐ-
 θις δὲ ὑβρεως. At H. Stepha-
 nus, Heinsio probante, sic le-
 gendum coniecit, ut edidimus.
 Paccius etiam vertit: *discer-*

nentium petulantiae metu. Qua-
 propter is in suo codice repe-
 rit, διακρινόντων αὐθις [δέει] ὑβρεως,
 ac ita diserte repraesentant
 Reg. et Harleian.

^ς Χωρὶς μὲν πρόγονοι,] Odyss.
 γ'. 221.

λόγω^ο, καὶ τὴν ψυχὴν παραδῶ ποιμαίνειν αἰδοῖ καὶ σωφροσύνη. Ὡσπερ γὰρ ἄλλο ἄλλω ζῶον ἀλέξημα ἦκει παρὰ τῆς φύσεως εἰς τὸν αὐτῶ βίον, ὑφ' ἧ σῶζεται, λεσχιν ἀλκή, ἐλάφοις δρόμοι, θῆραι κυσίν, καὶ τῶ μὲν διερωῶ γένει αἱ νήξεις, τῶ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις, τῶ δὲ ἰλυσπωμένῳ οἱ Φωλεοί. ὡς δὲ καὶ τοῖς ἀνθρώποις, τὰ ἄλλα ἐλαττωμένοις τῶν ἀπάντων, (καὶ γὰρ ἀλκὴν ἀσθενέσατοι, καὶ θεῖν βράδιτοι, καὶ ἀνίπτασθαι ἀδύνατοι, καὶ νήχειν ἀσθενεῖς*, καὶ Φωλεύειν ἀμήχανοι) λόγον δὲ αὐτοῖς Θεὸς ἔδωκε πρὸς τὰς ἀπάντων εὐπορίας ἀντήρροπον, ὑποβάλλων αὐτῶ τὴν ἐρωτικὴν ὄρεξιν, ὡς χαλινῶ ἵππον, ὡς τοξότη τὸ ξόν, ὡς οἶακι ναῦν, καὶ τεχνίτη ὄργανον. Ὁ τε ἔν λόγος αὐτὸς

homo cedit, animumque ipse suum verecundiae temperantiaeque, tanquam pastoribus duobus, tradat pascendum. Nam ut reliqua animalia aliud vitae suae a natura praesidium habent, a quo conseruantur; sicut robur leones, cursum cerui, venandi artem canes; quae in aqua viuunt, natant; quae in aere, volant; quae repunt, lustra incolunt: ita et hominibus, qui reliquis omnibus ab aliis vincuntur, (nam et viribus infirmissimi, et cursu sunt tardissimi, volare non possunt, natare vix queunt, lustra sibi non fodiunt) rationem solam, quae pro caeteris omnibus est commoditatibus, Deus concessit; cui appetitum amoris subiecit, sicut equus frenis, sagittario arcus, naus gubernaculo, artifice denique instrumentum subiicitur. Nam et ratio magna
sui

ἢ πρὶν ἂν τις ἐκὼν [εἴξῃ] τῶ λόγῳ,] Vulgo, πρὶν ἂν τις ἐκὼν τῶ λόγῳ. Vnde Dan. Heinfius reponendum censuit πρὶν ἂν τις [εἴκων] τῶ λόγῳ, quod editor Oxoniensis in verba Maximi recepit. Reg. habet πρὶν ἂν τις ἐκὼν [ἤξω] τῶ λόγῳ. Harleian. πρὶν ἂν τις ἐκὼν [εἴξῃ] τῶ λόγῳ, quod manifeste verum.

ἢ καὶ νήχειν ἀσθενεῖς,] Sub vltima voce latere aliam aliquam

puto. praecessit enim in hac ipsa sententia ἀλκὴν ἀσθενέσατοι. Vide Diss. IV, 4. vbi idem videtur error in repetitione huius vocis, et eadem γνώμη, iisdem fere verbis: et quod hoc loco dicitur νήχειν ἀσθενεῖς, ibi est νήχειν ἀμβλύτατοι. an hic quoque scribendum νήχειν ἀμβλεῖς? Paulo infra, ἀπειθέσατος ὦν etc. pro ἀπειθήης, vt ἀνέγρασος ante: Superlatiuum pro Positiuo, mo-

αὐτῷ ἀμβλύτατος, ἀνέξατος ὢν ὅ τε ἔρωσ αὐτὸς αὐτῷ
ἐμπληκτότατος, ἀπειδέατος ὢν τῷ λόγῳ. Ἔστι δὲ
ἡ πειθῶ συζυγία ἔρωτος καὶ λόγῳ πρὸς τὸ καλὸν ὀρ-
μαιμένων, καὶ λαμπρευομένων ἐπ' αὐτὸ πολλῶν δρόμων.
Ὁ δὲ οἰόμενος ἐν τῇ σαρκῶν φύσει κατορῶσθαι τὸ
καλὸν, ἡδονὴν κάλλεος ἀλλάττεται, καὶ ἐξαπατᾶται ὑπ'
αὐτῆς· πιθανὸν γάρ κακὸν ἡδονή, καὶ κολακείας ἀνά-
πλεων.

ζ'. Τῆτο καὶ μειράκιον Τρωϊκὸν βροχολῶν τέως
καὶ περὶ τὴν Ἴδην πλανώμενον, ἐκ ἀνασχόμενον τὰς οἴκους
ἡδονὰς, ἐπὶ θάλατταν ἐκ τῶν ὀρῶν καταβιβασάμενον,
εἰς ναῦν ἐνθέμενον, ἐπὶ Πελοποννήσῃ ἐπεραιώσῃ, ληστὴν
ἔρασῃ. Οὐ γὰρ ἦν περὶ τὴν Ἀσίαν σῶμα ἄλλο κα-
λόν, ἢ Τρωϊκόν, ἢ Δαρδανικόν, ἢ Ἑλλησπόντιον, ἢ
Λύδιον, ὁμόφωνον τῷ ἔρασῃ, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἡθεσί τε
καὶ νομίμοις τετραμμένον· ἀλλ' ἐπὶ τὴν Σπάρτην καὶ
τὸν Εὐρώταν ἔρχεται κωμασῆς διαπόντιος, ἐξ ὀνείρων

fui parte imbecillior est, nisi amor accedat; et amor furiosior,
nisi rationi obsequatur. Est autem obsequium nihil aliud, quam
amoris simul rationisque coniugium, quae una simulque ad pul-
chrum feruntur, ingentique cursu contendunt. Iam qui id in
corpore sepultum esse putant, voluptatem, in quo falluntur,
pro pulchro sequuntur; malum enim plenum blanditiarum, ac
quod quiduis facile persuadet, est voluptas.

7. Hoc est, quod Troianum adolescentulum, qui semper
in Ida oberrauerat bubulcus, quia voluptates concoquere do-
mesticas non poterat, cum monte suo mare permutare iussit,
nauisque impositum in Peloponnesum transfuegit, praedonem
verius, quam amatorem. Nec enim aliud, si diis placet, pul-
chrum corpus in tota reperiri Asia poterat; non Troicum, non
Dardanicum, non Helleponticum, aut Lydium, quod cum lin-
gua amatoris, cum moribus atque educatione conveniret: Spar-
tam ergo Eurotamque petit, transmarinus grassator, et qui ex
somnia

re Maximi. Deinde, multo clarius scripsisset, καὶ λαμπρευομέ-
νων πολλῶν ἐπ' αὐτὸ δρόμων.

ἔρασης, καὶ ἀδικεῖ τὸν ὑποδεξάμενον, καὶ ἀντίστησι,
καὶ διαλύει γάμον Ἑλληνικόν. Ὡς λίχνος ἔρωτος, καὶ
ἀδίκων ἐνυπνίων, καὶ ὀφθαλμῶν πονηρῶν, καὶ ἡδονῆς
ἡγεμόνος πολλῶν κακῶν. Οὕτω καὶ Ξέρξην τὸν μέ-
γαν ἐκείνον, τὸν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς τοῖς Ἑλ-
λησι παραταξάμενον, τοσούτων σωμάτων θεατὴν καὶ
δεσπότην γεόμενον, ἔκ ἐπηγάγετο εἰς ἔρωτά ἐκ Ἰν-
δικῆ κόρης ὑψηλῆ, ἔδὲ Μηδικῆ τιαιοφόρος, ἔδὲ Μαρ-
δονικῆ μιτροφόρος γ, ἔδὲ Καρικῆ ὀπλισμένη, ἔδὲ Λυδία
ἄδασα, ἔκ Ἰωνικῆ, ἔκ Ἑλλησποντία· ἀλλ' ἐπὶ Ἀμη-
στριν ἤξεν τὴν τῆ παιδὸς γαμετήν ζ. Ὡς κακίστος ἔρω-

somno amare didicerat: hic hospitem suum laedit, hospes vt
hostis agit, Graecum soluit connubium. O amorem delicatum,
o somnium improbum, o scelestos oculos, multorumque sem-
per malorum voluptatem! Sic etiam magnum illum Xerxen,
qui ad Salaminem Plataeasque cum Graecis congressus est, qui
tot pulchra quotidie spectabat et in potestate habebat corpora,
mouere non potuit, aut in amorem sui pertrahere, foemina
vlla Indica cum proceritate sua, neque Medica cum tiara, ne-
que Mardonica cum mitra, neque Carica cum armis, neque
Lydia cum cantu suo, non Ionica denique vlla, aut Hellelpon-
tica; sed Amestrin filii sui coniugem petit. O improbissimum
amorem,

Sectio ζ'.

γ Μαρδονικῆ μιτροφόρος,] Mar-
dones quidem populus erant
Epiroticus, vt ex Eupolide do-
cet Stephanus. Ii tamen sub
imperio Persico non fuere, sed
Mardi. Mardicis vero foeminis
gestam fuisse mitram non con-
stat. Forsan itaque legendum,
Δαρδανικῆ μιτροφόρος, vt paulo
ante dixit, ἢ Δαρδανικόν, ἢ Ἑλ-
λησπόντιον, ἢ Λύδιον. Phrygiae
dubio procul erant μιτροφόροι.
Earum chorus apud Euripidem
in Hecuba v. 924.

Ἐγὼ δὲ πλάκαμον ἀναδέτοις

[Μιτραῖσιν] ἔβρυχιζόμεναι etc.

Reponi quoque possit Μαρδονικῆ
μιτροφόρος, vt voluit cl. Clericus
Silu. Philolog. cap. IX, 3. Ita
κλητικὸν ἀντὶ ἔθνικοῦ ponetur,
quod non est inusitatum. Ad-
eantur interpretes ad Aeneid.
IV. 216. Magis vero placet
altera coniectura, et sic eam
vocat Ctesias in Persicis cap.
XX. et XLI.

ζ ἐπὶ [Ἀμίσριν] ἤξεν τὴν τοῦ
παιδὸς γαμετήν.] Vulgo Ἀμίσριν,
at alteram scribendi rationem
seruant codices. Amestris ta-
men Xerxis non erat nurus,
sed

τος, ὅς παραλιπὼν τὰ ἐδάδιμα, ἐπὶ τὰ πικρὰ ἦλθε καὶ ἄβρωτα, ὑπ' ἀκολάστου ἐξουσίας εἰς τὴν τῆς Φιλίῃ δύναμιν ὑβριζέσσης. "Ὅταν γὰρ ψυχῆς ἀφέλης μὲν τὸ εἰδέναι, παράσχη δὲ τὸ δύνασθαι, δίδως τοῖς ἀμαρτήμασιν ἐπιρροὴν καὶ ἐξουσίαν καὶ δρόμον." Ἀφελὲ Ἀλεξάνδρου μὲν τὴν Πριάμην δύναμιν, καὶ τὸ ἐκεῖ θάρσος, καὶ μένει βυκολῶν, καὶ τὴν Ἑλένην ἐκ ὀνειρώτῃ. Ἀφελὲ Ξέρξου τὴν ἐξουσίαν, καὶ Ἀμιστρὶς ἐκ αἰσχροῦ ἐστὶ, καὶ ἐν ἰδιώταις^b;

ή. Τυραννὶς ἀκόλαστος, ὅταν ἀπῆ μὲν ὁ λόγος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ λιχνεύωσιν ὡς εἰάν ἀφέλης τὴν ἐξουσίαν, ἔτε Κριτόβελος Εὐθυδήμῳ προσκνήσασθαι ἐρεῖ^c, ἔτε

amorem, qui neglectis cibis gratissimis, amarus aduersosque gustui requirit, idque nimiae licentiae vitio, quae amore malo usa est! Quoties enim scientiam demis, potentiam tribuis animo, simul flagitiis accessum licentiamque concedis, ac viam quasi paras. Demas Paridi potentiam Priami, fiduciamque ex eo, boues suos pascet, de Helena ne somniabit quidem. Deme Xerxi licentiam, Amestris et deformis et plebeiae instar erit foeminae.

8. Effert sese regia potestas, si ratio absit, oculi lasciuunt. Quibus licentiam si demas, neque Euthydemo affricari Cleobulus,

sed vxor. Vide Herodotum VII. 61. 114. Platonem in Alcibi. I. pag. 33. C. et Plutarchum de Superstit. pag. 171. D. Est itaque Maximi μνημονικὸν ἀμάρτημα^a debuit enim, quod recte notauit Heinsius, Artayntam dicere. Adi sis Herodotum IX. 107, 108.

^a καὶ τὸ ἐκεῖ θάρσος] Opinor, καὶ τὸ ἐκεῖθεν θάρσος, et fiduciam ex ea, sc. potentia Priami. sic XXXII, 9. Ὀδυσσεύς — ἀρετὴ σώζει, καὶ τὸ δι' ἐκείνην θάρσος. M.

^b Ἀμιστρὶς [ἐκ] αἰσχροῦ ἐστὶ, καὶ ἐν ἰδιώταις;] Vulgo Ἀμιστρὶς [ὡς]

αἰσχροῦ ἐστὶ, καὶ ἐν ἰδιώταις. A nobis autem stant Reg. et Harleian. vt nos nihil aliud, quam interrogandi notam, addiderimus.

Seçtio ή.

^c οὔτε Κριτόβελος Εὐθυδήμῳ προσκνήσασθαι ἐρεῖ,] In memoriae lapsum denuo cecidit Maximus; nam Euthydemum Critias amauit, non Critobulus, vt Heinsius ex Xenophontis Memor. lib. I. cap. II, 30. prior obseruauit. Pariter errauit noster Differt. XXVII. 3.

d' Αγέ.

Αὐτολύκῳ Καλλίας, ἕτε Ἀγάθωνι Πausανίας^d, ἕτε ἄλλος ἄλλω. Διὰ τῆτο ἐγὼ ἐπαινῶ τὸν Κρητῶν νόμον, καὶ τὸν Ἠλείων μέμφομαι. Τὸν μὲν Κρητικὸν ἐπαινῶ τῆς ἀνάγκης, τὸν δὲ Ἠλείων μέμφομαι τῆς ἐξουσίας. Κρητικῶ μειρακίῳ αἰσχροὺν ἐραστὴν εἶναι^e, Κρητικῶ νεανίσκῳ αἰσχροὺν προσάψασθαι παιδικῶν. Ὁ νόμος κεκραμένε καλῶς σωφροσύνη καὶ ἔρωτι. Τὰ δὲ Ἠλείων ἔ λεγῶ^f, τὰ δὲ Λακεδαιμονίων λέγω. Ἐρᾶ Σπαρτιάτης ἀνῆ^g μειρακίε Λακωνικῆ, ἀλλ' ἐρᾶ μόνον ὡς ἀγάλαματος καλῆ καὶ ἐνὸς πολλοί, καὶ εἰς πολλῶν.

lus, neque Agathoni volet Pausanias, neque alius alii. Hoc est, cur legem Cretensium laudem, Eleorum damnem. Cretenses necessitatis causa laudo, Eleorum reprehendo licentiam. Iuveni Cretensi turpe habetur non amare, iuveni Cretensi turpe habetur amore pueri sese inquinare. O legem castitate simul et amore pulchre temperatam! De Eleis nihil dico, de Lacedaemoniis loquor. Amat Spartiata puerum Laconicum, sed non secus, quam pulchram imaginem; amant vnum multi, vnus

^d Ἀγάθωνι Πausανίας] Vide sis Aelianum, et eius interpretes, V. H. II, 21.

^e Κρητικῶ μειρακίῳ αἰσχροὺν ἐραστὴν εἶναι] Paccius vertit: *Cretensem adolescentulum turpe est amabilem non esse*; quocirca legit ἀνέραστον εἶναι. Et ἐραστον quidem dat Harleian. Ἐραστὴν tamen loco non mouerim, sed dubio procul excidit negandi particula. Reponas igitur velim: *Κρητικῶ μειρακίῳ αἰσχροὺν ἐραστὴν [ἐκ] εἶναι: Cretensi adolescentulo probrosum putatur, si non ametur.* Cretum mores amatorios fufse refert Strabo lib. X. p. 739. seqq.

Ibid. Κρητικῶ μειρακίῳ αἰσχροὺν ἐραστὴν εἶναι] Deest Negatiua,

ἐραστὴν [μὴ, vel ἐκ] εἶναι. Et ita tandem Cl. *Dauisius*. Caeterum προσάψασθαι est id, quod Latinarum *tangere*, sensu nequiore. vnde erudite Propertius II, 25.

Lynceum, tunc meam potuisti tangere curam? hoc est ἐτόλμηςας προσάψασθαι τῶν ἐμῶν παιδικῶν? M.

^f τὰ δὲ Ἠλείων ἔ λεγῶ,] Ob παιδερασίαν Elei male audierunt. Vide Libanium tom. II. Orat. XIX. pag. 501. et Platonem Sympof. pag. 319. B.

^g Ἐρᾶ Σπαρτιάτης ἀνῆ] Ad eantur interpretes ad Aeliani V. H. III. 12. et Nic. Cragius de Rep. Laced. lib. III. tab. VII. Instit. XI.

b κοινῶ

Ἡ μὲν γὰρ ἐξ ὕβρεως ἡδονὴ ἀκοινωνήτος πρὸς ἀλλή-
λους· ὁ δὲ ἐξ ὀφθαλμῶν ἔρως κοινωνικὸς μόνον^h, καὶ
ἐπὶ πάσας ἐξικνύμενος φύσεις ἐρωτικὰς. Τί γὰρ αὖ
εἶη ὡραιότερον τῆς Ἡλίου, καὶ ἐρασταῖς πολυαρκέστερονⁱ;
ἀλλ' ὅμως ἐρῶσιν Ἡλίῳ οἱ πάντων ὀφθαλμοί^k.

θ'. Ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἰταλιώταις ἔφηβος ἦν καλός,
καὶ νόμος καλός, καὶ ἐρασταὶ πονηροί· ἐρᾶν μὲν ἠναγ-
κάζοντο ὑπὸ τῆς κάλλους, ἐργοντο δὲ ὑπὸ τῆς νόμου
κακῶς ἐρᾶν· οἰστρούμενοι δὲ ὑπὸ τῆς πάθους πρὸς τὴν
ὑβριν, τὸν μὲν ἔφηβον εἰς ἐπεισαν, (νόμιμος γὰρ ἦν)
ἤξαν δὲ οἱ δυσυχεῖς ἐπὶ βρόχον^l πάντες ἐξῆς. Ἀξιοί

vnus multos. Voluptas libidinosa quippe societatem non ad-
mittit; amor, qui ex adspectu venit, vere socialis est, seseque
ad omnia, quae amari possunt, extendit. Quid ipso sole pul-
chrius? quid pluribus sufficit amatoribus? et tamen solem di-
ligunt omnium oculi.

9. Locris, Italiae vrbe, pulcher erat puer, pulchra lex, ama-
tores improbi: quos forma pueri in amorem pertrahebat, inho-
neste contra amare lex vetabat; cumque impulsu amoris ad
explendam stimulantur libidinem, nec quod volebant a puero
impetrare possent, (honestus enim erat) suspensio omnes vitam
finierunt.

^h κοινωνικὸς μόνον.] Immo, μό-
νος. solus amor, qui ex intuitu
venit, communionem admittit.
Vide praecedentem senten-
tiam, quae huic opponitur, et
in qua pro ἀλλήλους legendum
puto ἄλλως, sensu ita postulan-
te. μόνος quoque hoc loco signi-
ficare potest maxime omnium,
praecipue: et ex positione eius,
et iis, quae sequuntur, ita vo-
luisse Maximum opinor. M.

ⁱ ἐρασταῖς πολυαρκέστερον.] Vul-
go ἐρασταῖς [πολλοῖς] ἀρκέστερον. Reg.
ἐρασταῖς πολυαρκέστερον. Harlejan.
ἐρασταῖς πολυαρκέστερον. Quod cum
plane verum sit, id recepi.

^k ἀλλ' ὅμως ἐρῶσιν Ἡλίῳ οἱ πάν-
των ὀφθαλμοί.] Legendum puto
ἐρῶσιν ἥλιον etc. quod ex Argu-
mento, et vocibus ἀλλ' ὅμως,
manifestum videtur. Dixerat
supra, oculis tenus patere et
communes esse res pulchras,
probat hoc ab exemplo Solis.
Sol, inquit, pulcherrimus est,
et multis amatoribus sufficit;
et tamen, [ἀλλ' ὅμως] quamvis
pulcherrimus sit, et multos
amatores habeat, licet caete-
ris omnibus illum adspicere et
intueri. M.

Sectio θ'.

^l ἤξαν δὲ οἱ δυσυχεῖς ἐπὶ βρό-
χου]

μὲν θανάτου· τί γὰρ δεῖ ζῆν ἄνδρα μηδὲ ὀφθαλμῶν ἀνεχόμενον; Ἄγαλμα μὲν τις ἰδὼν, καὶ ἐπαιέσας τὸ κάλλος, ἐκ ἐδεήθη βρόχου· ἀλλὰ κἂν ἵππον ἰδὼν ἵππικὸς ἀνὴρ, καὶ τῷ κάλλει ἐπαιέσῃ, καὶ κησασθαι μὴ δυνήσῃ, ἐδεῖται βρόχου· ἐξαρκεῖ δὲ καὶ τῷ γεωργῷ, κἂν ἐν γειτόνων ^m ἰδὼν φυτὸν καλόν, ἢ ὄψις αὐτή· ἐξαρκεῖ καὶ τῷ θηρευτῇ ⁿ, κἂν παρ' ἄλλω ἰδὼν σκύλακα ὠραῖον ^o, ἢ ὄψις αὐτή· καὶ ἐδεῖς τέτων θανάτου δι' ἀπορίαν τῶν κημάτων. Ἐρῶσι καὶ οἱ φιλοχρήματοι ^p

finierunt. Digni hac morte mehercule: cur enim vivat homo, cui male cum suis sibi oculis convenit? Qui statuam videt, eiusque laudat pulchritudinem, non recurrit ad laqueum; et eques, qui equum videt, et a forma laudat, nec tamen consequi potest, non remedium a recte petit; sufficit agricolae, si in agro vicini sui pulchram plantam videat, adspectus ipse; sufficit venatori, si apud alium pulchrum catulum videt, hoc ipsum, quod videt: nec quisquam horum est, qui mortem optet, si consequi, quod videt, non possit. Amant vehementius aurum avari, quam

amatores

χον] Perizonius ad Aeliani V. H. III. 42. maullt ἤξαν. Sed Reg. a vulgata non recedit, quae satis est commoda. Harleian. ἤτλοντο δὲ. Vnde forsitan reponendum, ἤτλοντο δὲ οἱ δυσυχεῖς ἐπὶ βρόχον. Etymologus: Ἄττεσθαι, τὸ ἄλλεσθαι καὶ πηδᾶν.

Ibid. ἤξαν — ἐπὶ βρόχον] Codex Harl. ἤτλοντο. vnde *Dauius* ἤτλοντο. sed a manu ultima Maximi fuisse puto ἤξαν, prout legitur in Cod. *Regio*, qui secundam et emendatam Nostrae scripturam adseruare solet. ita VII, 5. p. 71. Ὅποταν δὲ ἤξη ψυχὴ ἐπὶ πρᾶγμα ἐσὼς καὶ ἀμολογημένον. supra, hac Dissert. sect. 7. ἐπὶ Ἄμηντιν ἤξε τὴν τοῦ παιδὸς γαμετήν. Si abesset ἐπὶ, optime legi posset ἤσαν βρόχον, vt

infra loquitur. sed recte habet Vulgata. M.

^m ἐν γειτόνων] H. Stephani Mf. ἐν γειτόνω, vnde fecit ἐν γειτόνος vir ille doctus. At Reg. et Harleian. ἐν γειτόνων, quo modo locum recte restituit P. Leopardus Emend. XVIII. 28.

ⁿ ἐξαρκεῖ καὶ τῷ θηρευτῇ,] Vulgo ἐξαρκεῖ [δὲ] καὶ τῷ θηρευτῇ. Voculam vero secundam non agnoscunt codices, quapropter eam furcillis eiecimus.

^o σκύλακα [ὠραῖον,] Vulgo σκύλακα ὄρμαιον. Reg. ὄρμαιον, quod vero proximum: nam rescribas oportet ὠραῖον, vt quidem dat Harleian. ac ita reposuit Heinsius, praeunte Paulo Leopardo Emend. XVIII. 28.

^p δι' ἀπορίαν τῶν κημάτων. Ἐρῶσι

χρυσῶ μᾶλλον, ἢ οἱ ἐρασαὶ σωμαίων, καὶ συγκατα-
 ρύττεσθαι ἐθέλῃσι τῷ χρυσῷ μᾶλλον, ἢ τοῖς σώμασι
 οἱ ἐρασαί· ἀλλ' ἐδεῖς θανάτῳ τῶν, εἰ μὴ τύχῃ
 χρυσῶ. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πέρσης βασιλεὺς ἤψε βρόχον,^q
 ἀτυχήσας χρυσίῳ, ὁ πάντων χρηματισῶν ἀκορροῦστα-
 τος καὶ ἐπιμανέσματος, ὃς ἄρχων τοσαύτης γῆς^r, καὶ ἐν
 τοσαύταις ἡδοναῖς Φυρόμενος, ὅσαι πληρῶσι βασιλέως
 ἀκολάστῃ ὀρέξει, ἐπεβέβησε νεκρῶ τάφῳ. Φήμῃ δὲ
 αὐτὸν ἐπεσπάσατο χρυσῶ κατορωρυγμένῃ σὺν τῷ νε-
 κρῷ, καὶ ἐτυμβωρύχει ὁ μέγας βασιλεὺς τὴν τιάρην
 ἔχων^s, καὶ τὸν μὲν χρυσὸν ἔχ' εὗρεν, ἐπίγραμμα

amatores corpora; mallent sepeliri vna cum auro avari, quam
 cum corporibus amantes: nec tamen quisquam avarus a morte
 remedium petit, si non consequatur aurum. Sicut nec ipse
 Persarum rex, quo nullus negotiator vnquam magis inexplebi-
 lis fuit, aut furiose avarus, laqueum parauit sibi; qui cum tot
 terris imperaret, tot in voluptatibus, quot explendae luxuriosis-
 simi cuiusque regis cupidini sufficere debebant, volutaret sese,
 mortui hominis tumulo infidiatus est. Aurum enim audierat
 cum mortuo sepultum esse, atque ita magnus rex cum tiara sua
 sibi sepulcrorum perfossor factus est; et aurum quidem non in-
 venit,

Ἐρῶσι καὶ οἱ φιλοχρήματοι] Vul-
 go pessime distinguunt: δι' ἀπο-
 ρίαν. τῶν κλημάτων ἐρῶσι καὶ etc.
 Nos ex re ipsa, fideque codicis
 Harleiani, veram posuimus in-
 terpunctionem.

q ὁ Πέρσης βασιλεὺς ἤψε βρό-
 χον,] Legi queat, ὁ Πέρσης ἤψε
 βρόχον, deleta voce superua-
 canea; nam Persarum rex
 passim vocatur ὁ Πέρσης. Vi-
 de modo Xenophontem de
 Agesilao cap. I. 8. cap. II. 1, 28.
 et Herodianum VI. II, 13, 15.
 Forfan tamen nihil est mutan-
 dum: nam Πέρσης ἐπίσκοπος pari
 ratione dicitur Eusebio de Vita

Constantini III. 7. et περὶ τῶν ἐν-
 σόπων ἱερῶν κρήμα IV. 43.

r ἄρχων [τοσαύτης] γῆς,] Sic
 optime Mf. Harl. Vulgo ἄρχων
 [αὐτῆς] γῆς.

Ibid. ὃς ἄρχων αὐτῆς γῆς,]
 Lege, τοσαύτης γῆς, vt supra,
 τοσούτων σωμαίων θεατῆν καὶ δεσπό-
 την γενόμενον. Plutarchus Con-
 viii. sept. Sap. p. 151. βασιλεύων
 τοσούτων ἀνθρώπων ἁμαρτίας. Quem-
 admodum conieceram, editum
 video M.

s ἐτυμβωρύχει ὁ μέγας βασιλεὺς
 τὴν τιάρην ἔχων, καὶ τὸν μὲν etc.]
 Lege et distingue: ἐτυμβωρύχει
 ὁ μέγας βασιλεὺς, ὁ τὴν τιάρην
 ἔχων.

δὲ ἐνδοθεν ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁ νεκρὸς λέγει Ὡ πάντων ἀνθρώπων ἀπληστότατε, ὅς ἔτλης νεκρῶν θίγειν δι' ἔρωτα χρυσῶν. Τῆτο εἶποι ἂν καὶ Ἕλληνας λόγος πρὸς Ἕλληνας ἀνδρα ἐπὶ ὕβρει σαρκῶν ὑπ' ἀκορέσει ἐπιθυμίας ὁρμηθέντα, ὅταν αὐτὴν ἐπισπάσῃται φήμη κάλλους καταρρωγυμένον ἐν σώματι. Ὡ πάντων ἀνθρώπων ἀνοητότατε, νεκρὸν ἀνορύττεις· ἔ γὰρ ἂν ἔτλης θίγειν σαρκῶν

venit, sed inscriptionem eiusmodi ex persona mortui: *Male tibi sit, mortalium avarissime, qui propter auri amorem mortuum tangere ausus es.* Idem merito dicat Graecus Graeco homini, qui pulchritudinis causa, quam in corpore sepultam esse putat, ad explendam insatiabilem animi libidinem fertur: *Quid vis tibi, hominum dementissime, qui mortuum effodias? neque enim aliter*

ἔχων. καὶ τὸν μὲν etc. Emphaticus admodum est iste Articuli usus, et Indignitatem auget. apposite Synesius περὶ βασιλ. p. 13. in pulcherrima historia de Carino Imp. Romano, et Rege Persarum: ἀφικέσθαι δὲ (λέγεται) τὸν βασιλέα τὸν ἀλαζόνα, κατορθώσαντα, πάντα εἶκειν ἔτοιμον ὄντα, τὸν ἐν τιάρῃ καὶ κινδύῳ, τῷ μετὰ χιτῶνος φαύλων ἐρίων, καὶ πύλῳ. Paris emphaseos, et si diuerso modo, idem articulus Heb. VII, 4. ἢ καὶ δεκάτην Ἀβραάμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκραθίων, ὁ πατριάρχης. vbi Abraami Dignitas per articulum denotatur. vide et Ioannem XIII, 13. 14. et sect. 7. huius Dissert. de Xerxe, τὸν μέγαν ἐκείνον, τὸν ἐν Σαλαμῖνι etc. Mox, pone ὑποσημῆν post τάφῳ. M.

τὸν μὲν χρυσὸν ἔχ' εὔρεν, ἐπίγραμμα δὲ] De Nitocridis sepulcro loquitur, quod effodit

Darius. Vide Herodotum lib. I. cap. 187. Hoc in Semiramidis monumento contigisse narrant alii, quos indicabit Petr. Pansinus ad Apostolii XII. 90. Thefauros autem cum mortuis olim condi solitos abunde liquet. Adi, si nescis, Ioan. Kirchmannum de Funer. III. 24.

ἢ ὑπ' ἀκορέσει ἐπιθυμίας] Mallem ἀκολάσει. sic ἀκολάσει ἐξουσίας sect. 7. et ἀκολάσει ὀρέξεις, paulo ante, hac sectione: ita enim scribendum puto pro ἀκολάσει, sc. βασιλείας. Philo *Vit. Mos.* lib. II. p. 447. δι' ὧν αἱ ἀκόρετοι γαστρὸς ἡδονῇ συναύξονται pro ἀκόρετοι optimus Codex *Florent.* habet ἀκόρατοι vnde reponendum ἀκόλατοι vt apud Heliodorum *Aethiop.* III, 16. ἡδονῶν ἀκολάτων ὑπηρετίς. et Nostrum XXXVI, 6. δῆλον λέγεις ἀκολάτων ἡδονῶν. M.

κ σ'ς

ἄρρενος, ἀδικία χρέματος σαρκὶ ἄρρενι. Ἄδικος ἢ μί-
ξις, ἄγονος ἢ συνουσία ἐπὶ πετρῶν σπείρεις, ψάμμωσ
ἀροῖς. Μετένεγκε τὰς εὐφοροσύνας ἐπὶ τὴν φύσιν, τρέ-
ψον ἐπὶ τὴν γεωργίαν τὰς ὀφθαλμῶν, ἐγκάρποις ἡσθήσι
ἡδοναῖς.

Ὡς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ὀληται *.

aliter corpus viri tangere auderes, quod a viro tangi ne-
fas est. Scelestus est ilte coitus, infœcundus complexus; in-
faxis feris, arenam aras. Ad ea, quae natura praescribit, volu-
ptatem conuerte tuam; ad veram agriculturam oculos conuerte:
voluptas te delectet, sed non sterilis:

Ne stirps intereat posthac sine femine nobis.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Ζ'.

Ἐτι περὶ ἔρωτος.

Οὐκ ἔς' ἔτυμος λόγος ^a, λέγει περὶ τῶν αὐτῶν ἀσμά-
των ὁ Ἱμεραῖος ποιητὴς, ἐξομνύμενος τὴν ἔμπροσθεν
ᾠδὴν, ἐν ἣ περὶ τῆς Ἑλένης εἰπεῖν φησὶν ἐκ ἀληθείας
λόγους ἀναμάχεται ἔν ἐπαίνῳ τὸν ἔμπροσθεν ψόγον.

DISSERT. XXVII.

De eodem amore.

Non est verus sermo ille, alibi in odis suis poeta Himeræus
ait; vbi priorem, in qua falsa de Helena scripsisse se fate-
tur, reuocat: quare nouo praeconio prius illud vituperium euertit.

Ego

x Ὡς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ με-
τόπισθεν ὀληται.] Apud Home-
rum Iliad. τ'. 303. legitur.

[Ὅφρα] μὴ ἄσπερμος γενεὴ
[κεῖ ἄφαντος] ὀληται.

Maximus igitur, labante me-
moriam, nonnihilo in verbis im-
mutauit.

Seçtio á.

a. Οὐκ ἔς' ἔτυμος λόγος,] Stefi-

chori verba sunt. Plato in
Phaedro p. 343. Στησίχλωρος τῶν
ὀμμάτων σεργεῖς διὰ τὴν Ἑλένης
κακηγορίαν — ἄτε μασικὸς ὦν
ἔγνω τὴν αἰτίαν, καὶ ποιεῖ εὐθύς.
Οὐκ ἔς' ἔτυμος ὁ λόγος ἄτος οὐδ'
ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσελμοῖς, εὐδ' ἴκεο
Πέργαμα Τροίας. Ποίησας δὲ πᾶσαν
τὴν καλυμένην παλινοῦσαν παραχεῖ-
μα ἀνέβλεψεν. Rem narrant
Iſocrates

Δοκῶ δὴ μοι, κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, δεήσεσθαι καὶ αὐτὸς παλινωδίας ἐν τοῖς περὶ τῆς ἔρωτος λόγοις· θεὸς γὰρ καὶ ἕτος, καὶ ἔχῃ ἥττον τῆς Ἑλένης ἐπιτιθέναί δίκην τοῖς πλημμελῶσιν εἰς αὐτὸν ἐρρωμένεστος^b. Τί δὴ ἔν ἐστι^c τὸ πλημμέλημα, ὅπερ καὶ ἀναμαχέσασθαι λίαν Φημί ἡμᾶς^d; Δεινὸν καὶ μέγα καὶ δεόμενον γενναίᾳ ποιητῆ καὶ τελεσῆ, εἰ μέλλοι τις ἰκανῶς ἐξευμενιεῖσθαι ἀδέκασον δαίμονα, ἢ τρίποδας ἐπὶ δὲ^e, ἔδδὲ χρυσῆ τάλαντα δέκα, ἔδδὲ γυναῖκας Λεσβιάδας, ἔδδὲ ἵππους Τρωϊκῆς, ἀλλὰ λόγον λόγῳ, πονηρὸν χρησῶ, καὶ ψευδῆ ἀληθεῖ ἐξαλείψας.

Ego vero exemplo illius poëtae, in his de amore disputationibus retractanda mihi quaedam video; nec enim minus hic deus nominis sui contemptum vlcisci potest. Quod ergo est delictum illud, quod tantopere a nobis retractandum dixi? Graue, mehercule, nec vulgare, et in quo eximio vel poëta fit opus, vel sacerdote, ut integerrimo deorum satisfieri possit penitus; non, ut apud Homerum, tripodibus septem, aut talentis auri decem, aut Lesbicis mulieribus, aut Troianis equis; sed probo potius veroque sermone, quo priorem illum improbum fallumque euertamus.

2. Quales

Isocrates in Helenae Encom. pag. 319. Dion Chrysostomus Orat. II. p. 21. Orat. XI. p. 162. Suidas, aliique plures. Adeatur Ioan. Meurfius ad Hesychium Illustrium p. 193.

^b θεὸς γὰρ καὶ ἕτος, [καὶ] ἔχῃ ἥττον [τῆς Ἑλένης] ἐπιτιθέναί δίκην τοῖς πλημμελῶσιν εἰς αὐτὸν ἐρρωμένεστος. Vulgo θεὸς γὰρ καὶ ἕτος, ἔχῃ ἥττον ἐπιτιθέναί δίκην τοῖς πλημμελῶσιν εἰς αὐτὸν ἐρρωμένεστος, omiſſis tribus vocabulis, quae nos ex Reg. et Harleian. restituumus. Quin et Paccii codex ea repraesentavit, ut eius interpretatio probat.

MAX. TYR. P. II.

^c τί [δὴ] ἔν ἐστι Vulgo τί [δὲ] ἔν ἐστι, repugnantibus Mff. ^d ὅπερ καὶ ἀναμαχέσασθαι [λίαν] φημί ἡμᾶς; Forsan Maximus scripsit, ὅπερ καὶ ἀναμαχέσασθαι [δειν] φημί ἡμᾶς.

Ibid. ὅπερ καὶ ἀναμαχέσασθαι λίαν φημί ἡμᾶς; Legendum, δεῖν φημί ἡμᾶς; aliter sensum non effeceris. ortus error ex similitudine literarum Δ et Λ. Ita quoque Cl. Editor. M.

^e ἢ τρίποδας ἐπὶ δὲ, etc.] Haec sunt dona, quae Achilli pollicitus est Agamemnon apud Homerum Iliad. γ'. 120. seqq. eoque noster respexit.

C

Seçtio

β'. Τοιαύτην Φασί καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἐκείνου τὸν Τήϊον ποιητὴν δῶνα δίκην τῷ ἔρωτι. Ἐν τῇ τῶν Ἰώνων ἀγορᾷ ἐν Πανιωνίῳ^f ἐκόμιζε τιτθὴ βρέφος· ὃ δὲ Ἀνακρέων βαδίζων, μεθύων, ἄκων ἐσεφανωμένος, σφαλλόμενος^g, ὡθεῖ τὴν τιτθὴν σὺν τῷ βρέθει, καὶ τὴν καὶ εἰς τὸ παιδίον ἀπέριψε βλάσφημον ἔπος· ἢ δὲ γυνὴ ἄλλο μὲν εἰδὲν ἐχαλέπηνε τῷ Ἀνακρέοντι, ἐπεύξατο δὲ τὸν αὐτὸν τῆτον ὑβριστὴν ἄνθρωπον τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ἐπαινέσαι ποτὲ τὸ παιδίον, ὅσα νῦν ἐπηρεάσατο. Τελεῖ ταῦτα ὁ Θεός· τὸ γὰρ παιδίον ἐκεῖνο δὴ αὐξηθὲν γίνεται Κλεόβηλος ὁ ἀραιότατος^h,

2. Quales quoque poenas Teium Anacreontem dedisse amori aiunt. Nutrix quaedam in Panionio, quod Ionum forum est, infantem gestabat: occurrit illi ebrius cum corona Anacreon, qui inter vacillandum vna cum infante nutricem inscimus protrudit; et, quasi hoc satis non esset, in puerum quoque ipsum conuicium aliquod torquet: nutrix sine alia offensionis nota precatur, vt homo tam insolens pluribus aliquando verbis puerum laudaret, quam iam vituperasset. Votum perfecit deus; idem namque puer adolescit, fitque pulcherrimus ille Cleobulus,

Sectio β'.

f ἐν Πανιωνίῳ] Vulgo ἐν Πανίῳ, nec aliter codices. At Scaliger, Leopardus Emend. XVIII. 28. Heinsius, et Sopingius ad Helychium in Πανιωνίῳ, merito legendum statuunt, prout edidimus. Vide Herodotum I. 148. et Suidam in τὸν Κολοφῶνα ἐπίθες.

g μεθύων, [ἄκων] ἐσεφανωμένος, σφαλλόμενος,] Heinso placet, μεθύων ἐσεφανωμένος, ἄκων σφαλλόμενος. At omnino rescribendum, μεθύων, [ἄδων,] ἐσεφανωμένος, σφαλλόμενος, vti quidem, me monente, locum laudauit Ios. Barnesius in Anacreontis Vita §. 5. De Teio poeta sic

Pausanias Attic. cap. XXV. p. 59. καὶ οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν, οἷον [ἄδωντες] ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἄνθρωπος. Pater de Polemone Lucianus Bis accus. tom. II. p. 223. μεθ' ἡμέραν ἐκόμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέθη ψάλτριαν ἔχων, καὶ [καταδόμενος] ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀπὸ κραυγαῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς ἐπιφάνοις διηυθισμένος. Vide sis et Dionem Chrysofostomum Orat. IV. pag. 77. B. C.

h Κλεόβηλος ὁ ἀραιότατος,] Vide supra Dissert. XXIV. 9. Apud Dion. Chrysofostomum Orat. II. pag. 32. Amorem sic adloquitur Anacreon:

Κλευβήλω δ' ἀγαθὸς γένε
Σύμβηλος

καὶ ἀντὶ μικρᾶς ἀρεᾶς ἔδωκεν ὁ Ἀνακρέων Κλεοβύλω
 Δίην δι' ἐπαίνων πολλῶν.

γ'. Τί κωλύει δὴ καὶ ἡμᾶς ἀναμαχέσασθαι τήμερον^{1c},

cui Anacreon quam plurimis laudibus pro exiguo conuicio de-
 dit poenas.

3. Quid vetat et nos hodie, Anacreontis illius exemplo,
 ποιη

Σύμβηλος· τὸν ἔμδον δ' ἔρωτ'
 ᾧδ' εὔ νῦν σε δέχεσθαι.

Corruptus est versus ultimus.
 Eum sic refingit If. Casaubo-
 nus Diatr. cap. 3. Ὅτρυνε νῦν εἰ
 δέχεσθαι. Melior est Heinfi
 coniectura, pro qua reponit:

Οἷδ' εὔ νῦν σε δέχεσθαι.

At omnium optime doctissimus
 Bentleius:

Οἷδ' εὔνευ σε δέχεσθαι.

Renititur quidem cl. Barnesius,
 quod εὔνευ, vt censet, vix de
 Deo dicitur. Hoc vero plane
 falsum. Georgius Lecapenus in
 Ἐπιμερισταῖς Mf. fol. XXIX. 2.
 εὔνευ εἴν λέγεται ὁ ἔχων εὔνοϊαν
 πρὸς τινα, εἴτε μείζονα, εἴτε ἴσην,
 (leg. ἴσον) εἴτε ἐλάττονα· λέγεται
 γὰρ εὔνοϊα καὶ ἀπὸ μείζονος εἰς
 ἐλάττον, (scribe ἐλάττονα,) καὶ
 ἔχ, ὡς τινες λέγουσιν, ἀεὶ ἀπὸ
 ἐλάττονος εἰς μείζω· καθὰ καὶ Δημο-
 σθένης ἐν Ὀλυμπιακῶν δευτέρῳ· Ἐπὶ
 πολλῶν μὲν ἴδοι τις ἂν τὴν [παρὰ
 τῶν θεῶν εὔνοϊαν] φανερὰν γινο-
 μένην τῇ πόλει. Philemon apud
 Iustinum de Monarch. cap. III.

[εὔνευ] νομίζει τὸν [θεόν]
 καθεστάνει.

Psephisma Sigeorum v. 9. Λα-
 βῶν [δαϊμόνιον εὔνευ] καὶ συνεργόν.
 Aeschylus in Septem contra
 Thebas v. 455.

Προσατηρίας

Ἄρτεμιδος [εὔνοϊασι.]

Euripides in Helena v. 886.

Ἥρα μὲν, ἣ σοὶ δυσμενὴς πά-
 ροιθεν ἦν,

Νῦν ἐσιν [εὔνευ].

Iosephus Ant. Iud. lib. II. cap.

XV. 5. τὸ θεῖον — οἷς ἂν εὔνευ ἦ.

Idem lib. IV. cap. VIII. 2. Ἄπο-

λεῖτε καὶ τὴν [εὔνοϊαν] τὴν παρὰ

τῷ θεῷ. Sic etiam §. 13, 21. et

lib. V. cap. I. 25. Si plura

velis, adi Clementem Paedag.

lib. I. cap. XI. et Stromat. II.

p. 444.

ἰ ὁ ὀρμιότατος καὶ ἀντὶ μικρᾶς

ἀρεᾶς etc.] Ita distinguendum:

et scribendum μίας ἀρεᾶς, ὑπα

imprecatione; prout ex Sensu

patet, et Opposito, ἐπαίνων πολ-

λῶν. Paulo ante, pro ἄκων Da-

visius legit ἄδων· quod vnice

verum puto. Locus vero, quem

ex Luciano adducit, ad rem

non facit. ibi enim legendum

καταυλίμενος, vt p. 235. διὰ τῆς

ἀγορᾶς μέσης καταυλιμένος· et

Lib. de Saltatione p. 785. κάθη-

σαι καταυλιμένος· ad quem lo-

cum vide Cl. Graevium, in cuius

Annotatione ter vitio opera-

rum legitur καταυλιμενον. M.

Sectio γ'.

κ Τί κωλύει [δὴ] καὶ ἡμᾶς [ἀνα-

C 2

μαχέσα-

κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα¹ ἐκεῖνον, δῆναί δίκην τῷ
 ἔρωτι αὐτὰς ἐκόντας γλώττης ἀδίκης; Τὸ γὰρ Φάναί,
 ὅτι ὁ ἔρως ἐπὶ μοιχείαν ἀνάπτει, ὡσπερ τὸν Ἀλέξαν-
 δρον, ἢ ἐπὶ παρανομίαν, ὡς τὸν Ξέρξην, ἢ ἐπὶ ὕβρει, ὡς
 Κριτόβυλον^m, ἀνατιθέναι θεῶν πρᾶγμα ἄθεον, πῶς
 ἔ πλημμελές; Οὕτως δὲ αὐτὸ θεασώμεθα. Ὁ ἔρως,
 ἄλλῃ τῆ ἔρωτος, ἢ κάλλος ἐστίν; Οὐδαμῶς σχολῆ γὰρ
 ἂν εἴη ἔρως, εἰ μὴ κάλλος εἴη. Ὅπότε ἔν λέγομεν ἐξῆν
 χρημάτων Δαρειῖον, ἢ Ξέρξην τῆς Ἑλλήνων γῆς, ἢ Κλε-
 αρχον πολέμου, ἢ Ἀγησίλαον τιμῆς, ἢ Κριτίαν τυραν-
 νίδος, ἢ Ἀλκιβιάδην Σικελίας, καὶ Γύλιππον χρυσῆ
 ἄρα κάλλος τι ὁρῶντες ἐμφαινόμενον, τὴν πρὸς αὐτὸ
 ἐπαγωγὴν ἔρωτα ἐπονομάζοντες, ἕκαστον τῶν ἐξῆν
 Φαμέν, τὸν μὲν τῷδε, τὸν δὲ τῷδε, ἄλλον ἄλλῃ;
 Πολλῶ γὰρ καὶ δεῖ. ἢ γὰρ ἂν τὰ αἰσχίστα τῶν ἐν ἀνθρώ-
 πῳ

non inuitos improbissimae linguae poenas dare? Probare enim
 velle, Amorem causam esse adulterii, vt in Paride; vel flagitii,
 vt in Xerxe; vel libidinis, vt in Critobulo; atque ita quicquid
 impium est deo illi adscribere, quis neget summae improbitatis
 esse? Quod vt appareat, hoc modo agamus: Putasne, alterius
 rei amorem, quam pulchritudinis, amorem esse? Minime vero:
 nihil minus enim, quam amor, esset, nisi circa ipsum pulchrum
 versaretur. Scire ergo velim, cum Darium amare pecunias
 dicimus, aut Xerxem Graecorum terram, aut Clearchum bel-
 lum, aut honorem Agesilaum, aut Critiam tyrannidem, aut Al-
 cibiadem Siciliam, aut Gylippum aurum; manifestamne ali-
 quam pulchritudinem videamus, cuius spe atque illecebris, qui
 amor a nobis dicitur, singuli impellantur; vt alium hoc, alium
 aliud amare dicamus? Absit vero: eo enim modo, quaecunque
 apud

μαχέσασθαι] τήμερον,] Vulgo τί κα-
 λυει γὰρ ἡμᾶς τήμερον, duabus vo-
 cibus praetermissis, quas sup-
 peditarunt Reg. et Harleian.

¹ κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα] Lege
 [καὶ] κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα.

^m ὡς Κριτόβυλον,] Oportuit

scriptum ὡς Κριτίαν. Noster au-
 tem memoria lapsus est. Vide
 supra Dissert. XXVI. 8.

ⁿ ἄλλον ἄλλῃ;] Vulgo [καὶ]
 ἄλλον ἄλλῃ. Sed illam coniu-
 ctionem nesciunt codices, iis-
 que parendum censui.

ο. ἢ ἐν

ποις πραγμάτων τῷ μὴ προσήκοντι ὀνόματι ἐπικοσμῶν-
τες πλημμελοῖμεν ἂν εἰς τὸ ἀληθές αὐτό. Πῶς γὰρ
ἢ ἐν χρέμασι κάλλος τῷ πάντων πραγμάτων κακίῳ,
ἢ ἐν πολέμῳ τῷ πάντων ἀβεβαιοτάτῳ, ἢ ἐν τυραννίδι
τῷ πάντων ἀγριωτάτῳ, ἢ ἐν χρυσῷ τῷ πάντων γαι-
ροτάτῳ; Σικελίαν δὲ εἴ μοι λέγοις, ἢ τὴν Ἑλλήνων
γῆν, ἐλπίδας λέγεις ἡδονῶν, κάλλος δὲ εἰδαμῶν. εἰδὲ
μοι ἢ τὴν Αἰγυπτίων γῆν λέγοις ἢ τὴν τὰς πυραμίδας
ἔχσαν τὰς μεγάλας, καὶ τὸν πολὺν ποταμὸν, εἰδὲ

apud homines turpissima sunt, necesse effret alieno exornare
nomine, atque ipsi vim inferre veritati. Quis enim pulchrum,
aut honestum, vel in diuitiis omnium pessima re, vel in bello
omnium incertissima, vel in tyrannide omnium crudelissima,
vel in auro omnium superbissima, ponet? Quod si his Siciliae
amorem addas, aut Graeciae, spem quidem voluptatum dicis,
nondum tamen ipsum pulchrum inuenisti; ne si ipsam mihi
Aegyptum cum ingentibus pyramidibus, magnoque suo flumine,
comme-

ο ἢ ἐν χρυσῷ τῷ πάντων γαι-
ροτάτῳ;] Post haec verba, vel
alicubi in hac periodo, deest
totum Comma, quod respon-
deat praecedenti, ἢ Ἀγησίλαου
τιμῆς. Septem exempla pro-
posuerat, χρέματα, τὴν Ἑλλή-
νων γῆν, Πόλεμον, Τιμὴν, Τυραννίδα,
Σικελίαν, Χρυσίον. horum singula
in sequentibus exsequitur, p-
ter τιμὴν, cuius exemplum ab
Exscriptoribus omissum est; ab
Auctore enim vix potuit. Pro
ἢ γύλιππον vsitatus est ἢ γύ-
λιππον. sed nihil forte mutan-
dum in hac Particula. M.

ρ [εἰδὲ] μοι ἢ τὴν Αἰγυπτίων
γῆν λέγοις] Reg. et Harl. [εἰ δὲ]
μοι ἢ διὰ τὴν etc. Ocius rescri-
bas, εἰδὲ μοι [ἢ διὰ] τὴν Αἰγυ-
πτίων γῆν λέγοις. Sic passim Grae-

ci. Vide Differt. XXXIII. 4, 8.

Ibid. εἰδὲ μοι ἢ τὴν Αἰγυπτίων
γῆν λέγοις] Nescio, quid velint,
aut quam connexionem haec
habeant cum praecedentibus.
Scribo: εἰδὲ μοι τὴν Αἰγυπτίων
γῆν λέγοις etc. Satis iam clara
sunt. Optime quoque legi pos-
set: εἰδὲ μοι διὰ τὴν Αἰγυπτίων
γῆν λέγοις. vt XLI, I. εἰδὲ μοι
διὰ πρὸς τῷ Νεῖλῳ τὸν Ἰστρον ἔγνω.
propius ad Codicum scriptu-
ram Istud est; Hoc tamen ve-
rius puto. Haec scripseram. Et
iam video, Codices prope ac-
cedere ad hoc vltimum, εἰ δὲ
μοι ἢ διὰ τὴν etc. vnde legen-
dum: εἰδὲ μοι ἢ διὰ τὴν etc.
paene quemadmodum *Dauisius*
emendauerat. M.

Βαβυλῶνα αὐτὴν τὴν εὐτειχοτάτην⁹, ἔδ' ἐ Μηδῶνα τὴν
εὐιπποτάτην, ἔδ' ἐ τὴν Φρυγῶν γῆν τὴν εὐβοτωτάτην,
ἔδ' ἐ Σάρδεϊς τὰς εὐχερσοτάτας. Ἐκασον γὰρ τέτα-
τοσάτῃ δεῖ εἶναι καλόν, ὅσα περ καὶ ἡδύ⁷. μᾶλλον
μὲν ἡδύ τῷ δυναμένῳ πορίσασθαι ἐξ αὐτῆ ἡδονή, ἢ
καλόν τῷ μὴ δυναμένῳ ἐξ αὐτῆ ὄνασθαι ἔδ' ἐν γὰρ
καλόν ἐπιβλαβές, ἔδ' ἐ εἰς σφαλερόν⁸, ἔδ' ἐ εἰς μοχλή-
ριαν συντελεῖν, ἔδ' ἐ εἰς δυσυχίαν ἄγον, ἔδ' ἐ εἰς συμ-
φορὰν χειραγωγῆν, ἔδ' ἐ εἰς μετάγνωσιν τελευτῶν. Εἶεν.

commemores; aut Babylonem, quae a rerum omnium abun-
dantia; aut Mediam, quae ab equis; aut Phrygiam, quae a pa-
fcuis; aut Sardes, quae ab auro commendantur. Haec enim
omnia esse debent eatenus pulchra, quatenus iucunda; magis
iucunda ei, qui voluptatem ex illis haurit, quam pulchra illi,
cui non profunt: nihil enim pulchrum dici potest, quod cum
damno aut periculo coniunctum est, quod flagitia patrat, quod
in miseriam, quod in calamitatem hominem deducit, quod in
poenitentia definit. Esto.

⁹ Βαβυλῶνα αὐτὴν τὴν [εὐτει-
χοτάτην,] Vulgo εὐτυχεσάτην.
Sed vocem, quam reposuimus,
praestant Reg. et Harleian. Ce-
leberrimos autem fuisse Baby-
lonis muros vel pueri norunt.
Vide Herodotum lib. I. §. 178.
seqq. Curtium lib. V. cap. I. 25.
nostrum Differt. XXXV. 2. ac
Philosfrat. Vit. Apoll. I. 25.
Haec autem forma prorsus est
analogica. Etymologus in εὐ-
τείχεον. τὰ εἰς ὅς ἀπὸ ἕδ' ἐτέρων
συντιθέμενα ὑπὸ εὐθείας συντίθεται,
αἶον ξίφος, ἄξιφος. ῥίγος, δύσειγος.
εὐτείχεος, Ionicum. Adi fis Eu-
stathium ad Iliad. A'. p. 49. et
ad Iliad. π'. p. 1058. Alioqui
scribere queas εὐτειχεσάτην, quod
a recepta lectione parum re-
cedit.

4. Dixi.
Ibid. ἔδ' ἐ Βαβυλῶνα αὐτὴν τὴν
εὐτειχοτάτην,] Quare tam em-
phatice, αὐτὴν, de Babylonem,
potius, quam de vlla caetera-
rum? Scribendum: ἔδ' ἐ Βαβυ-
λῶνα αὐτὴν τὴν εὐτειχοτάτην. Idem
error infederat initium Differt.
XXV. M.

⁷ [τοσάτῃ] δεῖ εἶναι καλόν, [ὅσα]
περ καὶ ἡδύ.] Vulgo τοσῶτον —
ὅσον. Nos vero lectionem dedi-
mus, quam suppeditarunt Reg.
et Harleian. Non aliter in suo
codice Paccius legit, qui lo-
cum recte vertit hoc modo:
*Tantundem a vera pulchritudine
absunt, quantum etiam a iu-
cunditate sunt remota.* Hein-
sius a scriptoris mente videtur
aberrasse.

⁸ ἔδ' ἐ εἰς σφαλερόν] Delen-
dum

δ'. Ὁ ἔρως ἡμῖν κάλλος ἦν ἔρως· ὁ δὲ ἐρῶν ἄλλο
 τὸ, καὶ μὴ κάλλος, ἡδονῆς ἐρᾶ. Ἀφαιρῶμεν δὲ, εἰ
 βέλει, τῆνομα, καὶ ἐπιθυμεῖν λέγωμεν τῆτον^c, ἀλλ'
 ἔκ ἐρᾶν^d, ἵνα μὴ τῆ περὶ τὴν Φωνὴν παρανομία^e
 πρᾶγμα ὑπαλλάξαντες λάθωμεν, ἀλλ' ἔ τῆνομα μό-
 νον. Ἔσω τοίνυν ἔρως μὲν κάλλος, ἐπιθυμία δὲ ἡδονῆς.
 Ὁ τοίνυν κάλλος ἐρῶν, ἄρα ἔκ ἐπιθυμεί αὐτῆ; καὶ
 μάλα· σχολῆ γὰρ ἂν εἴη τι ἄλλο ὁ ἔρως, εἰ μὴ ὄρε-
 ξίς τις. Παραϊτῆμα^f δὲ τῆς σοφῆς τῆς τῶν ὀνομάτων
 θήρας, εἰ τὸ αὐτὸ νῦν μὲν ὄρεξις, νῦν δὲ ἐπιθυμίαν

4. Diximus, amorem ipsius pulchri amorem esse; ut qui
 aliud amet, quam pulchrum, necessario amet voluptatem. Mu-
 temus, si placet, verbum unum, eosque, qui voluptatem sequun-
 tur, non amare, sed concupiscere dicamus; ne voce forte am-
 bigua non verba tantum, sed rem ipsam, mutemus. Amor
 igitur pulchrum spectet, voluptatem spectet concupiscentia.
 Quid ergo? qui quod pulchrum est amat, an non concupiscit
 quoque idem? siquidem nihil aliud amor est, quam rei alicui-
 us appetitus. Veniam ab iis petam, qui verba anxie rimari
 solent, si rem eandem nunc appetitum, nunc concupiscentiam
 dico;

dum puto εἰς, cuius prima litera
 videtur repetita fuisse a praece-
 denti voce; vltima, a subse-
 quenti. ἔδὲν γὰρ καλὸν ἐπιβλαβές,
 ἔδὲ σφαλερόν, ἔδὲ εἰς μοχθηρίαν
 etc. M.

Sectio δ'.

ε ἐπιθυμεῖν λέγωμεν τῆτον,] Po-
 tius τῆτο, ut mox: ἔρως καλεῖ-
 σθω τῆτο. εἰ, ἐπιθυμία καλεῖσθω
 τῆτο. Deinde, pro καὶ τῆ τῶν
 ὀνομάτων etc. conieceram, καὶ
 τῆ, vel, καὶ ἐν τῆ. vltimum ve-
 rius esse video. Caeterum vox
 εἶεν, quae claudit sectionem
 praecedentem, poni debuit, ut
 mihi videtur, initio huius. ita:
 Sect. δ'. εἶεν· ὁ ἔρως ἡμῖν etc. et
 ita XXIV, 4. εἶεν· ἐπεὶ ταύτη

etc. quemadmodum recte di-
 stinguatur VI, 2. εἶεν· ἔγω σοι
 τὰ τῷ Διὸς ἔχει· et XII, 3. XIV. 4.
 Vide et XXI, 3. 4. vbi iterum
 male. M.

η ἐπιθυμεῖν λέγωμεν τῆτον, ἀλλ'
 ἔκ ἐρᾶν,] Amorem a cupidine di-
 stinxerunt veteres. Hinc Afranius:
 Amabit sapiens, cupient
 caeteri.

Vide cl. Pricaeum ad Apuleii
 Apol. pag. 28.

κ τῆ περὶ τὴν Φωνὴν [παρανο-
 μία] Ita codices, et recte qui-
 dem. Heinsius enim περιέρχων
 reposuit τῆ περὶ τὴν Φωνὴν παρα-
 νομία. Nulla sane inter ἐπιθυμίαν
 et ἔρωτα potest esse παρανομία.

καλῶ ἐγὼ γάρ τοι τά τε ἄλλα, καὶ ἐν τῇ τῶν ὀνομάτων ἐλευθερία, πείθομαι Πλάτωνι γ. Ἔσω δὲ, εἰ βέλονται ζ, ὄρεξις, καὶ μὴ ἐπιθυμία, ὁ ἔρως. Διηγήσθω δὲ τῆδε· εἰ μὲν ἐπὶ τὸ καλὸν φαινόμενον ἡ ψυχὴ ἄξει α, ἔρως καλεῖσθω τῆτο, ἢ ἐπιθυμία· εἰ δὲ μὴ, ἐπιθυμία καλεῖσθω τῆτο, ἢ ἔρως. Τί ἔν, εἰ ἀκόλατος ὁ σοφιστὴς β τῆ φαινομένῃ προσθήκῃ χρώμενος τὸ ἡδύ, τῆτο φῆ φαντάζεσθαι αὐτῷ καλόν, ἔρῳ καὶ τῆτω συγχωρήσομεν ε; Καὶ πάλιν αὖ, εἴ τις ἀποθλάσας εἰς τὰς τῶ ὄντι ἔρασας τὰς πρὸς τὸ καλὸν ὠρμη-

dico; nam cum in aliis, tum in libertate verborum, affentior Platoni. Sit enim, hoc si volent, appetitus, non concupiscentia, amor. Distinguatur interim hoc modo: quoties ad id, quod bonum videtur, nos impellit animus; amor id dicatur, non concupiscentia: sin contra, concupiscentia dicatur, non amor. Quid ergo, si intemperans aliquis sophista speciem voluptati addat, sibi que illud aut illud pulchrum videri dicat, an et hunc amare concedemus? Aut contra, si quis aliquem ex illis videat, quos vere amare dicimus, qui nihil praeter ipsum pulchrum ha-

beat

γ τά τε ἄλλα, καὶ [ἐν] τῇ τῶν ὀνομάτων ἐλευθερίᾳ, πείθομαι Πλάτωνι.] Vulgo, praetermissa vobula, dant τά τε ἄλλα, καὶ τῇ etc. Suam vero in nominibus adhibendis ἀδιαφορίαν saepe memorat Plato. Vide Polit. pag. 171. F. Protag. p. 212. G. Charmid. p. 239. G. denique de Rep. lib. VII. p. 488. C.
 ζ Ἔσω [δὲ,] εἰ βέλονται,] Vulgo Ἔσω [γάρ,] repugnantibus Mff.
 α ἡ ψυχὴ ἄξει,] Harleian. αὖξει. Statim rescribe αἰξει.

β ἀκόλατος ὁ σοφιστὴς] Quis sophista ille? debuit esse ἀκόλατος τις σοφιστὴς, intemperans aliquis sophista, vt bene vertit Heinsius, vox τις videtur periur-

se in syllaba τος praecedenti, vel in vltima τῆ σοφιστῆς. Sententia vero ita distinguenda est: τί ἔν; εἰ ἀκόλατος ὁ σοφιστὴς, τῆ φαινομένῃ προσθήκῃ χρώμενος, τὸ ἡδύ τῆτο φῆ φαντάζεσθαι αὐτῷ (non αὐτῷ) καλόν, ἔρῳ καὶ τῆτω συγχωρήσομεν; Quae autem sequuntur, ita: καὶ θεασάμενος τὸ ἐν τῇ ὄρεξει τῆ κάλλους ἡδύ, διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τῆς ἡδονῆς ἐπιθυμῶ καὶ τῆτος φῆ, ἀλλ' ἢ ἔρῳ. Argumentatio postulat distinctionem post ἡδύ. M.

ε τῆ φαινομένῃ προσθήκῃ χρώμενος τὸ ἡδύ, τῆτο [φῆ] φαντάζεσθαι αὐτῷ καλόν ἔρῳ, καὶ τῆτω συγχωρήσομεν;] Vulgo τῆ φαινομένῃ προσθήκῃ χρώμενος [πρὸς] τὸ ἡδύ,

μένους, καὶ θεασάμενος τὸ ἐν τῇ ὀρέξει τῷ κάλλει
 ἡδὺ διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τῆς ἡδονῆς, ἐπιθυμεῖν καὶ τῆ-
 τος Φῆ^d, ἀλλ' ἐκ ἐρᾶν πῆ ἂν ταῦτα ἡμῖν διακρι-
 θεῖν; Εἰ γὰρ τὰ τε ἡδέα φαντάζεται καλά, τὰ τε
 καλά ἀνακέρτατα ἡδοναῖς, κίνδυνος ἔτω καὶ τὴν ἐπι-
 θυμίαν τῷ ἐρωτι ἐπιμιχθῆναι. Βλέπει τοίνυν τῷ μὲν
 καλῷ ἀφαιρῶμεν τὸ φαινόμενον, ἵνα μὴ ποτε λάθῃ
 σχηματισαμένη πρὸς αὐτὸ ἡ ἡδονή· τῆς δὲ ἡδονῆς ἐκ
 ἔτι; Τὸ μὲν γὰρ καλὸν, τίμιον ὄν κατὰ τὴν αὐτῆ φύ-
 σιν, εἶναι δεῖ καλὸν^e, ἵνα καὶ ἐράσμιον ἦ· τῇ δὲ ἡδο-
 νῇ ἀπόχρη φαίνεσθαι, καὶ μὴ ἔσθῃ. τῇ γὰρ τῷ πεπον-
 θότος εὐφροσύνη λαμβάνουσα τὴν σύστασιν, ἢ τῇ αὐτῆς
 φύσει, ἱκανῶς ἔξει, εἰάν τὸ δοκεῖν ὑπάρχει αὐτῇ, καὶ
 μὴ ἔσθῃ.

beat propositum, et interim ipsam intueatur voluptatem, quae
 in appetitu pulchri consistit; aut huius voluptatis causa concu-
 piscere hunc dicet, non amare? aut quo tandem modo haec
 duo distinguemus? Nam si et ea, quae iucunda sunt, pulchra
 videntur; et quae pulchra sunt, cum voluptate cohaerent;
 metuo, ne cum amore confundere concupiscentiam cogamur.
 Vis igitur, ut pulchro demamus speciem, ne sub habitu ipsius
 nos decipiat voluptas; voluptati vero suam relinquamus? Quod
 enim pulchrum est, cum natura sua honore dignum sit, pul-
 chrum esse oportet, ut et iucundum sit: voluptati satis est vi-
 deri, licet non sit; illa enim, cum in opinione hominis, qui ea
 fruitur, non ipsa per se subsistat, sufficit, si videatur esse, nec
 sit tamen.

5. Quod

ἡδὺ, τῷ [Φησὶ] φαντάζεσθαι αὐ-
 τῷ καλὸν ἐρᾶν, καὶ τῷ συγκωρη-
 σομεν; In prioribus Mss. fidem
 sequimur, qui plane dant, ut
 exhibuimus. In posterioribus
 vitiosam distinctionem, Heinsii
 monitu, sustulimus.

ἢ ἐπιθυμεῖν καὶ τῆτος [Φῆ,]
 Sic Reg. et Harleian. vulgo
 φησίν.

ε τίμιον ὄν κατὰ τὴν αὐτῆ φύ-
 σιν, εἶναι δεῖ καλὸν, etc.] Iterum
 ob eandem causam distinguen-
 dum puto: τὸ μὲν γὰρ καλὸν,
 τίμιον ὄν, κατὰ τὴν αὐτῆ φύσιν εἶ-
 ναι δεῖ καλὸν, ἵνα ἐράσμιον ἦ. Ορ-
 ponuntur εἶναι καλὸν κατὰ τὴν
 αὐτῆ φύσιν, (non, εἶναι τίμιον
 κατὰ τὴν αὐτῆ φύσιν,) et, φαί-
 νεσθαι, μὴ ὄν. M.

ε'. Οἷον τὸ τοῖόνδε λέγω· (αἰσθάνομαι γάρ τοι ἑμαυτῆ γλίσχεως τὸ πρᾶγμα διελομένε, καὶ δεομένης εἰκόνοσ) σῶμά πρ τρεφῆνα ἀδύνατον, ὅτι μὴ σιτίων προσφορᾶ^f, καὶ ἐργασία ὀδόντων, καὶ σπλάγγων ὑποδοχῆ, καὶ τῆ ἔνδον οἰκονομία, προσγνωμένησ αὐτῶ τῆσ ὑποτροφῆσ^g. Ἦσαν δέ πρ κατὰ τὸν ἐπὶ Κρόνῳ, Φασί, βίον^h αἱ τροφαὶ τοῖσ ἀνθρώποισ Φηγοὶ καὶ ὄχνα· καὶ διὰ τῆτο ἐπεφημίσθη φέρειν ἡ γῆ τῆσ καρπῆσ αὐτομάτῃσ, ὅτι αὐτοῖσ ἔδδεν ἔδει γεωπονίας, ἐξ αὐτοφυῆσ τροφῆσ βιοτεύειν. Ἐάν τοῖνον προσθῆσ ὄψοποιόν, καὶ ἠδύσματα, καὶ τροφῆν ποικίλην, ἄλλῃ ἄλλην, καρυκείαν Σικελικῆν, καὶ Συβαριτικῆν χλιδῆν,

5. Quod dico, tale est: (satis enim ieiune hanc mihi rem diuidere videor, et exemplo egere) corpus nostrum nutrirī non potest, nisi admoueat̄ur cibus; cibum conficiunt dentes, confectum recipiunt intestina, receptus digeritur, ac per totum corpus distribuitur. Iam tempore, ut aiunt, Saturni homines fagi pirique alebant: unde manauit, ut terra fruges sua sponte proferre diceretur; quod nihil opus agricultura esset, sed quicquid per se produceret, eo vitam suam sustinerent homines. Pro his pone coquos, pone condimenta, pone diuersas ciborum delicias, ac singulis ius suum, et quicquid Siculorum aut Sybaritarum luxu-

Sectio ε.

f ὅτι [μὴ] σιτίων προσφορᾶ,] Vulgo [εἰ] μὴ, quod nolunt codices. Vide Deuarium de Partic. p. 180.

g προσγνωμένησ αὐτῶ τῆσ [ὑποτροφῆσ.] Sic Heinsius, et optime quidem. Vide Differt. XXVIII. 3. XXIX. 1. Vulgo ὑποτροφῆσ, quod absurdum.

h κατὰ τὸν [ἐπὶ Κρόνῳ,] φασί, βίον] Sic Harl. a secunda manu, quod et felice coniectura praecepit Heinsius; nam nemo, nisi prorsus ἄμωσος, ignorat,

qualem sub Saturno victum hominibus dent poetae. Vide modo Hesiodum Oper. v. III. seqq. et Ouidium Metam. V. 103. Hinc prouerbiū ἄλις δευός, de quo praeter Zenobium, Diogenianum, aliosque paroemiographos, videas licet Eusebium in Marcellum cap. III. p. 15. Vulgo κατὰ τὸν [Ἐπιπέδῳ,] φασί, βίον, quam lectionem secutus est in sua versione Paccius. Quasi vero post Epicuri mortem Ceres frumenta repperat! Adde nostrum Differt. XXIX. 5.

z πάντα

καὶ Περσικὴν τροφὴν, πάντα ταῦτα ἐρεῖς ἡδονῆς ὄνομα ⁱ.
καὶ κοινὸν μὲν πᾶσι τὴν τροφὴν ἐρεῖς, ἴδιον δὲ ἐκάστῳ
τὴν ἡδονήν ^k, καὶ κατὰ φύσιν μὲν τροφὴν, κατὰ τέ-
χνην δὲ τὴν ἡδονήν. Καὶ μεταθῆς τραπέζας, τὴν
Σικελικὴν τοῖς Πέρσαις καὶ τὴν Περσικὴν Σικελιώταις,
τροφὴ μὲν ὁμοίως ἑκατέρωθεν ἑκατέρωθεν, τὸ δὲ τῆς ἡδονῆς
ὑπαλλαχθὲν, δι' ἀήθειαν εἰς λύπην μετέβαλε ^l. Γίγνε-
ται τοίνυν ἢ μὲν τροφὴ κατὰ τὴν εἰσίαν τῶν τρέφειν
δυναμένων, ἢ δὲ ἡδονὴ κατὰ τὸ πάθος τῶν ἡδεσθαι εἰθι-
σμένων.

ε'. Τὸ δὲ ἔθος ἄλλο ἄλλω. Αὐτίκα Ἕλληνες
μὲν, καὶ Πέρσαι, καὶ Λυδοὶ, καὶ Φοίνικες, καὶ εἴ τι
δὴ ἄλλο ^m γένος, φυτευσάμενοι ἀμπέλους, πονηθέντες
περὶ αὐτάς, ἐξελόμενοι τὸν βότρυον, εὐτρεπίσαντες τὸν

luxuries, quicquid Perfarum excogitavit mollities, haec omnia
vno nomine voluptatem dices; et cibos quidem omnibus com-
muniter, peculiarem singulis voluptatem dabis, et naturae ci-
bum, artem adscribes voluptati. Nam si apparatus mutaueris,
ut Persis Siculum, Siculis apponas Persicum, nutrimentum vtrius-
que vtrumque relinques; voluptatem vero, quia cum eorum
id pugnat consuetudine, in molestiam mutabis. Quippe cum
respectu substantiae eius, quod nutrire potest, fit nutrimentum;
voluptas vero, prout afficitur ille, qui hoc aut illo delectari
consuevit.

6. Consuetudo autem alia est alii. Exempli gratia Graeci,
Persae, Lydi, Phoenices, gentesque similes, vites serere, easque
colere, e vitibus uam carpere, ex uua vinum exprimere
didice-

ⁱ πάντα ταῦτα ἐρεῖς ἡδονῆς ὄνομα
ὄνομα] Immo ὀνόματα, vt III, 6.
πάντα ταῦτα ἐρεῖς ἡδονῆς ὀνόμα-
τα. vbi eadem verba, et in eo-
dem argumento. adi locum. M.

^k [ἴδιον] δὲ ἐκάστῳ τὴν ἡδονήν,
Sic recte codices; non ἴδιαν, vt
vulgo legitur.

^l ὑπαλλαχθὲν, δι' ἀήθειαν εἰς

λύπην μετέβαλε.] Vulgo distin-
guunt ὑπαλλαχθὲν δι' ἀήθειαν,
εἰς λύπην μετέβαλεν. Nobis me-
lius conuenire videbatur inter-
punctio, quam seruat Harl.

Sectio ε'.

^m εἴ τι [δὴ] ἄλλο] Sic Reg.
et Harl. vulgo δέ.

n βιο-

οἶνον, παρεσκευάσαντο ποτόν, κατὰ μὲν τὴν χρεῖαν ἐν ἀναγκαῖον, κατὰ δὲ τὴν ἡδονὴν ἀκμαιότατον. Σκυθῶν δὲ οἱ μὲν πολλοὶ γάλακτι βιοτεύσῃ, ὡς οἱ ἄλλοι ἐπὶ οἴνω^η. τοῖς δὲ αἱ μέλιττα καθιδύνουσι τὸ πόμα, ἐπὶ πετρῶν καὶ δρυῶν διαπλάττῃσαι τὰς σίμβλους^ο. εἰσὶ δὲ, οἱ τῇ παρὰ τῶν Νυμφῶν ὀχετεία^ρ καὶ ἐπιρροῇ ἔδεν λυμαίνονται, ἀλλ' αὐτοφυεῖ προσχερῶνται ποτῶν ὕδατι ἐν δέ τι, οἶμα, Σκυθῶν γένος πίνουσι μὲν ὕδαρ, ἐπειδὴν δὲ αὐτοῖς δέη τῆς κατὰ μέθην ἡδονῆς, νήσαντες πυρᾶν, θυμιῶντες εὐώδεις βοτάνας^q, περικαθίσαντες ἐν κύκλῳ τῇ πυρᾷ, ὥσπερ κρατῆρι^τ, εὐώχῃν.

didicerunt; potum, si usum respicias, non necessarium; si voluptatem, praestantissimum. Scytharum plerique lacte utuntur, ut alii vino: quibusdam apiculae, quae e rupibus aut arboribus alveolos suos suspendunt, potum condiunt: sunt, qui Nympharum riuos laticesque aquarum non inficiunt, sed ut natura suppeditavit eas, ita adhibent: est et vnum quoddam, nisi fallor, peculiare Scytharum genus, qui aquam quidem bibunt, quotiescunque tamen voluptatis causa inebriari volunt, pyram struunt maximam, in qua herbas vrunt odoriferas; hanc pyram in orbem circumfident, eoque odore non secus, quam alii vini

^η βιοτεύσῃ, ὡς οἱ ἄλλοι ἐπὶ οἴνω.] Βιοτεύειν ἐπὶ οἴνω, ut Diff. XXI, 1. εὐχομένους ἐπὶ σκαπάνῃ βιώναι καὶ γηδίω σμικρῶ. et XXXV, 2. Ζῆν ἐπὶ τοῖς Ἀμύντι ἀγαθοῖς. Synesius epist. CXLVIII. ἀριστῶμεν ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίτοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίτοις δὲ ἐμπιεῖν. Hinc illustratur istud Matthaei (sive τῶν LXX.) cap. IV. 4. οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι etc. M.

^ο διαπλάττῃσαι τὰς σίμβλους.] Putavi esse mendum Typographicum, pro διαπλάττῃσαι, quemadmodum clare legendum. adhaeret tamen Vtrique Editioni Cl.

Dauisii: neque alia est ad manum. M.

^ρ τῇ παρὰ τῶν Νυμφῶν ὀχετεία] Vulgo, transpositis vocibus, exhibent, παρὰ τῇ τῶν Νυμφῶν ὀχετεία. Quod recte se non habet. Nos vtrumque codicem sequimur, Heinioque placuit eadem scriptura.

^q θυμιῶντες εὐώδεις βοτάνας.] Ita Codices, pro Vulgata καίνοντες, quae erat Lectio Primae Editionis Maximi, mutata ab illo in vocem elegantiolem θυμιῶντες. M.

^τ [θυμιῶντες] εὐώδεις βοτάνας, περικαθίσαντες ἐν κύκλῳ τῇ πυρᾷ, ὥσπερ

ται τῆς ὀσμῆς, καθάπερ οἱ ἄλλοι τῷ ποτῷ, καὶ μεθύ-
σκοντά γε ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἀναπνῶσι, καὶ ἀδῶσι, καὶ
ὄρχονται.

ζ'. Τί δὴ μοι βέλεται ἡ περίοδος τῷ λόγῳ;
Ἐνδείξασθαι ὑμῖν διάκρισιν καλῶ καὶ ἡδονῆς. Τίθει
γάρ μοι, κατὰ δὲ τὸ ἀναγκαῖον καὶ τὸ αὐτοφυῆς τῆς
τροφῆς καὶ τῷ ποτῷ τὸ καλὸν αὐτὸ, ὅπερ εἶναι δεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μόνον· κατὰ δὲ τὸ ποικίλον^s καὶ ἐπί-
κρητον τῶν ἄλλων ἄλλως ἄλλως εὐφραίνοντων τὴν

vini cyathis aliquot se inuitant, donec probe ebrii saltare, ca-
nere, tripudiare incipiunt.

7. Sed quo tam longa oratio? Vt discrimen inter pul-
chrum ostendam et iucundum. Refer ergo cibos illos, de qui-
bus diximus, necessarios sponteque natos, ad id, quod hone-
stum dicimus; quod esse debet, non videri tantum: varietatem
contra caeterorum, quibus aliter afficiuntur alii, ad volupta-
tem;

ὡςπερ [κρατῆρι,] Vulgo [καίον-
τες] εὐώδεις βοτάνας, περικαθίσαν-
τες ἐν κύκλῳ τῆ πυρᾶς, ὡςπερ [κρα-
τῆρος.] Ex vtriusque codicis
fide primam vocem mutauim-
us; at vltimae loco κρατῆρα
dat Reg. κρατῆρι Harleian. id-
que rectum: nam pyram cra-
teri comparat; odorem vero,
quem emittunt herbae, vino.
Loquitur autem de Massagetis.
Vide Herodotum I. 201, 202.
et Luciani scholiasten ad Ve-
rae Histor. lib. I. p. 30, 31.

Sectio ζ'.

ς κατὰ [δὲ] τὸ ἀναγκαῖον —
κατὰ δὲ τὸ ποικίλον] Vulgo κατὰ
τὸ ἀναγκαῖον. Nos secundam
vocalam fide Mss. Reg. et
Harleian. reposuimus. Ita non-
nunquam loquuntur aucto-
res, licet fere dicant κατὰ

[μὲν] τὸ ἀναγκαῖον — κατὰ δὲ τὸ
ποικίλον. Aelianus V. H. XII. I.
Δείκνυσι γὰρ αὐτὴν (Ἀσπασίαν)
ὁ πατὴρ ἰατρῶν· ὁ [δὲ] ὑπέσχετο
ἰάσασθαι, εἰ λάβοι τρεῖς σατῆρας,
ὁ δὲ ἔφατο μὴ ἔχειν. Vide sis et
cap. XLVI.

Ibid. κατὰ ΔΕ' τὸ ἀναγκαῖον
— κατὰ ΔΕ' τὸ ποικίλον] Prius
δὲ ponitur pro vsitato μὲν. et
abest quidem ab Editt. Vulga-
ris: sed in Codd. suis inuentum
admisit Cl. Vir, et propugnare
nititur. sed nequaquam persua-
det, hanc esse Maximi scriptu-
ram, cum tam prope sit, κατὰ
ΓΕ τὸ ἀναγκαῖον· nisi malis κατὰ
ΜΕΝ etc. nam hae voces μὲν
et δὲ, in Libris scriptis perfae-
pe inter se commutantur. Po-
ne vero minimam distinctionem
post ποτῷ. M.

ς δοκεῖν

ἡδονήν, δοκεῖν γὰρ εἶναι δεῖ ταύτην μόνον. Οὕτω δὴ τῶν ἐχόντων, γίγνεται ὁ μὲν ἔρως, λόγος, καὶ ἀρετὴ, καὶ τέχνη· λόγος μὲν κατὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀρετὴ δὲ κατὰ τὴν διάθεσιν, τέχνη δὲ κατὰ τὴν εὐστοχίαν τῶ καλῶ· ἐπιθυμίαι δὲ ἡδονῶν, ἄλογοι, ἀλόγων. Ἐπεὶ τοίνυν τὸ καλὸν εἶναι δεῖ καλόν, ἢ ἔρωτα ποιῆσαι ποῖόν τι εἶναι αὐτὸ φῶμεν, καὶ πῶς ποιῆν; Βλέπει σοὶ λέγω κατὰ τὴν Σωκράτους μαντείαν^u; Ὡς τὸ καλὸν αὐτὸ ἀρρήτον ὄν καὶ ὀφθαλμῶν κρείττον ἢ ψυχῆ τε-

tem; quae satis est, si videatur tantum, nec fit reuera. Quae cum ita se habeant, videbis, amorem idem esse, quod est ratio, quod virtus, quod ars; ratio, quod ad veritatem eius; virtus, quod ad naturam; ars, quatenus honestum et spectat et consequitur: cupiditates vero voluptatum, cum ipsae, tum quae in iis spectantur, procul a ratione absunt. Cum ergo pulchrum oporteat esse pulchrum, ut amorem excitet; quale illud dicemus esse, aut quo pacto excitare amorem? Visne ex oraculis Socraticis tibi respondeam? Ipsum pulchrum, quod nec humana voce exprimi, nec oculis conspici potest, vidisse olim animam

^t δοκεῖν γὰρ εἶναι δεῖ ταύτην μόνον.] Vulgo δοκεῖν γὰρ [καὶ ἕκ] εἶναι δεῖ ταύτην [μόνην.] Duas autem voces, quas praetermissi, non agnoscunt codices; et recte μόνον a prima manu dat Harl.

Ibid. δοκεῖν γὰρ εἶναι δεῖ ταύτην μόνον.] Platonica synchysis verborum. ordo est: δεῖ γὰρ ταύτην δοκεῖν μόνον εἶναι. omitti potuit εἶναι, ut prius. Caeterum scripturae diuersitas in hoc loco manifeste mihi videtur esse a calamo ipsius Auctoris. Verba praecedentia ita distinguens, sensum planiorem feceris: κατὰ δὲ τὸ ποικίλον καὶ ἐπίκλητον, τῶν ἄλλων ἄλλως ἄλλως εὐφραίνοντων, τὴν ἡδονήν· δοκεῖν γὰρ etc. Haec parua Lectoribus, etiam

exercitatis, nonnunquam moram iniiciunt et molestiam creant. M.

^u κατὰ τὴν Σωκράτους μαντείαν.] Recte monuerunt viri docti, μαντείαν hic opinionem denotare. Sic Plato in Philebo p. 94. G. τὸ τοίνυν τρίτον, ὡς ἢ ἐμὴ [μαντεία,] νῦν καὶ φρόνησιν τιθεῖς, ἕκ ἂν μέγα τι τῆς ἀληθείας παρεξέληθαι. Et in Cratylo p. 257. E. εἰ ἔν περ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν κρατύλη [μαντείαν,] ἠδέως ἂν ἀκύναιμι. Idem philosophus τῆ μαντεύεσθαι opinandi potestatem multis in locis tribuit. Vide Hippiam Maiorem p. 100. B. Lyfidem p. 111. D. Politicum p. 183. C. Charmidem p. 242. C. De Rep. lib. I. p. 418. G. lib. III.

Θεαμένη πάλα, καὶ ὄνειρώτῃσα αὐτῆ τὴν μνήμην, ἐν τῇ δεῦρο συνουσίᾳ ἔ πάντῃ ἐναργῶς ὄρα, ἅτε ἀπολελειμμένη αὐτῆ καὶ τῷ χωρίῳ καὶ τῇ τύχῃ, καὶ ἀπεξενωμένη ἐκείνων τῶν Θεαμάτων εἰς τὸν ἐν γῆ τόπον, καὶ περιβεβλημένη πολλὴν καὶ παντοδαπὴν ἰλὺν^x, ὑφ' ἧς ταρατίζεται, συνδεδεμένη ἀσαφεῖ βίῳ καὶ συγκεχυμένῳ, καὶ μεσῶ ταραχῆ καὶ πλημμελείας πολλῆς. Ἡ δέ γε τῆ καλῆ φύσις ἀρξαμένη ἐκεῖθεν κάτεισι δεῦρο πρόσω ἴσα ἡρέμα, καὶ ἀμβλυνομένη μᾶλλον, καὶ ἀπολείπῃσα τὴν ἀρχαίαν ἀκμήν.

ἦ. Καθάπερ τῶν ποταμῶν^y οἱ γενναϊότατοι ἐξίόν-

mam nostram, atque inde in hac vita, non secus, quam in somnio aliquo, exiguam eius conseruasse memoriam, cum vix quasi per rimam illud nunc intueatur; vel quod loco, vel quod conditione longe ab eo remota sit, et a pulcherrimo illo procul distracta speculo, depressa in terram, variis diuersisque inquinata fordibus, a quibus turbatur; vel quod in hac colluie vitaeque confusione ambigua haereat, in qua nihil praeter tumultus affidos improbitatesque intuetur. At vero ipsius pulchri natura inde principium ducit, inde huc defertur, paulatimque descendens minus semper minusque apparet, veramque illam vim suam amittit.

8. Non aliter, quam fluii nobilissimi, cum in mare se

exone-

p. 435. E. lib. IV. p. 450. B. lib. VI. p. 478. A. denique lib. VIII. p. 490. A.

α πολλὴν καὶ παντοδαπὴν [ἰλὺν,] In versione sua vocem *materiam* Paccius adhibet, quapropter Heinsius reponit πολλὴν καὶ παντοδαπὴν [ἕλην.] Ego tamen non video, cur lis codicum scripturae moueatur, cum noster *materiam* vocabulo foediore denotare voluerit. Hesychius: ἰλὺς, πηλός, ὑπόσαθμη. Suidas: ἰλὺς, βόρβορος. Etymologus in Ἄσις: Ἄσις, ἰλὺν, ὃ ἐστὶ

γῆν φαμμώδη etc. quae legantur etiam apud scholiasten in Iliad. φ. 321.

Ibid. περιβεβλημένη πολλὴν καὶ παντοδαπὴν ἰλὺν.] Codex Florent. habuit ἕλην pro ἰλὺν. a Maximo autem fuit, nisi fallor, ἀχλὺν, *caliginem*: vt XIV, 7. περιβεβλημένη ἐν τῷ δευτέρῳ βίῳ πολλὴν καὶ σκοτεινὴν ἀχλὺν. eadem vides, et de re eadem, scil. *Anima. M.*

Sectio ἦ.

γ Καθάπερ τῶν ποταμῶν] Scribo: καθάπερ γὰρ τῶν ποταμῶν etc. Haec enim Similitudo probatio

τες ἐπὶ τὴν θάλατταν, κατὰ μὲν τὴν πρώτην ἐκβολὴν
 σώζουσι τὸ ρεῦμα ἀμιγῆς ἄλλη φύσει πικροτέρα, καὶ
 τοῖς ναύταις θαλαττίοις προσπλεύσασιν ἀγκραιφνῆς
 ποτόν· προελθόντες δὲ οἱ ποταμοὶ πόρρω, καὶ εἰσπε-
 σόντες εἰς πέλαγος πλατὺ, καὶ παραδόντες τὸ ρεῦμα
 ἀνέμοις, καὶ κύμασι, καὶ ζάλη, καὶ κλύδωνι, ἠφάνι-
 σαν δὲ ἐπιμιξίαν τὴν ἀρχαίαν φύσιν· ἔτω καὶ τὸ κάλ-
 λος τὸ ἄρρητον καὶ ἀθάνατον ἔρχεται μὲν πρῶτον δι'
 ἕρανθ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ σωμάτων, καὶ εἰσπεσόν ἐκεί,
 ἀγκραιφνῆς μένει καὶ ἀμιγῆς καὶ ὀλόκληρον· ἐπειδὴν δὲ
 ὑπερκύψῃ τῷ ἕρανθ εἰς τὸν δεῦρο τόπον², ἀμβλύνε-
 ται καὶ ἀμαυρεῖται. Καὶ μόλις ἂν αὐτῷ γνωρίσῃ τὴν
 ἐπίρροὴν ναύτης θαλάττιος, ὁρῶν αὐτὴν ἀμυδρὰν ἐν γῆ
 πλανωμένην καὶ ἀνακεκραμένην ἀλλοτρίᾳ φύσει ὁ δὲ

exonerant, primo gustum aquae suae sine vlla amaritudine
 retinent, nautisque venientibus purum praebent potum; post-
 quam vero in profundum aliquod peruenerint mare, aquam-
 que suam ventis, fluctibus, marinoque aestui ferendam dede-
 rint, antiquum gustum suum in confusione ea amittunt: eodem
 modo pulchrum illud ineffabile, illud immortale pulchrum,
 primum per coelum coelestiaque corpora descendit, in quibus
 adhuc integrum manet, purum putumque, et nulla sui parte
 minus; cum vero, coelo relicto, haec loca versus incipit descen-
 dere, perit paulatim et exstinguitur. Itaque sicut fluiuium vix
 amplius agnoscit in mari nauta marinus; ita pulchri ipsius in-
 fluxum vix vllus homo, cum tenuissima eius in terra vestigia
 appareant, eaque aliis immista rebus. At vero, qui fluiuium
 diu

batio est vel confirmatio sen-
 tentiae praecedentis. Vide pa-
 rem omissionem XXI, 4. M.

² ἐπειδὴν δὲ ὑπερκύψῃ τῷ ἕρα-
 νθ εἰς τὸν δεῦρο τόπον,] Absur-
 dum hoc videtur, et idem, ac si
 diceres, de coelo in terram AD-
 SCENDERE. ὑπερκύπτεν enim
 ἀσκήσαν denotat, vt XVII, 10.
 ὑπερκύψαι τῷ ἕρανθ, supra coe-

lum se proferre: quod ὑπερκύ-
 ψαι τῶν ἕρανθ νάτων ex Platone
 vocat Synesius in *Dione*, p. 40.
 Hoc autem loco *descensus* in
 terram plane describitur, vnde
 legendum, ὑποκύψῃ τῷ ἕρανθ
 etc. *postquam vero infra coe-
 lum se demiserit versus haec
 nostra loca.* Sensum vidit Cl.
 Interpres. M.

a καὶ

συνήθης τῷ ποταμῷ, διὰ μνήμης ἔχων τὴν ἐκείνης φύ-
σιν, ἐπειδὴν ἐντύχη, καὶ γνωρίση, καὶ ἴχνος αὐτῆ
Φανῆ, ὥσπερ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀποθρώσκοντα καπνὸν ^a,
σκικτᾶ, καὶ Φλογῆται, καὶ Φαιδρύνεται, καὶ ἐρᾶ. Τῆ
δὲ κάλλης τέττε ἔλθοι μὲν ἂν τις μοῖρα καὶ ἐπὶ ποτα-
μον εὐροάτατον, καὶ ἐπὶ φυτὸν εὐβλαστότατον, καὶ ἐπὶ
ἵππον γενναϊότατον, ἀλλ' ὅ, τι περ κάλλης ἀργότατον
καὶ ἀμβλύτατον ^b. εἰ δὲ τίς ἐστὶν αὐτῆ ἐπιφοιτῶσα

diu prius cognouit, totamque eius naturam animo impressit,
simul ac accurrit illi, simul ac vel minimum eius signum videt,
non aliter, quam Vlyffes,

de patriis fumum cum conspicit oris,

exultat, gaudio accenditur, exhilaratur, amatque. Huius pul-
chritudinis partem aliquam exiguam fluius purus, planta flo-
rida, equus generosus, sibi vindicare possunt. Si quae tamen
eius

*a καὶ ἴχνος αὐτῆ [Φανῆ,] ὥσπερ
δ' Ὀδυσσεὺς ἀποθρώσκοντα καπνόν,]*
Hoc ne Graecum quidem est.
Homerus, ad quem respicit
noster, habet Odyss. A'. 58.

*Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκον-
τα νοῆσαι.*

et inde fit, vt. Heinsius, supple-
ta voce, legat ὥσπερ δ' Ὀδυσσεὺς
ἀποθρώσκοντα καπνόν [νοῆσαι.]
Sed concinnior est emendan-
di ratio; legas enim oportet:
*καὶ ἴχνος αὐτῆ [νοῆσαι,] ὥσπερ
δ' Ὀδυσσεὺς ἀποθρώσκοντα καπνόν.*
Tum demum integra fit oratio.

Ibid. ἐπειδὴν ἐντύχη καὶ γνω-
ρίση, καὶ ἴχνος αὐτῆ φανῆ,] Hy-
steron proteron in sensu. in-
ducitur enim hic Platonius
cognoscens τὸ καλὸν, antequam
vlla vestigia eius appareant. Sen-
sit hoc incommodum Heinsius:
ideo voces καὶ γνωρίση in Ver-

fione omisit. et quia sequentia,
ἀποθρώσκοντα καπνόν, nihil habe-
bant, vnde dependerent, inge-
niose suppleuit ex Homero νοῆ-
σαι. Cl. Editor pro φανῆ legit νοῆ-
σαι. Sed haec coniectura. praeter
nimiam mutationem, premitur
obiectione paullo ante memora-
ta, et est ἀνω ποταμῶν. Tentemus
et nos remedium facilius, ne li-
teram quidem mutando vel ad-
dendo: ἐπειδὴν ἴχνος αὐτῆ φανῆ,
καὶ ἐντύχη, καὶ γνωρίση, ὥσπερ
δ' Ὀδυσσεὺς ἀποθρώσκοντα καπνόν,
σκικτᾶ καὶ Φλογῆται, etc. Hic vide-
tur esse naturalis ordo Narratio-
nis et Constructionis. M.

*b ἀλλ' ὅ, τι περ κάλλης ἀργό-
τατον καὶ ἀμβλύτατον.]* Vulgo
defunt hae voces, quas Mill.
Reg. et Harleian. debemus.
Eas etiam Paccius in suo codi-
ce legit.

φύσις τὴν γῆν °, ἰδοὺς ἂν ταύτην ἐκ ἄλλοθι, ἢ ἐν ἀν-
 θρώπῳ, τῷ καλλίστῳ καὶ νοερωτάτῳ γῆνιν σωματίων,
 καὶ τῷ ψυχῆς μεμοιραμένῳ συγγενῆς αὐτῷ τῷ καλλῷ °.
 Καὶ διὰ τῆτο νῦν ἔχων, ἀγαλμα μὲν ἰδὼν, ἐπαινῆ τὴν
 τέχνην °, ἀλλ' ἐκ ἐξᾶ τῆ ἀγάλματος καὶ φυτὸν ἰδὼν,
 ἐπαινῆ τῆ καρπῆ, ἀλλ' ἐκ ἐξᾶ τῆ φυτῆ καὶ ποταμῷ
 ἐπαινῆ τῆς πραότητος, ἀλλ' ἐκ ἐξᾶ τῆ ποταμῷ. ἐν δὲ
 ἀνθρώπῳ ἐπειδὴν ἰδῆ κάλλος ἔμπνευ καὶ νοερόν καὶ ἀρε-
 τὴν προοιμιαζόμενον, καὶ τὴν μνήμην ἐγείρει, καὶ ἐξᾶν δ

eius ad terram vsque perueniant reliquiae, non facile alibi eas,
 quam in homine, qui forma et ratione inter omnia mortalia
 excellit corpora, qui anima praeditus est, quam merito pulchri
 illius cognatam dixeris, inuenias. Propterea qui sapit, statuum
 cum videt, laudat in ea artem, non tamen amat statuum; et
 plantam qui videt, laudat in ea fructum, non tamen amat plan-
 tam; et in fluuio aquae tranquillitatem laudat, non tamen amat
 fluuium: in homine vero, cum videt pulchritudinem viuam,
 mente praeditam, virtutis futurae praenunciam, continuo me-
 moriam

c. εἰ δὲ τίς ἐστιν αὐτῆ ἐπιφοιτῶσα
 φύσις τὴν γῆν,] In Regio deest
 vox φύσις, et mauult Heinſius,
 vt ſubaudiatur, quod praecessit,
 nempe μοῖρα. Aſt profecto ſi
 κάλλος μοῖρά τις ἐπὶ ποταμὸν εὐροῶ-
 τατον καὶ ἐπὶ φυτὸν εὐβλαστώτατον
 veniat, has etiam res in terra
 manere liquet. Harleian. dat,
 εἰ δὲ τίς ἐστιν αὐτῆ μόνῳ φοιτᾶ γὰρ
 τὴν γῆν. Corruptiſſime quidem;
 forſan tamen ex eo, ſimul et
 Regio, Maximi poſſumus erue-
 re manum. Lego: εἰ δὲ τίς ἐστιν
 αὐτῆ [εἰκὼν] ἐπιφοιτῶσα τῇ γῇ.

Ibid. εἰ δὲ τίς ἐστιν αὐτῆ ἐπιφοι-
 τῶσα φύσις τὴν γῆν,] Deeffe pu-
 to Adiectiuum ἀμυγῆς, vel ἁλό-
 κληρος, ante ἐπιφοιτῶσα: vide
 praecedentia. Senſus, qui in
 Vulgata nullus eſt, hic eſſe de-

huit: ſi qua vero portio eius
 immixta et genuina in terris
 verſetur, hanc non alibi inue-
 neris, quam in Homine, etc. M.
 d. συγγενῆς αὐτῷ τῷ καλλῷ.]
 Vulgo συγγενῆς αὐτῆ τῆ καλλῷ.
 Scilicet H. Stephanus ediderat
 συγγενῆς αὐτῷ τῆ καλλῷ, quod
 Heinſius, lectore non monito,
 mutauerat. Sed veram lectio-
 nem ſeruant Reg. et Harl.

e. καὶ διὰ τῆτο νῦν ἔχων —
 ἐπαινῆ τὴν τέχνην,] Mallem, cum
 articulo, ὁ νῦν ἔχων, vt XVIII.
 5. XXXVI. 5. et alibi. Deinde,
 pro τὴν τέχνην forte ſcribendum
 τῆς τέχνης. quia ea forma vit-
 tur in duobus ſequentibus ex-
 emplis, ἐπαινῆ τῆ καρπῆ, et, ἐπαι-
 νεῖ τῆς πραότητος: in quibus lo-
 cis ſubintelligitur ἔνεκα. M.

Φησι μὲν^f τῷ ὀρωμένῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς ἐρεῖ κάλλος ἀληθεστέρον. Διὰ ταῦτα καὶ Σωκράτης εἴωρα τὰ καλά τῶν σωμάτων, καὶ ταχέως ἔβλεπεν, καὶ πάντα ἔβλεπεν^g. ἔκ ἐλάνθανε δὲ αὐτὸν κάλλος, ἔκ ἐν παλαίστρῃ^h καταδεδυκόςⁱ, ἔκ ἐν Ἀκαδημία πλανώμενον, ἔκ ἐν συμποσίοις εὐχόμενον· ἀλλ' οἷα Θηρευτῆς δεινός, διὰ σωμάτων ἀνθρωπίνων διετέλει μεμνημένος κάλλος ἀληθινῶς.

moriam suscitatur, neque illud, quod videt, sed reuera verioremem longe amat pulchritudinem. Haec causa est, cur tam diligenter inspiceret pulchra corpora Socrates, tam cito pulchritudinem animaduerneret; cur nulla, siue ea in palaestris versaretur, siue in Academia oberraret, siue in conuiujs comessaretur, pulchritudo eum praeteriret; non secus quippe, quam venator accuratus, per humana corpora in memoriam verae illius pulchritudinis redibat.

DISSERT.

f καὶ ἐρεῖν [ἔ] φησι μὲν] Ait Heinsius, in Mf. recte legi, καὶ ἐρεῖν φησι μὲν. Hanc sane varietatem ex Mff. nostris adnotatam non video. Negandi tamen particula, sicut arbitror, auctoris menti repugnat. Forsan rescribendum: καὶ ἐρεῖν [εἰ] φησι μὲν τῷ ὀρωμένῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς ἐρεῖ κάλλος ἀληθεστέρον. Illae certe voculae passim confunduntur.

Ibid. καὶ ἐρεῖν ἔ φησι μὲν τῷ ὀρωμένῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς] Nullus in his Sensus. Restitue: καὶ ἐρεῖ, πρόφασιν μὲν, τῷ ὀρωμένῳ· τὸ δὲ ἀληθὲς, ἐρεῖ κάλλος ἀληθεστέρον. et amat, specie quidem, rem visam; reuera autem, amat pulchritudinem verioremem. Lyfias Orat. in Agoratium p. 236. Ed. Tayl. πρόφασιν μὲν, ὅτι ἐκ ἤλθεν εἰς τὰ ὄπλα ἀναπαυσάμενος· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὅτι ἀντιτίπεν ὑπὲρ ὑμῶν, μὴ καθαι-

ρεῖν τὰ τεῖχη. Nazianzenus *Stelit.* I. p. 25. Edit. Eton. 1610. προφάσει μὲν, ὡς ἀπολογησόμενος ὑπὲρ τῷ διαδήματος, — τὸ δὲ ἀληθὲς, ὡς μεταστήσων εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ κράτος. vbi pro προφάσει Margo notat scriptum quoque esse προφασιν. alibi dicit πρόσχημα pro πρόφασιν, et opponit τὸ δὲ ἀληθὲς, p. 45. Hinc εἴτε προφάσει, εἴτε ἀληθείᾳ opponuntur Epist. S. Pauli ad *Philipp.* I, 18. Locutionem passim inuenies. M.

g καὶ πάντα ἔβλεπεν] Vulgo desunt haec vocabula, quae praestant Reg. et Harleian.

h ἐν παλαίστρῃ] Vulgo ἐν παλαίστραις. Cum nobis facit vterque codex, et ita Paccius in suo Mf. reperit.

i ἐν παλαίστραις καταδεδυκός] Mallem, ἀποδεδυκός, nudans se,

Ὅτι πάσης τῆς διὰ λόγων εὐφροσύνης ἢ διὰ φιλοσόφων λόγων ἀμείνων.

Διηγείται Ὅμηρος περὶ Ὀδυσσεώς, ὅτι χήτει νεῖα ἐπὶ σχεδίας πλέων, χειμῶνος ἐπιγενομένης, σκεδασθείσης τῆς σχεδίας^α, νηχόμενος ὑποβαλλόμενος αὐτῷ κρηδεμνον τῆς Λευκοθέας, ἐμπεσὼν εἰς τὴν Φαιάκων γῆν, ἰκετεύσας βασιλικὴν παρθένον, κομισθεῖσα ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ ἄστυ, τυχὼν αἰδῆς παρ' Ἀλκίνοο, κωνωνεῖ τῆς ἐσίας τοῖς Φαιάκων ἀγίσις, καὶ μετὰ τῆς ἐνάρχεται τῶν πρὸς τὸν Ἀλκίνοον λόγων ὡδίπως Ἀλκίνοε βασιλεῦ^β, καλὸν μὲν ἀκείει ἀοιδῶ ἀγαθῶ, οἷον

DISSERT. XXVIII.

Omni sermonum voluptate maiorem esse eam, quae ex philosophia percipitur.

Refert Homerus, Ulysses, cum nauem non haberet, ratem sibi extemporaneam, qua nauigaret, confecisse; quae cum subito exortae tempestatis dissiparetur, accepisse a Leucothoe vittam, qua innixus nauigare coepit, donec tandem Phaeacum terram appulit; ubi regis filiam inuenit, a qua precibus suis hoc impetrauit, ut ab ea in urbem deduceretur, Alcinooum regem sibi propitium haberet, contubernio ab eo iuxta ac Phaeacum primates exciperetur, tandemque orationem ad regem habet, cuius hoc fere est initium: Equidem res pulcherrima est, rex Alcinoe, praestantem, qualis hic est, audire citharodum

exuens vestes. quod *palaestris* proprium est, ut *πλανώμενον* *Academiae*, et *εὐωχόμενον* *conuiuibus*. *Lucianus de Parasiti*. p. 263. *τίς ἐν παλαιστῆρα φιλόσοφος ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι*; ubique occurrit. M.

Sectio α.

a *σκεδασθείσης τῆς σχεδίας*,] *Vulgo σκεδασθείσης*, pro qua

voce *σκεδασθείσης* vel *σχεδίας* reposuit H. Stephanus. At Reg. et Harl. *σκεδασθείσης*, quod relictum; ac ita Schottus ex coniectura.

b *Ἀλκίνοε βασιλεῦ*, etc.] Verfus, ad quos Maximus respexit, exstant *Odyss. l. 2. seqq.* Omnino vide doctissimum *Duportum Gnomol. Homer. p. 194.*

ἔτος, τὴν τέχνην θεῖος. Τί γὰρ εἴη χαριέστερον^c τέλος δῆμῳ εὐθυμημένῳ καὶ δαιτυμόνων οἴκοι, ὡδῆς ἀκροωμένων, καθημένων ἐξῆς καὶ τραπέζης ἀφθόνης, καὶ κρατῆρος μεσῆς; Ἐρωτῶ δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα. Τί ἡγῆ^d εἶναι τὴν εὐφροσύνην, ὃ σοφώτατε ἀνδρῶν; τραπέζαν μετὴν κρεῶν καὶ σίτου, καὶ κρατῆρα πλήρη, καὶ οἶνον διαχεόμενον, καὶ ἐπὶ τῆτοις ἄδοντα ἀοιδόν, οἷας ἐκεῖνος ὡδὰς ἦδεν.

Νεῖκος Ὀδυσσεῖος^e καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος ἢ αὐτὸν κοῖλον ἵππον, ἔνθα εἰσδύντες οἱ ἀριστοὶ τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὸ ἄστυ εἰσενεχθέντες, προχυθέντες τῷ ἵππῳ^f, μεθύουσιν ἐπιθέμενοι, εἶλον τὸ ἄστυ;

Τῆτό τί σοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι;

dum. Quid enim sperari in vita possit beatius, quam summam populi hilaritatem; longumque domi spectare conuiuiarum ordinem, quos omnes cantus delectat; quam mensam probe instructam, plenos vini calices? Mihi ita libeat interrogare Vlyssēm: Equidem scire ex te velim, vir sapientissime, quid voluptatem voces? mensamne carnibus ciboque plenam, plenum calicem, magnam vini copiam, et, ne quid desit, citharoedum, qui eodem, quo ille, modo,

Et Laertiadae magni et certamen Achillis,

aut equum concavum canat, quo in urbem deferuntur Graecorum principes, quam vino sepultam inuadunt?

Hoc sine prae cunctis adeo tibi dulce viderur?

^c Τί γὰρ εἴη χαριέστερον] Puto ἂν deesse: τί γὰρ ἂν εἴη χαριέστερον τέλος δῆμῳ εὐθυμημένῳ, καὶ δαιτυμόνων οἴκοι, ὡδῆς ἀκροωμένων etc. ita distinguendum. Caeterum quod Homerus dicit ἂν ἀδόματα, Maximus videtur esse per οἴκοι: num recte et accurate? Quae sequuntur, Ἐρωτῶ δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα etc. adumbrata sunt ex tertio Platonis Πολιτείας, p. m. 170. vbi Socrates improbat hanc Vlyxis

2. Nae vel Homeri sententiam, utpote *Temperantiae* nociam. M.

^d τί ἡγῆ] Vulgo τί ἡγῆσαι. At uterque codex τί ἡγεί, quo modo Reg. constanter pro ἡγῆ.

^e Νεῖκος Ὀδυσσεῖος] Odyss. 6. 75. ^f προχυθέντες τῷ ἵππῳ] Vulgo προχυθέντες [δὲ] τῷ ἵππῳ. Voculam, quam deleuimus, non agnoscunt Mss. Vide Odyss. 6. 514.

^g τῆτό τί] Odyss. 1. 11.

Ibid. τῆτό τί σοι κάλλιστον etc.]

D 3

Citat

β'. Δεινός τις εἶ, ὃ σοφώτατε Ὀδυσσεῦ, ἐπαι-
της εὐφροσύνης δημωδεσάτης ^h, οἶαν καὶ βάρβαροι
ἀνὴρ ἐπαινέσαι, καὶ ἄρτι ἐκ Βαβυλῶνος ἦκων, συνήδη
πολυτελεῖ τραπέζῃ, καὶ οἴνω χρομένω πολλῷ, καὶ
ᾧδῃ αὐτοσχεδίῳ καὶ ταῦτα, ὡς Φῆς, ὑπεριδὼν παρὰ
ἄλλοις τῶ μελιηδέος λωτῆ ⁱ, καὶ τῆς Σειρήνων ᾠδῆς.
Μήπατε ἔν ἔοικέν τι Ὅμηρος αἰνίτῃσθαι ἄλλο κρεί-
τον, ἢ ὁποῖον τὰ ἔπη λέγοι ἔτῳσι ἀκῆσαντι εὐθύς.
Τὸ γὰρ τοι κειμένων σιτίων ἀμφιλαφῶν, καὶ οἴ-
νων πολλῶν, ταῦτα μὲν ἐπιθεῖναι ταῖς τραπέζαις, καὶ τῶ
οἴνον τῷ κρατῆρι ἐγχεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τὰς δαιτυμόνας
ἐν τοσαύταις ἡδοναῖς ἀκρωμένους τῶ ἀοιδῷ σπῶν
εὐσχήμενά τινα ^l ἔοικεν εὐωχίαν διηγῆσθαι ἡμῖν, οἶαν

2. Nae tu, sapientissime Laertiade, laudibus miris voluptatem commendas nobis plane triuivalem, qualemque barbaris aliquis, qui recens Babylone rediret, commendaret, ubi sumtuosas epulas, vini copiam, et vulgares eiusmodi cantuunculae mirari didicisset: tu, inquam, qui aliis in locis, ut narrare soles, loti suavitatem, cantum Sirenium potuisti contemnere. Quare caue, ne aliud innuere Homerus velit, quam quod prima fronte indicare ipsi versus videntur. Et mihi quidem videtur, qui mensas omni ciborum genere refertas, qui calices vini plenos, qui inter has omnes voluptates conuiuas etiam inducit, qui suauissimo cantu delectentur, honestiorem aliquam nobis voluptatem

Citat Lucianus in *Parasito*, p. 245. ubi pro εὐδαιμον νομίζων scribe εὐδαιμονίζων. M.

Sectio β'.

^b εὐφροσύνης [δημωδεσάτης,] Sic H. Stephani, Cosmique Paccii codices. At Reg. et Harleian. δημωδεσάτος, quod receptae lectioni praefert Heinsius. Immerito quidem, prout arbitror.

ⁱ μελιηδέος λωτῆ,] Sic optime Stephanus edidit, licet eius co-

dex exhibuerit μὲν ἡδέος λωτῆ, nec aliter Reg. et Harleian. Vide sis Odyss. l. 94.

^k τὰ ἔπη [λέγοι] ἔτῳσι ἀκῆσαντι εὐθύς. Vulgo τὰ ἔπη [λέγοι τῶ] ἔτῳσι ἀκῆσαντι εὐθύς. Nos lectionem Regii codicis admittimus. Quin et τῶ locum nos praebet Harleian.

^l ἀκρωμένους τῶ ἀοιδῷ σπῶν, εὐσχήμενά τινα] Vulgo distinguunt ἀκρωμένους τῶ ἀοιδῷ, σπῶν εὐσχήμενά τινα etc. Nos interpunctio-

μιμήσεται ἂν τις νῦν ἔχων, μεταθεῖς τὰς ἡδονὰς ἀπὸ τῶν αἰσχύρων ἐπὶ τὰ κοσμιώτατα, ἀπὸ τῆς γαστρὸς ἐπὶ τὰς ἀκοάς· ἢ ἔδδ' ἔττο ἀπόχρη^m, εὐωχεῖν τὰς ἀκοάς εἰκῆ καὶ ἀνέδηνⁿ.

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπῆ^o,
καὶ ἀνθρώπων ὁμάδῳ, ἀλλὰ κἀνταῦθα τέχνης δεῖ
κατακοσμῆσης τὴν ἀκοῆς εὐωχίαν ἀρμονία δεξιᾶ.

γ'. Καὶ τίς ἂν ἡμῖν ἡ τοιαύτη ἀρμονία γένοιτο;
Ἄγαπῶ μὲν γὰρ ἔγωγε τὴν ἐκ μελῶν ἡδονὴν^p προσῆ-
σαν ταῖς ἀκοαῖς, ἢ δὲ αὐλῶν ἐμπνεομένων, ἢ δια-

ptatem proponere voluisse; quam imitari debet vir sapiens, ut voluptates a minus honestis partibus ad magis decora transferat, a ventre ad aures videlicet: nisi fortasse ne hoc quidem sufficere arbitreris, ut temere aliquis et sine modo,

Et tibiae atque tubae cantu,

hominumque strepitu aures detineat; sed hic ars requiratur aliqua, quae certa quadam harmoniae ratione id agat.

3. Verum enimvero cuiusmodi ea futura est? Nec enim negare possum, quin et ipse summa cum voluptate audiam haec omnia, siue tibiam inflet, siue lyram pulset aliquis,

aut
punctionem pessimam, iubentibus Harleian. et ipsa re, sustulimus. Σπυδῆ valet μετὰ σπυδῆς, et ponitur ἐπιβόηματικῶς. Vide sis etymologum in Ἄμαρτῆ ac Σπυδῆ.

π ἢ ἔδδ' ἔττο ἀπόχρη, etc.] Subtile hic est mendum. Legendum enim ἀποχρῆν et δεῖν, quae dependent a superioribus, et quorum Constructio haec est: ἢ [ἔοικε διηγείσθαι] ἔδδ' ἔττο ἀποχρῆν, ἀλλὰ κἀνταῦθα δεῖν τέχνης, etc. in Vulgata Lectione nulla est connexio. Paulo ante, pro ἔοικέν τι Ὅμηρος scribe ἔοικέ τι. et pro ὅταν κθ' βάρβαρος ἀνήρ ἐπαινέσαι, mallet κἀν, propter τὸ ἐπαινέσαι. M.

π εἰκῆ κθ' [ἀνέδην,] Vulgo ἀναίδην. Sed Heinsius et Schottus merito reponunt ἀνέδην, id enim postulat oratio. Vide Suidam. Dion Chrysostomus Orat. XXXI. p. 322. Ἐπειδὴ λίαν κατακόρως κθ' [ἀναίδην] αὐτῶ κέχρηνται τινές. Scribe λίαν κατακόρως κθ' [ἀνέδην.] Pariter ἀναίδην male pro ἀνέδην legitur apud Eusebium H. E. VIII. 14. IX. 8. et de Vita Constantini III. 58.

ο Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπῆ,
Iliad. κ'. 13.

Sectio γ'.

ρ τὴν [ἐκ] μελῶν ἡδονὴν] Vulgo τὴν τῶν μελῶν ἡδονὴν. Nos Mff. obtemperamus, et noster paulo post eodem modo loquitur.

D 4

q τῆ

λύρας κρηομένης, ἢ δι' ἄλλας τὰ μουσικῶν ὄργανα δυνα-
 μένης χορηγεῖν καὶ ἐπιπέμπειν ἡμῖν προσήνης μέλος.
 Δέδια δὲ, μὴ ταυτὶ τὰ μέλη ἡδονὴν μὲν τινα ἔχει
 κρηραμένην ὑπὸ τῆς τέχνης καλῶς, ἄσημα δὲ ὄντα καὶ
 ἄλογα καὶ ἄφωνα μηδὲν μέγα τῇ ψυχῇ εἰς εὐφρο-
 σύνην συντελεῖ⁹. Εἰ γὰρ τις ἐθέλοι παραβαλεῖν τῇ
 ἐκ μελῶν ἡδονὴν τῇ τῶν λόγων, εἴκοι ἀν' ὁ μὲν λόγος
 σικίοις, τὸ δὲ μέλος ὀδμαῖς ὧν τὰ μὲν εἰς ὑποτροφήν
 προσφορώτατα, ὀδμη δὲ, καὶ ἡ ὀδμη^r, κίβδηλότερον
 ἐστὶ χρεῖμα, καὶ ἐν τροφῇ ἀσθενέστατον· εὐωχίτερον ἔν
 τὰς ἀκοῆς τρέφοντας, ὁμῶς τὰς μὲν^s ὀδμαῖς ταύτας

aut si quod aliud musicum instrumentum suavi modulatione ho-
 mines oblectet. Vereor tamen, ne haec modulatio volupta-
 tem quidem aliquam ab ipsa arte mutuetur; quia tamen sine
 significatione vlla, sine verbis est, et vocibus, nihil dignum
 animae delectatione adferat. Si quis enim eam, quae ex sola
 modulatione constat, voluptatem cum altera illa, quae ex ora-
 tione verbisque hauritur, velit conferre; hanc cibo, illam odo-
 ri similem videbit: quorum illi quidem validissime nutriunt;
 odor vero, et qua odor est, res est vilissima, et ad nutriendum
 nihil confert, aut parum: at vero ita aures nostrae oblectan-
 dae sunt, ut simul pascantur; quod fiet, si vna odorem
 harmo-

⁹ τῇ ψυχῇ εἰς εὐφροσύνην συν-
 τελεῖ] Ammonius: εὐφραίνεσθαι
 καὶ ἡδεσθαι διαφέρει. Πλάτων ἐν
 Πρωταγόρῃ [p. 204. D.] εὐφραί-
 νεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ μακρὰν ὄντα τι,
 καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐ-
 τῇ τῇ διανοίᾳ ἡδεσθαι δὲ ἐσθίοντά
 τι, ἢ ἄλλο ἢ οὐ πάσχοντα αὐτῶ τῶ
 σώματι. Vide sis et eiusdem Ti-
 maecum pag. 547. E.

^r ὀδμη δὲ, καὶ ἡ ὀδμη.] Haec
 mihi sana non videntur. Reg.
 et Harl. ὀδμη δὲ, καὶ εὐοδμη.
 Scripsit Maximus, ut arbitror,
 ὀδμη δὲ, καὶ εὐοδμος ἢ. Hesychius:
 εὐοδμος, εὐώδης. εὐοδμων, ἡδέων.

Hoc est, quod ὀσμὴν εὐωδίας
 post LXX. interpretes et Sira-
 chiden L. 15. dixit Paulus
 Ephes. V. 2. Philipp. IV. 18.

Ibid. ὀδμη δὲ, καὶ ἡ ὀδμη] Pro
 καὶ ἡ ὀδμη Codices habent καὶ
 εὐοδμη. vnde *Dauisius*, καὶ εὐοδ-
 μος ἢ. Propius est, καὶ εὐοδμη,
 eodem sensu. Lexica citant
 Theophrastum in verbo εὐοσμῆς,
 vel εὐοδμῆς. M.

^s εὐωχίτερον ἔν τὰς ἀκοῆς τρέ-
 φοντας ὁμῶς τὰς μὲν etc.] Haec
 non recte distinguuntur. ita
 oportuit: καὶ ἐν τροφῇ ἀσθενέστα-
 τον.

τάς ἐκ τῶν μελῶν παραπεμπομένους^τ, τὰ δὲ ἐκ λόγων
σιτία προσάγοντας αὐταῖς. Ἐπεὶ τοίνυν λόγῳ, καὶ
ἐκ ἄλλῳ τῷ, χαίρειν εἰκὸς δαιτυμόνας δεξιῶς, τίνας
καὶ λόγους αὐτοῖς παραθήσομεν φέροντες ἄρα; Οἱ μὲν
μιμῶνται^υ τὰς ἐν δικαστηρίοις ἔριδας, καὶ Φιλονεικίας
ἐπιτεχνήσεις καὶ μάχας, κρατύνοντες μὲν τὰ ἄδικα,
ἐπικοσμῶντες δὲ τὰ αἰσχρὰ, κινδυνεύοντες δὲ τὰ ληθῆ,
ὕγιες δὲ ἔδδεν, ἔδδὲ ἄδολον, ἔδδὲ ἐν τῷ τῆς φύσεως ἐπι-
χωρίῳ μένειν ἑῶντες· ἀλλ' αὐτὸ ἐκείνο, οἷόν περ οἱ τῶν
ἀνδραπόδων κάπηλοι, οἱ σώματα παραλαβόντες^χ

harmoniae, cibumque verborum illis largiamur. Cum ergo
nulla re alia, quam sermone, praestantes conuiuas oblectari
posse fit certum; restat, vt, quo sermonum genere excipiendi
sint, id quoque sciamus. Sunt enim nonnulli, qui iudiciorum
lites, artesque fori contentiosas et velitationes imitantur, qui
iniusta fulciunt, inhonesta adornant, vera adulterant, nihil deni-
que sanum aut fincerum adferunt, nihil ex naturae praescripto lo-
quuntur: plane vt mancipiorum mangones solent, qui si genuina
corpora,

τον. Εὐοχίτεον ἔν τας ἀκοῆς, τρέ-
φοντας ὁμῶς, τὰς μὲν ὁδμάς etc. M.
τ ὁδμάς ταύτας τὰς ἐκ τῶν με-
λῶν [παραπεμπομένους,] Vulgo
παραπεμπομένους. Sed Scaliger
et Heinsius bene reposuerunt
παραπεμπομένους, ac ita diferte
Reg. cuius quidem codicis fide
sic edidi.

υ τίνας καὶ λόγους αὐτοῖς παρα-
θήσομεν φέροντες ἄρα; Οἱ μὲν μι-
μῶνται etc.] Vox ἄρα non solet
poni ad finem longioris sen-
tentiae. Scribe et distingue:
— παραθήσομεν φέροντες; ἄρα
(λόγους) οἱ μὲν μιμῶνται etc. cum
Nota Interrog. infra, post vo-
cem τέχνης. num (apponemus
sermones) qui forenses concer-
tationes imitantur etc.? Sic

etiam sect. 5. τίσι μὲν ἄρα; οἱ
τάς ψυχὰς etc. iterum scribe:
τίσι μὲν; ἄρα (λόγοις) οἱ τὰς ψυ-
χὰς etc. cum Interrogatione
post πάλομ. Si sensum et pro-
positum Auctoris spectes, vide-
bis ita fieri debere. τίσι μὲν;
vt XV, I. Ἀλλὰ τί μὲν; quale
igitur? Suspicio vero, istud μὲν
ortum habuisse ex prioribus
literis Verbi μιμῶνται: est enim
plane superuacaneum: et si
vulgatam distinctionem sequa-
ris, voces οἱ μὲν, nonnulli, re-
quirent Redditium, οἱ δὲ, alii:
quod tamen in sequentibus
nusquam apparet. M.

χ οἱ σώματα παραλαβόντες]
Plato in Gorgia p. 288. D.
Ἡ κομμάτικὴ κακῆργός τε καὶ
ἀπατηλὴ

αἰπλᾶ ὑφ' ἡλίου καθαροῦ καὶ ἀέρι ἐλευθέρω τετραμ-
μένα, σκιατροφῶντες ταῦτα καὶ λεαίνοντες, λυμαίνον-
ται αὐτῶν τὴν ἀπ' ἀρχῆς δημιουργίαν, ἣν ἡ φύσις αὐ-
τοῖς περιέβαλε κρείττονα τέχνης. Τοῖστον γὰρ τι
ἀμέλει καὶ οἱ πρὸς τὰς δίκας εἰλόμενοι δρῶσι.

δ'. Ἀλλὰ τὰ γε τῶν μιμήματα, πρὸς τῶν
κίβδηλα εἶναι καὶ σκυθρωπὰ κομιδῆ, καὶ εὐωχμέ-
ναις ψυχαῖς ἔ πάνυ τι ἀκῆειν ἐπιτήδεια. Ὡς ἐγὼ
ἔδὲ τὰ Αἰνιάνων θεάματα ἐπαινῶ, ὅσα ἐν πότῳ εὐ-
φραίνονται Αἰνιᾶνες γ', οἱ μὲν δρῶντες, οἱ δὲ ὀρῶντες.

corpora, sub puro sole liberoque nutrita aere acceperint, in
umbra educant ea, et depilant; donec totam illis formam eri-
pian, quam a natura, quae omni arte est praestantior, accepe-
runt. Plane idem agunt forenses illi rabulae.

4. Haec vero et eiusmodi, praeterquam quod inepta sunt
admodum et molesta, indigna sunt, quibus oblectetur animus.
Itaque nec Aeneanum laudare possum spectacula, quibus in
conuiuio alii agendo, alii spectando, oblectare se solent. Duo
viri

ἐπατηλῆ καὶ ἀγεννῆς καὶ ἀνελεύθε-
ρος, σχήμασι τε καὶ χρώμασι καὶ
λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα
ὥστε ποιεῖν ἀλλότριον κάλλος ἐφελκο-
μένης τῆ οἰκείης τῆ δὲ τῆς γυμνα-
στικῆς ἀμελεῖν. Cum vero rhe-
toricen, seu, prout loquitur
Amm. Marcellinus XXX. 4. pro-
fessionem oratorum forensium
vituperat noster, a Platone suo
diuersus non abit. Vide Sex-
tum Empiricum aduersus Ma-
them. lib. II. §. 12. seqq.

Sectio δ'.

γ Αἰνιάνων — Αἰνιᾶνες,] Sic
Reg. et Harleian. vulgo Αἰνειᾶ-
νων — Αἰνειᾶνες. Male: nam
secunda syllaba sine diphthon-
go scribi debet. Vide Euripi-

dem Iphig. in Aulide v. 277.
Aelianum V. H. III. 1. Eusta-
thium ad Iliad. v. p. 253. et
Stephanum in Αἰνία. Apud He-
liodorum lib. II. p. 121. seqq.
Αἰνειᾶνας corrupte scribi monuit
Holstenius. Sed, quod maius
est, notare praetermissit: nam
p. 123. legas: ὁ μὲν νεανίας,
ἔφη ὁ Χαρικλῆς, καὶ ὁλοσχερῶς
[Αἰνειᾶνον,] τὸν ἥρωα διαγωνίζετον.
Repone Αἰνιᾶνες. Homero Iliad.
v. 749. et Herodoto VII. 185.
Ἐνιῆνες nominantur. Aenien-
sium vero saltationem, quam
memorat noster, quaeque κα-
παία vocabatur, fuisse describit
Xenophon de Exped. Cyri lib.
VI. cap. I. 4.

ε μιμή

Ἄνδρες δύο μιμῶνται μάχην, ὑπαυλῶντος ἄλλῃ· ὁ μὲν αὐτοῖν γεωργός τέ ἐστι καὶ ἀροῖ, ὁ δὲ ληστής καὶ ὄπλα ἔχει, κείτα δὲ καὶ τῷ γεωργῷ τὰ ὄπλα ἀγχῆ· ἐπειδὴν δὲ ὁ ληστής ἔλθῃ, ἀφόμενος ὁ γεωργός τῃ ζεύγῃ, δραμῶν ἐπὶ τὰ ὄπλα, συμπεσόντες μάχονται, παίοντες τὰς ὄψεις, καὶ μιμῶμενοι τὰ τραύματα^z καὶ πλῶματα· θεάματα δὲ συμποτικά. Ἐπαινῶ πρὸ τῶν τὸν Περσικὸν νόμον τὸν ἀρχαῖον, δι' ὃν Πέρσαι τῆς ἐλευθερίας ἐπελάβοντο. Ἀνέκειντο τοῖς Πέρσαις αἱ ββλαὶ εἰς τὰς εὐωχίας^a, ὥσπερ τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ σπυδασιώτερον ἢν συμπόσιον Περσικὸν ἐκκλησίας Ἀττικῆς^b. ἐκεῖ μὲν γὰρ νόμος κολάζων τὴν μέθην ἐπήγειρεν αὐτῶν τὰς ἀρετὰς τῆ εὐωχίας, καθάπερ ἔλαιον πῦρ^c, ἐπιχέων τῆ ψυχῇ συμμέτρως,

viri ad tibiae modos pugnae simulacra cient: alter eorum agricolam imitatur, et arat; alter praedonem, et armatus est: habet et agricola in promptu arma sua, qui, simul ac praedo appropinquare incipit, relicto aratro suo, arma in manum sumit, cum praedone concurrat; ibi faciem alterius ferit alter; hic vulnerat, ille vulneratur; hic sternit, ille cedit: minime dignum conuiuio spectaculum. Cui ego longe antiquam Persarum legem praetulerim, qua libertatem suam consecuti sunt. Deliberare in conuiuio Persae, sicut in concionibus Athenienses, solebant: cum enim per legem inebriari nefas esset, modicus vini usus, non aliter, quam oleum igni infusum, animos eorum excitabat; vt nec ardorem eorum penitus restingueret,

nec

^z μιμῶμενοι [τὰ] τραύματα
Ita vulgo, sed a codicibus exulat vox media.

^a Ἀνέκειντο τοῖς Πέρσαις αἱ ββλαὶ εἰς τὰς εὐωχίας,] Huc facientia veterum testimonia collegit Barn. Briffonius de Regn. Perf. lib. II. §. 131. Adde Plutarchum Sympof. lib. VII. Quaest. 9. et Victorianum scholiasten ad Iliad. 1. 70.

^b ὥσπερ τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ σπυδασιώτερον ἢν συμπόσιον Περσικὸν ἐκκλησίας Ἀττικῆς.] Vulgo tantum repraesentant ὥσπερ τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ἐκκλησίας Ἀττικῆς. Ex Reg. et Harleian. locum nos auximus et emendauimus.

^c καθάπερ ἔλαιον πῦρ,] Heinfius rescribit καθάπερ ἔλαιον πυρῖ, nec aliter Ms. Harleian. Sollicitanda

μη τελείως σβεννύς αὐτῆς τὸ φιλότιμον, μήτε ἐξάπτων τῆς χρείας περαιτέρω. Ἐνταῦθα δὲ οἱ νήφοντες ἄτοι δημαγωγοὶ, μηδενὸς αὐτοῖς ἐφεσῶτος νόμος κολάζοντος τὴν ἐξουσίαν τῶν λόγων, ἐξωρχῶντο ἐν ταῖς ἐκκλησίαις^d πάσης μέθης ἀκολαστότερον.

ε'. Τα μὲν ἔν τῶν Περσῶν καὶ τὰ Ἀττικὰ εἴωμεν, ἐπανάγωμεν δὲ αὖθις ἐπὶ τὰ ἡμέτερα. Λόγοις τοιγαρῆν εὐωχητέον τὰς ἀγαθὰς ψυχὰς, καὶ ἔδικανκοῖς λόγοις, φησὶν ὁ λόγος^e. Τίσι μὲν ἄρα; Οἱ τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὸν πρόσθεν χρόνον ἀναβιβασάμενοι, παρέχουσιν^f αὐταῖς τὴν θέαν τῶν γενομένων πάλα,

nec ultra tamen, quam necesse esset, accendere. Oratores vero nostri, cum nulla apud nos lex nimiam illam verborum reprimat licentiam, quovis temulento homine liberius in concionibus infaniunt.

5. Sed Persas iam Atheniensesque relinquamus, rursus ad nostra redeamus. Sermonibus ergo pascendi sunt honesti animi, non forensibus tamen. Quibus ergo? Qui ad superiorum cogitationem temporum eos renocent, resque iam olim gestas spectandas

propo-
citanda tamen non est recepta lectio. Scilicet pro Maximi mente νόμος κολάζων τὴν μέθην ἐπήγειρε Περσῶν τὰς ἀρετὰς, καθάπερ ἔλαιον ἐπεγειρεῖ πῦρ. Xenophon Sympos. cap. II. 24. Ὁ οἶνος ἄρθων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανθραγόρας τὰς ἀνθρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ [ἔλαιον φλόγα,] ἐγειρεῖ. Haec nonnihil immutata laudat etiam Stobaeus Serm. LIV. p. 370. Legem vero Persicam memorat Xenophon Cyropaed. lib. VIII. cap. VIII. 6. Postea tamen supra modum bibaces erant Persae. Vide collectanea Barn. Briffonii de Regn. Perf. lib. II. §. 126. seqq.

d [ἐξωρχῶντο] ἐν ταῖς ἐκκλησίαις] Hoc modo recte Reg. et Harleian. vulgo ἐξορχῶνται, quod de Maximi tempore verum non est.

Sectio ε'.

e φησὶν ὁ λόγος.] Vulgo de sunt hae voces, quas exhibent Reg. et Harl. quasque Paccius in suo codice legit. Platonem suum noster imitatur. Sic in Philebo pag. 88. G. Ἄλλ' εὐθύ τι λέγω, [φησὶν ὁ λόγος,] καὶ περὶ φερές. Et in Sophista p. 157. B. Οὐκὼν ἂν ὀρθῶς γε, ὡς εἴποιεν, ἐπιχειροῦμεν, ὡς [φησὶν ὁ λόγος.]

f οἱ τὰς ψυχὰς — παρέχουσιν] Scribendum: οἱ τὰς etc. et forte παρέχουσιν. M.

g καὶ

Προσηνές γὰρ ἡ ἰσορία, καὶ τὸ μηδὲν καμόντα παντα-
 χῶ περιπολεῖν, πάντα μὲν χωρία ἐποπτεύοντα, πᾶσι
 δὲ πολέμοις ἐκ τῆ ἀσφαλῆς παραγιγόμενον, μῆκος
 δὲ ἀμήχανον χρόνον ἐν βραχεῖ ἀναλεγόμενον, πλῆθος
 δὲ ἀπειρον πραγμάτων ἐν ὀλίγῳ μανθάνοντα, τὰ Ἀσ-
 σύρια, τὰ Αἰγύπτια, τὰ Περσικά, τὰ Μηδικά, τὰ
 Ἑλληνικά· νῦν μὲν πολεμῶσιν ἐν γῆ παραγιγόμενον,
 νῦν δὲ ἐν θαλάτῃ ναυμαχῶσιν, νῦν δὲ ἐν ἐκκλησίαις
 βουλευομένοις μετὰ Θεμιστοκλέους ναυμαχῶντα, μετὰ
 Λεωνίδου ταττόμενον, καὶ μετὰ Ἀγησιλάου διαβαίνοντα,
 καὶ μετὰ Ξενοφῶντος ἑ σωζόμενον· ξυνεργῶντα Παν-
 θεία^h, συνθηρῶντα Κύρω, συμβασιλεύοντα Κυαξάρῃ.
 Εἰ δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς σοφός, ὅτι πολύτροπος ἦν, καὶ

proponant. Nihil est iucundius, quam in historia versari, quam
 sine labore vilo passim diuagari, omnes simul locos intueri,
 omnibus bellis sine periculo interesse, infinitum temporis spa-
 tium contrahere, infinitas res gestas simul cognoscere, quae ab
 Assyriis, quae ab Aegyptiis, quae a Persis, quae a Medis, quae
 a Graecis facta sunt; bello nunc terrestri, nunc marino, nunc
 concionis mediae videri interesse consiliis; cum Themistocle
 in mari, cum Leonide in terra pugnare, cum Agelilao traicere,
 cum Xenophonte incolumem redire; amare cum Panthea,
 venari cum Cyro, regnare cum Cyaxari. Quod si sapiens ea
 de causa Ulysses dicitur, quod vafer esset, et

Mulio-

g καὶ μετὰ Ἀγησιλάου — καὶ
 μετὰ Ξενοφῶντος] Longe elegan-
 tius abessent copulae, vt in
 praecedenti, μετὰ Λεωνίδου. sic
 paullo ante, τὰ Ἀσσύρια, τὰ Αἰ-
 γύπτια, τὰ Περσικά, τὰ Μηδικά, τὰ
 Ἑλληνικά· omnia ἀσύνδετα. vide
 et quae sequuntur, συνεργῶντα
 Πανθεία, et caetera. M.

h ξυνεργῶντα Πανθεία,] Pan-
 thea fuit Abradatae coniux,

formosissima simul ac modestis-
 sima mulier. Haec, interempto
 viro suo, se ipsa morti dedit.
 Vide Xenophontem Cyropaed.
 lib. VII. cap. III. 5. Ad hanc
 historiam respicit Dion Chry-
 sostomus Orat. LXIV. p. 592.
 Vbi scholiastes: Πανθείαν μὲν
 τὴν Ἀβραδάτη τῆ Σασίε φασὶ γα-
 μετήν, ἣς καὶ Ξενοφῶν ὁ Σακρατι-
 κὸς μὲμνηται.

ἢ Πολλῶν

Πολλῶν ἀνθρώπων ἰ ἰδεν ἄσσα καὶ νόον ἔγνω,
 Ἀρνούμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόσον ἐταίρων·
 πολὺ πρ σοφώτερος, ὁ τῶν μὲν κινδύνων ἐξιτάμενος,
 τῆς δὲ ἰσορίας ἐμπιμπλάμενος. Χάρυβδιν ὄψεται, ἀλλ' ἐκ
 ἐν ναυαγίῳ· Σειρήνων ἀκέσεται, ἀλλ' ἐ δεδεμένους Κύ-
 κλωπι ἐντεύξεται, ἀλλ' εἰρηνικῶ. Εἰ δὲ καὶ Περσεύς εὐδαί-
 μων, ὅτι πτηνὸς ἦν^κ, καὶ περιφέρειτο ἐν τῷ αἰθέρι πάντα
 ἐποπτεύων τὰ ἐν γῆ παθήματα καὶ χωρία· πολὺ τῶν
 Περσέως πτερῶν ἡ ἰσορία κρφότερον καὶ μετεωρότερον, ἢ
 λαβῶσα τὴν ψυχὴν περιφέρει πανταχῶ, ἐκ ἀργῶς, εἰδὲ
 ἡμελημένως δεικνύουσα, ἀλλὰ καὶ ἄνδρα γενεαλογεῖ καὶ
 ποταμὸν. Κροῖσος ἦν Λυδὸς^λ μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάτ-
 τω, τύραννος δὲ ἐθνέων^μ.

*Multorum mores hominum lustrasset et urbes,
 Dum sibi, dum sociis, reditum pariterque salutem
 Apparat;*

multo sapientior est, qui extra periculum historiae lectione sese explet. Charybdin videbit, sed sine naufragio; Sirenas audiet, sed sine vinculis; cum Cyclope ager, sed miti et pacato. Et si eo nomine felix fuisse Perseus iudicatur, quod passim aliarum vagaretur beneficio, totam terrae naturam, omnia intueretur loca: multo et leuior certe et sublimior his Persei alis habenda est historia, quae passim animum circumfert nostrum, nec nudas ei simplicesque res ostendit; sed et hominum et fluuiorum origines. Quale est illud: *Croesus Lydus erat genere, Alyattis filius, rex vero populorum:* et,

ἰ πολλῶν ἀνθρώπων] Odyss.
 Α'. 3. 5.

κ Περσεύς εὐδαίμων, ὅτι πτηνὸς ἦν.] Fabulam legas licet apud Hesiodum in Scuto v. 216. Apollodorum Bibl. II. 4. Hyginum Fab. LXIV. aliofque.

λ ἄνδρα γενεαλογεῖ καὶ ποταμὸν. Κροῖσος ἦν Λυδὸς etc.] *Historia*, inquit, *describit ἄνδρα, Croesusum* puta, vel *Dardanum*, καὶ

Α Ἰουε ποταμὸν: desunt exempla: καὶ πόλιν, Epidamnium, vel Corinthum: καὶ ποταμὸν iterum, Halys vel Scamandrum. Lege: ἀλλὰ καὶ ἄνδρα γενεαλογεῖ· Κροῖσος ἦν Λυδὸς etc. eiectis istis καὶ ποταμὸν, quae Scribae sunt, non Maximi. M.

μ Κροῖσος ἦν — ἐθνέων.] Verba sunt Herodoti I. 6. Vide Dionysium Halicarnasense de Compof. Verb. pag. 8.

¶ Δάρεδων

Δάρδανον αὖ^η πρῶτον τέκετο νεΦεληγερέτα Ζεὺς
Γενεαλογεῖ καὶ πόλιν Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ
εἰσπλέοντι τὸν Ἴονιον κόλπον, προσοικῶσι δ' αὐτὴν Ταυ-
λάντιοι βάρβαροι^ο.

Ἐστὶ πόλις^ρ ἘΦύρη μυχῶ Ἄργεος ἵπποβότοιο.
Γενεαλογεῖ δὲ καὶ ποταμόν Ὅς ῥέων ἐκ μεσημβρίας
πρὸς βορρῆν ἄνεμον εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον καλεόμενον
ἐκδιδοῖ^η.

Ὁν Ξάνθον^ς καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
Τῆτο τὸ ἄκυσμα ἐφήμερον τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος,
καὶ φθειρόμενον ταχὺ, καὶ ἀπολλύμενον, καὶ ὑπορρέον,
τῇ μνήμῃ σώζει^ς, καὶ τὰς ἀρετὰς φυλάττει, καὶ τὰς

A Ioue nam primum deduxit Dardanus ortum.

*Et urbis: Epidamnus urbs est ad dextram sita Ionium sinum pe-
tentibus, cui finitimi sunt Taulantii, gens barbara:*

Urbs Ephyre posita est Argi, anterioribus oris.

*Sed et fluvii: Qui a meridianis partibus septentrionem versus
fluens, in pontum se exonerat, quem Euxinum vocant: et,*

Quem Xanthum Divi dicunt, hominesque Scamandrum.

Sola harum rerum narratio est, quae genus mortale, cui nihil
aeque caducum est, nihil, quod pereat, quod deficiat citius, me-
moriam beneficio aeternitati aequat: quod virtutes eius conseruat,
immortali

η Δάρδανον αὖ] Iliad. γ'. 215.

η Ὁν Ξάνθον] Iliad. γ'. 74.

*ο Ἐπίδαμνος — βάρβαροι] Ex
Thucydidis lib. I. pag. 17. ed.
Wechel. Habet etiam Diony-
sius Halicarnassensis de Com-
pos. p. 8.*

*Ibid. Ὁν Ξάνθον καλέουσι etc.]
Hic Iudicium Nostri desidero,
nulla enim est in his Homeri
verbis Fluvii Descriptio, qualis
in superiori exemplo Halyis:
mentio tantum fit Nominum Di-
versorum, Xanthi et Scaman-
dri. M.*

ρ Ἐστὶ πόλις] Iliad. ζ'. 152.

*ρ Ὅς ῥέων — ἐκδιδοῖ.] Hero-
dotus lib. I. cap. VI. Halyis
fluvii cursum sic describit: Ὅς
ῥέων ἀπὸ μεσημβρίας — ἐξίει πρὸς
βορρῆν ἄνεμον εἰς τὸν Εὐξείνιον κα-
λεόμενον πόντον. Noster ex me-
moriam locum citavit. Vide sis
et Dionysium de Compos. p. 8.*

*ς καὶ ὑπορρέον, τῇ μνήμῃ σώ-
ζει.] Forte melius, καὶ ὑπορρέον
τῆς μνήμης, σώζει, etc. Synesius
Epist. XCIX. τὰ γὰρ μεγάλα τῶν
ἔργων, ἀν μὴ τύχη λόγων κηρύκων,
ἀπορρέει τῆς μνήμης, καὶ λήθη
ἀμπίσχηται. M.*

ι ε%

πράξεις ταῖς δόξαις ἀθανάτους ποιεῖ. Διὰ τῆτο ὁ
Λεωνίδης ἀδετα ἔχ ὑπὸ Λακεδαιμονίων μόνον τῶν
τότε, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπαινεῖται ἔχ ὑπὸ Ἀθηναίων
ἐκείνων^τ. μένει δὲ καὶ ἡ Περικλέους στρατηγία καὶ νῦν
ἔτι, καὶ ἡ Ἀριστείδος δικαιοσύνη, δίδωσι Κριτίας καὶ
νῦν δίκην, Φεύγει καὶ νῦν Ἀλκιβιάδης. Συνελόντι
δὲ εἰπεῖν, οἱ καθ' ἰσορίαν λόγοι τῶ μὲν ἀνηκόω τερπνό-
τατον καθ' ἡδονῆν, τῶ δὲ εἰδοῖ ἐπαγωγότατον κατὰ
ἀνάμνησιν^υ.

ς'. Τίς ἂν ἔν γενοίτο ψυχᾶς εὐωχία λόγων ταύ-
της προσηνεστέρα; Χαλεπὸν μὲν εἰπεῖν καὶ ἀντιτάξαι
σθα πολλῶ καὶ γενναίῳ λογοποιῶ, ῥητέον δὲ ὁμῶς
Ὅτι καλὴ μὲν ὑμῶν ἡ ἀρμονία καὶ ἀδεσθα προσηνε-
ἄλλο δὲ ποθεῖ ἡ ἐπιεικῆς ψυχὴ, καὶ ἔχ οἷον παρέ-
χεσθε ὑμεῖς^κ. Τί γὰρ σεμνὸν ἢ μνήμη τῶν πάλαι

immortali gloria actiones eius compensat. Hoc est, cur Leoni-
des non a Lacedaemoniis illius aevi tantum celebretur; non
tantum ab Atheniensibus, quos aetas illa tulit, Themistocles
laudetur: manet etiam nunc Periclis imperium, manet iustitia
Aristidis, Critias adhuc poenas luit, Alcibiades adhuc in exi-
lium abit. Et, ut verbo absolvam, narratio historica et eos, qui
primo legunt, mirifica voluptate oblectat; et eos, qui iam lege-
runt, iucundissima cogitatione reficit.

6. Quae igitur e sermone ullo peti voluptas possit magis
grata animo? Certe quamuis difficile sit multis praeclarisque
se opponere historicis, dicendum tamen est: Equidem licet
pulcherrima sit, et quam maxime ad poetarum iucunditatem,
o historici, orationis vestrae accedat compositio; alia est
tamen, quam quae a vobis peti possit, animi honesti volu-
ptas. Quid enim praeteritorum malorum iuuat recordatio,

τ. ἔχ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐκείνων] Id
est, μόνον (vel μόνων) ἐκείνων, non
ab istius aevi solum Athenien-
sibus, sed etiam nunc celebra-
tur. Vide ad XXI. 6. Deinde
distingue: καὶ ἡ Ἀριστείδος δικαιο-
σύνη δίδωσι Κριτίας etc. M.

υ κατὰ ἀνάμνησιν.] Sic Mss. non
κατὰ [τῆν] ἀνάμνησιν, ut vulgo.
Sectio ς'.

κ παρέχεσθε [ὑμεῖς.] Vterque
codex ὑμῖν. Legendum: καὶ
ἔχ οἷον παρέχεσθε [ἡμῖν.] Et non
quale nobis exhiberis.

γ ἢ πλέν

κακῶν, τῷ μήπω μαθόντι, ὅπως ταῦτα φυλακίσει; ἢ τί πλέον Ἀθηναίους ἔγένετο διὰ τὴν ἰστορίαν τὴν Ἀττικὴν; ἢ τί πλέον Ἀλικαρνασσεῦσι διὰ τὴν ἰστορίαν τὴν Ἴωνικὴν; ἢ τί Χίοι διὰ ταύτην εὐδαιμονέστεροι; Εἰ μὲν ἀποκρίναντες τὰ καλὰ τῶν αἰσχυρῶν, τὰ μὲν ἀπέκρυπτον, τὰ δὲ ἰσόρευ, ἢν ἂν πρὸς τῇ ψυχῇ ὄνησις κατὰ μίμησιν τῶν ἰσορημένων, καθάπερ ὀφθαλμοῖς κατὰ μίμησιν γραφῆς· νῦν δὲ ἀναμιξ εἰσφύρεται πάντα ἐν τοῖς λόγοις, καὶ πλεονάζει τὰ χεῖρω, καὶ κρατεῖ τὰ αἰσχυρά· καὶ τὸ πολὺ τῆς ἰστορίας πλεονέκται, τύραννοι, καὶ πόλεμοι ἄδικοι², καὶ εὐτυχία ἄλογοι², καὶ πράξεις πονηραὶ, καὶ συμφοραὶ ἀγνώμονες, καὶ περιπτώσεις τραγικαί· ὧν σφαλερὰ μὲν ἡ μίμησις, βλαβερὰ

nisi prius, quo pacto vitanda ea sint, cognosces? Aut quid commodi Athenienses ex Attica, aut ex Ionica Halicarnassenses hauserunt historia? quae felicitas ex historia Chiis accessit? Si enim honesta possent ab improbis distinguere, aut praetermittere haec, illa describere; non minus fortasse rerum gestarum animum iuaret imitatio, quam oculos iuvat imitatio pictoris: nunc promiscue in historiam infarciuntur omnia, maior pars in deterioribus moratur, vincunt turpia: vbique fere in historia rapaces, tyrannos, iniustos hostes, temere partas felicitates, facinora scelesta, calamitates indignas, tragicos casus inuenies; quorum imitatio periculosa, memoria

damnosa,

γ ἢ πλέον Ἀθηναίους etc.] Ita prior editio. vnde conieceram τί πλέον. Codices auctius, ἢ τί πλέον: an rectius, dubito. Caeteram per Ἀθηναίους, et τὴν Ἀττικὴν ἰστορίαν, innuit noster Historias Thucydidis et Xenophonis: per Ἀλικαρνασσεῦσι, Hecataei; per Χίοι, Theoprompi. Mox, pro ἢν ἂν πρὸς, scribe, ἢν ἂν πρὸς: est enim Encliticum πε, non τοπικόν. M.

2 πόλεμοι ἄδικοι,] Vulgo πα-
MAX. TYR. P. II.

λέμιοι, quam lectionem secuti sunt in suis versionibus Paccius et Heintius. Sed vera prorsus est ea scriptura, quam nos, Harleiano iubente, repraesentamus.

a καὶ εὐτυχία ἄλογοι.] Iterum scribendum arbitror ἀτυχία, (vide XXV, 4.) quia caetera omnia huius loci exempla sunt tristia, πλεονέκται, τύραννοι, πόλεμοι, συμφοραί, etc. M.

E Sectio

δὲ ἡ μνήμη, ἀθάνατος δὲ ἡ δυστυχία. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 θεῶν πρὸς τὴν εὐωχίαν τροφὴν λόγων ὑγιεινῶν, καὶ ἀν-
 σε τοῖς τε δέομαι σιτίς, ἀφ' ἧ καὶ Σωκράτης ὑγιαν-
 καὶ Πλάτων, καὶ Ξενοφῶν, καὶ Δίσχνης.

ζ'. Ἐπιθυμεῖ ἡ ἀνθρώπου ψυχὴ, καὶ δέδι-
 καὶ λυπεῖται, καὶ φθονεῖ, καὶ ἄλλοις συνέχεται
 παντοδαποῖς καὶ ἀλλοκότοις παθήμασι. Στάσι
 ὄρεται πικρὰν καὶ ἀκέρυκτον τοῖς τόν μοι διηγῆς τὸν
 πόλεμον, τὸν δὲ Μηδικὸν ἔα. ταύτην μοι διηγῆς τὴν
 νόσον, τὸν δὲ λοιμὸν ἔα. Εἰπέ, τί μοι ἐπιτρέψω τὴν στρα-
 τηγίαν, καὶ τὴν ἰασιν; Ἴπποκράτην δὲ ἔα τοῖς σώμασι,
 καὶ Θεμισουλέα τῇ θαλάττῃ λέγε τὸν ψυχῆς ἰατρὸν,
 λέγε τὸν στρατηγόν. Κὰν ἀπορῆς ἀνδρῶν, ἐπὶ τὰς θεῶν
 ἴθι. Ἔρε μὴ περὶ γῆς δευμένης, μηδὲ περὶ θαλάτ-
 τῃς ληστευομένης, μηδὲ περὶ τειχῶν πολιορκουμένων, μηδὲ
 περὶ σωμάτων φθειρομένων σμικρὰ ταῦτα, ἐφ' ἡμέραν
 ταῦτα. Τρηθήσεται λῆϊον, κὰν Πελοποννήσιοι ἀπέ-
 σχωνται ληστευθήσεται θάλαττα, κὰν Ἀθηναῖοι μὴ

damnosa, aeterna est miseria. Ego, ut plenam voluptatem con-
 sequar, sanis pasci volo sermonibus, sanum requiro cibum;
 quali Socrates, aut Plato, aut Xenophon, aut Aeschines in cu-
 randa valetudine sunt usi.

7. Libidine, metu, moerore, invidia, variisque aliis ac di-
 versis anima humana torquetur affectibus. Vides contentionem
 duram, contentionem implacabilem; tale bellum mihi describe,
 Medicum vero relinque; talem mihi morbum narra, pestem
 vero praetermitte. Quam huius belli ducem quaeram, quem
 morbi huius inueniam medicum? Hippocratem corporibus re-
 linque, marinis proeliis Themistoclem; dic aliquem animi me-
 dicum, dic aliquem ducem. Si inter homines non inuenias,
 inter deos quaere. Ne tamen vel de agro tuo, quod vastatus
 sit; vel de mari, quod a piratis infestetur; aut obsideatur urbs
 ab hostibus, aut plurimi morbo intereant, institue querelam:
 pusilla haec sunt, caduca haec sunt. Vastari enim leges tuae
 poterit, quamuis Peloponnesii abstineant; a piratis infesta-
 bitur mare, quamuis in mari classem non habeant Athe-
 nenses;

ναυμαχῶσι καταβαλεῖ τὰ τεῖχη, καὶ εἰ μὴ Φίλιππος,
ἀλλ' ὁ χρόνος· Φθαρήσεται τὰ σώματα, κἄν ἀπέλθῃ
ὁ λοιμός·

ἀνδρὸς δὲ ἀρετῆ^b πάλιν ἐλθεῖν, ἔτε ληϊστῆ,
Οὔθ' ἐλετή.

Περὶ ταύτης ἔρχε δὴ, ὅτε ψυχὴ τέμνεται, λητεύεται,
πολιορκεῖται, νοσεῖ. Χρησμῶ σοι δεῖ, μαντείας σοι δεῖ,
εὐξάμ τῶ θεῶ.

Κλυθὶ μεν, ἀργυρότοξε, ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας^c,
κλυθὶ, ᾧ Ἀπολλων, καὶ Ζεῦ, καὶ εἴ τις ἄλλος θεὸς ἰατι-
κὸς ψυχῆς νοσῆσης,

εἴ ποτέ τοι^d χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,

nientes; moenia tua si Philippus non euertet, certe tempus;
interibunt homines, quamuis pestis remittat:

Ae virtus hominis nunquam reparabilis ulli est.

De hac deos confule, quoties inuadi, spoliari, oppugnari ani-
mam videbis, aut a morbo tentari. Hic oraculo deorum, hic
responso opus habes, hic deum precare: Audias, precor, Apol-
lo, et Iupiter, aut si quis praeterea deus es, qui morbos animi
curare soles,

Si quando haud vno templum tibi munere cinxi,

Pinguia-

Section 5.

ἵππος καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

b ἀνδρὸς δὲ ἀρετῆ] Parodia est
versus Homericum Iliad. 1. 408.

Ibid. ἀνδρὸς δὲ ἀρετῆ] Hae
tres voces non debebant ita
poni, quasi essent pars versus
hexametri; sed continuari cum
caeteris Maximi: κἄν ἀπέλθῃ

ὁ λοιμός· ἀνδρὸς δὲ ἀρετῆ

πάλιν ἐλθεῖν ἔτε ληϊστῆ,

Οὔθ' ἐλετή.

Idem paruus error erat in duo-
bus locis Dissert. proxime se-
quentis, sect. prima: quem in
hac editione correctum video.
manet tamen adhuc Dissert.
XXX, 6. κοσμησῶ δεινός

quae sunt mera prosa: et ita
voluit Maximus: si enim ali-
ter, eodem negotio scripsisse
potuit, δεινός

*κοσμησῶ ἵππος τε καὶ ἀνέρας
ἀσπιδιώτας·*

vt apud Homerum. vide sect. 6.
huius Dissert. vbi, vt versum
vitaret, inseruit Articulum:
Οὔτος ἐν ἀνθρώποις νικηφόρος, ἕτας
ὁ ἀριστος. vide et XXXI, 5. M.

c κλυθὶ μεν, ἀργυρότοξε, ὃς
Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,] Vulgo de-
est hic versus Homericus Iliad.
A. 37. Eum dedit vterque codex.
d εἴ ποτέ τοι] Iliad. A. 39.

"Ἡ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρί' ἔκηα.
 Ἀκύνεται ὁ Ἀπόλλων τοιαῦτα εὐχομένῃς θᾶττον, ἢ τῷ
 Χρῦσσ. Οὐ γὰρ ἐπὶ λοιμὸν παρακαλεῖς τὸν θεόν, εἰδὲ
 ἐπιτοξείαν οἰσῶν θανατηφόρων, εἰδὲ ἐπὶ φθορὰν κινῶν,
 καὶ ἀνδρῶν, καὶ ὀρνέων^e. εἰ γὰρ ταῦτα ἔργα μισοῦν
 θεῶ, καὶ σοφῶ, καὶ μαντικῶ. Ὅμηρος δὲ αὐτῷ προσ-
 ἔθηκε τὴν Φῆμην, αἰνιττόμενος τὴν ἡλῖς ἀκτῖνα δι'
 αἴερος χωρῆσαν οἰσῶ θᾶττον, ἀκρατωτέραν τῆς τῶν
 σωμάτων συμμετρίας^f. Ἐμοὶ δὲ ἀδέτω εἴτε καὶ Ὅμη-
 ρος, εἴτε Ἡσίοδος, εἴτε τις ἄλλος ποιητὴς δαιμόνος,
 θεὸν Παιᾶνα ψυχῆς παθημάτων. Ἄξια ταῦτα τῷ
 Ἀπόλλωνος, ἄξια τῷ Διός.

Pinguiaque in mediis adoleui viscera flammis.

Citius has preces, quam Chrysaë, Apollo audiet. Nec enim petes, ut pestem imittat, ut sagittas lethales emittat, ut canes, ut aues, ut homines exstinguat; quae minime illo deo, quem musicae, quem sapientiae, quem diuinationi praeesse voluerunt, digna sunt. Homerus autem, qui hoc illi tribuit, nihil aliud in animo habuit, quam solares radios; qui quavis sagitta velocius per aerem feruntur, quavis purissima corporis constitutione simpliciores sunt. Mihi vero vel Homerus, vel Hesiodus, vel si quis alius poeta diuinus est, deum canat, qui mederi possit morbis animi. Haec Apolline digna sunt, haec digna sunt Ioue.

DISSERT.

^e ἐπὶ φθορὰν κινῶν, καὶ ἀνδρῶν, καὶ [ὀρνέων] Avium exstinctarum non meminit Homerus: is enim sic canit Iliad. A'. 50.

Ὀρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἄργυρῶς,

Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπτουκὲς ἐφίεις etc.

Hic itaque legendum καὶ ἀνδρῶν, καὶ [ὀρνέων] mulorum. Hesychius: Ἡμίονος, ὀρνέως. Idem: ὀρνέως, ἡμίονοι ἄρσενες. Vide quae diximus ad Dissert. XI. 2.

Ibid. καὶ ὀρνέων] Monui supra ad XI, 2. legendum esse

ὀρνέων (vel οὐρνέων) ex Homeri Iliad. A'. Et ita Cl. *Dauisius*. M.

^f τὴν ἡλῖς ἀκτῖνα δι' αἴερος χωρῆσαν οἰσῶ θᾶττον, ἀκρατωτέραν τῆς τῶν σωμάτων συμμετρίας.]

Macrobius Saturn. I. 17. *Alii cognominatum Apollinem putant*

ὡς ἀπολλόντα τὰ ζῶα, exanimat enim et perimit animantes, cum

pestem intemperie caloris immittit etc. Vide sis Heraclidem

Ponticum Alleg. Homer. pag. 418. seqq. Ann. Marcellinum

XIX. 4. Scholiasten ad Iliad. A'. 50. et Hieronymum Ale-

andrum

ΛΟΓΟΣ ΚΘ΄.

Τίνες λυσιτελέστεροι πόλει, οἱ προπολεμῶντες, ἢ οἱ γεωργῶντες. Ὅτι οἱ προπολεμῶντες.

Εχεις εἰπεῖν, τίνας ^a ὀνομάζει Ὅμηρος ἐν τοῖς ἔπεσι διογενεῖς, καὶ θεοῖς εἰκέλους, καὶ λαῶν ποιμένας, καὶ ἄλλα, ὅσα ποιητὴν εἰκὸς ἀποσεμνύοντα τοῖς ὀνόμασι ἀρετὴν ἀνδρός; Ἄρα τὸς ἐπὶ σκαπάνῃ καὶ αὐλάκι πρὸς τῇ γῆ διαπονυμένους, δεινὸς ἀρῶν, ἀγαθὸς φυτεύειν, ἐν ἀμύτῳ δεξιῶς, ἐν ὄρχάτῳ φιλοπόνους; Ἡ τρίτων μὲν εἰδὲ τὴν ἀρχὴν ἠξίωσεν καταμίξαι τὰ ἔργα τῇ αὐτῇ ᾠδῇ, ὅτι μὴ νησιώτῃ γέροντι ἀναθεῖς αὐτὰ, ἐκπεπρωκότι τῆς ἀρχῆς ὑπὸ ὑβριστῶν νέων, ἐν

DISSERT. XXIX.

*Viri in republica utiliores sint, milites, an agricolae.
Et primo pro miliibus.*

Possisne dicere, qui sint illi, quos Homerus in poësi sua Ioue genitos, diis similes, pastoresque populorum vocat; ut alia omittam nomina, quibus in extollenda alicuius virtute uti solent poëtae? Eosne, qui terram stiva et ligone exercent, qui arare, qui plantare, qui messem colligere, vitem ordinare eleganter possunt? An potius has similesque curas ne leuiter quidem in libris suis attingere dignatus est; nisi quatenus insulanum senem, qui a contumeliosis aliquot iuuenibus regno suo eiectus erat, introducit, quem

andrum in Explic. Tabulae Solaris p 18.

Ibid. ἀκρατώτερον τῆς τῶν σωμάτων συμμετρίας.] Dubitavi, an scribendum esset κραταιότερον, vel ἀκρισιότερον, ex Luciano De Dipsad. p. 482. ὁ ἥλιος — ἀκρισιότερον τὴν αὐτῆν προσβαλὼν, sed nihil mutandum esse video ex Suida, in V. ἄκρατος ἥλιος ἄκλιος, vehemens solis radius. ἀκρατώτερον est potentioorem, validiorem; cui cedit corporis humani compositio. inde alii

in cognominatum Apollinem putant ὃς ἀπολλύντα τὰ ζῷα. exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit: verba sunt Macrobiani, Saturnal. I, 17. vbi vide plura ad hanc rem. Ita quoque fumenda forte haec vox apud Longinum περὶ ῥψ. sect. IX. M.

Sectio 4.

^a Ἐχεις εἰπεῖν, τίνας etc.] Eadem sententia et Verbis incipit Dissertatio VI. M.

γενῶ οἰνοπέδῃ ἀλωῆς ἐπὶ φύλλων χαμαὶ βεβλημένων
 ὥρα θέρους ἀναπαυομένων^b. Οἱ δὲ μακάριοι αὐτῶ ἀν-
 δρες^c, ὅς ἐκεῖνος ἐπαυῶν χαίρει, ἕτεροὶ εἰσὶν ἐξ ἑτέρων
 ἐπιτηδευμάτων καὶ ἔργων ἢ Ἀχιλλεὺς διώκων, ἢ Αἴας
 μονομαχῶν, ἢ Τεῦκρος τοξεύων, ἢ Διομήδης ἀριστεύων,
 ἢ τις ἄλλος τῶν δειῶν τὰ ἀριστευτικά. Μετὰ δὲ αὐτῶ
 τὰ ἔπη ἀσπίδων μεγάλων, καὶ κορύθων Φαιεῶν, καὶ
 δοράτων μακρῶν, καὶ ἀρμάτων καλῶν, καὶ ἵππων θεόν-
 των, καὶ ἀγαθῶν κλεινόντων, καὶ δειλῶν κλεινομένων.
 Τὸν μὲν γὰρ Ἀγαμέμνονα αὐτὸν τὸν τῶν Πανελλήνων
 βασιλέα ἂν ἔσχεν ἑτέρως ἐπαυέσαι, ἢ τὸν αἰχμητὴν
 προσθεὶς τῷ βασιλεῖ, ὡς μόνον δὲ τῆτο ἔργον ἀρχικώ-
 τατον καὶ Φησιν, ὅτι ἦν Ἀγαμέμνων ἀμφοτέρων, βασι-

in vitiferae procul ubere terrae

humi in frondibus decumbere, aestiuoque tempore quie-
 scere fecit? At vero quos beatos putat, quos commendare solet
 Homerus, alii certe sunt, alia sunt eorum opera, alia studia.
 Qualis Achilles est, cum hostem insequitur; aut Ajax, cum
 singulari certamine congreditur; Teucer, cum sagittis, Diome-
 des, cum animi virtute excellit; aut si quis alius, qui strenue
 rem gerit. Nihil enim in toto eius opere audis, quam magnos
 clypeos, splendidas galeas, longas hastas, pulchros currus, equos
 currentes, et, ut verbo absoluam, viros fortes, qui maectant, timi-
 dos, qui maectantur. Quid, quod ipsum Agamemnonem, com-
 mune omnium Graecorum principem, laudare non potuerit ali-
 ter, quam ut bellatorem simul eum regemque dicat, quasi hoc ma-
 xime dignum sit imperio? utrumque enim facit Agamemnonem,

^b Ἐν γενῶ οἰνοπέδῃ ἀλωῆς ἐπὶ
 φύλλων χαμαὶ [βεβλημένων] ὥρα
 θέρους ἀναπαυομένων] Vulgo ἐπὶ
 φύλλων χαμαὶ [βεβλημένων] ὥρα
 θέρους ἀναπαυομένων, quod inelegans
 prae lectione, quam sup-
 peditavit Harleian. Noster au-
 tem respicit ad Odyss. A. 191.

Αὐτὰρ ἔπη ἔλθῃσι θέρους —
 Πάντη οἱ κατὰ γενὸν ἀλωῆς
 οἰνοπέδοισι

φύλλων κεκλιμένων χαμαὶ
 βεβλήτοισι εὐνοῖ.

Laërten Ulyssis patrem dicit
 poeta.

^c Οἱ δὲ μακάριοι [αὐτῶ] ἄνδρες,
 Vulgo [αὐτῶν] ἄνδρες. Sed re-
 cte codices, ut edidimus.

Ibid. μακάριοι αὐτῶν ἄνδρες]
 Conieceram αὐτῶ: sed Codd.
 habent αὐτῶ, quod Nostro vsi-
 tatus. M.

d ἀμφο-

λευς καὶ αἰχμητὴς ἀγαθός^d. Ἐπεὶ καὶ ὁ Μενέλαος βασιλεὺς μὲν ἦν, ἔχ' ἤττον, ἢ ὁ Ἀγαμέμνων, μαλθακὸς δὲ αἰχμὴν, καὶ διὰ τῆτο ὀλίγον αὐτῷ μετέδωκε ποιητικῆς εὐφημίας Ὅμηρος. Ὁ γὰρ μὲν Ἀγαμέμνων ἔτος, τί ἦν ἂν ἐπικλεέστερος τῶν ἄλλων, εἰ κατὰ τὸ Ἄργος μένων, γῆν ἀγαθὴν ἔχων, γεωργῶν τὴν γῆν, ἀπέφηνεν αὐτὴν^e εὐκαρποτέραν τῆς Αἰγυπτίας^f; Τῆ μὲν γὰρ Ὀδυσσέως ἀκείεις αὐτῆ σερμολογούμενη περὶ τῆς Ἰθάκης.

Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ^g κροτορόφος,

Φησὶν. Οἶδε γὰρ πρ, ἄτε σοφὸς ὢν, ὅσον διαφέρει

fortem regemque ducemque.

Nam et Menelaus rex non minus erat, quam Agamemnon, verum remissior in bello; quae causa est, cur tam parcus in exornandis poetarum more eius laudibus fuerit Homerus. Illum vero, de quo loquimur, Agamemnonem, putasse gloria et estimatione nominis reliquis antestare potuisse, si Argis manere, ubi optimam habebat terram, eam colere, et Aegyptiis, quam habent, foecunditatis laudem praeripere maluisset? Audis ipsum Ulysses, qui his verbis Ithacem suam praedicat:

Aspera, sed nutritrix hominum bona.

Minime enim fugit eum, utpote sapientem, longe maiores esse

^d ἀμφοτέρων, βασιλεὺς καὶ αἰχμητὴς ἀγαθός.] Homeri ver- sus se sic habet:

Ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητὴς.

Vide Iliad. γ'. 179.

^e γῆν ἀγαθὴν ἔχων, γεωργῶν τὴν γῆν, ἀπέφηνεν αὐτὴν etc.] γεωργῶν τὴν γῆν, pro γεωργῶν αὐτὴν, cum praecesserit γῆν. vide quae dixi ad XI, 4. Sed sequitur αὐτὴν, adeo ut non opus sit utroque. vnde probabile sit, Maximum primum scripsisse,

vel, γεωργῶν ἀπέφηνεν αὐτὴν εὐκαρποτέραν. vel, γεωργῶν τὴν γῆν, ἀπέφηνεν εὐκαρποτέραν: ut haec duplex Lectio fuerit ex duplicata Editione, ambarum scriptura in Contextum recepta. quod mihi verissimum videtur. Vide praefationem. M.

^f εὐκαρποτέραν τῆς Αἰγυπτίας;] Vide Plinium H. N. lib. XXI. §. 50. et Dionysium Perieg. v. 241.

^g Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ] Odyss. γ'. 27.

E 4

Sectio

ποῖόν τι πολιτείας ἤθος καταστήσαιο τοῖς αὐτῷ θρέμμασι, ἄρα γεωργικόν^k, καὶ ταμειυτικόν, ταπεινόν, καὶ γλίσχρον, καὶ ἐργασικόν τὰ σμικρὰ ταῦτα· ἢ ταῦτα μὲν οἱ Εἰλωτες αὐτῷ ἔχουσι, καὶ ὁ ἀνδραποδώδης ὄμιλος, καὶ οἱ περιόικοι Λακεδαιμονίων· τὸ δὲ καθαρῶς Σπαρτιατικόν, ἄφετον ἐκ γῆς ὄν^l καὶ ὄρθιον, καὶ πρὸς

vt cognosceret ex eo, quam reipublicae potissimum formam populo suo proponeret; an illam, quae magna ex parte ex agricolis constaret, quae parcam, humilem, restrictamque amplectitur vitam, quae in minutis et abiectis illis actionibus versatur: an potius haec et similia Helotis, seruilique hominum turbae, Lacedaemoniorumque finitimis relinqueret; veros autem legitimofque Spartaе incolas liberos ab omni nexu, intrepidam

k καταστήσαιο τοῖς αὐτῷ θρέμμασι, ἄρα γεωργικόν etc.] Pessimè adfecta est longa haec sententia, tam ex Constructione et verbis, quam ex Distinctionibus. si cum cura legas, perspicies, Nominatiuum ἀνκῆρος nullum Verbum habere, et totam periodum nihil concludere. Lege et distingue: συμβουλευόμενος τῷ Ἀπόλλωνι, ποῖόν τι πολιτείας ἤθος καταστήσαιο τοῖς αὐτῷ θρέμμασι; ἄρα γεωργικόν, — καὶ ἐργασικόν, τὰ σμικρὰ ταῦτα; Ista, ποῖόν τι πολιτείας ἤθος etc. sunt verba Maximi Aduersarium interrogantis, non Lycurgi Apollinem consulentis. Pergit Noster ad oppositam partem sententiae, adhuc *quaerens*, ἢ ταῦτα μὲν οἱ Εἰλωτες αὐτῷ ἔχουσι, etc. vsque ad καὶ πείθεσθαι τῷ Θεῷ, post quae Nota Interrogationis ponenda est. Sed quae intermedia sunt, adtentum Lectorem postulant, qui, totam ῥῆσιν percurrens, vi-

debit iterum, Nominatiuum τὸ Σπαρτιατικόν, et omnia ista Appositiva, ἄφετον ὄν καὶ ὄρθιον, τετραγμένον, ματαγμένον, etc. adhuc pendere, et nullum exitum habere, defectu itidem Verbi Substantiui, quod mihi videtur latere sub vltima litera vocis αἰχμῆ· ἐπὶ αἰχμῆ ἢ καὶ ἀσπίδι τετραγμένον. Et iam conexio, ommissis Appositivis, haec erit: ἢ ταῦτα οἱ Εἰλωτες ἔχουσι· τὸ δὲ Σπαρτιατικόν, ἐπειδὴν ἰκανῶς τῆ καρτερεῖν ἔχῃ, ἐπὶ αἰχμῆ ἢ τετραγμένον προμαχεῖν τῆς ἐλευθερίας, καὶ πείθεσθαι τῷ Θεῷ; vel, (quia Codices habent πείθεται) καὶ πείθεται τῷ Θεῷ, vt ἔχουσι, et ἢ τετραγμένον. M

l ἄφετον [ἐκ γῆς ὄν] Vulgo ἄφετον [ἐγγησον,] quae vox est nihil. Scaliger et Heinsius legunt ἄφετον [ἐνοχῆς.] Sed omnino reponendum ἄφετον ἐκ γῆς ὄν, vt olim monuit Salmasius Epist. III. Harleian. dat ἄφετον [ἐκ γῆς,] quod emendationem

ἐλευθερίαν τεθραμμένον, μαστιγόμενον καὶ τυπτόμενον,
καὶ ἐν θήραις καὶ ὄρειβασίαις καὶ ἄλλοις παντοδαπῶς
πόνοις παιδευόμενον, ἐπειδὴν ἰκανῶς τῷ καρτερεῖν ἔχει,
ἐπὶ αἰχμῇ καὶ ἀσπίδι τεταγμένον, ὑπὸ στρατηγῶ τῷ
νόμῳ προμαχεῖν τῆς ἐλευθερίας, καὶ τὴν Σπάρτην σώ-
ζειν, καὶ τῷ Λυκέρῳ συναγωνίζεσθαι καὶ πείθεσθαι

pidam erectique animi gentem, solamque ad libertatem natos,
flagris verberibusque exercebat, venationibus, montanis itin-
eribus, aliisque infinitis laboribus virtuti praepararet, donec satis
iam tolerantiae affluerati, cum hasta clypeoque, non alium ducem,
quam legem, secuti, pro libertate pugnarent, Lycurgo auxilium
ferrent,

viri doctissimi firmat. Vide Iose-
phum aduers. Apionem II. 31.
Ibid. ἄφετον ἔγγησον, καὶ ὄρ-
θιον,] Ita erat in prioribus
Editt. vnde *Dauisus* olim con-
iecit ἐκ γῆς ὄν: et sic ante eum
δ Μέγας, *Salmasius*, Epist. III.
quae est ad *Petr. Puteanum*,
Gallice scripta, A. D. 1614.
vbi miratur, *Heinsium* in Se-
cunda editione non magis vi-
diffe circa hunc locum, quam
in Prima. Confirmatur praeter-
ea haec emendatio a *Cod. Harleiano*.
Et tamen restat adhuc
scrupulus, an Sensus et
Graecae Linguae ratio admit-
tant hanc correctionem; quip-
pe ἄφετος ἐκ τινός dicitur is, qui
dimittitur ex Re aliqua, in qua
antea occupabatur, vel Loco, in
quo prius detinebatur, prout
innuit Praepositio ἐκ vel ἐξ. sic
ἄφετοι ἐξ εἰρηλῆς, Longino περὶ
"rψ. sect. 44. *dimissae ex cauea*,
vel *carcere*; in quo scil. ante
conclusae fuerant. hoc vero de
Lacedaemoniis dici non po-
test, vt sint ἄφετοι ἐκ γῆς, *dimissi*

EX agricultura, circa quam
nunquam occupabantur. Rarius
occurrit vox ἄφετος cum Prae-
positione. saepius absolute po-
nitur, vt XXXVI, 3. 5. et ita
Philo de Legg. special. p. 565.
ἐλευθερον γὰρ καὶ ἄφετον ἔδεν ἐπὶ
τῶν παρ' ἡμῖν: de *Vino* loquitur.
alias Genitium adiunctum ha-
bet, vt *Differt.* III. 9. Appo-
site Iosephus *contra Apion.* lib.
II. sect. 31. de Lacedaemoniis:
οἱ μὲν γε μήτε γῆν ἐργαζόμενοι,
μήτε περὶ τέχνας πονεῦντες, ἀλλὰ
πάσης ἐργασίας ἄφετοι, λιπαροὶ
καὶ τὰ σώματα πρὸς κάλλος ἀσκῶν-
τες, ἐπὶ τῆς πόλεως διήγον. quem
locum a *Dauisio* quoque ad-
ductum video. Omitto Parti-
cipium ὄν minime necessarium,
et Compositionem laxam et
languidam, et *Maximi* dissimil-
limam. Et quidem *Harleianus*
non habet ineptum istud ὄν.
Mibi videtur vox ἔγγης pars
esse alterius, ἄφετον ἀνάγκης: vt
sect. 6. vbi vocat labores Agri-
culturae ἀναγκαίως πόνοις, et or-
ponit eos ἐλευθέροις πόνοις. M.

τῷ Θεῷ^m. Εἰ δὲ ἐγεώργην Λακεδαιμόνιοι, τίς ἂν ὑπὲρ αὐτῶν Λεωνίδας ἐν Θερμοπύλαις παρετάξατο; τίς ἂν Ὀθρυάδας ἐν Θυρέα ἠρίσεν; Ἄλλ' ἔδὲ Βρασίδης γεωργὸς ἦν, ἔδὲ Γύλιπποςⁿ ἐκ λήϊς ὀρηθεὶς Συρακυσίς ἔσωζεν, ἔδὲ Ἀγησίλαος ἐξ ἀμπέλων ὀρηθεὶς Τισσαφέρης ἐκράτει, καὶ τὴν βασιλέως γῆν ἔτεμνεν, καὶ Ἴωνας καὶ Ἑλλάσποντον ἠλευθέρη· ἐκ ἀπὸ σμινύης ὁ Καλλικρατίδας, ἐκ ἀπὸ σκαπάνης ὁ Λύσανδρος, ἐκ ἀπὸ ἀρότερος ὁ Δερκυλλίδας. Θητικὰ ταῦτα, Εἰλωτικὰ ταῦτα ὑπὸ ἀσπίδων σώζεται, τέτων δόρατα ὑπερμαχεῖ, ταῦτα δαλεύει τοῖς κρατῶσι. Αὐτὴ ἢ ἐν ὄπλοις^o ἀρετὴ καὶ τὴν Ἀθηναίων γῆν ἔτεμνεν, καὶ τὴν Ἀργείων ἐδήσ^p, καὶ Μεσσηνίς ἐλάμβανεν· ἐπεὶ δ' ἐξέ-

ferrent, deo morem gererent. Quod si agricolae fuissent Spartani omnes, quis unquam ad Thermopylas Leonides pro iis in acie stetit? quis unquam Othryades ad Thyream virtutis suae specimen dedisset? Sed nec agricola erat Brasidas; nec, qui Syracusas servavit, recens ex aruorum cultu Gylippus veniebat; nec a vitibus suis Agefilas, ille, inquam, qui Tissaphernem domuit, terramque regiam populatus est, qui Ionas ipsumque Hellepontum vindicavit; non a bidente Callicratides, non a ligone Lylander, non ab aratro Dercyllides. Servi sunt, Helotae sunt, quos clypei tegunt, pro quibus arma pugnant, qui serviunt victoribus. Haec est illa militaris virtus, quae agrum Atticum toties vastavit, Argiuorum terram diripuit, Messenios subegit; qua virtute simul ac destitui coeperunt
Sparta-

τι καὶ [πειθεσθαι] τῷ Θεῷ^m
Orationis exitum non video; nam quomodo se gessit Lycurgus, Apolline consulto, num γεωργικόν, ἢ πολεμικόν καταστήσαιτο πολιτείας ἡθός; Uterque codex καὶ [πειθεσθαι] τῷ Θεῷ. Lege [καταπέθεται] τῷ Θεῷ.

ἢ ἔδὲ Βρασίδης — ἔδὲ Γύλιππος] Vulgo ἔδὲ [δ] Βρασίδης —

ἔδ' [δ] Γύλιππος. Sed prior articulus in Reg. et Harleian. non comparet, eaque de causa posteriori delevi.

ο αὐτὴ ἢ ἐν ὄπλοις] Melius puto αὐτὴ, haec, ut mox, ἐπεὶ δ' ἐξέκαμεν αὐτὴ. M.

ρ τὴν Ἀργείων ἐδήσ,] Vulgo τὴν [τῶν] Ἀργείων. Nos Harleiano codici paremus.

Seclio

καμιν αὐτῇ τοῖς Σπαρτιάταις, τὰ μὲν ὄπλα ἀπέθεντο
ἐγένοντο δὲ ἐξ ἐλευθέρων γεωργοί.

γ'. Ἐλεύθεροι Κρήτες ποτε; ὅτε ὄπλα εἶχον, ἐπὶ
ἐτόξευον, ὅτε ἐθήρων. Δῆλοι ποτε; ὅτε καὶ γεωργοί.
Ἐλεύθεροι Ἀθηναῖοι ποτε; ὅτε Καδμείοις ἐπολέμησαν,
ὅτε καὶ Ἴωνας ἐξέπεμπον, ὅτε καὶ Ἡρακλείδῃς ὑπέσχε-
χοντο, ὅτε Πελασγὸς ἐξέβαλλον. Δῆλοι ποτε; ἐπὶ
Πεισιπρατίδαι τὸν δῆμον ἐξοπλίσαντες γεωργεῖν ἠνάγκα-
σαν⁹. Αὐτῶν δὲ ἐπελθόντος αὐτοῖς σόλῃ Μηδικῆς
τῆς μὲν γῆς ἐπελάθοντο, ἐπὶ τὰ ὄπλα ἐδραμον, καὶ
μετ' αὐτῶν τὴν ἐλευθερίαν ἀνελάμβανον. Οὐ γεωργὸν
Κυναίγειρος τὰς Ἀθήνας ἐλευθέρησεν, ἔκ ἐν ἀμύτῳ Καλλι-
μάχος τὴν Μῆδον ἐξέβαλλεν, ἔκ ἐν γεωργοῖς ἐστὶν
τήγει Μιλτιάδης. Ὀπλιτῶν τὰ ἔργα, μαχομένων τὸ
κράτος, νικῶντων ἢ ἐλευθερία. Ἐπεὶ δὲ καὶ τῆς θαλάσσης

Spartani, armis suis depositis, ex liberis hominibus agricolae facti sunt.

3. Cretenses quando liberi fuerunt? cum arma gererent, cum sagittare gauderent, cum venari. Serui quando? cum agriculturae operam darent. Quando liberi fuerunt Athenienses? cum Cadmeos oppugnarunt, Ionas in colonias miserunt, Heraclidas exceperunt, eiecerunt Pelasgos. Serui quando? cum, ereptis armis, Pisistratidae agriculturae incumbere populum coegerunt. Qui rursus, cum Medorum aduentaret classis, neglecta terra sua, arma in manum sumserunt, armis libertatem suam vindicarunt. Agricola non fuit Cynaegirus, qui Athenas liberauit; neque rusticus Callimachus, qui Medos eiecit; neque agricolis praefuit Miltiades. Ab armatis praeclara facinora eduntur, pugna victoriam, victoria parit libertatem. Vbi rursus

Sectio γ'.

9 ὅτε Πεισιπρατίδαι τὸν δῆμον ἐξοπλίσαντες γεωργεῖν ἠνάγκαζον.] Dion Chrysostomus Orat. XXV. pag. 281. D. Πεισιπρατίδης προσάττοντος — ἐν τῇ χώρᾳ διατρίβοντες γεωργοὶ ἐγένοντο Athenienses. Rem fuse narrat Polyaeus

Stratag. lib. I. cap. XXI. 2 quem vide.

1 [ἐπελθόντος] αὐτοῖς σόλῃ Μηδικῆς.] Sic Reg. et Harleian. vulgo ὑπελθόντος.

Ibid. ὑπελθόντος αὐτοῖς σόλῃ Μηδικῆς.] Scribe ἐπελθόντος, XIX, 1. ἐπιόντος αὐτοῖς βασιλέως

της ἔδει, χαίρειν τῇ γῇ Φράσαντες, καὶ παραδόντες πυρὶ τὴν ἐκεῖ ἔστιαν, καὶ μόνα ὑπολιπόμενοι τὰ ὄπλα^s, εἰς τὰς τριήρεις μετακίσθησαν. Ἐπλεε πόλις Ἀττικὴ, καὶ ἠπειρώτης δῆμος, καὶ πλέων ὁμῶς ἑναυμάχει, καὶ ναυμαχῶν ἐκράτει, καὶ κρατῶν εἶχε καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν. Ἐπανῶ καὶ Περικλέα τῆς στρατηγίας, ὅς ἀμελήσας τῶν γεωργῶν, καὶ ὄρῶν τεμνομένας τὰς Ἀχάernas^t, ἐφύλαττε τὰς Ἀθήνας ἐλευθέρως· μενέσης

mare vocabat, terram hostibus, domos igni remisere, seruatique solum armis, in triremes migrarunt. Totae Athenae nauigabant, gens mediterranea in mari erat, vbi et nauigando pugnavit, et nauali pugna vicit, et vincendo terram suam, suum rursus vindicauit mare. Laudo et Periclem in armis, qui, agricolis neglectis, cum vastari cerneret Acharnas, solis libertatem conseruabat Atheniensi-

ρικῶ σόλῃ. et, ἐπιπλεύσαντος αὐτοῖς βαρβαρικῶ σόλῃ, XXX, 6. Sic etiam Codices. Ἀῦθις vero est *postea*, non *rursus*. M.

^s μόνα [ὑπολιπόμενοι] τὰ ὄπλα,] Heinsius reponit μόνα [ἐπιλαβόμενοι] τὰ ὄπλα. At apud elegantiores Graecos huic verbo subditur casus genitiuus, licet accusatiuum, postponat Lucas Aët. IX. 27. XVI. 19. Nulla tamen opus est mutatione. Vult enim Maximus, Athenienses *praeter arma nihil sibi reliqui fecisse*; qui sensus auctoris menti congruit, vulgatamque lectionem seruant omnes Mss.

Ibid. μόνα ὑπολιπόμενοι τὰ ὄπλα] Heinsius, ἐπιλαβόμενοι, quod merito se non adprobauit Daviso. Elegantissima vox est ὑπολιπέσθαι, et dicitur de eo, quod excipitur et quasi *subducitur* ex re aliqua caeteroquin gene-

rali. Exemplum hoc habe ex Appiano *Bell. Ciuil.* lib. II. p. 816. ed. Toil. οἱ δ' Ἀντώνιον μὲν πρὸ θυρῶν ἀποδιὰτρίβειν ἐν ἑκατὶ Τρεβώνιον ἐξ ἑαυτῶν ὑπελίποντο, Καίσαρα δ' ἐπὶ θυρῶν προκαθίσαντα περιέστησαν, οἷα φίλοι, σὺν κελυβοῖσι ξιφιδίοις. loquitur de percussoribus Caesaris, qui ex toto suorum numero Trebonium solum exceperunt, quem *relinquerent* (ὑπελίποντο, excerptum *reliquerunt*) vt caussando Antonium detineret, ne in Senatum intraret. Ita Athenienses, in periculo Salaminio, caetera omnia, inquit, igni tradiderunt, arma sola, ex communi incendio excepta et quasi *subducta*, sibi *relinquentes*. M.

^t καὶ ὄρῶν τεμνομένας τὰς Ἀχάernas,] Opinor *παρορῶν*, vel *περιορῶν*, *negligens*, non curans. ita VI, 7. μὴ περιορῶν ὑπ' ἀλλήλων κικημένως. M.

Sectio

γὰρ τῆς ἐλευθερίας, ἢ γῆ μένει, τὰ φυτὰ μένει
τὰ λήια.

δ'. "Εὰ μοι τὰ Ἑλληνικά, ἴθι ἐπὶ τῆς βαρβαρῶν
Γεωργῶσιν Αἰγύπτιοι, πολεμῶσι Σκύθαι ἀνδρείου τοῦ
Σκυθικόν, δειλόν τὸ Αἰγύπτιον ἐλεύθερον τὸ Σκυθικόν
δῆλον τὸ Αἰγύπτιον. Γεωργῶσιν Ἀσσύριοι, πολεμῶσι
Πέρσαι δαλεύσων Ἀσσύριοι, βασιλεύσιν Πέρσαι. "Ἐπο-
λέμην Λυδοὶ πρότερον", ἐγεώργην αὖτις Λυδοί· ἐλευ-
θεροὶ μὲν ὄντες ἐπολέμην, δαλεύσαντες δὲ ἐπὶ γεω-
ργίαν ἐτρέποντο. Μέτιθι ἐπὶ τὰ ζῶα καὶ γὰρ ἔνται-
θα ὄψει ἐλευθερίαν, καὶ δαλείαν, καὶ βίον ἐξ ἀρετῆς
καὶ ἐκ γῆς βίον*. Βῆς ἀροῖ, ἵππος ἀθλεύει· εἰς
μεταθῆς τὰ ἔργα, παρανομεῖς περὶ τὴν φύσιν. Τα-
δεῖλα ποιηφάγα, τὰ ἰσχυρὰ ἀγρευτικά. "Ελαφος πα-

nienfibus: salua enim libertate, salua terra, saluae plantae, sal-
vae sunt fegetes.

4. Relinque Graecos, et ad barbaros transi. Agricolae
sunt Aegyptii, milites Scythae; fortes Scythae, meticulosi Ae-
gyptii. Agricolae sunt Assyrii, milites Persae; seruiunt Assyrii
imperant Persae. Lydi olim milites erant, postea agricolae fue-
runt: quamdiu liberi fuerunt, militarunt; cum seruire potue-
runt, ad agriculturae studium iuerunt. Perge ad animalia
nam et in iis libertatem inuenies, et seruitutem; vitamque, in
qua virtus libera locum habet, et vinculum. Bos arat, equus
certat; quod si eorum opera mutes, naturae iniuriam facis.
Quae timidissima sunt, vitam herbis sustentant; quae fortissima,
venantur.

Seçtio δ'.

ἢ Λυδοὶ πρότερον,] Lydos ἐργα-
τικωτέρως εἶναι, δαλεύειν δὲ, nota-
uit Socrates apud Aelianum
V. H. X. 14. Historiam vero
verbis Iustini I. 7. declarabo:
Occupato, inquit, in aliis bellis
Cyro, Lydi rebellauerunt; quibus
iterum victis arma et equi ad-
empti, iussique cauponias et lu-
dicras artes et lenocinia exer-

cere. Et sic gens industria
quondam potens et manu stre-
nua, effeminata mollitie luxu-
riaque virtutem pristinam per-
didit etc. Vide sis et Herodo-
tum I. 155. seqq. atque Polyae-
num Stratag. lib. VII. cap. VI. 4.
* [ἐκ γῆς] βίον.] Vulgo ἔργον.
At nos βίον auctoritate Regii
addidimus; ἐκ γῆς autem re-
posuimus, Harleiano iubente,
probante

Φαγεῖ, λέων ἀγρεύει· σπερμολογεῖ κολοῖος, ἀγρεύουσιν αἰετοί· δ᾽ ἄλλα μὲν τὰ σπερμολόγα καὶ ποιηφάγα, ἐλεύθερα δὲ καὶ ἀγρευτικά γ.

εἰ. Εἰ δὲ καὶ τῆς περὶ Θεῶν μύθου παραδεικτέον, ἢ γεωργός ὁ Ζεὺς, ἢ δὲ Ἀθηναῖος, ἢ δὲ ὁ Ἀπόλλων, ἢ δὲ ὁ Ἐνυάλιος, οἵπερ βασιλεύτατοι τῶν Θεῶν. Ἄλλ' ὅψε μὲν Δημήτηρ γεωργεῖ μετὰ πολλὴν πλάνην, ὅψε δὲ Διόνυσος μετὰ τὸν Κάδμον καὶ τὸν Πενθέα, ὅψε ὁ Τριπτόλεμος μετὰ τὸν Ἐριχθόνιον καὶ τὸν Κέκροπα. Εἰ δὲ καὶ τῆς Κρόνου ἀρχῆς ἐπελαβόμεθα, τίς ἂν ἡμῖν γεωργίας λόγος; Ἄλλ' ἢ δὲ νῦν δεῖ γεωργίας, ἢ γὰρ ἐξέκαμεν ἢ γῆ τῆς καρπῶν αὐτομάτως φέρουσα· φέρει μὲν

venantur. Herbis ceruus vivit, venatur leo; fruges legunt graculi, aquilae venantur: quae fruges legunt, feruiunt; feruiunt, quae herbis pascuntur; libera sunt, quae venantur.

5. Quod si et fabulis deorum credendum est, neque Iupiter, neque Minerva, aut Apollo, aut Mars, qui inter omnes deos maxime regales sunt, agricolarum more viuunt. Sed fero multosque post errores terram colere Ceres incepit; fero Bacchus post Cadmum, et Pentheum; fero Triptolemus post Erichthonium, post Cecropem. Quod si Saturni regnum videamus, quis vsus ibi artis illius? Quamquam ne nunc quidem eo opus esse video, nec enim plane terra spontaneos ferre fructus desinit: quin

probante vero Salmasio Epist. ad Puteanum III.

Ibid. καὶ ἐκ γῆς βίον.] Hunc locum idem Salmasius correxit eadem Epistola. prior scriptura erat hic quoque ἔγγυς· cui vocem βίον addidit Dauisius ex Cod. Regio. Caeterum, quando Virtutem Equis in Certaminibus adtribuit Noster, memineris, Sophistam et Declamatorem loqui. quod enim Ille Virtutem vocat, aequae est Ne-cessitas in Equo currente, ac in

Boue arante. et hic quoque bene legi potest, καὶ ἐξ ἀνάγκης βίον. M.

γ ἐλεύθερα δὲ καὶ ἀγρευτικά.] Nisi desit Adiectiuum post δὲ, legendum est τὰ ἀγρευτικά, vt τὰ σπερμολόγα. Fieri tamen potest, vt a Maximo fuerit ἐλεύθερα δὲ [τὰ ἰσχυρά] καὶ ἀγρευτικά. vide priorem partem sententiae, vbi duo Adiectiua. M.

Sectio εἰ.

z [ἢ δὲ] Ἀθηναῖος,] Lege [ἢ δ' ἢ] Ἀθηναῖος.

a [Γεωργ-

τροφὴν, Φηγῆς καὶ ὄγχυας· Φέρει δὲ ποτὸν αὐτοφύεον,
 Νεῖλον καὶ Ἴτρον καὶ Ἀχελῶον καὶ Μαίανδρον, καὶ ἀλ-
 λης κρατῆρας ἀεννάεος ναμάτων καθαρῶν καὶ νηφα-
 λίων. Γεωργίας ταῦτα^a ἔ' πρεσβύτης Ἰκάριος, ἐδὲ
 Βοιωτίας ἀνῆς, ἢ Θεσσαλικός· ἀλλ' ἥλιος αὐτός, καὶ
 σελήνη θάλπσσα, καὶ ὄμβροι τρέφοντες, καὶ ἀνεμοὶ
 διαπνέοντες, καὶ ὥραι ἀμειβόμεναι, καὶ γῆ βλαστάνουσα.
 Οὗτοι γεωργοὶ ἀθάνατοι ἐγκάρπων σιτίων καὶ δέν-
 δρων^b, καὶ μηδὲν ἀνδραπίνης^c τέχνης προσδεόμενοι.
 Ταύτην τὴν γεωργίαν ἐδεῖς παύει, ἔ' λοιμός, ἔ' λιμός,
 ἔ' πόλεμος·

Ἄλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα^d καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

quin et hodie cibum profert, fagos, pirofque; quin et hodie
 potum genuinum praebet, Nilum, Istrumque, Acheloum, et
 Maeandrum, aliosque crateras perennes, qui purum nobis so-
 briumque suppeditant humorem. Agricola, qui haec coluit,
 non est senex Icarius, nec Boeotius ille, aut Thessalus; sed sol
 ipse, sed lunae tepor, sed imbrēs vitales, venti suspirantes, tem-
 pestatum vicissitudines, terrae foecunditas. Hi sunt immorta-
 les agricolae, hi sunt, qui fructus arborefque nobis sine villa ho-
 minum arte suppeditant. Hanc agriculturam nec fames, nec
 pestis, nec bellum ipsum inhibet,

Quae sine seminibus curioque haec praebet aratro.

6. Nam

a [γεωργίας] ταῦτα] Heinsio
 placet [ὁ γεωργήσας] ταῦτα. Mal-
 lem [γεωργῶσι] ταῦτα.

Ibid. γεωργίης ταῦτα etc.]
 Heinsius legit ὁ γεωργήσας. ve-
 rius mihi videtur γεωργῶσι ταῦ-
 τα. quod et Cl. Davisio placuif-
 se video in hac Editione. M.

b ἐγκάρπων σιτίων καὶ δένδρων.]
 Id est, fructiferorum ciborum et
 arborum. quod quid sit, expli-
 cet, qui potest. interea legam,
 ἐγκάρπων φυτῶν, vt XXV; 4. καὶ
 γὰρ ἐν τοῖς εὐκάρποις φυτοῖς ὁ μὲν

γεωργὸς τιμειῶς πρόσσεισι: vbi
 monui, legendum mihi videri
 ἐγκάρποις: sed vtrumuis satis re-
 futat ineptum istud σιτίων, XXX,
 4. θεραπεύεις φυτὸν τὸ δὲ ἀντιῶ-
 δωσι καρπός. M.

c [καὶ] μηδὲν ἀνδραπίνης]
 Vulgo deest vox prima, quam
 nos ex Reg. et Harleian. ad-
 didimus.

d Ἄλλὰ τὰ [γ'] ἄσπαρτα] Sic
 Harleian. et ipse poeta Odyss.
 1. 109. quod et Heinsio placet.
 Vulgo τὰ ἄσπαρτα.

Señio

ε'. Ἐὰν δὲ ἐπιθυμῆς Λιβυκῆ λωτῆ, καὶ Αἴγυπτίων
 πυρῶν, καὶ ἐλαίας Ἀττικῆς, ἢ ἀμπέλους Λεσβίας, μετα-
 τίθης τὴν τέχνην εἰς διακονίαν ἡδονῆς, τὸ δ' ὅλον παρα-
 βάλλεις ^e πόνους ἐλευθέρως ἀναγκαίοις πόνοις, καὶ ἐλευ-
 θέραν ἀρετὴν ^f ἀναγκαίᾳ γεωργίᾳ. Οὐ γὰρ εἰρήνην
 παραβάλλεις πολέμῳ· εἰ γὰρ τοῖστὸν ἐστὶν ἡ γεωργία,
 ἀφελὲ τῆς πολέμου, γεωργῶμεν πάντες· πᾶς τις ῥίψας
 δόρυ ^g, ἐπὶ σμινύην-ἴτω, ἀριστεύτω ἐν γῆ, κρατεῖτω
 ἐν γεωργίᾳ, κηρύττωμεν τὸν ἄνδρα τῆς εὐκαρπίας·
 Οὗτος ἐν ἀνθρώποις νικηφόρος, ἕτος ὁ ἀριστος ^h. Νῦν

6. Nam si lotum Libycam, aut triticum Aegyptium, aut
 Atticam oliuam, aut vitem Lesbicam desideras; non artem, sed
 voluptatis studium nobis dicis; nunc denique labores ingenuos
 cum seruilibus, ingenuam fortitudinem cum seruili confers
 agricultura. Nec enim pacem confers cum bello: nam si talis
 est agricultura, tollatur bellum, terram colamus omnes; hastam,
 qui volet; abiiciat, et ligonem sumat, virtutem in terram con-
 vertat, excellat inter agricolas, praeconium illi foecunditatis
 tribuamus:

Hic homines inter victor, dux maximus hic est.

Nunc

Sectio ε'.

^e εἰς διακονίαν ἡδονῆς, τὸ δὲ ὅλον
 παραβάλλεις etc.] Parum accu-
 rate hic actum est. Sectio noua
 non debuit incipere ab istis,
 Ἐὰν δὲ ἐπιθυμῆς etc. quae de-
 pendent a praecedentibus, et
 iis opponuntur: neque con-
 nexio est vlla inter μετατίθης et
 παραβάλλεις, sed Sensus plenis-
 sime finitur in voce ἡδονῆς, post
 quam ad aliud τοπικὸν pergit.
 hoc modo: μετατίθης τὴν τέχνην
 εἰς διακονίαν ἡδονῆς. Sect. ε. τὸ
 δὲ ὅλον, παραβάλλεις etc. *Vi ver-*
bo dicam: quando comparas
 Militiam Agriculturae, *compara-*

ras labores ingenuos necessariis
 et seruilibus laboribus etc. De
 Phrasi, τὸ δὲ ὅλον, vide ad XVII.
 II. M.

^f [καὶ] ἐλευθέραν ἀρετὴν] Sic
 vterque codex. Vulgo deest
 coniunctio.

^g πᾶς τις ῥίψας δόρυ,] Sic Har-
 leian. et optime quidem. vul-
 go ῥίψας τις δόρυ.

^h ἕτος ὁ ἀριστος.] Ita Reg. et
 editio Stephani. Heinsius, cui
 fauet Harleian. mediam vocu-
 lam expulit, vt hexameter esse
 videretur. Quo iure, nescio:
 cuius enim poeta fuerit, nec
 ille dixit, nec ego noui.

MAX. TYR. P. II.

F

ἢ πόλεμον

δὲ μετὰ πάντα πόλεμος καὶ ἀδικίας· αἱ γὰρ ἐπιθυμῖαι πλανῶνται πανταχῶς, περὶ πᾶσαν γῆν τὰς πλεονεξίας ἐπεγείρουσαι, καὶ πάντα μετὰ στρατοπέδων ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἰόντων. Κάλλος ἄδεται γυναῖκος Πελοποννησίας· πλέει βάρβαρος ἀνὴρ ἐπ' αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰδῆς, ὃ γεωργὸς, ἀλλὰ γεωργῶ ἡμερώτερος, καὶ σχολαιώτερος, καὶ εἰρηνικώτερος, ποιμὴν καὶ βουκόλος. Ἐπιθυμῖαι Καμβύσης τῆς Αἰγυπτίων γῆς· πόλεμον ἢ ἐπιθυμία διανέστησεν¹. Ἐπιθυμῖαι Δαρείου τῆς Σκυθῶν γῆς· πολεμῶνται Σκύθαι. Μεταβαίνει ἢ ἐπιθυμία ἐπ' Ἐρετρίαν καὶ Ἀθήνας· καὶ μετὰ τῆς ἐπιθυμίας οἱ εὐλοιοὶ, Ἐρετρία σαγηνεύεται, ἐπιπλεῖται Μαραθῶν. Ἐπιθυμῖαι ἢ Ζέρξης γυνὴ Θερραπαιδῶν Λακωνιδῶν, καὶ Ἀτθιδῶν, καὶ Ἀργειάδων· καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναῖκος ἐξαετύονται εὐλοιοὶ διαπόντιοι, ἢ Ἀσία ἐξοικίζεται, ἢ Εὐρώπη ἀνίσταται. Ἐπιθυμῶσιν Ἀθηναῖοι Σικελίας, ἐπιθυμῶσιν Λακεδαιμόνιοι Ἰωνίας, ἐπιθυμῶσιν Θηβαῖοι ἡγεμονίας.

Nunc bello omnia, omnia iniustitiae plena sunt; vbique enim cupiditates oberrant, vbique immoderatum habendi appetitum excitant, vbique exercitus, qui alienam terram inuadunt. Celebratur mulieris cuiusdam ex Peloponneso forma: continuo barbarus homo ab Ida vsque ad nauigat, non agricola tantum, sed qui mitiores agricolis esse solent, magisque otio et quiete addicti, magis pacis studiosi, pastor, bubulcus. Terram Aegyptiorum Cambyses concupiscit: bellum excitat illa cupiditas. Terram Scytharum Darius petit: oppugnantur Scythae. Transit Athenis Eretriam cupiditas: et vna cum cupiditate classis, Eretria obsidetur, classe inuaditur Marathon. Lacaenas, Argiuasque, et Atticas ancillas vxor Xerxis desiderat: huius cupiditatis causa transmarina classis instruitur, deseritur Asia, turbatur Europa. Siciliam Athenienses petunt, Ioniam Lacedaemonii, imperium Thebani.

7. O no-

¹ ἢ πόλεμον — διανέστησεν.] Cur huius sententiae in Praesenti non διανέστησιν, cum caetera omnia efferantur? M.

Sectio

ζ'. Ὡ ἐρώτων πικροτάτων τῇ Ἑλλάδι, πᾶ τις ἐλθὼν μετὰ ἀσφαλείας γεωργῆ; πᾶ δὲ εὖρη τὸ χρύσειον εἰρήνης πρόσωπον; ποῖον γῆς μέρος ἐραστὰς ἔκ' ἔχει;

"Ἀσκη χεῖμα κακὴ, θέρει ἀργαλὴ^k.

"Ἰωμεν ἐπὶ τὴν Ἀσκην, ἀλλ' αἰγειροφόρος ἢ Βοιωτία^l. Λιβύη πόρρω μὲν, ἀλλὰ εὐβοτος. Ὑπερόριος ἢ Ἰνδῶν γῆ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐξεῦρε Μακεδόνα ἐρασην, διὰ πολλῶν γενῶν καὶ πολέμων^m βαδίζοντα ἐπ' αὐτήν. Ποῖ τις τράπηται, πᾶ τις εὖρη γεωργίαν ἀσφαλῆ; Πάντα μετὰ πολέμων, πάντα ὄπλων. Τοιγαρῶν,

7. O noxias vehementer Graeciae cupiditates! quem dabis locum, vbi secure agricultura exerceri possit? aut vbi aureum tandem pacis vultum inuenies? quae pars terrae non abs aliquo petitur?

Asra aestate grauis, hyeme est infesta:

At populis abundat Boeotia, eatur ergo Asram. Libya remota est, sed pasturae pecudum idonea. Remotissima est Indorum regio, nec minus amatorem suum inuenit Macedonem illum, qui post multas alias gentes, post multa bella, eo tandem peruenit. Quo abire vis, vbi securam tutamque agriculturam inuenias? Omnia bellis, omnia armis plena sunt. Quamobrem,

Hoffman

Sectio ζ'.

k [θέρει] ἀργαλὴ^k] Vulgo θέρει. Vterque vero m. a nostra lectione stat, eamque seruant Hesiodus Op. et Dier. v. 640. et auctor Certaminis Homer. et Hesiod. p. 1.

l "Ἰωμεν ἐπὶ τὴν Ἀσκην ἀλλ' αἰγειροφόρος ἢ Βοιωτία.] Heinsius haec verba censet esse transposita; quare legit: ἀλλ' αἰγειροφόρος ἢ Βοιωτία Ἰωμεν ἐπὶ τὴν Ἀσκην. At verborum situ mutato, sensus ipse, nisi fallor, peruertitur. Quaerit Maximus, vbi quis agriculturae se dedat, nec armorum strepitu terreatur. Proponit igitur loca minime

foecunda, neque tamen agricolae sedes tutas inuenit; sunt enim, quae facere queant, vt vel hae terrarum partes ab aliquo petantur. Sic Asra, prout dixit Hesiodus, est χεῖμα κακὴ, θέρει ἀργαλὴ. Hunc certe locum nemo cupiet, itaque Ἰωμεν ἐπὶ τὴν Ἀσκην. Immo vero, respondet, est, quod inuasorem adliciat; nam Boeotia, cuius Asra vicus est, ob αἰγειροφορίαν celebratur.

m διὰ πολλῶν γενῶν καὶ πολέμων] Vel πολεμίων. Recte vero γενῶν: idem quod Ἰνδῶν, gentes, populos. Aristides in Romae *Encom.* p. 222. ἐν τοσούτοις ἀγριθ-

Εὖ μὲν τις δόρυ ἢ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ἀκυπόδεσσιν.

Καλὸν ἢ γεωργία, καλὸν, εἰ μείναι δυνήθῃ, εἰ σχολῆς
 τύχῃ, εἰ Φυλακὴν ἔχη· δέδια δὲ τὸ μὴ τοιαῦτον ἢ
 τὸ καλόν, τὸ τῆς πολέμου κινῆν καὶ τὰς σάσεις. Λέγει
 τις παλαιὸς ἀνὴρ· «Μάλιστα γὰρ τῆς γῆς, φησὶν, ἢ ἀεὶ
 ἢ αἰεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων ἐλάμβανε τὴν
 ἡγεῖν Ἀττικὴν, διὰ τὸ λεπτόγεων εἶναι, ἀσασίασον ἔσαν,
 ἀνθρώποι ὅκην οἱ αὐτοὶ ἀεὶ.» Ἀκήκοας, πῶς πό-
 λεμος γίνεται. Μὴ γεώργει, ἀνθρώπε, εἰ τὴν γῆν ἀκα-
 λώπισον, ἀρχμῶσαν· σάσει κινεῖς, πόλεμον κινεῖς.

*Hastam quisque sibi, clypeumque in bella parato,
 Cornipedisque tui passu praesepia comple.*

Res praeclara est agricultura; praeclara, fateor, si manere pos-
 sit, si otium impetret, si ab alio custodiatur: nunc metuo, ne
 haec ipsa res tam praeclara sit, quae ubique bella, quae seditiones
 excitat. Ait antiquus quidam scriptor, *terram uberrimam
 maxime incolarum vicissitudini esse obnoxiam; Atticam contra,
 quod sterilis esset, sine ullo motu ab iisdem hominibus habitam
 esse.* Audisti, quo pacto bella oriri soleant. Caue agrum tuum
 colas, quisquis es, mi homo, desertam incultamque terram re-
 linque tuam; nisi velis contentioni ansam dare, nisi velis ex-
 citare bellum.

DISSERT.

μοῖς καταλόγων τε καὶ γενῶν, ὧν
 εἰδὲ τὰ ὀνόματα ἐξευρεῖν βῆδιον.
 Vide et Nostrum XXIII, 5. et
 Lucianum in *Macrobo*. p. 467.
 vbi pro ἔθνος ex Mf. *Graevius*
 restituit γένος: quem vide. At
 in eadem pagina, paullo infra,
 pro μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν ἐθ-
 νῶν etc. restitue μακροβίων τινῶν,
longaevis aliquot, scil. Nestore
 et Tiresia; de quibus supra
 egerat. M.

ἢ εὖ μὲν τις δόρυ] *Iliad*. v. 382.
 ο δέδια [δὲ τὸ] μὴ [τοιαῦτον]
 Reg. δέδια [δέ τῃ] μὴ [τοιαῦτο.]

Harleian. δέδια [δέ τῃ] μὴ [τοιαῦτο.]
 Rescribendum puto: δέδια [δὲ
 ἐγώ,] μὴ [τοιαῦτο] ἢ τὸ καλόν, τὸ
 τῆς πολέμου etc.

Ibid. τοιαῦτον ἢ τὸ καλόν,] Ab-
 vndat τὸ, et ablegandum puto.
 Concedo, inquit, Agriculturam
 esse καλόν, si stabilis sit: metuo
 vero, ne istud recte dici possit
 καλόν, quod seditiones et bella
 excitat: δέδια δὲ τοι (Mff. enim
 δέ τῃ) μὴ τοιαῦτο ἢ καλόν, τὸ τῆς
 etc. δέ τοι, vt XXX, I. εἰ δὲ τοι
 καὶ τοιαῦτο δέοι. M.

p. «Μάλιστα — οἱ αὐτοὶ ἀεὶ.»
 Verba

ΛΟΓΟΣ Δ΄.

“Οτι γεωργοὶ τῶν προπολεμῶντων λυσιτελέστεροι.

Ἐπαμύναμεν τῷ δήμῳ τῶν γεωργῶν, ἐπειτέρ λόγῳ τανῦν γίγνηται ἡ δίαίτα, καὶ ἔχ' ὅπλοις· εἰ δὲ καὶ ὅπλων δέοι^α, τάχα περ Φανείται καὶ ὁ γεωργὸς ἔδδεν τῷ ὀπλίτῃ ἀσθενέστερος. Ἀλλὰ τῷτο μὲν καὶ αὐθις σκεψόμεθα· λόγῳ δὲ δὴ τανῦν, καὶ ἔχ' ὅπλοις, κριτέον τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔκ' εὐλαβητέον ἕτε' Ὀμηρον μαρτυροῦντα, ἕτε' ὅσις Ὀμήρῃ εὐφρονότερος. Εἰ δέ τοι καὶ τῷτο δέοι^β, καὶ αὐτοὶ ἀναβιβασόμεθα ἐκ τῷ Ἑλικῶνος ποιητῆν ἄλλον ἔδδεν ἀδοξότερον τῷ Ὀμήρῃ, μεμφομένον τῷ νῦν γένοι,

DISSERT. XXX.

Agricolas viliores esse militibus in republica.

Agedum agricolis auxilium feramus, quandoquidem non armis, sed verbis tantum hoc certamen cernitur; quamvis nec agricolam dubitemus, si ad arma veniendum sit, minus, quam militem, tueri partes suas posse. De quo alias videbitur: nunc verbis, dico, non armis litem hanc diiudicemus. Nec enim Homeri testimonio, aut si quis illo etiam facundior sit, magnopere standum putamus. Nam si eo opus sit, possumus et nos e medio Helicone adducere poetam, non minoris certe, quam Homerus sit, auctoritatis, qui hoc seculum accuset,

Qui

Verba sunt Thucydidis lib. I. p. 2. nisi quod nonnulla memoriae vitio leuiter mutarit.

Isocrates in Paneg. p. 64. ταύτην γὰρ οἰκῶμεν ἔχ' ἑτέρας ἐκβαλόντες, ἔδδ' ἐρήμην καταλαβόντες, ἔδδ' ἐκ πολλῶν ἐθνῶν μιγάδες συλλεγέντες· ἀλλ' ἔγω καλῶς καὶ γνησίως γεγόναμεν, ὡς ἔξ ἧσπερ ἔφουμεν, ταύτην ἔχοντες ἅπαντα τὸν χρόνον διατελῶμεν, αὐτόχθονες ὄντες. De terrae Atticae gracilitate vide I. Fr. Gronouium ad Senecae Hippoly-

tum v. 13. et locis ab eo laudatis addatur Alciphron III. 35.

Sectio α΄.

a Εἰ δὲ καὶ ὅπλων δέοι,] Vulgo [τῶν] ὅπλων. Sed priorem voculam non agnoscunt codices.

b Εἰ δέ [τοι] καὶ τῷτο δέοι,] Vulgo Εἰ δέ [τι] καὶ τῷτο δέοι. Hoc cum male se habeat, H. Stephanus reponit: Εἰ [δ' ἔτι] καὶ τῷτο δέοι, vel Εἰ [δέ τι] καὶ τῷτο δέοι. Quid autem scripserit Maximus, ostendunt Reg. et Harleian. quos expressimus.

F 3

c οἱ

Οἱ πρῶτοι κακοεργόν^c ἐτεκλήναντο μάχαιραν,
Εἰνοδίην, πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων.

Τὸ γὰρ τοι τὰ τοιαῦτα ἐπαινεῖν, ἀνδρὸς ἂν εἴη δυσχε-
ρεςτέρη τῷ βίῳ τῆς τῆς πολεμεῖν χρείας· ἢς καὶ ἀφι-
λης τὸ ἀδίκον, ἐλεεινὸν αὐτῆς τὸ ἀναγκαῖον.

β'. Οὕτως δὲ θεασώμεθα· Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν
δίκαιοι, οἱ δὲ ἀδικοί εἰσιν. Πολεμῶσι δὲ ἄρα οἱ δίκαιοι
τοῖς δικαίοις ἑδαμῶς· ἴσοι γὰρ ταῖς γνώμαις ὄντες,
τί ἂν καὶ τῆς πολεμεῖν δεοῖντο; Πολεμῶσιν ἔν οι ἀδικοί
ἢ τοῖς δικαίοις, ἢ τοῖς ὁμοίοις· ἀνισοὶ γὰρ καὶ πρὸς ἀλ-
λήλους, καὶ πρὸς τῆς δικαίας. Πολεμῶσι δὲ καὶ ἀσθε-
νεῖς^d, ὀρεγόμενοι τῆ ἰσχ· οἱ δὲ ἰσχυροί, τῆ πλέονος^e.
Εἶεν. Τρία ταῦτα συστήματα ἡμῖν πεφώρακεν ὁ λό-

Qui primi manibus gladios fecere, viarum

Insidias, primique suos edere iuuenos.

Nam eiusmodi qui laude digna iudicet, homo sit oportet vitae
humanae non minus, quam ipsum bellum est, infestus; cui si
demas omne, quod iniustum est, necessitatem tamen relinquas
miserandam.

2. Quod hoc modo apparebit: Hominum alii probi, alii
improbi sunt. Probi autem cum probis nequaquam pugnant;
quomodo enim qui idem sentiunt, inter se pugnare possunt?
Restat ergo, ut vel cum probis, vel sui similibus pugnent im-
probi; quia neque secum illis, nec cum iustis conuenit. Rursum
pugnant illi, qui inferiores sunt, ut iis, qui plus habent, ad-
aequentur; et qui plus possunt, ut plus consequantur. Esto.
Sequitur ergo ex iis, quae diximus, tria esse hominum
genera:

^c Οἱ πρῶτοι κακοεργόν] Arati
sunt Phaenon. v. 131. seq. Apud
eum tamen ἐχαλκεύσαντο, non
ἐτεκλήναντο, legitur. Vide, quae
diximus ad Ciceronem N. D.
II, 63.

Sectio β'.

^d Πολεμῶσι δὲ καὶ ἀσθενεῖς]
Scribo οἱ pro καὶ. οἱ ἀσθενεῖς,
ut οἱ ἰσχυροί. clarius scripsif-
set, πολεμῶσι δὲ οἱ ἀδικοί, οἱ μὲν

ἀσθενεῖς, ὀρεγόμενοι etc. iste enim
est loci sensus. nam tria συστή-
ματα, seu genera, quorum mox
meminit, sunt, *Iusti*, *Iniusti*
humiles, *Iniusti potentes*. quae
in Contextu obscure exprimi-
muntur. M.

^e τῆ [πλέονος.] Vulgo πλειονος,
quod idem est. Mff. tamen ob-
sequendum putavi.

f ἀλλ'

γος ὧν τὸ μὲν ἐκ χειρὶ ἀεὶ πρὸς ἑαυτὸ καὶ σπονδὰς
 ἄγει, τὸ δίκαιον· τοῖν δὲ ἄλλοις πολεμεῖ ἐκάτερον, τὸ
 μὲν αὐτὸ αὐτῶ, τὸ δὲ τῶ δίκαιῳ. Φαίνεται τοίνυν
 ὁ πόλεμος τοῖς μὲν δίκαιοις ἀναγκαῖος ὧν, τοῖς δὲ ἀδί-
 κοῖς ἐκείσιος. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἀδίκων τί χερὶ σκοπεῖν;
 ἔ γάρ δέος, μὴ τις αὐτοῖς προσθῆ ἑπαίνα μοῖραν. Ἐπεὶ
 δὲ οἱ δίκαιοι ἔ βελήσει πολεμῶσι, ἀλλ' ἀνάγκη, σω-
 φρονίζοντες τὸ ἀδικον πᾶν, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς ἢ
 ἐπιόντας ἀμυνόμενοι, ὡς τὰς Μήδους οἱ Ἕλληνες πό-
 τερα δέξαιτο ἂν οἱ αὐτοὶ ἔτοι, ἀπὴλλαγμένοι τῆς τῆ
 πολεμεῖν ἀνάγκης ἀφῆρησθαι καὶ τὴν ἐν ὅπλοις ἀρετὴν,
 ἢ σὺν τῶ ἀβελήτῳ τῆς χρείας τὸ ἀναγκαῖον τῆς ἀρε-
 τῆς ἔχειν; Ἐγὼ μὲν οἶμαι θάτερον, τὸ πρότερον. Καὶ
 γὰρ οἱ ἰατροὶ, εἶπερ δίκαιοι εἶεν καὶ φιλάνθρωποι, εὖ-
 ξαιτο ἂν ἀπολωλέναι τὴν τέχνην σὺν ταῖς νόσοις.

γ. Φέρε καὶ ἐπὶ γεωργίας θεασώμεθα, εἰ τῶτον

genera: quorum prius inducias ac pacem semper agit secum,
 neque bellum movit, quos probos dicimus; duo reliqua pugnant
 semper, alterum secum, alterum cum probis. Unde concludit-
 tur, bellum probis necessitate imponi, sponte suscipi ab impro-
 bis. Iam de improbis, quid opus est agere? cum non sit ve-
 rendum, ne quis eos laudet. Probi vero, cum non ex instituto
 bellum gerant, sed coacti, (aut enim ut in officio quicquid vs-
 quam improborum est contineant, quod ab Hercule est factum,
 bellum suscipiunt; aut ut impetum hostilem propulsent, quod
 in Medos factum est a Graecis) utrum malle eos existimas; an
 ut una cum belli necessitate virtute quoque bellica careant, aut
 ut cum inuito eius vsu necessitatem retineant virtutis? Ego
 prius illud arbitror. Quis enim dubitat, quin medicus, qui
 probus sit, sit etiam misericors, unaque cum morbis artem
 suam velit periisse?

3. Iam videamus, an eodem modo et agricolae se ha-
 beat

f ἀλλ' ἀνάγκη, σωφρονίζοντες
 etc.] Lege, ἢ σωφρονίζοντες, ut
 ἢ ἀμυνόμενοι. pro quibus Parti-
 cipiis Praesentis Temporis, be-
 ne legi posset σωφρονίσοντες et
 ἀμυνόμενοι, in Futuro. M.

F 4

Sectio

αὐτοῖς ἔχει τὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ ἡ ἐν τῷ πολεμεῖν
χειροεργία^g. Ἀπῶνται ἄνθρωποι γῆς, οἱ μὲν σὺν δίκῃ,
οἱ δὲ ἄνευ δίκης· σὺν δίκῃ μὲν κατὰ χρεῖαν καρπῶ,
δίκης δὲ ἄνευ ἐπὶ χρηματισμῶ. Εἴη ἂν ἐν κἀνταῦ-
θα^h ἡ δίαίτα ἔξυλλήβδην περὶ πάσης γεωργίας.
Ἄλλα ἐπεὶ καὶ τῆτο κοινὸν δικαίων καὶ μὴ, κοινὸν δ'
ἦν καὶ τὸ πολεμεῖν ἐκατέρῳ τῷ γένει· δέος, μὴ λάθῃ
ἐξαπατήσας ἡμᾶς ὁ λόγος ἕτος, ἔ γεωργικῶ τὸ πολε-
μικόν, ἀλλὰ τῷ δικαίῳ τὸ ἄδικον παραβαλεῖν ἐθέλων.
Δικαίως ἔν ἄμφω ὑποθέμενοι, καὶ τὸν πολεμικὸν καὶ
τὸν γεωργικόν, τὸν μὲν ὑπ' ἀνάγκης ἐπὶ τὸ πολεμεῖν
ἰόντα, τὸν δὲ ὑπὸ χρεῖας γεωργεῖν ἠναγκασμένον, ἕτως
σκοπῶμεν περὶ ἐκατέρω. Καίτοι τί ταῦτα λέγω; Εἰ
γὰρ ἐπ' ἀμφῶν τὸ δίκαιον ἴσον, καὶ τὸ καλὸν ἴσον,
καὶ ὁ ἔπαινος ἴσος, καὶ ἀπίασιν ἡμῖν ἄμφω νικηφόροι.
Βέλει τοίνυν, ἀφελὼν τὸ δίκαιον ἐκατέρω, τὸ ἄδικον
προσθεῖς, ἕτω σκοπεῖν; Ἄλλα κἀνταῦθα ἐπ' ἀμφῶν

beat labor. Terrae colendae homines se dedunt, vel cum ius-
titia, vel sine ea: cum ea, qui fructuum utilitatem spectant;
sine ea, qui lucrum habent propositum. Hoc tantum obserue-
tur, non hic de omni agriculturae studio agi. Cum enim agri-
cultura non minus, quam bellum, vtrique generi, probis, dico,
improbisque communis sit; videndum est, ne decipiamur, ne-
que cum agricultura bellum, sed cum iniustitia iustitiam conse-
ramus. Primo igitur hoc praesupponendum est, iustum vtrum-
que esse, et qui bellum gerit, et qui terram colit; quorum alter
coactus bellum gerit, alter coactus, sed egestate, terram colit:
atque ita vtrumque conferamus. Verum quid dico? Nam si
vtrumque aequae iustum, aequae honestum est, aequam vterque
laudem merebitur, atque ita victor erit vterque. Vis ergo, ut
pro iustitia vtrique iniustitiam reponamus? Sed et hoc modo,
si im-

Seçtio γ'.

^g ὅνπερ καὶ [ἡ] ἐν τῷ πολεμεῖν χειρο-
εργία.] Ex Reg. et Harleian. vocu-
lam tertiam Maximo restitimus.

^h Εἴη ἂν [ἐν] κἀνταῦθα.] Vul-
go Εἴη ἂν κἀνταῦθα. Nos vocem
penultimam mss. debemus.

ἡ κακία ἐπανισχυμένηⁱ τὸν ἔπαινον ἐξ ἀμφοῖν ἀφαιρεῖ.
 Τῷ ἂν ἔν τις κρῖναι τὸ λεγόμενον^k, βάλει σοι φράσω;
 Καὶ δὴ λέγω. Μαντεύεται μοι ἡ ψυχὴ, κατὰ τὰς
 Πλάτωνος λόγους^l, εἶναι τι ἀνθρώπων γένος, μήτε ἀρε-
 τῆς κομιδῇ ἐπήβολον, μήτ' εἰς κακίαν ἐσχάτην παντά-
 πασι ἐκπεκυσμένον, βιοτεύον δὲ ἐν δόξαις ὀρθαῖς,
 τροφῇ καὶ παιδεύσει ὑπὸ νόμῳ σώφρονι πολιτευόμενον.
 Τῆτο τοίνυν τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος διελόντες δίχα, τὸ
 μὲν παραδόντες τῇ γῆ, τὸ δὲ εἰς τὰ ὄπλα ἀποπέμ-
 φαντες, ἅτε ἀμφίβολον ὄν καὶ ἐν μεταίχμιῳ ἀρετῆς
 καὶ κακίας καθωρμισμένον, θεασώμεθα ὑπὸ τῶν ἐπι-
 τηδευμάτων^m ἐκότερον. Ὑπὸ ἐκατέρῃⁿ πότερον ἐφ'
 ὁπότερον ἄγεται θάττον. Θεασώμεθα δὲ ἔτωσί.

fi improbitatem utriusque parem tribuamus, utriusque laudem quo-
 que adimemus. Quomodo ergo haec controuersia recte di-
 iudicabitur? Visne, ut ostendam tibi? Fiet. Dicat mihi ani-
 mus, ut apud Platonem est, quoddam esse genus hominum, quod
 nec virtute excellit, nec improbitati penitus se adstrinxit, qua-
 tenus a rectis opinionibus non auersum est penitus, sed sub
 bona lege bene institutum educatumque est. Hoc hominum
 genus, tanquam ambiguum, tanquam in medio virtutis vitiique
 constitutum, bifariam diuidamus, ut alios terrae relinquamus,
 alios in castra mittamus; in hoc genere utriusque studium spe-
 ctemus, utrum magis ad virtutem, utrum magis ad improbita-
 tem, vel hunc vel illum impellat. Videamus autem hoc modo.

4. Maxi-

ⁱ ἡ κακία [ἐπανισχυμένη] Vulgo
 ἀπεξισχυμένη. Vocem, quam re-
 cepimus, exhibent Reg. et
 Harleian.

^k [κρῖναι] τὸ λεγόμενον,] Vulgo
 κρῖναι, nolentibus mss.

^l κατὰ τὰς Πλάτωνος λόγους,]
 Respicit, opinor, ad Platonis
 Sympos. p. 327. vbi Socrates
 orationem Diotimae refert, in
 qua probat, aliquid ἐν μεταίχμιῳ

ἀρετῆς καὶ κακίας esse positum.
 Vide sis et Alcinoium Doctr.
 Plat. cap. XXIX.

^m [ὕπὸ] τῶν ἐπιτηδευμάτων]
 Scaliger, Heinsio probante,
 scribit [ἀπὸ] τῶν ἐπιτηδευμάτων.
 Et vere quidem.

ⁿ ἐκότερον. Ὑπὸ ἐκατέρῃ etc.]
 Distingue: θεασώμεθα ἀπὸ τῶν
 ἐπιτηδευμάτων ἐκότερον, ὑπὸ ἐκα-
 τέρῃ etc. M.

F 5

Sectio

δ'. Μέγιστον ἀνθρώπῳ κακὸν ἐπιθυμία. Πότερον ἐπιθυμίας ἐργασικώτερον, πόλεμος, ἢ γεωργία; Καὶ μὴν τὸ μὲν ἀκόρεστον, τὸ δὲ Φειδωλὸν ἀκόρεστον μὲν ὁ πόλεμος, Φειδωλὸν δὲ ἢ γεωργία. Καὶ τὸ μὲν παντοδαπὸν ὁ πόλεμος, ἀπλῆν ἢ γεωργία^ο. καὶ τὸ μὲν ἀδύλον, τὸ δὲ ὠμολογημένον. Τί γὰρ ἂν εἴη ἀδύλοτερον τῆς ἐν πολέμῳ τύχης; βέβαιος δὲ ὁ ἐν γῆ πόνος. Πόλεμος ὑπ' εὐτυχίας μάλις θρασύνεται, ἢ δὲ γεωργία ὑπ' εὐκαρπίας σωφρονίζεται. Εἰ δὲ καὶ ὁ θυμὸς, ἀνθρώπῳ σύνοικος, χαλεπὸς^ρ, καὶ δεόμενος πολλῆς παιδαγωγίας: τί ἂν ἦ θυμῷ παρασκευαστικώτερον πολέμου καὶ ὅπλων; τί δὲ γεωργίας ἠπιώτερον; Πρὸς γε μὴν τὰς ἀρετὰς αὐτὰς ἕτως ἔχει ἐκάτερον. Καὶ πρῶτόν γε πρὸς σωφροσύνην ὅπλα ἔχων ἀνὴρ, ὁ

4. Maximum homini malum est cupiditas. Vtrum cupiditatem facilius generat, bellum, an agricultura? Atqui alterum insatiabile esse constat, frugale alterum; insatiabile est bellum, frugalis est agricultura. Maxima belli est varietas, simplex est terrae studium; alterius ambigua, alterius certissima est ratio. Quid enim belli fortuna minus certum est? terrae vero cultus semper est sui similis. Fausto belli successu efferruntur animi; fructuum vbertas moderatiorem efficit agriculturam. Quod si bilis et iracundia, res molestae, difficilesque, et quae aegre in officio contineri possunt, semper comitantur hominem; quis maior iracundiae fomes est, quam bellum et arma? quid contra agricultura mitius? Iam ad virtutes utrumque ita se habet. Ac primo ad temperantiam: qui arma trahat,

si vir

Sectio δ'.

ο ἀπλῆν ἢ γεωργία.] Repone ἀπλῆν [δὲ] ἢ γεωργία.

Ibid. ὁ πόλεμος ἀπλῆν ἢ γεωργία.] Supplendum τὸ δὲ ἀπλῆν, ἢ γεωργία: vt in praecedenti et subsequenti exempli vbi τὸ μὲν et τὸ δὲ aduersantur. M.

ρ ὁ θυμὸς, ἀνθρώπῳ σύνοικος, χαλεπὸς etc.] Sic distinguendum

puto: Εἰ δὲ καὶ ὁ θυμὸς ἀνθρώπῳ σύνοικος χαλεπὸς, καὶ δεόμενος πολλῆς παιδαγωγίας, τί ἂν ἦ etc. Σύνοικος χαλεπὸς dicitur, vt ἀγαθὴ ξύνοικος, Diss. XXXVII, 7. ἀγαθὴ σύνοικος, ibidem sect. 5. ἀγαθὴ κερσοτρόφος Homer. Odyss. I. οἰκέρως ἀγαθὰς Epist. ad Titum II, 5. Vide Cl. Taylorum in Indice Attico ad Lyfiam, V. Adiectivum. M.

q καὶ

μὲν ἰσχυρὸς ἰταμώτερος, ὁ δὲ δειλὸς σφαλερώτερος· καὶ ὁ μὲν θρασυὺς ἰταμώτερος^q, ὁ δὲ ἀσθενὴς θρασύτερος^r, ὁ δὲ Φιλήδονος ἀκολαστότερος. Γεωργῶν ἀνὴρ, ὁ μὲν ἰσχυρὸς εὐκαρπώτερος, ὁ δὲ ἀσθενέστερος ὑγιεινότερος^s, ὁ δὲ δειλὸς ἀσφαλέστερος, ὁ δὲ Φιλήδονος σωφρονέστερος. Εἰ δὲ καὶ πρὸς δικαιοσύνην ἐξετάξεις, πόλεμος μὲν διδάσκαλος ἀδικίας, γεωργία δὲ δικαιοσύνης. Ὁ μὲν γὰρ πλεονέκτης τὲ ἐστὶ, καὶ ἐπὶ τὰ ἀλλότρια ἄγει, καὶ αὐτὸς αὐτῶν κρᾶτις ἔχει,

si vir fortis est, fit temerarius; si imbellis, periculo se exponit: non enim minus, qui iam audax est, fit temerarius; quam qui imbellis est, fit audacior; qui voluptates ante amavit, fit dissolutior. In agricultura contra, qui fortis est, frugibus abundat; qui infirmior, valetudini suae consulit; qui meticulosus est, prudentius agit; qui voluptati addictus fuit, fit continentior. Si iustitiam spectes, bellum iniustitiae magister est, agricultura iustitiae. Bellum cum alterius iniuria plura semper quaerit, alterius bonis semper imminet, ac tum demum finem suum consequi

q καὶ ὁ μὲν θρασυὺς ἰταμώτερος,] Haec mihi suppositicia videntur; praeterquam enim, quod ἰταμώτερος parum concinne repetitur, in sequentibus, ubi de agricola mentio fit, nihil est eius ἀντίστροφον.

Ibid. ὁ μὲν θρασυὺς, ἰταμώτερος] Atqui modo dixerat, ὁ μὲν ἰσχυρὸς, ἰταμώτερος. quoniam haec pauperies Sermonis et Inventionis? Suppositicia videntur haec Cl. Editori, qui de Duplici Editione harum Dissertationum nihil suspicatus est, M.

r ὁ δὲ ἀσθενὴς, θρασύτερος] *Miles infirmus est audacior.* hoc manifeste falsum est. Porro, rectius opponerentur ἰσχυρὸς et ἀσθενὴς, δειλὸς et θρασυὺς, quam ut nunc

habet Contextus. sed omnia per totam hanc periodum et Comparisonem sunt confusa; opinor ex commixtione Lectionum Duarum Editionum. M.

s ὁ δὲ ἀσθενέστερος ὑγιεινότερος] *Agricola infirmior valetudine magis prospera vititur.* Hoc aequum falsum est, ac istud, quod de *milite* paulo ante notauimus. et quare ἀσθενέστερος, cum caetera omnia sint gradus positivi? Sed et aliud vide. *militem* et *Agricolam* comparaturus, sed *quinque* diuersis χαρακτηρισμοῖς primo *Militem* proponit; nempe, quatenus est ἰσχυρὸς, δειλὸς, θρασυὺς, ἀσθενὴς, et Φιλήδονος: cum vero *Agricola* adducendus est et componendus, vnus ex *quinque*

ἐπειδὴν τὰ μέγιστα ἀδικῆ, καὶ ἀδικῶν εὐσοχεῖ. Παρὰ δὲ γεωργίας ἴση μὲν ἢ ἀντιδόσις, δικαία δὲ ἢ ὁμιλία. Θεραπεύεις Φυτόν, τὸ δὲ ἀντιδίδωσι καρπός. Θεραπεύεις λήιον, τὸ δὲ εὐτροφεῖ. τμηλεῖς ἄμπελον, ἢ δὲ εὐοιεῖ. τμηλεῖς ἐλαίαν, ἢ δὲ εὐανθεῖ. Φοβερός γεωργός ἔδενι, πολέμιος ἔδενι, φίλος πᾶσιν, ἄπειρος αἵματος, ἄπειρος σφαγῆς, ἱερός καὶ παναγῆς θεῶν ἐπικροσίων καὶ ἐπιληναίων καὶ ἀλώων καὶ προηροσίων. Ἴσος μὲν ἐν δημοκρατία, ὀλιγαρχίαν δὲ καὶ τυραννίδα πάντων μάλις αἰσέει γεωργία. Οὐ γὰρ ταύτης θρέμματα ὁ Διονύσιος, ἔδὲ ὁ Φάλαρις, ἀλλ' ἐκάτερος ἀπὸ τῶν ὀπλων.

ε'. Ἐορταῖς γε μὴν καὶ μυσηρίοις καὶ πανηγύρεσι ποῖον πλῆθος ἐπιτηδειότερον; Οὐχ ὁ μὲν ὀπλίτης ἑορ-

consequi putatur, cum maximam intulit iniuriam, cum per nefas voti sui potuit potiri. Agricola tantundem dat et accipit, iustissimeque munus exercet suum. Si plantam colit, planta fructum reddit; si segetem colit, seges foecunditate sua par pari rependit; si vitem curat, vitis magnam vini copiam perfoluit; si oleam educat, floret olea feliciter. Nemini metum incutit agricola, nulli hostis est, amicus omnibus, sanguinis expers, expers caedis; sacer devotusque diis frugum, diis vindemiarum, diis areae, arationis inspectoribus diis. Iam in populari republica omnibus aequalis est agricola, quia nihil aequae ac paucorum imperium tyrannidemque odit agricola. Neque enim agriculturae alumni Dionysius aut Phalaris sunt, sed utrumque arma produxerunt.

5. Iam vero in festis, in sacris, in solenni conuentu, utri tibi praestare videntur? An non miles inelegans festi celebrator

que Modis, θρασύς, omittitur. Ita forte fuerit: ὁ μὲν ἰσχυρός, εὐκαρπότερος, ὁ δὲ ἀσθενής, ** τερος. [καὶ ὁ μὲν θρασύς,] ὑγιεινότερος, ὁ δὲ δειλός, etc. vide et confer praecedentia. istud τερος puto esse partem Praedicati, quodcumque id fuerit; et muti-

lum in Codicibus inventum, a Librariis adiunctum fuisse voci ἀσθενής. M.

τ καὶ ἀδικῶν εὐσοχεῖ.] Forte εὐτυχεῖ. M.

υ ἀλώων καὶ προηροσίων.] Stephanus edidit προηροσίων. Sed Harl. recte προηροσίων, prout etiam

τασῆς ἀμμοσος, ὁ δὲ γεωργὸς ἐμμελέστατος; καὶ ὁ μὲν
 μυστηρίοις ἀλλότριος, ὁ δὲ οἰκειότατος; καὶ ὁ μὲν πανη-
 γύρει φοβερώτατος, ὁ δὲ εἰρηναϊότατος; Δοκῶσι δέ μοι
 μηδὲ τὴν ἀρχὴν συστήσασθαι ἑορτὰς καὶ τελετὰς θεῶν
 ἄλλοι τινές, ἢ γεωργοί· πρῶτοι μὲν ἐπὶ ληνῶ ἤσάμε-
 νοι Διονύσω χοροὺς, πρῶτοι δὲ ἐπὶ ἄλλω Δημητρὶ ὄργια^α,
 πρῶτοι δὲ τὴν ἐλαίας γένεσιν τῇ Ἀθηνᾶ ἐπιφημίσαν-
 τες, πρῶτοι δὲ τῶν ἐκ γῆς καρπῶν τοῖς δαδωκόσι
 θεοῖς ἀπαρξάμενοι. Οἷς εἰκὸς χαίρειν τὰς θεὰς μάλ-
 λον, ἢ Πausanία τὴν δεκάτην ἀποθύοντι, ἢ Λυσάν-
 δρω τὴν δεκάτην ἀνατιθέντι ἐκ πολέμων αἰ ἀπαρχαί^γ,

tor est, aptissimus agricola? miles a sacris alienissimus, matus ad
 ea agricola? miles in conuentu solenni metuendus, contra pa-
 cem prae se fert agricola? Vt existimem, primos omnium festa
 deorum, et mysteria, solos celebrasse agricolas. Hi primi tri-
 pudia ad torcularia instituerunt Bacchica, primi in areis sacra
 Cereris, primi de oleae inuentione gratias Mineruae egerunt,
 primi diis terrae frugum suarum primitias, a quibus accepe-
 runt, consecrarunt. Quae gratiora fuisse diis certum est, quam
 decimae, quas aut Paulanias, aut Lysander obtulit; quo-
 rum e bello primitiae, quorum pietas ex aliorum miseris
 processit.

etiam Paccius ac Heinsius le-
 gerunt. Noster Cererem προ-
 ηροσίαν intelligit, cui sacra fuere
 προηρόσια. Vide Meursii Graec.
 Feriat. lib. V. p. 233. seqq.

Sectio ε.

α ἐπὶ ληνῶ ἤσάμενοι [Διονύσω]
 χοροὺς, πρῶτοι δὲ ἐπὶ ἄλλω [Δημητρὶ]
 ὄργια,] Vulgo Διονύσω χοροὺς, —
 Δημητρίᾳ ὄργια. Cum vero Co-
 dex vterque daret Δημητρὶ ὄρ-
 για, statim legendum vidi ἐπὶ
 ληνῶ ἤσάμενοι Διονύσω χοροὺς, πρῶ-
 τοι δὲ ἐπὶ ἄλλω Δημητρὶ ὄργια, nec
 aliter edidi. Haec autem festa
 Ληναῖα et Ἄλωα vocabantur. De
 iis vide Ioan. Meursium Graec.

Feriat. lib. I. p. 15. et lib. V.
 p. 195. quem tamen fugit hicce
 Maximi locus, vt et Alciphro-
 nis lib. I. Epist. IV. p. 20. Porro
 ὄργια apud Graecos dici sacra
 omnia notauit Seruius ad Aen.
 IV. 302. Hinc ὄργια Μυσῶν ha-
 bet Aristophanes apud Agel-
 lium Praef. p. II. et τὰ τῶ θεῶν
 λόγῳ ὄργια Eusebius Hist. Eccl.
 II, I.

γ τὴν δεκάτην ἀνατιθέντι ἐκ πο-
 λέμων αἰ ἀπαρχαί,] Vulgo distin-
 guunt τὴν δεκάτην ἀνατιθέντι ἐκ
 πολέμων αἰ ἀπαρχαί. Interpun-
 ctionem vero mutandam fuisse
 vidit Heinsius, rectamque prae-
 stat

ἐκ συμφορῶν αἱ εὐσέβειαι. Γεωργῶν δὲ Φιλάνθρωποι
μὲν αἱ εὐχαί, εὐφημοὶ δὲ αἱ θυσίαι, ἀπ' οἰκείων πόνων,
ἄμοιροι συμφορῶν, ἄμοιροι κακῶν.

5. Εἰ δὲ δὴ καὶ πρὸς σοφίαν ἀντεξιστατέον τὰς
ἀνδρας, ἐρώμεθα ἐκάτερον^z. Οὐκᾶν ὁ μὲν ἐν πολέμῳ
σοφός, κοσμήσαι δεινός

ἵππεσ^a καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας,
τὸ ἀκοσμώτατον τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων καὶ
σκυθρωπώτατον ὁ δὲ ἐν γεωργίᾳ σοφός,

Πληιάδων Ἀτλαγενέων^b περιτελλομενάων
ἀμήτις ἀρχεται,

Ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων
μέλει δὲ αὐτῶ καὶ ἐνιαυτῷ ὥρων, καὶ σελήνης δρόμος,

processit. Contra agricolarum mitissima sunt vota, religiosissimi-
mae victimae e proprio labore depromptae, sine calamitate vi-
lius, sine vllius malo.

6. Quod si et sapientiae vtriusque habenda est ratio, vi-
deamus et hic vtrumque. Nonne alterius in bello, vt equita-
tum instruat,

vt clypeis armatorum agmina iungat;
quo in humanis rebus nihil est aut tristius, aut iucundum mi-
nus: alterius circa terrae studium occupatur industria,

Plelades quoties Atlantis pignora surgunt,
messim incipit,

cum cedunt, sumit aratrum;
spectat et anni tempestates, et lunae cursum, et astrorum
ortum,

stat Harleian. Moris vero fuit
τὰ ἐκ τῶν πολέμων ληφθέντα δεκα-
τεύειν τοῖς θεοῖς, vt tradunt Har-
pocraton et Suidas in Δεκα-
τεύειν, ac Etymologus in Δεκα-
τευτήριον. Eum morem secuti
sunt Pausanias, cum, victo Mar-
donio; et Lyfander, cum, fu-
peratis Atheniensibus, decimas
obtulerunt. Vide Herodotum
IX. 80. et Plutarchum in Ly-

sandro p. 443. Plura suppedi-
tabit Ioan. Seldenus de Deci-
mis cap. III.

Sectio 5.

z [ἐρώμεθα] ἐκάτερον.] Hei-
sius, vt opinor, bene reponit
ἐρώμεθα ἐκάτερον. Certe nihil
hic interrogatur.

a κοσμήσοι ἵππεσ] Iliad. v. 554.

b Πληιάδων Ἀτλαγενέων] He-
siodus Oper. et Dies. v. 383.

Scholia-

καὶ ἄσρων ἐπιτολῆς, καὶ ὄμβρες μέτρων, καὶ πνευμάτων
 καιρῶν. Εἰ δὲ σωμάτων ἀρετῇ τὰς ἀνδρας κριτέον, καὶ
 ἀνδρείαά πόνων, ὀλίγοι μὲν τῷ στρατιώτῃ οἱ καιροὶ τῶ
 πονεῖν, τῷ δὲ γεωργῷ διηνεκεῖς ^c. ὑπαίθριος αἰεὶ, ἡλίω
 φίλος, συνήθης νιφετῶν, πεπηγῶς, νηλίπυος ^d, αὐτρε-
 γός, εὐπνης, ὄξυς δραμεῖν ^e, ἰσχυρὸς φέρειν. Εἰ δὲ πρ
 καὶ δεῆσαι μάχης, ὅψι στρατιώτην ἠσκημένον πόνους
 ἀληθινοῖς, οἷων ἐπειράθη Δαρεῖος ἐπὶ Μαραθῶνα ἐλθῶν.
 Ἦν γὰρ τότε Ἀθηναίους στρατιωτικόν, ἔχ ὀπλιτικόν, ἔ
 τοξικόν, ἔ ναυτικόν, ἔχ ἵππικόν, ἀλλὰ κατὰ δῆμους νε-
 νεμημένον· οἱ καὶ γεωργῶντες, ἐπιπλεύσαντος αὐτοῖς
 βαρβαρικῆς στόλης ἐπὶ Μαραθῶνα, ἐκ τῶν ἀγρῶν ἔδρα-

ortum, et imbres, et ventos. Sin et corporis virtus, et in sub-
 eundis laboribus utriusque inspicienda est patientia, minimum,
 quo opus exerceat, militi relictum est tempus; nullum non
 sibi vindicat agricola: semper sub dio versatur, soli amicus, ni-
 vibus affluens, bene compacto corpore, pedibus nudis, operis
 sui administrator ipse, insomnis, velox, cum currendum, robu-
 stus, cum aliquid ferendum est. Quod si bellum forte vocet,
 videbis militem non umbraticis exercitum laboribus, qualem
 ad Marathonem expertus est Darius. Milites enim tum tem-
 poris Athenienses habebant, non qui cum cataphractis in acie
 steterint, aut sagittam emittere didicissent, nec qui in mari, aut
 ex equis pugnassent: verum ipsi populi tributum diuiti, meri
 agricolae, appellente Marathonem classe barbarorum, passim ac-
 currerunt,

Scholias tes ad Aeschyli Prom.
 Vinc. v. 428. Οὐ μόνον Ἄτλας
 Ἄτλαντος, ἀλλὰ καὶ Ἄτλας Ἄτλα,
 καὶ μαρτυρεῖ τὸ Ἄτλαγενέων. Le-
 ge Ἄτλαγενέων.

^c τῷ δὲ γεωργῷ [διηνεκεῖς]
 Vulgo διηνεκέης, quod soloecum.
 Nos igitur cum syntaxi, tum
 Mss. paruimus.

Ibid. τῷ δὲ γεωργῷ διηνεκέης]
 Legendum διηνεκεῖς, sc. καιροί,
 vt ὀλίγοι. Et ita Mss. M.

^d [πεπηγῶς,] νηλίπυος,] Vulgo
 εὐπηγος, quod non dicitur, sed
 vel εὐπηγῆς vel εὐπηκλος. Reg.
 ἐπηγῶς. Harleian. πεπηγῶς, id-
 que recipiendum putavi.

Ibid. συνήθης νιφετῶν, πεπηγῶς,
 νηλίπυος,] Pro πεπηγῶς Cod. Reg.
 habet ἐπηγῶς. Forte συνήθης νιφε-
 τῶν καὶ πάγος, assuetus nivis et
 glaciei. vide adiuncta. M.

^e [εὐπνης,] ὄξυς δραμεῖν,] Vul-
 go εὐπνος. At Heinsio placet
 εὐπνος

μον στρατιῶται ὀργιζόμενοι^ε, ὁ μὲν σμινύην ἔχων, ὁ δὲ ὕννιμάχος^ε, ὁ δὲ θερσιτηρίῳ ἀμυνόμενος. Ὡς στρατιωτικῆ καλῆ, καὶ αὐτηργῆ, καὶ μετῆ ἐλευθερίας ὡ γῆς καὶ γεωργίας καλὰ καὶ γεννητὰ θρέμματα, ὡς ὑμῶν ἐπαινῶ μὲν τὰς ἀρετὰς, ἐπαινῶ δὲ καὶ τὰ ὄπλα, οἷς ὑπὲρ τῆς οἰκειᾶς γῆς ἐμαχέσασθε, ὑπὲρ ἀμπελών, ὡς ἐκάμετε, ὑπὲρ ἐλαιῶν, ὡς ἐφυτεύσασθε^η. Ἀπὸ

currerunt, milites, qui iras alerent non contemnendas; quorum hic ligone armatus erat, alter vomere pugnabat, tertius falce in hostem ferebatur. O pulchrum natiuumque exercitum! o ingenuos viros! o pulchri praestantesque terrae atque agriculturae alumni! quam virtutes vestras admiror! quam arma vestra laudo, quibus pro terra vestra pugnavistis, pro vinetis, quae coluistis, pro oliuetis, quae plantavistis! Post pugnam rursus ad

εὐπνος. Stephanus edidit εὐπνος. Legendum εὐπνος, vt exhibent Reg. et Harleian. Sane, qui cursu valet, εὐπνος sit necesse est. f. ἐν τῶν ἀγρῶν ἔδραμον στρατιῶται ὀργιζόμενοι.] Frigide. Restitue Maximi acumen: ἐν τῶν ἀγρῶν ἔδραμον, στρατιῶται ἐργαζόμενοι, ὁ μὲν σμινύην ἔχων, etc. ἐργάζεσθαι proprie dicitur de iis, qui in operibus rusticis et circa terram colendam occupati sunt. vnde Titulus operis Hesiodi, Ἔργα καὶ Ἡμέρα. et huic significationi adludatur infra in voce αὐτηργία sect. 6. ὑπ' αὐτηργία στρατιῶτας διαπεπονημένους: vbi par fere acumen captatur. Proprie Matthaeus XXI, 28. σήμερον ἐργάζε ἐν τῷ ἀμπελῶνί μου. inde ἐργάσιμα χωρία et ἀρετῶν ἐργάσιμοι, culta. Aelianus Var. Hist. IX, 25. de Pisistrato: καὶ ἐπέλεγον. Εἰ μὲν σοι τέβηκε ζεῦχος, παρ' ἐμῶ λαβῶν ἀπίδι, καὶ ἐργάζε ἐι

δὲ ἀτορεῖς σπερμάτων, παρ' ἐμῶ σοι γενέσθω. vbi ἐργάζε, rursi fac opus, vertit eruditissimus Interpres. Στρατιῶται igitur ἐργαζόμενοι sunt milites agris operati, per oxymoron: quasi diceret, milites pagani. M.

g. ὁ δὲ ὕννιμάχος.] Vulgo ὕννιμάχος, quod Graecum non est. Scaligero Heinssioque placuit, ὁ δὲ [ὕννι μάχομενος.] At in Reg. et Harleian. recte legitur ὕννιμάχος, et sic ex coniectura scribendum statuit P. Leopardus Emend. XVIII. 27. ὕννις est τὸ ἀρῆν σιδήριον, vt testatur Pollux I. 252. Vide Suidam, Hesychium in ὕννη, Etymologum in Αὐτόγυον et ὕννις.

h. ὑπὲρ [ἀμπελών, ὡς] ἐκάμετε, ὑπὲρ [ἐλαιῶν, ὡς] ἐφυτεύσασθε.] Vulgo ὑπὲρ [ἀμπελῶνος] ἐκάμετε, ὑπὲρ [ἐλαιῶνος] ἐφυτεύσασθε. Cum vero codex vterque daret ἐλαιῶνας, et Harleian. ἀμπελῶνας, quatuor

κοίτων πάλιν ἐπὶ τὴν γῆν ἦλθετε, ἐκ πολέμων γεωργοί, ἐκ γεωργῶν ἀριτεῖς. Ὡ τῆς καλῆς ἀντιδόσεως.

ζ'. Ἀλλὰ Πέρσαις μὲν αἱ παλλακίδες ἔπονται, ἵνα μάχωνται καλῶςⁱ ὑπὲρ τῶν Φιλτάτων· γεωργός δὲ ἀνὴρ ἐκ ἀμυνεῖται καλῶς ὑπὲρ τῶν Φιλτάτων, ὑπὲρ ἀμπέλους τεμνομένης, ὑπὲρ ἐλαίας κοπτομένης, ὑπὲρ λήϊς δηκμένης; Ἐὰν δὲ παραβάλῃς^k τῶν στρατιωτικῶν τῶν τα ὕστερα, εὐρήσεις μὲν πλείους, ἀλλ' ἔ νικηφόρος· ὀπλίτας, ἀλλὰ μισθοφόρος^l, ὀπλίτας ἐσκιατροφημένους, ὀπλίτας ὑβριστάς, ἐν Σικελίᾳ ἠτῶμένους, ἐν Ἑλλησπόντῳ λαμβανομένους. Τὰ δὲ Περσικά εἰ

ad terram vestram rediistis, ex militibus agricolae, ex agricolis milites fortissimi. O mutationem pulchram!

7. Nam si Persas in exercitu sequuntur suae pellices, ut pro carissimis corporibus fortiter pugnent; minusne agricola strenue a carissimis suis, a vite scilicet, si abscindatur, olea, si eruatur, segete, si incendatur, calamitatem ac vastitiam auertet? Si cum hoc exercitu posteriores conferas, plures inuenies milites, pauciores victores; plures armatos, sed mercede conductos, milites umbraticos, milites petulantes, qui vincuntur in Sicilia, capiuntur in Hellesponto. Quod si ad Persas venias,

etiam

quatuor voces in duas coaluisse statim vidi. Certe dubium non videtur, quin locus sit emendandus, ut edendum curauit.

Sectio ζ'.

ἰ Πέρσαις μὲν αἱ παλλακίδες ἔπονται, ἵνα μάχωνται καλῶς] Vide Barn. Briffonium Regn. Pers. lib. III. cap. XLIII. p. 693.

^k Ἐὰν δὲ [σὺ] παραβάλῃς.] Vulgo Ἐὰν δὲ [σὺ] παραβάλῃς. Vocem, quam neglexi, codices non exhibent.

^l πλείους, ἀλλ' ἔ νικηφόρος· ὀπλίτας, ἀλλὰ μισθοφόρος,] Pro πλείους, quod vix vllum habet

MAX. TYR. P. II.

sensum, coniicio πελταστας. Si compares, inquit, milites Atheniensium sequioris aevi cum his *Agricolis* et *αὐτοσχεδίοις* militibus, inuenies quidem milites nomine tenus pulchre instructos, πελταστας et ὀπλίτας, sed fere victos, non victores, quemadmodum hi Marathonenses; et mercede conductos, non mero amore patriae, quemadmodum hi, belligerantes. Coniunguntur πελτασται et ὀπλίται, ut Diff. XXXI, I. XXXIII, 7. Synesius de Regno p. 9. συνοπλιτεύσει τῶν ὀπλίτην, καὶ τῶν πελταστῶν συμπελτασθήσεται. Paulo ante,

G

pro

λέγοις, στρατιωτικόν μοι καὶ τῆτο λέγεις ἐκ γεωργίας.
Πότε γάρ, πότε Μῆδοι μὲν ἠτλῶνται, κρατῆσι δὲ Πέρ-
σαι; Ὅτε Πέρσαι μὲν ἐγεώργην ἔτι, Μῆδοι δ' ἐπολέ-
μην, τότε ἦλθεν αὐτοῖς ἄγων Κῦρος στρατιωτικόν ἐν
Πασαργάδαις ἡσκημένον^m γῆ τραχεία, ὑπ' αὐτῆς γῆς
στρατιώτας διαπεπονημένουςⁿ. ἀλλ' ἐπεὶ γεωργῶντες
ἐπαύσαντο οἱ Πέρσαι, καὶ τῆς γῆς ἐπελάθοντο, καὶ
τῶν ἀρότρων καὶ τῶν ἀμνησίων, τότε ἀπέβαλον καὶ
ταῖς ἀρεταῖς ὁμῶς τοῖς ὄργανοις.

etiam hos agricultura dedit. Quando enim vincuntur Medi,
vincunt Persae? Cum adhuc agros suos colebant Persae, Medi
militabant, venit Cyrus, qui Pasargadis exercitum, quem ibi-
dem in aspera exercuerat terra, adducit; milites, qui manu
propria laborem quemlibet didicerant perferre: at cum rustifi-
cari desierunt Persae, cum terram neglexerunt, cum aratra sua,
cum falces; tum cum armis suis pariter ipsam quoque abiece-
runt virtutem.

Λ Ο Γ Ο Σ Λ Α΄.

Ὅτι οἱ σύμφωνοι τοῖς ἔργοις λόγοι, ἀριστοί.

Ἦλθεν εἰς Ἑλλήνας ἐκ τῆς Σκυθῶν γῆς τῶν ἐκὶ
βαρβάρων ἀνὴρ σοφὸς σοφίαν δὲ πολυρρήμονα,

DISSERT. XXXI.

Solos sermones, qui operibus respondent, esse optimos.

Venit in Graeciam olim e Scythia barbarus quidam, quales
terra illa habet, qui sapientiam profiteretur verbosam
minime

pro αὐτῆ παραβάλλης conieceram cum lectione non multum re-
κη παραβάλλης. sed Codd. vo- cedit.

cem αὐτῆ bene omitunt. M. Ibid. ἡσκημένον γῆ τραχεία.]

Uterque codex νενηκῆμένον, quod Codices νενηκῆμένον. Lege ἐνηκῆ-
μένον γῆ τραχεία. M.

huc non quadrat. Legendum n [ὑπ'] αὐτῆς γῆς στρατιώτας
puto γεγεννημένον, quod a codi- διαπεπονημένους.] Sic Reg. et Har-
leian.

ἔδδ' ἀλάλον· ἀλλ' ἦν αὐτῆς τὸ κεφάλαιον βίος ἀκριβής, καὶ γνώμη ὑγίης, καὶ λόγος βραχύς, εὐσοχος, εἰκῶς ἔ' πελταστῆ μισθοφόρῳ^a ἀπροοράτως θέοντι, ἀλλ' ὀπλίτη βιάδην ἰόντι, καὶ κινεμένῳ ἀσφαλῶς. Ἐλθὼν δὲ Ἀθήνας, ἐντυγχάνει αὐτόθι ὀπλίτη μὲν ἔδδεν^b, πελτασταῖς δὲ πολλοῖς· καὶ τὸν μὲν τέτων δρόμον, καὶ τὴν πλοῖαν τῆ παντὸς ἐδέησεν ὁ Ἀναχάρσις ἐπαινέσαι. Περιήει δὲ τὴν Ἑλλάδα ἐν κύκλῳ, ποθῶν ἰδεῖν σοφίαν σάσιμον καὶ ἐδραίαν. Καὶ εἰ μὲν πρ καὶ ἄλλοθι ἐξεῦρεν, εἰπεῖν ἔκ ἔχω· εὔρε δ' ἔν ἐν Χηναῖς^c, σμικρῶ καὶ ἀσθενεῖ πολίσματι, ἄνδρα ἀγαθόν, ὄνομα ἦν αὐτῷ ὁ Μύσων^d. Ἀγαθὸς δὲ ἦν ἄρα ὁ Μύσων οἶκον οἰκῆ-

minime aut loquacem; sed cuius non alius finis esset, quam accurata vitae ratio, mens sana, sermo brevis, sed acutus; planeque similis non peltatis illis, qui sine ordine in exercitu discurrunt, sed cataphractae, qui et lente et prouide incedit. Athenas contra cum venisset, nullum id generis inuenit; multos alterius, quorum discursus tumultusque nullo modo probare Anacharsis poterat. Quare, relicta vix, totam statuit lustrare Graeciam, ut videret, sicubi stabilem fixamque inueniret sapientiam. Quod an alibi potuerit nescio; in ignobili certe paruoque oppidulo, Chenem dicebant, virum bonum inuenit, cui nomen erat Myson. Hic Myson nihil aliud nouerat, quam

leian. At vulgo dant [ἐπ'] αὐ-
τηργίᾳ, quod recte se non ha-
bet. Historiam, quam noster
adtingit, suppeditabunt Hero-
dotus I. 126, 127. et Iustinus
I. 6.

Sectio 6.

a πελταστῆ μισθοφόρῳ] Pariter
etiam Platoni in Theaeteto
p. 124. B. dicitur πελταστικός
ἄνθρωπος μισθοφόρος ἐν λόγοις. Sic
enim legendum videtur, non
ἐν ὀλίγοις, ut vulgo.

b Ἐλθὼν δὲ Ἀθήνας, ἐντυγχά-

νει αὐτόθι ὀπλίτη μὲν ἔδδεν.] Fallē
puto Maximum; Athenis enim
cum Solone, viro sapientissimo,
versatus est Anacharsis. Vide
Diogenem Laërtium I. 102.
ac Lucianum in Toxari tom. I.
p. 595. seqq. et de Gymnasiis
tom. II. p. 269, 276.

c εὔρε δ' ἔν ἐν Χηναῖς.] Vide
Lucam Holstenium ad Step-
hanum in χήν, et Laërtium I. 106.

d ὄνομα ἦν αὐτῷ ὁ Μύσων] De-
lendus est Articulus. Graeci
enim non ita loquuntur in hac

σαι καλῶς, καὶ γῆν τημελῆσαι δεξιῶς, καὶ γάμους περ-
 τῆναι σωφρονῶς, καὶ παῖδα ἐκτρέψαι^ε γεννικῶς. Καὶ
 ἐξήρκεσε τῷ Σκύθῃ ξένῳ μηκέτι σοφίαν ζητεῖν λαλι-
 σέραν, παρόντων ἔργων, ἃ τότε ἀκριβῶς ἅπαντα διε-
 σκόπει. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς εἶχεν τῆς θεᾶς, λέγει πρὸς
 αὐτὸν ὁ Χηνεὺς Μύσων· Διὰ ταῦτά τοι, ὦ Ἀνάχαρσι,
 καὶ σοφοὶ δοκῶμεν, ἐκ οἴδα ὅπως, τοῖς ἀνθρώποις εἶναι
 εἰ δὲ ἐγὼ σοφὸς ταῦτα ἐπιτηδεύων, ποῖ ποτε οἰχί-
 σεται φερόμενον τὸ μὴ σοφόν; Ἠγάσθη μάλα τῷ Ἐλ-
 ληνος ξένος^ε ὁ Ἀνάχαρσις τὴν ἀφθονίαν τῶν ἔργων, καὶ
 τὴν φειδῶ τῶν λόγων.

quam familiam recte administrare, terram perite colere, con-
 iugium pudice tueri, educare liberos ingenue. Sufficit hoc
 Scythae hospiti, neque sapientiam sibi verbosam quaerendam
 putavit, cum inuenisset ipsa opera, in quorum contemplatione
 aliquamdiu defixus haesit. Cumque iam satis perspexisset sin-
 gula, dixit illi Chenensis iste Myson: Haec sunt, mi Anacharsi,
 quorum causa, nescio sane quam vere, sapientes nos vocant
 homines; quod si his nomen sapientis mereor, non video, quid
 non sapiens dici debeat. Vtrumque vehementer miratus est
 Anacharsis in Graeco homine, et operum abundantiam, et pau-
 citatem verborum.

2. Sic

Formula. ὄνομα Μελησαγόρας, et
 ὄνομα Ἐπιμενίδης, et ὄνομα Ἀρι-
 στέας, Diff. XXXVIII, 3. et ita
 ubique. vnde VII, 2. τὸ μὲν ὄνο-
 μα ἐν, ὁ Σπερχεῖος, in Cod. Har-
 leiiano linea ducitur per Artic-
 lum ὁ. et recte eum omisit Cl.
 Editor. Paulo ante: δρόμον καὶ
 τὴν πλοῖαν, recte δρόμον, vtpote
 de leuis armaturae militibus
 (πελτασταῖς) dictum. vnde δρομι-
 κῆς καὶ πελτασικῆς μάχης, apud
 Plutarchum in Philopoem. p.
 360. F. M.

ε καὶ παῖδα ἐκτρέψαι,] Vel παῖ-
 δας, vt XXXV, 3. ὁ δὲ παῖδας

τρέφων, et XXXVII, I. καὶ παῖδας
 τρέφει. M.

f τῷ Ἐλληνος [ξένος] ξένος hic
 ξενοδόχον notat. Iamblichus Vit.
 Pythag. §. II. ὅς ἐλέγετο κρεο-
 φύλις ἀπόγονος εἶναι, Ὀμήρου [ξένος]
 τῷ ποιητῷ γενέσθαι φίλος. Repo-
 nendum cenfeo: ὅς ἐλέγετο
 κρεοφύλις ἀπόγονος εἶναι, Ὀμήρου
 ξένος τῷ ποιητῷ, [ε] ἐγένετο φίλος
 etc. Quoniam vero hanc signi-
 ficationem apud scriptores esse
 rariorem cenfet Kusterus, nos
 plura congeremus exempla.
 ξένον itaque τὸν ξενοδόχον καλεῖ
 Paulus Rom. XVI. 23. vt ob-
 seruauit

β'. Ἦσαν δὲ πρὸς καὶ οἱ Πυθαγόρες λόγοι ἰεοικότες τοῖς νόμοις, βραχεῖς καὶ ἐπίτομοι τὰ δὲ ἔργα μακρὰ καὶ διηνεκή, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν μηδαμῶς τὴν ψυχὴν ἀνιέντα, μηδὲ εἰς ῥαθυμίαν χαλῶντα. Ὡσπερ γὰρ ἐν ταῖς τῶν μελῶν ἀρμονίαις τὸ παραλειφθὲν, καὶ σμικρὸν ἢ, διαλύει τὸν κόσμον τῷ μέλῳ· ἔτω καὶ τῇ τῷ βίῳ ἀρμονία, εἴπερ μὴ ἐκμελής ἡμῖν ἔσται, μηδὲ εἰκὴ διαπεραινώμενος, ὁμολογίαν εἶναι δεῖ ἔργου καὶ λόγου καὶ μήτε τὰ ἔργα εἰς ἀφάνειαν κομιδῇ ξυνεληλάσθαι, μήτε τὰς λόγους ὑπὲρ τὰ ἔργα χωρεῖν, ὥσπερ ἐξ ἀγγείων σενῶν ἀποχεομένων, ἀλλ' ἐκάτερα ἐκατέροις συν-

2. Sic et Pythagorae verba plane legibus similia erant, brevia nimirum et concisa; actiones contra prolixae ac perpetuae, ut quae nec noctu, nec interdiu, animum remitterent, aut otiosum esse sinerent. Sicut autem in concentu musico, si vel minimum praetermittis, tota soluitur cantus ratio; sic in hoc vitae concentu, nisi plane inconcinnum esse velis et inutilem, necesse est verbis actiones ipsas respondere: ne forte et illae penitus lateant, et haec non secus, quam si ex inani fundantur dolio, longe post se actiones relinquunt; sed ut utraque utrisque conue-

servavit Theodoretus Praef. in Epist. Paulin. p. 5. Sic et Oecumenius tom. I. p. 412. γάιος ὁ [ξένος] μὲν. τὰ τέστιν ὁ ξενοδόχος μὲν. Philostratus Vit. Apollonii IV. 20. Ἐς Ἀλκίνοῦ ἀνέφερε, τὸν [ξένον] τῷ Ὀδυσσεῶς. Plutarchus Περὶ Τύχης p. 97. D. Ὁ δὲ Πριάμω (Ἀλέξανδρος) δαίμονι κακῶ ἔχῃ τύχῃ χρωόμενος συνεκοιμᾶτο τῇ τῷ [ξένῳ] γυναικί. Vide sis et Lucianum in Philop. tom. II. p. 347. ac in libro Περὶ τῆς μὴ ῥηδίας πιστεύειν διαβολῆς p. 427.

Sectio β'.

g ἐξ ἀγγείων [σενῶν] Heinsius reponit ἐξ ἀγγείων [κενῶν]. Sed ex vase vacuo nihil effundi po-

test. Videlicet scribendum ἐξ ἀγγείων [ἢ σενῶν]. Cum repetenda sit eadem syllaba, duplicationem passim negligunt librarii.

Ibid. ὥσπερ ἐξ ἀγγείων σενῶ ἀποχεομένων] Heinsius legit κενῶ. Non intelligo, quomodo aliquid fundi possit ex inani vasculo. Ex sequentibus patet, aliquid deesse. duo enim vasa, capax et angustum, memorari debebant: tanquam ex CAPAX vase in ANGVSTVM defusa: ὥσπερ ἐξ ἀγγείων ** εἰς σενῶν ἀποχεομένων. Cl. Editor legit, ἐξ ἀγγείων ἢ σενῶ, quod nihil agit. M.

τεταγμένοις ἰσομέτρητά^h τε καὶ ἰσοχειλῆ εἶναι. "Ὅστις ἔν τῆς ἀρμονίας ταύτης ἐρεῖ, καὶ ἐθέλει ἠχεῖν τὸν τῶν ἔργων Φθόγγον, ἔτος ἂν ποτε ἐπ' εὐγλωττία σειμύνοιτο; Πολλῶ μοι δοκεῖ δεῖν. Οὐδὲ γὰρ τρεῖς ταῶς, ἡδύς τρεῖς ὄντας ὀρνίθων ἰδεῖν, μακαρίσαι ἂν τις τῶ κάλλος, ἔδεν αὐτοῖς εἰς εὐπῆσίαν συντελεῖντος, ἢ περ ἐστὶν ὀρνίθων ῥώμη. Καὶ τῶν ἀηδόνων τῆς ᾠδῆς, ὅσα μὲν ἐς ἡδονὴν ἀκοῆς, ἀποδεχόμεθα· τὸ δὲ ἡμῖν τρεπνὸν, ἀσύμβολον ἐκείναις εἰς σωτηρίαν.

γ. Λιετῶ κλάγγαντος, ἢ λέοντος βρυχησαμένου, γνωρίσαι ἂν τις τῶ λυπηρῶ τῆς ἀκοῆς τὴν ῥώμην τῶ Φθεγγομένου. Εἰ δὲ μὴ Φαυλότερον ἦχος ἀνδρῶς, μὴδὲ ἀσθενέστερον ἐλέγξαι τὸν ἄνδραⁱ, τῶ βρυχηθμῶ τῶ λέοντος^k, καὶ αἰετῶν κλαγγῆς· ἄρα ἐκ ἄξιον ἐκδη-

conueniant, utraque eiusdem mensurae, aequae plena sint utraque. Putasne ergo, eum, qui hoc delectetur concentu, qui ipsa vult audiri opera, admodum de verborum ornatu futurum anxium? Minime mehercules. Nemo enim cum pauones videt, qui ex omnibus tamen auibus intuentium maxime oblectant oculos, praecipue in iis pulchritudinem miratur; cum nihil ad volandum illis conferat, quae sola auium vis est et robur. Rursum Iuscinae cantum singulari cum voluptate audimus; et tamen, quod nos delectat, nihil illis ad conseruationem sui confert.

3. Contra clangore aquilae, ac leonis rugitu, quamuis offendantur aures nostrae, ex hoc ipso tamen de robore eorum iudicamus. Quod si non minus certo aut efficaciter, quam aut aquilae clangor, aut rugitus leonis, hominem prodit oratio: nonne operae

^h ἐκάτερα ἐκατέροις [συντεταγμένοις] ἰσομέτρητα] Lege συντεταμένως ἰσομέτρητα.

Ibid. ἐκάτερα ἐκατέροις συντεταγμένοις ἰσομέτρητά τε καὶ ἰσοχειλῆ εἶναι.] Lege et distingue: ἀλλ' ἐκάτερα, ἐκατέροις συντεταγμένα, ἰσομέτρητα etc. Duae primae literae vocis ἰσομέτρητα adhaeserunt praecedenti. M.

Sectio γ'.

ⁱ ἐλέγξαι τὸν ἄνδρα] Dixi in Praefatione. M.

^k μὴδὲ ἀσθενέστερον ἐλέγξαι [τὸν ἄνδρα τῶ] βρυχηθμῶ [τῶ] λέοντος.] Ab hac lectione multum recedunt codices: nam Reg. et Harleian. dant μὴδὲ ἀσθενέστερον ἐλέγξαι [τὸ τῶ λέοντος ἦχος, quod emendatur ἦθος,] βρυχηθμῶ λέον-
τις.

ρᾶσθαι τῇ ἀκοῇ, πότερον ἀηδῶν τὸ φθεγγόμενον, γλῶτ-
 τα δειλῆ, καὶ ᾠδὴ ἐφήμερος, ἢ αἰετός, ἢ τι ἄλλο ζῶον
 ἄρρεν καὶ θυμῶ μετόν; Ἄλλ' ὁ μὲν Ζώπυρος ἐκεῖνος
 δεινὸς ἦν τῇ προσβολῇ τῶν ὀφθαλμῶν, τοῖς τῶ σώμα-
 τος τύποις ἐντυγχάνων, γνωρίζειν τὸ ἦθος, καὶ κατα-
 μαντεύεσθαι τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὀρωμένων μαντείαν
 ἀσαφῆ. Τίς γὰρ ἐπιμιξία πρὸς ὁμοιότητα ψυχῆς
 καὶ σώματος; Εἰ δ' ἔστι μαντείαν ἐπὶ ψυχῇ θεῖσθαι ἔ
 διὰ ἀμυδρῶν ἔδὲ ἀσθενῶν συμβόλων, τοῖς μὲν ὀφθαλ-
 μοῖς παραχωρητέον τὴν χρωμάτων τε καὶ σχημάτων
 καὶ τῆς ἐν τέτοις ἡδονῆς καὶ ἀηδίας ὁμιλίαν, τῇ δὲ
 ἀκοῇ ἐξιχνευτέον τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος, ἔ κατὰ τὰς τῶν
 πολλῶν λογισμῶν ἀπόχρη πρὸς ἔπαινον ἢ λόγῳ, γλῶτ-

operae pretium videtur diligenter in consilium adhibere aures,
 ut sciamus, an luscinia sit, quae loquitur, lingua nimirum im-
 bellis, et quae sola suavitate delectat; an vero aquila, aliudue
 animal masculinum, spiritusque plenum? Aiunt, quendam Zopy-
 rum fuisse, qui intuitu solo, ex interioribus corporis notis, de
 moribus iudicaret; et ex eo, quod oculi vident, quae tamen
 parum certa esse solent iudicia, (quid enim cum anima commu-
 ne habet corpus?) de tota animae constitutione iudicabat.
 Quod si signa sunt aliqua, neque infirma, neque incerta, quae
 explorare possint animam; relinquendum est oculis, ut de co-
 loribus, de figuris, prout vel delectantur iis, vel offenduntur,
 iudicent, solis vero auribus de indole animae est iudicandum;
 non ut vulgus solet, qui in oratione nihil amplius, quam
 linguam

τος. Vnde, litera tantum addi-
 ta, scripserim μηδὲ ἀσθενέστερον
 ἐλέγξαι [τὸ τῶ λέγοντος ἦθος] βρυ-
 χηθμῶ λέοντος etc.

[Ζώπυρος ἐκεῖνος] Physiogno-
 monem dicit, cuius meminere
 Cicero de Fato cap. V. et Alex-
 ander Aphrodisiensis Περὶ Εἰμαρ-
 μένης p. 164.

τὴν ἀσαφῆ. τίς γὰρ etc.] Di-

stingue: ἀσαφῆ· τίς γὰρ etc. Ista
 enim, τίς γὰρ ἐπιμιξία etc. de-
 pendent a voce ἀσαφῆ. M.

[ἢ ἀπόχρη πρὸς ἔπαινον] Hein-
 sius legit [ἢ] ἀπόχρη. Res au-
 tem recte procedit, si modo lo-
 cum sic distinguas: τῆς ψυχῆς
 ἦθος. οὐ, κατὰ τὰς τῶν πολλῶν
 λογισμῶν, ἀπόχρη πρὸς ἔπαινον etc.

τα εὐσοχος, ἢ ὀνομάτων δρόμος, ἢ ῥήματα Ἀττικὰ, ἢ περιόδοι εὐκαμπεῖς, ἢ ἀρμονία ὑγρά· τὰ δ' ἐσι πάντα, κατὰ τὸν ἐν Διονύσῃ ποιητὴν, „Ἐπιφυλλίδες, καὶ σωμύματα, χελιδόνων μασεῖα, λωβηταὶ τέχνης” δ'. Ποῖον ἔν ἐσι τὸ ἐν λόγοις καλόν⁹; Φαίη αἰτις. Μήπω με, ὦ τὰν, ἐρῆ ὄψει γὰρ αὐτὸν^τ, ἐπει-

linguam promptam, dictionem volubilem, voces Atticas, periodos rotundas, mollem compositionem laudare solent; quae omnia nihil aliud sunt secundum comicum, quam *inutiles racemuli, et loquacitas, hirundinum musca, dedecus styli*.

4. Quid ergo in oratione laudatur? dicat aliquis. Nondum, mi homo, id ex me quaere; ipse enim videbis, cum videre

ο ἐν Διονύσῃ] H. Stephanus legit ἐν Διονυσίοις. Nihil autem mouendum: subauditur enim ἑορτῇ, vel ἀγῶνι, quod in hisce locutionibus vsu venit. Vide Paulum Leopardum Emend. XVIII. 28. et Iac. Perizonium ad Aeliani V. H. II. 41.

ρ „Ἐπιφυλλίδες, καὶ σωμύματα, χελιδόνων μασεῖα, [λωβηταὶ] τέχνης.”] Vulgo λώβη τε τέχνης. Sed Heinsius recte voluit λωβηταὶ τέχνης, quod et versus ratio postulat, et habet Aristophanes in Ranis v. 92, 93. Praeter auctores a Kustero laudatos, videas licet Apostolium Centur. VIII. 77.

Sectio δ'.

9 Ποῖον ἔν ἐσι τὸ ἐν λόγοις καλόν;] Deest aliquid in praecedentibus; nempe, haec ipsa verba, τὸ ἐν λόγοις καλόν, quae causam dederunt huic Quaestioni, quae allusio est vel repetitio eorundem verborum,

et abrupta omnino et inconnexa, nisi ea verba praecesserint. clarius patebit, si ita distinguas et suppleas: τῇ δὲ ἀκούῃ ἐξιχνευτέον τὸ τῆς ψυχῆς ἕδος, ἢ κατὰ τὰς τῶν πολλῶν λογισμῶς (οἷς ἀπόχρη — λωβηταὶ τέχνης) ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐν λόγοις καλόν. Ποῖον ἔν ἐσι τὸ ἐν λόγοις καλόν; Φαίη αἰτις. Inserui οἷς (quod amissum erat in praecedente syllaba *es*) ante ἀπόχρη, sensu ita flagitante. Vide XVII, 10. vbi plane similis repetitio et resumtio verborum praecedentium. et ita iterum XXXVIII, 6. Pro εὐσοχος γλῶττα forte scribendum εὐτροχος, volubilis. M.

τ ὄψει γὰρ αὐτὸν,] Lege αὐτό: pronomen enim ad τὸ καλόν refertur.

Ibid. ὄψει γὰρ αὐτὸν] Legendum, vel αὐτό, sc. καλόν, vel, αὐτός, ipse, tu. αὐτὸν vero stare non potest. Prius maault Davisus. Pro ἐρῆ, paullo ante, forte rescribendum ἐρῆ, vt II, 5. XXVIII,

δὲν ἰδεῖν δυνατῆς. Οὐδὲ γὰρ τῷ Κιμμερίῳ διηγήσα-
σθαι δύναται τις τὸ τῆς ἡλίου κάλλος, ἔδὲ τῷ ἠπειρώτῃ
τὴν θάλατταν, ἔδ' Ἐπικύρω τὸν θεόν. ἔ γὰρ δι' ἀγ-
γέλων ἢ ἰσογία ἔρχεται, ἀλλ' ἐπισήμης πρὸς ταῦτα
θεῖ· μέχρι δὲ ἀπιστεῖς τὸ εἶδέναι, ἀνάγκη πλανᾶσθαι
καὶ τὰς κρίσεις. Καὶ γὰρ τῶν ἐκ γῆς Φυομένων παν-
τοδαπὸς μὲν θεατῆς ὀδοιπόρος, ὁ δὲ γεωργός, ὑγιῆς.
ὁ μὲν ἄνθος ἐπαινῆι Φυτῶν, ὁ δὲ μέγεθος, ἢ σκιάν, ὁ δὲ
χρῶαν, τῷ δὲ γεωργῷ ὁ καρπὸς τὸν ἔπαινον μετὰ τῆς
χρείας ἔχει. Εἰ μὲν δὴ τις καθ' ὀδοιπόρον πλησιάζει
τῷ λόγῳ, ἔ νεμεσῶ τῆς ἡδονῆς παρατρέχοντι ἐπαινῆιν *

dere poteris. Nec enim solis pulchritudinem Cimmeriis, aut
maris naturam mediterraneis, aut Epicuro dei esse essentiam
facile est describere. Quia nunquam nuda narratione harum
rerum intellectus infunditur, sed scientiam adferre secum ali-
quam oportet. Quare quamdiu nondum sat instructus tibi vi-
deris, falli quoque et errare iudicium tuum est necesse. Ita
cuncta, quae e terra nascuntur, intuetur obiter viator; rectum
de iis fert iudicium agricola: alius enim florem plantae, alius
magnitudinem, alius umbram laudat, aut colorem; solus agri-
cola ab usu eam commendat. Si ergo aliquis viatoris more, qui
leuiter transit, degustare obiter sermonem et laudare velit, vo-
luptatem

XXVIII, 7. XXXVI, 6. vel ἔργῃ
vt I, 2. et alibi. M.

ἔ ἀπιστεῖς τὸ εἶδέναι] Restituo,
ἀπεσι τὸ εἶδέναι, quamdiu scien-
tia absit: cui contrarium est
τὸ εἶδέναι παραγενόμενον, praesens
scientia, Diff. XXII, 2. Patet ex
sensu. M.

ἔ παντοδαπὸς μὲν θεατῆς ὀδοι-
πόρος etc.] Nescio, an Maximus
Auditoribus illudere potuerit
in horum Recitatione: sed Le-
ctorem diligentem fallere non
potest παραλογισμὸς et praua
Argumentatio huius loci in
voce θεατῆς, pro qua vel scri-
psit, vel scribere debuit, ἐπαινέ-

της. vide sequentia ὁ μὲν ἄνθος
ἐπαινῆι etc. quorum Ratio nul-
lam vocem admittit praeter
ἐπαινέτης. Vidit aliquid ὑπέλαθε
subesse Heinsius: ideo legebat
ὑγιῆς κριτῆς, pro ὑγιῆς. sed hoc
remedium parum egit, cum
alibi quaerendum esset vlcus;
quod et Cl. *Dauisium* latuisse
video. M.

μ δὲ γεωργός, ὑγιῆς] Hein-
sius, addita voce, legit ὁ δὲ
γεωργός, [κριτῆς] ὑγιῆς. Non
opus est: subauditur enim θεα-
τῆς, quod antecessit.

ἔ καθ' ὀδοιπόρον πλησιάζει τῷ
λόγῳ, ἔ νεμεσῶ τῆς ἡδονῆς παρα-
τρέχοντι

εἰ δὲ κατὰ τὰς γεωργίας ὕ τὰ τῆται, ἐκ ἀνέχομαι τῶν ἐπαίων, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν χρεῖαν τῶν ἐπαινεμένων φράσῃ.

ε. Λέγε, τίνας εἶδες καρπὰς ἐν τῷ λόγῳ, τίνας ἔλαβες, πῶς ἔχοντας; ἐπειράθης, ἐξήτασας, εἰ τελεσιεργοὶ καὶ γόνιμοι ἐτέρων καρπῶν; ἐξέφυσέ τί σοι ἡ ψυχὴ ἀπ' αὐτῶν χρεῖσόν ἢ καὶ ἔγκαρπον; Ἡ ὄγχνη μὲν ἐπὶ ὄγχνη γηράσκει, καὶ ἐπὶ μήλω μῆλον, καὶ σαφυλῆ σαφυλῆ ἐπιφύεται, καὶ σῦκον σύκω. λόγος δὲ ἄρα ἐφίμερος μὲν ἢ γένεσις, ἀσπερμος δὲ ὁ καρπὸς, καὶ ἔτρόφιμος, ἔδὲ ἀνακινηνόμενος τῇ ψυχῇ,

luptatem hanc illi libenter concedo; si agricola sit, laudem non admittam, nisi usum eorum, quae commendat, protinus adiungat.

5. Responde, quos fructus aut videris in oratione, aut perceperis, qui sint qualesque? satifne eos explorasti? satifne maturi tibi, satifne foecundi videntur, ut alios ex iis expectare possis? num animus tibi bonum quid, fructuosumque ab iis peperit? Quam enim absurdum est, quod pirum, ut Homerus ait, non senescat, nisi novum adueniat; nec malum, nisi aliud succedat; vuae vuae succrescat, ficus ficui: sermo vero solus simul nascatur et pereat, fructusque orationis nec semen vllum habeat, nec vim nutriendi, neque interiora animae penetret;

Sed

τρέχοντι ἐπαινεῖν.] Sic vterque codex, et hoc rectum. Vulgo κατ' ὀδοιπόρον [παραιτρέχοντα,] ἐπαιῶν πλησιάζει τῇ λόγῳ, ἢ νεμεσῶ τῆς ἡδονῆς· εἰ δὲ κατὰ τὰς etc.

γ κατὰ τὰς γεωργίας.] Nequaquam, sed τὸν γεωργόν, ut ὀδοιπόρον. et supra posuerat ὁ γεωργός, et τῷ γεωργῷ, numero singulari. M.

Sectio ε.

α ἀπ' αὐτῶν χρεῖσόν.] A quibus? non a fructibus, καρπῶν:

obstat enim sensus, et vox ἔγκαρπον. legendum igitur ἀπ' αὐτῶ, sc. λόγῳ, quod praecessit. M. a Ἡ ὄγχνη μὲν.] Scribendum ἢ ὄγχνη μὲν etc. Noster ad versus Homericos respicit, quibus hortus Alcinoi describitur Odyss. h. 120.

Ibid. ἢ ὄγχνη μὲν etc.] Scribendum ἢ, num: ἢ enim neque est in Homero, neque Articulum admittit sensus. vide XVI, 5. vbi similis sententia: ἢ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα etc. Sic etiam Dauisus. M.

b Ἄλλὰ

Ἄλλὰ τέ μιν ^b καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἢ τ' ἔλαιον;
 Ταύτην μοι διήγησαι τὴν γεωργίαν, τῆς δὲ ἐπαίης ἔα.
 Ἐὰν γὰρ ἀφέλῃς αὐτῶν τὴν χρείαν, ὑποπτεύω τὴν αἰ-
 τίαν, καὶ τὸν ἐπαινέτην ἐλεῶ, καὶ τὸν ἔπαινον μέμφομαι.
 Τῆτον τὸν ἔπαινον φθέγγεται τὰ μέλη ^c τῆς ψυχῆς ^d τὰ
 ἀκόλασα, τὰ κρίνειν ἀσθενῆ, τὰ ἀπατάσθαι πεφυκότα.

Οὐ νέμεσις ^e Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιῖς

Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.
 Ὅρᾳς τῆ ἐπαίης τὴν μοχθηρίαν, ἀντικαταλασσομένε
 γυναῖον ἐν ^f, καὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἡδονήν, Ἑλληνικῶν καὶ
 Τρωικῶν κακῶν. Ἔσι κἀνταῦθα ἐπαινέτης τοῖστος,
 ἐπειδάν τις ἐντυχῶν ἀκολάσῳ λόγῳ, τὸ μὲν ἀπατηλὸν
 αὐτῆ μὴ γνωρίσῃ, τὸ δὲ ἡδύ σέρξῃ, κατὰ βραχὺ ὑπο-

Sed tantum leuiter supra natet, instar oliui?

Hanc mihi agriculturam expone, laudes vero tuas tibi ferua.
 Si enim de utilitate eorum nihil dicas, vitium suspicari incipio,
 laudatoris me miseret, laudem non agnosco. Id generis enim
 laudes proferre intemperantes animae partes solent, quae nec
 recte iudicare possunt, et facillime decipiuntur:

*Haud equidem indignum est Phrygios fortesque Pelasgos
 Coniuge pro tali diuturnos ferre labores.*

Vides huius laudis improbitatem, quae mulierculam, eiusque
 voluptatem, omnibus Graecorum Troianorumque opponit mo-
 lestiis. Eiusmodi laudatores etiam in vita nostra inuenies, si
 orationem audiamus lasciuam, cuius nec perspicere fraudem,
 nec iucunditatem non amare possumus, cum ab ipsis paulatim vo-
 luptatibus

^b Ἄλλὰ τέ μιν] Iliad. v. 754.

^c φθέγγεται τὰ μέλη] Vulgo
 φθέγγεται [μὲν] τὰ μέλη. At in
 Mss. voculae secundae nullum
 prorsus est vestigium.

^d τὰ μέλη τῆς ψυχῆς] Repone
 τὰ μέρη. XXVI, 4. ἢς, [ψυχῆς]
 τῶ μὲν τῶν μερῶν ὄνομα, λόγος. M.

^e Οὐ νέμεσις] Iliad. r. 156.

^f γυναῖον [ἐν,] Vulgo γυναῖον
 μὲν. Sed recte Harleian. quem

sequor. Quin et ita legit Pac-
 cius: nam *mulierculam unam*
 vertit.

Ibid. ἀντικαταλασσομένε γύ-
 ναιον μὲν καὶ τὴν etc.] Lege, γυναῖον
 ἐν, *unam mulierculam*, sc. Hele-
 nam. Et ita editum video.
 Paulo post distinguendum:
 ἀψοφῆτι, ὡς περ τῶν πλεόντων —
 ἐκπεπληκότες. μετὰ τῆτο — ψυ-
 χαγωγία, ὡς περ οἱ πυρέτλοντες,
 etc. M.

g [νόσω]

Φερόμενος ταῖς καθ' ἡμέραν ἡδοναῖς ἀφοφητί. Ὡσπερ
 τῶν πλεόντων οἱ πνευμάτων μὲν ἐξ ἐρίας πρὸς τὸν ἀλη-
 θῆ δρόμον ἔτυχόντες, ρεύματι δὲ γαληνῶ δι' ἀκυμάν-
 τος τῆς θαλάττης εἰς ἠϊόνας ἐρήμους ἢ ραχίας δυσχερεῖς
 ἐκπεπρωκότες· μετὰ τῆτο προσηνέχθη λαθῶν ἀμαθία,
 καὶ μετὰ τῆτο ὑπὸ Φιληδονίας, πάσης ἠϊόνος ἐρημοτέ-
 ροις χωρίοις καὶ πάσης ραχίας δυσχερεστέροις, ἀγαπῶν
 τὴν πλάνην καὶ χαίρων τῇ ψυχαγωγίᾳ. Ὡσπερ οἱ
 πυρέττοντες, ἐμπιπλάμενοι ποτῆ καὶ σιτίων παρὰ τῆς
 τῆς τέχνης νόμους· παρατιθέντες γὰρ κακὸν κακῶ, νόσῳ
 πόνης ἔ, αἰρῶνται ἠδόμενοι νοσεῖν μᾶλλον, ἢ πονῶντες
 ὑγιασθῆναι. Καὶ τις ἤδη ἰατρὸς εὐμήχανος ἀνεκέρασε
 βραχεῖαν ἡδονὴν τῶ ἀλγεινῶ τῆς ἰάσεως· πορῆς δὲ
 ἡδονῆς, καὶ παντοίας ἡδονῆς, ἔτε ὁ Ἀσκληπιός, ἔτε οἱ
 Ἀσκληπιάδαι, ἀλλ' ὀψοποιῶν τὸ ἔργον. Οὐδὲν δὲ
 σεμνότερον ἀκόλαστος λόγος τῶν τῆς γαστρὸς κολακευμά-
 των· εἰάν γὰρ τῆτος ἀφέλης μὲν τὸ ὠφελῆν, τερπνὸν δὲ

luptatibus abripiamur, neque sentiamus tamen. Sicut illi, qui
 vento secundo in navigatione recta non vtuntur, sed sola maris
 tranquillitate freti, placido serenoque delapsi aequore, in de-
 sertum littus aliquod aut scopulum impingunt: ita hic paulo
 post in imperitiam impingit, ac deinde a voluptate in loca
 omni littore desertiora, omni caute difficiliora impingit; vtrum-
 que enim concurrat, vt et errorem suum amet, et iucunditate
 delectetur. Plane vt ii, qui febricitant, cibis et potu contra
 praescriptum medicorum saepe se distendunt; quamuis enim
 malo malum, morbo addunt morbum; aegrotare tamen cum
 voluptate malunt, quam cum labore conualescere. Et tamen
 peritus medicus aliquid interdum voluptatis cum remediorum
 miscet molestiis; solam vero illius aut maximam habere ratio-
 nem, nec Aesclepius, nec Aesclepiadae, sed coqui solent potius.
 Neque enim quicquam ab illis ventris lenociniis differt suavis,
 sed vitiosa oratio; cui si vtilitatem demas, iucunditatem
 addas,

g [νόσῳ] πόνης,] Sic optime ctionem ex Mf. laudauit Hein-
 Reg. et Harl. eandemque le- fius. Vulgo [νόσον,] πόνης.

ἢ τερπνὸν

προσθῆς ^h, ἰταμόν καὶ ἀκρατον ἰσοτιμίαν καὶ ἰσηγορίαν
χειροτονεῖς λόγῳ πρὸς τὰ αἰσχροῦ πάντα, ὅσα δὲ αἰσθή-
σεων ἐπὶ ψυχὴν ἔρχεται, ὑφ' ἡδονῆς παραπεμπόμενα.

ζ'. Ἀλλὰ τῆς μὲν ὀψοποιῆς τέτῃς τοῖς συμπο-
σίοις ἐῶμεν, καὶ γαστρὸς καὶ ἀκοῆς ὑπηρετάς· πονηρὰς
ἡμῖν δὲ δεῖ λόγῳ ὀρθῶ καὶ διανεσηκότος, μέγα βοῶντος,
καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶ συνεπαίροντος ὑπὲρ τὴν γῆν ⁱ ἄνω,
καὶ ὅσα περὶ γῆν παθήματα ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμημάτων,
καὶ φιλοτιμιῶν καὶ ἐρώτων, καὶ ὀργῆς καὶ λύπης καὶ μέ-
θης ἐχόμενα ^k. Ὡν συμπάντων κρείττονα χρεὶ γενέσθαι
τὸν τῷ φιλοσόφῳ λόγῳ ^l συνανιστάμενον ῥήτορα ἀληθῆ,
ἐκ ἀργόν, εἰδὲ ἐκκελυμένον, εἰδ' ἐπίχριστον κατὰ τὴν

addas, improbam plane atque impotentem concedes potesta-
tem, nec aliam, quam inhonestis omnibus, quae per exteriores
sensus ad animam irrepunt.

6. Quare comestationibus potius eiusmodi coquos relin-
quamus, pessimos et ventri et auribus ministros; nos oratio-
nem altam erectamque quaeramus, quae masculam edat vocem,
animosque secum nostros longe supra terram, omnesque totius
terrae voluptates cupidinesque, qualis est ira, luctus, ebrietas,
extollat. His omnibus superiorem esse oportet verum philoso-
phici sermonis rhetorem, non ignauum, dissolutum, vel fucatum,
neque

^h τερπνὸν δὲ προσθῆς,] Monui
supra legendum esse τὸ τερπνόν,
vt τὸ ὠφελῶν. M.

Sectio ζ'.

ⁱ ὑπὲρ [τὴν] γῆν] Vulgo ὑπὲρ
γῆν. Nos articulum, iubentibus
Mss. interposuimus.

^k ὀργῆς καὶ λύπης καὶ μέθης
ἐχόμενα.] μέθης, ebrietas, non
debit numerari inter animae
adfectus, ὀργὴν et λύπην. Lego καὶ
ἐμπαθείας, inscitias: quam ἐν μό-
νον κακὸν dicere solebat Socra-
tes. M.

^l τῷ φιλοσόφῳ λόγῳ] Vulgo
τῷ φιλοσόφῳ λόγῳ. Sed bene
Reg. et Harleian. quos secuti
sumus. Vide nos ad Ciceronis
Tusc. V. 42.

Ibid. τῷ φιλοσόφῳ λόγῳ] Mal-
lem φιλοσόφῳ λόγῳ, vt VII, 2.
ἐδέης φιλοσόφῳ λόγῳ. Plutarchus
in Arato, p. 1031. Ἐνδεια λόγῳ
φιλοσόφῳ. Eunapius in prooem.
τὴν φιλοσόφῳ ἰσορίαν, et, τῷ φιλο-
σόφῳ βίῳ, paullo post. ita philo-
sopha sententia apud Gellium,
pro philosophica. Sic etiam
Mss. M.

m 43

τέχνην, ἔδδ' ἐν δικαστηρίῳ μόνον ἐν ἀμφιβόλῳ ἐπιχειρεῖα
 τεταγμένον· ἀλλὰ πανταχῶ καὶ ἐν ἅπαντι ἐξεταζόμε-
 νον, ἐν μὲν ἐκκλησίαις σύμβουλον φρόνιμον, ἐν δὲ δικα-
 στηρίοις ἀγωνιστὴν δίκαιον, ἐν δὲ πανηγύρεσιν ἀγωνιστὴν
 σώφρονα, ἐν δὲ παιδείᾳ διδάσκαλον ἐπισήμονα· ἔπερ
 Θεμιστοκλῆς μόνον τῶ μηκέτι ὄντος, ἔδδ' ἐν Ἀθηναίοις
 τοῖς τότε^m, ἔδδ' ὑπὲρ ἀριστεύς τῶ μηδαμῶ, ἔδδ' κατὰ
 μοιχῶ λέγοντα μοιχῶν ὄντα, ἔδδ' κατὰ ὑβριστῶ ὑβριστῶν
 ὄντα· ἀλλ' ἀπηλλαγμένον τῶν παθῶν τῶντων, ἵνα γενη-
 ται κατήγορος ἀδικημάτων ἀληθῆς. Τοῖστος ἐξ ἀγα-
 θῆς παλαίσεως ἀγωνιστῆς γίνεταί, λόγων μεσὸς ἀκολα-
 κεύτων, καὶ ἡσκημένων ὑγιῶς, καὶ δυναμένων ἀγεῖν πε-
 σοῖ καὶ βία ἐκπληκτικῆ τὸ πλησιάζον πᾶν.

ζ'. Εἰ δὲ καὶ ἡδονῆς πρὸς τὴν ἀγωγὴν ταύτην δεη-

neque ut artis quadam tantum se commendet specie, ut non
 controuerfiunculis tantum in iudicio et ambiguis causis operam
 suam addicere possit; sed vbique et quouis loco experimentum
 sui dare, prudens in concionibus consilium, iustum in iudiciis
 patrocinium, in publicis hominum conuentibus orationem mo-
 destam, in aliis instituendis exactam adhibere queat scientiam:
 non ut quaedam de Themistocle, qui iam diu abiit, adferre
 possit, aut apud saeculi illius Athenienses loqui, aut ducem ali-
 quem, qui nusquam reperitur, commendare, multo minus in
 scortatores scortator ipse, aut de contumelioso contumeliosus
 ipse declamet; sed ut prius his vitiis careat, quam verus vitio-
 rum accusator esse possit. Talem esse oportet, qui in illa sa-
 pientiae palaestra certare velit, qui probus haberi cupiat lucta-
 tor, ut omni adulatione sermo eius careat, ut probe prius exer-
 citatus sit, ut violenta quadam suada proximum quemque in
 sententiam suam possit pertrahere.

7. Quod si in eiusmodi suada voluptatem aliquis requiri
 putet

^m ἔδδ' ἐν Ἀθηναίοις τοῖς τότε,]
 Verum puto ἐπ' Ἀθηναίοις, DE
 Atheniensibus, ut περὶ Θεμιστοκλῆς,
 et, ὑπὲρ ἀριστεύς, eodem sensu.

Lyfias Orat. Funebr. p. 27. ἐπ'
 αὐτοῖς λέγειν. et mox, ἐπ' αὐτοῖς
 εἰρηκότας. M.

Sectio

σόμεθα καὶ τυράννηςⁿ, δότω μοι τις ἡδονήν, οἷα καὶ ἐπὶ σάλπιγγος ἀρμονίαν ἐν μέσοις τοῖς ὀπλίταις τεταγμένη, καὶ ἐξορμῶση τὰς ψυχὰς^o τῷ μέλει τοιαύτης δέομαι ἡδονῆς λόγῃ, ἢ φυλάξει μὲν αὐτῆ τὸ μέγε-

putet aliquam, Tyrhenicam mihi det; qualis est tubae clangor, qui in mediis militibus adhibetur, eorumque animos concentu suo impellit, et excitat: talem in oratione requiro voluptatem, quae magnitudinem eius conseruet, nec opprobrium addat: talem requiro voluptatem, quam pedifsequam suam esse

non

Sectio 3^a.

π καὶ τυράννης] Legit Heinſius [καὶ] τυρῶνῃ δότω μοι τις ἡδονήν. Sane tubam inuenerunt Hertrufci, quod docent Seruius ad Aen. VIII. 526. Tatianus Orat. ad Graecos cap. II. aliique. Minime tamen hanc emendationem probo. Voces mihi delendae videntur; nam superuacaneae sunt, nec earum in versione sua rationem Paccius habuit; ut illius codex iis caruisse censeatur.

ο οἷα καὶ [ἐπὶ] σάλπιγγος [ἀρμονίαν] ἐν μέσοις τοῖς ὀπλίταις τεταγμένη, καὶ ἐξορμῶση τὰς ψυχὰς] Locus est corruptus, quem sic tentat Heinſius: οἷα καὶ [ἐστὶ] σάλπιγγος [ἀρμονία] ἐν μέσοις τοῖς ὀπλίταις τεταγμένη, καὶ [ἐξορμῶσα] τὰς ψυχὰς. Vterque codex: οἷαν καὶ [ἐπὶ] σάλπιγγος etc. Lego οἷαν καὶ [φέρει] σάλπιγγος [ἀρμονία] ἐν μέσοις τοῖς ὀπλίταις τεταγμένη, καὶ [ἐξορμῶσα] τὰς ψυχὰς etc.

Ibid. καὶ τυράννης, — οἷα καὶ ἐπὶ σάλπιγγος ἀρμονίαν etc.] Ingeniosa videtur Heinſii coniectura, καὶ τυρῶνῃ δότω μοι τις ἡδονήν, οἷα καὶ ἐστὶ σάλπιγγος ἀρμο-

νία, — ἐξορμῶσα etc. Sed hoc erit bis idem: ἡδονή enim τυρῶνῃ est σάλπιγγος ἀρμονία. vide III, 10. *Dauisius* delet voces καὶ τυράννης, et legit: οἷαν καὶ φέρει (pro ἐπὶ) σάλπιγγος ἀρμονία — ἐξορμῶσα etc. Haec vero nimia licentia plerisque videbitur. Prior sententiae pars ita distingui debet: εἰ δὲ καὶ ἡδονῆς πρὸς τὴν ἀγωγὴν ταύτην δεησόμεθα, καὶ τυράννης δότω μοι τις ἡδονήν, prout patet ex sequenti Copulatiua, οἷαν καὶ ἐπὶ σάλπιγγος ἀρμονίαν etc. quae monstrat, duo Exempla proposita fuisse. Sed quid latet sub voce τυράννης? Opinor τυρταίς. Notum Horatii istud:

TYRTAEVSque mares animos
in maris bella

VERSIBVS exacuit.

Noſter Diff. XXXVII, 5. καὶ Σπαρτιάτας ἠγειρε τὰ Τυρταίς ἔπη. *Voluptas Tyrtaei*, est, talis voluptas, qualem animis audientium inspirabant *Tyrtaei carmina*, ad virtutem bellicam et Patriae defensionem incitantia. cui exemplo bene subiungitur *tubae* mentio. Totum locum ita lego

θος, ἔ προσθήσει δὲ τὴν αἰσχύνην· τοιαύτης δέσμευ
 ἡδονῆς, ἣν ἐκ ἀπαξιώσει ἡ ἀρετὴ ὀπαδὸν αὐτῇ γίνεσθαι.
 Ἀνάγκη γὰρ παντὶ τῷ Φύσει καλῶ συντεταχθαι χάρι-
 τας, καὶ ὄραν, καὶ πόθον, καὶ εὐφροσύνην, καὶ πάντα
 δὴ τὰ τεργνὰ^p ὀνόματα. Οὕτω καὶ ὁ ἔρανος ἔ καλὸς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡδισον θεαμάτων, καὶ θάλαττα πλεο-
 μένη^q, καὶ λήια καρποτόφα, καὶ ὄρη δένδροφόρα,^r
 καὶ λειμῶνες ἀνθῆντες, καὶ νάματα ῥέοντα. Ἠδισον ἦν
 θεάμα ὁ Ἀχιλλεύς (πῶς δὲ ἐκ ἐμελλεν;) ἔ δια τὴν
 ξανθὴν κόμην· καὶ γὰρ ὁ Εὐφορβος εὐκόμης ἦν, τῷ δὲ
 Ἀχιλλεῖ τὸ καλὸν ἡδισον ἦν ὑπὸ τῆς ἀρετῆς ἐξαπτόμε-

non dedignetur virtus. Necessè enim est, vt omnia, quae na-
 tura pulchra sunt, suas gratias, suam venustatem habeant, lepo-
 rem suum, et delectationem, et si quae praeterea sunt iucunda
 nomina. Ita coelum non modo pulchrum, sed omnium spe-
 ctaculorum est iucundissimum; sic mare navigationi ido-
 neum, segetes fructiferae, montes arboribus vestiti, prata
 florida, liquidi aquarum cursus nobis placent. Iucundissimus
 visus Achilles erat (quidni enim esset?) non tamen ob flauam
 caesariem; nam et Euphorbum commendabat coma, verum
 pulchritudinem Achillis virtutis illustrabat splendor. Iu-
 cundissi-

lego et distingo: καὶ τυρταῖς
 δότω μοί τις ἡδονήν, οἷαν καὶ ἐπὶ
 σάλπιγγος, ἀρμονίαν ἐν μέσοις τοῖς
 ὀπλίταις τεταγμένην, καὶ ἐξορμῶ-
 σαν τὰς ψυχὰς τῷ μέλει. et Tyr-
 taei det mihi aliquis volupta-
 tem; qualis etiam est in tuba;
 harmoniam nempe inter arma-
 tos positam, et animas concentu
 suo excitantem. ἀρμονίαν poni-
 tur appositivè ad ἡδονήν. οἷαν est
 ποιικυτήν (ἡδονήν) οἷαν. vide ad
 XXXVII. 6. M.

^p καὶ πάντα [δὴ] τὰ τεργνὰ]
 Sic Reg. et Harleian. non δὲ,
 prout vulgo.

^q καὶ θάλαττα πλεομένη. Sensus postulat mare navigationi idoneum, quemadmodum verit Heinsius. sed hoc non videtur esse πλεομένη, sed πλώϊμος, vel πλώϊμος. ita VIII, 4. θαλάττην πλώϊμον, quem locum vide. XXVI, 2. χειμῶνες πλώϊμώτατοι. Mare est πλεομένη etiam in maximis tempestatibus: sed non est ἡδισον θεάμα, nisi vbi est πλώϊμος. Quaero, an alibi occurrat haec significatio vocis πλεομένης, pro navigationi idoneus. M. ^r ὄρη δένδροφόρα. Ita vulgo, codex vero vterque δένδροτόφα. ἔ ὑπὸ

νον*. Ἦδισον μὲν ποταμοῖς θέαμα ὁ Νεῖλος, ἀλλ' ἔτι δι' ἀφθονίαν ὕδατος, καὶ γὰρ ὁ Ἰστρος εὖρεος· ἀλλὰ ὁ Ἰστρος ἔγονιμος, ὁ δὲ Νεῖλος γόνιμος. Ἦδισον θέαμα ὁ Νεῖλος, ἀλλ' ἔτι τολμῶ παραπεμψάμενος τὴν ἀρετὴν τῆς θεᾶς ἢ ἡδονὴν αὐτῶ ἐπιφημίσαμ. Ἐγὼ καὶ τῶν Φειδίας ἀγαλμάτων αἰσθάνομαι μὲν τῆς ἡδονῆς, ἐπαινῶ δὲ τὴν τέχνην· καὶ τῆς Ὀμήρου ᾠδῆς συνίημι μὲν τῆς ἡδονῆς, ἀλλ' ἐκ τῶν σεμνοτέρων αὐτὴν ἐπαινῶ. Ἄλλ' ἔσδὲ τὸν Ἡρακλέα ἔγωγε ἡγῆμα ἄγευσον καὶ ἀμέτοχον ἡδο-

cundissimus visu inter fluuios Nilus est; non ob aquae copiam tamen, nam et hoc ei cum Iistro commune est; verum minus foecundus Ister est, foecundissimus Nilus. Nec tamen Nilum esse visa iucundissimum nego; quamquam voluptatem potius, quam virtutem, tam diuino adscribere non ausim fluuiio. Ego et in Phidiae statuis voluptatem video, artem tamen laudo: et in Homeri carmine voluptatem video; maiora tamen sunt, quae in eo admiror. Ego ne ipsum quidem Herculem sine voluptatibus vixisse

puto,

s ὑπὸ τῆς ἀρετῆς ἐξαπτόμενον.]

Ita Reg. et Harleian. et sic, licet animi pendens, reponit Stephanus. Vulgo ἐξαπτόμενον, quod in ἐλλαμπόμενον mutat Heinsius, praeunte Leopardo Emend. XVIII. 28. Sed illi rem acu non tetigerunt.

z Ἦδισον [μὲν] ποταμοῖς θέαμα] Lege Ἦδισον [ἐν] ποταμοῖς, vel, vt H. Stephanus reponendum censuit, Ἦδισον μὲν [ἐν] ποταμοῖς θέαμα.

Ibid. Ἦδισον μὲν ποταμοῖς θέαμα] Scribe ἐν ποταμοῖς, ἵπτερ fluuios. M.

u τὴν ἀρετὴν τῆς θεᾶς] Nilum vocat θεόν, quod idem putaretur ac Ofiris. Tibullus lib. I. Eleg. VIII. 27. de Nilo:

MAX. TYR. P. II.

Te canis, atque suum pubes miratur Ofirim

Barbara, Memphitem plangere docta bouem.

Ibi sic Achilles Staius: *Quod*, inquit, *Nilum Aegyptius Ofirim dicat, nondum alibi legi.* Id tamen apud plurimos auctores legere potuit vir ille doctus. Aelianus H. A. X. 46. Νοῦσι δὲ τὸν Ὀσιριν ἄρα τὸν αὐτὸν τῶ Νεῖλω εἶναι. Heliodorus Aethiop. lib. IX. p. 423, 424. Θεοπλαστῆσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι — νηὶ Ὀσιριν τὸν Νεῖλον καταγγέλλουσι. Plura Ioan. Seldenus de Dis Syris Syntagm. I. cap. IV. p. 147. Nili vero sacerdotes erant Androgyni. Vide Henr. Valesium ad Eusebium de Vita Constantini IV. 25.

H

κ τῆ

νῆς διαβιῶναι, ἔπειθομαι παντάπασι τῷ Προδίκῳ.
 Ἄλλ' εἰσὶ γὰρ καὶ ἀνδρὸς ἡδοναὶ παραμυθόμεναι τὰς
 δι' ἀρετῆς πόνους, ἔτι διὰ σαρκῶν, ἔδ' ἔγε δι' αἰσθή-
 σεων ἐπὶ ῥυτοῖ· ἀλλ' αὐτοφυσεῖς τινες, καὶ ἐνδοθεν δια-
 νισάμεναι, ἐθιζομένης τῆς ψυχῆς χαίρειν τοῖς καλοῖς
 καὶ ἔργοις, καὶ ἐπιτηδεύμασι, καὶ λόγοις. Οὕτω καὶ
 ὁ Ἡρακλῆς ἔχαιρειν ἐπὶ τὸ πῦρ ἰῶν· καὶ Σωκράτης ἔχαι-
 ρεν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ μένων, καὶ πειθόμενος τῷ νόμῳ.
 Παραβάλλωμεν τὴν Σωκράτους κύλικα ἐκείνην ἢ τῇ Ἀλ-
 κивиᾶδι^α· πότερος αὐτῶν ἔπινεν ἀλυπότερον, Ἀλκι-
 βιάδης τὸν οἶνον, ἢ τὸ φάρμακον Σωκράτους;

puto, nec enim omnino assentiri possum Prodicō. Nam et
 masculae sunt voluptates, quae virtutis molestias solari solent:
 non quae in corpore sentiuntur, nec quae in sensus influunt
 externos; sed quae nobiscum nascuntur, quae in interioribus
 animae partibus exsultant, quoties illa honestis siue actionibus,
 siue studiis, siue sermonibus, affuevit. Ita et Hercules gaude-
 bat, cum ignem adiret: ita Socrates gaudebat, cum in carcere
 esset, cum ex legis praescripto mortem oppeteret. Conferamus
 illum Socratis calicem cum Alcibiadis: vter eorum bibit
 securius, Alcibiadesne vinum, an venenum Socrates?

DISSERT.

α τῷ Προδίκῳ.] Ad Prodicī
 fabulam respicit, vbi Hercules,
 missa voluptate, ducem sequi-
 tur virtutem. Vide supra ad
 Dissert. XX. I.

γ τὰς δι' ἀρετῆς πόνους] Vel δι'
 ἀρετῆν, labores virtutis causa
 susceptos. M.

ζ τὴν Σωκράτους κύλικα ἐκείνην]
 Quem istum calicem? Nulla
 enim in praecedentibus men-
 tio calicis, aut potionis vllius.
 vnde patet, excidisse totum
 comma: καὶ Σωκράτης ἔχαιρειν ἐν

τῷ δεσμοτηρίῳ μένων, καὶ τῷ νόμῳ
 πειθόμενος, [καὶ τὸ φάρμακον π-
 νων.] Παραβάλλωμεν τὴν Σωκράτους
 κύλικα ἐκείνην τῇ Ἀλκιβιάδου. appo-
 site XXXVI, 6. ἐπαινοῦ μὲν γὰρ
 Σωκράτην, ἀλλ' ἀκῶν λεγόντος· Πει-
 δομαι τῷ νόμῳ, καὶ ἐκῶν ἐπὶ τὸ
 δεσμοτήριον ἄπειμι, καὶ λαμβάνω
 τὸ φάρμακον ἐκῶν. vides easdem
 tres circumstantias. M.

α τῇ Ἀλκιβιάδου.] Vult nempe
 ψυκτῆρα istum, πλέον ἢ οὐκῶ κα-
 τόλας χωρῆντα, quem ebibit Al-
 cibiades iam ebrius, apud Ple-
 tonem in *Symposio*, p. m. 47. M.

a El

Λ Ο Γ Ο Σ Λ Β'.

Εἰ ἔστι καθ' Ὅμηρον αἴρεσις^α.

Βούλομαι καθ' Ὅμηρον αὐτὸν παρακαλέσαι ἐπὶ τὸν λόγον τινα μέντοι Θεῶν, ἢ τὴν αὐτὴν ἐκεῖνω, τὴν Καλλιόπην.

Ἄνδρα μοι^β ἔννεπε, Μῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα
πολλὰ

Πλάγχθη.

Οὐ γῆν ἄξενον ἐπιπορευόμενος, ἐδὲ θάλατταν χαλεπὴν περαιεῖμενος, ἐδὲ ἀνθρώποις ἀγρίοις συμφερόμενος· ἀλλὰ ταῦτα μὲν αὐτῷ οἱ μῦθοι ἔχουσιν· αὐτὸς δὲ τῇ ψυχῇ, κέφω χρήματι καὶ πολυπλανεσέρω τῶν σωμάτων.

DISSERT. XXXII.

An sit secundum Homerum definita in philosophia opinio.

Libet Homeri exemplo ad hanc dissertationem deorum aduocare aliquem; et fortasse non alium, quam eandem, quam ille solet, Calliopen:

*Dic mihi, Musa, virum sapientem, qui que vagatus
Plurima conspexit.*

Non quod inhospitalem terram peragrauerit, aut infestum mare transmiserit, aut cum feris agrestibusque vixerit hominibus: haec enim in fabulis tantum suis referre ille solet, de quo loquor; ipse vero animo, qui leuissimus est, faciliusque, quam corpus,

^a Εἰ ἔστι καθ' Ὅμηρον αἴρεσις] Hanc dissertationem voluit Suidas, cum nostrum disputasse monuerit: τίς ἢ παρ' Ὁμήρω ἀρχαία φιλοσοφία. Quae quidem quaestio non a Maximo solum, sed et ab aliis fuit agitata. Porphyrius enim librum scripsit Περὶ τῆς Ὁμήρου φιλοσοφίας. Opus etiam Longinus edidit, in quo quaerebatur: Εἰ φιλόσοφος Ὅμηρος. Vide Lucae Hol-

stenii de Vita et Scriptis Porphyrii cap. VIII. De eodem argumento Fauorinus et Oenomaus egerunt, teste Suida. Immo τὴν Ὁμήρου ποίησιν φιλοσόφημα πάντας νομίζεῖν tradit Strabo lib. I. p. 45. Mihi vero perplacet iudicium Senecae, quod legatur Epist. LXXXVIII. p. 383.

Sectio 4.

^b Ἄνδρα μοι] Odyss. A. I.

H 2

^c πάντα

των, πανταχῶ περιεφέρετο, πάντα ἐπεσκόπει^c, ὅσα
 ἕρανῶ κινήματα, ὅσα γῆς παθήματα, θεῶν βλάας, ἀν-
 θρώπων φύσεις, ἡλίου φῶς, ἄστρον χορὸν, γενέσεις ζῴων,
 ἀναχύσεις θαλάττης, ποταμῶν ἐκβολὰς, ἀέρων μετα-
 βολὰς, τὰ πολιτικά, τὰ οἰκονομικά, τὰ πολεμικά, τὰ
 εἰρηνικά, τὰ γαμήλια, τὰ γεωργικά, τὰ ἵππικὰ, τὰ
 ναυτικά, τέχνας παντοίας, φωνὰς ποικίλας, εἶδη παι-
 τοδαπὰ, ὀλοφυρομένους, ἠδομένους, πενθῶντας, γελῶ-
 ντας, πολεμῶντας, ὀργιζομένους, εὐωχμένους, πλέον-
 τας. Ὡστε ἔγωγε εἰς τὰς Ὀμήρου φωνὰς ἐμπροσθῶν^d
 ἔκ' ἔχω παρ' ἑμαυτῶ τὸν ἄνδρα ἐπαινέσαι, ἀλλὰ κἀν-
 ταῦθα δεήσομαι αὐτῶ ἐπιδῆναί μοι τῶν ἐπῶν, ἵνα μὴ
 διαφθείρω τὸν ἔπαινον ψιλῶ λόγῳ

corpus, locum loco commutat, vbique vagatus est, perlustravit
 omnia: ille quae in coelo mouentur, quae in terra mutantur;
 ille deorum consilia, hominum naturas, solis lumen, fiderum
 choros, generationem animalium, refluxum maris gremium, flu-
 uiorum ostia, aeris diuersitatem perspexit: vt omittam politica,
 oeconomica, quae ad bellum, quae ad pacem pertinent; na-
 ptialia, rustica, equestria, nautica, artes quascunque, diuersissi-
 ma vocabula, diuersas rerum species; lamentantes, gaudentes,
 lugentes, ridentes, bellantes, irascentes, epulantes, nauigantes.
 Vt ego, quoties in Homericam incidi eloquentiam, fateri ha-
 beam necesse, eius me laudibus per me parem esse non posse;
 quare tutius videtur ab ipso versus mutuari aliquot, ne soluta
 hac oratione laudes eius videar deterere:

Cepi

^c πάντα ἐπεσκόπει,] Vulgo
 πάντα ἐσκόπει. Nos lectionem,
 quam codices dant, exhibe-
 mus.

^d εἰς τὰς Ὀμήρου φωνὰς ἐμπε-
 σθῶν] Id est: Itaque ego, qui
 paullo ante Homeri verba re-
 citaui, Ἄνδρα μοι ἔνεπε etc. iam,
 cum laudes eius dicere cupio,
 eogor pergere, quemadmodum

incepti, et ex suis ipsius Ver-
 bus elogium eius compingere,
 (Ἐξοχα δὲ σε βροτῶν etc.) ne
 mea oratione soluta laudes
 eius deteram. Non recte cepit
 Cl. Interpres. Eadem est locu-
 tio Differt. XVII, I. Εἰ γὰρ τις
 εἰς τὰς Πλάτωνος φωνὰς ἐμπεσθῶν
 etc. si quis enim post lectionem
 Platonis etc. M.

e Ἐξοχα

Ἐξοχα δὴ σε βροτῶν, ὃ Ὀμηρῶ, αἰνίζομαι ἀπάντων^ε,

Ἡ σέ γε Μῆσα δίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων.
Τὰ δὲ Μῆσῶν καὶ Ἀπόλλωνος διδάγματα ἐδὲ τὴν ἀρχὴν
θέμις ἄλλο τι ὑπολαβεῖν, ἢ ἀφ' ὧν ψυχὴ εἰς κόσμον
καθίσταται. Τῆτο δὲ τί ἂν εἴη ἄλλο, ἢ Φιλοσοφία;
ταύτην δὲ τί ἄλλο ὑποληφόμεθα, ἢ ἐπιστήμην ἀκριβῆ
θειῶν τε πέρι καὶ ἀνθρωπίνων^ε, χορηγὸν ἀρετῆς, καὶ
λογισμῶν καλῶν, καὶ ἀρμονίας βίης, καὶ ἐπιτηδευμάτων
δεξιῶν;

β'. Τῆς δὲ ἐπιστήμης ταύτης τὸ κεφάλαιον, τέως μὲν
παντοδαποῖς περιβεβλημένον σχήμασι, μετεχειρίζετο
ταῖς τῶν ἐντυγχανόντων ψυχῆς διδασκαλίαις ἀλύ-

*Certe prae quovis hominum mihi magnus, Homere, es,
Sed te Calliope docuit, seu flauus Apollo.*

Musarum vero et Apollinis disciplinam absit ut aliam putemus esse, quam qua in ordinem suum animus redigitur. Ea autem quid est aliud, quam philosophia? philosophiam quid aliud, quam accuratam diuinarum humanarumque rerum scientiam putemus esse; quae virtutem, quae praeclaras rationes, quae aptam vitae concinnitatem, moresque inducit temperatos?

2. Huius scientiae professio et scopus variis olim sub figuris latebat, quibus sine vlla austeritate animos sibi commissos tractabat

Ἐξοχα δὴ σε βροτῶν, ὃ Ὀμηρῶ, αἰνίζομαι ἀπάντων,] Vulgo ὃ Ὀμηρῶ, αἰνίζομαι πάντων. At Harleian. αἰνίζομαι ἀπάντως, vnde patet, a Maximo positum fuisse verum; quod et Heinſio videbatur. Parodia scilicet est eorum, quae de Demodoco loquitur Vlyſſes Odyſſ. ε'. 487.

ἢ ἐπιστήμην ἀκριβῆ θείων τε πέρι καὶ ἀνθρωπίνων,] Ita sapientiam definiabant veteres philosophi, quod obseruat Cicero Offic. II. 2.

Quintilianus Inst. Orat. I. 10. Sapientem formantes eum — non modo cognitione coelestium vel mortalium putant instruendum. Ibi plures codices instruendum. Lego: non modo cognitione coelestium et mortalium putant instruendum. Vide ſis eundem XII. 2. Senecam Epist. LXXXIX. p. 395. et cl. Fabricium ad Sexti Empirici lib. IX. §. 13.

ποις ^ε, τῶν μὲν τελετὰς καὶ ὀργιασμούς ^η τινὰς ἐπιφημι-
 σάντων τοῖς αὐτῶ λόγους ^ι, τῶν δὲ μύθους, τῶν δὲ με-
 σικὴν, τῶν δὲ καὶ μαντικὴν. Καὶ κοινὸν μὲν ἦν ἅπασιν
 τὸ ἄφελξεν, ἴδιον δὲ τὸ σχῆμα τῶ λόγους. Χρόνω δὲ ὑπε-
 ρον ὑπὸ σοφίας οἱ ἄνθρωποι νεανιευόμενοι, ἀποκαλύ-
 ψαντες ταυτὶ τὰ τῶ λόγους προκαλύμματα, ἀπέφηναν
 φιλοσοφίαν γυμνὴν, καὶ ἐξωνειδισμένην, καὶ πάγκονον,
 καὶ πρόχειρον εἰς συνῆσιαν παντὶ τῷ, ὄνομα μόνον ^κ

Et abat simul docebatque; cum alii mysteria, alii occulta sacra
 disciplinam suam appellarent; alii fabularum, alii musices, alii
 postremo diuinationis nomine eam induerent. Ita cum vilitate
 omnes spectarent unam, non una tamen dicendi utebantur
 figura. Postea vero nimia sapientiae copia cum lasciuire inci-
 perent homines, coeperunt et velum hoc sapientiae detrahere;
 ita philosophiam amictu suo spoliarunt, philosophiam in con-
 temtum adduxerunt, cuius eam obiecerunt, cuius tanquam
 scortum prostituerunt; neque aliud, quam solum rei nomen re-
 liquerunt,

Sectio β'.

g [διδασκαλίους ἀλύπους,] Vulgo
 διδασκαλείους, pro quo Step-
 hanus libenter rescriberet διδα-
 σκαλείους ἀλύπους. Nec id male.
 Nam διδασκαλεῖον est gymna-
 sium, seu locus, in quo doce-
 tur; διδασκαλία vero παραίνεσις,
 νουθεσία, prout Hesychius inter-
 pretatur. Propius tamen ali-
 quanto legendum διδασκαλίους
 ἀλύπους, nisi nos fallit Suidas.
 Sic enim ille: Διδασκαλεῖον, τὸ
 σχολεῖον διδασκάλιον δὲ, μάθημα.
 Non tamen diffiteor, διδασκάλιον
 pro mercede, quam magistro
 soluit discipulus, vilitatis adhi-
 beri. Vide Pollucem VI. 186.

h τῶν μὲν τελετὰς καὶ ὀργια-
 σμούς] Plato in Protogora p. 196.
 A. Ἐγὼ δὲ τὴν σοφιστικὴν τέχνην
 φημι εἶναι παλαιάν, τῆς δὲ μετα-
 χειριζομένης αὐτὴν τῶν παλαιῶν

ἀνδρῶν, φοβημένους τὸ ἐπαχθεῖς αὐ-
 τῆς, πρόσχημα ποιείσθαι καὶ προ-
 καλύπτεσθαι τῆς μὲν ποίησιν (οἷον
 Ὀμηρὸν τε καὶ Ἡσίοδον, καὶ Σιμωνί-
 νιδην) τῆς δὲ αὐτῶ τελετὰς τε καὶ
 χρησιμότητας, τῆς ἀμφὶ τῆ Ὀρφείας
 καὶ Μυσηίου — Μυσηϊκὴν δὲ Ἀγα-
 θουκλῆς τε ὁ ἡμέτερος πρόσχημα
 ἐποιήσατο etc. Ad hunc locum
 Maximus respexit.

i τοῖς αὐτῶ λόγους] Scribe
 αὐτῶν, suis doctrinis. M.

k πρόχειρον εἰς συνῆσιαν παντὶ
 [τῷ,] ὄνομα μόνον] Vulgo πρόχει-
 ρόν εἰς συνῆσιαν παντὶ, [τὸ] ὄνομα
 μόνον, vnde rescripsit Heinsius
 πάντα [καὶ] ὄνομα μόνον. Nos Mff.
 nostram lectionem debemus, ea-
 que prorsus est vera. De vetere
 per fabulas aliaque inuolucra
 philosophandi ratione videantur
 Macrobius in Somn. Sci-
 pionis

ἔργα καλῶς πλανώμενον ἐν δυσήνοισι σοφίσμασι. Τοιαύτῃ γὰρ τὰ μὲν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ἔπη, καὶ πᾶσα ἢ παλαιὰ μῦθα ἐκείνη καὶ ἔνθεος, μύθῳ χόρῳ ἔχει, καὶ ἀγαπᾶται αὐτῶν ἢ ἰσορία μόνον, καὶ τὸ προσηνὲς τῶν ἐπῶν, καὶ τὸ εὐαυθὲς τῆς ἀρμονίας, ὡς αὐλήματα, ὡς κιθαρίσματα· παροξῶν δὲ τὸ ἐν αὐτοῖς καλὸν, καὶ ἀποχειροτονεῖται τῆς ἀρετῆς. Καὶ Ὀμηρος μὲν ἀποκηρύττεται φιλοσοφίας, ὁ ἡγεμὼν τῶν γένους. Ἄφ' ἧ δὲ τὰ ἐκ Θράκης καὶ Κιλικίας σοφίσματα ἴτην Ἑλλάδα παρέδου, καὶ ἡ Ἐπικύρου ἄτομος, καὶ τὸ Ἡρακλείτου πῦρ, καὶ τὸ Θαλῆος ὕδωρ, καὶ τὸ Ἀναξιμένηος πνεῦμα^m, καὶ τὸ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος, καὶ ὁ Διογένης πίθος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν φιλοσόφων στρατόπεδα ἀντιτεταγμένα ἀλλήλοις καὶ ἀντιπαιωνίζοντα· λόγων μὲν πάντα μετὰ

liquerunt, quod ipsum ineptae quaedam cauillationes occuparunt. Eo igitur deuentum est, vt Homeri Hesiodique carmina, totaque antiqua illa et diuina musa, pro fabulis habeantur; nec aliud in iis, quam narrationes nudas, quam numerorum suauitatem, quam harmoniae elegantiam, sicut in tibia aliqua aut cithara, miremur: quod vero solum in iis admiratione est dignum, negligamus, nec virtutis nomine dignum censeamus. Ita Homerus e philosophorum numero eiicitur, philosophorum princeps. Ex quo enim sophisticae illae ex Thracia Ciliciaque inuasere Graeciam ineptiae, Epicuri atomi, ignis Heracliti, aqua Thaletis, Anaximenis spiritus, discordia Empedoclis, Diogenis doliolum, aliaque infinita philosophorum, quae inter se pugnant semper et concurrunt, agmina; omnia verborum plena coeperunt

pionis I. 2. et Proclus Theol. Platon. I. 4.

Ibid. παντί, τὸ ὄνομα μόνον etc.] Deleueram articulum τὸ, sed multo melius subueniunt Codices, παντί τῷ, ὄνομα μόνον etc. cuilibet. M.

Ἰ τὰ ἐκ Θράκης καὶ Κιλικίας σοφίσματα] Democritum tangit

Abderiten et Chrysippum Solensem. Vide, si nescis, Laërtium VII. 179. IX. 34. et Suidam.

ἢ τὸ Ἀναξιμένηος πνεῦμα,] Aërem dicit: hic enim philosophus ex infinito aëre cuncta gigni staturabat. Vide Ciceronem Acad. II. 37. Nat. Deor. I. 10. Minucium Felicem cap. XIX. aliosque plurimos.

H 4

π δεινῆ,

καὶ ψιθυρισμάτων, σοφιστῶν σοφισταῖς συμπιπτόντων·
ἔργα δὲ ἐρημία δεινῆ, καὶ τὸ θρυλλόμενον ἢ τῆτο τὸ
ἀγαθόν, ὑπὲρ ἧ δὲ δῖος καὶ διεσασίας τὸ Ἑλληνικόν,
εἰδὲς ὄρα.

γ'. Καὶ μὴν τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα^ο, ἐν οἷς ἔτι ἡ Ὀμή-
ρου ὡδὴ δυναστεύει, γενναῖα καὶ ἀληθῆ καὶ γνήσια φιλο-
σοφίας θρέμματα ἐπαίδευέν τε καὶ ἐξέτρεφεν. Ἐκε-
νης τῆς ὡδῆς θρέμμα ἦν Πλάτων· καὶ γὰρ ἐξομώσεται
τόνδε διδάσκαλον, ὄρα τὰ γνωρίσματα, καὶ συνήμα-
τῶν σπερμάτων.

Κεῖνος τοι τοιοῖδε πόδες^ρ, τοιαῖδε τε χεῖρες,
Ὀφθαλμῶν τε βολαί, κεφαλὴ τ', ἐφύπερθε τε
χαῖται,

ὥστε καὶ ἐπιτολμήσαιμι ἂν εἰπεῖν ἔγωγε, ἐμφερέστερον
εἶναι Πλάτωνα Ὀμήρῳ μᾶλλον, ἢ Σωκράτει^ρ; καὶ τοῖ

runt esse, nihil praeter fibilos sophistarum inter se contenden-
tium ubique audis; actio vero ipsa virtutis pro deserta iacet,
et tamen nusquam illud, quod omnes in ore habent, de quo
tota concertat Graecia, ipsum dico bonum, inuenies.

3. Cum antiqua illa, quae plane adhuc redolet Home-
rum, sapientiae ratio, generosos verosque ac genuinos philoso-
phiae protulerit, eduxeritque alumnos. Illius musae alumnus
erat Plato: licet enim praeceptorem hunc eieret, vestigia ap-
parent tamen, semen illius disciplinae se prodit;

Sic gressum, sic ille manus, sic ora ferebat,

Talis caesaries, et pulchri luminis ardor,

vt dicere non dubitem, nulli, quam Homero, magis similem
Platonem esse, quamuis Homerum fugere, Socratem sequi
videa-

η δεινῆ, καὶ τὸ θρυλλόμενον
etc.] Distingue: ἔργα δὲ ἐρημία
δεινῆ· καὶ τὸ θρυλλόμενον τῆτο, τὸ
ἀγαθόν, ὑπὲρ ἧ etc. M.

Section γ'.

ο [καὶ μὴν] τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα,
Ita vulgo. Duas vero primas
vocalas ideo delendas censeo,
quod in Mss. non reperiuntur.

Ibid. καὶ μὴν τὰ παλαιὰ ἐκεῖ-
να,] Vide ad XXXVIII, 2. M.

ρ Κεῖνος τοι τοιοῖδε πόδες,] Apud
Homerum Κεῖνος γὰρ etc. Vide
Odyss. Δ'. 149.

ρ ἢ Σωκράτει] Vulgo desunt
hae voces, quas ingenio suo
tribuit Heinsius. Sed eas Mss.
acceptas referre debuit; sic
enim

Ὁμηρον Φεύγη, καὶ διώκη τὸν Σωκράτην. Μὴ με οἰή-
θῃς τὰς Πλάτωνος Φωνὰς εἰκάζειν Ὁμήρω, καὶ τὰ ὀνό-
ματα, καὶ τὰ ῥήματα, (ἔσι μὲν γὰρ καὶ ταῦτα ἐκείθεν,
ἐκείνης τῆς ἀρμονίας ἀπορροή, ὡς ἐξ ὠκεανῆ ἢ Μαιῶτις,
ὡς ἐκ τῆς Μαιῶτιδος ὁ Πόντος, ὡς ἐκ τῆς Πόντος ὁ Ἑλ-
λήσποντος, ὡς ἐξ Ἑλλησπόντος ἢ Θάλασσα¹) ἀλλὰ
τὴν γνώμην τῆ γνώμῃ προσάγω², καὶ τὴν συγγένειαν

videatur velle. Nec existima, me dictionem Platoniam cum
Homericam, verba cum verbis, nomina cum nominibus conferre,
(tamen et haec ex eodem illo fonte musico, sicut ex oceano
Maeotis, ex Maeotide Pontus, ex Ponto Hellepontus, ex Hel-
lesponto mare defluxerunt) sed ex mente utriusque et sententiis

enim Reg. et Harleian. nec
aliter Paccii codex, ut ex eius
interpretatione manifestum.

¹ ὡς ἐξ Ἑλλησπόντος ἢ Θάλασ-
σα] Igitur, secundum Nostrum,
Aegaeum mare, quod Helle-
pontum excipit, proprie dice-
batur ἢ Θάλασσα: quod ego fal-
sum esse arbitror, et a nemine
ex Veteribus proditum: neque
probabile est, Aristidem, qui
Hymnum scripsit in *Aegaeum
Mare*, (p. 247. ed. Iebb.) silen-
tio transmissurum fuisse rem
tam insignem, et proposito suo
tam accommodam. Immo et
Maximus sibi ipse contradicit.
nam Diff. XXXIX, 5. dicit,
Aegaeum esse partem tantum
τῆς Θάλασσης, quemadmodum
Ionium, Myrtöum etc. Defectu
laborat locus; et legendum
autumo: ἢ δεῦρο Θάλασσα, vel
ἢ καθ' ἡμᾶς Θάλασσα. Diff. XLI, 1.
de Oceano: εἴτε τις ἐστὶ ποταμῶ
φύσις περὶ πᾶσαν τὴν γῆν εἰλημένον,
εἴτε ἀρχαὶ τῆς δεῦρο καὶ πηγῶ
Θαλάττης. XIV. 2. ἐκτοπίσαι τὸ

χωρίον ποιητικῶς μάλα τῆς καθ'
ἡμᾶς Θαλάττης. Idem est ἢ δεῦρο
et ἢ καθ' ἡμᾶς Θάλαττα, nempe,
totum istud systema aquarum
ab *Helleponto* usque ad *Fretum
Gaditanum*; quod Graecis et
Romanis usu erat notissimum,
et quod Latini pariter dicunt
Nostrum Mare. Mela I, 1. *id
omne, qua venit, quaque disper-
gitur, uno vocabulo NOSTRUM
MARE dicitur.* descriptionem
hanc *Nostris Maris* orditur Me-
la a *Freto*, et finit in *Palude
Maeotide*; paullo longius pro-
vehens, quam Maximus, qui
Helleponto concludit τὴν δεῦρο
Θάλασσαν. passim hac locutione
utitur Mela. Appianus τὴν ἐν-
τὸς Θάλασσαν hanc vocat, et in
ea recenset *Cycladas* et *Spora-
das* insulas, Praefat. ad *Ῥωμαϊκά*.
Longe arctioribus terminis Lu-
venalis Sat. V, 94. *Et iam de-
fecit NOSTRUM MARE: de Tyr-
rheno mari, seu ea parte illius,
quae Romae proxima fuit. M.*

² [τὴν γνώμην] τῆ γνώμῃ προσ-
άγω,]
H 5

ὄρω. Καὶ τὸτο μὲν σοι καὶ αὐτὸς παρ' ἐμῶν λελέξετα
ἐπανάγωμεν δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τὴν Ὀμήρου γνώμην, διεξ-
ίοντες περὶ αὐτῆς τὰ εἰκότα.

δ'. Δοκεῖ μοι Ὀμηρος, Φύσει τε κεχηρημένος ἐνθε-
τάτη, καὶ Φρονήσει δευνοτάτη, καὶ ἐμπειρία πολυτε-
πωτάτη, Φιλοσοφία ἐπιθέμενος δημοσιεῦσαι ταύτην
τοῖς Ἑλλησιν ἐν ἀρμονία τῇ τότε εὐδοκίμῳ. Αὕτη δ' ἦν
ἡ ποιητικὴ ἔτε δὲ Ἰωνικὴν ταύτην ἔθελῃσαι εἶναι αὐ-
τῶ, ἔτε ἀκρεβῶς Δωριον, ἔτε Ἀττικὴν ἀλλὰ κοινή
τῆς Ἑλλάδος. Ἄτε ἐν ξύμπασι διαλεγόμενος, ἀθροί-
σας ἀναμίξ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν καὶ ἀνακρεασάμενος
εἰς σχῆμα ὡδῆς, τὰ ἔπη εἰργάσατο ἢ προσηνῆ τε αἶμα
εἶναι καὶ ξυνετὰ πᾶσι, καὶ κεχαρισμένα ἐκάσους. Ἐ-

affinitatem noto. Qua de re alias commodius; nunc de Ho-
meri instituto, quae par est, dicamus.

4. Videtur mihi Homerus, cum et diuina naturae indole,
et iudicio exquisitissimo, et singulari rerum omnium esset prae-
ditus experientia, hoc consilio philosophiae se dedisse, ut sub
illa, quae tum temporis placebat, ratione metrica cum omnibus
eam communicaret. Illa autem erat poëtice: hanc ita propo-
suit, ut nec Ionicam, nec Doricam omnino esse vellet, aut Atti-
cam; sed quae toti esset communis Graeciae. Quippe cum
omnibus loqueretur, omnes quoque Graeciae totius linguas
in unam aliquam poëseos formam simul et contulit et miscuit:
quo quidem illud est consecutus, ut et accepta essent omni-
bus, quae scriberet, et perspicua; singulis vero iucunda.

Rurfus

ἀγῶ,] Sic recte Stephanus, cum
codex eius τὴν γῆν prae se fer-
ret. At Reg. et Harleian. ve-
ram lectionem repraesentant.
De re ipsa vide Proclum in Pla-
tonis Polit. pag. 393. et Hera-
clidem Ponticum Alleg. Homer.
p. 412.

Sectio δ'.

ε ἔτε δὲ Ἰωνικὴν ταύτην] Dion
Chrysostomus Orat. XII. pag.

213. Οὐχ ἓνα εἴλετο χαρακτῆρα
λέξεως (Homerus), ἀλλὰ πᾶσαι
τὴν Ἑλληνικὴν γλῶτταν διμεσμένην
τέως ἀνέμιξε, Δωριέων τε καὶ Ἰώνων,
ἔτι δὲ τὴν Ἀθηναίων, εἰς ταῦτο κε-
ράσας μᾶλλον, ἢ τὰ χρώματα δι-
ταφεῖς. Vide sis et Orat. XI.
p. 157. Hoc multis ostendit
scriptor Vitae Homericae in
Opusculis Galeanis p. 287. seqq.
ἢ τὰ ἔπη εἰργάσατο] Uterque
codex

θυμηθεὶς δὲ, ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ζυυετὸν ἐν ἅπαντι, τὸ δὲ πολὺ δημαγωγείσθαι Φιλεῖ, ἐδετέρω τῷ γένει ἀποκεκριμένην τὴν ποίησιν ἐξεργάσατο καθάπερ ὁ Ἡσίοδος, χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων^x, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη, ὅσιν ἐξ ἧς ἔφυ· χωρὶς δὲ αὐτῶ πεποιήντα οἱ θεοὶ λόγοι, ἅμα τοῖς λόγοις θεογονία γ· χωρὶς δ' αὖ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸν βίον, ἔργα τε, ἃ δραστέον, καὶ ἡμέραι, ἐν αἷς δραστέον. Οὐχ ἔτω τὰ Ὀμήρου ἔχει, ἐδὲ ἀποκρίεται ἕκαστα χωρὶς, ἐδ' αὖ φέρεται ἀκρίτως πάντα ἐν πᾶσιν· ἀλλὰ γε ἦν τὸ σχῆμα αὐτῶ τῷ λόγῳ, οἱ μῦθοι ἔχουσιν οἱ Τρωϊκοὶ λόγοι καὶ τὰ τῷ Ὀδυσσεύος παθήματα^z.

Rursus cum in toto genere humano paucissimos esse sciret, qui bene iudicarent, maximam vero partem populariter duci malle; nec in horum, nec in illorum, peculiariter gratiam poesin diuisit suam: quod ab Hesiodo est factum, qui primum in opere peculiari heroum familias et genera recensuit, initioque a mulieribus facta, quo e genere, quibus e matribus, oriundi essent singuli, demonstrat; rursus theologiam conscripsit, cum qua deorum generationem coniungit; ut omittam, quae ad vitam moreisque formandos conscripsit, ubi et opera, quae agenda sunt, et dies, quibus agi debent, praescribit. Non eo modo Homerus scripsit, nec enim singula in eo aut distincta seorsim, aut omnia inter se confusa sunt: at primo operis totius forma, sub qua latent reliqua, fabulosa narratio: rursus alia in eo opere, quod de Troianis rebus; alia in eo tractat, quod de Vlyssis mi-

codex ὦν τὰ ἔπη. Forsan αὐτῶ τὰ ἔπη.

x τῶν ἡρώων,] De ἠρωογονία, mulierum catalogo, reliquisque, quae nostro memorantur, operibus Hesiodi vide cl. Fabricium Biblioth. Graec. lib. II. cap. VIII. 5. seqq.

γ ἅμα τοῖς λόγοις θεογονία] Deest Coniunctio, καὶ ἅμα, et, nisi fallor, articulus, ἢ θεογονία, ut οἱ θεοὶ λόγοι. Paulo ante: εἰς σχῆμα ἡδῆς, τὰ ἔπη εἰργάσα-

τῶ. post vocem ἡδῆς Codd. addunt ὦν. Forte εἰς σχῆμα ἡδῆς, τὰ ἔπη etc. M.

z ἔχουσιν οἱ Τρωϊκοὶ λόγοι καὶ τὰ τῷ Ὀδυσσεύος παθήματα] Vulgo [καὶ ἄλλα μὲν] ἔχουσιν οἱ Τρωϊκοὶ λόγοι, [ἄλλα δὲ] τὰ τῷ Ὀδυσσεύος παθήματα. Voces autem, quas omisimus, non agnoscunt Reg. et Harleian. sed ita plane locum repraesentant, ut edidimus.

Ibid. μῦθοι. ἔχουσιν οἱ Τρωϊκοὶ λόγοι

μέμικται δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ θεολογία σαφής, καὶ πολι-
τείας ἥθος, καὶ ἀρετὰ ἀνθρώπων, καὶ μοχθηρία, καὶ
παθήματα, καὶ συμφορὰ, καὶ εὐτυχία· καὶ τέτατον
ἕκαστον ὑποθέσεις οἰκείας ἔχει, οἷον εἰ ξυνίης παναρχμ-
νιόν τι ὄργανον, παντοδαπὰς μὲν φωνὰς ^a, πάσαις δὲ
ἄλλαις ὁμολογημένας ^b. Μᾶλλον δὲ ἔτως· Ἦδη πε-
θεάσω ἀθροισμα ὀργάνων, αὐλὸν ἠχῆντα, καὶ λύραν
ψαλλομένην, καὶ ᾠδὴν χορῶ, καὶ σάλπιγγα ἀναμύξ,
καὶ σύριγγα, καὶ ἄλλ' ἅτλα ὀργάνων εἶδη καὶ ὀνόματα·
ᾧν ἕκαστον πεποιήται μὲν κατὰ οἰκείαν τέχνην, συντί-
τακται δὲ πρὸς τὸ πλησίον κατὰ κοινὴν μῦσαν.

seria reliquit: ita tamen, vt theologica, vt politica, tam hic, quam
ibi, immisceat manifesta; vt virtutes, vt improbitatem homi-
num, vt affectiones, vt fortunas tam aduersas proponat, quam
secundas: quae omnia tamen diuersi argumenti sunt; non al-
ter, quam si instrumentum dari possit musicum, quod omnes
simul harmonias coniungeret, cuius voces omnes inter se con-
venirent. Aut ita potius: Nescio, an audieris vnquam multa
simul instrumenta, tibiae sonum, lyrae vocem, chori cantum,
cumque his tubam simul fistulamque, et si quae alia instrumen-
torum aut nomina, aut genera sunt, cum humanae vocis con-
centu, vna inter se misceri; quorum singula cum peculiari fiant
arte, tamen ita temperata sunt cum singulis, communem vt
efficiant musam.

5. Et,

λόγοι etc.] Ita edidit Cl. Vir ex
Codd. Regio et Harleiano. Sed
melius, vt mihi videtur, in Con-
textu retenta fuisset Vulgata
Lectio, quae itidem ex Mss.
opinor, venit, καὶ ἄλλα (f. ἄλλο,
scil. σχῆμα) μὲν ἔχουσιν οἱ Τρωϊκοὶ
λόγοι, ἄλλα (f. ἄλλο) δὲ τὰ Ὀδυσ-
σέως παθήματα: quia Haec in-
telligi possunt; Istis vero, pro-
vt nunc eduntur, non subest
sensus. Scribo: οἱ μῦθοι, ἃς ἔχε-
σιν etc. Per voces οἱ Τρωϊκοὶ λό-

γοι intelligit *Iliada*; per τὰ
Ὀδυσσέως παθήματα, *Odyssæam*. M.

^a παντοδαπὰς μὲν φωνὰς.] Scri-
bo: μὲν ἰέν φωνὰς. sic Diff. VI, 5.
τὴν αὐτὴν φωνὴν ἰέντας. VII, 1.
τὰς τῷ Ἀγαμέμνονος ἰέντες φωνὰς.
Euripides *Phoeniss.* V, 327. Δα-
κρυόεσσαν ἰεῖσα, sc. φωνὴν. M.

^b πάσαις δὲ ἄλλαις ὁμολογημέ-
νας.] Lege πάσας δὲ ἄλληλαις
ὁμολογημένας, quod et Heinsius
monuit.

Sectio

ε. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, ἡ Ὅμηρος ποίησις τοιάδε τις ἐστίν, οἷον εἰ καὶ ζωγράφον ἐννοήσαις Φιλόσοφον, Πολύγνωτον, ἢ Ζεῦξιν, μὴ γράφοντα εἰκῆ· καὶ γὰρ τέτων ἔσαι τὸ χεῖμα διπλῶν, τὸ μὲν ἐκ τῆς τέχνης, τὸ δὲ ἐκ τῆς ἀρετῆς· κατὰ μὲν τὴν τέχνην, τὰ σχήματα καὶ τὰ σώματα εἰς ὁμοιότητα τῶ ἀληθῶς διασώζοντι· κατὰ δὲ τὴν ἀρετὴν, εἰς μίμησιν τῶ κάλλους τὴν εὐσχημοσύνην τῶν γραμμῶν^α διατιθέντι. Ταύτη μοι καὶ τὰ Ὅμηρος σκοπεῖ, ὡς ἔστι χεῖμα διπλῶν, κατὰ μὲν τὴν ποιητικὴν ἐντεταγμένον εἰς μῦθος σχῆμα, κατὰ δὲ Φιλοσοφίαν εἰς ζῆλον ἀρετῆς καὶ ἀληθείας γινώσιν

5. Et, vt breuius dicam, talis est Homeri poësis, qualis pictura Polygnotti futura erit, aut Zeuxidis, si simul pictores illi fiant philosophi, aut nihil pingant temere: duplicem enim sibi scopum proponent, quorum alter artem, alter spectabit virtutem; quod ad artem, vt figuræ ac corpora veritatem referant; quod ad virtutem, vt congrui linearum ductus ipsam diligenter repræsentent pulchritudinem. Ita et de Homeri iudica libris, duo in iis esse spectanda; quorum alterum ad poësin pertinet, et fabulæ speciem habet; alterum ad philosophiam, et virtutem commendat, veritatem docet.

Statim

Seçtio ε.

ε καὶ γὰρ [τέτων] ἔσαι τὸ χεῖμα διπλῶν,] Necessario legendum καὶ γὰρ [τέτων] ἔσαι τὸ χεῖμα διπλῶν. Alioquin enim non est, quo referas διασώζοντι et διατιθέντι, quæ paullo post sequuntur.

α τὴν εὐσχημοσύνην τῶν [γραμμῶν] Scaliger et Heinſius malunt τὴν εὐσχημοσύνην τῶν [γραμμῶν]. Non opus est: nam γράμμα *picturam* significat. Etymologus: Γράμμα, τὸ ζωγραφίμα. Hesychius: Γράμματα, τὰ ζωγραφίματα. Sic in illo Theophrasti sumitur:

Ποῖοι ζωγράφοι τ' ἀκριβῆα [γράμματ'] ἔγραψαν;

Exstat Idyll. XV. 81. Vide ſis et Euripidem Ione v. 1146. ac Aelianum V. H. II. 3.

ε διασώζοντι. — διατιθέντι.] Loquitur de ζωγράφῳ philoſopho, in ſingulari numero: unde γράφοντα paullo ante dixit, non γράφοντας. hinc patet, pro τέτων legendum eſſe τέτων (ſc. ζωγράφῳ) διασώζοντι et διατιθέντι, Conſtructione ita poſtulante. Et ſic *Dauifus*. Caeterum pro τὰ σχήματα καὶ τὰ σώματα, opinor, legendum χεῖματα. vide XV, 6. vbi idem mendum.

Μοχ,

συντεταγμένον. Αὐτίκα πεποίηται αὐτῷ ἐν τοῖς λόγοις
μειράκιον Θεσσαλικὸν καὶ ἀνῆς βασιλικὸς, Ἀχιλλεύς
καὶ Ἀγαμέμνων· ὁ μὲν ὑπ' ὀργῆς εἰς ὕβρι προφερόμε-
νος ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ δὲ Ἀχιλλεύς προπηλακισθεὶς με-
νιῶν εἰκόνες παθῶν, νεότητος καὶ ἐξουσίας. Ἀντίθε-
τοι ἑκατέρῳ ἰ τὸν Νέστορα, παλαιὸν χρόνῳ, ἀγαθὸν
Φρονεῖν, δεινὸν εἰπεῖν. Πάλιν αὖ Θεσπίτης πεποίηται
αὐτῷ αἰσχερὸς ἰδεῖν, Φωνῆν ἐπεσβόλος, γνώμην ἀτα-
κῆτος· εἶος εἶναι εἰκὼν ἀκολάστου δήμου. Ἄλλ' ἀντίθε-
τοι καὶ τῷ ἄνδρα ἀγαθόν, ἡγεμόνα ἀκριβῆ, ἐπιπορευ-
μενον·

ἽΟντινα μὲν ε βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα ἐφεύροι,

Τὸν ῥ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παρασάς·

ἽΟν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἰδοι, βοῶντά τ' ἐφεύροι,

Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν.

Statim in ipso operis principio introducuntur duo, alter Thes-
salicus adolescens, alter rex, sed aetate maior; Achilles, dico,
et Agamemnon; quorum hic prae nimia ira in contumeliam
erumpit, ille contumelia affectus incipit irasci: hic effigies
diuerforum habes affectuum, iuuentutis alterum, alterum po-
tentiae. Oppone utrique Nestorem, qui et aetate prouectus,
et prudentiae singularis, et admirabilis est facundiae. Rursus
inducitur ab eo Thersites, visu deformis, lingua maledicus, mo-
ribus incompositis; ut plane populi effrenis agnoscas imagi-
nem. Oppone et huic virum bonum, ducem perfectum, qui
superuenit:

*Hic quemcunque virum regum de stirpe videres,
Lenibus hunc verbis adstans retinebat euntem;
Quem vero e populo clamantem, et vana mouentem,
Hunc sceptro percussit.*

Mox, pro ἐντεταγμένον et συντετα-
μένον conieceram ἐντεταγμένον et
συντεταγμένον, quemadmodum
saepe loquitur Maximus. Con-
firmant codices. Deinde di-
stingue: Αὐτίκα πεποίηται αὐτῷ
etc. Exempli gratia. M.

An
f' Ἀντίθετος [τοῖ] ἑκατέρῳ] Vul-
go deest vox media, quam nos
ex Reg. et Harleian. reposuimus.
g' ἽΟντινα μὲν] Iliad. v. 188.
seqq. Noster autem memoriae
vitio scripsit ἄνδρα ἐφεύροι, cum
ἄνδρα κειμήν legatur in exem-
plaribus

Ἄρα σοι εἰ δοκεῖ αὐτὸ τῆτο, εἰ καὶ ὁ Σωκράτης ἢ τῆς
 μὲν βασιλικῆς καὶ ἐξόχως ἀνδρας ἀγαθοῖς λόγοις γεραί-
 ρων, καὶ ἀποδεχόμενος, Τίμαιόν τινα, ἢ Παρμενίδην,
 ἢ ἄλλον βασιλικὸν ξένον

Ὁν δ' αὖ δῆμος τ' ἀνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' Ἐφεύροι,
 τῆτον ἐλαύνων τῶ λόγῳ, Θρασύμαχόν τινα, ἢ Πῶλον,
 ἢ Καλλιλέα, ἢ τινα ἄλλον λαβητῆρα καὶ ἐπεσβόλον;

5. Πάλιν αὖ ἐπανίωμεν ἐπὶ τὸν Ὅμηρον, καὶ τῆς
 παρ' αὐτῶ βαρβάρους καὶ γὰρ ἐνταῦθα ὄψει ἀρετὴν
 καὶ κακίαν ἀντιτεταγμένας ἀλλήλαις ἀκόλαστον μὲν
 τὸν Ἀλέξανδρον, σώφρονα δὲ τὸν Ἐκτορα κ. δειλὸν τὸν
 Ἀλέξανδρον, ἀνδρεῖον τὸν Ἐκτορα καὶ τῆς γάμους αὐ-

An aliud tibi facere videtur Socrates, cum regales principesque
 viros lenibus verbis demulcet et excipit; utputa Timaeum, aut
 Parmenidem, aliumue regium hospitem:

*Quem vero e populo clamantem, et vana mouentem,
 Adspicit,*

hunc oratione aspera increpat; puta Thrasymachum aliquem,
 aut si quis alius conuiciator et maledicus?

6. Rursus ad Homerum redeamus, eiusque barbaros: nam
 et hic vitia virtutesque inter se oppositas videbis; intemperan-
 tiam Paridis, temperantiam Hectoris; timiditatem Paridis,
 fortitudinem Hectoris: quin et coniugium eorum si con-
 sideres,

plaribus Homericis; nec aliter
 Maximus habet Differt. XXI. 9.
 Frequens erat in hisce versu-
 bus laudandis Socrates; qua
 de re vide Xenophontem Me-
 mor. lib. I. cap. II. 58. seqq.

h Ἄρα σοι εἰ δοκεῖ αὐτὸ τῆτο,
 [εἰ καὶ] ὁ Σωκράτης. Loci mens
 flagitat, ut rescribamus: Ἄρα
 σοι εἰ δοκεῖ αὐτὸ τῆτο [ποιεῖν]
 ὁ Σωκράτης etc.

Ibid. Ἄρα σοι εἰ δοκεῖ αὐτὸ
 τῆτο, εἰ καὶ ὁ Σωκράτης τῆς μὲν
 etc.] Sine sensu. Lego: Ἄρα
 σοι εἰ δοκεῖ αὐτὸ τῆτο εἶναι ὁ Σω-

κράτης, τῆς μὲν etc. *nonne hoc
 tibi videtur esse ipse Socrates?
 De phrasi αὐτὸ τῆτο ὁ Σωκράτης
 vide ad XXIV, 9. αὐτὸ ἢ Σωκρά-
 τες τέχνη. M.*

i ἢ Πῶλον, ἢ Καλλιλέα, ἢ τινα]
 Vulgo desunt hae voces. Eas
 autem dant Reg. et Harleian.
 sic et Paccii codex, vnde Ste-
 phanus illas Maximii verbis ad-
 dendas censuit. Vide cl. Ga-
 takerum ad Antonini VII. 66.

Sectio 5.

k σώφρονα [δὲ] τὸν Ἐκτορα]
 Vulgo deest vocula secunda,
 quam

τῶν ἐξετάζης, ὁ μὲν ζηλωτὸς, ὁ δὲ ἐλεεινός· ὁ μὲν ἐπα-
ρατος, ὁ δὲ ἐπαινετός· ὁ μὲν μοιχικός, ὁ δὲ νόμιμος.
Θέασαι δὲ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς νενεμημένας κατ' ἀ-
δρα, τὴν μὲν ἀνδρείαν κατὰ τὸν Αἴαντα, τὴν δὲ ἀγγί-
νοιαν κατὰ τὸν Ὀδυσσεά, τὸ δὲ θάρσος κατὰ τὸν Διο-
μήδην, τὴν δὲ εὐβελίαν κατὰ τὸν Νέστορα αὐτόν¹. οὗτος
ἄρα εἰκόνα ἡμῖν ὑποτίθεται χρηστῆ βίης, καὶ ἀρετῆς ἀκρι-
βῆς, ὥστε ἀπέδωκεν αὐτῷ ἡμισυ μέρος τῶν αὐτῆ ἐξ-
γῶν^m. Καὶ ταῦτα μὲν, ὡς συλλήβδην εἰπεῖν, ἔχρη-
βραχέα μακρῶν λόγων.

ζ'. Εἰ δ' ἔτι χρὴ καὶ περὶ Θεῶν ὀλίγα ἄτ[τα] δέει-
ματα τῆς Ὁμήρου γνώμης ἐνέγκασθαι, ἐνὶ τῷ παρὰ

fideres, alter hac in parte felix, alter miseratione dignus est;
alter detestandus, laudandus alter; alter adulter, alter legitimus
maritus est. Confidera et reliquas virtutes viritum diuinas; for-
titudinem Aiaci, solertiam Vlyssi, audaciam Diomedi, consilii
prudentiam Nestori tribuit; in qua probae vitae absolutaeque
virtutis imaginem habemus, quare alteram illi operum suorum
partem Agamemnon adscribit. Et haec quidem, ut paucis ab-
soluam, nihil aliud, quam quaedam eorum, quae ab eo multis
proponuntur, sunt vestigia.

7. Quod si et de diis nonnulla, e quibus Homeri in-
stitutum appareat, adferre lubeat, cum vnico Platonis ex-
emplo,

quam nos ex Harleian. resti-
tuimus.

[κατὰ τὸν Νέστορα αὐτόν.] Sic
Paccii Stephanique codices.
Et sane Nestor adeo prudens
erat consiliarius, ut ait Aga-
memnon Il. B'. 372. si

Τοῖσ' τοῖς δέκα μοι συμφράδμονες
εἶεν Ἀχαιῶν,

τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις
Πριάμοιο ἀνακτος.

Vide Dionem Chrysostomum
Orat. II. p. 22. D. et Cicero-
nem de Senect. cap. X. Reg.
tamen et Harl. dant κατὰ τὸν

Ὀδυσσεά αὐτόν, cuius ἀγγίνοιαν
iam laudauerat. Ex codicibus,
ut opinor, excidit vocabulum.
Lego: κατὰ τὸν Νέστορα [Ὀδυσ-
σεά] αὐτόν ἔτος (scilicet Home-
rus) ἄρα εἰκόνα ὑποτίθεται etc.

Ibid. κατὰ τὸν Νέστορα αὐτόν
ἔτος ἄρα] Pro Νέστορα Codices
habent Ὀδυσσεά. Vnde sagaci-
ter *Dauisius* emendauit, κατὰ
τὸν Νέστορα. Ὀδυσσεά αὐτόν ἔτος
ἄρα etc. quam ego optimam et
certissimam restitutionem exi-
stimo. M.

ἢ ἀπέδωκεν αὐτῷ ἡμισυ [μέρος]
τῶν

Πλάτωνος ^η, ὡς περ εἰκόνι, τὰ λοιπὰ εἰκάζομεν, κατὰ τὸ ἦθος τῆς λόγῃ, τὰ πρεσβύτερα τοῖς νεωτέροις· ἐπεὶ περ ταύτη κριτέον. «Ὁ γὰρ δὴ μέγας ἐν ἄρανῶ Ζεὺς,» λέγει πρ καὶ ὁ Πλάτων ^ο. καὶ ὀχεῖται αὐτῶ ὁ Ζεὺς ἐπὶ πηλνῆ ἄρματος, καὶ ἠγεῖται θεῶν. Ὀμήρῳ δὲ ὁ στρατηγὸς Ζεὺς λέγει

Μῆτε τις ἐν θήλεια θεὸς ρ τόδε, μῆτε τις ἄρσιν
Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
Δινεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.

Καὶ μετὰ τῆτο αὐτῶ καὶ τὸ ἄρμα ζεύγνυται, καὶ οἱ ἵπποι θέχσιν

Ἐκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντες ρ.

Ζεύγνυται δὲ καὶ Ποσειδῶνι ἄρμα ἐν θαλάτῃη

emplo, tanquam imagine quadam, conferemus reliqua, antiqua dico cum recentioribus, ut orationis appareat indoles; siquidem hoc potissimum nunc agimus. *Magnus namque in coelo Iupiter*, ait Plato alibi; Iouemque introducit, qui alato inuehitur curru, deosque ducit reliquos. Apud Homerum imperator reliquorum ita loquitur Iupiter:

*Ne quis, siue deus, seu sit dea, gaudeat illos
Sermones nobis euertere; sed mea quisque
Consilia prober, ut confestim facta sequantur.*

Et cum dicto curru illi iungitur, equi currunt

Veloces, pulchreque aurato crine comantes.

Etiam Neptuno in mari curru iungitur:

Sic

αὐτῆ ἔργων.] Vulgo deest μέρος, quod ex Reg. et Harleian. reuocauimus. Heinsius autem scribendum censet: ἀπέδωκεν αὐτῶ ἡμισυ τῶν αὐτῆ ἔργων [δ' Ἀγαμέμνων.] Hoc autem nullibi facit rex ille; sed Homerus τὴς τρωϊκῆς λόγῃς καὶ τὰ τῆ Ὀδυσσεύς παθήματα duobus voluminibus panxit, ideoque μέρος ἡμισυ τῶν αὐτῆ ἔργων Ulyssis memoriae consecrauit.

MAX. TYR. P. II.

Sectio ζ'.

η ἐνὶ τῷ παρὰ Πλάτωνος.] Scribe, ἐνὶ τῷ, id est, τινι, vni alicui. M.

ο λέγει πρ καὶ ὁ Πλάτων.] Respicit ad Platonis Phaedrum p. 244 345. Vide nos ad Dissert. X. 4.

ρ Μῆτε τις ἐν θήλεια θεός.] Iliad. θ'. 7. seqq.

ρ Ἐκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντες.] Lege κομόωντε, prout apud

I

apud

Βῆ δ' ἐλάαν^r ἐπὶ κύματ', ἀταλλε δὲ κήτε ὑπ'
αὐτῶ.

Ἔχει δὲ καὶ ὁ Ἄδης αὐτῶ τρίτην ἀρχήν. Τριχθὰ δὲ
Ὀμήρω δέδασαί τὰ πάντα^s. Ποσειδῶν μὲν ἔλαχε
Πολιὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ,

Ἄδης δ' ἔλαχε

Ζόφον ἠερόεντα,

Ζεὺς δὲ ἔρανον. Ὡς τῆς δικαίας καὶ φιλοσόφου νομῆς.
ἢ. Εὐροῖς δ' ἂν καὶ ἄλλας παρ' Ὀμήρω ἀρχὰς καὶ
γενέσεις παντοδαπῶν ὀνομάτων, ἃν ὁ μὲν ἀνόητος ὡς μύ-
θων ἀκρίβει, ὁ δὲ φιλόσοφος ὡς πραγμάτων. Ἔστιν αὐ-
τῶ καὶ ἀρετῆς ἀρχή· ἀλλ' Ἀθηνᾶ λέγεται, καὶ τῶ
ἔχοντι παρῖσταται ἐν πάντεσσι πόνοισιν^t. Ἔστι καὶ ἔρα-
νος· ἀλλὰ τὴν αἰτίαν ἢ Ἀφροδίτη ἔχει, καὶ τῆς κερ-
κρᾶτῆ, καὶ μεταδίδωσι τῆς πόθου. Ἔστι καὶ τέχνης

Sic fluctus petit, heic exsultant maxima cete.

Pluto illi tertium regnum obtinet. Trifariam enim Homero
diuisa sunt omnia: Neptuno tribuitur,
canis ut uiuat semper in undis

Aequoris;

Pluto incolit

tristes caliginis umbras;

Iupiter vero coelum. O accuratam diuisionem, vereque philo-
sophicam!

8. Sunt et alia apud Homerum diuersarum rerum prin-
cipia et ortus, quae dementes pro fabulis habent, philosophi
pro rebus grauissimis. Inuenies virtutis principium; sed sub
Mineruae nomine, quae praestantibus uiris quocumque in la-
bore fert subsidium. Est et amoris; sed Veneri adscribitur,
quam cesto praeficit, quae amorem immittit. Est et artificii;
sed

apud Homerum scribitur Iliad. ο'. 189.
ε'. 42. Vox enim ἀκυπέτα dua-
lis est numeri.

^r Βῆ δ' ἐλάαν] Iliad. N'. 27.

^s Τριχθὰ δὲ — πάντα etc.]

Haec et sequentia legantur

apud Homerum Iliad. ο'. 189.
Vide sis Heraclidem Ponticum
Alleg. Homer. p. 465.

Sectio η.

^t παρῖσταται ἐν πάντεσσι πόνοι-
σιν.] Odyss. N'. 301.

η. 261

ἀλλ' ὁ Ἥφαιστος τὴν αἰτίαν ἔχει, καὶ τῷ πυρὸς κρατεῖ,
καὶ μεταδίδωσι τῆς τέχνης. Ἄρχει δὲ αὐτῷ καὶ
Ἀπόλλων χορῶν, καὶ Μῦσαι ᾠδῆς, καὶ Ἄρης πολέμου,
καὶ Αἴολος πνευμάτων, καὶ Ὠκεανὸς ποταμῶν, καὶ Δη-
μήτηρ καρπῶν καὶ ἔδεν μέρος Ὀμήρω ἄθεον, ἔδεν δυ-
νάσθ' ἀπορον, ἔδεν ἀρχῆς ἔρημον, ἀλλὰ πάντα μετὰ
θεῶν λόγων, καὶ θεῶν ὀνομάτων", καὶ θείας τέχνης.
Κὰν ἐπὶ τὰ σοιχεῖα ἔλθῃ καὶ τὸν τῶν πόλεμον, ὅψει
μάχην ἐν τῷ Τρωϊκῷ πεδίῳ, ἔ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, καὶ
ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων, αἵματι ρεῖσθης τῆς γῆς· ἀλλὰ
πυρὸς καὶ ποταμῶν μάχην^x, τῷ μὲν οἰδαίνοντος καὶ ἀνι-
σαμένθ' λαμπρῷ καὶ συνεχεῖ τῷ κύματι, τῷ δὲ ταῖς δί-
ναις ἐμπίπτοντος ἀκμαία ριπῇ, φλέγοντος μὲν τὰς κό-
μας καὶ τὸ κάλλος τῷ ποταμῷ, ἰτέας καὶ μυρϊκας καὶ
λωτὸν καὶ θρύον, φλέγοντος δὲ αὐτῷ τὰ φορήματα καὶ
τὰ θρέμματα,

sed hoc Vulcani est, qui igni praeficitur, qui artes hominibus
trahit. Apollo choreas orditur, Musae cantum, bellum Mars,
ventos producit Aeolus, fluuios Oceanus, fruges Ceres: vt nulla
pars naturae totius sit Homero sine diis, sine praefecto, sine
imperio; sed omnia diuinis nominibus, omnia diuinis sermo-
nibus, omnia diuinis abundant artibus. Quod si elementa eo-
rumque spectes discordiam, videbis pugnam in Troiano campo,
non Graecos inter eorumque aduersarios, non caedentes inter
cadentesque, sanguine inundata terra: sed ignis et fluuii, quo-
rum alterum intumescere videbis, magnisque ac crebris affur-
gere vndarum fluctibus; alterum violento impetu ipsis fluuii
incumbere vorticibus, comasque eius ac totum ornatum ambu-
rere, salices videlicet et myricas, lotumque et iuncos; tum alu-
mnos eius, et quae fert reliqua,

Anguil-

ii θεῶν λόγων, καὶ θεῶν ὀνομά-
των,] Vulgo θεῶν ὀνομάτων, καὶ
θεῶν λόγων. Ordinem verbo-
rum, quem recepimus, exhi-
bent Reg. et Harl.

x πυρὸς καὶ ποταμῶν μάχην,]
Accuratius dixisset πυρὸς καὶ

ἕδατος, cum loquitur de ipsis (σοι-
χεῖοις) elementis Ignis et Aquae.
Deinde, pro λαμπρῷ κύματι, scri-
bendum forte λάβρω, vehementer:
vt Diss. V, 4. λάβρον ὄχε-
τόν, vehementem cursum aqua-
rum. M.

Τείροντ' ἐγγέλυες ὕ τε καὶ ἰχθύες, οἱ κατὰ δῖνας,

Οἱ κατὰ καλά ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ἄπαυτος δ' ἂν ἦν ὁ πόλεμος ἔτος, ἀλλὰ ἡ Ἡρα σπέν-
δεται καὶ διαλύει τὸν πόλεμον, καὶ τὰ σοιχεῖα συνάγει.
Ἔα μοι ταυτὶ τὰ αἰνίγματα· σκόπει τὰ σά, τὰ ἀν-
θρώπινα.

δ'. Οὗτός σοι πολιτείας τρόπος^a ἔκ ἐν Πειραιεῖ
πλατῆόμενος, ἔδδ' ἐν Κρήτῃ νομοθετούμενος^b, ἀλλ' ἐπὶ
προφάσει Ἡρωικῆ ὑπὸ φιλοσόφου δεικνύμενος^c, δι' αἰ-

Anguillae, piscesque alii, qui flumine pulchro

Hinc atque hinc duxere choros, torrenzur ubique.

Nec componi pugna nisi Iunonis interuentu potuisset, quae
contentionem dirimit, bellum componit, elementa coniungit.
Sed hanc allegoriam praetermittamus; ac ea potius, quae no-
stra sunt, quae ad hominem spectant, videamus.

9. Haec reipublicae forma non in Pyraeeo fingitur,
neque in Creta sancitur; sed a vero philosopho heroicis exemplis,
heroica

γ [Τείροντ' ἐγγέλυες] II. Φ'. 353.

z [Ἄπαυτος] δ' ἂν ἦν ὁ πόλεμος]

Vulgo ἄπειτος, quod ad rem non
facit: quare legendum esse
ἄσπειτος omnes fassuri Stepha-
no videntur. At Maximi manu
suppeditavit Harleian. Pa-
riter apud Eusebium de Laud.
Constantini cap. XVI. p. 766.
vbi codices habent ἀνήρητό τε
ἀθρόως ἢ ἐξ αἰῶνος [ἄπειτος] καὶ
ἀκατάλληλος τῶν ἐθνῶν ἔχθρα,
Henr. quidem Valesio placet
ἄσπειτος, sed pari iure rescribi
potest ἄπαυτος. Sic apud Sex-
tum Empiricum Pyrrhon. Hy-
pot. III. 21. §. 175. in Codd.
est: εἰς [ἄπειτον] ἐμπύπτοι πόλε-
μον. Sic etiam aduers. Mathem.
lib. XI. §. 36. Vtrobique repo-
nunt ἄσπειτον, licet ἄπαυτον ae-
que bene legi queat.

Ibid. Ἄπειτος δ' ἂν ἦν ὁ πόλε-
μος] H. Stephanus legit ἄσπειτος,
idem, quod multo vfitatius ἄσπει-
τος: et ita Kühnius ad Pollucis I,
10. p. 102. Coniicio, ἄπαυτος,
sine sine, vt XVIII. 6. ἄπαυσι
θυμοί. IV, 3. δρόμον ἄπαυτον. Phi-
lo p. 598. λύτης ἄπαυτος. Et iam
sic editum video. M.

Sectio 9'.

a Οὗτός [σοι] πολιτείας τρόπος]
Sic vterque codex, vulgo οὗτος
[τῆς] πολιτείας τρόπος.

b ἔκ ἐν Πειραιεῖ πλατῆόμενος,
ἔδδ' ἐν Κρήτῃ νομοθετούμενος,] Re-
spicit ad Platonis Dialogos de
Rep. deque Legibus. Postero-
res in Creta finguntur habitū,
prioris in Piraeo.

c ἀλλ' ἐπὶ προφάσει Ἡρωικῆ
ὑπὸ φιλοσόφου δεικνύμενος,] Quid
Philosopho cum προφάσει Ἡρωικῆ
κῆ?

κονομίας Ἡρωϊκῆς ἀρχοντες αὐτῶν, προβαλεόμενοι ἀριεῖς ἀγαθοὶ, προπολεμῶντες γυνὴ σώφρων, ἀντιταττομένη ὑβρισταῖς νεανίαις βασιλεὺς δίκαιος, ξενοδοχῶν ἀλήτην ξένον ἀνὴρ σώφρων ἢ παντοίαις συμ-

heroica operis forma, delineatur: hic principes, qui ipsi res gerant, sed non sine maturo consilio videbis; hic belli duces praestantissimos, sed qui in acie praecedunt; hic castam in medio libidinofissimorum iuuenum mulierem; hic regem probum, qui erronem excipit hospitio; virum bonum, qui omnibus calamitatibus

κῆ? ad Poëtas pertinent Heröes: Philosophorum materies est *Virtus moralis*. Omnino legendum: ἐπὶ προφάσει ἡθικῆ, proposito morali: quod etiam patet ex sequentibus, in quibus designari vides *Quatuor* istas Virtutes ἡθικὰς, *Fortitudinem*, ἀριεῖς ἀγαθοὶ. *Temperantiam*, γυνὴ σώφρων. *Iustitiam*, βασιλεὺς δίκαιος. et *Prudentiam*, ἀνὴρ σώφρων. vnde Anaxagoras dixit, Homeri poësin esse Tractatum de *Virtute* et *Iustitia*, Laërtius Lib. II. sect. II. plane vt Noster supra, sect. 5. vide et Longinum περὶ Ἑψ. sect. IX. M.

d ἀνὴρ ΣΩΦΡΩΝ,] De Vlyffe loquitur. Sed cum paulo ante dixisset γυνὴ σώφρων, mulier casta, non probabile est, eadem voce vsurum fuisse in eodem κῶλον, sensu diuerso. hoc enim loco σώφρων debet esse prudens. vnde suspicor, Maximum scripssisse ἀνὴρ σοφός, quod perpetuum est Vlyssis epitheton. sic Diff. XXVIII, I. ὁ σοφώτατε ἀνδρῶν; vbi Vlyffem compellat: et mox,

ὁ σοφώτατε Ὀδυσσεῦ. et XXI, 6. σοφός ἦν ὁ Ὀδυσσεύς. et ita passim. vide Lucianum *De Parasit.* p. 245. Horatius I Epist. II, 17. *quid virtus, et quid SAPIENTIA possit,*
Vtile proposuit nobis exemplar Vlyffem.

Iterum VII, 40.

Haud male Telemachus, proles SAPIENTIS Vlyffei: ita olim emendavi pro *patientis*. Adde obiter alterum locum eiusdem Vatis similiter depravatam, I Epist. XVII, 25.

Contra, quem duplici panno SAPIENTIA velat,
Mirabor virae via si conuersa docebit.

vulgo *patientia*. quem *duplici panno sapientia velat* est periphrasis vel descriptio Cynici Philosophi. *sapientia* est idem, quod *secta*. *duplici panno* est *duplicatum pallium* Cynicorum; de quo vide *Salmasium* ad *Tertullianum De Pallio*, p. 364. et seqq. *Δίπλοον εἶμα* dicitur *Antholog.* lib. III. M.

Φοραῖς ἀντιτεχνώμενος. Δείξω δέ σοι καὶ πολιτείας
ἄλλας ἀντιτεταγμένας· δημιουργήσας αὐτάς Ὅμηρος·
μὲν λόγῳ, Ἡφαιστος δὲ χρυσῷ· ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι
τε, καὶ ᾠδῆ, καὶ χοροὶ, καὶ δικάζοντες βασιλεῖς, καὶ
ἐπόμενοι λαοί^ε.

Τὴν δ' ἑτέραν^η πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν.
Κὰν ἀπιστῆς τῷ πράγματι, ἐκ ἀπορήσεις λόγων ἀληθε-
σέων^ι. Αὐταί σοι νησιωτικαὶ πόλεις, ἡ μὲν Φαίακων,

mitatibus totam opponit industriam. Ostendam et respublicas
tibi duas plane operibus inter se oppositas; quas Homerus verbis,
auro delinēauit Vulcanus: in altera nuptiae, cantus vigent, et
tripudia, reges iudicant, populus litigat;

Ast aliam cingunt urbem duo castra virorum.

Si non hoc satis manifestum videtur tibi, aliud habebis manife-
stius. Cogita duas insularum vrbes, alteram Phaeacum, alteram
Itha-

^e ἀντιτεταγμένας. δημιουργήσας
αὐτάς Ὅμηρος.] Vulgo ἀντιτεταγ-
μένας δημιουργίαις αὐταῖς. Ὅμηρος
etc. At Reg. et Harleian. δη-
μιουργίας αὐτάς, vnde minima
mutatione feci δημιουργήσας αὐ-
τάς. Heinsius reponit ἐδημιουργη-
σεν αὐτάς, quod a codicum scri-
ptura longius abit.

Ibid. δημιουργήσας αὐτάς Ὅμη-
ρος μὲν etc.] Prius erat: Δείξω
δέ σοι καὶ πολιτείας ἄλλας ἀντιτε-
ταγμένας δημιουργίαις αὐταῖς. Ὅμη-
ρος μὲν λόγῳ, Ἡφαιστος δὲ χρυσῷ.
Heinsius legit: ἀντιτεταγμένας.
Ἐδημιουργησεν αὐτάς etc. Codices
habent δημιουργίας αὐτάς. Haec,
nisi fallor, Maximi fuit manus:
Δείξω δέ σοι καὶ πολιτείας ἀλλήλαις
ἀντιτεταγμένας, δημιουργίας διτλάς,
Ὅμηρος μὲν λόγῳ, Ἡφαιστος δὲ
χρυσῷ. Homerus Iliad. Σ. 490.

Ἐν δὲ δύο πόλιν ποιήσῃ μερό-
πων ἀνθρώπων.

hinc Nostri δημιουργίας διτλάς,
vide XV, 6. Mox, pro ἐπόμενοι
λαοί, mallem εἰλημένοι ex loco
XXVIII, 3. οἱ πρὸς τὰς δίνας εἰ-
λημένοι. idem fere quod Δαυῖδι
ἀγρόμενοι. sic et XVII. ad finem:
πρὸ τὰ πρόθυρα αὐτὰ εἰλημένοι. M.
f ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι] Iliad.
Σ. 491. seqq.

g ἐπόμενοι λαοί.] Prior vox
Heinsio displicet, quapropter
eius loco νεικήμενοι reponit.
Haud accedo: non enim totus
populus,

Δύο δ' ἄνδρες [ἐνεῖκεον] εἶνεκα
ποινήσ

Ἄνδρες ἀποφθιμένοι.

Si quid esset mutandum, lege-
rim ἀγρόμενοι λαοί: nam

Λαοὶ εἰν ἀγορῆ ἔσαν ἄθροοι,
vt ait Homerus Iliad. Σ. 497.

h τὴν δ' ἑτέραν] Iliad. Σ. 509,
i καὶ ἀπιστῆς τῷ πράγματι, ἐκ
ἀπορήσεις λόγων ἀληθεσέων.] Non

recte

ἡ δὲ Ἰθακησίων τῶν μὲν ἀρχεὶ αἰδώς, τῶν δὲ ὕβρις
 τῶν μὲν βασιλεῖς ἐννομοί, τῶν δὲ ἀδικοὶ μνηστῆρες· οἱ
 μὲν τὸν βασιλέα ἐρχόμενον θεὸν ὡς εἰσορόωσιν^k, οἱ δὲ
 τῷ βασιλέως ἐπιβλεύουσι τῷ γάμῳ· τέλος δὲ ἐκατέ-
 ροις, τοῖς μὲν εὐφροσύνη διγενεῆς, καὶ βίος ἄλυπος,
 καὶ ὑποδοχὴ ξένων, καὶ θαλάττης τόλοι, καὶ γῆς καρ-
 ποί, τοῖς δὲ ἑτέροις ὄλεθρος ἀθρόος ἐν αὐταῖς ταῖς
 ἡδοναῖς^l. Τῆτο τέλος μοχθηρίας ὑβριζέσεως, τῆτο
 τέλος ἀνεπιτιμῆτα ἐξουσίας. Αὐτόν γε μὴν τὸν Ὀδυσ-
 σέα ἔχ ὄρεᾶς, ὡς παντοίαις συμφοραῖς ἀντιτεχνώμενον
 ἀρετὴν σώζει^m, καὶ τὸ δι' ἐκείνην θάρσος; Τῆτο αὐτῷ

Ithacensium; in altera verecundia, in altera obtinet contume-
 lia; in altera reges iusti, in altera iniusti proci; illi regem ve-
 nientem dei instar venerantur, hi regis insidiantur vxori: sed et
 finis illis est diuersus; his hilaritas perpetua, vita secura, hospi-
 talitas, in mari classes, in terra fructus; illi in ipsis suis volu-
 ptatibus radicitus pereunt. Hic exitus contumeliosam excipit
 nequitiam, hic immoderatae licentiae finis est. Ipsum vero
 Vlysssem nonne vides, quo pacto, dum omnibus virtutem mole-
 stis opponit, etiam animum ab ea sumat, et fiduciam? Hoc est
 illud

recte opponuntur πρᾶγμα et
 λόγοι ἀληθεῖς: quippe πρᾶγμα est
 λόγος ἀληθῆς, res ipsa: ideo su-
 pra sect. 8. opposita sunt μύθων
 et πραγμάτων fabulae et res ve-
 rae. Lego: καὶ ἀπισθῆς τῷ πλάσ-
 ματι, etc. idem quod μύθῳ. vt
 XVI, 1. εἴτε μύθος, εἴτε καὶ ἀλη-
 θῆς λόγος. Iulianus Epist. p. m.
 272. ἀνδρὸς εἶπω σοφῆ μύθον, εἴτε
 δὴ λόγον ἀληθῆ. Philo Iudaeus
 dixit μύθῳ πλάσμα, p. 647. M.

k βασιλέα ἐρχόμενον θεὸν ὡς
 εἰσορόωσιν,] Homerus Odyss.
 θ. 173.

l ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ, θεὸς ὡς,
 εἰσορόωσιν.

Huic simile est illud Hefio-
 deum;

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ, θεὸν ὡς,
 ἰλάσκοντομ

Αἰδοῖ μειλιχίη.

Vide Theogoniae v. 91.

l ὄλεθρος ἐν αὐταῖς ταῖς ἡδο-
 ναῖς.] Nisi abiicienda sit Prae-
 positio, malletm σὺν αὐταῖς. vt
 XXX, 2. εὐξαιντο ἂν ἀπολωλένομ
 τὴν τέχνην σὺν ταῖς νόσοις. sed
 Maximus praepositionem fere
 omittit. sic VII, 5. ἀπολώλασιν
 αὐτοῖς αἱ ὀρέξεις σὺν αὐταῖς ἐλ-
 πίσιν: vbi σὺν abest a Codicibus
 Dauisii. Pariter loquuntur opti-
 mi Graeci scriptores. Verba
 praecedentia distingue: καὶ θα-
 λάττης τόλοι, καὶ γῆς καρποί· τοῖς
 δὲ ἑτέροις ὄλεθρος etc. M.

m ἀντιτεχνώμενον ἀρετὴν σώζει,]

I 4

Vulgo

τὸ ἐν Κίρκης μῶλυ^ν, τῆτο τὸ ἐν θαλάτῃ κηδέμενον,
τῆτο τῶν Πολυφήμῃ χειρῶν τὸν ἄνδρα ἐξάγει, τῆτο
ἐξ ἄδῃ ἀνάγει, τῆτο πήγνυσι σχεδίαν^ο, τῆτο πείθει
Ἀλκίονην, τῆτο ἀνέχεται βαλλόντων μνηστήρων, Ἴρος πα-
λαίοντος, Μελανθίῃς ὑβρίζοντος, τῆτο ἐλευθεροῖ τὴν
Ἑσίαν, τῆτο τιμωρεῖται γάμω, τῆτο ἄνδρα ποιεῖ δια-
γενῆ καὶ θεοῖς εἰκελον, οἷον ἀξιοῖ Πλάτων εἶναι τὸν
εὐδαίμονα.

illud Circes moly, haec est vitta illa, quam in mari inuenit, hoc
Polyphemi manibus eripit virum, hoc ab inferis reducit, hoc
cymbam illi fabricat, hoc Alcinoium persuadet, hoc procorum
ictus patienter perfert, hoc Iro parem in lucta reddit, hoc Me-
lanthii contumeliis, hoc domum illi liberat, uxorem vindicat,
hoc virum efficit, qualem Homerus Ioue genitum, diis fimilem,
Plato felicem vocat.

Λ Ο Γ Ο Σ Λ Γ'.

Εἰ τέχνη ἢ ἀρετὴ^α.

Καὶ πῶς ἂν τις τῶν φιλοσόφων ἀποδέξαιτο, ἄλλο τι τὴν
ἀρετὴν λέγοντος εἶναι, καὶ μὴ τέχνην; Σχολῆ γὰρ ἂν

DISSERT. XXXIII.

An virtus sit ars.

Quis vero philosophum audiat, qui aliud virtutem esse
dicat, quam artem? Equidem non video, quomodo
aliud

Vulgo ἀντιτεχνώμενος ἀρετὴν σώ-
ζει. Maximi vero manum sup-
peditavit Harleian. Sed et ve-
ram lectionem Stephanus ex
coniectura viderat.

ἢ τὸ [ἐν] Κίρκης μῶλυ,] Vul-
go ἐκ Κίρκης, quod falsum: nam
Mercurius Vlyssi μῶλυ tradidit
se fingitur, ne, quod eius sociis
contigerat, in Circes aedibus

formam indueret suillam. Co-
dicis igitur Harleian. lectionem
reperi, quae manifesto vera.
Vide sis Odyss. κ'. 282. seqq.

ο [πήγνυσι] σχεδίαν,] Vulgo
πήγνυει. Nos Mss. obtempe-
ramus.

α [Εἰ τέχνη ἢ ἀρετὴ.] Nonnulli
philosophi virtutes τέχνας aut
ἐπισήμας esse statuebant. Vide
Aristo-

εἴη τέχνη τι ἄλλο, εἴπερ μὴ ἡ ἀρετὴ· πλὴν εἰ μὴ ἀρο-
τρον μὲν τέχνης ἔργον, καὶ ἀσπίς τέχνης, καὶ ναῦς,
καὶ τειχίον τὸ δὲ τῆτοις χρώμενον, καὶ ἐπισατῆν, καὶ
παρέχον τὴν ἐκάστῳ χρεῖαν ἅπαντι τῷ ἔχοντι εἰς δέον,
καὶ τὴν ἐξ ἁπάντων ὠφέλειαν συντάττον εἰς κοινὸν τέ-
λος, τῆτο δὴ πρὸ τὴν ἀτεχνίαν φήσομεν. Δεινὸν γε,
ὦ θεοὶ, καὶ δεινῶν πέτρα, εἰ ὁ μὲν κεραμεὺς ἐπὶ τέχνῃ
μανθάνει, καὶ ὁ σκυτοτόμος, καὶ ὁ τέκτων· ὁ δὲ φιλό-
σοφος μανθάνει μὲν, καὶ τὸ τέλος αὐτῷ ἢ ἀρετὴ ἔχει,
ἔστι δὲ τῆτο ἢ τέχνη, ἀλλὰ τι μάθημα ὑπὸ ἀτεχνίας
διδασκόμενον.

β'. Καλῶς ἔχε ἀτρέμας. Οὐ γὰρ ἀτόπως ὑφηγῆ,
ἢ δὲ ἀτέχνως, μὰ Δία. Ἐγὼ δὲ σε τὴν μὲν τέχνην ἐπαι-
νῶ, τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτῆς· φέρε ἴδω τί καὶ λέγεις ^c.

aliud ars dici possit, si non possit virtus: nisi forte aratrum, aut cly-
peum, aut navem, aut murum, artis opus esse existimes; id autem,
quod his vitur omnibus, his omnibus praeest, omnium horum
vsum eos, qui possideant, ex artis praescripto docet, vtilitatem,
quam ex iis percipere debeant, communem eundemque ad finem
referre ostendit, nihil minus, quam artem, dicemus esse. Mirum,
dii boni, et plus, quam mirum, si figulus, cerdo, ac faber, cer-
tam ad artem opus suum referre discant; philosophus vero
discat quidem, nec alium sibi finem, quam virtutem, proponat;
id ipsum tamen non ars, sed diuersa quaedam ab arte fit dicen-
da institutio.

2. Pulchre, mehercules: sufficit. Non enim absurdum
mihī exordium videtur, per Iouem, aut imperitum. Quamuis
enim illam, de qua agis, reprehendere artem non possum;
permitte tamen, vt videam, quid in ea praecipue statuas.

Figulus,

Aristotelem Ethic. Nicom. VI.
13. et Apuleium Habit. Doctr.
Platon. p. 605. seqq. Hoc noster
ἀκέρως dici contendit: virtu-
tes enim non artes esse, vel
scientias, sed aliquid ὑπὸ τέχνης
ἢ ἐπιστήμης γινόμενον.

Sectio α.

ὅ καὶ [τὸ] τέλος αὐτῷ] Ex

Mss. additur vox secunda. De
re ipsa vide Plutarchi libellum,
ὅτι διδακτὸν ἢ ἀρετὴ, tom. II.
p. 439. B. C. et p. 440. B.

Sectio β.

c τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτῆς φέρε ἴδω
τί καὶ λέγεις.] Mallem λέγει, sc.
τὸ κεφάλαιον αὐτῆς, summa eius
quid velit. Plato de Rep. lib.
VIII.

Κεραμεύς, Φῆς, κεραμεύειν μανθάνει τέχνη, καὶ σκυτοτόμος σκυτοτομεῖν, καὶ τεκλαίνειν τέκτων. Ἐγὼ δὲ σοὶ ταυτὶ μὲν δίδωμι, μανθάνειν ἕκασον τῶν δημιουργῶν, ἃ μανθάνει δρᾶν^d. τῆς δὲ τέχνης ἑκάστης ἔκαστος τέλος τὸ μαθεῖν τὴν τέχνην παρ' ἄλλου ἄλλον. Τῶν μὲν γὰρ διαδοχὴν τῶν εἰδέναι μάθησις ποιεῖ· ἢ δὲ χρεῖα τῶν τεχνῶν, ἔκαστος ἀπὸ τέχνης γενέσθαι τέχνην, ἀλλ' ὑπὸ μὲν κεραμῆος ἀμφορεα, ὑπὸ δὲ αὐλητῆς αὐλημα, ὑπὸ δὲ στρατηγῆς νίκη. Τῶν δὲ ἕκαστος ἄλλο τι παρὰ τὴν τέχνην, τέχνης τέλος, καὶ ἢ τέχνη ἢ γὰρ ὅ, τι μὴ τέχνη, καὶ ἀτεχνία εὐθύς. Ἀτεχνία μὲν γὰρ ἀφαίρεσις τέχνης, ἐνθα δεῖ τέχνης· ἢ τέχνη

Figulus, inquis, opus suum efficere arte discit, et cerdo suum, et suum faber. Ego vero minime hoc tibi negauerim, singulos opifices discere ea, quae efficere discunt; sed potius singularum artium eum non esse finem, ut ab alio discat eas alius. Scientiae namque successionem disciplina efficit; ipse vero artis usus non est, ut ab arte ars fiat, sed ut amphora a figulo, tibiae cantus a tibicine, ab imperatore efficiatur victoria. His enim omnibus praeter artem finis propositus est alius ab arte; non enim continuo quod ars non est, artis est priuatio. Quod si ars auferatur, ubi arte opus est, id erit artis priuatio; non ars
autem

VIII. τὸ δὲ δὴ κεφάλαιον πάντων τῶν συνηθροισμένων ἐννοεῖς, ὡς ἀπαλὴν τὴν ψυχὴν τῶν πολιτῶν ποιεῖ, ὡς etc. M.

^d μανθάνειν ἕκασον τῶν δημιουργῶν, ἃ μανθάνει δρᾶν.] His adnectunt Reg. et Harl. καὶ τέχνη. Simile quid exhibuit etiam Paccii codex: nam locum sic vertit: Egoque concedo, operarium quemque, quodcumque didicerit, efficere ex arte. Itaque reponendum videtur: μανθάνειν ἕκασον τῶν δημιουργῶν, ἃ μανθάνει δρᾶν [καὶ τέχνη.]

Ibid. ἃ μανθάνει δρᾶν τῆς δὲ etc.] Suppleueram ex sensu, ἃ μανθάνει δρᾶν τέχνη. Codices paullo aliter, δρᾶν καὶ τέχνη. Vide de Dauisus, δρᾶν καὶ τέχνη. Forte, ἃ μανθάνει δρᾶν κατὰ τέχνην, per artem, secundum artem. M. e τῶν δὲ [ἕκαστος] Necessario rescribendum: τῶν δὲ [ἕκαστος] ἄλλο τι παρὰ τὴν τέχνην τέχνης τέλος etc.

Ibid. τῶν δὲ ἕκαστος ἄλλο τι.] Constructio postulat vel ἕκαστος, vel ἕκαστη. Hoc ultimum Dauisio placuisse iam video. M.

Seclio

δὲ, τὸ ὑπὸ τέχνης μὲν γεγονὸς, ἕτερον δὲ ὄν παρὰ τὴν τέχνην.

γ. Ἄρ' ἠγῆ με σαφῶς λέγειν, ἢ φρασεῖν σοι ἕτωςι ἐνδηλότερον; Καλεῖς τινα τέχνην ἰατρικὴν, καὶ ἄλλην αὖ ἀγαλματρεγικὴν· τέλος δὲ ἑκατέρας, ἕτε ἰατρικῆς ἰατρικῆ, ἕτε ἀγαλματρεγικῆς ἀγαλματρεγία· ἀλλὰ ἀγαλμα μὲν ἀγαλματρεγίας, ὑγίεια δὲ ἰατρικῆς. Τί ἕν; ἄλλο τι εἶναι ἠγῆ τὴν ἀρετὴν, ἢ ψυχῆς ὑγείαν τε καὶ εὐσχημοσύνην; Οὕτωςι δὲ αὐτὸ σκέψαι Ψυχῇ καὶ σώματι^f καὶ λίθῳ, τρισὶ τέτοις ἐπινοήμας τέχνας τρεῖς, ὧν αἱ μὲν ὕλα κόσμος ἐνδεεῖς, ἢ δὲ τέχνη προσαγαγῶσα ἐκάσῃ ἐκάσῳ τὸ οἰκτεῖον σχῆμα, περιέβαλε τὸν μὲν λίθον ῥυθμοῖς καὶ σχήμασιν, εἰς μορφῆς εἶδος· τὸ δὲ σῶμα ἀρμονίαις καὶ κρᾶσεσιν, εἰς ὑγείας μέτρον· τὴν δὲ ψυχὴν συμμετρίαις καὶ εὐκινήσiais, εἰς ἀρετῆς κόσμον. Καὶν καλῆς τι τέτων τέχνην, τὸ τῷ

autem est, quod ab arte fit quidem, aliud tamen est ab arte.

3. Vtrum satis manifeste tibi loqui videor, an planius hoc modo dicendum erit? Estne ars aliqua, quam medicam dicis, estne alia, quam statuariam? Harum vtriusque finis est, non medica ars medicae, nec statuaria statuariae; verum huius quidem statua, illius vero sanitas. Quid ergo? aliudne virtutem esse putas, quam sanitatem, rectamque animi habitudinem? Ita hoc, quod dico, collige: Tribus his, animae, corpori, et lapidi, tres diuersas tribue artes; eas autem nudam fac materiem esse, quae adhuc forma careat, itaque ars peculiarem addat singulis formam; ac primo lapidi concinnitatem figuramque, vt esse facies incipiat; corpori aptam dispositionem, humorumque mixtionem, vt sanitatem recipiat; animae postremo congruentiam aptam habilitatemque, vt virtutem admittat. Quod si aliquid ex his tribus

artem

Sectio γ.

f Οὕτωςι δὲ αὐτὸ σκέψαι. Ψυχῇ, καὶ σώματι etc.] Iterum deficit Constructio. Nominiatius enim ἐπινοήμας, qui sequitur, nullam Verbum habet. Distingue: Οὕτωςι δὲ αὐτὸ σκέψαι,

ψυχῇ, καὶ σώματι, καὶ λίθῳ, τρισὶ τέτοις, ἐπινοήμας τέχνας τρεῖς· ὧν etc. Interpungendum vero erat post τέτοις. locutio similis est isti I Cor. XIII, 13. Νοὺν δὲ μένει πῖσις, ἐλπῖς, ἀγάπη, τὰ τρεῖα ταῦτα. M.

g ὑπὸ

δράσαντος ὄνομα τῷ ποιηθέντι ὑπὸ Φιλίας προσθεῖς β, ἕτω μοι δοκεῖς καλεῖν, ὡσπερ ἂν εἰ καὶ ἥλιον καλῆς τὴν ἐξ ἡλίου αὐγὴν, ἑτέραν ἔσαν τῆ ἡλίου, ποίημα ἡλίου, ἐκ αὐτοῦ ἡλίου.

δ. Καὶ μὲν δὴ καὶ ἀμφοτέρωθεν σκόπει τὸ λεγόμενον. Ἐξετάζωμεν, τί μὲν τέχνη, τί δὲ ἀρετὴ. Τέχνην τοίνυν ἄλλο τι ἡγῆ, ἢ λόγου ἐπὶ τέλος ἰόντα; τὸ μὲν διὰ χειρουργίας ἰ σῶμά τι ἀπεργαζόμενον, ὃ καλεῖται ποίημα, ἢ οἶον οἰκίαν^k οἰκοδόμη, καὶ ναυπηγῆ

artem voces, ipsique operi nomen, quod auctoris est, prae simplicitate nimia tribuas; non aliud mihi facere videris, quam si splendorem solis solera voces, qui alius ab ipso sole est, non sol ipse.

4. Sed potius vtrinque id, de quo agimus, videamus. Inquiramus, quid sit ars, quid sit virtus. Aliudne artem esse arbitraris, quam rationem, quae ad finem suum tendit? ut interdum beneficio manuum corpus efficiat, quod opus dicitur; sicut domum architectus, nauem naupegus, imaginem

g ὑπὸ φιλίας προσθεῖς,] Equidem nescio, cur hoc propter amicitiam fieri dicatur. Diuinus ille Scaliger, Heinsio probante, reponerat ὑπ' ἀφελείας, et ita scripsisse Maximum puto.

h ἑτέραν ἔσαν τῆ ἡλίου, [ποίημα ἡλίου,] ἐκ [αὐτοῦ] ἡλίου.] Vulgo ἑτέραν ἔσαν τῆ ἡλίου, ἐκ [αὐτοῦ] ἡλίου. Nos autem Reg. et Harleian. κατὰ πόδας sequimur, et ποίημα ἡλίου praetermisit folita librariorum negligentia. Pacius vertit: *Quae quidem (lux) diuersa a sole est opus solis, minime tamen ipse sol;* adeo, ut eius etiam codex voces istas dederit.

Ibid. ποίημα ἡλίου, ἐκ αὐτοῦ ἡλίου.] Haec est euidentis et praeclara Maximi ipsius Correctio ex Secunda Editione. confer

eam cum priori Lectione, et cum iis, quae praecedunt, ut rationem eius videas. De phrafi ἐκ αὐτοῦ ἡλίου, pro, ἐκ αὐτοῦ τὸν ἡλίου, dixi ad XXIV, 9. M.

Correctio δ'.

i τὸν μὲν διὰ χειρουργίας etc.] Pariter secundum Platonem τῆς ἐπιστήμης εἶδη ἐστὶ τρία: τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ πρακτικόν, τὸ δὲ ποιητικόν, τὸ δὲ θεωρητικόν. Ἡ μὲν γὰρ οἰκοδομικὴ καὶ ναυπηγικὴ, ποιητικαὶ εἰσὶν ἐστὶ γὰρ αὐτῶν ἰδεῖν ἔργον πεποιημένον. Πολιτικὴ δὲ καὶ ἀσκητικὴ καὶ κωμικαὶ καὶ αἰ τοιαῦται, πρακτικαὶ δὲ γὰρ ἐστὶν ἕδδεν ἰδεῖν θεατὸν αὐτῶν πεποιημένον, ἀλλὰ πράττεσσι τι — Ἡ δὲ γεωμετρικὴ καὶ ἀριθμικὴ καὶ ἀστρονομικὴ, θεωρητικαὶ ἕτε γὰρ πράττεσσι, ἕτε ποιεῖσιν ἕδδεν etc. Verba sunt Diogenis Laërtii III. 84.

k ἢ οἶον οἰκίαν] Delenda, nisi fallor,

ναῦν, καὶ γραφῆως εἰκόνα· τὸν δὲ αὐτὸν πράξεώς τινος ἐργασικόν, ἢ ἀνευ σώματος ἀπεργαζόμενον, ἀλλ' ἐν μὲν στρατηγία νίκην ^l, ἐν δὲ ἰατρικῇ ὑγίειαν, ἐν δὲ πολιτικῇ δικαιοσύνην τρίτον δ' αὐτῶν τεχνῶν εἶδος, αὐτὸν λόγον ἀνευ σωμάτων ἐφ' ἑαυτῶν κρατυνόμενον ^m, περὶ αὐτὸν τὴν πραγματείαν ἔχοντα, ὅποια τέχνη γεωμετρικαὶ καὶ ἀριθμητικαὶ, καὶ ὅσαι τὸ τέλος διανοητικόν, αὐτὸ τῆτο, ἢ τε δὴ πρακτικόν, ἢ δὲ ποιητικόν. Εἶεν. Τριῶν ὄντων τέχνης γενῶν ⁿ, κατὰ ποῖον αὐτῶν τὴν ἀρετὴν τάξομεν, εἴπερ τέχνη; κατὰ τὸ ποιητικόν; Οὐδὲ αὐτὸς φήσεις· ἀλλὰ ἀμφισβητήσιμον ἔσαι σοι τὸ τῆς πράξεως πρὸς τὴν θεωρίαν ^o. Ἐγὼ δὲ ἑδέτερον μὲν ἀφαιρῶ τῆς ἀρετῆς· ἀλλ' ἑκάτερον ἑκατέρῳ ἀνακερά-

riator: interdum vero actionem, quae sine corpore non efficitur; sicut imperator victoriam, sanitatem medicus, iustitiam politicus. Tertia species artium est, quae ipsam per se rationem, sine corporibus in opere suo occupatam, sibi vindicant; quales geometricae arithmeticaeque sunt, et si quae alia est, cuius finis est intelligentia, quae neque ad actionem spectat, neque ad opus. Est. Cum ergo tria sint artium genera, quo virtutem referemus, siquidem ea ars est? an ad eas, quae opus efficiunt? Ne ipse quidem dices. Superest ergo, ut inter se concertent actio et contemplatio. Ego neutrum quidem demo virtuti; sed ita utrumque utrique misceo, ut et ali-

fallor, vox prima, quippe quae παρέλκει, mentemque scriptoris obscurat.

Ibid. ἢ οἷον οἰκίαν οἰκοδόμος,] Voculam primam delet *Dauisius*. Conieceram ὅποιον pro ἢ οἷον, ut *μοκ*, ὅποια τέχνη γεωμετρικαί. et XXXIV, 2. ὅποια αἱ εἰς ἐρώτων λύποι ἀπεργαζονται. M.

^l ἀλλ' ἐν μὲν στρατηγία νίκην,] Lego, ἀλλ' οἷον ἐν μὲν etc. praecedentia certe et sequentia hoc postulant. M.

^m ἐφ' ἑαυτῶν κρατυνόμενον,] Ita

Reg. et Harl. vulgo ἐφ' ἑαυτὸν.

Ibid. ἐφ' ἑαυτὸν κρατυνόμενον]

Lege, ἐφ' ἑαυτῶν, ut VIII, 7. et passim. Sic editum video. M.

ⁿ τριῶν ὄντων τέχνης γενῶν,] Vulgo τριῶν [δ'] ὄντων, contra quam iubet Reg.

^o Οὐδὲ αὐτὸς φήσεις· ἀλλὰ ἀμφισβητήσιμον — θεωρίαν,] Haec prae distinguuntur. ita oportuit: Οὐδὲ αὐτὸς φήσεις. Ἀλλὰ ἀμφισβητήσιμον ἔσαι σοι τὸ τῆς πράξεως πρὸς τὴν θεωρίαν; Ἐγὼ δὲ etc. Vide praecedentia. M.

p ἐπιμε-

σας, ἐπιμετρήσας τε^p ἐπὶ τέτοις καὶ ἄλλο, τὸ ἐξ
ἀπάντων ζυσαν ἕτερον εἶναι φημι ἐκάσθ, ἀφ' ὧν συ-
ση. Οἷον εἴ τις τὸ τῷ ἀνθρώπῳ σῶμα πῦρ εἶναι λέγει,
ἢ γῆν, ἢ ἀέρα, ἢ νῆ Δία ὕδωρ· εἴποισι ἀν' δῆπρ, ὡς
ἔτε πῦρ ἐστὶ τὸ σῶμα, ἔτε γῆ, ἔτε ἀήρ, ἔτε ὕδωρ· τὸ
γὰρ ἐξ ἀπάντων μιχθὲν ἔκ' ἔστιν ἕκαστον ἐκείνων, ἀφ' ὧν
ἐμίχθη.

ε. Πῶς ἔν' ἀρετῇ μετέχουσα θεωρίας καὶ πράξεως
ἔκ' ἔστι τέχνη; Ταύτη μοι λέγοντι ἐφέπρ. Λέξω δὲ ἐκ
ἐμαυτῶ λόγον, ἀλλ' ἐξ Ἀκαδημίας ὀρηθηδετα, καὶ
ἐπιχώριον τῆς Πλάτωνος μύσης τε καὶ ἐσίας, ἀπεδέξα-
το δ' αὐτὸν καὶ Ἀρ. στέλης αὐτός. Ἐγὼ δὲ καὶ πόρρω-
τέρω ἐπανάγω· ὑποπτεύω γὰρ ἐξ Ἰταλίας Ἀθηναίῃ
ἔλθειν τὸν λόγον, Πυθαγορείων τινῶν ἐμπορείαν ταύτην
καλὴν σειλαμένων εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Ὁ δ' ἔν'
λόγος ταύτη ἔχει. Ἡ τῷ ἀνθρώπῳ ψυχὴ νενέμηται δι-
χα κατὰ πρώτην νομήν· καὶ τὸ μὲν αὐτῆς ἐστὶ λόγος,

quid aliunde addam: quod cum feci, aliud id, quod ex omni-
bus constat, a singulis, e quibus constat, esse dico. Vt si quis,
exempli causa, humanum corpus ignem esse dicat, aut terram,
aut aerem, aut, si diis placet, aquam; ego ignem negarem esse,
negarem terram, negarem aerem, negarem aquam: quod enim
ex omnibus est mixtum, aliud est a singulis, e quibus mixtum est.

5. Cur ergo virtutem dico, quamvis et actionis et con-
templationis sit particeps, non esse artem? Sequere quae sum
dicturus. Non enim meum est, quod affero, sed iam olim ex
Academia deducta opinio, nata in familia Platonis, eiusque
mifico lepore non indigna, quam et ipse admisit Aristoteles.
Quamvis ego latius etiam originem extendam illius; ut qui
credam ex Italia Athenas venisse, nec alios, quam Pythagoricos,
fuisse, qui primi praeclaram hanc mercem in antiquam adue-
xerint Graeciam. Ea autem est talis. Bifariam anima hominis
primo omnium diuiditur: huius altera pars ratio, altera affe-
ctus

p ἐπιμετρήσας [τε] Sic Harl. Conieceram τε pro τὶ. quod
non τὶ, quemadmodum vulgo. ab Harleiano confirmatum vi-
Ibid. ἐπιμετρήσας τὶ ἐπὶ τέτοις] deo. M.

τὸ δὲ πάθος· τῶν δὲ ἐκάτερον^α πονηρῶς ἔχον, καὶ
κινήμενον ἀτάκτως, συλλήβδην καλεῖται ὀνόματι ἐνὶ τῷ
αἰσχίῳ, κακία προσαγορευόμενον. Γίνονται δὲ αἱ
πηγαὶ καὶ αἱ γενέσεις τῶν αἰσχεῶν τῶν ἐκ τῆς θατέρας
τῶν μορίων πλημμύρας τε καὶ ἐπιρροῆς, ἐπειδὴν τὰ πά-
θη ζέσαντα ἐπικαύσῃ τὴν ψυχὴν^β, καὶ τὰς τῶν λόγων
βλασφήσεις τε καὶ ἐκφύσεις ἐπιταράξῃ. Καθάπερ
τῶν ποταμῶν^γ οἱ χειμέριοι, ὑπὲρ τὰς νομίμους ὁδούς ἀνα-
χεόμενοι ἐπὶ γεωργίαν ἀρότε καὶ φυτρεγίας, ἐπεθόλω-

etus dicitur; quarum utraque si aut male habeat, aut inordinate
moueat, uno simul nomine foedissimo improbitas dicitur.
Fontes autem, primaque mali huius causa, ex illuuię quasi et
exundatione existit, quotiescunque ille affectuum feror ani-
mum accendit, quoties pullulantem quasi et efflorescentem ra-
tionis vim confundit: Non aliter, quam hyberni torrentes solent,
qui si legitimum suum semel excefferint alueum, sataque ac plantas
agri-

Sectio 6.

α τῶν δὲ ἐκάτερον] Theages
Pythagoreus apud Stobaeum
Serm. I. pagg. 8. et 10. "Ἐχει
δὲ καὶ ὁ τῶν ψυχῶν διάκοσμος ἕως
τὸ μὲν γὰρ τι αὐτὰς ἐστὶ λογισμὸς,
τὸ δὲ θυμῶσις, τὸ δὲ ἐπιθυμία.
Λογισμὸς μὲν ὁ κρατέων τῶν γνώ-
σιος, θυμὸς δὲ ὁ κρατέων τῶν μένους,
ἐπιθυμία δὲ ἡ κρατεῦσα τῶ ἐπιθυ-
ματικῷ ἁδεῶς. "Ὅσα ὦν εἰς τὸ ἐν
τὰ τρία ταῦτα μόλη, μίαν ἐπιθεξά-
μενα συναρμολογῶν, τόσα δὲ γίνεται
ἀρετὰ καὶ ὁμόνοια ἐν τῇ ψυχῇ· ὅσα
δὲ τασιάζοντα ἀπ' ἀλλήλων ἀπ-
εσπασμ, τόσα δὲ γίνεται κακία
etc. De animi vero diuisione,
quam memorat noster, vide
Metopum Pythagoreum apud
eundem p. 7. et ea, quae di-
ximus ad Ciceronis Tuscul.
II. 20.

γ τὰ πάθη ζέσαντα ἐπικαύσῃ
τὴν ψυχὴν,] Omnino legendum
ἐπικλύσῃ, inundent, obruant. me-
taphora a diluuiis. et huc ten-
dunt caeterae circumstantiae,
πηγαὶ, et πλημμύρας καὶ ἐπιρροῆς,
et ζέσαντα: omnes ab aquis pe-
titae. Longinus περι' γψ. sect.
44. ἐπειτοί γε ἀφεθείσῃ τὸ σύν-
ολον (ὡς ἐξ εἰρηλῆς ἀφετοί) κατὰ
τῶν πλησίων (ἢ πλησίον) αἱ ἐπιθυ-
μίαι, καὶ ἐπικλύσειαν τοῖς κακοῖς
τὴν οὐκ ἐκείνην. ita legendum puto
pro ἐπικαύσειαν: et vox ἀφετοί
glossematis mihi admodum su-
specta est. ἐπικλύσασα πολλῶν χρε-
σῶν, apud Suidam in Voce. vi-
de et Aelianum V. H. XIV, 45.
Similitudo literarum Α et Λ
hoc mendum peperit, quod et
apud alios scriptores in hac ipsa
voce obseruauī. M.

δ καθάπερ

σαν τὴν σωτηρίαν τῶν ἔργων καὶ τὸν κόσμον ἔτω καὶ ἡ ψυχὴ ὑπὸ ἀμετρίας παθῶν ἐξίσταται τῶν λογισμῶν, καὶ δόξα τότε αὐτῇ ψευδεῖς καὶ πονηραὶ παρὰ τὴν αὐτῆς φύσιν διανίστανται. Αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ τῶν μεθύοντων πάθος ἢ πλησμονὴ ἔπεγεύρασα τὰ ἔνδον νοσήματα, ὡσπερ ἐκ Φωλεῶ ἔρπετὰ, συγχέει τὸν νῆν, καὶ φθονογεσθαι προσαναγκάζει τὰς τῶν ἔρπετῶν τέτων Φωνάς.

5. Εἰ δέ σοι καὶ σαφεσέρας εἰκόνοσ δεῖ, ὄχλοκρατία τινὶ εἰκασέον τὴν τῆσ ψυχῆσ πονηρίαν ἐπειδάν πῶλεωσ τὸ μὲν ἐπιεικέσ πᾶν βιασθὲν δαλεύη, τὸ δὲ ἀνέητοι καὶ παντοῦ ἀπὸν ἐπιχειρῆ ἄρχειν, ὑπὸ ἐξασίας ἀδύσ

agricolarum inuadunt, penitus inundant eos, ac destruant; eodem modo immodicis turbata affectibus anima rationis praescriptum excedit, falsaeque in ea improbaeque opiniones, et quae cum natura eius pugnant, efferre se incipiunt. Plane hoc ipsam, quod ebriis euenire solet: nimia enim illa crapula morbos, qui intus latent, educit, non secus, quam e latibulis suis proserpentes educuntur bestiae; atque ita mentem confundit, eamque voces non suas, sed eiusmodi belluarum, cogit proferre.

6. Quod si manifestiore etiam res illustranda est exemplo, lubet cum populari imperio improbitatem conferre animi. Quotiescunque nimirum eo urbis res rediit, ut optimi quique in feruitutem redacti parere cogantur, demens vero multorumque capitum populus, cui nimios addidit spiritus licentia, habenas

5 καθάπερ τῶν ποταμῶν] Reponendum καθάπερ γὰρ τῶν ποταμῶν: est enim Probatio et Illustratio praecedentis sententiae. Alibi bis terue in hoc opere vox γὰρ excidit post καθάπερ. M.

ε ἔτω καὶ [ἡ] ψυχῇ] Sic Harleian. vulgo ἔτω καὶ ψυχῇ, praetermissio scilicet articulo.

υ τῶν μεθύοντων πάθος ἢ πλησμονὴ etc.] Totum locum ita distingue et lege: παρὰ τὴν αὐτῆσ

φύσιν διανίστανται (αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ τῶν μεθύοντων πάθος, οἷσ ἢ πλησμονὴ ἐπεγεύρασα etc. Vox οἷσ amittebatur in praecedente syllaba os. Rem ipsam et Verba habes Diff. XVI, 9. αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ τῶν μεθύοντων πάθος: τῆτοισ γὰρ τὸ φλεγμαίνουσα ἢ ψυχῇ ἐπὶ τῷ ἀνέδην πότε, etc. quod hic est οἷσ, ibi est τῆτοισ γὰρ. clarius adhuc Diff. VIII, 10. αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ τῶν ἐρώωντων πάθος, οἷσ ἡδισον εἰσ μὲν θεάμα οἱ τῶν παιδικῶν τύποι. M. Seelio

θρασυόμενον. Ἀνάγκη γάρ πρὸς τὴν τοιαύτην πόλιν πολυφώνον τε εἶναι καὶ πολυμερῆ καὶ πολυπαθῆ, καὶ μερῆν παντοδαπῶν ἐπιθυμημάτων, ἀκόλαστον μὲν ἐν ἡδοναῖς, ἀκατάσχετον δὲ ἐν ὀργαῖς, ἄμετρον δὲ ἐν τιμαῖς, ἀσάφρητον δὲ ἐν εὐτυχίαις, δυσανάκλητον δὲ ἐν συμφοραῖς *. Ὅταν Περικλῆς μὲν οἴχηται, Φεύγη δὲ Ἀρτεμίδης, ἀποθνήσκη δὲ Σωκράτης, ἀνίστηται δὲ Νικίας, ἐπιθυμῆ δὲ Κλέων μὲν Σφακτηρίας, Θράσυλλος δὲ Ἰωνίας, Ἀλκιβιάδης δὲ Σικελίας, καὶ ἄλλος ἄλλης γῆς, ἢ Θαλάττης, συνεπιθυμῆ δὲ αὐτῷ πλῆθος ἀργῶν καὶ ἀτακτῶν καὶ μισθοφόρον, πανταχῶς περιφερόμενον ἀνάγκη τὰς ἐπιθυμίας ταύτας δευλείας γεννᾶν, καὶ συμφορὰς, καὶ τυραννίδα, καὶ πάντα δὴ τὰ ἐκτοπα

habenas sibi vendicat; necesse est, eam varias in voces, plurimas in partes, in affectus diuersissimos, in cupiditates innumerabiles diuisam esse, intemperantem in voluptatibus, in iracundia praecipitem, in gerendis ambiendisque honoribus immodicam, in secunda fortuna sine modo, in aduersa sine spe esse. Cum Pericles abeat, Aristides exsulet, moriatur Socrates, in expeditionem cogatur ire Nicias, Sphacteriam ambire Cleo incipiat, Ioniam Thrasyllus, Siciliam Alcibiades, aliamque alius terram aut mare; eorumque cupiditatibus plebs otiosa, incomposita, mercenaria, et quae facile quouis impellitur, subscribat: his eas cupiditates necesse est seruitutem, calamitates inducere, et tyrannidem, et si quae magis absurda sunt istis. Eodem

Seçtio 5.

α δυσανάκλητον δὲ ἐν συμφοραῖς.] Non video, qui loco conuenire queat vox prima. Nisi fallor, eius loco reponendum *δυσπαράκλητον, non facile consolabilem; vel δυσανάληπτον, difficulter refocillandam.* Vide nos ad Dissert. XXXVI. 2.

Ibid. *δυσανάκλητον δὲ ἐν συμφοραῖς.*] *Dauisius* coniiicit *δυσπαράκλητον*, vel *δυσανάληπτον*. Forte, minore adhuc mutatione, si

MAX. TYR. P. II.

quid omnino mutandum, *δυσανάκλητον*, eodem sensu. *ἀνακλήσθαι* dicitur, qui ex morbo, metu, vel alio infortunio *se recipiat*. Iosepho saepe usurpata vox hac significatione. vide et Suidam. Ita etiam forte scribendum Dissert. XXXVI, 2. pro *ἀνάκλητοι*. Sensus certe vtriusque loci idem est. Arrianus Dissert. III, 25. *ἀλλ' εὐθύς ἀναλαβόντι καὶ ἀνακλήσασθαι* εἰ αὐτὸν, — *ἔξῃσιν ἀγωνίζεσθαι*. M.

K

Seçtio

ὀνόματα. Εἰσὶ καὶ ἐν ψυχῇ δημαγωγοὶ πονηροὶ, καὶ δῆμος ἀκόλαστος, Ἀλκιβιάδαυ πολλοὶ, καὶ Κλέωνες, τὴν δειλαίαν ἔκ ἐῶντες ψυχὴν ἀτρεμεῖν, καὶ παραχωρεῖν τῷ ἐν αὐτῇ λόγῳ καὶ νόμῳ. Αὕτη τῆς ἐν ἀνθρώπῳ πολιτείας μοχθηρία.

ζ'. Ἀρετὴ δὲ, ἥσπερ εἵνεκεν τὰς πολλὰς λόγους κατεσησάμεθα, ἔμπαλιν ἔχει αὐτὸ ἐκείνο κατὰ τὴν Λακωνικὴν πολιτείαν, ἥς τὸ τοῖστον μὲν πλῆθος ἀρχεται^γ, τὸ δὲ ὀλίγον καὶ ἐπιεικὲς ἀρχεῖ καὶ τὸ μὲν σώζει, τὸ δὲ σώζεται καὶ τὸ μὲν προσάττει, τὸ δὲ πεθεταται τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ἔργον, ἐλευθερία: ἐκάτερον δὲ ἐκατέρω ἐνδεὲς, καὶ τὸ ἀρχον τῶν ἀρχομένων, καὶ τὸ ἀρχόμενον τῶν σωζόντων. Καὶ περὶ ψυχὴν τὴν ἔχουσαι καλῶς, τὸν αὐτὸν τρόπον, σώζει μὲν ὁ λόγος, σώζεται δὲ τὰ πάθη καὶ μετρεῖ μὲν^α ὁ λόγος, μετρεῖται δὲ τὰ πάθη, τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ἔργον, ἐλευθερία^α. Τά-

dem modo et in animo multi seditiosi sunt tribuni, popularique intemperans, multi Alcibiadae, multi Cleones, qui nec quiescere, nec rationi suae aut legi parere miserrimam sinunt animam.

7. At vero virtus, cuius causa tam multa verba caedimus, contra se habet: plane ut Lacedaemoniorum respublica, in qua tali sub imperio vivit populus, minima pars eaque optima imperat; altera conseruat, conseruatur altera; altera iubet, paret altera; quodque vtramque sequitur, libertas est; eget altera pars altera, tam quae imperat ea, quae paret, quam quae paret conseruatione eius et tutela, quae imperat. In anima bene constituta eodem agitur modo: ratio est, quae conseruat et tuetur; qui conseruantur et praesidio egent, sunt affectus: moderatur ratio, moderatione egent affectus; ex vtroque libertas procedit.

Iam

Secitio ζ'.

γ τὸ τοῖστον μὲν πλῆθος ἀρχεται,] Mallem, τοσῶτον, tanta plebs, vel multitudo: cui opponitur τὸ δὲ ὀλίγον. M.

α [γβ'] μετρεῖ μὲν] Vulgo

deest prima vocula, cui nos ex Reg. et Harleian. sedem suam concessimus.

α τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ἔργον, ἐλευθερία.] Mihi pro re minima dubia est, Vocem vltimam esse a Libra.

τε δὴ μοι πᾶν, ὅσον θεωρητικὸν τέχνης εἶδος, κατὰ τὸν λόγον· τὸ δὲ ὑπ' αὐτῆς κοσμέμενον, κατὰ τὰ πάθη^b. καὶ τὸ μὲν σοφίαν κάλει, ἐπισήμην ἔσαν· τὸ δὲ ἀρετὴν, ὑπὸ ἐπισήμης γενόμενον. Ἐὰν δὲ μεταθῆς τὰ ὀνόματα^c, καὶ τὴν ἐπισήμην ἀρετὴν καλῆς, ἐρήσομαι σε, ὑπὸ τίνος αὕτη γέγονεν· ἐκείνο γὰρ ἔσαι ἢ ἐπισήμη, ἢ τὸ ὑπ' αὐτῆς γενόμενον. Τέχνην τεχνῶν τὴν ἐπισήμην καλεῖς; Ἀκλήκωα. Ἐπισήμην ἐπιστημῶν^d; Μανθάνω, καὶ ἀποδέξομαι τῆς λόγῃ, εἰ ἐν τί μοι δῶς μικρὸν πάνυ.

Iam quodlibet artium genus, quod in contemplatione versatur, ad rationem refer; quod ab ea tanquam materia adornatur, ad affectus: et alterum quidem sapientiam voca, quae est scientia; alterum vero virtutem, quae a scientia producitur. Quod si nomina transponas, ipsamque scientiam virtutem voces; quaeram ex te, unde ipsa procedat: illud enim scientia dici debet, non quod ex ipsa procedit. Artem artium scientiam vocas? Audio. Scientiam scientiarum? Intellego, nec aduerfabor, modo vnum, idque exiguum, concedas mihi. Artem artium

Librariis; Maximum vero scripsisse *εὐδαιμονία*. confer priorem partem sententiae, vbi ἐλευθερία pertinet ad *ciues*. in hac vero de *anima* agitur philosophica; cuius propositum est *εὐδαιμονία*. clare ad finem Dissertationis: ἔτα γίγνεται εὐδαιμόνων (non ἐλευθέρων) ψυχῆ, ταῦτα ἀποφαίνει ἄνδρα ἀγαθόν, nempe, ἀγωγή παθῶν ὑπὸ τῆς λόγῃ, etc. quae est ipsissima huius loci ἐννοια. Haec vero εὐδαιμονία Platonica quid sit, et unde efficiatur, discere potes ex Diff. XL. 5. ἀρχῆς τῆς ψυχῆς κρατηγῆ δίκην, etc. qui locus hanc coniecturam confirmat. Vide et XXXV, I. vbi Philosophi τέλος statuitur esse εὐδαιμονία. M.

^b κατὰ [τὰ] πάθη.] Sic Mss. vulgo κατὰ πάθη.

Ibid. κατὰ πάθη.] Scribe κατὰ τὰ πάθη, vt bis paullo ante; et ita infra. Sic etiam Codices. M.

^c Ἐὰν δὲ μεταθῆς τὰ ὀνόματα,] Vulgo Ἐὰν δὲ [μὴ] μεταθῆς τὰ ὀνόματα, vnde Stephanus faciendum putavit, Ἐὰν δὲ [μοι] μεταθῆς τὰ ὀνόματα. At cum Paccius verterit: *Vbi vero immutaueris nomina*; delendam esse particulam negantem vidit Heinsius. Ea sane nec a Reg. nec ab Harleian. agnoscitur; hi enim codices ita dant, vt edidimus.

^d Ἐπισήμην ἐπιστημῶν;] Vulgo καὶ ἐπισήμην. At coniunctionem nesciunt Reg. Paccique codex.

K 2

ε' Ἀρχέτω

Τέχνην τεχνῶν τὴν τέχνην λέγε, ἐπισήμην ἐπισημῶν τὴν ἐπισήμην λέγε· ἀπαλλάγηθι τῆς ἐτέρας μέρας, καὶ σπένδομαι τῷ λόγῳ. Εἰ δὲ τὴν ἐπισήμην Φυλάτων, καὶ ἐξαίρων τὰ πάθη, τὸ τέτων σχῆμα τῇ ἐπισήμῃ δίδως· ὅμοιον δρᾶς, ὡς εἴ τις τὴν Φειδίᾳ Φυλάξας τέχνην, τὴν ὕλην ἀφελῶν προσθεῖη τῇ τέχνῃ τὸ τῆς ὕλης ὄνομα. Ἐπισήμην ἀρχεῖν βάλει βίᾳ καλῆ; Ἀρχεῖτω λόγος. Ἄρχεῖν βάλει; Ἔσω^e κοίρανος ἔτος εἰς,

^f Ω ἔδωκε Κρόνος^f παῖς ἀγκυλομήτεω.

Ἄλλ' ἀρχεῖ τίνων; τίνας αὐτῷ δίδως ὑπηρέτας; τίνας χειρουργοὺς τῶν πράξεων; τὸ σῶμα. Εὐθύς ὄρα, τί δρᾶς διαπηδᾶς τὴν τάξιν τῶν ἀρχομένων, ἀπὸ τῆς στρατηγῆς ἐπὶ τῆς σκευοφόρας. Οὐχ ὄρας τὸν κόσμον;

tium dic artem, scientiam scientiarum dic scientiam; a parte altera decede, nec futura est inter nos contentio. Si enim scientiam seruas, affectiones vero tollis, et quod iis conuenis, scientiae tribuis; perinde facis, ac si quis Phidiae seruet artem, tollat materiam, nomenque, quod materiae debetur, tribuat arti. Visne scientiam vitae bene degendae praeesse? Imperet ratio. Visne, ut imperet? Sit haec vnica regina,

Saturni dedit hoc cui filius vni.

Sed quibus imperabit? quos illi trades satellites? quorum vtetur opera? Corporisne? Vide, quid sequatur statim, quaeso: praeteris eos, qui parere debent; a duce transis ad calones. Nescis, quo pacto instruantur acies? praece-

^e Ἀρχεῖτω λόγος. Ἄρχεῖν βάλει; Ἔσω etc.] Nullus in his sensus vel connexio. Lego: Ἐπισήμην ἀρχεῖν βάλει βίᾳ καλῆ; Οὐκ (vel μή) ἀρχεῖτω. Λόγον ἀρχεῖν βάλει; Ἔσω κοίρανος ἔτος εἰς etc. Haec debet esse mens loci, cui nescio an non plura desint. Nimirum hoc agit et vult Maximus, ut regimen Vitae, secundum Virtutem agenda, non tradatur *Scientiae*, sed *Rationi*. si enim *Scientia* constituatur

Domina Vitae Honestae, sequetur, *Optimum* esse eum, qui plurima sciuerit; et consequenter, *Virtutem* esse διδασκλόν: quod negabant Platonici. vide sect. 8. ad finem, et ea, quae sequuntur, sect. 9. Quae vero praecedunt in hac pagina, adeo subtilia sunt, ut nesciam, an ea recte assequar. M.

^f Ω ἔδωκε Κρόνος] Iliad. β'. 205.

g μετὰ

ὁ στρατηγός, εἶτα οἱ λοχαγοί, καὶ μετὰ τήτους ἐνωμο-
τάρχαι β, εἶτα οἱ ὀπλίται, οἱ πελταταί, οἱ τοξόται
καταβαίνει ἡρέμα ἢ ὑπηρεσία ἀπὸ τῆ ὄλα, ἀπὸ τῶν
ἀρίστων ^h ἐπὶ τὰ φαυλότατα.

ή. Ἄλλ' ὁρῶ τὸ πρόχειρον δὴ τῆτο. Ὁ Θεὸς οἰ-
κονομεῖ τὸ πᾶν τῆτο καλῶς, καὶ τεχνικῶς, καὶ ἐπιστημό-
νως. Τί δὲ εἰ μέλλει; τί ἔν, μᾶλλον ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀρε-
τή ⁱ; Εἰ μὲν γὰρ τὴν ἐπιστήμην τῆ Θεῶ ἀρετὴν καλεῖς,
εἰ νεμεσῶ τῶν ὀνομάτων εἰ γὰρ ἐστὶ Θεῶ, καθάπερ ἀν-
θρώπων, τῆς ψυχῆς τὸ μὲν ἀρχον, τὸ δὲ ἀρχόμενον
ἀλλ' ἀπλῶν τὸ θεῖον αὐτὸ, ὅ, τι περ νῆς ^k καὶ ἐπιστήμη

dit dux exercitus, sequuntur manipuli ductores, post hos eno-
motarchae, post hos cataphracti, deinde peltati, mox sagittarii;
ministerium enim paulatim ab uniuerso incipit, ab optimis ad
deterremos.

8. Sed video, quid sis dicturus. Deus hoc totum pulchre
summaque cum arte gubernat et scientia. Quidni faceret?
quid ergo? num scientia est virtus? Equidem si scientiam dei
dixeris virtutem, nihil de nomine contendam; neque enim in
deo altera pars est, quae paret, altera, quae imperat, quod fit
in homine: est enim simplicissimum quid diuinitas, id est, mens,
scientia.

g μετὰ τήτους ἐνωμοτάρχαι,
Harleian. οἱ νομοτάρχαι. Leg.
μετὰ τήτους [οἱ] ἐνωμοτάρχαι. De
ἐνωμοταίαις, quibus praeerant ἐνω-
μοτάρχαι, vide Thucydidis scho-
liasten ad lib. V. pag. 392. et
Suidam. Etymologus: Ἐνωμοταίαις,
(forsan Ἐνωμοταίαις) τάξις τις στρα-
τιωτικὴ παρὰ Λακεδαιμονίοις εἰρη-
τοί δὲ ἀπὸ τῆ ὀμνύου αὐτὰς μὴ
λείπειν τὴν τάξιν etc. Adde, quae
concessit Nic. Cragius de Rep.
Laced. lib. IV. cap. IV.

^h ἀπὸ τῆ ὄλα, ἀπὸ τῶν ἀρίστων
etc.] Defectus huius loci primo
intuitu se prodit. Lege: κατα-
βαίνει ἡρέμα ἢ ὑπηρεσία ἀπὸ τῆ

ὄλα [ἐπὶ τὸ μέρος,] ἀπὸ τῶν ἀρί-
στων ἐπὶ τὰ φαυλότατα. quod mi-
rum est non vidisse Cl. Editores.
XXXIV, 4. δ μὲν γὰρ φησισὺν
τῆ ὄλα ἰᾶσθαι καὶ τὸ μέρος. M.

Sectio 4.

ⁱ τί ἔν, [μᾶλλον] ἢ ἐπιστήμη ἢ
ἀρετή; Vulgo, τί ἔν ἢ ἐπιστήμη
ἢ ἀρετή; At in codicibus est,
τί ἔν [μᾶλλον] ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀρετή;
Inde nos lectionem, quam re-
cepimus, expiscati sumus. *Quid
igitur, an ideo scientia magis
est virtus?*

^k ὅ, τι περ νῆς] Iubet Hein-
sius, vt cum Paecio scribamus
ὅσπερ νῆς. Malim δὲ ὅσπερ νῆς etc.

καὶ λόγος. Εἰ δὲ ἐν τῇ κρείττει τῆ κρείττους πρὸς τὸ
 χεῖρον, τὸ τῆ ἀρχομένον ὄνομα μετατίθης πρὸς τὸ κρείτ-
 τον, μέχρι μὲν τῆς Φωνῆς ἀνέχομαι, τὸ δὲ πρᾶγμα ἐ-
 δίδωμι. Ἀρετὴν τὴν ἐπιστήμην, εἰ βάλει, κάλει, ἀλλ'
 ἐπιστήμην¹ τὴν ἀρετὴν μὴ κάλει. Καὶ γὰρ ψευδὴς ὁ λό-
 γος καὶ ἐπισηφελῆς, νῆ Δία, εἴ τις ἔσται τοῖς ἀνθρώποις
 πίσις, ὅτι θεωρημάτων ἀριθμοὶ^m, καὶ μαθήματα ἄττα
 ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἐλθόντα τὴν ἀρετὴν αὐτοῖς συνεισάγει.
 Πολλὰ μὲν τ' ἂν ἦν ἄξιον τὸ τῶν σοφιστῶν γένος, τὸ πο-

scientia, ac ratio. Si vero in societate eius, quod praestantius
 est, cum deteriore, eius, quod parat, ad id, quod praestantius est,
 transferas nomen; verbo quidem tenus admittam, in re ipsa
 nihil mutabo. Virtutem concedam ut scientiam voces, si ita
 videatur; at scientiam caue virtutem dicas. Falluntur enim
 vehementer et errant homines, si persuadeant sibi, aut eam,
 quae in numeris versatur, artem, aut similes eiusdem generis
 virtutem secum ad animam afferre scientias. Nae quantum
 pretii, si hoc esset, sophistae nostri essent, multiscei hi,
 dico,

Ibid. ἀπλῆν τὸ θεῖον αὐτὸ, ὅ, τι
 περ νῆς] Distingue: ἀλλ' ἀπλῆν
 τὸ θεῖον, αὐτὸ ὅ, τι περ νῆς καὶ
 ἐπιστήμη καὶ λόγος. Deus est sim-
 plex quiddam, idem, quod mens
 et scientia et ratio. Diog. Laër-
 tius lib. IX. in Xenophane: ὅλον
 δὲ [θεῖον φησιν] ὄρα, καὶ ὅλον
 ἀκέρειν, μὴ μέντοι ἀναιρεῖν. σύμ-
 παντά τε εἶναι, νῆν, καὶ φρόνησιν,
 καὶ αἰδίων. quae similia sunt istis
 poetæ apud Sext. Empiricum
 lib. VIII. p. m. 334.

ὄλος ὄρα, ἕλος δὲ νοεῖ, ἕλος δὲ
 τ' ἀκέρει.

Paullo ante, scribi debuit: τί ἔν,
 μάλλον ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀρετή; non,
 prout editur, ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀρετή;
 Pater ex Lemmate Dissertatio-
 nis, et ex eo, quod sequitur,
 ἐπιστήμην τὴν ἀρετὴν μὴ κάλει.

magna est in horum sensu dif-
 ferentia. M.

1 Ἀρετὴν τὴν ἐπιστήμην, εἰ βέ-
 λει, κάλει, ἀλλ' ἐπιστήμην] Vulgo
 [τὴν] ἀρετὴν τὴν ἐπιστήμην, εἰ βέ-
 λει, κάλει, [τὴν] δὲ ἐπιστήμην etc.
 Nos codicis Harleiani lectio-
 nem secuti sumus. Hoc Ml.
 Reg. simul ac Graecismum po-
 stulare iam pridem Heinsius ad-
 notavit.

m θεωρημάτων ἀριθμοί,] Fre-
 quentius ἀριθμὸς: quippe ἀριθ-
 μοί in plurali ad scientiam
 Arithmetices fere refertur. sed
 non semper. Aristides Encom.
 Rom. p. 222. ἐν τοσούτοις ἀριθμοῖς
 καταλόγων καὶ γενῶν. Cl. Inter-
 pres has duas Maximi voces ita
 vertit: aut eam, quae in nume-
 ris

λυμαθές τῆτο καὶ πολυλόγον καὶ πολλῶν μεσῶν μαθημάτων, καπηλεῦον ταῦτα, καὶ ἀπεμπολῶν τοῖς δεομένοις. Ἀγορὰ πρόκειται ἀρετῆς, ὥνιον τὸ χρῆμα.

Ζ. Εἰ δ' οἱ μὲν λόγοι σαφεῖς καὶ πρόχειροι, καὶ μετὰ πάντα διδασκάλων καὶ μαθημάτων^π, ἀντιτυπεῖ δὲ ἐνδοθεν ταῖς τῶν λόγων ὁδοῖς^ο παθήματα χαλεπὰ καὶ ἀγρία, καὶ ἐθισμοὶ Φαῦλοι, καὶ ἀσκήσεις ἀδικοί, καὶ ἐπιθυμίαι ἀλλόκοτοι, καὶ τροφὰ πονηρά· ἐνθυμητέον, ὅτι φύσεως δεῖ πρῶτον χρηστῆς, ὥσπερ κρηπίδος ἀνισαμένω τειχίῳ· καὶ μετὰ τῆτο τροφῆς καὶ ἔθους πρὸς σωτηρίαν τῆς φύσεως, ὑφ' ἧν Φιλία τῆ ψυχῆ ἐγγίγνεται,

dico, et multiloqui, qui disciplinis abundant, disciplinas cauponantur, mercede eas vendunt cuilibet. Nundinationem illi virtutis institunt, prostat apud eos virtus.

g. Quod si vbique sese offert, vbique ad manum est scientia, disciplinarumque ac praeceptorum plena sunt omnia; interimque in animo asperi ferinique resultant affectus, consuetudines pravae, exercitationes improbae, cupiditates monstrosae, educationes scelestae, quae resistunt, viamque disciplinis non permittunt liberam; vides, quid sequatur: naturam videlicet requiri primo commodam, non aliter, quam in surgente muro requiritur fundamentum; post naturam educatio alluefactioque veniat, quae conferuet eam ac confirmet, vnde in animo quaedam excitatur benevolentia, quae vna cum tempore ad propria bona sua

ris versatur, artem. quae licentia non est toleranda. M.

Sectio Ζ.

η μετὰ πάντα διδασκάλων καὶ μαθημάτων] Forte διδασκαλιῶν, quia coniungitur cum μαθημάτων. si retineas διδασκάλων, magis congruum videretur μαθητῶν, vt VII, 8. M.

ο ταῖς τῶν λόγων ὁδοῖς] Sic Mff. nec mouendam puto hanc lectionem. Cl. tamen Clericus

legit ταῖς τῶν λόγων [ὁδοῖς.] Adi sis viri doctissimi Siluas Philolog. cap. II. p. 166.

Ibid. ἀντιτυπεῖ — ταῖς τῶν λόγων ὁδοῖς] Coniicio ἀντικλυπεῖ (a κλυπέω, sonitum edo) ταῖς τῶν λόγων ὁδοῖς, obstrepunt sermonum cantibus: vt a musica petita fit metaphora. Cl. Ioan. Clericum iam video mecum legere ὁδοῖς, renuente Dauisio. Mox distingue: σωτηρίαν τῆς φύσεως· ὑφ' ἧν φιλία etc. M.

K 4

p φιλία

πρὸς τὰ καλὰ πάντα ^p συσσεφομένη τοῖς χρόνοις, καὶ
 συνδέουσα ταῖς ἡλικίαις· ἐπὶ δὲ τέτοις προσελθεῖν δεῖ
 τέχνην, ἐπισφραγιζομένην βεβαιότητι τὰ παθῶν μέ-
 τρα. Οὕτω γίγνεται εὐδαίμων ψυχὴ, καὶ βίος ὕγιος,
 καὶ δόξα ὄρθαι, ὑπὸ ἀρμονίας καὶ κρᾶσεως συντατρί-
 μεναι. Ταῦτα νομοθετεῖ Θεὸς, ταῦτα ἀποφάνει ἀν-
 ὄρα ἀγαθόν· ἀγωγή παθῶν ὑπὸ τῆς λόγῃ ^q, καὶ πει-
 θαρχία πρὸς ἐπισήμην ἐκείσιον· μοχθηρία δὲ χεῖμα
 ἀκείσιον ^r, ὑφ' ἡδονῆς ἐλκόμενον.

suā penitus se discit conuertere, vnaque cum aetate gradum
 ad ea promouet; postremo his et artem accedere oportet, quae
 certum affectibus statuat figatque modum. Hoc modo felicita-
 tem animus, sanitatē consequitur vita; hinc opiniones profi-
 ciscuntur rectae, quae ex harmonia quadam aptaque inter se
 consistunt mixtione. Haec sunt, quae lege deus sancit, haec
 virum perficiunt bonum; vt obsequantur affectus rationi, vt
 non inuitae pareant scientiae: improbitas vero inuitis nobis
 fit, vt quae a voluptate protrahatur.

ΛΟΓΟΣ ΛΔ΄.

Πῶς ἂν τις ἄλυπος εἴη.

Πῶς ἂν τις ἀλυπίαν τῇ ψυχῇ περιποιήσαιο; ἢ δεῖ
 κἀνταῦθα ἰατρῆς, καθάπερ ἐν ταῖς τῆς σώματος οὐ-

DISSERT. XXXIV. vulgo XVIII.

Quomodo quis sine dolore esse possit.

Velim scire, qua potissimum ratione a dolore vindicari possit
 animus: num, et hic, quemadmodum in corporis doloribus
 fieri

^p φίλια τῇ ψυχῇ [ἐγγίγνεται,
 πρὸς τὰ καλὰ πάντα] Vulgo [γι-
 γνεται] πρὸς τὰ [ἴδια] καλὰ πάντα.
 Sed ἴδια non agnoscit Reg. nec
 habet Harleian. a prima manu.
 Ἐγγίγνεται vero, non γίγνεται,
 legitur in utroque Ms.

^q ἀγωγή παθῶν ὑπὸ τῆς λόγῃ,
 Sic Reg. eamque lectionem
 merito probat Heinsius. Vul-
 go ἀγωγόν.

^r μοχθηρία δὲ [χεῖμα] ἀκεί-
 σιον,] Vulgo πρᾶγμα ἀκείσιον. Co-
 dices autem vocabulum, quod
 reprae-

ναις, καὶ πρὸς τῶν ἰατρῶν Φαρμάκων τινῶν, καὶ διαίτης
κεκραμένης πρὸς ὑγίειαν καλῶς; Τίς ἔν ἡμῖν γένοιτο
ψυχῆς ἰατρός^a, καὶ ποῖα τὰ Φάρμακα, καὶ ποῖος τῆς
διαίτης αὐτῆς τρόπος^b; Ἐγὼ μὲν ὑπὸ Φιλίας πρὸς τὰ
ἀρχαῖα πάντα ἔδιδαι τὰς τέχνας, πείβομαι δὲ τοῖς
ποιηταῖς, ὅτι ἦν ἐν Πηλῷ ἀνὴρ ἰατρικός· Χείρωνα αὐ-
τὸν καλῶσι, ἢ δὲ τέχνη Χείρωνι ἦν τείνεσα ἐφ' ἐκάτερα.
Καὶ γὰρ τὸ σῶμα ἐξεπόνει τῶν προσιόντων αὐτῷ εἰς τὸ
ἀκρότατον τῆς ὑγιεινῆς θήρας, καὶ ὄρειβασίαις, καὶ δρό-
μοις, καὶ εὐναῖς ἐπὶ σιβάδων, καὶ σιτίοις ἐξ ἄγρας,
καὶ πόμασιν ἐκ ναμάτων· καὶ τὴν ψυχὴν ἐπεμελεῖτο μη-
δὲν ἀπολείπεσθαι τῶν σωμάτων, εὐκνησία λογισμῶν,
καὶ τῶν ἀνδρώδει τῶν παθημάτων· καὶ διὰ τῆτο ἄρα ἰα-

fieri videmus, medico sit opus; neque medico tantum, sed et
remediis, et accurate ad sanitatem temperata victus ratione.
Quis igitur erit potissimum hic animae nostrae medicus, quae
remedia, quae victus ratio? Ego tantum antiquitati tribuo, ut
has artes non diuidam, sed potius poetis credam. Volunt illi,
Pelio in monte vixisse hominem, cui Chiron nomen fuerit;
Chironi huic artem fuisse, quae utrumque ageret. Quoscumque
enim in disciplinam suam receperat, omni laborum genere,
venationibus, montanis itineribus, cursibus, humi decumbendo,
cibus ferinis, fluuiali potu ad summam perducebat sanitatem:
rursus hoc agebat, ne vlla in parte corpori cederet anima, neque
minus celeriter mentis aciem intenderet, neque minus fortiter
affectibus resisteret: neque alia est causa, cur duo nomina

repraesentamus, exhibent. De
re ipsa consulas licet Alcinoium
de Doctr. Platon. cap. XXX.
Nimirum philosophi statuunt,
ἀγνοίας εἶναι τὰς κακίας, adeoque
ἀπεσίως. Vide Aristotelem Ni-
com. III. I. Arrianum Epictet.
I. 26. et Senecam de Ira I. 14.
de Constant. Sapientis cap. IX.

Sectio 4.

a τίς ἔν ἡμῖν γένοιτο ψυχῆς ἰα-
τρός,] Puto ἂν deesse: τίς ἂν ἔν

γένοιτο. Sic DiG. VI, 6. τίς ἂν
ἔν παρασκευῇ γένοιτο ἄνδρι etc.
XXVIII, 6. τίς ἂν ἔν γένοιτο ψυ-
χαῖς εὐωχία etc. IV, 6. τίς ἂν ἔν
γένοιτο ἀπιστότερον εὐδαιμονίας ἐλευ-
μένης; M.

b καὶ [ποῖος] τῆς διαίτης [αὐ-
τῆς] τρόπος;] Uterque codex
καὶ [πρὸ] τῆς διαίτης [αὐτῆς] τρό-
πος; Forlan καὶ [πρὸς] τῆς διαί-
της [αὐτῆς] δὲ τρόπος; Et prae-
terea, victus item quae ratio?

τριώτατος τε καὶ δικαιοτάτος ὁ μὲν ἔδοξεν εἶναι ὁ αὐ-
 τὸς, δύο ὀνόματα τέχνη μιᾷ ἐπιφημισάντων τῶν ποιη-
 τῶν. Εἰ δὲ ἐν τῷ παρόντι διέτησέ γε πρὸς ἑαυτὴν ἢ
 τέχνη, μήπω σοι τῆτο θαυμαστὸν φανῆ, πρὶν ἂν μοι
 δείξῃς καὶ τὴν τέχνην μίαν τε εἶσαν καὶ ἠεροισμένην
 ἀλλ' ἢ διαλαχῆσαν τῆ σώματος τὰ χωρία, ἄλλην ἄλ-
 λοτι, τὴν μὲν ὀφθαλμοῦς, τὴν δὲ νῶτα, τὴν δὲ ἄλλο

yni arti poëtae tribuerent, et quod medicus optimus, et quod
 idem esset iustissimus. Quod si hoc tempore distingui ars coe-
 perit, noli id mirari, priusquam mihi ostenderis, hanc ipsam
 medicinae artem vnam esse ac coniunctam; ac non potius aliam
 eius partem aliis in corporis partibus occupari, quarum
 haec oculos curat, illa tergum, alia vero aliud; vt me-
 tuendum

^c ἰατρικώτατος τε καὶ δικαιοτά-
 τος] Chiron non exercitiis tan-
 tum corporeis discipulos suos
 fanos praestitit, sed egregius
 fuit medicus. Hinc herba-
 rum bene multarum virtutes,
 ipsamque herbariam et medi-
 camentariam, inuenisse tradi-
 tur. Quin et vlcus *δυσιατώτα-
 τον* Chironium vocatur, quod
 opem peritissimi medici, qualis
 Chiron putabatur, exigat. Vi-
 de Plinium H. N. lib. VII. §. 57.
 lib. XXV. §. 13, 14, 16. ac Eu-
 stathium in Iliad. Δ'. p. 353.
 vt et Schottum ad Zenobii
 Cent. VI. 46. Eius autem iu-
 stitiam celebrat Homerus Iliad.
 Δ'. 831. vbi, facta Achillis
 mentione, subiicit:

Ὀν Χείρων ἐδίδαξε δικαιοτάτος
 Κενταύρων.

Apollonii quidem scholiast. ad
 lib. I. 558. ὑπὸ Χείρωνος τὸν Ἀχιλ-
 λέα τραφῆναι negat Homerum
 dixisse. Sed fallitur, vt ex hoc

loco patet; quod obiter notan-
 dum censui. De Chironis au-
 tem iustitia nonnihil habet
 Pindari scholiastes ad Pyth.
 IV. 180.

^d [διέτησέ γε] πρὸς ἑαυτὴν]
 Reg. *διεσησιαντε*, quod corru-
 ptum. Harl. [*διεσασιασμ*] πρὸς
 ἑαυτὴν. Et hoc fortasse verum.

Ibid. *διέτησέ γε πρὸς ἑαυτὴν ἢ
 τέχνη,*] Regius *διεσησιαντε πρὸς ἑαυ-
 τὴν*. Scribo: *διέτησεν αὐτὴ πρὸς ἑαυ-
 τὴν ἢ τέχνη*. Harleianus *διεσασι-
 σμ*: non male. Diff. XXXII, 2.
 vtrumque habes: ὑπὲρ ἢ *διέτησεν
 καὶ διεσασιασμ τὸ Ἑλληνικόν*. M.
^e τὴν μὲν ὀφθαλμοῦς, τὴν δὲ νῶτα,]
 Legendum, *ῶτα, aures, quarum
 usum proximum a luminibus na-
 tura nobis dedit*, vt ait Cellus

VI, 7. Ideo Naturae ordinem
 secutus idem scriptor suauissi-
 mus, primum *oculorum* morbos
 et remedia, deinde *aurium* pro-
 sequitur. Vtrum vero species
 fuerit Medicinae antiquae, quae
dorsum

τι μόριον, καὶ κινδυνεύσαν, κατασμηκρυνομένην ἐκά-
 σοτε εἰς λεπτὰ καὶ ἀγεννῆ μόρια, ἀΦανισθῆναι παντά-
 πασι καθάπερ τὴν Μακεδόνων Φασὶν ἀρχὴν ἐμπροσθ-
 σαν εἰς ἀνδρας πολλὰς, ἐκ ἀξιωμένους βασιλείας ὅλης,
 μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον.

β. Τί δὴ ἔν ὁ Χείρων ἦλθεν ἡμῖν δεῦρο ἐπὶ τὸν λό-
 γον; Φέρε, ἴδω μετὰ σὲ, εἰ μὴ ἐν δέοντι. Εἶπερ γάρ
 μοι καλεῖς τι ὀδύνην σώματος, (καλεῖς μέντοι) αὐτὴ τοί-
 νυν εἰ μὲν ἐξ ἴσθ τὸ σῶμα ὑποδύσαιτ' ἄν, καὶ ἀνακρα-
 θεῖσα ἐπιεικῶς ὄλω διατάραξεν αὐτῆ τὴν κατὰ Φύσιν
 ἁσίαν, καθάπερ σίδηρον πῦρ, αὐτὸ τῆτο, ὃ καλεῖται
 πῦρ β. ὑποκοριζόμενοι δ' οἱ ἰατρικοὶ μετέβαλον τῆνομα,
 ὡς ἔλαττον ἡμῖν τὸ δεινὸν Φανέμενον, εἰ πυρετός καλοῖ-

tuendum fit, ne in minutas toties ignobilesque diuisa partes
 nihil omnino tandem futura sit: non aliter, quam regnum
 Macedonicum post Alexandrum legimus ad plures deuolutum
 esse, quorum nemo toto imperio dignus habebatur.

2. Sed qua de causa Chironis paulo ante mentionem feci-
 mus? Age, videamus simul, num praeter rem. Primum velim
 scire, quod te confessurum non dubito, an aliquem corporis
 dolorem existimes. Hic igitur duplex est. Interdum enim simul
 vnoque impetu corpus totum subit, corpori toti aequaliter se
 miscet, naturalem eius turbat constitutionem, non aliter, quam
 ignis, quem proprie ignem dicimus, ferrum mutat: hunc ignem
 Graecorum medici, ut minus malum esse videatur, nomine dimi-
 nutius

dorsum prouinciam habuerit, Hic, si corpus vno quidem im-
 dicant Medicorum filii. opinor petu subierit, totique se miscens
 non fuisse. M. aequaliter, eius naturalem con-
 stitutionem turbauerit, ut ignis
 ferrum, proprie vocabatur ignis.

f. ἐκ ἀξιωμένους] Potius ἐκ ἡξιο-
 μένους, utpote de re praeterita:
 qui non habebantur digni: ut
 ἐμπροσθσαν dixit, non ἐμπίπτε-
 σαν. M.

Sectio β.

g. αὐτὸ τῆτο, [ὃ καλεῖται] πῦρ.
 Forfan αὐτὸ τῆτο [ἐκαλεῖται] πῦρ.
 Tum vero locus sic vertendus:

Medici vero, diminutiue lo-
 quentes, nomen mutarunt; quasi
 minus nobis malum videretur,
 si non πῦρ appellaretur, sed πυ-
 ρετός. Vide Ioannem Chryso-
 stomum de Sacerdot. lib. I.

P. 32.

Ibid.

το, ἀλλὰ μὴ πῦρ. Ἐτερον δ' αὖ ἐσιν ὀδύνης γένος, ἐπειδὴν μόριον μὲν ἢ ἢ τὸ τὴν αἰτίαν ἔχον καὶ τὴν πηγήν τῆ νοσήματος, ὀρμηθὲν δὲ ἐντεῦθεν τὸ δεινὸν συνελευσθητε καὶ συνεπισπάσθηται τῇ ὀδύνη καὶ τὸ ἄλλο σῶμα πᾶν καὶ ἐσιν ἕτω δὴ τις ὀξύτατος ὁ τῆ ἀλγεῖν δρόμος ἐπὶ τὸ ὑγιαῖνον ἀπὸ τῆ κάμνοντος, ὡς μάθοις ἀν τῷ προσπλάισματι ἀκρῶ τῷ ποδί· ἐκ γὰρ ὀνύχων, Φασίν, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὸ ἀλγεινὸν ἐν ἀναρεῖ θεῖ. Τῆτο δὲ οἶσι γίνεσθαι ἀν, εἰ μὴ ἐτύγχανεν ἡ ψυχὴ διεληφθῆναι τὸ σῶμα πᾶν πάντοθεν, καὶ ἀνακεκραμμένη αὐτῷ, καθάπερ τὸ Φῶς τῷ ἀέρι; Ἡ μᾶλλον ἕτωσὶ λέγωμεν Καθάπερ αἱ τῶν θυμιαμάτων ὀδμαὶ καὶ τοῖς πόρρω ἔστι προσέβαλον, ἀνακεράσασα τὸν διὰ μέσῃ ἀέρα τῇ εὐαδία· ἢ καθάπερ τὰ χρώματα ἐν ὀφθαλμοῖς πόρρωθεν ἕρχεται ὡς ἐπιγράψαντα καὶ ταῦτα τὸν ἀέρα τῇ αὐτῶν φύσει· ταύτη νόμιζε καὶ τὴν ψυχὴν πανταχῶ διεληλυ-

nutio πυρετὸν, non πῦρ dixerunt. Rursus alia doloris huius species est, quoties una pars corporis fons totius morbi est et causa; ita ut malum ex hac parte se diffundat, totumque corpus in consensum trahat simul et abripiat, ita ut doloris huius fiat particeps: id quoties accidit, celerrime ab aegra parte ad integram solet transitus fieri; quod apparet, si extremam pedis partem offendas: momento enim temporis, ab unguibus, ut vulgo dicitur, ad caput usque dolor diffunditur. Putasne hoc futurum, nisi corpus undique complexa esset anima; nisi toti corpori, non aliter, quam lux aeri, permixta esset anima? Alio potius exemplo utamur: Sicut in suffitibus fieri solet, ut eorum odor fragrantiae suae suavitatem medio interfusus aeri ad eos, qui longissime absunt, diffundatur; aut ut colores, priusquam ad oculorum eminus perveniunt aciem, interiectum pingere videntur aerem: ita existima, passim penetrare animam, nec

Ibid. αὐτὸ τῆτο, ὃ καλεῖμεν ἐκαλεῖμεν ἀν, vocassemus. M. πῦρ.] Forte, αὐτὸ τῆτο καλοῖμεν ἢ μόριον μὲν ἢ] Forte, μόριον πῦρ vocaremus, vel, vocare possemus. Cl. Editor, αὐτὸ τῆτο ἐκαλεῖμεν πῦρ: si recte capio, voluit ἐν ἢ, una pars sit: cui mox opponitur τὸ ἄλλο σῶμα πᾶν. Sed non opus est. M.

ἰ Τρίχας

θέναι, καὶ μηδὲν εἶναι ἄψυχον σώματος μέρος. Τρίχας δὲ καὶ ὄνυχας ἐξαίρω λόγῳⁱ, καὶ γὰρ τῶν δένδρων τὰ φύλλα^k καὶ γὰρ ταῦτά ἐσιν, ὅσα ἐν Φυτοῖς τὰ ἀναίσθητότατα. Οὕτω δὴ πρὸς τὸ σῶμα ἢ ψυχὴ ἔχουσα, ἀνακέραται αὐτῆ ταῖς λύπαις καὶ ταῖς ἡδοναῖς. Καὶ τὸ ἀλγεῖν ἐσιν αἰτία μὲν σώματος, ψυχῆς δὲ πάθος. Μία μὲν δὴ αὕτη χορηγία^l ὀδύνης τῷ ἀνθρώπῳ. Δευτέρα δὲ ἡδε, ἔμπαλι αὐθις αὐτῷ πρὸς τὴν προτέραν ἔχουσα: ἀπὸ γὰρ τῆς ψυχῆς αὕτη ἔρχεται, καὶ τελευτᾷ ἐπὶ τὸ σῶμα^m. Ψυχῆς γὰρ καμύσης λύπη, συγκάμνει τὸ σῶμα καὶ ὑποτίκεται τῆτο μὲν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολείβον δάκρυα, τῆτο δὲ πᾶν ὠχραίνόμενον καὶ ἰσχυραίνόμενον: ὅποια αἰ ἐξ ἐρώτων λύπαι ἀπεργάζον-

nec ullam immunem illius esse corporis partem. Capillos tantum excipe et unguis, quorum alia est ratio; quae non aliter se habent, quam in arboribus frondes; nam eiusmodi minimo in plantis sensu sunt praedita. Eo modo cum ad corpus se habeat anima, non est mirum, si doloribus quoque eius imbuatur et voluptatibus. Dolor tormentum est corporis, affectio animae. Haec igitur prima est origo doloris in homine. Secunda, quae directe cum superiore pugnat, quae ab anima incipit, definit in corpus. Quoties igitur tristatur anima, afficitur cum ea corpus et tabescit. Hoc est, quod lacrymas ex oculis dimittit, hoc est, quod pallere solet, quod attenuari: sicut in iis fieri videmus,

i Τρίχας δὲ καὶ ὄνυχας [ἐξαίρω] λόγῳ,] Vulgo τρίχας δὲ καὶ ὄνυχας [ἐξ ἑτέρου] λόγῳ. Nullo, certe parum commodo sensu. Nos igitur eximiam recepimus emendationem, quam subministravit Harl. a secunda manu. Ibid. ἐξ ἑτέρου λόγῳ] Codices, ἐξαίρω λόγῳ: optime. Plato *de Rep.* VI. Θεῖον μέντοι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐξαίρω λόγῳ. Noster *X*, 4. Ἐπίκουρον δὲ ἐξελεῖ λόγῳ. M. k [καὶ γὰρ] τῶν δένδρων τὰ φύλλα.] Sic uterque codex, vul-

quos
go [ὡς καὶ] τῶν δένδρων τὰ φύλλα. Ibid. καὶ γὰρ τῶν δένδρων τὰ φύλλα καὶ γὰρ ταῦτά etc.] Mallem, κατὰπερ τῶν δένδρων etc. M. l Μία μὲν δὲ αὕτη χορηγία] Scribe δὴ pro δὲ. Mox, pro ἔρχεται optime *Dauisius* ἄρχεται. et paullo post, pro εἰδὲν ὅτιεν, Idem εἰδὲν ὅ, τι εἶ. verissime, opinor; si scribas ὕ. M.

m ἀπὸ γὰρ τῆς ψυχῆς αὕτη [ἔρχεται,] καὶ τελευτᾷ ἐπὶ τὸ σῶμα.] Magis congrue, nisi fallor, legamus αὕτη [ἄρχεται.] n εἰδὲν

ται, καὶ διὰ πενίαν τρυχώσεις, καὶ διὰ πένθη ἀκομ-
σία. Ἀποπέμπουσι δὲ τῷ σώματι ὀδύνας καὶ θυμῶ
καὶ ὄργαι καὶ φθόνοι, καὶ τῶν τῆς ψυχῆς παρὰ μέλους
κινήματων ἔδ' ἐν ὅτι' ἔν."

γ'. Τί δὲ ἐν τῶν ἐπιμέμημαι^ο; Ὅτι τὸ ἀλγῆν
καὶ ἀπὸ ψυχῆς σώματι ἐπιπεμπόμενον, καὶ ἀπὸ σώμα-
τος ἐπὶ ψυχὴν παραγιόμενον, εἰκότως ἄρα δέοιτο αἰ-
καὶ ἰατρικῆς μιᾶς πρὸς ἀλυπίαν, καθὰ ὁ Εὐριπὸς κυ-
βερνητικῆς μιᾶς πρὸς εὐπλοίαν. Καὶ τῶτο μὲν ταῦτά
μοι^ρ ἔτω ἀποπεφασμένον. Τὴν δὲ ἰατρικὴν αὐτῆ,
ἣτις ἀμυνεῖται τὰ δεινὰ ἀμφοτέρωθεν ἐπιόντα, τίς ἡμῶν

quos amor excruciat, quos paupertas conficit, quos moeror
squallore inficit. Quid, quod et bilis, et ira, et invidia dolores
suos transferant ad corpus; nec ullus animi, qui non ad mem-
brum aliquod perveniat, motus est?

3. Sed quorsum haec pertinent? Ut appareat, dolorem,
sive ab anima ad corpus, sive a corpore ad animam transeat,
vna eademque medicina tollendum esse; sicut vna gubernandi
arte Euripus feliciter navigatur. Et haec quidem eo modo
putauimus probanda. Ipsam vero medicinam, quae utraque
curet, tam quae hinc, quam illinc, oriuntur mala, quis ostendet
nobis?

^ο ἔδ' ἐν [ὅτι' ἔν.] Omnino re-
scripserim ἔδ' ἐν [ὅ, τι ἔ,] scilicet
ὀδύνας σώματι ἀποπέμπει. Locus
autem sic est interpretandus:
*In corpore dolores efficiunt ex-
candescencia, ira, invidia, nul-
lusque non motus animi pertur-
batus.* Heinsius scriptoris men-
tem cepisse non videtur.

Sectio γ'.

ο τί δὲ ἐν [τῶν] ἐπιμέμη-
μαι;] E libris editis excidit vox
penultima, quam nos vtriusque
codicis fide restituimus.

Ibid. τί δὲ ἐν ἐπιμέμημαι;] Ita
erat in priori Editione. vnde

conieceram, τί δή ποτ' ἐν τῶν
ἐπιμέμημαι; vt XIV, I. XVI, 3.
Nec longe a scopo abfui: Co-
dices enim, τί δὲ ἐν τῶν ἐπι-
μέμημαι; mendose, nisi fallor,
pro τί δή. supra sect. 2. τί δὲ ἐν
ὁ χείρων ἦλθεν etc. XXIV, 3. τί
δή μοι βέλεται ὁ Ἐπαμινάνδου etc.
XXVII, 7. τί δή μοι βέλεται ἡ
περίοδος τῆ λόγου; XXVII, I. τί
δή ἐν ἐστὶ τὸ πλημέλημα etc. pro
vt editur ex Mff. pro δὲ. M.

ρ καὶ τῶτο μὲν ταῦτά μοι] Mal-
lem, ταῦτη, hoc modo: vt sect.
4. τῶδέ μοι δοκῶ διατιγῆσιν τὴν
τάσιν. M.

q τῶ

λέξει; Ἐγὼ μὲν γὰρ ἀπορῶ, εἴ τινα ἐξευρήσω δεινὸν τὴν τέχνην, κατὰ τὸν Χείρωνα ἐκείνον, ἵνα μοι διπλᾶ τὰ ἀγαθὰ ἔλθῃ καὶ ἔτε πισεύω τῷ τεχνιτεύματι^q, (τὸ γὰρ ἔργον μέγα, τῆς Ὀσσης καὶ τῆς Ὀλύμπου ὑψηλότερον) ἔτε ἀπιστῶ κομιδῇ. Τί γὰρ ἐκ ἂν ἐθέλησασα ἢ πάντολμος ψυχὴ ἐπιτεχνήσαιτο;

δ'. Διὰ μέσση δὴ ἤκων πίσεως καὶ ἀπιστίας, καὶ πρὸς ἄγνοιαν τῆς εἰδένας^r, τῆδ' ἐμοὶ δοκῶ διαιτήσῃ τὴν σάσιν. Ὑποπτεύω τοὶ μίαν μὲν εἶναι τὴν τέχνην, μὴ μέντοι δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος· ἀλλὰ τῇ πραγματεία τῆς κρείττονος τὴν τῆς ἑτέρας ἐλάττωσιν ἐξιωμένην. Ὑπῆλθε γὰρ με λέγοντα ὁμῶ καὶ τὸ τῆς Σωκράτους πρὸς τὸν Χαρμίδην, ἐκ αὐτὸ ἐκεῖνο, ἢ Θράκιος ἐπώδη^s, ἀλλὰ ἀντιερόφως. Ὁ μὲν γὰρ Φησι σὺν τῷ ὄλῳ ἰᾶσθαι

nobis? Quia an similem alibi Chironi inuenire possim, vehementer dubito, cuius arte vtrumque simul bonum consequar; et quamuis non omnino confidam, (opus enim ipsa Offia Olympo que maius est) non tamen penitus de arte despero. Quid enim non assequi possit, modo velit, ausa quiduis experiri anima?

4. Interim dum credo et diffido, dum ignorare et scire mihi videor, hoc modo litem dirimiam. Vnam eandemque esse artem puto, non tamen quae vtrique conueniat, et animae, et corpori; sed praestantioris partis cura curari et deterio-rem. Inter dicendum enim in mentem mihi venit illud, quod Charmidi dicebat Socrates; quamuis non ipsam illud, quod in Thracia illa, ut vocat, incantatione erat. Ille enim vna cum toto

ait

q τῷ [τεχνιτεύματι] Vulgo τεχνιτεύματι, nec ab ea ratione discedunt codices. Illi tamen male se habent: nam τεχνιτεύειν, non τεχνιτεύειν, dicas oportet. Ideo, quod est manifesto verum, recepi.

Sectio δ'.

r καὶ πρὸς ἄγνοιαν τῆς εἰδένας,] Non video, quid istud καὶ velit:

neque sensum phraseos πρὸς ἄγνοιαν hoc loco: neque quid sit ἄγνοια τῆς εἰδένας, inscientia sciendi. Suspicio tamen, voculam καὶ ante πρὸς delendam esse, ex loco Diff. X, 5. διὰ μέσση ὄντας ἐπιστήμης πρὸς ἄγνοιαν, i. e. ἐπιστήμης καὶ ἀγνοίας, quemadmodum saepe loquitur Noster. M. s ἢ Θράκιος ἐπώδη,] Respicit ad Platonis Charmidem p. 236. H.

1 20

καὶ τὸ μέρος, καὶ ἀδύνατον εἶναι σωτηρίαν παραγίνεσθαι τῷ μορίῳ, πρὶν καὶ τῷ παντὶ ἔλθῃ ὀρθῶς λέγων, καὶ γὰρ πείθομαι, ὅσα γε ἐπὶ σώματος· ἐν δὲ τῇ ψυχῆς καὶ σώματος συζυγίᾳ ἀντιτρόφως φημὶ ἔχειν. Ὡς γὰρ ἂν τὸ μέρος καλῶς ἔχη, ἀνάγκη τὸ πᾶν τέτω ἔχειν καλῶς, ἔχ ὁποτερονῶν τοῖν μεροῖν, θάτερον δέ· ἢ γὰρ τὸ χείρονος πρὸς τὸ κρείττον ὀμιλία ἐκ τῆς τῆς κρείττονος σωτηρίας ἀνάπτει τὸ χεῖρον. Ἡ σοι δοκεῖ ἀνθρώπος ὑγαιῶν τῇ ψυχῇ λόγον τινα ποιεῖσθαι προσπεσῆσης οὐδύνης, καὶ τραυμάτων, ἢ τινος ἄλλης ^u κακῆς σαμάτων ^x; ἔδαμῶς μὰ Δία. Ἐκείνην δὲ τὴν ἰατρικὴν ματευτέον καὶ βασανιτέον, καὶ ἐκείνην τὴν ὑγίαιαν ποιεῖται καὶ ἐκθηρατέον· ἢ τάχα μὲν καὶ περὶ τῆς τὸ σῶμα μαζώνη ἔψεται, εἰ δὲ μὴ, πάντως γε ἢ ὑπεροψία τῶν ἐν αὐτῷ δεινῶν.

ait sanari partem; nec fieri posse, ut conseruatio parti contingat, nisi prius contingat toti. Verum id esse non nego in corpore, at vero ubi anima coniuncta cum corpore consideratur, contra se habere puto. Bene enim se habere totum necesse est, cuius pars bene habet; non vtralibet, sed praestantior: in societate enim deterioris cum meliori ex conseruatione melioris dependet deterius. Nisi putes, hominem, cui bene constituta sit anima, dolorem aliquem, aut vulnera, aut aliud, quod corpori nocet, respicere posse. Minime per Iouem. Haec igitur quaerenda medicina est, haec exploranda; ea comparanda, ea perquirenda est sanitas: aut enim statim corporis sequitur sanitas; aut si non, certe malorum, quibus corpus affligitur, integer contentus.

^z ἐν δὲ τῇ ψυχῆς καὶ σώματος συζυγίᾳ] Vulgo ἐν δὲ τῇ [τῆς] ψυχῆς etc. Nos auctoritati codicum paruimus.

^u οὐδύνης, καὶ τραυμάτων, ἢ τινος ἄλλης] Lego et distingo: οὐδύνης ἐκ (vel ἢ) τραυμάτων, ἢ τινος ἄλλης etc. doloris vel ex vulneribus, vel ex alia quavis calamitate, quae corporibus huma-

DISSSERT.
nis accidere solet: non doloris et vulnere. Exemplum Rei paene incredibile vide apud Plutarch. in Philopocm. p. 359. B. ποιεῖσθαι vero est Futuri secundi; lingua ita postulante. M.

^x κακῆς [σαμάτων;] Sic vterque codex, non σώματος, ut vulgo.

Scilicet

ΛΟΓΟΣ ΛΕ΄.

Τί τέλος Φιλοσοφίας.

Ο μὲν Κροτωνιάτης ἐρᾷ ποτίνης Ὀλυμπικῆς, ὁ δὲ Ἀθηναῖος νίκης τριηρικῆς, ὁ δὲ Σπαρτιάτης ὀπλιτικῆς, ὁ Κρητικὸς θήρας, ὁ Συβαρίτης χλιδῆς, ὁ Θηβαῖος αὐλῶν, ὁ Ἴων χορῶν καὶ ἔτι δ' αὖ ὁ μὲν χρηματιστῆς χρυσῆς, ὁ δὲ Φίλοιος μέθης, ὁ δὲ μυσικὸς ἔρωτος, ὁ δὲ Φιλωδὸς μελῶν, ὁ δὲ ῥήτωρ λόγων. Τὰτι δὲ τὸ θρέμμα, ὃν καλῶσιν οἱ ἄνθρωποι Φιλόσοφον, πότερον ἀνέραςτος^a ἡμῖν ἐστὶ πάντων χρημάτων; Ἡ λίθος ἂν εἴη βίος^b, μή τι γε ζῶς ὀρῶντος καὶ ἐμπνεομένου καὶ κινημένου καὶ φρονεῦντος, ἔχοντος ὀρμᾶς καὶ αἰσθήσεις καὶ ὀρέξεις. Ἀλλὰ ἐφίσταται μὲν τις, εἰπεῖν δὲ ἔκ ἔχει ξυλλήβδην ὀνόματι ἐνὶ, ὅτι ἐρᾷ εὐδαιμονίας, φησί^c. Μακάριος

DISSERT. XXXV. vulgo XIX.

Quis philosophiae sit finis.

Crotoniata oleastrum amat Olympicam, nauali victoria Atheniensis delectatur, Spartiata pedestri, venatione Cres, Sybarita luxu, Thebanus tibiis afficitur, Ionicus choris; mercator aurum, vinosus vinum, elegantiores homines amores, qui cantu delectatur, cantum, dicendi studium orator sequitur. Scire igitur velim, an et hoc animal, quod philosophum dicunt homines, nulla prorsus re delectetur? Lapidis mihi vitam narras; nedum ut animal, cui videre, cui viuere, cui moueri, cui sapere contingit, quod appetitu, sensu, cupiditatibus impellitur, hoc deceat. Dices fortasse aliquid esse, quo delectetur, quod vno tamen dici vix potest nomine, beatitudinem nimirum. Equidem simpli-

Sectio 4.

^a Τὰτι δὲ τὸ θρέμμα, — πότερον [ἀνέραςτος] Ita codices, licet vsitatus loquendi mos ἀνέραςτον flagitet. Sed est σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον, cuius exempla bene multa congeessimus ad Minucii Felicis cap. XVII.

MAX. TYR. P. II.

^b [Ἡ λίθος] ἂν εἴη βίος,] Vulgo [Ἡ λίθος] ἂν εἴη [ὁ] βίος. Sed optime Scaliger, quem secuti sumus. Hoc clare probant sequentia.

^c ὅτι ἐρᾷ εὐδαιμονίας, φησί.] Distingue: ὅτι ἐρᾷ; εὐδαιμονίας, φησί. M.

L

et τῶν

τῆς εὐφροσύνης, εἰ οἶσι τῶν παιδικῶν ^d ἐκζητήσασθαι σοὶ ἔνα γέ τινα τῶν ἐκ τῆ καταλόγου ^e ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐν ἀποκρίνεσθαι ἕκαστον ^f, ὡς εὐδαιμονίας εἶνεκα ὁ μὲν ἀθλεῖ, ὁ δὲ πονεῖ ^g, ὁ δὲ χρηματίζεται, ὁ δὲ κυνηγετεῖ, ὁ δὲ γεωργεῖ ^h, ὁ δὲ πολεμεῖ, ὁ δὲ ἐραῖ, ὁ δὲ ἄδει, ὁ δὲ λέγει. Ἦτοι εἰ ὁ Σαρδανάπαλλος ⁱ ἐκεῖνος ὁ τὸ σῶμα

simplicitatem lubet admirari tuam, si aliquem ex omnibus, quos iam commemorauimus, in suis, quas persequitur, voluptatibus, cessurum tibi esse existimes; ac non responsuros esse pro se singulos, hunc, quod certet, hunc, quod negotietur, hunc, quod venetur, hunc, quod agriculturae, hunc, quod militiae nomen dederit, alium, quod amet, alium, quod canat, alium, quod dicat, folius causa beatitudinis. Nisi forte illum ipsum Sardanapalum existi-

^d τῶν παιδικῶν] Similis huius vocis vsus (nempe de *re cara* et amata) apud Aristidem *Panath.* p. 106. Xenophon in *Oeconom.* de foeminis amatis, pro ut citatur alicubi in Not. ad Pollucem: ἔτε γὰρ ἐλπίδα, ἔτ' ἐπιμέλειαν ἡδίονα ῥάδιον εὐρεῖν τῆς τῶν παιδικῶν ἐπιμελείας. loquitur de maribus Seruis, Veneri nimis addictis. Vide et Pollucem V, 81. Platonem *de Rep.* VI. non longe ab initio, et Synesium p. 22. ed. *Turneb.* vbi vocat Philosophiam et eruditionem τὰ παιδικὰ sua. M.

^e ἐκ τῆ καταλόγου] Heinsius mauult ἐκ [τῆς] τῆ καταλόγου. Ast hoc additamento nihil est opus; ὁς enim idem valet ac ἔτος, quod non minus in obliquis, quam in rectis casibus obtinet. Vide Grotium ad *Coloss.* IV. 6.

^f ἀλλ' ἐν ἀποκρίνεσθαι ἕκαστον] Legendum ἀποκρίνεσθαι, ex in-

dole linguae Graecae. et praecessit ἀποκρίνεσθαι. M.

^g ὁ δὲ πονεῖ,] Omnia haec Verba, quae sequuntur, addunt ad exempla, quae initio Dissertationis posuerat. sed nulla ibi mentio alicuius πονεῖται. Lego igitur, ὁ δὲ πίνει, quod respondet isti, ὁ δὲ φίλιος (ἐραῖ) μέθης. M.

^h ὁ δὲ γεωργεῖ,] Neque γεωργῆντος in superioribus facta mentio. Lego, ὁ δὲ χορεύει, ibi enim erat, ὁ Ἴων (ἐραῖ) χορεύων. Caeterum πολεμεῖ, quod sequitur, respicit et comprehendit *Athenienses* et *Spartiatas*. reliqua satis clara sunt. omittuntur vero in his vltimis Sybaritarum *χλιδή* et Thebanorum *αὐλοί*, ab Auctore, an Scribarum negligentia, nescio. M.

ⁱ [Ἦτοι εἰ] ὁ Σαρδανάπαλλος] Legendum [Ἦ, οἶσι,] ὁ Σαρδανάπαλλος etc. *An, putas, Sardanapallus* etc.

Ibid.

ἐκτετριμμένος^k, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἐκτετηκώς, καὶ τὴν
 χαίτην διαπεπλεγμένος, καὶ ἐν πορφύρεσι κατορωρυμέ-
 νος, καὶ ἐν βασιλείοις κατακεκλεισμένος, καὶ παλλακί-
 σιν ἀναμειγμένος, ἄλλο τι ἐδίωκεν, ἢ εὐδαιμονίαν;
 ἢ γὰρ δὴ κακοδαίμων ἐκὼν ἦν. Τί δέ; Ὁ Πέρσης ὁ
 τὰ Αἰγυπτίων ἱερὰ ἀφανίζων πυρὶ^l, ὁ καὶ λοιδορούμε-
 νος τῷ ποταμῷ, καὶ καταθύων τὸν βῆν τὸν Ἄπιν, ἄλλο
 τι ἢ καὶ ἕτος ἐπὶ ταῦτα^m σπεύδων ταῦτα ἔδρα; Ὁ

existimes, cum effoeminato isto corpore, cum oculis palantibus,
 cum implexa caesarie, qui in purpura defossus, in regia sua
 conclusus, in media pellicum turba versatur, aliud quid pro-
 posuisse sibi, praeter beatitudinem; nec enim volens infelix
 fuit. Quid ille, qui Oceano conuiciatur, qui Apin maectat, aliud,
 cum haec faceret, quam beatitudinem, sectatus est? Ego qui-
 dem

Ibid. Ἦτοι εἰ ὁ Σαρδανάπαλλος
 etc.] Lego: Ἦ, οἶει, ὁ Σαρδανά-
 παλλος — ἄλλο τι ἐδίωκεν etc.
pum, puzas, Sardanapallus etc.?
 sic Diff. XI, 8. Ἦ, οἶει, τῆτο εὐ-
 χετο ὁ Σωκράτης — ὅπως ἄρξῃ
 Ἀθηναίων; vide et XX, 5. Sed
 propius adhuc mihi videtur
 εἶτ', οἶει, etc. eodem sensu. Vi-
 deo iam Cl. *Dauisium* conie-
 cisse; Ἦ, οἶει, etc. Ad finem
 sententiae, pro ἄλλο τι ἐδίωκεν,
 ἢ εὐδαιμονίαν, forte scribendum,
 ἢ εὐδαιμονίαν; vt sect. 2. ἄλλο τί
 φησιν, ἢ εὐδαιμονίαν; XXXVI, 6.
 Ἦ (scr. Ἦ) ἄλλο τι ἠγάμεθα εἶναι
 τὴν περιεσσειν, ἢ χρῆσιν etc. nisi
 malis, ἐδίωκε, καὶ ἢ εὐδαιμονίαν.
 vt apud Lucianum in *Parasit.*
 p. 266. περὶ ἄλλο τινοῦ, καὶ ἢ χι
 παρασίτε, ζητήσομεν. M.

k ὁ τὸ σῶμα [ἐκτετριμμένος,]
 Stephano placet ἐκτετριμμένος.
 Sed omnino legendum ἐντε-
 τριμμένος.

Ibid. ὁ τὸ σῶμα ἐκτετριμμένος,]
 Lege, ἐντετριμμένος. Diff. XIII, 7.
 de eodem: ἐντρίβεται ὁ δούληνος,
 καὶ λεαίνεται. Cl. Alexandrinus
Paedag. III, 2. p. 218. ψιμμοθίω
 τὰς παρείας ἐντρίβόμενοι. Philo Iu-
 daeus *De Vit. Contempl.* p. 614.
 τὰ τε πρόσωπα ἐντρίβονται καὶ ὑπο-
 γράφονται. Vide Xenophontem
Cyrop. VIII, 13. et *Perizonium*
 ad Aelian. V. H. XII, 1. p. 660.
 Ita quoque *Dauisius*. M.

l Ὁ Πέρσης ὁ τὰ Αἰγυπτίων ἱερὰ
 ἀφανίζων πυρὶ,] Haec omnia,
 quae vulgo desunt, exhibent
 Reg. et Harleian. eademque
 dedit etiam Paccii codex. No-
 ster autem de Cambyse, Per-
 sarum rege, loquitur. Eius fac-
 cinora memorant Strabo lib.
 XVII. pag. 1158. Iustinus I. 9.
 et praecipue Herodotus III.
 16. seqq.

m ἄλλο τι [ἢ] καὶ ἕτος ἐπὶ
 ταῦτα] Legas et distinguas ve-
 lim:

μὲν γὰρ Ξέρξης καὶ ἀμφισβητῆσαι ἂν μοι δοκῆι πρὸς τὸν Δία περὶ εὐδαιμονίας· τοσῶτον αὐτὸν οἶμαι ἐπειλήθησθαι αὐτῆς, καὶ ὅτι αὐτῶⁿ ἢ Ἄσία πρὸς τὴν Εὐρώπην ξυνεδεῖτο θαλαττῆσις ὀλκᾶσιν εἰς γεφύρας σχῆμα ἐφημέρω δεσμῶ. Καὶ μὴν παρ' Ὀμήρω ὁ Ποσειδῶν τῷ Διὶ ἰσοτιμίαν ἄγει^ο. παρὰ δὲ τῆς, ὡς ᾤετο, καὶ

dem Xerxen vel cum ipso Ioue de beatitudine audacter certurum fuisse non dubito: tam videlicet sibi felix vel propterea videbatur, quod aliquot nauibus, tanquam ponte, aquam stravisset; Europam Asiamque breui et mox perituro coniunxisset vinculo. Et enimvero cum eiusdem apud Homerum dignitatis sit Neptunus cum Ioue; ab hoc, quae

lim: ἄλλο τι, (scilicet ἐδίωκεν) [ἢ] καὶ ἕτος ἐπὶ ταῦτο σπεύδων ταῦτα ἔδρα. *Aliud quiddam festatus est? Certe et hic ad eandem rem adspirans haec perpetravit.* Codices habent ταῦτά, pro qua voce ταῦτο reponimus. Vide §. 3.

Ibid. ἄλλο τι ἢ καὶ ἕτος ἐπὶ ταῦτα σπεύδων ταῦτα ἔδρα;] Forte, ἄλλο τι καὶ ἕτος ἢ ἐπὶ τῆτο σπεύδων, ταῦτα ἔδρα; id est, ἐπ' ἄλλο τι, ἢ ἐπὶ τῆτο, sc. εὐδαιμονίαν. Aliter Cl. Editor. M.

ἢ τοσῶτον [αὐτὸν οἶμαι] ἐπειλήθησθαι αὐτῆς, [καὶ ὅτι] αὐτῶ. Vterque codex αὐτῆ οἶμαι. Sed nihil iuuat ista varietas. Locus ita constituendus videtur: Ὁ μὲν γὰρ Ξέρξης καὶ ἀμφισβητῆσαι ἂν μοι δοκῆι πρὸς τὸν Δία περὶ εὐδαιμονίας (τοσῶτον αὐτὸν οἶμαι ἐπειλήθησθαι αὐτῆς) [διότι] αὐτῶ ἢ Ἄσία, etc. Scilicet iste rex Hellepontum iunxerat. Vide, praeter alios plures, Isocratem in Paneg. p. 84. Ciceronem Fin. II. 34. et Lucanum II. 672.

Ibid. καὶ ὅτι αὐτῶ etc.] Ante haec verba nonnulla excidisse opinor: τοσῶτον αὐτὸν οἶμαι ἐπειλήθησθαι αὐτῆς, [ὅτι***] καὶ ὅτι αὐτῶ ἢ Ἄσία — εἰς γεφύρας σχῆμα, ἐφημέρω δεσμῶ. Vide finem sectionis, vnde patebit, quid huic loco deficit: nempe, [quod verbera mari inflixit.] et quod *Asiam Europae coniunxit* etc. M.

Ὁ καὶ μὴν [παρ' Ὀμήρω ὁ Ποσειδῶν τῷ Διὶ] ἰσοτιμίαν ἄγει. Sic edidit Stephanus, qui tamen ingenue fassus est, se voces τῷ Διὶ addidisse. Certe Reg. et Harleian. exhibent: καὶ μὴν Ὀμήρω ὁ Ποσειδῶν ἰσοτιμίαν ἄγει. At Paccius vertit: *Et Neptunus apud Homerum Ioui exaequatus in honore.* Ac Iliad. ο'. 185. Neptunus de Ioue loquens, ait:

ὦ πόποι, ἢ ἔ', ἀγαθὸς πρὸς ἑὼν, ὑπέροπλον ἔειπεν
εἴ μ' [ὀμότιμον] εὐόντα βίη ἀκόντα κατέξει.

Vt recte se gessisse videatur vir doctissimus.

p πληγὰς

πληγὰς λαμβάνει, καὶ εἰς δεσμοτήριον ἐμβάλλεται^p.

β'. Τί λέγω βασιλεῖς βαρβάρους; Οὐχ ὄρας τὸν Πείσιςρατον τὸν Ἕλληνα, τὸν Ἀθηναῖον, ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν αἰεὶ θέοντα, ὥσπερ τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶ κατορωρυγμένης ἐκεῖ σὺν τῇ ἐλαίᾳ τῇ παλαιᾷ^q, καὶ ἐκπέσει, μὴ ἀνεχόμενον καθ' ἡσυχίαν ζῆν; Πολυκράτην μὲν γὰρ εἰδὲ τὸ ἐξ Αἰγύπτου νεθέτημα^r ἐπεισε μὴ φρονεῖν μέγα ἐπὶ εὐδαιμονία, ὅτι ἐκέλητο θάλατταν Ἴωνικὴν, καὶ τρήρεις πολλὰς, καὶ σφενδόνην καλὴν, καὶ Ἀνακρέοντα ἑταῖρον, καὶ παιδικὰ Σμερδίην. Ἄλλ' οἶδε μὲν εἰκόσιν οἱ δυνάσται ἐξηπατημένοις ὑπὸ ἀβρότητος καὶ ἡδονῆς, εὐπροσώπων κακῶν. Ὀμήρου δὲ ἐκ ἀκείεις ἐγκωμιάζοντος τῆς Αἰακίδας^s, ὅτι ἦσαν ἄνδρες

quae infania est hominis, vapulat, in vincula conicitur.
2. Quid reges commemoro barbaros? Nonne Pisistratum vides, qui et Graecus et Atheniensis est, quo studio in arcem quotidie currat, non aliter, quam si beatitudinem ibi cum antiqua Mineruae olea deorsum putaret; et licet voto frustratur, non tamen propterea desinit? Quid, quod Polycratem ne regis quidem Aegyptiorum monita in officio continere potuerunt, quo minus se efferret, magnificeque de felicitate sentiret sua; quod Ionicum mare et in eo plurimas triremes haberet, quod palam annuli pretiosam, quod in amicis Anacreontem, in deliciis haberet Smerdiam? Sed fortasse venia danda est principibus, quod a luxu et voluptate speciosis decepti videantur malis. At vero non audis, quibus laudibus Aeacidas Homerus profatur, quos dicit,

Non

p πληγὰς λαμβάνει, καὶ εἰς δεσμοτήριον ἐμβάλλεται.] Inter alios vide sis Herodotum VII. 35. Valerium Maximum lib. II. cap. II. 3. extrem. et Iuvenalem Satyr. X. 182.

Sectio β'.

q σὺν τῇ ἐλαίᾳ τῇ παλαιᾷ,] Oleam vult, quam Minerua pro-

duxisse ferebatur. Vide Hyginum Fab. CLXIV. et Libanium Progymn. p. 88.

r τὸ ἐξ Αἰγύπτου νεθέτημα] Monitor fuit Amasis, Aegyptiorum rex. Vide Herodotum III. 40, 41. et Strabonem lib. XIV. p. 945.

s Ὀμήρου δὲ ἐκ ἀκείεις ἐγκωμιάζοντος

L 3

ζοντος

πολέμῳ κεχαρηότας, ἤντε δαιτί;
 Καὶ τί ἂν εἴη πολέμῳ ἀχαριστότερον; ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ
 ἀχαρὶ δὴπρ πρᾶγμα ἔτυχε καὶ τῷτο ἔ Φαύλων ἐραστῶν,
 Οἶος ἦν καὶ ὁ Φίλιππος αὐθὶς ποτε, ὦ κατὰ Μακεδό-
 νίαν ἔξόν μένειν, καὶ ζῆν ἐπὶ τοῖς Ἀμύντῃ ἀγαθοῖς,
 καὶ τῇ Περδικκῆς εὐδαιμονία, ἐζήτει ταύτην περιῖαν ἀλ-
 λοθι, ὡσπερ ἐκπεπρωκυῖαν τῆς Μακεδόνων γῆς καὶ
 διὰ τῷτο, ὡς ἔοικε, Τριβαλλοῖς ἐπολέμει, Ἰλλυριοῖς
 ἐπήει, ἐπολιόρκει Βυζάντιον, κατέσκαπτεν Ὀλυνθον,
 Ἀθηναίους ἐξηπάτα, Θεσσαλοῖς συνετίθετο, Θεβαίους
 ἐσπένδετο, Ἐλάτειαν ἐλάμβανε, Φωκέας ἀνίστη, ἐπιώρ-
 κει^ι, ἐψεύδετο, ἐπηρεᾶτο ἔδεν ἦν Φιλίππῳ ἀπώμα-
 τον, ἔ ῥῆμα, ἔκ ἔργον, ἔκ αἰσχύνῃ, ἔκ ἀδοξία. Ἐρῶ-

Non secus ac epulis, gaudere horrentibus armis?

Iam quid bello minus est amabile? et tamen res tam odiosa, tam inuisa, non postremae fortis amatores habuit. Qualis postea Philippus fuit, qui cum in Macedonia manere, in Amyntae bonis, in Perdiccae felicitate, vitam potuisset agere; alibi eam per ambages plurimas, tanquam in tota Macedonia non esset, quaerere maluit: huius videlicet causa cum Triballis pugnauit, Illyrios inuasit, Byzantium obsedit, Olynthum euertit, Athenienses sefellit, cum Thessialis se coniunxit, cum Thebanis foedus iniit, Elateam occupat, Phocenses perdit, peierat, mentitur, mutilatur: nullum tam scelestum aut dictum aut factum erat, a quo abstinendum sibi Philippus putaret, ne dedecus quidem,

ζοντος τῆς Αἰακίδας,] Μνημονικὸν
 videtur ἀμάρτημα: non enim
 Homerus, sed Hesiodus, vt
 Heinsio notatum, περὶ τῶν Αἰα-
 κιδῶν haec praedicauit. Poly-
 bios V. I. Οἶος Ἡσίοδος παρεισά-
 γει τῆς Αἰακίδας,

Πολέμῳ κεχαρηότας, ἢ ἔ γε δαιτί.
 Hunc Polybii locum, quod Ku-
 sterus monere neglexit, affert
 Suidas in Δαίτας, et ex eo no-
 stroque legendum: πολέμῳ κε-
 χαρηότας [ἢ ἔ γε] δαιτί. Idem He-

fiodus in Scuto v. II4.

Διλαϊόμενοι πολέμοιο
 φυλόπιδα τήσειν, τὰ σφιν πελὶ
 φέρτερα θόλης.

Iosephus de Idumaeis Bell.
 Iud. IV. 15. Ἔθνος — κατὰπτε
 εἰς ἔορτῆν εἰς τὰς παρατάξεις ἐπι-
 γόμενον.

ἢ [ἢ] κατὰ Μακεδονίαν] Lege
 [ἔς,] κατὰ Μακεδονίαν ἔξόν μένειν
 — ἐζήτει ταύτην etc.

ἢ ἐπιώρκει,] Vide sis inter-
 pretes ad Aeliani V. H. VII. 12.

x καὶ

μεθα τὸν Φίλιππον, τίνος ἀντικαταλλάτῃ πόνος τοσού-
 τος, καὶ κινδύνος πραγμάτων, καὶ πηρώσεις σωμά-
 των^x. Κακοδαμονίας ἐρᾶς; Γελοῖον τὸ ἐρώτημα
 ἀλλ' ἔχ' εὔρε γ' δὴ πρὸς τὸ ζητούμενον ὁ Φίλιππος, ἀλλ'
 ἐξάνεστησεν αὐτὸν^z ἢ εὐδαιμονία. Καὶ διὰ τῆτο ὁ Ἀ-
 λέξανδρος χαίρειν τῇ Εὐρώπῃ Φράσας, ὡς ἐρήμῳ ἀγα-
 θῶν, εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπεραιίσται, ὑποπτεύων τὴν εὐδαι-
 μονίαν ἢ ἐν Σάρδεσιν ἐν τῷ χρυσῷ ψήγματι κατορωρέ-
 χθαι, ἢ ἐν Καρίᾳ ἐν τοῖς Μασσωλῆ θησαυροῖς, ἢ ἐν
 τοῖς Βαβυλωνίων τείχεσιν, ἢ ἐν τοῖς Φοινίκων λιμέσιν, ἢ
 ἐν ταῖς Αἰγυπτίων ἡῖοσιν, ἢ ἐν ταῖς Ἀμμωνίων ψάμ-

dem, aut infamia. Quaeramus ex Philippo, cuius rei gratia
 tantum subeat molestiae, tot in rebus gerendis pericula, tot
 incurrat mutilationes corporis. Infelicitatem tibi proponis?
 Ridiculum est hoc quaerere: quamuis enim, quod quaerebat,
 non inueniret; non aliud tamen eum impulit, quam felicitas.
 Huius causa et Alexander Europam, tanquam bonorum omnium
 sterilem, relinquendam sibi putavit, in Asiamque transiit;
 quasi vero Sardibus inter auri ramenta, aut in Caria inter Mau-
 soli thesauros, aut in Babyloniorum muris, aut in Phoenicum
 portibus, aut Aegyptiorum littoribus, aut in Ammoniorum
 arenis

^x καὶ πηρώσεις σωμάτων.] Pro-
 pius ad Philippi historiam red-
 iges, si legas ὀμμάτων. Iustinus
 VII, 6. Cum Methonam urbem
 oppugnaret, in praetereuntem de
 muris sagitta iacta dextrum OC-
 LUM regis effodit. vbi vide Com-
 mentatores. Philo περὶ ἀρῶν,
 p. 640. πάρεσις γλώσσης, κωφὸν ἔς,
 πῆρωσις ὀφθαλμῶν. Voci ὀμμάτων
 adhaesit litera σ, ex praecedenti:
 qualiter apud Xenophonem
 Ephesium lib. V. p. 66. vbi
 pro ἐπόμενοι θεός, σεμνήν τηρήσειν
 γάμων ἀγνήν, legendum est, ἢ
 μὴν τηρήσειν. vide p. 31. eiusdem
 operis. M.

^y ἐρώτημα ἀλλ' ἔχ' εὔρε etc.]
 Haec non recte distinguuntur.
 ita oportuit: Γελοῖον τὸ ἐρώτημα.
 Ἄλλ' ἔχ' εὔρε — ὁ Φίλιππος. Ἄλλ'
 ἐξάνεστησεν αὐτὸν ἢ εὐδαιμονία. Istud
 Ἄλλ' ἔχ' εὔρε etc. est ὑποφορὰ
 ab aliquo obiectore illata: cui
 respondet Maximus: Ἄλλ' ἐξ-
 άνεστησεν etc. Recte cepit Hein-
 sius. M.

^z ἐξάνεστησεν αὐτὸν] Harleian.
 ἐξαναλυθέν. Reg. ἐξαναίσθεν. H.
 Stephani codex ἐξαναίσθεν, vn-
 de receptam lectionem extulit
 vir ille doctus.

μοις. Οὐκ ἐξήρησε δ' αὐτῶ^a ἔ Δαρεῖος Φεύγων, ἐκ Αἴγυπτος ληφθεῖσα, ἐκ Ἀμμων πατῆρ, ἔ Βαβυλων ἀλῆσα· ἀλλ' ἐπὶ τὴν Ἰνδῶν γῆν ἐδραμεν αὐτοῖς ὅπλοις, Ἐρώμεθα τὸν Ἀλέξανδρον τὴν αἰτίαν τῆ δρόμῃ. Τί ποθεῖς; τίνας ἐρᾷς; ἐπὶ τί σπεύδεις; Ἄλλο τί φησὶν, ἢ εὐδαιμονίαν;

γ'. Ἐὰ μοι τὰς βασιλεῖς καὶ τὰς δυνάστας. Τὰ δημοτικά ἔχ ἔρᾷς; ὡς πᾶς ἀνὴρ πανταχόθεν ἐπὶ ταῦτο θεῖ; ὁ μὲν γῆς ἀπλόμενος, ὁ δὲ περὶ θάλατταν πραγματευόμενος, ὁ δὲ περὶ πολέμῃς ἀσχολόμενος, ὁ δὲ περὶ λόγῃς σχολὴν ἄγων, ὁ δὲ γάμον λαμβάνων, ὁ δὲ παῖδας τρέφων, ὁ δὲ λητεύων, ὁ δὲ ὑβρίζων, ὁ δὲ δωροδοκῶν, ὁ δὲ μοιχεύων, ὁ δὲ μισθοφορῶν; Κινδυνώδεις ὁδὸς καὶ σφαλερὰς οἱ πολλοὶ ἰόντες, ἐπ' αὐτῶν τῶν κρημνῶν καὶ βόθρων^b. ἔς οἰκτεῖρα ἂν τις τῆτο δὲ

arenis defossa iaceret felicitas. Quid, quod nihil illi satis esse potuerit, non Darii fuga, non Aegypti expugnatio, non Ammon pater, non Babylonis deditio, quo minus cum exercitu in Indiam excurreret? Quaeramus causam ex Alexandro, cur tantopere discurreret. Quid peris? quid proponis tibi? quid tam studiose sequeris? Aliudne dicturus est, praeter beatitudinem?

3. Reges relinquamus et principes. Nonne eadem in plebe vides? nonne eodem omnes festinant undique? an alio sine hunc terra, illum mare occupatum tenet? alius militare, alius literis vacare mavult? hic uxorem ducit, ille liberos nutrit? Ut omittam eos, qui ex rapto viuunt, qui contumeliis gaudent, qui munera captant, quos stupra delectant, qui mercede adducunt operam. Quorum plerique difficilem plenamque periculorum ingrediuntur viam, et, ut verius dicam, per praecipitia et manifestas abyssos incedunt; qui licet infelices iudicentur ab aliis,

sponte

^a [οὐκ] ἐξήρησε δ' αὐτῶ] Vulgo deest vox prima, quam praestant Reg. et Harleian.

Sectio γ'.

^b κρημνῶν καὶ [βόθρων] Vulgo βαράθρων. At Reg. βάρων. Harleian. βόθρων, quod recepi.

Ibid. ἐπ' αὐτῶν τῶν κρημνῶν καὶ βόθρων] In Cod. Reg. erat βάρων. in Harl. βόθρων. unde ita edidit Cl. Vir. Mihi recta videtur vulgaris Scriptura, βαράθρων, Codices vero depravati: quia in multis Veterum locis video has

ἐκ ἂν λάθωσι c. Καὶ ἔτσι μὲν σπυδασικοί τινες τοῖς βίοις τὸ δὲ ἀργὸν καὶ ἀλύον τῆτο πλῆθος, ἄρα καὶ τῆτο προήκατο τὴν τῆ ἀγαθῆ ἐλπίδα; ἔδαμῶς μὰ Δία. Οὐ γὰρ ἂν ἔτε οἱ κόλακες πράγματα εἶχον τὰς τῶν πλησίον ἐπιθυμίας θεραπεύοντες^d, ἔτε οἱ βωμολόχοι τῶν θαμβῶν καὶ γελάτων ἐκθηρώμενοι γενέσεις τε καὶ ἀγωγὰς, ἔτε οἱ τὰ θαύματα ἐπιδεικνύμενοι, ἐκκλώμενοί τε καὶ σρεβλόμενοι τὰ σώματα, ἔτε ἄλλος ἄλλο τι ἐπιμηχανώμενος σπυδῆ, καὶ μάταιον ἦ.

δ. Ἦλθεν εἰς Βαβυλῶνα ἀνὴρ Ἰὼν παρὰ τὸν μέγαν βασιλέα, τέχνην τιὰ ἐπιδεικνύμενος διαφέρεσσαν

sponte hoc et non ignari faciunt. Et tamen omnes, quos hactenus diximus, aliquid agere videntur. Quid iam de otiosis illis, qui sine certo vitae scopo oberrant passim, dicendum putas? an hos ipsos sine spe aliqua boni consequendi vinere arbitraris? Non, ita me deus amet. Frustra namque adulator tanto negotio alienae seruiret libidini; frustra suauiludius aliquis admirationes et risus tam diligenter excitare et mouere tentaret; frustra membra sua inflecteret ac distorqueret circulator, ut artes suas venditaret et miracula; alius denique quiuis, qui magno labore nugas agit.

4. Sic Babylonem ad Perfarum regem venisse dicitur quidam natione Ionicus, qui mirificam quandam vellet ostentare artem:

has voces κρημνοὶ et βάραιτρα coniunctas; adeo ut Formula quaedam haec locutio videatur. et ita Noster Diff. XXXIX, 3. ἂν αἱ μὲν πολλὰ (i. ἄλλα) ἐπὶ κρημνὸς καὶ βάραιτρα ἄγουν. V, 2. δρύγματα κρημνοὶ καὶ βάραιτρα καὶ τειχία. M.

c τῆτο δὲ ἐκ ἂν λάθωσι.] Puto haec non esse Graeca. sensus quidem non alius esse potest, quam quem expressit Cl. Interpres: sed ἐγὼ λαυδάω τῆτο, pro ego ignoro hoc, auribus Graecis opinor ignotum est. scripsisse

potuit ἐκ ἂν λάθωσι ποιῶντες, vel τῆτο δὲ αὐτὸς ἐκ ἂν λάθοι. sed sine Codicibus inanes sunt omnes in hunc locum Coniecturae. M.

d τὰς τῶν πλησίον ἐπιθυμίας θεραπεύοντες.] Immo τῶν πλησίον. vide Lucianum De Parasito p. 267. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκῶσιν, et quae sequuntur, ubi satis exemplorum: et Platonem de Rep. V. p. 364. κολακείας τε πλησίον πένητες etc. Sed exemplis non opus est. M.

εὐμηχανία· ἀμάξας τινὰς ποιόμενος μικρὰς τρογγύ-
 λας^ο, κατὰ βελόνης ὀρθίς πόρρωθεν ἀφίεις, τῆς βελό-
 νης ἀκρας ἐτύγχανε· καὶ ὤετο δήπερ μέγα εἶναι αὐτῷ
 ἀγαθὸν τὴν εὐσοχίαν τῆς βελόνης, εἶχ' ἦτιον, ἢ ὁ Ἀχιλ-
 λεὺς τὴν τῆς μελίας τῆς ἐκ τῆ Πηλίδ. Καὶ ἐν Λιβύῃ
 ἀνὴρ Λίβυς, Ψάφωv ὄνομα^ε, ἐραστῆς εὐδαμονίας δ' τα-

artem: offulas habebat paruas rotundasque, quas in hunc
 usum fecerat; eas tam certo ictu in mucronem acus ex distanti
 loco dirigebat, ut nunquam ab acie eius aberraret: neque mi-
 nus magnifice de hac acu sua, eiusque arte sentiebat, quam
 Achilles de hasta sua, quam ex Pelio monte Homerus illi fabri-
 cavit. Rursus in Libya quidam eius regionis fuit, Psaphon no-
 mine, qui felicitatem ambiret, non paruum quandam, meher-
 cules,

Sectio δ'.

^ε ἀμάξας τινὰς ποιόμενος μικρὰς
 τρογγύλας.] Vertit Paccius: *offu-
 las paruas rotundasque*; quare
 Scaliger et Leopardus XVIII.
 28. reponunt μάξας. Nec sane
 fieri potest, ut ἀμάξαι sint ro-
 tundae. Reg. et Harl. dant
 ἀμάξας τε ἄτε ποιόμενος. Lege-
 rim: μάξας [τέατος] ποιόμενος μι-
 κρὰς, τρογγύλας. Cl. quidem Hem-
 sterhusius ad Pollucis VII. 189.
 rescribit σφαίρας τινὰς ποιόμενος.
 Sed tum demum τρογγύλας ab-
 vndare manifestum.

Ibid. ἀμάξας τινὰς ποιόμενος μι-
 κρὰς τρογγύλας.] Pro voce prima
 legunt μάξας Scaliger, *Leopar-
 dus* et *Dauisius*. fundus huius
 Coniecturae est *Paccii* versio
offulas: vnde adstruunt, illum
 in Codice *Florentino* inuenisse
 μάξας. Fauet Glossarium *Vetus*:
 μάξα, *offa*. Suidas: μάξα, ἄρ-
 τος, φύραμα. Codd. vero Reg.
 et Harl. pro τινὰς exhibent τε

ἄτε: vnde *Dauisius* legit μάξας
 τέατος ποιόμενος. Propius erat
 τέατι. Sed ex vtrorumque Co-
 dicum lectione, τε ἄτε et τινὰς,
 vnam et veram, nisi fallor, re-
 duco: μάξας τέατινος ποιόμενος
 μικρὰς τρογγύλας, *pilulas farina-
 ceas conficiens*, etc. Adhuc ta-
 men cum Cl. *Hemsterbusio* puto
 dubitari posse de voce μάξας pro
 ἀμάξας. Vtunque hoc sit, sen-
 sus certe erit iste, quem in ver-
 sione expressi. M.

^f ἐν Λιβύῃ ἀνὴρ Λίβυς, Ψάφωv
 ὄνομα, — κεχειροτονημένος.] Hanc
 historiam refert Scholiastes ad
 Dionis Chrysostomi Orat. I.
 pag. 3. nisi quod Apsepham,
 non Psaphonem, memoret.
 At totam Maximi nostri ἔησεν,
 auctoris nomine praetermissa,
 descripsit Apostolius Cent. XX.
 100. quod Pantinum fugit. Si-
 milem technam adhibere vo-
 luit Hanno, sed frustra fuit.
 Vide sis Aelianum V.H.XIV.30.

g ἀλλὰ

πεινῆς μὰ Δία, ἔδδ' τῆς περιθεῆσης ταύτης, ἀλλὰ ἤθελε γὰρ ἢ θεὸς εἶναι δοκεῖν. ξυλλαβῶν ἔν τῶν ᾠδικῶν ὀρνίθων πολλὰς, ἐδίδασκειν ἄδειν τὰς ὀρνίθιας. ΜΕΓΑΣ ΘΕΟΣ ΨΑΦΩΝ. καὶ ἠΐθει αὐτῆς ἐπὶ τὰ ὄρη. Οἱ δὲ οἱ αὐτοὶ ἢ τε ἦδον, καὶ οἱ ἄλλοι ὀρνίθιας ἐθίζομενοι τῇ Φωνῇ. Λίβυες δὲ θεῖαν νομίσαντες εἶναι τὴν Φήμην^ι, ἔθουον Ψάφωσι, καὶ ἦν αὐτοῖς θεὸς ὑπὸ ὀρνίθων κειροτονημένος. ἔδδ' οἶμα τῷ Περσικῷ^κ Φαυλό-τερος, ὃν ἔ πρότερον προσεκύνησαν Πέρσαι, πρὶν αὐτὸν ἐχειροτόνησεν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ὑβρισιῆς ἵππος.

ε. Οὕτως ἄρα ἔδδ' ἕτερον ἑτέρῳ ὁμολογεῖ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ πάντες ἕρωτος κοινῶν ἄνθρωποι ἐνός τῷ πρὸς

cules, aut quam vulgus hoc affectat; sed ut videri deus possit: plurimas itaque, quas canoras esse iudicabat maxime, aues collegit, easque canere haec verba docuit: MAGNVS DEVS PSAPHON; atque ita edoctas rursus in priorem locum demittebat. Itaque tum ipsae hae, tum aliae vocem earum imitatae, hoc canebant. Ibi Libyes, qui diuinum hoc augurium esse iudicabant, Psaphoni continuo rem sacram facere; atque ita comitiis auium Libycus deus designatus est Psaphon; quamuis hac in parte nihil regi Persarum debeat, quem non prius adorare Persae voluerunt, quam rex a libidinoso equo creatus est.

5. Sic cum nihil in rebus sit humanis, in quo non diuersum aliquid ab alio inuenias; in eo tamen conueniunt, quod ut

g ἀλλὰ ἤθελε γὰρ] Pantinus, excidisse vocem ratus, legit ἀλλὰ [μείζονος] ἤθελε γὰρ etc. Sed operam lusit vir eruditus.

h οἱ δὲ [οἱ] αὐτοὶ τε ἦδον,] Lege οἱ δὲ αὐτοὶ τε ἦδον, et sic habet Apostolius. Abundat procul dubio vox tertia.

Ibid. οἱ δὲ οἱ αὐτοὶ] Os in secundo loco vel delendum puto, vel pro eo legendum, οἱ δὲ δὴ αὐτοὶ. Prius mauult Cl. Editor ex Apostolio. M.

ἢ θεῖαν νομίσαντες εἶναι τὴν [Φήμην,] Pantinus reponit τὴν φωνήν. Nihil opus, cum sana sit lectio recepta. Hesychius: φήμις, φήμη, κληδών, φωνή, λόγος. Scholiastes ad Homeri Odyss. τ'. 100. φήμην, κληδόνα, οἰωνόν. Idem ad Iliad. θ'. 250. Παντοφάμις, πάσις [φήμις] καὶ κληδόνας αἰτίῃ καὶ δοτῆρι ὁμφῆ γὰρ, ἢ θεῖα κληδών. Vide Pollucem lib. I. §. 18, 19.

κ τῷ Περσικῷ] Darium dicit Hyftaspis

τὸ ἀγαθὸν, ἔντα πολλὰς καὶ παντοδαπὰς ὁδὸς, ἄλλος ἄλλης πράξεως νενεμημένος καὶ μοῖραν καὶ τύχην. Καὶ κοινὸς μὲν πᾶσιν ὁ τῷ ἀγαθῷ πόθος, τυγχάνει δὲ τῷ ζητῶμεν ἑδὲν μᾶλλον ἄλλος ἄλλῃ· ἀλλὰ ὡσπερ οἱ ἐν σιότῳ χρυσὸν καὶ ἀργυρον μασεύοντες, ἄποροι ὄντες τῷ τῷ θηρώμενον ἐλέγξοντος φθόγγῃ¹, βρῖθει καὶ ἐπαφῇ ἄπιστον εἰκασίαν λαβόντες, περιπίπτοντες ἀλλήλοις καὶ διαδάκνοντες, ἕτε ἀφίεναί τοιμῶσι, μὴ ἄρα ἔχωσιν, ἕτε παύσασθαι πονέμενοι, μὴ ἄρα ἔκ ἔχωσιν· ἐνθα δὲ θόρυβος, καὶ σάσεις, καὶ παρακελεύσεις, καὶ φωνὰι ζητῶντων, φρονόντων, διωκόντων, ὀδυρομένων, ἀρπαζόντων, ἀφαιρεμένων· καὶ βοῶσι μὲν πάντες καὶ παιωνίζουσιν^m, ὡς δῆτα ἐντετυχηκότες τῷ ἀγαθῷ, ἔχει δὲ

communi amore bonum omnes prosequuntur, ita varia eo diversaque via tendant; nec ullus sit propemodum, qui vel idem agat, vel fortunam eandem sequatur. Sic cum omnibus vnus sit boni ipsius amor infusus, non tamen hic magis, quod quaerit, quam ille, consequitur: sed, ut qui noctu aurum aut argentum quaerunt, neque lumen habent, quo quod quaeritur dignoscant, sed ex pondere tantum et tactu coniecturam faciunt incertam, pugnis saepe et dentibus inter se velitantur; dum nemo, quod in manu habet, vult dimittere, ne forte habeat, neque a quaerendo abstinere, ne forte non habeat: hinc tumultus oritur et contentio, hinc clamores diuersi; dum alii adhortantur, alii quaerunt, alii gemunt, alii insequuntur alios, alii lamentantur, alii rapiunt, aliis eripitur: saepe omnes clamant prae gaudio, et victoriam canunt, tanquam bonum omnes reppererint, cum tamen

Hystaspis filium. Vide Herodotum III. 85. seqq. et Iustinum I. 10.

Sectio 4.

1 τῷ τῷ θηρώμενον [ἐλέγξοντος φθόγγῃ,] Vulgo ἐξελέγξοντος, aduersantibus Mss. Heinsius autem legit τῷ τῷ θηρώμενον ἐλέγξοντος [φθόγγῃ.] At Maximus, nisi fallor, scripsit ἄποροι ὄντες

τῷ τῷ θηρώμενον ἐλέγξοντος, [φθόγγῃ,] βρῖθει καὶ ἐπαφῇ ἄπιστον εἰκασίαν λαβόντες etc. Ex sonitu certe, qui redditur, indicamus, an aurum vel argentum sit adulterinum.

m καὶ παιωνίζουσιν] Vulgo παιωνίζουσιν, quod etiam dicitur; sed sequendi sunt Mss. qui vocem eo, quo dedimus, modo reprae-

ἔδεις, ὑπὸ δὲ ἀπιστίας τὰ τῷ πλησίον ἕκαστος ῥήματα διερευνᾶται ἢ.

5. Τῷτο τὸ πάθος ταράττει τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν, τῷτο ἀθροίζει τὰς ἐκκλησίας, τῷτο συνάγει τὰ δικαστήρια, τῷτο πληροῖ τὰ δεσμωτήρια, τῷτο πήγνυσι ναῦς, τῷτο τριήρεις καθέλκει, τῷτο πολέμους συντάττει ὁ, τῷτο ἀνεβίβασεν ἐπὶ ἵππους ἵππέας, ἐπὶ ἄρματα ἠνίοχους, ἐπὶ ἀκρόπολιν τυράννης. Διὰ τῷτο ξεναγοί, διὰ τῷτο μισθοφόροι,

Ἄνδρας μὲν ῥ κλείνεις, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγχοι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

men habeat nemo; rursus tam incerti sunt omnes, ut singuli in verba inquirant singulorum.

6. Hoc est illud, quod terram turbat et mare; hoc est, quod conciones conuocat, iudicia cogit, implet carceres, naues fabricat, triremes deducit, aciem instruit; hoc est, quod equis suis equites, aurigas curribus, arcibus imponit tyrannos. Hinc imperatores, hinc milites,

*Qui mactent homines; urbem depascitur ignis,
Abducunt pueros alii, comasque maritas.*

Infinita

repraesentant. Hesychius: Παιωνισαντες, ἀλαλάξαντες. Aeschylus in septem contra Thebas v. 274.

Ὁλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ [παιωνισσον.]

Idem apud Eustathium et Victorianum scholiasten ad Iliad. 1. 158.

Οὐδ' ἐστὶ βωμὸς, ἔδδ' [παιωνίζεται.]
Thucydides lib. I. p. 35. καὶ [ἐπεπαιωνισο] αὐτοῖς ὡς ἐπίπλην.
Vide et lib. IV. p. 281. ac Plutarchum in Theseo pag. 10. A.

ἢ ἕκαστος ῥήματα διερευνᾶται.]
Forte, εὐρήματα. M.

Sectio 5.

ὁ τῷτο πολέμους συντάττει] *Aciem*

instruit, Cl. Interpres. sed πόλεμον συντάττειν Nostro longe aliud significat; nempe, bellum componere, et pacem reducere. Diff. XIX, 3. συντάττειν τὸν ἐν αὐταῖς πόλεμον diuersitatem, quae in illis est, conciliat et componit, Heinsius: et mox, συντάττει τὸν ἐν αὐτῇ θόρυβον, eodem sensu. Legendum igitur puto: τῷτο πολέμους συνάπτει hoc bellorum conflictus parit. Suidas: Συμφέρεται, — ἐπὶ τῷ συνάπτειν μάχην. et ita Plutarchus in Antonio p. 916. E. 919. F. M.

ῥ Ἄνδρας μὲν] Iliad. 1. 259.

q' rix

Καὶ τῶν ἄλλων μυρίων κακῶν ἀνέχοντα οἱ ἄνθρωποι
 δι' ἑδὲν ἄλλο, ἢ δι' ἐλπίδα ἀγαθῆ καὶ ἀγνοίαν. Ἐνέ-
 Φυσε γάρ τι ὁ Θεὸς ζώπυρον τῶ τῶν ἀνθρώπων γένει
 τῆς προσδοκίας τῆ ἀγαθῆ, ἀπέκρυψε δὲ αὐτῆ τῆ
 εὐρεσιν·

Ῥίζη μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος.
 Οὐ γὰρ ἐξαπατήσει με Ὅμηρος τῶ ὀνόματι. Ὁρῶ
 τὸ μῶλυ, καὶ συνίημι τῆ αἰνίγματος, καὶ σαφῶς
 οἶδα, ὡς χαλεπὸν εὐρεῖν τὸ χεῖμα τῆτο

Ἄνδράσι γε θνητοῖσι θεοὶ δὲ τε πάντα ἴσασι·

ζ'. Νῦν δὲ τοῖς ἀνθρώποις περὶ μὲν ἀτόπη λέ-
 βητος ὁ Ἀπόλλων λέγει ἐφομένῃ ἐν Λυδοῖς, καὶ τὸ
 ξύλινον τεῖχος λέγει, καὶ τὸν σενυγρὸν ἰσθμὸν, καὶ

Infinita denique alia mala sunt, quae propterea hominibus
 eueniunt, quod sperent bonum, et ignorent. Expectationem
 namque boni, tanquam scintillam aliquam, mortalium animis
 iniecit deus; inuentionem vero abscondidit:

Nigra illi radix, par flos albedine lactis.

Non enim me decipiet Homerus, quamuis alio vtatur nomine.
 Scio, quid sibi velit illud moly: intelligo hoc, quod obscurius
 ab eo dicitur; nec me latet, quam difficilis inuentu haec res sit

Mortali generi, superi namque omnia norunt.

7. Nunc hominibus de friuolo nescio quo lebetes, qui apud Lydos
 coquitur, oracula reddit Apollo; nunc de muro ligneo, nunc de
 isthmi

ἡ Ῥίζη μὲν μέλαν] Odyss.

κ'. 304.

ἢ πάντα ἴσασι] Ad rem suam
 poetae verba flectit; nam πάντα
 δύναται legitur apud Home-
 rum Odyss. κ'. 306.

Sectio ζ'.

ς περὶ ἀτοπῆ λέβητος — καὶ
 τὸ ξύλινον τεῖχος λέγει,] Vide,
 quae diximus ad Diff. XVII. 6.

τ τὸν σενυγρὸν ἰσθμὸν,] Oeno-
 maus apud Eusebium Pr. Euang.
 V. 20. Ἀριστόμαχος ὁ Ἀριδαίος, ἐπει-

δὲν δ' Ἀριδαίος ἐτεθνήκει ἐν τῇ
 εἰσβολῇ, ἔρχεται ἀκισσόμενος παρὰ
 σοῦ περὶ τῆς ὁδοῦ ἐπεθύμει δὲ, ὡς περ
 καὶ ὁ πατήρ· σὺ δ' αὐτῶ λέγεις·

Νίκην σοι φαίνασι θεοὶ δι' ὁδοῦ
 σενύγων

καὶ δὲ κατὰ τὸν ἰσθμὸν ὤρμησεν
 ἐπιχειρεῖν, καὶ μάχη τελευτῆ. Τέ-
 τω δὲ υἱὸς ὦν ὁ Τήμενος κακοδαί-
 μων ἦκεν ἐκ κακοδαίμωνων τρίτος·
 σὺ δ' αὐτῶ παρεγγυῆς, ἃ καὶ Ἀρι-
 στομάχη τῷ πατρὶ, καὶ ὅσα ἄλλα
 κἀκεῖνός σοι ἔφη πεισθεῖς (forfan
 σοὶ

σεισμὸν μέλλοντα, καὶ ἐπιόντα πόλεμον, καὶ κατιόντα
 λοιμὸν· τὸν δὲ τέτων πρεσβύτερον χρησμὸν ἔ λέγει,
 ὅπως πόλεμος μὴ γένηται, πῶς τείχος μὴ δεηθῶ, πῶς
 λοιμὸν μὴ φοβηθῶ. Ἄλλ' ὁ μὲν Ἀπόλλων ταῦτα ἐκ
 Δελφῶν ἔ λέγει, ἔδὲ ὁ Ζεὺς ἐκ Δωδώνης λέγει, ἔδὲ
 ἐξ ἄλλης γῆς ἄλλος θεός· Φιλοσοφία δὲ λέγει. Ὡς
 χρησμῶ καλῶ, καὶ μαντικῆς πολυωφελεστάτης· πείσο-
 μαί τῇ χρησμωδία, ἐὰν ὁμολογημένην ταύτην ἴδω.
 Ἀσασιάσόν μοι χρησμὸν λέγε· τοιαύτης δέομαι μαν-
 τικῆς, ἢ πεισθεῖς βιώσομαι ἀσφαλῶς. Ποῖ πέμπεις
 τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος; τίνας ὁδός; ἐπὶ ποῖον τέλος;
 ἐν τῷτο ἔσω, κοινὸν ἔσω. Νῦν δὲ καὶ Φιλοσοφίας ὄρεῶ
 πολλὰς ἀποικίας, ἄλλον ἀλλαχῆ σελλόμενον· ὡς ἐπὶ
 Βοιωτίαν Κάδμον, ὡς Ἀρχίαν ἐπὶ Συρακῆσας, ὡς Φά-
 λανθον ἠ ἐπὶ Τάραντα, ὡς Νηλέα ἐπὶ Μίλη-

isthmi angustiis, nunc de futuro terrae motu, nunc de imminente
 bello, nunc de pestilentiae aduentu: quae vero his omnibus
 potiora sunt oracula, quo pacto vitari bellum possit, quo pacto
 muro ne opus quidem habeamus, quo pacto pestem ne timea-
 mus quidem, sola haec reticet. De his neque ex Delphis
 Apollo, neque ex Dodona Iupiter, neque alia e terra oracula
 mittit alius deorum aliquis: quae de his respondet, sola philo-
 sophia est. O pulchra oracula! o divinationem multo utilissi-
 mam! cui hac conditione credam, ut nullam in ea ambiguita-
 tem deprehendam. Peto certum, peto sine repugnantia vlla
 oraculum. Ego, quod vitae securae transigendae rationem do-
 ceat, oraculum requiro. Responde, quo mittas mortale genus,
 qua via sit eundem, quem ad finem: sit modo vnum, sit modo
 omnibus commune. Nunc multas video philosophiae colonias,
 aliumque mitti alio; sicut in Boeotiam Cadmus, Syra-
 culas Archias, Tarentum Phalanthus, Miletum Nileus,
 Rhodum

σοὶ ἐπιπεισθεῖς) ἀπέθανεν ἐν τῇ εἰσ-
 βολῇ· καὶ σὺ ἔφης, ἔ κατὰ γῆν
 λέγω σενύγρην, ἀλλὰ κατὰ τὴν
 εὐρυγᾶτορα, ἐπειδὴν χαλεπὸν ἦν
 εἰπεῖν κατὰ τὴν θάλασσαν etc.
 Vide Theodoretum Therap. X.

p. 139. et scholiasten ad Thu-
 cydidis lib. I. p. 10.
 u ὡς Φάλανθον] Stephanus
 edidit Φίλανθον, ac ita Reg. et
 Harleian. Pariter Eustathio ad
 Dionysii Perieget. v. 376. Φίλαν-
 θος

τον^x, ὡς Τληπόλεμον ἐπὶ Ῥόδον. Ἡ τὴν μὲν γῆν ἀνάγκη
νευεμῆσθαι τοῖς τόποις, καὶ οἰεῖν ταύτης ἄλλης ἄλλην
μοῖραν· τὸ δὲ ἀγαθὸν ἐν, ἀνέμητον, ἀφθονον, ἀνευδρές,
πολυαρκές πάσῃ φύσει λογισικῇ^y καὶ διανοητικῇ ὡς
ἥλιος εἰς ἀγαθὸν ἐν φύσεως ὁρατικῆς, καὶ μυσικῆ μίαν
ἀγαθὸν ἐν φύσεως ἀκρωτικῆς, καὶ ὑγείαν μίαν φύσεως
σαρκίνης. Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις κατ' ἀγέλην
ἐκάστην ἀποκέκριται πρὸς σωτηρίαν ἀγαθὸν ἐν, καὶ κοι-

Rhodium versus Tlepolemus. At vero terram diuersis locis
distingui, aliosque aliam eius occupare partem, necesse est; bo-
num vero vnum, inseparabile, copiosum, nullius rei est ege-
num; tale denique, vt omnibus, qui ratione menteque sunt
praediti, sufficiat abunde: sicut sol vnus vnum est bonum omni-
bus, qui vident; musica vna bonum vnum omnibus, qui au-
diunt; vna sanitas omnibus, qui carne sunt vestiti. Iam et aliis
animalibus, prout in greges suos diuisa sunt genera, vnum ad
confer-

δος dicitur. Sed male; nam *Phalan-
tibus* genuinum est hominis
illius nomen, vt vidit Tan. Fa-
ber ad Iustini III. 4. Vetus in-
terpres ad Horatii lib. II. Od.
VI. 12. *Phalantibus* Lacedaemo-
nius fuit eiectus patria hac de
causa, quod, absentibus Lacedae-
monis, eorum filiae ex seruis
grauidae pepererant; quos filios
zali culpa genitos reuersi a bel-
lo Lacedaemones patria eiece-
runt, quorum dux *Phalantibus*
fuit, qui Tarentinam condidit
ciuitatem. Vide Strabonem lib.
VI. p. 426, 427.

^x Νηλέα ἐπὶ Μίλητον.] Sic
Harl. a secunda manu, cum
prima daret Νηρέα. Vulgo Νη-
ρέα. Sed Νηλέα vel Νειλέα legi
debere prior vidit Heinsius.
Eum Νηλέα vocant Aelianus V.
H. VIII. 5. Conon Narrat. 2.

Harpocraton in Ἑρμῆαίω, et
scholiastes ad Callimachi Hymn.
in Iouem v. 77. Vide Spanhe-
mium ad Hymn. in Dianam
v. 226. Νειλέως autem vel Νει-
λέως Herodoto IX. 96. Pausaniae
lib. VII. pag. 523. seqq. Laër-
tio I. 22, 29. et Suidae nomi-
natur; ac hanc scribendi ra-
tionem veram putat Henr. Va-
lesius ad Amm. Marcellini
XXVIII. 1. Hunc Neleum siue
Nileum Codri filium dicunt
plerique. Sed Μίλητον ἔκτισε
Νηλεὺς ἐκ Πύλου τὸ γένος ὄν, si
fides Straboni lib. XIV. p. 938.
Vide sis et Eustathium ad Dio-
nyfii Perieg. v. 823.

^y πάσῃ φύσει λογισικῇ] Vel λο-
γικῇ. ita infra: τὴν κοινωνικωτά-
την, τὴν λογικωτάτην. pro voce vl-
tima conieceram τὴν λογικωτάτην.
et ita habent Codices. mendo-
se

νωνεῖ ἴσα βίῃ καὶ τέλος ἐνός τὰ ὅμοια τοῖς ὁμοίοις, ἕκαστα ἑκάστοις, τὰ πετόμενα, τὰ βαδίζοντα, τὰ ἔρποντα, τὰ τὴν ὑγρὰν διαίταν ἀσπαζόμενα, τὰ σαρκοφάγα, τὰ ποιηφάγα^z, τὰ καρποφάγα, τὰ ἀγελαστικά, τὰ ἡμερα, τὰ ἀγρια, τὰ εὐκερω, τὰ ἄκερω^a. καὶ μεταθῆς τὴν βίαν, παρανομεῖς περὶ τὴν φύσιν. Τὴν δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγέλην, τὴν σύννομον, τὴν ἡμερωτάτην, τὴν κοινωικωτάτην, τὴν λογικωτάτην^b, κινδυνεύει διαλύειν καὶ διασπᾶν ἐκ ἐπιθυμία δημώδης μόνον, ἔδὲ ὀρέξεις ἄλογοι, ἔδὲ ἔρωτες κενοί· ἀλλὰ καὶ τὸ βεβαιότατον τῶν ὄντων φιλοσοφία, πολλὰ καὶ αὕτη δήμῳ ποιεῖ καὶ νομοθέτας μυρίας, διασπᾶ καὶ διασκίδνησι τὴν ἀγέλην^c, καὶ πέμπει ἄλλον ἀλλαχῆ,

conseruationem sui seorsim concessum est bonum, aequalem vitam ducunt, eundem finem sequuntur omnia, quae inter se sunt similia, cum singulis singula; siue ea videas, quae volant, siue quae incedunt, siue quae repunt; tam ea, quae in aquis degunt, quam quae carnibus, aut herbis pascuntur; quaecunque gregatim viuunt, quaecunque mansueta, quaecunque aggressia sunt; siue illis cornua addas, siue demas: quod si vitam eorum mutas, naturae vim infers. At vero humanum gregem, qui maxime societate conseruatur, omnium maxime mansuetus est, communitate gaudet maxime, ratione prae caeteris est praeditus, non solum vulgares cupidines, et brutales appetitus, vanique amores disiungere possunt ac diuellere; sed et illa, quae omnium rerum stabilissima habetur, philosophia in plures populos studiosos sui secat, diuersis eos legislatoribus tradit, totum gregem dissipat, alium ablegat alio,

Pytha-

se imprimatur λογικωτάτην. Mox, pro ποιεῖ si scriberetur ποιῆσα, melius procederet oratio. M.

^z τὰ ποιηφάγα,] Vulgo defunt hae voces, quas cum Reg. et Harleian. darent, addendas putauimus.

^a τὰ εὐκερω, τὰ ἄκερω] Ita codices: vulgo τὰ εὐκερω, τὰ ἄκερω.

MAX. TYR. P. II.

^b τὴν λογικωτάτην,] Vulgo τὴν λογικωτάτην. At Reg. et Harleian. ab ea stant lectione, quam damus.

^c πολλὰ καὶ αὕτη δήμῳ ποιεῖ καὶ νομοθέτας μυρίας διασπᾶ καὶ διασκίδνησι τὴν ἀγέλην,] Sic locum distinximus, quo modo faciendum vidit Heinsius. Vulgo πολλὰ καὶ αὕτη δήμῳ ποιεῖ, καὶ νομοθέτας

M

θέτας

Πυθαγόραν μὲν ἐπὶ μουσικῆν, Θαλῆν δὲ ἐπὶ ἀστρονομίαν, Ἡράκλειτον δὲ ἐπὶ ἐρημίαν, Σωκράτην δὲ ἐπὶ ἔρωτας^a, Καρνεάδην δὲ ἐπὶ ἀγνοίαν^c, Διογένην ἐπὶ πόνους, Ἐπίκουρον ἐφ' ἡδονήν. Ὁρᾶς τὸ πλῆθος τῶν ἡγεμόνων; ὀρᾶς τὸ πλῆθος τῶν συνθημάτων; πῆ τις τρέπηται; ποῖον αὐτῶν καταδέξομαι; τίμη πεισθῶ τῶν παραγγελμάτων;

Pythagoram ad musicam, ad astronomiam Thalen, in solitudinem Heraclitum, ad amores Socratem, ad castitatem Carneadem, ad labores Diogenem, ad voluptates Epicurum. Videtne magnam ducum copiam? videtne diversas tesseras? quo me vertam? cui me tradam? cuius imperiis me dicto audientem dabo?

Λ Ο Γ Ο Σ λς'.

Εἰ προηγούμενος^a ὁ τῷ Κυνικῷ βίος.

Βούλομαι σοὶ κατὰ τὴν Λυδῶ σοφίαν^b ποιῆσαι μῦθον· διαλέξονται δέ μοι ἐν τῷ μύθῳ ἕχ' ὁ λέων,

DISSERT. XXXVI. vulgo XX.

An praeferenda sit Cynici vita.

Statui tibi Lydi illius sapientis exemplo concinnare fabulam; cuius interlocutores erunt, non leo, aut aquila,

λέτας μυρίες διασπῆ, καὶ διασκίδνησι τὴν ἀγέλην. Sed διασπῆν νομοθέτας hoc sensu Graece non dixeris.

^a Σωκράτην δὲ ἐπὶ ἔρωτας,] Mallet, ἔρωτα. M.

^c Καρνεάδην δὲ ἐπὶ [ἀγνοίαν,]

Vulgo ἐπὶ ἀγνοίαν. Sed Harl. recte dat ἐπὶ ἀγνοίαν, nam Carneades nihil percipi posse contendebat. Arnobius lib. II. p. 68.

Qui nihil ab homine comprehendit, atque omnia coecis obscuritatibus involuta, non Arcefilao Carneadi credit? Hermias in Irrif. Gentil. Philos. cap. XV.

Καρνεάδης καὶ Κλειτόμαχος, καὶ ὅσοι τέτῳ δμιλητοῖ, πάντα τὰ τῶν ἄλλων δόγματα καταπατῶντες· αὐ-

τοὶ δὲ ἀποφαινόμενοι διαβῆδην ἀκατάληπτα εἶναι τὰ πάντα etc. Vide sis et Ciceronem Acad. II. 31. Et ἀγνοίαν quidem reponi debere iamdudum statuit viri doctissimi Ioan. Clerici solertia. Ad Silu. Philolog. cap. IX. pag. 270.

DISSERT. XXXVI.

^a Εἰ προηγούμενος] E Stoicis nonnulli κυνικῶν σοφῶν dicebant, εἶναι γὰρ τὸν κυνισμόν σύντομον ἐπ' ἀρετῆς ὁδόν, ut ait Laërtius VII. 121. Vide etiam VI. 104. Lipsium Manud. ad Philos. Stoic. I. 13. et nos ad Ciceronis de Fin. III. 20.

Sectio 4.

^b κατὰ τὴν Λυδῶ σοφίαν] Λυδῶν

ἔδδ' ὁ αἰτός, ἔδδ' τὰ τέτων ἔτι ἀφωρότερα, αἱ δρύες,
ἀλλ' ὡδί μοι λελέξεταί. Ζεὺς ἦν καὶ ἔρανος καὶ γῆ
ἔρανεῖ μὲν πολίται θεοὶ, τὰ δὲ γῆς θρέμματα οἱ ἄν-

nec, a qua minus vocem expectes, quercus aliqua; verum hoc modo procedet: Iupiter olim solus erat, et cum Ioue coelum et terra; et coeli quidem ciues dii erant, alumni vero terrae non-

δης quidem μύθους memorat Aphthonii scholiastes. Et in Aesopi Vita fabulis Aphthonii subiecta p. 166. habet: Αἴσωπος ὁ λογοποιὸς [Λυδὸς] μὲν ἦν τῷ γένει. Suidas: Αἴσωπος Σάμιος ἢ [Σαρδιανός.] Sardes autem vrbs Lydiae. Plurimi tamen auctores eum Phrygem fuisse statuunt, et cum iis facit noster Dissert. III. 1. XXI. 5. quem sibi repugnantia scripsisse non arbitror. Itaque lego κατὰ τὴν [Αἰσώπου] σοφίαν, vel, quod Harleian. dat, κατὰ τὴν [τῆ Λυδῆ] σοφίαν, forsau a Maximo fuit κατὰ τὴν [τῆ Φρυγῆ] σοφίαν. Notum prouerbum μάλλον ὁ φρυξ, de quo Zenobius V. 16. Suidas et Apostolius XII. 41.

Ibid. κατὰ τὴν Λυδῆ σοφίαν] Sensus postulat τὴν τῆ Λυδῆ, *Lydi istius*, sc. Aesopi. sic XXV, 2. κατὰ τὴν τῆ Φρυγῆ λόγους, de eodem. et ita III, 1. Sine articulo quidem XXI, 5. λογοποιὸς φρυξ. sed ibi vox λογοποιὸς eundem habet effectum cum articulo, et hominem designat. Caeterum pro τὴν Λυδῆ Cl. Editor rescribit τὴν τῆ Φρυγῆ, vel, τὴν Αἰσώπου. Non opus est tam fortibus remediis. Notus Veterum mos confundendi nomina gentium conterminarum. ita

Germani, Celtae, Bataui, Belgae, Galli, etiam Britanni, promissive (saltem eorum aliquot) nonnunquam ponuntur. sic Anthologia IV, 12. p. 337. Ed. Steph. *Affyrii, Medi, et Persae* pro iisdem, in Epigrammate Theaeteti. Catullus *Coma Beren.* v. 45.

Cum Medi irrupere nouum mare:

id est, *Persae*, effosso monte Atho. Propertius III, 10.

Neue tua Medae laetentur caede sagittae,

Sericus armato neu cataphractus equo:

ita legendum pro *Ferreas armato*: vide IV, 3. v. 8. *Medae* vero ibi est *Persicae*. vide illustriss. Spanhemium ad Callimach. p. 155. Notatum hoc aliquoties a Strabone quoque, (nisi fallit memoria; liber enim non est ad manum) et ab Eustathio ad Dionys. v. 810. p. 108. Ed. Steph. de *Mysis* et *Phrygibus*, et de *Lydis* et *Maeonibus*, vbi pro ἐγὼ χυνηταί scribendum opinor συγχέχυνται. Cum igitur *Lydi* et *Phryges* ὄμοροι fuerint, non multum referre Antiquis visum est, *Lydumne* an *Phrygem* Aesopum appellarint: tanetsi *Phrygem* eum fuisse

Θρωποι ἔπω ποτὲ ἔν Φωτὶ ἦσαν. Καλεῖ δὲ Ζεὺς Προμηθεα, καὶ αὐτῷ προσάττει κατανεῖμα τῆ γῆ ἀποκίαν, ζῶον ἀπλῆν, κατὰ μὲν τὴν γνώμην ἐγγύτατα ἡμῖν τοῖς θεοῖς, τὸ δὲ σῶμα αὐτῶν ἔσω λεπτὸν ^d, καὶ ὄρθιον, καὶ σύμμετρον, καὶ ἰδεῖν ἡμέρον, καὶ χειρουργεῖν εὐκόλον, καὶ βαδίζειν ἀσφαλές. Πείθεται ὁ Προμηθεὺς Διὶ, καὶ ποιεῖ ἀνθρώπους, καὶ οἰκίζει τὴν γῆν. Οἱ δὲ ἐπεὶ γενέσεως ἐπελάβοντο ^e, ἔ χαλεπῶς διέζων καὶ γὰρ τροφὴν αὐτοῖς ἀποχρῶσαν γῆ παρείχετο, λειμῶνας δασεῖς ^f, καὶ ὄρη κομῶντα, καὶ καρπῶν χορηγίαν, ὅσα γῆ φέρειν φιλεῖ μηδὲν ὑπὸ γεωργῶν ἐνοχλαμένη παρήχοντο δὲ καὶ αἱ Νύμφαι κρήνας καθαρὰς ^g καὶ ποταμούς

nondum lucem viderant homines. Vocat igitur Promethea Iupiter, iubetque, nouam in terras coloniam deducat, animal simplex, cui ingenium diis proximum, corpus tenue, erectum, aptaque proportione exstructum, vultum mitem, manus promptas, gressum firmum tribueret. Morem gerit Ioui Prometheus, homines fabricat, eosque in terra locat. Qui vbi nati essent, facillime viuebant, cum cibum illis abunde terra suppeditaret: aderant prata pulchre vestita, montes comantes, fructuum copia, et quaecunque, quamuis nondum infestaretur ab agricolis, ferre solet tellus: iam purissimos Nymphae fontès, et

illimes

fuisse euincunt Veterum testimonia a *Dauisio* adducta: quibus addas *Aristidem* in *Orat. Funebr. Alexandri* p. 86. vbi *Alexandrum* hunc *Aesopo* praeferens, ait: τοσῶτον τὰ δευτέρων πρώτων ὑμῖν (non ἡμῖν) βελτίω ἔξήνεγκεν ἡ γῆ, inscribitur vero haec Oratio τῆ βελῆ καὶ τῶ δήμῳ τῆ Κοτυαείων. *Cotyaeum* autem (κοτυαείων) vrbs erat *Phrygiae*. perperam scribitur κατλυθείων apud *Eustathium* in *Dionys.* p. 108. Maneat itaque κατὰ τὴν τῆ λυθῆ σοφίαν. M.

^e ἔπω [ποτὲ] *Stephanus* ma-

vult ἔπω τότε. Sed non est, cur a codicibus abeamus. Vide *Hesygium*.

^d τὸ δὲ σῶμα αὐτῶν ἔσω λεπτὸν] Putarem αὐτῶ. sc. ζῶον, quod praecessit. nisi αὐτῶν ad διάνοιαν potius, quam ad λέγειν, referri debeat. M.

^e γενέσεως ἐπελάβοντο.] Sic vterque codex. Vulgo γενέσεως ἐλάβοντο.

^f λειμῶνας δασεῖς.] Lege, καὶ λειμῶνας δασεῖς, vt vitetur absurdum. M.

^g αἱ Νύμφαι κρήνας καθαρὰς] Naiadas

δειδῆς, καὶ ἄλλων ναμάτων εὐπόρου τε καὶ δαφυλεῖς
 πηγῆς· πρὸς δὲ καὶ θάλπος μὲν ἐξ ἡλῆς τοῖς σώμασι
 περιχρόμενον συμμέτρως αὐτὰ παρεμυθεῖτο, αὔραι δὲ
 ἐκ ποταμῶν ὥρα θέρου ἐπιπνέουσαι ἢ ἀνέψυχον αὐτοῖς
 τὰ σώματα περιμάχητον δ' ἦν τέτων ἐδὲν ἐν ἀφθόνῳ
 τῇ τῶν αὐτομάτων χορηγία διατωμένοις. Δοκῶσι δὲ
 μοι καὶ οἱ ποιητὰ ἐγγύτατα εἶναι τῷ ἡμετέρῳ τέτρω μύ-
 θῳ, ὑπὸ Κρόνῳ θεῶν βασιλεῖ τοιῶτόν τινα αἰνιττόμενοι
 βίον, ἀπόλεμον, ἀσίδηρον, ἀφύλακτον, εἰρημικόν, ἀπε-
 ριμάχητον, ὑγιεινόν, ἀνευδεῖ καὶ τὸ χρυσοῦν γένος τῆ-
 το, ὡς εἴκεν, ὁ Ἡσίοδος καλεῖ¹, νεανειούμενος πρὸς
 ἡμᾶς.

β'. Ἐμοὶ δὲ ὁ μῦθος ἀπελθὼν ἐκποδῶν, καὶ

illimes fluuios, aliarumque scaturigines lympharum plenas sup-
 peditabant et vberes: accedebat tepor solis, qui modice circum-
 volitans restaurabat corpora; tum e fluuiis aestiuo tempore
 respirantes membra illis refrigerabant aerae: ad haec omnia
 accessus erat liberrimus, in vberissima spontaneae felicitatis vi-
 ventibus copia. Videntur mihi ad hanc fabulam nostram quam
 proxime accessisse et poetae; qui sub Saturno deorum rege
 vitam fuisse talem occulte innuunt, sine bello, sine ferro, sine
 vlla custodia, paci deditam, sine vlla simultate, salubrem, nul-
 lius rei immunem; nec aliud videtur esse, quod aureum ab
 Hesiodo vocatur saeculum, qui ad nostrum hoc alludit.

2. Porro vt fabula facefiat, et in serium sermonem transeat
 oratio;

Naiadas dicit. Virgilius Aen.
 VIII. 71.

*Nymphae, laurentes Nymphae,
 genus amnibus vnde est.*

Quin et κρηναῖοι vocabantur.
 Homerus Odyss. v. 240.

Νύμφαι Κρηναῖοι, κῆραι Διός.

Haec vox reddenda videtur
 Aristaeneto lib. I. Epist. III.
 vbi sic ille: Καλὴ μὲν ἔν νῆ τὰς
 [κοπίδας] Νύμφας καὶ κατ' ἑαυτὴν
 ἢ πηγῆ. Lego νῆ τὰς [κρηναῖας]
 νύμφας. Vir sane doctissimus

Ios. Mercerus reponit κρηναῖας,
 sed, quod palam fatetur, sine
 exemplo.

h αὔραι δὲ ἐκ ποταμῶν — ἐπι-
 πνέουσαι] Potius vel ἐκπνέουσαι, vel
 ὑποπνέουσαι. vt *suspirare* Latinis
 de re eadem. Lucanus VI, 369.

*Quique nec humentes nebulas,
 nec rore madentem
 Aëra, nec tenues ventos suspi-
 rat Anauros.* M.

i δ' Ἡσίοδος καλεῖ,] Vide sis
 Oper. et Dier. v. 109. seqq.

γενόμενος ἐκ μύθου αὐτὸ τρίτον λόγος, προϊὼν παραβαλλέτω βίον βίῳ, τῷ προτέρῳ τὸν δεύτερον, εἴτε σιδηρῶν τις αὐτὸν, εἴτε καὶ ἄλλη πη ὀνομάζων χαίρει. Ἦνίκα ἤδη κληροχῆσαντες^κ οἱ ἄνθρωποι τὴν γῆν ἐπετέμοντο αὐτῆς ἄλλος ἄλλην μοῖραν^λ, περιβάλλοντες αὐτοῖς ἔρηκα καὶ τειχία, καὶ τὰ σώματα σπαργάνους μαλθακοῖς καθευλίξαντες^μ, καὶ τῷ πόδε σκυρῶν χαρακώσαντες, καὶ χρυσὸν οἱ μὲν τοῖς ἀχέσι, οἱ δὲ ταῖς κεφαλαῖς, οἱ δὲ τοῖς δακτύλοις περιαρῆσαντες, εὐφημῶν τινα καὶ εὐπρόσωπον δεσμὸν, καὶ τέγας οἰκοδομησάμενοι, καὶ κλεῖδας καὶ αὐλείας καὶ προπύλαια^ν ἄγλα ἐπισήσαντες καὶ παρέχοντες τῇ γῆν πρᾶγματα, μεταλλεύοντες αὐτὴν καὶ σκάπτοντες καὶ

oratio; cum vita conferamus vitam, posteriorem cum priori, siue ea ferrea, siue quocunque alio sit dicenda nomine. Cum diuidere inter se terram coepere homines, ibi alius aliam secare partem, quam limitibus ac muris distinguerent; corpora mollibus inuolnere fasciis, pedes pellibus munire; aurum alii collo, alii capiti, alii digitis aptare, honestas speciosasque compedes; aedes struere, clauas excogitare, fores et vestibula quaedam attollere. Vt omittam, quod terrae negotium facebant, dom eam auri argentique studio rimantur, lignibus inuertant ac fodiant;

Sectio β'.

κ χαίρει. Ἦνίκα ἤδη κληροχῆσαντες etc.] Nullus est exitus sententiae, neque Constructio. Distingue: προϊὼν παραβαλλέτω βίον βίῳ, τῷ προτέρῳ τὸν δεύτερον, (εἴτε σιδηρῶν τις αὐτὸν, εἴτε καὶ ἄλλη πη ὀνομάζων χαίρει) Ἦνίκα ἤδη κληροχῆσαντες οἱ ἄνθρωποι τὴν γῆν, ἐπετέμοντο etc. M.

λ ἐπετέμοντο αὐτῆς ἄλλος ἄλλην μοῖραν,] Scribe, ἐπενέμοντο αὐτῆς etc. sic XXXV, 7. Ἦ τὴν μὲν γῆν ἀνάγκη νενομίσθαι τοῖς τόποις, καὶ οἰκεῖν ταύτης ἄλλος ἄλλην μοῖ-

ραν. vbi eadem omnia. et ita passim. M.

μ καθευλίξαντες,] Ita Reg. et Harl. Ac recte quidem: ἐλίσσω, non ἐλίσσω dicitur. Vulgo τῶν καθευλίξαντες, quasi noster Ionice scripserat.

ν καὶ κλεῖδας, καὶ αὐλείας, καὶ προπύλαια] Forte, καὶ κλεισιάδων, ualuas. Philo de Legg. Speciali p. 550. παρθένους μὲν, εἰσω κλεισιάδων (f. κλεισιάδων) τὴν μεσαύλιον (f. μεσαύλειον) ὄρον πεποιμέναις, τὰς κλεισιὰς δὲ ἤδη γυναιξί, τὴν αὐλίον, f. αἰλίον. multis in locis ita loquitur

ὄρτυλλοντες καὶ μηδὲ τὴν θάλατταν κατὰ χώραν ἑῶν-
 τες, ἀλλὰ ἐπιτειχίσαντες καὶ ταύτη σκάφη πολεμι-
 σήσια καὶ πορευτικά καὶ ἐμπορευτικά· καὶ μηδὲ τῶ
 αἴερος ἀπεχόμενοι, ἀλλὰ καὶ τῆτον ληϊζόμενοι, τὰς ὀρ-
 νίθων ἀγέλας ἰξῶ καὶ ἔρκεσι καὶ παντοδαπαῖς μηχαν-
 ναῖς σαγηνεύοντες· ἀποσχόμενοι δὲ μήτε τῶν ἡμέρων
 ζώων δι' ἀσθένειαν, μήτε τῶν ἀγρίων διὰ δέος, ἀλλὰ
 αἵματι καὶ Φόνῳ καὶ λύθρῳ^p παντοδαπῶ γαστριζό-
 μενοι. καὶ ἀεὶ τι ταῖς ἡδοναῖς εὐρίσκοντες νέον^p, καὶ
 τῶν ἐάλων ὑπερορῶντες, καὶ διώκοντες μὲν τὰ τερπνά,
 περιπίπτοντες δὲ τοῖς λυπηροῖς· πλῆττε μὲν ὀρεγόμενοι,
 ἀεὶ δὲ τὸ παρὸν ἐνδεέστερον ἠγόμενοι τῶ ἀπόντος, καὶ
 τὸ κτῆθὲν ἔλαττον τῶ προσδοκώμενα· δεδιότες μὲν ἔν-
 δειαν, πληρωθῆναι δὲ μὴ δυνάμενοι· φοβόμενοι μὲν θά-
 νατον, μὴ φροντίζοντες δὲ τῶ ζῆν· εὐλαβόμενοι νόσους^q,

diunt; quod nec a mari abstineant, sed in eius quasi poenam
 naues modo bellicas, modo vectorias fabricent, et mercenarias;
 quod nec ab aere, sed et hunc spolient, dum visco linoque
 greges animū (et qua non arte?) praeueniunt; quod nec a ci-
 curibus animalibus virium defectu, nec a feris metu abstineant,
 sed caede, sed sanguine, sed cruore quolibet ventrem farciant;
 nouam semper voluptatem excogitent, veterem contemnant,
 et, dum iucunditatem sectantur, in miseriam incidant; diuitias
 semper appetant, ita tamen, vt minora iudicent, quae habent,
 quam quae carent, et quod possident, eo, quod expectant;
 egestatem semper timeant, expleri nunquam possint; mortem
 metuunt, vitam negligant; morbos vitent, nec a morbidis absti-
 neant;

quitur Philo. vide et Pollucem
 IX, 5. sect. 50. M.

ο αἵματι [καὶ φόνῳ] καὶ λύ-
 θρῳ] Vulgo αἵματι [Φονίῳ] καὶ
 λύθρῳ. Lectionem vero, quam
 recepit, praestant Reg. et
 Harleian. eamque Paccius in
 suo codice reperit, vt ex eius
 interpretatione liquet.

^p καὶ ἀεὶ τι ταῖς ἡδοναῖς εὐ-
 ρίσκοντες νέον] Mallem εὐερίσκον-
 τες. sic VIII, 2. εὐερεῖν τοῖς ἀν-
 θρώποις τὰ ἀγάλματα. X. 3. τῶν
 τὰ πολλά καὶ σοφὰ ταῦτα ἡμῶν
 εὐεργημάτων. M.

^q εὐλαβόμενοι νόσους,] Scribe,
 εὐλαβόμενοι μὲν νόσους, τῶν δὲ νο-
 σερῶν etc. Vide praecedentia

M 4

quatuor,

τῶν δὲ νοσερῶν ἔκ ἀπεχόμενοι ὑποπτεύοντες μὲν ἄλλως, ἐπιβλεύοντες δὲ τοῖς πλείοις ^ι. δεινοὶ μὲν πρὸς τὰς ἀνόπλους, δειλοὶ δὲ πρὸς τὰς ὀπλισμένους· μισῶντες μὲν τυραννίδα, τυραννεῖν δὲ αὐτοὶ ἐπιθυμῶντες ^{ιι}· ψέγοντες μὲν τὰ αἰσχροῦ, τῶν δὲ αἰσχεῶν ^{ιιι} ἔκ ἀπεχόμενοι τὰς εὐτυχίας θαυμάζοντες, τὰς ἀρετὰς μὴ θαυμάζοντες· τὰς δυστυχίας ἐλεῶντες, ἔκ ἀπεχόμενοι τῶν μοχθηρῶν· ἐν μὲν ταῖς εὐπραγίαις τολμητὰ, ἐν δὲ ταῖς δυσπραγίαις ἀνάκλητοι ^{ιιιι}· μακαρίζοντες μὲν τὰς τεθνηκότας, γλιχόμενοι δὲ τῷ ζῆν· μισῶντες μὲν τὸ ζῆν, φοβόμενοι δὲ ἀποθανεῖν ^{ιιιιι}· προβεβλημένοι μὲν

neant; quosdam suspectos habeant, plerisque ipsi infidias fruunt; feroces cum inermibus, cum armatis timidi; tyrannidem odio habeant, et affectent; turpia vituperent, nec tamen iis se abstineant; felicitatem mirentur, nec mirentur virtutes; miserentur infortunia, nec tamen fugiant improba; in secundis audaculi, in aduersis cohiberi nequeant; beatos praedicent mortuos, vitam tamen expetant; bella auerlentur, pacem

quatuor, et quatuor sequentia commata, in quibus omnibus μὲν et δὲ ponuntur. Notandum vero, hanc Humanae leuitatis et stultitiae descriptionem summam esse vel adumbratam ex pulcherrima ista Hippocratis Epistola ad *Damagetum*, de Democrito: in qua Philosophus Abderita Tyrio nostro praeiuit in eodem argumento. M.

^ι ὑποπτεύοντες μὲν ἄλλως, ἐπιβλεύοντες δὲ τοῖς πλείοις.] Haec non affequer. verba quidem fatis obuia sunt; sed mens eorum languet, et Scriptore et Argumento inferiora mihi videntur. Frigus sententiae latet in vocibus ἄλλως et πλείοις. De voce ἀνάκλητοι, quae mox sequi-

tur, dixi aliquid ad XXXIII, 6. M.

^{ιι} τυραννεῖν δὲ [αὐτοὶ] ἐπιθυμῶντες.] Vulgo deest vox penultima, quam Mff. fide restituumus.

^{ιιι} τῶν δὲ αἰσχεῶν.] Hoc ordine codices. Vulgo τῶν αἰσχεῶν δὲ.

^{ιιιι} ἀνάκλητοι.] Sic edidit Stephanus, et ita Reg. At Heinlio placet *δυσανάκλητοι*, nec aliter est in Harl. Quae vero sit inter *τολμητὰς* et *δυσανάκλητους* oppositio, me quidem fugit. Paccius vertit: *Rebus feliciter gestis elatissimi, in aduersis deiectissimi*. Reposuerim *δυσανάκλητοι*, vel *δυσανάλητοι*. Vide nos ad Differt. XXXIII. 6.

^{ιιιιι} φοβόμενοι δὲ ἀποθανεῖν.] Quare

τῆς πολέμου ὡς εἰρήνην δὲ ἀγεῖν μὴ δυνάμενοι ἐν μὲν
 δαλκεία ταπεινοί, ἐν δὲ ἐλευθερία θρασυῖς· ἐν μὲν δη-
 μοκρατία ἀκατάσχετοι, ἐν δὲ τυραννίδι ἐπιτηχότες·
 παίδων μὲν ἐπιθυμῶντες, γενομένων δὲ ὀλιγωρῶντες·
 εὐχόμενοι μὲν τοῖς θεοῖς ὡς δυναμένοις ἐπαρκεῖν, κατα-
 φρονῶντες δὲ ὡς ἂν δυναμένων τιμωρεῖν καὶ δεδιότες
 μὲν ὡς κολάζοντας, ἐπισηκῶντες δὲ ὡς ἄδεν ὄντας.

γ. Τοιαύτης τοίνυν εὐσεως καὶ διαφωνίας τὸν
 δεύτερον τῆτον κατεχέσσης βίου, τίμω δῶμεν τὰ νικητή-
 ρια φέροντες; τίνα, ποῖον αὐτῶν φῶμεν ἀπλῆν εἶναι
 βίον, καὶ ἀπερίστατον, καὶ ἐλευθερίας ἐπήβολον; καὶ
 ποῖον ἔχον ἀπλῆν, ἀλλ' ἀναγκαῖον, καὶ ἐλεεινὸν, καὶ περιστά-
 σεων γέμοντα; Φέρε ἐξ ἑκατέρων ἡκέτω τις ἡμῖν ἀνήρ^α

pacem agant insolenter; in seruitute abiecti, in libertate
 confidentes; in populari republica dissoluti, in tyrannide timi-
 di; liberos petant, natos vero negligant; deos inuocant, tan-
 quam dare possint, quibus egeant, eosdem negligant, quasi
 punire nesciant; deos timeant, ut qui periuria vindicent, peie-
 rant autem, quasi non sint.

3. Tantus igitur cum tumultus et discordia secundam hanc
 vitam inuaserit, utri palmam dabimus? utram simplicem suc-
 cessulque et libertatis compotem dicemus esse? utram contra
 minime talem, sed coactam, miserandam, infortuniorum ple-
 nam? Agedum ex utraque hominem sumamus, quae ad dispu-
 tationem

Quare non τὸ ἀποθανεῖν, cum
 praecessit τὸ ζῆν? M.

γ [προβεβλημένοι] μὲν τῆς πο-
 λέμου,] Vulgo ἀποβεβλημένοι. Sed
 omnino recipienda fuit codi-
 cum scriptura: nam προβεβλη-
 μένοι, damnantes, despuentes, ex-
 secrantes. Dionysius Halicar-
 nassensis Antiq. Rom. IV. 24.
 [προβεβληντων] τὸ ἔθος, ὡς ἂν πρέ-
 πον ἡγεμονικῆ πάλει etc. Vide Bu-
 daeum Comment. L. G. p. 388.
 Ibid. ἀποβεβλημένοι μὲν τῆς πό-

λέμου,] Lego, προβεβλημένοι, ex-
 osi. Porphyrius περὶ Ἀποχ. IV,
 3. τὴν ἀλήθειαν ἀγαπᾶν ἀεὶ, καὶ
 τῆς ψευδομένου προβάλλεσθαι. Pha-
 laris Epist. CXXXV. ὡς ἐπ' ἀν-
 θρώπων γεγονότα ὀλέθρα προβε-
 βληνται. vide Plutarchum Con-
 viu. Sept. Sap. p. 154. D. Sic
 etiam Codices. M.

Sectio γ'.

α ἡκέτω τις [ἡμῖν] ἀνήρ] Vulgo
 deest vox penultima, quam, M.
 Regio iubente, suppleuimus.

M 5

a ἐπ'

ἐπὶ διαίτην τὸν λόγον^a. ὁ δὲ αὐτῶν ἐρέσθω ἐκά-
τερον, καὶ πρῶτόν γε τὸν πρῶτον^b, τὸν γυμνὸν
ἐκείνον καὶ ἀοικὸν καὶ ἀτεχνόν, τὸν πάσης τῆς γῆς πο-
λίτην καὶ ἐφέσιον. Ἐρέσθω δὲ ἀντιθεῖς αὐτῷ τὸν τῆ
δευτέρου βίον καὶ τρόπον, πότερα αἰρεῖται μένειν ἐν τῇ
πρόσθεν τροφῇ καὶ ἐλευθερίᾳ, ἢ τὰς τῆς δευτέρου ἡδο-
νας λαβῶν σὺν ταύταις καὶ τὰ λυπηρὰ ἔχειν; Ἴτω δὲ
μετὰ τῆτον ὁ ἕτερος, ἀντιθέτω δὲ αὐτῷ ὁ δικαστὴς τῆ
τῆς προτέρου διαίταν καὶ ἐλευθερίαν καὶ ἐρέσθω, πότε-
ρα αἰρεῖται τὰ αὐτῆ ἔχειν, ἢ μετατίθεσθαι καὶ με-
οικίσεσθαι ἐπὶ τὸν εἰρηναῖον ἐκείνον βίον καὶ ἀφεται καὶ
ἀδεῆ καὶ ἄλυπον; Τίς τῶν ἀνδρῶν αὐτομολεῖ; τίς
ἐκῶν ἀλλάττεται βίον βίῃ;

δ'. Τίς ἕτως ἀνόητος καὶ δύσερως καὶ κακοδαί-
μων ἀνὴρ, ὥστε διὰ Φιλίαν μικρῶν καὶ ἐφημέρων ἡδονῶν,
καὶ ἀγαθῶν ἀμφοισθησιμῶν, καὶ ἀδήλων ἐλπίδων,

tationem nostram, tanquam ad arbitrium veniat, et illa quidem
vtrumque examinet; ac prius quidem priorem illum, qui nu-
dus, sine lare, sine arte, quasi terrae totius civis et colonus ob-
ambulat. Opponat autem secundi illius vitam ac agendi mo-
dum, ex eoque quaerat: vtrum malit, in priorine persistere
victu et libertate, an vero voluptates alterius, vna cum incom-
modis sequi? Accedat deinde et alter, cui iudex prioris vitae
illius rationem opponat et libertatem, quaeratque: vtrum ma-
lit, suane seruare, an mutare locum sedemque, et in tranquillam
illam liberamque, metus simul dolorisque immunem transferri?
Vter transfuga fieri, vter coloniam mutare, vter lubenti animo
vitam commutare volet?

4. Quis ita demens, malique cupidus? quis tam iratis na-
tus diis, qui minimarum caducarumque voluptatum, dubiorum
honorum, speique incertae, et ambiguae felicitatis causa

^a ἐπὶ διαίτην τὸν λόγον] Vul-
go ἐπὶ διαίτη τῆ τῶν λόγων. vnde
Schottus reponit ὑπὸ διαίτη
τῶν λόγων. At Reg. ἐπὶ διαίτην
τῶν λόγων, Harl. ἐπὶ διαίτην τὸν
λόγον, quod admisi; nec ali-

ter Heinsius legendum statuit.

^b καὶ πρῶτόν γε τὸν πρῶτον,]
Mallem τὸν πρότερον, vt mox,
τὴν τῆς προτέρου διαίταν, de eo-
dem. sic XLI, 4. ῥήτεον δὲ δὴ τὰ
πρῶτα ὑπὲρ τῆς προτέρου. M.

Sectio

καὶ ἀμφιβόλων εὐτυχημάτων, μὴ ἀνασκευάσασθαι, μὴδὲ ἀνοικίσαι αὐτὸν εἰς ὠμολογημένην εὐδαιμονίαν; καὶ ταῦτα, εἰδὼς, ὅτι ἀπαλλάξεται πολλαπλασίων κακῶν, ἢ τῷ δευτέρῳ τρόπῳ καὶ βίῳ ἀναπεφυγμένα, πῶς δὲ περιστατικὴν ποιεῖ κακοδαίμονά τε τὴν διαγωγὴν τῆς βίης, καὶ σφόδρα ἀτυχῆ; Ὡστε εἰπάσαιμ' ἂν ἔγωγε ἐκάτερον τῶν βίων, τὸν μὲν γενναῖον τῆτον^d καὶ παντοδαπὸν, δεσμοτηρίῳ χαλεπῷ κακοδαίμωνων ἀνδρῶν καθεργασμένων ἐν ἀφεγγεῖ μυχῶ, πολὺν μὲν τοῖς ποσὶ σίδηρον περιβεβλημένων, βαρὺν δὲ κλοιὸν περὶ τῷ αὐχένι, καὶ τὰν χειρῶν ἐξηρητημένων δεσμὰ δυσχερῆ, ῥυπῶντων καὶ ἀγχομένων καὶ ῥυτιζομένων^e καὶ

castra mutare, et transferre se in certissimam felicitatem nolit? cum praesertim non ignoret, quam multis careere malis possit, quae cum secundae huic vitae adhaereant, omnibus modis incertam, miseramque viuendi, et calamitosam efficiunt conditionem? Ita ut ego vitam utramque conferre soleam; et primo, hanc, si diis placet, praeclaram variamque cum miserorum hominum molestissimo carcere, qui cum in obscuro aliquo detineantur angulo, ubi multo ferro crura, collum numellis, grauiissimo manus vinculo premantur, atque ita in sordibus, in cruciatu, luxu-

Sectio d'.

c ἀνοικίσαι αὐτὸν] Lege αὐτόν.
d τὸν μὲν γενναῖον τῆτον] Hein-
sius vertit: hanc, si Diis placet,
praeclaram, sc. vitam. Sed serio
agere videtur Maximus, neque
vlla est Ironiae nota. ideo de-
prauatam puto vocem γενναῖον,
pro qua legerem ἀγελαῖον, gre-
gariam. Hesychius: Ἀγελαῖος,
ἐχλάδης, ἰδιώτης. sic ἀγελαίης σο-
φισίας ex Isocratis Panathenaico
citat Pollux IV, 6. 43. Paullo
ante, pro ἀνοικίσαι αὐτόν, scribe,
αὐτόν, seipsum. M.

e γῆ ῥυτιζομένων] Vulgo ῥητ-
τομένων, pro qua voce Stepha-

nus legit ῥητιζομένων. At Reg.
et Harleian. eo modo, quo nos,
Heinsio probante, dedimus.

Ibid. καὶ ῥυτιζομένων] Ita edi-
dit *Dauisius* pro priori lectione
ῥητιζομένων. quae cum nihili esset,
Stephanus coniecit ῥητιζομένων.
Mihī quidem non placet ῥητιζο-
μένων; neque sensum video vo-
cis ῥυτιζομένων, *absterforum*; et
filet Cl. Editor. Forte πλυρομέ-
νων. Hesychius: πτύρεται, κλά-
τοι, κραδαίνεται, σείεται, φοβεῖται,
φρίττει. Vide D. Paulum Phi-
lipp. I, 28. M. Antonium VIII,
45. et Plutarchum in *Philopoem.*
p. 362. D. M.

f παρ'

φεινόντων ὑπὸ δὲ χρόνου καὶ ἔθους εὐημερίας τινὰς ἐαυ-
τοῖς ἔνδον καὶ εὐθυμίας μηχανωμένων, μεθυσκομένων
ἐνίοτε ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, καὶ ἀδόντων ἀναμιξ, καὶ
γαστριζομένων, καὶ ἀφροδισιαζόντων, καὶ μηδὲ ἡρέμα
ἐκάστῃ ἐμπιπλαμένων διὰ δέος καὶ ἀπίστIAN καὶ μνή-
μην τῶν παρόντων κακῶν ὥστε ἀκῆσαι ἂν τις παρ'
ἐκάστῳ δεσμοτηρίῳ ἑοιμαγῆς ὄμῃ καὶ ᾠδῆς, καὶ ζῶντ
καὶ παιάνος. Τὸν δὲ ἕτερον αὖ βίον ἑοικάζω ἀνδρῶν
ἐν καθαρῷ φωτὶ διαιωμένων, λελυμένῳ καὶ πόδε καὶ
τῷ χεῖρε ἠ, καὶ τὸν αὐχένα πανταχῶ περιερέφοντι,
καὶ τὰς ὄψεις πρὸς τὸν ἥλιον ἀνατείνοντι, καὶ τὰς ἀστέ-
ρας ὀρῶντι, καὶ διακρίνοντι νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ τὰς

que vitam exigant; processu tamen temporis paulatim et con-
suetudinis securitatem sibi quandam in ipso carcere tranquilli-
tatemque machinantur animi, nam et inebriantur interdum in
carcere, et simul omnes canunt, sed et ventrem cibo distendunt,
aut Veneri indulgent, neque tamen secure his omnibus explere
se possunt, quin metuant, quin felicitati suae diffidant, quin
de praesentibus malis cogitent; ita ut in singulis carceribus
vlulatum cum cantu, gemitum cum paeane audias. Alteram
contra vitam confero cum homine, qui in luce versatur purissi-
ma, qui manus pedesque vinculis immunes habet, collum libere,
quo vult, inflectit, oculos directe in solem intendit, sidera
intuetur, noctem a die distinguit, singulas anni tempestates

f παρ' ἐκάστῳ δεσμοτηρίῳ] Quo-
modo, ἢ θανάσις, in singulis
carceribus, cum unus tantum
carcer in praecedentibus sup-
ponatur? Vereor, ne hoc fit
ἁμαρτημα μνημονικόν ipsius Au-
ctoris, ex scribendi festinatione
natum. Tentabam excusare, le-
gendo, παρ' ἐκάστῳ δεσμοτῆ, sed
reclamare videntur sequentia,
οἰμαγῆς ὄμῃ καὶ ᾠδῆς, eiulatum et
cantium SIMVL: haec enim vix
dici possunt proficisci simul ab
una et eadem persona. si de

diuersis intelligi possint, mecum
legas: nisi eiectas malis has
tres voces. Caeterum hic locus
sumitur ex Oedipo Tyranno So-
phoclis, v. 4.

Πολις δ' ὄμῃ μὲν θυμιαμάτων
γέμει,

Ὅμῃ δὲ παιάνων τε καὶ τε-
ναγμάτων. M.

g Τὸν δὲ ἕτερον αὖ βίον etc.]
Scribe, τὸν δὲ ἕτερον: praecessit
enim, τῶν βίων τὸν μὲν γενναῖον
etc. cui haec respondent. M.

h λελυμένῳ καὶ πόδε καὶ τῷ
χεῖρε,]

ἄρας τῆ ἔτης ἀναμένοντι, καὶ τῶν ἀνέμων αἰσθανο-
 μένω, καὶ ἀέρα σπῶντι καθαρόν καὶ ἐλεύθερον ἀπε-
 σπρημένω δὲ τῶν ἔνδον ἐκείνων ἡδονῶν ὁμῶς τοῖς δεσμοῖς,
 μὴ μεθυσκομένω, μὴδὲ ἀφροδισιάζοντι, μὴ γαστριζο-
 μένω, μὴ σένοντι, μὴ παιανίζοντι, μὴ ἄδοντι, μὴ οἰ-
 μώζοντι, μὴ ἐμπιπλαμένω, ἀλλ' ὅσον ἀποζῆν λεπτῶ
 καὶ διερρίνημένω τὴν γαστέρα. Τίνα τῶν εἰκόνων μα-
 καρίσωμεν, τίνα οἰκτερώμεν τῶν βίων, τίνα ἐλώμεθα;
 τὸν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, τὸν μικρὸν ἐκείνον, τὸν ἀσαφῆ,
 πικραῖς καὶ ἐλεειναῖς ἡδοναῖς δελεασθέντες;

Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τεⁱ καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ἡδομένων ὁμῶς καὶ σενόντων. Μὴ σύγε, ὦ δειλαία
 ψυχὴ^k.

ε. Ἀπολείπσά μοι ταυτασὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῖς

tes expectat, ventos sentit, liberamque ac purum trahit aërem;
 ita tamen ut simul voluptatibus illius carceris et vinculis careat,
 non inebrietur, non scortetur, non belluetur, non gemat, sed
 nec moduletur, non canat, sed nec lamentetur, neque cibis se
 ingurgitet, sed quantum naturae lex patitur, ventre sit sobrio
 et castigato. Quaero, utram vitam beatam, utram miseratione
 dignam iudices, utram eligendam censeas? illamne, quae in
 carcere agit, mixtam ambigamque, miserrimis deceptus vo-
 luptatibus?

Hic ubi mille homines simul exsultantque gemuntque,
 qui voluptate pariter afficiuntur et gemunt? Absit vero a te,
 miserrima anima.

5. Quin potius similitudines has cum fabulis relinque,
 recta-

χειρε,] Lege, λελυμένη τῷ πόδε,
 (vel καὶ τῷ πόδε) ut καὶ τῷ χειρε,
 ita sect. 2. καὶ τῷ πόδε σκύτεσι
 χαρακώσαντες. Mox, ad fin. sect.
 pone notam Interrog. post τε-
 νόντων. M.

i. Ἐνθα δ' [ἄρ'] οἰμωγὴ τε] Le-
 go Ἐνθα δ' [ἄμ'] οἰμωγὴ τε, pro-
 ut apud Homerum Il. Δ'. 450.
 k Μὴ σύγε, ὦ δειλαία ψυχὴ.]

Noster Diff. XI, 2. Μὴ σύ γε, ὦ
 δικασῶν εὐδαιμονέτατε· ἀλλὰ φειδῶ
 ἔχε ὀνομάτων αἰσχυρῶν. Synesius
 Epist. CXXXIV. Μὴ σύγε, ὦ φίλ-
 τατε ἑταίρων. Antiphon. Orat.
 de caede Herodis: Μὴ ὑμεῖς γε,
 ὦ ἄνδρες· ἀλλὰ δότε τι καὶ τῷ χεῖ-
 νῳ. Plato de Rep. lib. I. Μα δέ,
 ἦν δ' ἐγώ, μὴ σύ γε· ἀλλὰ πρῶτον
 μὲν, ἂν εἴποις, ἕμμενε τέτοις. M.
 Sectio

μύθοις, ἴθι ἐπ' ἄνδρα, ἔ κατὰ τὴν Κρόνου ἀρχὴν βιο-
τεύσαντα, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῷ σιδηρῷ τρίτῳ γένει, ἐλευ-
θερωθέντα ὑπὸ τῷ Διὸς καὶ τῷ Ἀπόλλωνος. Ἦν δὲ
ἕτος ἔκ' Ἀττικὸς, ἔδ' ἐκ τῆς Σόλωνος τρο-
φῆς¹, ἔδ' ἐκ τῆς Λυκέρου παιδαγωγίας, (ἔ γὰρ χει-
ροτονῶσι τὰς ἀρετὰς οἱ τόποι, ἔδ' οἱ νόμοι) ἀλλὰ ἦν
μὲν Σινωπεὺς ἐκ τῷ Πόντῳ συμβουλευσάμενος δὲ τῷ
Ἀπόλλωνι^m τὰς περιστάσεις πάσας ἀπεδύσατο, καὶ
τῶν δεσμῶν ἐξέλευσεν αὐτὸν, καὶ περιήει τὴν γῆν ἄφε-
τος, ὄρνιθος δίκην νῦν ἔχοντας, ἔ τυράννον δεδιώς, ἔκ
ὑπὸ νόμου κατηναγκασμένος, ἔκ ὑπὸ πολιτείας ἀσχο-
λόμενος, ἔκ ὑπὸ παιδοτροφίας ἀγχόμενος, ἔκ ὑπὸ γά-
μου καθειργμένος, ἔκ ὑπὸ γεωργίας κατεχόμενος, ἔκ

rectaque virum adi, qui non Saturni regis tempore, sed in me-
dio ferrei huius saeculi vixit, quem dii duo, Iupiter et Apollo,
liberali causa afferuerunt manu. Quamuis nec Atticus esset,
nec Doricus, neque Solonis alumnus, nec e Lycurgi disciplina,
(non enim virtutem suffragio suo aut locus vllus creat, aut lex)
sed Sinopenfis Ponticus: qui adhibito in consilium Apolline,
omni se viuendi exiit necessitate, omnibus se expediuit vin-
culis, totamque terram liber et suus, non secus, quam auis ra-
tione praedita, circumiit; ita vt nec tyrannum vllum metueret,
nec ab vlla cogereretur lege, neque vlli reipublicae otium trans-
scriberet suum, non liberorum educatione oppressus, non nu-
ptialibus adstrictus vinculis, non agriculturae intentus, non mi-
litaribus

Sectio 6.

1. ἔδ' ἐκ τῆς Σόλωνος τροφῆς,]
Legendum ἔκ, et ita distinguen-
dum: Ἦν δὲ ἕτος ἔκ' Ἀττικὸς, ἔδ' ἐκ
Δωριεύς' ἔκ ἐκ τῆς Σόλωνος τροφῆς,
ἔδ' ἐκ τῆς Λυκέρου παιδαγωγίας.
sensus vtriusque commatis idem
est, variatur tantum descriptio:
si vero retineas ἔδ', singula
κῶλα deberent sensum diuersum
habere: quod in hoc loco fieri
non potest. nam Ἀττικὸς et ἐκ

τῆς Σόλωνος τροφῆς eandem per-
sonam designant; quemadmo-
dum Δωριεύς et ἐκ τῆς Λυκέρου
παιδαγωγίας. M.

ἢ συμβουλευσάμενος δὲ τῷ Ἀπό-
λωνι] Diogenes oraculum Del-
phicum consuluit, πῶς ἂν προ-
τεύσειε, cui respondit Pythius,
εἰ τὸ νόμισμα παραχαράξειεν, opi-
niones moresque vulgi mini-
me sequendos indicans. Vide
Menagium ad Laertii VI. 20.

ὑπὸ στρατείας ἐνοχλόμενος, ἔχ' ὑπὸ ἐμπορίας περιφερόμενος· ἀλλὰ τῶν ἀπάντων τῶν ἀνδρῶν^η, καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων κατεγέλα, ὥσπερ ἡμεῖς τῶν σμικρῶν παίδων, ἐπειδὴν ὀρῶμεν αὐτὰς περὶ ἀσραγάλης σπυδάζοντας, τύπτοντας καὶ τυπτομένους, ἀφαιρῶντας καὶ ἀφαιρημένους· αὐτὸς δὲ βασιλέως ἀφόβος καὶ ἐλευθέρου δίαιταν διαιτώμενος, ἐκ ἐπιτιγείων ἐν χειμῶνι Βαβυλωνίως, ἔδ' ἐ Μήδοις ἐνοχλῶν ὥρα θέρους^ο, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν, καὶ ἀπὸ τῆς Ἴσθμῶς ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν αὐθις ὁμῶς ταῖς ὥραις μετανιστάμενος. Βασιλεία δ' ἦν αὐτῷ^ρ τὰ τε ἱερὰ καὶ τὰ γυμνάσια καὶ τὰ ἄλση· πλῆθος δὲ ἀφθονώτατος, καὶ ἀσφαλέςτατος, καὶ ἀνεπιβέβλητος, γῆ τε πᾶσα, καὶ οἱ ἐν αὐτῇ καρποὶ, καὶ κρήνηα γῆς ἔγγονοι, παντὸς Λεσβίως καὶ Χίως πόματος δαψιλέσερα· καὶ Φίλος ἦν καὶ συνήθης τῷ αἵρι,

litaribus turbatus curis, nec rei augendae studio discurrens; sed hos omnes cum curis suis non aliter ridebat, quam nos puerulos, quos talis suis serio intentos ferire ac feriri, spoliare et spoliari ab aliis videmus: ipse vero regis securi liberique vitam ducebat, non ut hyeme Babylone viueret, aestate Medos fatigaret; sed ex Attica Isthmum, rursus, relicta Isthmo, Atticam vna cum anni tempestate petebat. Regiae illius templa erant, gymnasia, et luci sacri; diuitiae maximae certissimaeque, nec vllis obnoxiae infidiis, vniuersa cum fructibus suis terra, tum fontes terrae filii, omni Lesbio Chioque largiores nectare: amicus praeterea et familiaris erat aëri, sicut leonum corpora,

neque

η τῶν ἀπάντων [τῶν ἀνδρῶν] θέρους,] Sic facere solebant Persarum reges. Vide B. Briffonium de Regno Persar. lib. I. cap. 69. praecipue vero Dionem Chrysofostomum Orat. VI. pagg. 86, 87. ad quem Maximus respexit.

Ex codicibus articulum restituumus. Ibid. τῶν ἀπάντων ἀνδρῶν] Repete vltimam syllabam mediae vocis, et sic distingue: ἀλλὰ τῶν ἀπάντων, τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων, κατεγέλα, etc. et ita Mss. M.

ο ἐκ ἐπιτιγείων ἐν χειμῶνι Βαβυλωνίως, ἔδ' ἐ Μήδοις ἐνοχλῶν ὥρα

ρ βασιλεία δ' ἦν αὐτῷ] Hoc obseruauit Dion Chrysofostomus Orat. IV. p. 60. D.

q μηδέν

ὥσπερ οἱ λέοντες, καὶ ἐκ ἀπεδίδρασκε τὰς ὄρας τῷ Διός, ὃδὲ ἀντεμηχανᾶτο αὐτῷ, τῷ μὲν χειμῶνος τεχνιτεύων θάλπος, τῷ δὲ θέρους ἀναψύχουσα ποθῶν ἀλλ' ἔτως ἄρα ἐθὰς ἦν τῇ τῷ παντός φύσει, ὥστε ἐκ τοιαύτης διαίτης ὑγιεινός τε ἦν καὶ ἰσχυρός, καὶ κατεγήρα εἰς τὸ ἀκρότατον, μηδὲν Φαρμάκων δεηθεῖς, μὴ σιδήρου, μὴ πυρός, μὴ Χείρωνος, μὴ Ἀσκληπιῶ, μὴ Ἀσκληπιαδῶν, μὴ μάντεων μαντευομένων, μὴ ἱερέων καθαιρόντων, μὴ γοήτων ἐπαδόντων. Πολεμικῆς δὲ τῆς Ἑλλάδος, καὶ πάντων πᾶσιν ἐπιτιθεμένων,

Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον^τ πολύδακρυν Ἄρηα, ἔκχευον ἢ γε μόνος^ς, ἐν ὀπλισμένοις ἄοπλος, ἐν μαχομένοις ἔνσπονδος πᾶσιν. Ἀπεύχοντο δὲ αὐτῶ καὶ οἱ ἄδικοι, καὶ οἱ τύραννοι, καὶ οἱ συκοφάνται. Ἦλεγγε μὲν γὰρ τὸς πονηρῶς, ἀλλ' ἐ λόγων σοφίσμασιν, ὅσπερ

neque Iouis se subducere tempestatibus volebat, nec cum eo luctabatur, neque calorem hyeme, frigus aestate moliebatur; sed ita toti naturae affueuerat, ut hoc viuendi genere et sanitate sibi pararet et robur, vitamque quam longissime extenderet, nec interim aut medicorum egeret remediis, aut ferro, aut igne, aut Chirone, aut Aesculapio, aut Asclepiadis haberet opus, non oraculis vatum, non lustratione sacerdotum, non praefigiatorum carmine. Iam cum grauissimo bello arderet Graecia, fibique omnes insultarent mutuo,

Consueti inter se miserando cernere Marte,

solus inducias agebat, inter armatos inermis, inter bellantes foederatus omnium. Manum ab eo abstinebant improbi omnes, et tyranni, et sycophantae. Et tamen scelestos arguebat, non verborum captiunculis, quod reprehendendi genus esse solet molestissi-

q μηδὲν Φαρμάκων δεηθεῖς, — μὴ ἱερέων καθαιρόντων,] Dion Chrysostomus Orat. VI. p. 91. B. Τὴν δὲ γῆν αὐτοῖς μηδὲ ἐξαρχεῖν παρέχεσαν φάρμακα· δεῖσθαι δὲ καὶ σιδήρου, καὶ πυρός· καὶ μήτε Χείρωνος, μήτε Ἀσκληπιῶ, μήτε τῶν Ἀσκληπιαδῶν ἰωμένων, μηδὲν αὐτοῖς

ἔφελος εἶναι διὰ τὴν αὐτῶν ἀπολασίαν καὶ πονηρίαν, μηδὲ μάντεων μαντευομένων, μηδὲ ἱερέων καθαιρόντων etc. Ex his nostrum sua decerpisse manifesto patet.

r Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον] Iliad. γ'. 132.

s ἐκχευον ἢ γε μόνος,] Vulgo

ἐλέγχων ἀνιαρότατος ἢ ἀλλὰ ἔργοις παρατιθεῖς ἐκά-
στοτε ἢ, ὅσπερ ἐλέγχων ἀνυσιμώτατος καὶ εἰρηνικώτα-
τος καὶ διὰ τῆτο ἔτε Μελίτος τις ἐπὶ Διογένην ἀνέστη,
ἔτε Ἀριστοφάνης, ἔκ' Ἄνυτος, ἔ Λύκων.

5'. Πῶς ἔν' ἔ προηγέμενος τῷ Διογένει ὁ βίος ἔτος,
ὄν ἐκὼν εἴλετο, ὄν Ἀπόλλων ἔδωκεν, ὄν ὁ Ζεὺς ἐπήνεσεν,
ὄν οἱ νῦν ἔχοντες θαυμάζωσιν; ἢ ἄλλο τι ἠγάμεθα εἶ-
ναι τὴν περίεασιν, ἢ χρῆσιν πράξεως ἔκ' αὐθαίρετον τῷ
ἔχοντι; Ἔρεθ δὴ τὸν γεγαμηκότα, τίνας εἵνεκα γαμῆι,
παίδων Φησί τὸν παιδοτροφῶντα, τίνας εἵνεκα ἔτεκνώ-
σατο, διαδοχῆς ἔρεθ τὸν στρατεύομενον, πλεονεξίας
ἔρεθ τὸν γεωργῶντα, καρπῶν ἔρεθ τὸν χρηματιζόμε-

lestissimum ut plurimum; sed re ipsa, ipsaque vita vitam eo-
rum arguebat, quod reprehendendi genus est efficacissimum,
minimeque solet esse asperum: propterea nec ullus Melitus, nec
ullus Aristophanes, aut Anytus, nullus Diogenem inuasit Lyco.

6. Quid ergo obstaret, quo minus reliquis omnibus prae-
ferenda haec vita esset Diogeni, quam sponte sua elegerat,
quam Apollo dederat, commendarat Iupiter, quam omnes sa-
pientes mirantur? An aliud fortunae incommodum, praeter
usum actionis, euentumque, non satis ex arbitrio auctoris puta-
mus esse? Quaere ex eo, qui uxorem duxit, cur id fecerit; re-
spondebit, liberorum causa: ex eo, qui liberos educat, cur eos
genuerit; successionis causa dicet: ex eo, qui militat, amplioris
dicet fortunae: ex rustico, fructuum causa: ex negotiatore,
facul-

go ἐκεχειρίαν [ἠγεμόνος,] quod
sensu caret. Veram lectionem
suppeditarunt Reg. Harl. et Pac-
cii codex: eamque vidit ex con-
iectura sagax ille Leopardus,
Emend. XVII, 2.

τ ἐλέγχων ἀνιαρότατος.] Sic re-
ste Harleian. Vulgo ἀνιαρώτα-
τος, quo modo contra Graecae
linguae rationem peccatur,
siquidem tertia syllaba produ-
citur. V. de sis ad Differt. III.
§. 10.

MAX. TYR. P. II.

ἢ ἀλλὰ ἔργοις παρατιθεῖς ἐκά-
στοτε,] Optime Stephanus, ἀλλὰ
[ἔργων] ἔργοις παρατιθεῖς ἐκάστοτε,
quod Scaliger et Heinfusus me-
rito probarunt.

Ibid. ἀλλ' ἔ λόγων σοφίσμασιν,
— ἀλλὰ ἔργοις] Multo elegan-
tius abesset istud ἀλλ'. ἠλεγχε
μὲν γὰρ τὰς πονηρὰς, ἔ λόγων σο-
φίσμασιν, — ἀλλὰ ἔργα ἔργοις
παρατιθεῖς etc. quae ultima est
optima Hen. Stephani coniectu-
ra. vulgo deest ἔργα. M.

N

Sectio

νου, εὐπορίας ἐρεῖ τὸν πολιτευόμενον, τιμῆς ἐρεῖ. Τῶν δὲ ἐρώτων τῶν οἱ πολλοὶ ἀμβλισκάνουσι, καὶ εἰς τὸναντίον περιίττανται, καὶ εὐχῆς ἔργον ἢ ἐπιτυχία, ἢ γνῶμης, ἢ δὲ τέχνης. Ἐκαστος δὲ τῶν ταῦτα αἰρημένων^α περίττανται τινὰ διαπεραίνεται τῆ βίῃ, καὶ ταλαιπωρίας ἀνέχεται ἕκ ἐκασί^γ, ἢ δὲ δι' ἀγνοίαν τῶν αὐθαιρέτων ἀγαθῶν. Τίνα γὰρ ἂν τις καὶ Φαίη τῶν ἐλεύθερον; Τὸν δημαγωγόν; δῆλον λέγεις πολλῶν δεσποτῶν. Τὸν ῥήτορα; δῆλον λέγεις πικρῶν δικαστῶν. Τὸν τύραννον; δῆλον λέγεις ἀκολάσων ἡδονῶν. Τὸν στρατηγόν; δῆλον λέγεις ἀδήλων τύχης. Τὸν πλέοντα; δῆλον ἀσαθμῆτε τέχνης^β. Τὸν φιλόσοφον; ποῖον λέγεις; ἐπαινῶ μὲν γὰρ καὶ Σωκράτην, ἀλλ' ἀνὴρ λέγοντος. Πείθομαι τῷ νόμῳ, καὶ ἐκὼν ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον ἀπειμι, καὶ λαμβά-

facultatum: ex eo, qui rempublicam tractat, honoris. Omnes hi fines euanescent ut plurimum, et in contrarium abeunt; nec artis, aut sapientiae, sed voti est felicitas. Quare singuli, qui haec proponunt sibi, difficultatem quandam experiuntur vitae, miseriamque sustinent non voluntariam, neque ex ignoracione eorum, quae per se petenda sunt, bonorum. Quem iam ex hoc numero iudicabis liberum? Publicolamne reipublicae praefectum? seruum dicis non vnus domini. Patronumne? seruum dicis asperorum iudicium. Tyrannumne? seruum dicis effrenissimarum voluptatum. Imperatoremne? seruum dicis incertae fortunae. Nautamne? seruum indefinitae artis. Philosophumne? de quo loqueris? Socratem quidem laudo, sed dicentem audio: Legi morem gero, volens carcerem peto, volens

Seçtio 5.

^α Ἐκαστος, [δὲ] τῶν ταῦτα αἰρημένων] Sic Reg. vulgo Ἐκαστος δὲ τὰ τῶν etc.

^γ καὶ ταλαιπωρίας ἀνέχεται ἕκ ἐκασί.] Hoc est falsissimum, et contradicit verbis proxime sequentibus. Lege, ἕκ ἀκασί, non inuoluntario, sed suae electionis: sponte hoc et non ignari faciunt, prout vertit Cl. In-

terpres XXXV, 3. loco simillimo. Statim: δῆλον λέγεις πολλῶν δεσποτῶν: alludit, opinor, ad dictum Diogenis: ἔλεγε τὸς μὲν δημαγωγὸς ἄλλος διακόνας: Laetius lib. VI. sect. 41. Mox, δῆλον λέγεις ἀσαθμῆτε τέχνης. ita egregie et vere suppleuit Cl. Editor, cum λέγεις absit Codd. et Editt. M.

^β δῆλον ἀσαθμῆτε τέχνης.] Excidit,

νω τὸ Φάρμακον ἐκῶν. Ὡ. Σώκρατες, ὄρας, τί φῆς; ἐκῶν, ἢ πρὸς ἀκασίς τύχας εὐπρεπῶς ἴσασαι, πειθόμενος νόμῳ; τίτι; εἰ μὲν^a γὰρ τῷ τῷ Διὸς, ἐπαινῶ τὸν νομοθέτην· εἰ δὲ τῷ Σόλωνος, τί βελτίων ἦν Σόλων Σωκράτης; Ἀποκρινάσθω μοι καὶ Πλάτων ὑπὲρ Φιλοσοφίας, εἰ μηδεὶς αὐτὴν ἐπετάραξε^b, μὴ Δίῳν Φεύγων, μὴ Διονύσιος ἀπειλῶν, μὴ τὰ Σικελικὰ καὶ τὰ Ἰωνία πελάγη, ἄνω καὶ κάτω πρὸς ἀνάγκην διαπλεόμενα. Καὶ ἐπὶ Ξενοφῶντα ἔλθω, βίον καὶ τέττα ὄρῳ μετὸν πλάνης, καὶ τύχης ἀμφιβόλης, καὶ στρατίας κατηναγκασμένης^c, καὶ στρατηγίας ἀκασίς, καὶ φυγῆς εὐπρεπῆς.

cicutam bibo. Videtne, quid dicas, o noster Socrates? volensne, an vero ingratae occurris fortunae fortiter, ut legi pareas? at cui legi? si Iouis, legislatorem laudo; si Solonis, qua in re Socrati praeferendus est Solon? Respondeat mihi et pro philosophia Plato, an nemo eum turbauerit; non exilium Dionis, non minae Dionysii, nec Sicula aut Ionica maria, quae toties coactus sursumque deorsumque cursitans transmisit. Quod si et ad Xenophontem abeam, vitam erroris plenissimam, ambiguae fortunae, expeditionis coactae, et exilii speciosi video. Horum omnium

eidit, ut opinor, vocabulum. Lego δ᾿ ἄλλον [λέγεις] ἀταξμήτις τέχνης.

a εὐπρεπῶς ἴσασαι, πειθόμενος νόμῳ; τίτι; εἰ μὲν etc.] Leuiter corrupta sunt haec, et male distincta. Restitue: Ὡ Σώκρατες, ὄρας, τί φῆς; ἐκῶν, ἢ πρὸς ἀκασίς τύχας εὐπρεπῶς ἴσασαι; Πειθόμενος τῷ νόμῳ. τίτι; εἰ μὲν γὰρ etc. Dialogismus est inter Maximum et Soeratem. Max. O Socrates, videtne, quale sit, quod dicis? volensne, an inuitus, aduersae fortunae tam pulchre te opponis? Soc. Obtemperans legi. Max. Cui legi? siquidem

enim Iouis, etc. Caeterum τῷ ante νόμῳ postulat sensus: est enim repetitio verborum ipsius Socratis paullo ante adductorum: Πείθομαι τῷ νόμῳ. et ita XXXI. ad fin. Σωκράτης ἔχαιρεν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ μένων, καὶ πειθόμενος τῷ νόμῳ. quae vltima sunt verba Socratis apud Platonem, nisi fallor. M.

b εἰ μηδεὶς [αὐτὴν] ἐπετάραξε,] Cum Heinio legendum videtur αὐτὸν, ut pronomen ad Platonem, non ad philosophiam, referatur.

c καὶ στρατίας κατηναγκασμένης,] Visitatus στρατίας. vult enim expedi-

Ταύτας τοίνυν Φημι τὰς περιτάσεις διαφεύγειν ἐκείνον τὸν βίον, δι' ὃν καὶ Διογένης ^d ὑψηλότερος ἦν καὶ Λυκίργος ^e, καὶ Σόλωνος, καὶ Ἀρταξέρξης, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐλευθερώτερος αὐτῶ τῶ Σωκράτης, ὃ δικάσθη ὑπαχθῆς, ἔδδ' ἐν δεσμοτηρίῳ κείμενος, ἔδδ' ἐκ τῶν συμφορῶν ἐπαινόμενος.

omnium casuum immunem istam dico vitam. Quare et supra Lycurgum, et Solonem, et Artaxerxen, et Alexandrum, constitutus fuit Diogenes; libertate vero Socratem antecessit, nec delatus in iudicio, nec in carcere detentus, neque laudem consecutus e miseria.

Λ Ο Γ Ο Σ Δ Ζ .

Εἰ συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ^a.

Σωκράτης ἐν Πειραιεῖ διαλεγόμενος πολιτικοῖς ἀνδράσιν ἀναπλάττει τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐν δράματι, πόλεώς τε καὶ πολιτείας ἀγαθῆς εἰκόνα, καὶ τίθεται νό-

DISSERT. XXXVII. vulgo XXI.

An quicquam ad virtutem artes liberales conferans.

Socrates in disputatione illa, quam in Pyraeeo cum politicis hominibus habuit, optimae reipublicae imaginem, non secus, quam in dramate aliquo, oratione effingit; nam et leges

expeditionis, non exercitus. Ammonius: Στρατεία, ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα Στρατιὰ, συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. variantur tamen hae voces in usu, ipse addit. M.

^d δι' ὃν καὶ Διογένης] Forte, δι' ὃ, per quam. vide tamen XXVIII, 4. νόμον, δι' ὃν Πέρσαι τῆς ἐλευθερίας ἐπελάβοντο. et ita optimi Graeci Scriptores. Vide, quae notavi ad *Lysiae* Orat. XXV. p. 592. M.

^e ὑψηλότερος ἦν [καὶ] Λυκίργος,]

Vulgo deest vox penultima, quam suppeditarunt mss.

DISSERT. XXXVII.

^a Εἰ συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα.] Quae sint ἐγκύκλια μαθήματα docebunt Ioan. Wowerius de Polymathia cap. XXIV. et Henr. Valefius ad Eusebii H. E. VI, 2. Ea, praeter Epicurum, nihili faciebant Cynici Stoicorumque nonnulli. Vide Laërtium VI, 103. VII, 32. At εὐχερῆσειν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα

μικρὰ καὶ παῖδας τρέφει, καὶ Φερεῶν τῇ πόλει^b, μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παραδὲς τὰ τῶν πολιτῶν σώματα καὶ τὰς ψυχὰς παραστήσας ἀμφοῖν τοῖν μαθημάτων διδασκάλους ἀγαθούς, καὶ ἐκκρίτους, ὥσπερ ἀγέλης ἡγεμόνας, Φύλακας ὀνομάζων^c τὸς ἡγεμόνας ὄναρ, ἔχῃ ὑπαρ, ὡς δόξαί μιν τινὶ τῶν ἀγροικότερων, ξυριστὰς πόλιω. Ἀλλὰ γὰρ τῆς παλαιᾶς φιλοσοφίας ὁ τρόπος ἕτος ἦν, εἰκῶς τοῖς χρῆσμοῖς. Εἰ δὲ βέλαι, τὸν μὲν Σωκράτην εἰμὲν, τὸν δὲ Ἀθηναῖον παρακαλῶμεν ξένον ἀποκρίνεσθαι ἡμῖν. Καὶ γὰρ αὐ^d καὶ

condit, et pueros educat, et custodes civitati imponit, musica praeterea gymnasticaque arte corpora simul animosque civium efformat: quod ut melius fiat, magistros utriusque disciplinae praestantissimos, tanquam totius gregis duces, praeficit, quos custodes nominat; quam quidem eius urbem vereor ne aliquis paulo agrestior magis in somniis, quam reuera, constitutam dicat. Verum non alia antiquae philosophiae fuit ratio, quae non multum differebat ab oraculis. Si placet, relinquamus Socratem, potiusque ab altero illo Atheniensi ciue petamus, ut nobis respondeat. Nam et hunc

in

τα censuit Chrysippus, ut idem testatur VII, 129. Et Seneca, licet iis parum faueat, ait, Ep. LXXXVIII. p. 388. *Liberales artes non perducunt animum ad virtutem, sed expediunt.* Eas etiam maximis laudibus cohonestat Philo περὶ τῆς εἰς τὰ προπαιδεύματα συνόδου p. 333. seqq. Non defuere tamen Christiani, qui τῶν ἐθνικῶν βιβλίων πάντων ἀπέχεσθαι praeceperunt. In alias vero partes discessere saniores. Vide I. B. Cotelerium ad Constit. Apost. I. 6.

Sectio α'.

^b Φερεῶν τῇ πόλει,] Heinsius excidisse vocem ratus legit, Φερεῶν τῇ πόλει [ἐπιτάττει.] Sed hoc additamento nihil opus.

Ibid. καὶ παῖδας τρέφει, καὶ Φερεῶν τῇ πόλει.] Heinsius notaauerat, Verbum ἐπιτάττει, vel simile quoddam, excidisse. Aliter Davisius. Certissimam puto crisin Heinsianam. Verbum enim τρέφει non recte applicueris utriusque, τῇ παῖδας, et τῇ Φερεῶν. Mallem tamen, καὶ Φερεῶν [καθίστησι] τῇ πόλει. Vide Platonem in lib. VI. de Rep. Xenophon Ephesius lib. IV. p. 61. κατέστησαν Φερεῶν ἕνα τῶν ληστῶν, Ἀμφινομον. M.

^c φύλακας ὀνομάζων] Vide Platonem de Rep. lib. II. p. 428. seqq.

^d ἀποκρίνεσθαι ἡμῖν. καὶ γὰρ αὐ^d etc.] Haec prae distinguuntur. Parentheseos nota poni debuit

τέττ^e ἀκῶ ἐν Κρήτῃ διαλεγόμενος τῷ Διὸς τῷ Δικταίῳ τῷ
 ἄντρῳ^f, Μεγίλλῳ τῷ Λακεδαιμονίῳ^g, καὶ Κλινίᾳ τῷ Κνω-
 σίῳ, πόλει Δωρικῇ οἰκισσομένη τιθέντος νόμου, ἵνα πειθάν-
 ται τὸ Κρητῶν γένος μουσικῆν εἰς τὰ τῆς ἀνδρείας ἐπιτηδεύ-
 ματα εἰσοικίσαι, καὶ ἡμερῶσαι τὸν θυμὸν τῷ μέλει ἵνα

in Creta, in Diataeo Iouis antro, cum Lacedaemonio Megillo
 et Cnossio illo Clinia differentem audio; cum Doricae ciuitati,
 de cuius tum foundatione agebatur, leges condit, suadetque Cre-
 tensibus, vt inter reliqua, quibus ad virtutem excitantur ciues,
 admittant quoque musicam, eiusque modulatione vehemen-
 tes animi componerent motus, ne mutila eorum vlla ex parte
 aut

debut post ἡμῖν, et continuari
 vsque ad vocem *ἑρέμμασι*, ad
 finem Sectionis. sensus enim
 ita connectitur: τὸν δὲ Ἀθηναῖον
 παρακαλῶμεν ξένον ἀποκρίνεσθαι
 ἡμῖν, (καὶ γὰρ αὐ — τοῖς αὐτῆς
 (non αὐτῆς) *ἑρέμμασι*) Πῶς τῆτο
 λέγεις, ὃ ξένε Ἀττικέ; ἔγω τὸ ἀγα-
 θὸν etc. Hoc non animaduer-
 sum fefellit Cl. Editorem, qui
 Sectionem β'. non recte incipe-
 re facit a vocibus Πῶς τῆτο λέ-
 γεις. Caeterum ξένος Ἀττικὸς vna
 est ex *Quatuor* Personis, quas
 Plato solet inducere, quando
 Opiniones suas proponit, pro-
 vt notatum Diog. Laërtio lib.
 III. sect. 52. Reliquae tres sunt,
Socrates, Timaeus, et Hospes
Eleates. M.

e (καὶ γὰρ αὐ καὶ τέττ^e etc.)
 Distinguo et lego: (καὶ γὰρ αὐ
 καὶ τέττ^e ἀκῶ ἐν Κρήτῃ διαλεγο-
 μένος, ἐν τῷ Διὸς τῷ Δικταίῳ τῷ
 ἄντρῳ, Μεγίλλῳ τῷ Λακεδαιμονίῳ
 καὶ Κλινίᾳ τῷ Κνωσίῳ, καὶ πόλει
 Δωρικῇ τιθέντος νόμου, etc. Con-
 nexio est: διαλεγόμενος Μεγίλλῳ
 καὶ τιθέντος νόμου πόλει. vulgo

abest καὶ. Pro ἐν (quae vox non
 inuenitur in Codd. Reg. et
 Harl.) *Dauisius* mauult *παρὰ*,
 vt Maximum ab errore liberet.
 sed retinent ἐν priores Editio-
 nes; et notum est, ἐν esse idem,
 quod *παρὰ, iuxta*, apud optimos
 scriptores, et passim in N. Foe-
 dere: vide *Perizonium* ad Ae-
 liani V. H. II, 25. Nihilominus
 credo, Nostrum solenni culpa,
 non inspecto Platone, posuisse
 ἐν in vsitata eius significatione;
 vt XVI, I. Ἐν τῷ Διὸς τῷ Δικταίῳ
 τῷ ἄντρῳ κείμενος etc. M.

f τῷ Διὸς τῷ Δικταίῳ τῷ ἄντρῳ]
 Vulgo τῷ Διὸς ἐν τῷ Δικταίῳ ἄ-
 ντρῳ. Lectionis autem, quam de-
 dimus, fideiuflores sunt Reg. et
 Harlei. Legerim tamen [παρὰ]
 τῷ Διὸς τῷ Δικταίῳ τῷ ἄντρῳ, quod
 et ipsum laxius est accipien-
 dum, nisi Maximo *μνημονικὸν*
ἀμάρτημα velimus impingere.
 Nam disputatio de Legibus ha-
 bita fuit in via, quae Iouis ad
 speluncam ducit. Vide Plato-
 nem lib. I. de Legg. p. 565. B.

g Μεγίλλῳ τῷ Λακεδαιμονίῳ,
 Vulgo

μη κολοβός αὐτοῖς ἢ ἀρετὴ μηδὲ ἀτελής γίγνηται, πρὸς τὸν μὲν ἔξω πόλεμον παρασκευάζουσα καρτερεῖν καλῶς καὶ ἀνέχεσθαι πονημένους, καὶ ἀποθνήσκειν μένοντας^h, πρὸς δὲ τὸν ἐν τῇ ψυχῇ τὸν εἰσιωτικὸν μηδεμίαν παρασκευὴν πορισαμένη τοῖς αὐτῆς θρέμμασι.

β'. Πῶς τῆτο λέγοιςⁱ, ὡς ξένη Ἀττικέ; Οὕτω τὸ ἀγαθὸν ἡμῖν σενὸν καὶ γλίσχρον καὶ δύσληπτον καὶ ἀδηλον καὶ πραγματείας πολλῆς ἐμπεπλησμένον, ὥστε ἔκ ἂν αὐτῆ τυχοίμεν, ὅτι μὴ τερετίζοντες καὶ ψάλλοντες, καὶ τὰς ἐν γεωμετρίας γραμμὰς ἀνω καὶ κάτω καταγράφοντες^k, καὶ τριβόμενοι ἐν τέτοις, ὥσπερ ἄλλο τι θελοντες, ἀλλ' ἔκ ἀνδρωποὶ ἀγαθοὶ εἶναι; πρᾶγμα

aut imperfecta esset virtus: quod fieret, si, quo modo externum quidem bellum tolerare fortiter ac sustinere possent, doceret eos; seditioni vero internae, qua fluctuare solet animus, nullum civibus suis praescriberet remedium.

2. Quid ais vero, hospes Attice? Tamne tibi angusta, tam lubrica, ac difficilis videtur ea, quae ad bonum deducit, via, tam incerta, multisque obsessa molestiis, ut nisi quis cantillet, et minurizet, totosque diis in geometrico pulvere lineas deducat, peruenire eo nequeat; quasi aliud quid nobis sit propositum, quam ut viri boni fiamus? Cum profecto virtus, si vtilitatem

Vulgo μετίλλω, nec aliter Reg. Harleian. et Paccii codex. At Stephanus mauult Μεγίλλω. Recte quidem, licet de re certa non ita dilute fuit loquendum. Sic Platoni semper nominatur, ut Schottus observauit. Sic etiam Cicero de Legg. I, 5.

^h καὶ ἀποθνήσκειν μένοντας,] Heinsius has voces in Versione omisit. volunt, opinor, et in statu mori, mori manentes, ex loco, in quo positi erant, ne minimum quidem recedentes, nedum fugientes: ἀποθανεῖν ἔπειρ ἐτάχθησαν μάχεσθαι, prout lo-

quitur Lysias Orat. II. Forte igitur non opus erit coniectura mea: καὶ ἀνέχεσθαι πονημένους, καὶ ἀποθνήσκειν μέλλοντας, et laborantes tolerare, etiam ad mortem usque. M.

Sectio β'.

ⁱ Πῶς τῆτο λέγοις,] Ita Reg. non λέγεις, ut vulgo.

^k γραμμὰς ἀνω καὶ κάτω καταγράφοντες,] Libenter delerem praepositionem κατὰ in Participio καταγράφοντες. mihi videtur nata esse ex calamo Scribae repetentis vocem praecedentem. M.

κατὰ τὴν χρείαν¹ ὑψηλὸν καὶ μέγα καὶ ἐγγύς περὶ τινὸς
θείας ἀρετῆς, κατὰ δὲ τὴν κλῆσιν ἢ χαλεπὸν τῷ ἀπαξ
ἐθελήσαντι τῷ εἶξαι τῷ καλῷ^m, καὶ πρὸς τὰ αἰσχροῦ
ἀντιβλέψαιⁿ. Ἀποκρίνεται ὁ Ἀθηναῖος ξένος^o, ὅτι
καὶ πόλεως τὸ καλόμενον δὴ τῆτο νόμος ἀνευ πειθῆς τῶν
χρωμένων σύγγραμμά ἐστιν ἄλλως μενόν, δεῖ δὲ αὐτῶ
τῆ δῆμος πειθομένους ἐκόντος· ὁ δὲ ἐν τῇ ψυχῇ δῆμος πο-
λὺς καὶ ἔμπληκτος, ἀλλ' ἐπειδὴν ἀπαξ εἶξας ὁμολο-

litatem eius spectes, res magna fit et ardua, si, quo comparatur,
modum, facillima; quia in proximo aliquis semper eius usus
est, modo quis semel honesto locum dederit, turpi vero bel-
lum indixerit. Respondebit Atheniensis hospes: Id, quod le-
gem vocant in republica, nisi accedat civium obsequium, frustra
ferri ac rogari; nec quicquam magis requiri, quam ut sponte
parere velit populus: eum vero, qui in animo nostro est, po-
pulum varium esse et insanum; qui si semel legi consenserit,
locum-

[κατὰ τὴν χρείαν] Scribe, κατὰ
μὲν τὴν χρείαν etc. sequitur
enim, κατὰ δὲ τὴν κλῆσιν. M.

ἢ πρᾶγμα κατὰ τὴν χρείαν —
τῷ καλῷ,] Vel malae fidei postu-
landi sunt editores, vel a codi-
cibus, quibus usi sunt, abeunt
nostri mss. nam Reg. et Harlei.
locum sic repraesentant: πρᾶγμα
κατὰ τὴν χρείαν ὑψηλὸν καὶ μέ-
γα [καὶ ἐγγύς περὶ τινὸς τῆς χρείας
ἀρετῆς,] κατὰ δὲ τὴν κλῆσιν ἢ χα-
λεπὸν τῷ ἀπαξ ἐθελήσαντι τῷ εἶξαι
τῷ καλῷ. Repono: πρᾶγμα κατὰ
τὴν χρείαν ὑψηλὸν καὶ μέγα [καὶ
ἐγγύς περὶ τινὸς θείας ἀρετῆς, (ἀρε-
τὴν in beneficentiae vel efficaciae
potestate capio) κατὰ δὲ τὴν κλῆσιν
ἢ χαλεπὸν τῷ ἀπαξ ἐθελήσαντι [τὸ]
εἶξαι τῷ καλῷ, καὶ πρὸς etc. Vide
ad Dissert. XXXVIII, 5.

Ibid. τῷ ἀπαξ ἐθελήσαντι τῷ
εἶξαι τῷ καλῷ,] Ita Codices. vn-
de *Danifius*: τῷ ἀπαξ ἐθελήσαντι,

τὸ εἶξαι etc. Mallem; τῷ ἀπαξ
ἐθελήσαντι εἶξαι τῷ καλῷ. istud
enim τῷ ante εἶξαι videtur esse
error Librarii. Paullo ante, pro
eo, quod nunc editur τινὸς θείας
ἀρετῆς, Codices habent τινὸς τῆς
χρείας ἀρετῆς. Vbi ista, τινὸς τῆς,
mihi videntur esse Lectiones
vtriusque Editionis. Vtrumvis
eorum probum est, τινὸς θείας
ἀρετῆς, vel τῆς θείας ἀρετῆς, sed
vtrumque, τινὸς τῆς, ferri non pot-
est. Puto editam Lectionem esse
a manu ultima Auctoris. Mox,
pone ὑποσημῶν post ἔμπληκτος;
et dele distinctionem post ἐπι-
ται. quin et pro ὁ δὲ ἐν τῇ ψυχῇ
δῆμος, lege, ὁ, τε. M.

ἢ πρὸς τὰ αἰσχροῦ [ἀντιβλέ-
ψαι.] Vulgo ἀντιλέξαι. Sed Reg. et
Harleian. ἀντιβλέψαι, eoque mo-
do legendum; quod et Hein-
sius iamdudum monuit.

ὁ Ἀποκρίνεται ὁ Ἀθηναῖος ξέ-
νος.]

γῆση τῶ νόμῳ, καὶ ἔπηται, ἢ αὐτὸς ἐπιτελεύη, τῆτο ἂν εἴη τὸ χρεῖμα πολιτεία ψυχῆς ἢ ἀρετή, ἢν καλεῖσιν οἱ ἄνθρωποι Φιλοσοφίαν.

γ'. Φέρε δὴ, νομοθέτα δίκην παρὶτω Φιλοσοφία, ψυχὴν ἀτακτον καὶ πλανωμένην κοσμήσασα, καθάπερ δῆμον παρακαλεῖτω δὲ ξυλλήπτουρας ἐσομένηας αὐτῇ καὶ ἄλλας τέχνας, ἔ βαναύσας, μὰ Δία, ἔδδὲ χειρουργικὰς, ἔδδὲ οἷας συντελεῖν τὰ Φαῦλα ἡμῖν· ἀλλὰ τὴν μὲν τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ παρασκευάζουσαν ὄχημα εὐπειθὲς καὶ ἐρρωμένον τοῖς προσάγμασι ὑπηρετεῖν, γυμνασικὴν ταύτην ὀνομάζουσα· τὴν δὲ ἄγγελον τῶν τῆς ψυχῆς διανοημάτων, ῥητορικὴν ταύτην ὀνομάζουσα· τὴν δὲ ἀγαθὴν τιθῆναι καὶ τροφὸν γνώμης νέας P, ποιητικὴν ταύ-

locumque ei dederit, et quo iusserit sequi coeperit, tum demum praestantissimam obtinere in animo reipublicae formam, quam philosophiam vocant homines.

3. Quare censeo, ut philosophiam hanc aduocemus, quae legislatoris instar tumultum erroremque animi, tanquam populi alicuius, componat. Quod ut possit, artium aliarum subsidium assumat, non e numero illarum, hercule, quas sedentarias aut mechanicas dicimus, quibusque in usu quotidiano utimur; sed illam primo, quae corpus ita praeparet, ut promptum animae vehiculum validumque ad obeunda eius imperia esse possit, quam gymnasticam dicat; alteram rursus, quae animi conceptiones efflerat, quam rhetoricen vocet; tertiam, quae animos iuniores et adhuc rudes nutriat, educetque, quam poëticen appellet;

νης.] Vulgo [καὶ] ἀποκρίνεται. Sed eam voculam nesciunt mss.

Sectio γ'.

ρ τιθῆναι [καὶ τροφὸν] γνώμης νέας,] Vulgo τιθῆναι τροφῶν, unde Schottus τιθῆναι pro glossa numerans reponit [ἀγαθὴν τροφὸν] γνώμης νέας. Sed frustra fuit vir ille dectus. Harl. enim lectionem, quam dedimus, exhibet;

quod Heinfius etiam de Regio notavit. Sic item Paccii codex.

Ibid. τὴν δὲ ἀγαθὴν τιθῆναι etc.]

Haec ita scribenda erant: τὴν δὲ, ἀγαθὴν τιθῆναι καὶ τροφὸν

γνώμης νέας,

Ποιητικὴν ταύτην ὀνομάζουσα· est enim Senarius ex poëta aliquo. M.

N 5

q λογικ-

την ὀνομάζουσα τὴν δὲ ἡγεμόνα τῆς ἀριθμῶν φύσεως, ἀριθμητικὴν ταύτην ὀνομάζουσα τὴν δὲ καὶ λογισμῶν διδάσκαλον, λογιστικὴν ταύτην ὀνομάζουσα ἡ γεωμετρίας δὲ καὶ μουσικῆν, ξυνερίθωτε καὶ ξυνίστορε φιλοσοφίας, τῶν αὐτῶν νεύματα ἐκάστη μέρος τῶ πόνων.

δ'. Καὶ περὶ μὲν τῶν πόνων ὅσα τάχα δὴ ἐξῆς διέξιμι νῦν δὲ δὴ μουσικῆς πέρι τῶ πρῶτον τῶν ἐν ψυχῇ ἐπιτηδευμάτων προχειρισάμενοι, λέγωμεν τὰ εἰκότα ὡς ἔστι καλὸν μὲν καὶ ἀνδρῶ ἐνὶ μουσικῇ, καλὸν δὲ αὐτῶ καὶ πόλει καὶ γένει ξύμπαντι, ὡ τῶν θεῶν μοῖρα

pellet; quartam, quae numerorum rationem doceat, quam Arithmeticen nominet; quintam, quae supputandi, quam calculatorem nuncupet; hanc aliae duae, geometria ac musica, sequantur, sociae philosophiae atque arcanorum eius consciae, quarum singulis illa opus suum partitur.

4. De quibus loco suo forte dicturi sumus: nunc de musica, ut instituimus, quae omnium animi disciplinarum antiquissima est, quae par videtur, dicamus; eam nimirum et singulis hominibus et totis conducere urbibus, quibus deorum munere exerci-

ἡ λογιστικὴν ταύτην ὀνομάζουσα.] Arithmeticen et logisticen saepe distinguit Plato. Vide Gorgiam p. 282. D. Phaedrum p. 356. C. et de Rep. lib. VII. p. 484. F. Arithmetica scilicet ἀριθμῶν θεωρία mancipatur, ἀριθμητῶν vero logistice. Vide G. I. Vossium de Artium et Scient. Natura lib. III. cap. 18. et Ioan. Woverium de Polymathia cap. XXII. 3.

τ. [τῶν αὐτῶν] νεύματα [ἐκάστη] μέρος τῶ πόνων.] Schottus reponit τὸ αὐτῆς, Heinsius autem [τὸ αὐτῶν] νεύματα [ἐκάστῳ] μέρος τῶ πόνων. Non equidem video, cur codicum lectionem mutare

gestierint praestantes illi viri.

Ibid. τῶν αὐτῶν νεύματα ἐκάστη μέρος τῶ πόνων.] Nihil mutatum vult Cl. Editor. Heinsius conicit τὸ αὐτῶν. quod verum puto, si scribas αὐτῶν, suam partem. M.

Sectio δ'.

ὅσα περὶ μὲν τῶν [πόνων] Legendum puto περὶ μὲν τῶν [λοιπῶν.] De disciplinis loquitur, quarum supra mentionem fecerat.

Ibid. καὶ περὶ μὲν τῶν πόνων] Dauidius τῶν λοιπῶν: quam ego praestantissimam restitutionem esse arbitror. M.

τ τῶν ἐν ψυχῇ] Vulgo τῶν ἐν [τῇ] ψυχῇ, repugnantibus mss.

u ἐπὶ

μουσικὴν συνέβη ἐπιτηδευθῆναι. Οὐ τι τοι λέγω τὴν δι' αὐλῶν καὶ ᾠδῶν καὶ χορῶν καὶ ψαλμάτων, ἀνευ λόγου ἐπὶ τῇ ψυχῇ ἴδσαν^u, τῷ τερπνῷ τῆς ἀκοῆς τιμηθεῖσαν. Ταύτην μὲν γὰρ ἔοικεν ἡ ἀνθρωπίνη ἀγαπήσασα πλημμελεία, ἐπομένη τῷ ἡδεῖ φαινομένῳ, νοθεύσασα διὰ τῆ ἔρωτος^x τῆς τὴν ἀκρίβειαν τῆς μουσικῆς. Τὸ γὰρ νῦν ἔχον ἐξίτηλος ἡμῖν γενομένη οἴχεται, ἀποδυσάμενη τὸ αὐτῆς κάλλος, τὸ ὑγιὲς ἐκεῖνο καὶ ἀρχαῖον, ἐξαπατῶσα ἡμᾶς καθὰ περισερᾶς^y ἐπίχρῖσον^z, ἔκ αὐτοφυῆς ἄνθος, καὶ εἰδῶλω τινὶ μουσικῆς ζυνόντες λαμβάνομεν, αὐτὴν ἐκεῖνην τὴν ἀληθῆ καὶ ἐκ τῆ Ἑλικῶνος μῦσαν, τὴν

exercitium eius est concessum. Non de ea nunc ago, quae tibiis, aut cantuunculis, aut pedum motibus, aut sola vocis inflexione sine verbis, animum penetrat; nec aliud, quam aurium voluptatem, habet, cur celebretur. Hanc enim amplexa esse videtur animi humani corruptio, dum iucunditatis sequitur speciem, et, ut gratificetur sibi, veram illam in spuriam illegitimamque mutasse musicen. Hodie certe ex nostris sublata est oculis, positaque antiqua illa sinceraque sua pulchritudine, imponit nobis, sicut fictus, haud verus, columbae nitor; nescimus enim, solam musicae imaginem esse, quam retinuimus, veramque illam Heliconiam musam habere falso nos arbitramur,

u ἐπὶ τῇ ψυχῇ ἴδσαν] Scribe, ἐπὶ τὴν ψυχὴν, vt in quavis pagina. et ita legendum puto infra, sect. 5. Ἡ δὲ γε ἀνθρωπίνη, καὶ ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἴδσα, τί ἂν εἴη ἄλλο etc. non περι τὴν ψυχὴν. M.

x νοθεύσασα διὰ τῆ ἔρωτος] Omnino νοθεύσασα, sc. ἔοικεν, Constructione ita volente. M.

y καθὰ περισερᾶς] Repetenda forte tertia syllaba, καθάπερ περισερᾶς. M.

z καθὰ περισερᾶς [ἐπίχρῖσον] ἔκ αὐτοφυῆς ἄνθος,] Vulgo καθὰ περισερᾶς [ἐπίχαλκον,] quod codicum fide mutauimus. Schottus

autem mauult in accusandi casu περισερᾶς, vt nos columbis Maximus comparet. Sed ἀκίνητον κινεῖ vir eruditus; nam noster, vt opinor, ad columbarum colla respicit, quae κατὰ τὰς διαφορὰς [ἐπικλίσεις,] διάφορα φαίνονται κατὰ χρώμα, prout loquitur Sextus Pyrrhon. Hypot. lib. I. §. 120. Vide, quae scripsimus ad Ciceronis Acad. II. 7.

Ibid. ἐπίχρῖσον] Editiones priores ἐπίχαλκον. vnde conieceram ἐπίπλαστον. Caeterum hunc locum illustrat Psalter regius, Pl. LXVIII, 13. πῆρυγες περισερᾶς

περι-

Ὁμήρω Φίλῃν, τὴν Ἡσιόδου διδάσκαλον ^a, τὴν Ὀρφέως μητέρα, ἔτε ἔχοντες, ἔτε εἰδότες· ἡ δὲ παρανομία, κατὰ σμικρὸν ^b συμφορηθεῖσα ἡμῖν, τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ὄλισθον τρίτον κατέσπασε καὶ ἰδία καὶ δημοσία. Ὅτε Δωριεῖς ^c μὲν οἱ ἐν Σικελία, τὴν ὄρειον ἐκείνην καὶ ἀφελῆ μουσικὴν οἴκοι καταλιπόντες, ἦν ἐπὶ ἀγέλαις καὶ ποίμναις εἶχον, Συβαριτικῶν ἀγλήματων ἐρασαὶ γενόμενοι, καὶ ὄρχησιν ἐπιτηδεύσαντες, οἷαν ὁ αὐλὸς ἠνάγκα-

mur, quae amica Homeri, magistra Hesiodi, Orphei mater fuit, cum neque habeamus eam, neque imbuti ea sumus: hinc illegitima usurpatio, paulatim sese insinuans, nostrum cum publicum priuatim, in errorem hunc pertraxit animum. Ex quo Dores, qui Siciliam incolunt, simplicem illam agrestemque musicen, qua inter greges suos pecudesque utebantur, domi reliquerunt, ac pro eo tibias Sybariticas amare, ad Ionicas saltare

περιγεγραμμένοι, καὶ τὰ μετὰφρανα αὐτῆς ἐν χλωρότητι χρυσαῖα. M.

^a λαμβάνομεν, αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἀληθῆ καὶ ἐκ τῆς Ἑλικῶνος μῦσαν, τὴν Ὁμήρω Φίλῃν, [τὴν] Ἡσιόδου διδάσκαλον, — ἔτε ἔχοντες, ἔτε εἰδότες.] Vulgo λαμβάνομεν, [οἰόμενοι] αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἀληθῆ καὶ ἐκ τῆς Ἑλικῶνος μῦσαν [ἔχειν,] τὴν Ὁμήρω Φίλῃν, [καὶ] Ἡσιόδου διδάσκαλον, — ἔτε ἔχοντες etc. Nos ingenio ne minime quidem indulgimus, sed sola codicum ope locum sanauimus.

Ibid. καὶ Ἡσιόδου διδάσκαλον,] Lege τὴν Ἡσιόδου, ὡς τὴν Ὁμήρω Φίλῃν. et ita Mff. Hic quoque, nisi fallor, habes elegantem correctionem a manu ipsius Auctoris. Editiones priores huic sententiae addebant voces οἰόμενοι et ἔχειν. Reginus vero et Harleianus, qui transcripti

erant ab Exemplaribus Secundae Editionis ab ipso Maximo recensitae, eas omittunt. longe melius, si totum locum accurate spectes. cum enim in fine sententiae dicat, ἔτε ἔχοντες, ἔτε εἰδότες, debuerat in prioribus posuisse οἰόμενοι ἔχειν καὶ εἰδέναι, ut singula sibi recte responderent. quam Primae Editionis omissionem sentiens, in Secunda sanauit, quemadmodum vides, M.

^b κατὰ σμικρὸν.] Vulgo κατὰ σμικρὰ, contra quam iubent Reg. et Harl.

^c Ὅτε Δωριεῖς.] Legendum videtur ὡς περὶ Δωριεῖς. Vide supra Dissert. XX. 8.

Ibid. Ὅτε Δωριεῖς.] Opinor οὕτω Δωριεῖς, ut sect. 5. οὕτω βοιωτὰς τῆς ἀγροίκης αὐλὸς ἐπιτηδεύομενος ἠμέρωσε. Exemplo illustrat,

ζεν Ἴώνων, ἀφρονέστεροι μὲν τὸ εὐφημότατον, ἀκολαστότεροι δὲ τὸ ἀληθέστατον, ἐγένοντο. Ἀθηναίους δὲ ἢ μὲν παλαιὰ μῦσα χοροὶ παίδων ἦσαν^d καὶ ἀνδρῶν, γῆς ἐργάται κατὰ δήμους ἰσάμενοι, ἄρτι ἀμητῶ καὶ ἀρότε κεινομένοι, ἄσματα ἄδοντες αὐτοσχέδια μεταπεσῶσα δὲ ἢ ψυχῇ^e ἐπὶ τέχνην ἀκορέστε χάριτος ἐν σκηνῇ καὶ θεάτροις ἀρχὴ τῆς περὶ πολιτείαν αὐτοῖς πλημμελείας ἐγένετο. Ἡ δὲ ἀληθὴς ἀρμονία, ἣν ἄδει μὲν ὁ μισῶν χορὸς, ἐξάραξει δὲ αὐτῆς ὁ Ἀπόλλων ὁ μισσηγέτης, σώζει μὲν ψυχὴν μίαν, σώζει δὲ οἶκον, σώζει πόλιν, σώζει ναῦν^f, σώζει στρατόπεδον.

ε. Εἰ δὲ Πυθαγόρα πειθόμεθα, ὥσπερ ἄξιον, καὶ

tare coeperunt; dementiores, vt leuissime dicam, aut, vt verius, intemperantiores facti sunt. Antiqua Atheniensium musa nihil aliud, quam chori puerorum virorumque erant, et agricolae in populos diuisi, qui adhuc a femente sua et messe sordidi incompolita quaedam et extemporanea canebant carmina; ab his cum animus ad scenicam paulatim et theatralem artem, quae res voluptatem prorsus habet infatiablem, defleckeret, hoc corrumpendae fuit reipublicae principium. At vera illa harmonia, quam musarum canit chorus, dux earum inchoat Apollo, animum in statu suo retinet, domum conseruat, conseruat nauem, conseruat exercitum.

5. Quod si Pythagorae, vt par est, credimus, coelum quoque

lustrat, quod proposuerat. Vide XX, 8. vbi quidem legitur ὅτε, sensu ibi ita postulante. sed aliter hoc loco. Cl. Editor conuicit ὥσπερ Δωριεῖς. Caeterum vox οἶκος mihi suspecta est; et bene omittitur loco memorato, XX, 8. M.

^d χοροὶ παίδων [ἦσαν] Vulgo ἦσαν. Sed vterque codex, vt edidimus, quod et Heinsius ex Regio notauit. Vide Casaubonum

de Satyr. Poësi lib. I. cap. I. p. 10. ^e μεταπεσῶσα δὲ ἢ ψυχῇ] Lege, μεταπεσῶσα δὲ ἢ ψυχῇ ἐπὶ τέχνην etc. scil. ἢ μῦσα, quae praecessit. altera lectio est sine sensu. ἢ ψυχῇ est tacite: κατὰ σμικρὰ paullo ante. ὑποφερόμενος ἀψοφητί, XXXI, 5. M.

^f [σώζει πόλιν,] σώζει ναῦν,] Ex Harleian. duas priores voces addidimus; nam vulgo defunt.

Sectio

μελωδεῖ ὁ ἕρανός ἑ, ἔκκερμένος, ὡς περ λύρα, ἔδδ' ἐμ-
πνεόμενος, ὡς περ αὐλός· ἀλλ' ἡ περιφορὰ τῶν ἐν αὐτῷ
δαμονίων καὶ μουσικῶν σωμάτων ἠ, σύμμετρός τε ἔσα
καὶ ἀντίρροπος, ἡχόν τινα ἀποτελεῖ δαιμόνιον ἰ. Τῆς
ᾠδῆς ταύτης τὸ κάλλος θεοῖς μὲν γινώριμον, ἡμῖν δὲ

quoque modulationem edit; non quod, vt lyra, pulsetur, aut
infletur, vt tibia; sed quod circuitu suo diuina illa musicaque,
quae in eo sunt, corpora congruo aptoque coelestem quandam
excitent harmoniam: cuius quidem elegantiam dii sentiunt,
nos

Sectio 6.

g καὶ μελωδεῖ ὁ ἕρανός,] Ma-
crobius in *Somn. Scip.* II, 3.
Ideo CANERE COELVM etiam
Theologi comprobantes, sonos
musicos sacrificiis adhibuerunt.
Vide ibi plura. Sidon. Apolli-
naris *Carm.* XV, 58.

Praecipuumque etiam septem
vaga fidera CANTVM

Hinc dare, perfectus nume-
rus quod vterque habeatur.

Haec est ista ἑναρμόνιος περιφορὰ
τῆ κόσμου, quam Platonem per
celebre suum πλινὸν ἄσμα de-
signasse tradit Lamprias apud
Plutarchum *Symposiac.* IX, 4.
p. 740. M.

h [δαμονίων] καὶ μουσικῶν σω-
μάτων,] Vulgo δαιμόνων. Sed
Reg. et Harl. δαμονίων, quod
melius esse merito dixit Hein-
sius. De re ipsa vide Quincti-
lianum *Instit.* Orat. I. 10. et
Macrobius in *Somm. Scipio-*
nis II. 1.

i ἡ περιφορὰ τῶν ἐν αὐτῷ δαι-
μονίων σωμάτων — ἡχόν τινα ἀπο-
τελεῖ δαιμόνιον.] Et quid mirum,
si corpora δαιμόνια sonitum δαι-
μόνιον effecerint? hoc simile est
regio nauigio regis Aetiae, Diff. I.

Forte: ἡ περιφορὰ τῶν ἐν αὐτῷ
ἑνομοίων καὶ μουσικῶν σωμάτων etc.
Concentus enim fit ex DISSI-
MILIBVS: et ex variis impulsibus
vnum sibi consonans nasci-
tur, Macrobius in *Somm. Scip.*
II, 1. quem locum adeas. Ci-
cero *Somn. Scip.* c. V. Hic est,
inquit ille, qui interuallis con-
iunctus imparibus, sed tamen
pro rata portione distinctis, im-
pulsu et motu ipsorum orbium
conficitur: qui acuta cum gra-
vibus temperans VARIOS aequa-
biliter concentus efficit. Quin-
tilianus I, 10. quum Pythagoras,
atque eum secuti, acceptam sine
dubio antiquitus opinionem vul-
gauerint, mundum ipsum eius ra-
tione esse compositum, quam
postea sit lyra imitata. nec illa
modo contenti DISSIMILIVM
concordia, quam vocant ἑρμω-
νίαν, sonum quoque his motibus
dederunt. Vide Nostrum *Diff.*
XIX, 3. vbi dicit, *Vniuersum*
hoc esse harmoniam quandam,
quae a Deo profecta, et incidens
εις πολλὰς καὶ ἄνομοιες φύσεις, dif-
cordiam, quae iis inest, compo-
nit etc. Philo Iudaeus *De Vita*
Contempl. p. 618. μέλεσιν ἀντή-
χοις

ἀναισθῆς, δι' ὑπερβολὴν μὲν αὐτῆ, ἔνδειαν δὲ ἡμετέραν.
 Τῆτό μοι ἄσκει, καὶ Ἡσίοδος αἰνίττεται^k, Ἑλικῶνά
 τινα ὀνομάζων τῶν θεῶν καὶ χορῆς^l ἠγαθέας ἐν αὐτῶ,
 κορυφαῖον δὲ εἶτε Ἥλιον, εἶτε Ἀπόλλωνα, εἶτε τι ἄλλο
 ὄνομα φανωτάτω καὶ μυσικῶ πυρί. Ἡ δὲ γε ἀνθρώ-

nos vero non item; vel quod tanta eius sit excellentia, vel
 quod tanta sit nostra imbecillitas. Nec aliud occulte innuere He-
 fiodus voluit, cum Heliconem quendam statuit musarum, diui-
 nosque choros, quibus praesidem siue solem facit, siue Apolli-
 nem, siue quocunque nomine clarissimum illum ignem, qui in
 hac harmonia agit principem, appellare libuerit. At verò hu-
 mana

χοις καὶ ἀντιφώνοις πρὸς τραχὺν
 ἤχον τῶν ἀνδρῶν ὁ γυναικῶν ὀξύς
 ἀνακρινάμενος, ἐναρμόνιον συμφωνίαν
 ἀποτελεῖ, καὶ μυσικὴν ὄντως ele-
 gantissime. Pro δαιμόνιον quo-
 que non male legi posset ἐναρ-
 μόνιον, vt in loco Philonis modo
 citato. Suidas V. Δωδώνη· καὶ
 ἔπαιεν ὁ ἀνδρῶν τὸν λέβητα· ἐξ ὅ
 ἤχος τις ἐναρμόνιος ἐπετελεῖτο· (f.
 ἀπετελεῖτο) et iisdem fere ver-
 bis Nonnus in Συναγ. ἴσορ. p. m.
 165. M.

ἢ τῆτό μοι [ἄσκει,] καὶ Ἡσίοδος
 [αἰνίττεται,] Stephanus et Scali-
 ger emendant: τῆτό μοι [Ἄ-
 σκραῖος] Ἡσίοδος [αἰνίττεται,]
 Heinſius autem: τῆτό μοι [ἄμέ-
 λει] καὶ Ἡσίοδος [αἰνίττεται,] Do-
 ctissimis illis viris haud acce-
 do; nam, nisi fallor, reponen-
 dum: τῆτό μοι [δοκεῖ,] καὶ Ἡσίο-
 dos [αἰνίττεται,] quod etiam
 Schotto venit in mentem. So-
 zomenus H. E. VI. 26. εἶτε
 εὐνόμιος, εἶτε ἄλλοι τινὲς περὶ τὴν
 παράδοσιν τῆ βαπτίσματος ταῦτα
 ἐνεωτέρισαν, [ἐμοὶ δοκεῖ,] κατὰ τὸν
 κῦτον λόγον [κινδυνύουσιν,] ἄμωροι

τῆς θείας βαπτίσματος τὸν βίον κατα-
 λιπεῖν. Xenophon Cyrop. lib. V.
 cap. III. 3. Καὶ γὰρ, [ἐμοὶ γε δο-
 κεῖ,] ἔφη, ὁ Γωβρύας πτωχὸς τινὰς
 [ἐνόμιζεν] ἡμᾶς. Sic loquitur
 etiam Arrianus de Exped. Alex.
 VI. II. vt et Aelianus V. H.
 IV. I. vbi frustra malunt ἐμοὶ
 δοκεῖν.

Ibid. τῆτό μοι ἄσκει, καὶ Ἡσίο-
 dos αἰνίττεται,] Monui Coniect.
 ad Lysiam p. 590. legendum
 esse: τῆτό μοι δοκεῖ καὶ Ἡσίοδος
 αἰνίττεσθαι. Diff. XIV, 2. τῆτό μοι
 δοκεῖ τὸ μαντεῖον καὶ Ὀμηρος γνῆς,
 ἐκτοπίσαι τὸ χωρίον etc. XXVIII,
 2. μήποτε ἐν ἑοικέ τι Ὀμηρος αἰ-
 νίττεσθαι ἄλλο κρεῖττον. Philo-
 περί bis Θεωρητ. p. 611. τῆτό μοι
 δοκεῖ Ὀμηρος αἰνίττεσθαι ἐν Ἰλιάδι.
 Cl. Editor legit: τῆτο μοι δοκεῖ,
 καὶ Ἡσίοδος αἰνίττεται, quod Vul-
 gatae quidem propius est; Ma-
 ximus vero isto modo nunquam
 scribit, sed post δοκεῖ Infiniti-
 vum semper ponit. M.

l Ἑλικῶνά τινα ὀνομάζων τῶν
 θεῶν καὶ χορῆς] Scribe: Ἑλικῶνά
 τινα ὀνομάζων, καὶ τῶν θεῶν χορῆς
 ἠγαθέας

πίνη, καὶ περὶ τὴν ψυχὴν ἰῶσα, τί ἂν εἴη ἄλλο, ἢ παι-
δαγώγημα τῶν τῆς ψυχῆς παθημάτων, τὸ μὲν ἐξάττον
αὐτῆς καὶ φερόμενον κατεπάδασα, τὸ δὲ παρεμμένον
καὶ ἐκλελυμένον ἔμπαλιν ἐπαίρσασα καὶ παροξύνσασα;
Δεινὴ μὲν γὰρ ἐπελαφρῦναι οἴκῳ, δεινὴ δὲ ἀμβλῦναι
ὄργῃ, δεινὴ δὲ ἐπισχεῖν θυμὸν, ἀγαθὴ ἐπιθυμίαν σω-
φρονίαν^m, καὶ λύπην ἰάσασθαι, καὶ ἔρωτα παραμυ-
θῆσασθαι, καὶ συμφορὰν κερφίσαι· ἀγαθὴ καὶ ἐν θυ-
σίαις παρασάτις, καὶ ἐν δαιτὶ σύσσιτος, καὶ ἐν πολέμῳ
στρατηγός· δεινὴ δὲ καὶ ἐν ἑορταῖς εὐφραῖναι, καὶ ἐν Διο-

mana illa nostra, quae circa animum versatur, quid aliud est,
quam custos eius et magistra; quae affectibus praeest illius, ut
si qui nimium se efferant et exsultent, eos demulceat; si qui
remissi nimium et dissoluti sint, eos exacuat denuo excitetque?
Haec est, quae facillime luctum leuat, facillime iram cohibet,
optime cupiditates temperat, dolores mitigat, amores solatur,
aduersam subleuat fortunam; optima haec in sacrificiis comes,
in epulis conuictrix, imperatrix in bello; haec est, quae maxi-
me in festis reficit, Bacchanalibus saltat, in mysteriis afflat ho-
mines;

ἡγαθέες ἐν αὐτῷ. Alludit ad He-
siodi *Theogon.* v. 7.

Ἀριστοτάτῳ Ἐλικῶνι χορὴς ἐνε-
ποιήσαντο

Καλὴς, ἡμερόεντας.

Ἐλικῶνα vero quasi ab ἐλίσσω,
voluo, propter *reuoluciones* et
περιφορὰς horum corporum mu-
ficorum. hoc putat Maximus
Hesiodum innuisse per vocem
Ἐλικῶνα. forte tamen pastor
Ascraeus de hoc ne somniauit
quidem. Vide Plutarchi locum
in *Conuiu. sept. Sap.* p. 157. E.
vbi ex quodam similiter argu-
tante quaerit Periander, *Putaf-
ne, tale aliquid Hesiodo in mentem
uenisse?* Sed circa Homerum et
Hesiodum haec erat Veterum

superstitio, qui nihil non μυθη-
ριῶδες in eorum Poëmatibus vi-
debant. adeas Xenophontem in
Symposio, m. p. 90. vbi ὁ σοφώ-
τατος Socrates ex duobus locis
Homeri concinnat ridiculam
etymologiam vocis Γανυμήδης:
vnde probatum vult, Iouem
non ob *Corporis*, sed *Animae*
pulchritudinem in Coelum Ga-
nymedem euexisse. Mox, pro
περὶ τὴν ψυχὴν ἰῶσα, mallet ἐπι,
vt prius notauī. M.

m [ἀγαθὴ] ἐπιθυμίαν σωφρο-
νίσου,] Vulgo [ἀγαθῶν] ἐπιθυμίαν
σωφρονίσου. Sed Reg. et Harlei.
ἀγαθὴ. Patet igitur, Heinsum
διόρθωσιν hanc ingenio suo non
debuisse.

π πολί-

νυσίοις κωμάσαι, καὶ ἐν τελεταῖς ἐπιθειάσαι· δεινὴ καὶ πολιτείας ἦθος κεράσαι ἢ τῷ μέτρῳ. Οὕτω Βοιωτῶν τῆς ἀγροίκης αὐλῆς ἐπιτηδευόμενος ἡμέρωσε, καὶ ποιητῆς Πίνδαρος συνῶδός τῷ αὐλῶ· καὶ Σπαρτιατάς ἤγειρε τὰ Τυρταίς ἔπη, καὶ Ἀργεῖος τὰ Τελεσίλλης μέλη, καὶ Λεσβίους ἢ Ἀλκαίς ᾠδῆ· ἔτω καὶ Ἀνακρέων Σαμίοις Πολυκράτην ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Σμερδίς, καὶ Κλεοβέλης κόμην, καὶ αὐλῆς Βαθύλλης, καὶ ᾠδὴν Ἰωνικὴν.

5. Τὰ δὲ τῶν ἀρχαιότερα εἰς τί χερὶ λέγειν; Ὀρφεὺς ἐκεῖνος ἦν μὲν Οἰάγερος παῖς καὶ Καλλιόπης αὐ-

mines; huius praecipuum quoque opus est modulatione sua apte rempublicam temperare. Ita agrestes Boeotorum mores tibiae studium, tibiaeque aptatum Pindari carmen mitigavit; sic Tyrtaei numeri Spartanos, Argiuos Telefillae modi, Lesbios Alcaei cantus excitarunt; sic et Polycratem Samiis mitiorem reddidit Anacreon, eiusque tyrannidi Smerdiae amorem, Cleobuli comam, tibiasque Bathylli, et Ionicos immiscuit cantus.

6. Iam antiquiora his quid attinet dicere? Celeberrimus ille Orpheus Oeagri et Calliopes ipsius dicitur fuisse filius,

ἢ πολιτείας ἦθος κεράσαι] In voce prima putavi mendum esse Typothetarum: sed in hac editione continuatum video. scribendum vero, πολιτείας ἦθος κεράσαι τῷ μέτρῳ, vt XXIX, 2. ποῖόν τι πολιτείας ἦθος κατετήσατο τοῖς αὐτῶν θρέμμασιν; quod ἦθῃ πολιτικῶν vocat XXXVIII, 3. sic φιλοσοφίας ἦθος alibi: et λόγῳ ἦθος VII, I. ἦθος ψυχῆς, XIII. ad finem. M.

ὁ τὰ Τελεσίλλης μέλη,] Telefilla poëtria fuit Argiua, quae contra Cleomenem, Spartano- rum regem, mulieres patrias armavit, eumque proelio superavit. Vide Plutarchum de Virt.

MAX. TYR. P. II.

Mulier. tom. II. p. 245. Polyae- num VIII. 33. Clement. Strom. IV. p. 618. et Suidam.

ῥ ἔρωτα Σμερδίς, καὶ Κλεοβέλης κόμην, καὶ αὐλῆς Βαθύλλης,] Legendum et distinguendum opinor: κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα, Σμερδίς καὶ Κλεοβέλης κόμην, καὶ κάλλος Βαθύλλης. de Smerdiae comam testimonium supra habemus ex Diss. XXV. ad fin. τῆς Σμερδίου κόμης. et ex Antipatro Sidonio *Antholog.* III, 25. p. 277.

ἢ Κίονα Θρηκὸς Σμερδίῳ πλόκαμον.

κάλλος vero pro αὐλῆς rescribo ex eodem loco Diss. XXV. καὶ τῆς

Ο

τῆς

τῆς, ἐγένετο δὲ ἐν Θράκῃ ἐν τῷ Παγγαίῳ ὄρει νέμον-
ται δὲ τῆτο Θρακῶν οἱ Ὀδρύσαι, ὄρειον γένος, λησταί,
καὶ ἄξενοι ἀλλ' εἶποντό γε Ὀδρύσαι ἐκόντες ἠγεμόνι
Ὀρφεΐ, καλῆ κηλόμενοι τῇ ᾠδῇ. Τῆτο ἄρα δρυὸς καὶ
μαινάς ἐγένετο, ἄγειν εἰκαζόντων τὸ ἀγεννὲς τῶν
κηλόμενων τρόπῳ ἀψύχοις σώμασιν. Ἄλλος ἦν πέρε
Βοιωτῆαν κιθαριστῆς γενναῖος, ἔ λιθας, οἷον ὁ μῦθος Φη-

filius, qui in Thraciae monte Pangaeo natus putatur: hunc
Thracum populi incolunt, quos Odryfos dicunt, homines agre-
stes, latrocinii addicti, inhospitales: sola tamen cantus voluptate
deliniti Orpheum, tanquam ducem, secuti sunt Odrysi. Hoc
erat videlicet quercus et fraxinos ducere; feritatem enim igno-
bilem eorum, quos hac capi voluptate videbant, inanimum con-
tulerunt corpori poetæ. Alius in Boeotia citharoedus erat
praestantissimus, cuius artem non saxa, ut fabula vult, seque-
bantur,

τῆς Βαθύλλης ὄρειος. et ex Ana-
creontis Ode XXIX. quae tota
est de Bathylli pulchritudine. M.
Señtio 5.

q Ὀδρύσαι ἐκόντες] Vulgo ἐκόν-
τες Ὀδρύσαι. A Mll. est ordo
verborum.

r τῆτο ἄρα δρυὸς καὶ [μαινάς]
ἐγένετο, ἄγειν εἰκαζόντων] Scali-
ger reponit: τῆτο ἄρα δρυὸς καὶ
[μελίας] ἐγένετο ἄγειν, εἰκαζόντων
etc. Equidem lego: τῆτο ἄρα
δρυὸς καὶ [πέτρας ἐλέγετο] ἄγειν,
εἰκαζόντων, etc. Quinctilianus In-
stit. Orat. I. 10. Quod rudes quo-
que et agrestes animos admira-
tione mulceret Orpheus, non
feras modo, sed saxa etiam syl-
vasque duxisse; posteritatis me-
moriam traditum est. Euripides
Iphig. in Aulide v. 1211.

Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ
πάτερ, λόγον.

Πείθειν ἐπάδυσ', ὡςδ' ὀμαρτεῖν
μοι [πέτρας.]

Adi sis et Orpheum Argon. v.
259. seq. 432. seq. Eusebius de
Laud. Constantini cap. XIV.
p. 760. Ὀρφέα μὲν δὴ μῦθος ἑλ-
ληνικὸς παντοῖα γένη θηρίων θέλ-
γειν τῇ ᾠδῇ, ἕξήμερον τε τῶν ἀγρίων
τῶν θυμῶν ἐν οργάνῳ πλήκτρῳ κρο-
μένων χορδῶν παραδίδωσι καὶ τῶν
Ἑλλήνων ἔδεται χορῶν, καὶ πισυέται
ἄψυχος λύρα τιθάσσειεν τῶν θήρας,
καὶ δὴ καὶ τὰ δένδρα τὰς φηγὰς
μεταβάλλειν (forte καὶ δὴ καὶ τὰ
δένδρα [μεταβαίνειν]) μεσηκῆ εἰ-
κοντα. Nam τὰς φηγὰς pro glof-
semate habeo. Vide Apollo-
nium Rhodium Argon. I. 28.
Dion Chrysostomus Orat. LIII.
p. 555. de Orpheo sic loquitur:
τὸ γὰρ [λίθας] τε καὶ φυτὰ καὶ
θηρία κηλεῖν καὶ ἄγειν, τί ἐστιν ἕτε-
ρον, ἢ τὸ βαρβάρως ἀνθρώπων —
ἕτως ἄρα χειρώσασθαι — πρὸς κι-
θάραν κηλόμενος; Apostolius qui-
dem Cent. XI. 10. pro prover-
bio venditat: Καὶ δρυὸς μαινάς
ἐγένετο,

σι^s, προσαγόμενος τῇ τέχνῃ, (πῶς γὰρ ἂν γένοιτο ἐξ ὁδῆς τεῖχος;) ἀλλ' ὑπὸ μέλει ἐμβατηρίῳ καὶ τακτικῶ συναγαγὼν εἰς Φάλαγγα τὰς Βοιωτῶν νέας τεῖχος ἄμαχον ταῖς Θήβαις περιέβαλεν. Οἷον τεῖχος καὶ Σπαρτιάταις ἐμηχανήσατο Λυκῆργος, ἐπιτάξας τοῖς νέοις αὐλὸν ἡγεμόνα ἐν ταῖς μάχαις· οἱ δὲ ἐπειθόντο, καὶ ἐπολέμην χορᾶ νόμῳ. Τῆτον ἔχων καὶ Θεμιστοκλῆς τὸν αὐλὸν εἰς τὰς ναῦς ἐνεβίβασε τὰς Ἀθήνας, ὅτε ὑπ' αὐλῶ οἱ μὲν ἤρεσσον, οἱ δὲ ἐμάχοντο, ἐνίκων δὲ ἄμφω.

bantur, (quomodo enim cantu frui posset murus?) sed bellica militarique modulatione in acie Boeoticam iuventutem ordinabat, atque ita inexpugnabili muro Thebas cingebat. Qualem et apud Spartiatis suos excogitavit Lycurgus, qui tibiam pro duce militari iuventuti in proeliis praeire voluit; illi pone sequebantur, et tripudiantes hostem inuadebant. Talis fuit et Themistoclis tibia, qua ipsas Athenas in naues deduxit; ubi ad tibiae modos remigabant alii, alii pugnabant, utriusque vincebant:

huic

ἐγένετο, eumque sequitur Erasmus Adag. pag. 71. Sed hominem Graecum deceptum corruptus hicce Maximi locus; nec enim alibi simile reperitur adagium.

Ibid. δρῦς καὶ μαιῶς ἐγένετο, ἀγειν εἰκαζόντων] Conieceram ἐλέγετο ἀγειν. et ita Davisius. Quid vero sit, quod lateat sub voce μαιῶς, difficile puto coniectura assequi. Cl. Editor vult πέτρας. ad sensum sine dubio bene: ipsum vocabulum non credo eum attigisse. M.

εἰ λίθους, οἷον δὲ μῦθος φησι, προσαγόμενος] Reg. et Harleian. [ἐδὲ] οἷον δὲ μῦθος φησι, προσαγόμενος. Lege: εἰ λίθους [ἔδδ], οἷον δὲ μῦθος φησι, προσαγόμενος etc. De Amphione loquitur, de quo, praeter alios multos, videndus

Horatius lib. III. Od. XI. 1. et Art. Poët. v. 394.

Ibid. εἰ λίθους, οἷον δὲ μῦθος φησι] Codices: εἰ λίθους, ἐδὲ οἷον δὲ μῦθος φησι, etc. vnde Davisius: εἰ λίθους ἔδδ, οἷον etc. Non opus. verissima est Mss. lectio: non lapides, neque istud, quod (vel tale, quale) dicit fabula, arte adducens: id est murum, uti ex proxime sequentibus patet. λίθους pertinet ad praecedentem Orpheam; prout liquet ex Discretiua ἐδδ. οἷον est τοῖστων, οἷον, ut XXVIII, 6. ἄλλο δὲ ποθεῖ ἢ ἐπικεικῆς ψυχῆ, καὶ ἔχ' οἷον παρέχεσθε ὑμεῖς, id est, εἰ τοῖστων, οἷον. M.

εἰ οἱ δὲ ἐμάχοντο, ἐνίκων δὲ ἄμφω] Distinguo: οἱ μὲν ἤρεσσον, οἱ δὲ ἐμάχοντο. ἐνίκων δὲ ἄμφω. ξουεπήχων δὲ etc. ἄμφω sunt Lacedaemonii et Athenienses, (non

ἐπήχεν δὲ καὶ αἱ θεαὶ τῷ χορῷ Ἐλευσινόθεν. Ἐκείθεν ἐπώικια ἔστηκεν, ἐκείθεν τρόπαια Λακωνικά καὶ Ἀττικά, θαλάττια καὶ ἠπειρωτικά, μετ' ἐπιγραμμάτων καλῶν. Τῆτον τὸν χορὸν ἐνίκων μὲν Λακεδαιμόνιοι, ἐδίδασκε δὲ Λεωνίδης.

ζ'. Καὶ τί δεῖ πλείω λέγειν, ἢ μουσικῆς περὶ ἀπομηκύνειν; ἀγαθὴ δὲ ἐν πολέμῳ παρασάτις^u, ἀγαθὴ δὲ ἐν πολιτείᾳ ξύνοικος, ἀγαθὴ δὲ καὶ παιδῶν τροφός. Ταχέια γὰρ τῶν αἰσθήσεων ἡ ἀκοή, καὶ ὀξέως ἐπὶ τὴν ψυχὴν τὰ γνωσθέντα ἀναπέμπουσα, καὶ προσαναγκάζουσα συμφθέγγεσθαι καὶ συνορμαῖν τοῖς αὐτοῖς πάθεισιν^x. Ὅθεν ἄμωσοι ψυχὰ καὶ ἐκμελεῖς παντὶ τῷ ἡδέϊ φαινομένῳ ἐνδιδῶσαι ἔδαμῶς ἂν ποτε γένοιτο μέτοχοι

huic choro Eleusinae applaudebant deae. Hinc tot illa victoriarum monumenta; hinc Laconica Atticaque tropaea, mari terraque parata, cum inscriptionibus pulcherrimis erecta fuerunt. In hoc choro Lacedaemonii vincebant, hunc Leonides docebat.

7. Quid autem pluribus opus est, aut de musica ultra agimus? cum optima sit pacis administra, optima belli comes, optima reipublicae socia, optima puerorum nutrix. Omnium namque sensuum velocissimus auditus est, omnium celerrime, quae percepit, animae communicat, suisque eam conuenire ac consentire cogit affectionibus. Quo fit, ut animi vera a musica alieni, quique quamuis voluptatis pro ea amplectuntur speciem, nunquam

remiges et pugnatores) de quibus modo locutus fuerat. et inuit, ideo ambos vicisse, quia *zibiam* et Musicam proeliis adhibebant. M.

Sectio ζ'.

^u ἀγαθὴ δὲ ἐν πολέμῳ παρασάτις] Obuia erat probabilis coniectura, ἀγαθὴ ἡδὲ ἐν πολέμῳ etc. Sed multo magis probabile, totum comma deesse, ad hunc vel similem sensum, [ἀγαθὴ μὲν

ἐν εἰρήνῃ ἐπισάτις,] ἀγαθὴ δὲ ἐν πολέμῳ παρασάτις. vide sect. 5. Si vero nihil desit, opinor ab auctore fuisse, ἀγαθὴ μὲν ἐν πολέμῳ παρασάτις. M.

^x τοῖς [αὐτοῖς] πάθεισιν.] Lego τοῖς [αὐτῆς] πάθεισιν.

Ibid. τοῖς αὐτοῖς πάθεισιν.] Scribe, τοῖς αὐτῆς πάθεισιν, i. ἀκοῆς, suis adfectibus, quemadmodum ipsa adficitur. Et ita *Dauisus*. M.

γ [ὀνομα-

ὄρθῳ νόμῳ, μουσικὴν δὲ ὀνομάζουσι τὴν αὐτῶν ἡδονὴν γ
 δι' ὁμοιότητα ἔ τῷ τέλει, ἀλλὰ τῆς περὶ τὰ μέλη
 πραγματείας· οἷον εἴ τις καὶ ἰατρικὴν καλοῖ ζ τέχνην,
 ἀπεληλαμένη μὲν τῷ ὑγιεινῷ, περὶ δὲ αὐτὰ τὰ Φάρμα-
 κα ἐξεταζομένην. Οὕτως ἀμέλει καὶ γεωμετρίαν, τὸ
 γενναϊότατον Φιλοσοφίας μέρος, οἱ μὲν πολλοὶ Φαῦλοι,
 καὶ ἐπὶ τῷ Φαύλῳ τέλει, μέχρι τῷ περὶ τὴν χρεῖαν ἀναγ-
 καίς δοκῆντος προσίενται, διαμετρήσασαι γῆν, καὶ ἀναστῆ-
 σασαι τειχίον, καὶ πᾶν, ὅσον εἰς χειρουργίαν αὐτῆς συντε-
 λεί^α, δοκιμάζοντες, πρόσω δὲ ἔχ ὀργῶντες. Ἡ δὲ ἔχ
 ἔτῳς ἔχει, πολλῶν γε καὶ δεῖ. Οὐ γὰρ ἂν ὤκείτο χεῖ-
 ρον ἢ γῆ, μὴ διαμετρεμένων αὐτὴν ἀκριβῶς πενήτων γε-
 ωργῶν. Ἀλλὰ τῷτο μὲν εἴη ἂν τι τῶν ἐν γεωμετρίας τὸ
 Φαυλότατον· τὸ δ' ἔργον αὐτῆς, ὥσπερ τι ὀξυωπές τῆς

nunquam rectae legis fiant participes; et tamen musicam di-
 cunt voluptatem eandem, non finis respectu, sed quod circa
 modulorum rationem utraque versetur: non aliter, quam si
 quis medicinam, non qua sanitatem curat, sed qua in remedio-
 rum contemplatione occupatur, artem vocare velit. Sic et
 geometriam, nobilissimam tamen philosophiae partem, plerique
 hominum non aliter, quam vilissimam artem, vilissimoque fine,
 quatenus necessarius eius usus videtur, admittunt; ut terram
 metiantur, murum attollant, quicquid denique mechanicis in ea
 artibus confert, nulla caeterorum ratione habita, usurpant.
 Cum tamen non iste eius sit usus: absit vero. Nec enim mi-
 nus terra habitabitur, nisi eam accurate pauperes aliquot distin-
 guant agricolae; sed haec vilissima tantum eius pars est.
 At vero, sicut remedia quaedam visum oculorum acuunt;
 ita

γ [ὀνομάζουσι] τὴν [αὐτῶν] ἡδο-
 νήν] Vulgo [ὀνομάζουσα] τὴν [αὐ-
 τῆν] ἡδονήν. Prius ex codice mo-
 nuerat Heinsius; posterius ex-
 hibent Reg. et Harl. nisi quod
 lenem spiritum pro aspero te-
 neant.

ζ ἰατρικὴν [καλοῖ] Sic Reg.

quod et Heinsio placuit. Vul-
 go καλεῖ.

α εἰς χειρουργίαν αὐτῆς συντε-
 λεί.] Lego, αὐτὴ συντελεῖ, scil.
 γεωμετρία. nisi forte hac con-
 structione verba sumenda sunt;
 πᾶν αὐτῆς, ὅσον συντελεῖ εἰς χειρουργίαν. M.

Ο 3

β ῥώμην

διανοίας Φάρμακον, ῥώμην αὐτῇ ἐκ ἀγεννῆ παρασκευάζει^b πρὸς τὴν θεαυ τῶν ὅλων· ἀθέατοι δὲ οἱ πολλοὶ τῆς χρείας ταύτης, καθάπερ εἴ τις ἠπειρώτης^c ἀνὴρ ναῦν ἰδὼν ἐν λιμένι, ἀγασθεὶς τῷ σοφίσματος ἔνδον τῇ νηὶ χρῆτο^d, πάντα κινῶν τὰ ὄργανα, τῷτο οἰόμενος εἶναι τέλος τῆς νεώς.

ἢ. Φαίη δ' ἀν, οἶμαι, πρὸς αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖ, ἢ εὐρέτις τῷ ἔργῳ^e τῷτῃ· Ὁρᾶς πέλαγος πλατὺ καὶ ἄπειρον, κεχυμένον^f ὑπὲρ τῆς γῆς^g, συνάπτον αὐτῆς τὰ

ita proprium illius opus est vim quandam eximiam ad totius uniuersi contemplationem intellectui nostro suppeditare: quem quidem usum eius pauci oppido viderunt unquam; non aliter, quam si mediterraneus homo, nauem forte fortuna aliquam in portu videat, miratusque hoc inuentum interiores nauis partes versare incipiat, nec alium eius usum esse arbitretur.

8. Huic, credo, homini ipsa operis inuentrix Minerva responderet: Videtne mare illud latum, immensum, diffusumque supra terram, quod illius fines coniungit; de quibus

^b ῥώμην αὐτῇ ἐκ ἀγεννῆ [παρασκευάζει] Lege παρασκευάζειν, prout ipsa constructio flagitat.

Ibid. παρασκευάζει] Repone παρασκευάζειν: pendet enim a praecedentibus, τὸ δ' ἔργον αὐτῆς (ἔστι) παρασκευάζειν ῥώμην. Sic etiam Cl. Editor. M.

^c καθάπερ [εἴ τις] ἠπειρώτης] Vulgo καθάπερ ἠπειρώτης. Sed Heinsius ex Mf. Regio voces eas addi voluit, eademque nos in Harleian. reperimus.

^d ἔνδον τῇ νηὶ χρῆτο,] Ἐνδον est *intra portum*: quod mox plenius exprimitur, ἔνδον ἐν τῷ λιμένι, cui statim opponitur ἔξω τῷ λιμένος. Aliud igitur agebat Vir summus, cum vertebat ἔνδον *interiores nauis partes*. M.

Section 4.

^e ἢ εὐρέτις τῷ ἔργῳ] *Argo prima omnium nauis* dicitur Amm. Marcellino XXII. 8. Ac, ut ait Claudianus Bell. Getico v. 15.

Secundis

Argois irabibus iactant suffasse Minervam.

Tertullianus de Spectac. c. VIII. *Minerua primam molita sit nauem.* Vide Phaedrum lib. IV. Fab. VI, 9. et Aristidem Orat. in Mineruam tom. I. pagg. 23, 26.

^f Ὁρᾶς πέλαγος πλατὺ καὶ ἄπειρον, κεχυμένον ὑπὲρ τῆς γῆς.] Vulgo Ὁρᾶς [τὸ] πέλαγος πλατὺ καὶ ἄπειρον, [καὶ] κεχυμένον ὑπὲρ τῆς γῆς. Nos a Mf. statum.

^g κεχυμένον ὑπὲρ τῆς γῆς.] Scio, quid dici possit de maris *altitu-*

τέρματα, ὧν πρόσθεν εἰδὲ ἀκοήν^h εἶχες τεⁱ, εἰδὲ ἐλπί-
δα τῆς θεᾶς; Ἐκάστῳ δὲ εἷς ἦν τόπος γνώριμος, ὥσπερ
οἱ Φωλεοὶ τοῖς ἐρπετοῖς. Φιλία δὲ, καὶ ἐπιμιξία, καὶ
κοινωνία, καὶ ἀμοιβή τῆς παρ' ἐκάστοις εὐπορίας^k, ἐκ-
ποδῶν ἦν, ἕως ὑμῖν τὸ σόφισμα τῆτο ἐμηχανησάμην
τὴν ναῦν. Τῆτο γὰρ τὸ ὄχημα ἀράμενον, ὄρνιθος δίκην,
διαπρήσεται πανταχῶ. εἰ δὲ ἀπιστεῖς, πείρα μάθε
τῆτο. Καὶ περὶ γεωμετρίας λέγει τις θεῶν, ἢ ἐκείνη
ἢ θεὸς ἢ Ἀθηνᾶ λέγει^l. Ἐκεῖσε βλέψον. Ὁρᾶς τῆτι

bus antehac ne fando quidem audisti, quos ne visurum quidem
te sperabas? Haecenus enim vnum tantum singuli cognitum
habuistis locum, sicut lustrum suum reptilia: amicitia enim,
commercium, rerumque, quibus singuli abundant loci, inter se com-
mutatio, vix nomine tenus nota erant; donec hoc inuentum exco-
gitavi vobis, quod vocamus nauem. Hoc namque vehiculum, auis
instar, velociter sublatur quocumque volabit: si dubitas, re ipsa
experire. Eodem modo et de geometria, siue Minerua, siue alia ali-
qua dea, hunc in modum dicat: Agedum, sursum specta. Videtne
illud,

aliquidine supra terram. mihi
tamen Maximus videtur scripsis-
se περὶ τὴν γῆν, circa terram:
quod dilatat et illustrat verbis
sequentibus, συνάπτων αὐτῆς τὰ
τέρματα. sic infra: ἐληλαμένον πε-
ρὶ γῆν ἐν κύκλῳ. et Diff. XLI, I.
de Oceano: εἴτε τις ἐστὶ ποταμῶ
φύσις περὶ πᾶσαν γῆν εἰλημένη. M.
h ὧν [πρόσθεν] εἰδὲ ἀκοήν] Sic
optime Reg. vulgo ὧν [πρώτον]
εἰδὲ ἀκοήν etc.

i εἶχες τε,] Leg. εἶχες γε. Schot-
tus quidem reponit εἶχετε, sed
praecedat ὄρᾶς, quod singulare.

Ibid. ὧν πρώτον εἰδὲ ἀκοήν εἶ-
χες τε,] Conieceram, ὧν πρότε-
ρον, sed Reg. habet ὧν πρόσθεν.
et ita edidit Cl. Vir: qui pro τε
mauult γε. M.

k τῆς παρ' [ἐκάστοις] εὐπορίας,]

Vulgo τῆς παρ' [ἐκάστης] εὐπορίας.
Recepi lectionem, quam Reg.
et Harleian. obtulerunt, eaque
manifesto vera.

Ibid. τῆς παρ' ἐκάστης εὐπορίας,]
Lege, παρ' ἐκάστοις, apud singu-
los. Et ita Codices. Restitue
similiter deprauatum locum ad
finem Diff. VIII. p. 91. τὰ παρ'
ἡμῶν καλὰ, etc. scribe, παρ' ἡμῶν,
quae nos pulchra ducimus. M.

l Καὶ περὶ γεωμετρίας [λέγει]
τις θεῶν, ἢ ἐκείνη ἢ θεὸς ἢ Ἀθηνᾶ
λέγει. Ἐκεῖσε [βλέψον.] Sic ad
amissum Mss. Vulgo καὶ περὶ
γεωμετρίας [λεγέτω] τις θεῶν, ἢ
ἐκείνη ἢ θεὸς ἢ Ἀθηνᾶ, [λέγει] ἐκεῖ-
σε [βλέψμι.] Illic antepenulti-
mam vocem delet Heinsius.
Tandem, quia λέγει bis erat in
Mss. legit: καὶ περὶ γεωμετρίας λέ-
γει

τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς θεάμα, τὸ καλὸν, τὸ ποικίλον, ἐλη-
λαμένον περὶ γῆν ἐν κύκλῳ, καὶ περὶ αὐτὴν ἐλιττόμενον,
μετὸν ἀστρῶν, ἥλιον φέρον, σελήνην ἔχον; Τῆτο ὁ, τι
μὲν ἐστὶν ἐκ οἴσθα, δοκεῖς δὲ ὄραν καὶ εἰδέναι ^m. Ἄλλ'
ἐγὼ σε, ὦ ἄστρος, ἀνάξω κείσε ἠπειρώτην ὄντα, ὄχημά
σοι πηξαμένη κῆφον, παραδῶσα γεωμετρίαν, ἢ σε τὰ
μὲν πρῶτα ἔνδον ἐν τῷ λιμένι ὀχήσει, ἐδίξασα ἀνέχε-
σθαι τῆς πορείας, καὶ μὴ ἰλιγγιάν πρὸς τὸ πέλαγος,
μηδὲ ἀποδειλιάν πρὸς τὸ πέλαγος ⁿ. ἔπειτα ἀγαγῶσα

illud, quod capiti nostro imminet, spectaculum; illud tam pul-
chrum, tam varium, quod terram circuit, terram circumvoluitur;
quod astris vndique cinctum, quod solem, lunamque gerit?
Illud quid sit ignoras, etsi te scire existimas. Ego vero, mi
homo, cum in continenti vixeris hactenus, eo te deducam.
Vehiculum enim tibi fabricabo leuissimum, cum quo te geome-
triae tradam; quae primum in ipso portu te circumuehet, ut
paulatim itineri affuescas, nec ad subitum maris conspectum
nauseas, aut tempestatem metuas: vnde postea, relicto portu,
in

γει τις θεῶν ἐκείσε [βλέψαι,] ex-
punctis reliquis. Sed huiusmo-
di tentamina περίεργα sunt et
hypercritica.

Ibid. λέγει τις θεῶν, — ἡ Ἀθη-
ναῖ λέγει.] Prius erat, λέγεται τις
θεῶν, vnde reposueram, ἡ Ἀθη-
ναῖ λέγεται, sed Mss. retinent λέ-
γει utroque loco; mendose, nisi
fallor, pro λέγοι: ita ut parti-
cula ἄν vel desit vel subintelli-
gi debeat: ut initio sect. φαίη
δ' ἄν, οἴμοι, πρὸς αὐτὸν ἡ Ἀθήνα.
haec enim istis respondent.
Deinde distinguit: Ἐκείσε βλέψον
ἔργος τυτὶ etc. M.

^m δοκεῖς δὲ ὄραν καὶ εἰδέναι.]
Lego, ποθεῖς δὲ διοραῖν καὶ εἰδέναι.
Videsne, inquit, spectaculum istud
pulchrum, quod capiti tuo im-

pendet? illud quid sit ignoras,
sed cupis penitus cognoscere
et intelligere. age igitur, ego
te, animal terrestre, illuc euebam
etc. διοραῖν est perspicere: vt XVI,
9. ἐλευθέρα (ἡ ψυχὴ) νόσων, ἐλευ-
θέρα συμφορῶν, τότε διοραῖ καὶ
λογίζετο τὰ κληθῆν αὐτά. et ita ali-
bi. syllaba δι omittabatur pro-
pter praecedens δὲ. Vulgata
lectio non conuenit cum prae-
cedentibus, neque cum iis,
quae sequuntur, neque cum
Veritate et Ratione. M.

ⁿ μὴ ἰλιγγιάν πρὸς τὸ πέλαγος,
μηδὲ ἀποδειλιάν [πρὸς τὸ πέλαγος.]
Vulgo desunt tres vltimae vo-
ces. Eas tamen inculcant Reg.
et Harl. nec Maximus ab eiul-
modi repetitionibus abhorret.

ο ἀνάξει,

ἔξω τῷ λιμένος, εἰς καθαρὸν καὶ εὐδρομον τὸ τῶν ὄντων
πέλαγος ἀνάξει, κείσε °,

Ῥοθι τ' ἤϊς ἠριγενείης ρ

Οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι, καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο,
καὶ σελήνης αὐγαί, καὶ τῶν ἄλλων ἀκηράτων σαμάτων.
Ἔως δὲ ἀβέατος τέτων εἶ, μένεις εὐδαιμονίας ἀμέτοχος,
ἄμοιρος ρ.

in purum illud peruiumque totius vniuersi te deductura est
mare; donec perueneris,

Matutae ubi limina pulchra,

Et choreae, et domus, et surgentis lumina Phoebi,
et lunae splendor, aliorumque purissimorum illorum corporum.
Quamdiu vero haec nondum vidisti, verae beatitudinis immunis
es experisque.

Λ Ο Γ Ο Σ Δ Η'.

Εἰ γένοιτό τις θεία μοῖρα ἀγαθός.

Ομηρος μὲν πρὸς τὸν Τηλέμαχον διαλεγόμενος ἐν
προσώπῳ Νέστορος, ἔτωσιν περὶ αὐτῷ λέγει

Οὐ γὰρ οἶω

Οὐ σε θεῶν ἄεκητι γενέσθαι τε τραφόμεν τε.

DISSERT. XXXVIII. vulgo XXII.

An aliquis diuinitus bonus fiat.

Homerus sub persona Nestoris alibi cum Telemacho differit,
vbi haec de eo:

Non ego namque

Te reor inuitis natum aut adolescere Diuis.

Idem

ο ἀνάξει, [κείσε] Vulgo ἀνάξει,
καὶ κείσε. Cum nobis vero fa-
ciunt Reg. et Harleian.

ρ Ῥοθι τ' ἠϊς [ἠριγενείης] Vul-
go ἠριγενείης. At vterque codex
ἠριγενείης, et sic Homerus ipse
Odyss. M. 3.

ρ ἀμέτοχος, ἄμοιρος.] Vulgo
[ρη] ἄμοιρος. Illam vero con-
iunctionem nesciunt Reg. et
Harleian.

DISSERT. XXXVIII.

Sectio 4.

α οὐ γὰρ οἶω ἄ σε θεῶν] Vul-
go

Ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὰς ἀγαθὰς ἅπαντας δίας καλεῖ, διότι ἦσαν, οἷμα, ἔ κατὰ τέχνην ἀγαθοὶ, ἀλλὰ ἔργον Διός. Ὑποπτεῖ δὲ αὐτῶ καὶ τὰ ἔπη^b, ἀ περὶ τῶ Δημοδόκου λέγει, ὅτι ἦν αὐτῶ πεπονημένα μὲν εἰς τὴν αὐτῶ τύχην, ἀνακειμένα δὲ τῶ Δημοδόκῳ. Ἔχει δὲ τὰ ἔπη ὡδὲ πῶς.

Τὸν περὶ Μῦσα φίλησε^c, δίδε δ' ἀγαθὸν τε καὶ κέν τε.

Ὁφθαλμῶν μὲν ἀμερσε, δίδε δ' ἠδεῖαν ἀοιδίην. Ἐγὼ δὲ αὐτῶ περὶ μὲν τῆς ὠδῆς συντίθεμαι, περὶ δὲ τῆς συμφορᾶς ἔ συντίθεμαι. ἔ γὰρ μυσικὸν τὸ δῶρον. Ἀπίθανος δὲ καὶ ὁ Δημοδόκος, ἔ τωσὶ περὶ αὐτῶ λέγων Ἀυτοδίδακτος δ' εἰμι^d, θεοὶ δὲ μοι ὠπασαν ὀμφήν.

Καὶ πῶς ἐσσι, ὦ βέλτιστε ἀοιδῶν, αὐτοδίδακτος, παρὰ θεῶν τὴν ὀμφήν ἔχων, οἷπερ διδασκάλων ἀπ' αἰσίουτα-

Idem ille bonos viros omnes Dios vocat; quia, ut opinor, bonum illud non arti debebant, sed a Ioue erant consecuti. Quin et suspicor, eum versus illos, quos alibi de Demodoco scripsit, de sua ipsius fortuna scripsisse, Demodoco vero applicuisse tantum. Habent illi hoc modo:

*Dilexit quem Musa, deditque malumque bonumque;
Namque dedit dulces, erepro lumine, cantus.*

Ego illi de carmine quidem concedo, de calamitate aliter sentio: quae indignum Musis donum est. Nec Demodoco credo, qui haec de se dicit:

Sponste mea didici, tribuerunt numina vocem.

Quomodo, quaeso, vates optime, sponste tua didicisti, qui a deo hanc canendi artem accepisse te fateris; qui soli praeceptores errare

go [οὐδέ] σε θεῶν. Sed Reg. et Harleian. sequor, ac ita legitur apud Homerum Odyss. γ'. 28.

^b αὐτῶ [καὶ] τὰ ἔπη,] Stephani recepimus emendationem; nam codices αὐτῶ [κατὰ] τὰ ἔπη, quod loco non conuenit.

^c Τὸν περὶ Μῦσα φίλησε,] Sic Reg. nec aliter editio Basileensis Homeri cum Commentariis Eustathianis 1559. Vulgo μῦσα ἐφίλησε, prout etiam Barnesius aliique repraesentant Odyss. θ'. 63.

^d Ἀυτοδίδακτος δ' εἰμι,] Vide, quae scripsimus ad Diff. XVI. 5.

^e ἀπο-

τοι; Ἀποκρίνεται ὁ Δημόδοκος ^e, ὥσπερ ἂν τῶν πλυσίων οἱ πατρῶον λαβόντες κληῖρον ^f πρὸς τὰς χρηματισὰς ἀποκρίναιτο· ὡς ἔστιν αὐτοῖς αὐτογενῆς ὁ πλῆτος, ἢ παρ' ἄλλων τέχνη καὶ πόνω συνενηνεγμένος ἅ.

β'. Ἐπεὶ καὶ τὸν Ἡσίοδον τί οἰόμεθα ποιμαίνοντα περὶ τὸν Ἐλικῶνα ^h ἐν Βοιωτία, ἀδύσαις ταῖς Μῆσαις

errare non possunt? Respondere posset Demodocus, quod divites, qui ex haereditate opes suas consecuti sunt, responderent homini, quem rei quaerendae intentum viderent; Spontaneas se opes possidere, nulla aut arte congestas, aut labore.

2. Quid vero? an et Hesiodum putabimus, cum in Boeotia circa Heliconem pasceret, Musisque occurreret, quae

^e ἀποκρίνεται ὁ Δημόδοκος] Mallem ἀποκρινεῖται, ut sect. 4. ἀποκρινεῖται δὲ ὁ λόγος αὐτὸς αὐτῶ.Μ.

^f οἱ πατρῶον λαβόντες κληῖρον] Vulgo οἱ λαβόντες κληῖρον πατρῶον. Verborum, quem recepimus, ordinem, praestat Reg.

^g πόνω συνενηνεγμένος] Ita recte codices. vulgo συνενηγμένος, quod barbarum; nam saltem συνενηνεγμένος edi debuit.

Sectio β'.

h. ἐπεὶ καὶ τὸν Ἡσίοδον [τί] οἰόμεθα ποιμαίνοντα περὶ τὸν Ἐλικῶνα] Lego ἐπὶ καὶ [τῷ Ἡσίοδῳ] τί οἰόμεθα; Ποιμαίνοντα περὶ τὸν etc. De Hesiodo etiam quid censemus? Eum, cum circa Heliconem greges pasceret, etc. Respicit ad Ascræi poetæ Theog. v. 21. seqq. Dion Chrysostomus Orat. LV. pag. 558. C. Ὁ μὲν γὰρ (Ἡσίοδος) φησὶν, ὅτι ποιμαίνων ἐν τῷ Ἐλικῶνι παρὰ τῶν Μησῶν ἔλαβεν ἐν δάφνης ὄζω τὴν ποιήσιν. Vide sis et Asclepiaden in Hesiodi statuat Anthol. lib. IV. cap.

XXVII. In istius Epigrammatis ultimo versu legitur:

καὶ γένος ἀρχαίου ἔγραφες [ἠΐθεων.]

Repono ἠμίδεων, ut Ἡρωγονία subinnuatur. Hesiodus Oper. et Dier. v. 159.

Ἄνδρῶν ἠρώων θεῶν γένος, οὐ καλέονται [ἠμίδεοι] etc.

Vide supra Dissert. XXXII. 4. Dionem Chrysostomum Orat. II. p. 19. C. et Euripidem Iphig. in Aulide v. 173.

Ibid. Ἐπεὶ καὶ τὸν etc.] Distingue: Ἐπεὶ, καὶ τὸν Ἡσίοδον, τί οἰόμεθα; ποιμαίνοντα etc. Cl. Editor legit: Ἐπὶ τῷ Ἡσίοδῳ τί οἰόμεθα; Atqui si omnes Codices et Editiones ita exhibuissent, non dubitarem, quin aliquid deesset. Maximus enim non solet tam abrupte sententiam inchoare, sine Connectiva aliqua particula, si vlla sit connectio inter praecedentia et sequentia; qualis est hoc loco: qualis etiam est supra, XXXII, 3. vbi voculas καὶ μὴν eiectas

ἐντυχόντα, ὀνειδισθέντα τῆς τέχνης τῆς ποιμενικῆς, παρ' αὐτῶν λαβόντα δάφνης κλάδουⁱ, εὐθύς ἄδειν, γεόμενον ποιητὴν ἐκ ποιμένος ὥσπερ Φασί τῆς κορυβαντιῶντας, ἐπειδὴν ἀκίσωσιν αὐλῆ, ἐνθουσιᾶν^k, τῶν προτέρων λογισμῶν ἐξισταμένους; Πολλῶ γε καὶ δεῖ. Ἀλλὰ ἠνίξαστο, οἶμαί, ὁ Ἡσίοδος τὸ αὐτοφύες τῆς αὐτῆς τέχνης, ἀναθέμενος αὐτῆ τὴν αἰτίαν^l τῶ Μισῶν χορῶν ὥσπερ ἂν εἰ καὶ χαλκευτικὸς γενομένου τις τέχνης ἀνευ

hoc illi exprobrant, accepto ab iis lauri ramo statim cecinisse, statim ex pastore poetam euasisse; sicut vulgo eos aiunt, quos corybantiare dicimus, si tibiam audiant, e priore mentis statu deuolui, diuinoque subito furore corripi? Apage. Nihil aliud, ut arbitror, indicare Hesiodus voluit, quam naturae beneficio eam se artem consecutum esse, cuius tamen fontem originemque ad Musas referre voluit; plane, ut si quis ferrariam sine praeceptore consecutus Vulcano artem adscriberet, quam

eiectas voluit Cl. Vir, quia omitunt eas Mss. Reg. et Harleianus. Non renitor, si hanc sibi legem praescripsisset, et per caetera omnia seruasset. sed nullos Codices valere arbitror contra alios Codices, et perpetuum Auctoris morem; quem miror non obseruasse virum diligentissimum, et in his scriptis tam probe versatum. Caeterum Transpositio vocum τί οἶόμεθα, et Mutatio Numeri, οἶόμεθα pro vītatiori οἶει, has tenebras sententiae et Cl. Viro offuderunt. Ordo notior hic fuisset: Ἐπει, τί οἶόμεθα; οἶόμεθα καὶ τὸν Ἡσίοδον etc. *Quid enim putandum est?* putandumne est, *Hesiodum quoque* etc.? Huiusmodi συγχύσεις Constructionis innumerae inueniuntur apud Linguae vtriusque Auctores. Si quis ma-

lit ita distinguere: Ἐπει, καὶ τὸν Ἡσίοδον, τί; οἶόμεθα ποιμνίζοντα etc. facile sententiam suam tueri poterit. sed nullo modo mutandum esse aliquid in Contextu opinor. M.

ⁱ λαβόντα δάφνης κλάδου] Vulgo δάφνης λαβόντα κλάδου. Ordinem, quem recepinus, praestat Reg.

^k ἐπειδὴν ἀκίσωσιν αὐλῆ, ἐνθουσιᾶν,] Aretaens de causis et Signis Diurnis. Morb. lib. I. cap. VI. p. 38. τέμνονταί τινες τὰ μέλας, θεοῖς ἰδίους, ὡς ἀπαιτῶσι, χαριζόμενοι, εὐσεβεῖ φαντασίῃ. — Ἐγείρονται δὲ [αὐλῶ] ἢ μέδου etc. Hac de re plura congesimus ad Ciceronis de Diuin. I. 50.

^l [αὐτῆ] τὴν αἰτίαν,] Vulgo αὐτῆς. Reg. autem et Harleian. αὐτῆ. Recte: nam pronomen ad αὐτοφύες refertur.

ἀνετίθετο Ἡφαίστω Φέρον τὸ αὐτόματον τῆς δημιουργίας.
Τί δὲ οἱ Κρητῆς; ἢ σοὶ ἔδοκῆσιν ὑπὸ βασιλεῖ τῷ Μίνωι
κοσμηθέντες καλῶς, ἀγασθέντες τῆς ἀρετῆς, διδάσκα-
λον αὐτῷ ἐπιφημίσαι τὸν Δία· εἶναι μὲν αὐτόθι ἐν τῇ
Ἰδῇ ἄντρον Διός, Φοιτῶντα δὲ τὸν Μίνω δι' ἐνάτη
ἔτης^m, συγγνώμενον τῷ Διὶ, μαρτάνειν παρ' αὐτῶ τὰ
πολιτικάⁿ; Οὔτοι Κρητῶν λόγοι.

γ. Ἐγένετο καὶ Ἀθήνησιν ἀνὴρ Ἐλευσίνιος, ὄνομα
Μελεσαγόρας^o. ἔτος ἔ τέχνην μαθὼν, ἀλλ' ἐκ Νυμ-
φῶν κάτοχος θεία μοῖρα, σοφὸς ἦν^p καὶ μαντικὸς, ὡς

quam suamet opera didicisset. Quid autem Cretes? nonne
eos aequum est credere, cum pulchris a Minoe instructi essent
legibus, virtutemque admirarentur viri, praeceptorem ei de-
didisse Iouem; qui antrum in Ida sua fuisse volunt eidem sacrum,
quod singulis nouem annis Minos accederet, ubi opera usus
Iouis civilem hauserit prudentiam? Hoc aiunt Cretenses.

3. Fuit et Athenis quidam patria Eleusinius, cui Melesagorae nomen: hic, ut Athenienses referunt, sine arte vlla, di-
uinitus a Nymphis inspiratus, sapiens fuit et vates. Alius
Athenas

m δι' ἐνάτη ἔτης,] Non, ut
Heinfius, *singulis nouem annis*,
sed, ut Paccius, *nouem continuis*
annis; nam quod hic δι' ἐνάτη
ἔτης fieri dicitur, id noster Diss.
XII. 7. ἐν ἐνναετεί χρόνῳ conti-
gisse narrat. Heraclides in Cre-
tum Politia p. 506. Minos ἐποιεῖ-
το [δι' ἐνάτη ἔτης] τὴν ἐπανόρθω-
σιν τῶν νόμων. Scilicet nouem
annos legibus emendandis im-
pendit; nam Minoi διὰ ἐννεα
ἔτων πατρὶ συνῶν Διὶ, παρ' αὐτῶ
ἐμάθανεν, ἅτινα εἶεν δίκαια, prout
loquitur scholiastes ad Odyss.
τ'. 178. Vide Platonem de
Legg. lib. I. p. 565. A. et quae
scripsimus ad Cicer. Tusc. II. 13.

n τὸν Δία· εἶναι μὲν αὐτόθι

— τὰ πολιτικά;] Interpungo
et lego: ἢ σοὶ ἔδοκῆσιν — ἐπι-
φημίσαι τὸν Δία; εἶναι μὲν γὰρ αὐ-
τόθι, ἐν τῇ Ἰδῇ, ἄντρον Διός· Φοι-
τῶντα δὲ τὸν Μίνω — τὰ πολιτικά.
Ista, εἶναι μὲν etc. sunt verba
Cretensium, Οὔτοι Κρητῶν λόγοι.
ideo non legenda sunt Inter-
rogatiue. M.

Sectio γ.

o Μελεσαγόρας.] Melesagorae
vatis, quod sciam, nemo prae-
ter nostrum meminit, at histo-
rici cognominis plures. Vide
Meursium ad Antigoni Carystii
cap. XII. et Vossium de Hist.
Graec. I. 2.

p κάτοχος θεία μοῖρα, σοφὸς ἦν,
etc.] Distingue: ἀλλ' ἐκ Νυμφῶν
κάτοχος,

ὁ Ἀθηναίων λόγος. Ἦλθεν Ἀθήναζε καὶ ἄλλος Κρητῆς ἀνὴρ, ὄνομα Ἐπιμενίδης, ὃδὲ ἔτος ἔσχεν εἰπεῖν αὐτῷ διδάσκαλον· ἀλλ' ἦν μὲν δεινὸς τὰ θεῖα, ὥς τὴν Ἀθηναίων πόλιν ^q κακωμένην λοιμῶν ^r καὶ σάσει διεσώσατο ἐκθυσάμενος· δεινὸς δὲ ἦν ταῦτα, ἔμαθων, ἀλλ' ὕπνον αὐτῷ διηγεῖτο μακρὸν καὶ ὄνειρον διδάσκαλον. Ἐγένετο καὶ ἐν Προκοννήσῳ ἀνὴρ Φιλόσοφος ^s, ὄνομα Ἀριστέας· ἠπισεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ σοφία ^t τὰ πρῶτα, διότι μηδένα αὐτῆς διδάσκαλον προῦφερον. Πρὸς ἔν δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀπιστίαν ἐξεῦρε λόγον· ἔφασκε τὴν ψυ-

Athenas venit Cretensis, nomine Epimenides, qui nullum quoque artis suae praeceptorem afferre poterat: et tamen tanta illi diuinarum rerum erat scientia, ut Atheniensium rempublicam a peste simul seditionibusque, quibus conflictabatur, sacrorum expiatione vindicauerit; hanc tamen scientiam didicisse se negabat, nec aliunde, quam a somno somnioque longissimo, hausisse se illam dicebat. Fuit et in Proconneso philosophus quidam, cui Aristeae nomen erat; cuius sapientiae primo omnes derogabant, quod nullum eius praeceptorem proferret. Huic ut occurreret, tale adhibuit remedium: animam dixit suam,

κἀτοχος, θεῖα μοῖρα σοφὸς ἦν καὶ μαντικός. Nimirum hoc est lemma Differtationis: Εἰ γένοιτό τις θεῖα μοῖρα ἀγαθός. quod affirmat Maximus cum Platonicis. M.

^q τὴν τῶν Ἀθηναίων πόλιν] Id est civitatem, non Urbem solummodo. Delius enim (qui pars erat Civitatis Atheniensium, Aristides *Ραήατθ*. p. 189.) τὸν μέγαν καθαρμὸν ἐποίησατο. Plutarchus *Coniuv. sept. Sap.* p. 158. A. M.

^r τὴν Ἀθηναίων πόλιν κακωμένην [λοιμῶ] Vulgo τὴν [τῶν] Ἀθηναίων πόλιν κακωμένην [λοιμῶ]. sed articulum nescit Reg. isque Ms. simul ac Harleian. et Paccianus ha-

bent λοιμῶ, nec aliter scribi iussit Heinsius. Apostolius Cent. VIII. 84. Ἀθηναίους τότε λοιμῶ κατεχόμενοις ἔχρησεν ἡ Πυθία καθῆραι τὴν πόλιν· οἱ δὲ πέμπτησι ναῦν τε καὶ Νικίαν τὸν Νικηράτη εἰς Κρήτην, καλῶντες τὸν Ἐπιμενίδην· καὶ ὅς ἐλθὼν Ὀλυμπιάδι τεσσαρακοστῇ ἐκλή, ἐκάθισεν αὐτῶν τὴν πόλιν, καὶ ἔπαυσε τὸν λοιμὸν. Haec et alia descripsit ex Laërtii I. 110.

^s ἀνὴρ φιλόσοφος,] Immo ἀνὴρ σοφός, si velis: erat enim ἐποποιός, ῥοῦτα Epicus: Suidas. et infra, sect. 4. videtur distinguere inter hunc *Aristeam* et *Philosophos*: Βλέπει τοίνυν Ἀρτεῖαν ἐῶμεν, ἐπὶ δὲ τὴς φιλοσόφου τὴν γνώμην

χὴν αὐτῷ καταλιπῶσαν τὸ σῶμα, ἀναπῆσαν εὐθὺ τῷ αἰθέρος, περιπολήσασιν τὴν γῆν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Βάρβαρον, καὶ νῆσους πάσας, καὶ ποταμούς, καὶ ὄρη, γενέσθαι δὲ τῆς περιπολήσεως αὐτῇ τέρμα τὴν ὑπερβορέων γῆν· ἐποπτεῦσασιν δὲ πάντα ἐξῆς νόμοισιν, καὶ ἤδη πολιτικά, καὶ φύσεις χωρίων, καὶ ἀέρων μεταβολὰς, καὶ ἀναχύσεις θαλάττης ^υ, καὶ ποταμῶν ἐμβολὰς, γενέσθαι δ' αὐτῇ καὶ τὴν τῷ ἔρανθ' ἑαυτὴν πολὺ τῆς νέρθεν σαφετέραν. Καὶ ἦν πιθανώτερος λέγων ταῦτα ὁ Ἀριστεύς μᾶλλον, ἢ Ἀναξαγόρας ^κ, ἢ Ξενοφάνης ἐκεῖνος, ἢ τις ἄλλος τῶν ἐξηγησαμένων τὰ ὄντα ὡς ἔχει· ἔγχε

suam, relicto corpore, recta coelum petiisse, vnde totam Graecorum barbarorumque terram, omnes circumiisset insulas, fluvios et montes, finem autem huius circuitiois suae in hyperboreis finibus fuisse; hinc se ritus omnes, omnium rerum publicarum observasse mores, terrarum omnium ingenia, mutationes aeris, alluviones maris, fluviorum ostia, quin et coelum ipsum multo facilius, quam inferiora, lustrasse. Et tamen plus fidei hoc ipso Aristeeas consecutus est, quam Xenagoras, aut Xenophanes ille, aut si quis alius rem, ut habebat, proposuit; nec enim satis pere-

γνώμην τρέψαμεν, etc. Diff. XXXI, I. ἀνὴρ σοφὸς σοφίαν ἐ πολυβρήμονα. de Anacharside. Mox pro τὴν ψυχὴν αὐτῷ, ser. αὐτῷ. Paullo ante: ἠπισεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ σοφία. Codices habent, αὐτῷ ἐκ ἡ σοφία. Forte: ἠπισεῖτο δὲ αὐτῷ δοκίμοσοφία etc. quae vox est Platonis. M.

ε ἠπισεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ σοφία,] Reg. et Harl. ἠπισεῖτο δὲ αὐτῷ [ἐκ] ἡ σοφία. Forlan ἠπισεῖτο δὲ αὐτῷ [ἐκ] ἡ σοφία. De Aristee vidimus ad Diff. XVI. 2.

υ καὶ [ἀναχύσεις] θαλάττης,] Sic uterque codex, vulgo καὶ [χύσεις] θαλάττης.

κ λέγων ταῦτα ὁ Ἀριστεύς μᾶλλον, ἢ Ἀναξαγόρας,] Vulgo ταῦτα λέγων ὁ Ἀριστεύς, ἢ ὁ Ξεναγόρας. Ut opinor, Xenagoras philosophus paucis notus est. Xenagoram quidem, qui περὶ νήσων scripsit, laudat Etymologus in σφηκεία. Ξεναγόραν etiam ἐν πρώτῳ χρόνῳ memorat Apollonii scholiastes ad lib. IV. 262. Vide sis et Plinium H. N. V. 25. VII. 57. Reuera locus foedo mendo laborat; nam Reg. habet: λέγων ταῦτα ὁ Ἀριστεύς μᾶλλον, [μῆον ἐξ ἀγορᾶς.] Hinc facile reponendum vidi μᾶλλον, ἢ Ἀναξαγόρας, prout edidi; res enim non dubia videbatur.

Sectio

πρ σαφῶς ἠπίσαντο οἱ ἄνθρωποι τὴν ψυχῆς περιπόλη-
σιν, ἔδδ' οἷς τισιν ὀφθαλμοῖς ἕκαστα ὄρα, ἀλλὰ ἀτεχνῶς
ἀποδημίας τινὸς ὄοντο τῇ ψυχῇ δεῖν, εἰ μέλλοι ὑπὲρ
ἐκάστῃ φράσειν τὰ ἀληθέστατα.

δ'. Βλέπει ταῖνυν Ἀριστεῖαν μὲν καὶ Μελησαγόραν
καὶ Ἐπιμενίδην καὶ τὰ τῶν ποιητῶν αἰνίγματα τοῖς μύ-
θοις ἑῶμεν, ἐπὶ δὲ τῆς φιλοσόφου τὴν γνώμην τρέψα-
μεν, τρεῖσι τῆς ἐκ Λυκείου καὶ Ἀκαδημίας τῆς καλῆς
ἔ' γὰρ μυθολόγοι, ἔδ' αἰνιγματῶδεις, ἔδδ' τερατεῖαν
ἀσπαζόμενοι, ἀλλ' ἐν δημοτικῇ λέξει τε καὶ διανοίᾳ εἰ-
θισμένοι; Αὐτῶν δὲ τὸν ἡγεμόνα πρῶτον ὧδέ πως ἴ-
"Οτι μὲν ἐπιστήμην τιμᾶς παντὸς μᾶλλον, ὢ Σώκρατες,
ἀκῶ μὲν σε πολλάκις διατεινομένην, προξενῆντος τῆς
peregrinationem illam animae, aut oculos eius, quibus
lustrat omnia, intelligebant homines; sed reuera peregrinan-
dum ei existimabant, qui de singulis rebus, prout se habent,
loqui vellet.

4. Vis igitur, relicto Aristeo, cum Melesagora, et Epime-
nide, relictis poetarum fabulis et aenigmatibus, ad philosophos,
qui a Lyceo et Academiae amoenitate nomen habent, animum
conuertamus: siquidem hi nec fabulas, nec rerum verborumque
obscuritatem, neque vanitatem amant; sed sermone populari,
sensu aperto, res solent proponere? Ac primo quidem princi-
pem eorum ita compellabimus: Equidem scientiam, o Socrates,
rebus a te omnibus praeferrere saepe asseuerantem te audimus, cum

Seclio δ'.

γ ἀλλ' ἐν δημοτικῇ λέξει τε καὶ
διανοίᾳ [εἰθισμένοι;] Αὐτῶν δὲ τὸν
ἡγεμόνα πρῶτον ὧδέ πως] Haec
fatis Graeca non sunt, et a Mss.
nonnihil abeunt. Nam Reg.
habet εἰθισμένα δὲ αὐτῶν τὸν γε
ἡγεμόνα. Harleian. vero εἰθισμὸν
δὲ αὐτῶν τὸν τε ἡγεμόνα. Forſan
ἀλλ' ἐν [δημοτικῇ] λέξει τε καὶ δια-
νοίᾳ. [Εἰ θέλει;] δὲ, αὐτῶν τὸν γε
ἡγεμόνα [προσείπωμεν] ὧδέ πως.
Haec sane mens est Maximi,

sed eius ipsissima verba me
non adfirmo posuisse.

Ibid. καὶ διανοίᾳ εἰθισμένοι;
Αὐτῶν δὲ τὸν ἡγεμόνα etc.] Re-
gius, εἰθισμένα δὲ αὐτῶν γε τὸν
ἡγεμόνα. Harleianus, εἰθισμὸν δὲ
αὐτῶν τὸν τε ἡγεμόνα. Lego et
distinguo: ἐπὶ δὲ τῆς φιλοσόφου
τὴν γνώμην τρέψωμεν, τρεῖσι τῆς
ἐκ Λυκείου καὶ Ἀκαδημίας τῆς καλῆς,
(ἔ' γὰρ μυθολόγοι, ἔδ' αἰνιγματῶ-
δεις, ἔδδ' τερατεῖαν ἀσπαζόμενοι,
ἀλλ' ἐν δημοτικῇ λέξει καὶ διανοίᾳ
εἰθισμένοι)

νέες, ἄλλον ἄλλω διδασκάλῳ ὅς γε καὶ εἰς Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας παρακελεύη Καλλία τὸν υἱὸν πέμπειν^z, εἰς γυναικὸς ἄνδρα. Καὶ αὐτὸς τηλικῶτος ὢν παρ' ἐκείνην Φοιτᾶς, καὶ εἰδὲ αὕτη σοὶ ἀρκεῖ διδάσκαλος, ἀλλ' ἐρανίζεις παρὰ μὲν Διοτίμας τὰ ἐρωτικά, παρὰ δὲ Κόννη τὰ μουσικά, παρὰ δὲ Εὐήνη τὰ ποιητικά, παρὰ δὲ Ἰσχομάχῃ τὰ γεωργικά, παρὰ δὲ Θεοδώρῃ τὰ γεωμετρικά. Καὶ ταῦτα μὲν σε τὰ εἴτε αὐ εἰρωνεύματα, εἴτε καὶ ἀνδρίσματα ἐπαινῶ, ὅπως ἂν τις αὐτῶν ἀποδέχηται^a. Ἄλλ' ἐπειδὴν ἀκῶ σε πρὸς Φαίδρον διαλεγομένῃ, ἢ Χαρμίδην, ἢ Θεαίτητον, ἢ Ἀλκιβιάδην, ὑποπτεύω σε μὴ πάντα ἐπισήμη νέμειν, ἀλλ'

praesertim alios ex iuventute aliis delegas praeceptoribus; veluti cum suades Calliae, vt Milesiae Aspasiae filium suum tradat erudiendum, marem foeminae. Quin et tu tantus natu disciplinam eius frequentas; nec magistra ea tibi sufficit, sed a Diotima amatoriam, a Conno musicen, ab Eueno poëticen, ab Ischomacho agriculturam, a Theodoro discis geometriam. Et haec quidem, siue serio a te, siue dissimulandae, vt soles, scientiae dicantur, prout quis accipere ea velit, sane laudo. Contra vbi tua cum Phaedro, aut Charmide, aut Theaeteto, aut Alcibiade colloquia audio; non omnia iudicare possum

ειδισμένη,) ἐπ' αὐτῶν δὲ τὸν ἡγεμόνα πρῶτον, ὡδὲ πως; Ὅτι μὲν etc. Locum viderur deprauasse ignorantia phraseos ἐν δημοτικῇ (εἰσι) λέξει καὶ διανοίᾳ εἰδισμένη^a *versantur in populari modo loquendi, et usitato modo sentiendi*: id est, loquuntur et cogitant, quemadmodum caeteri homines: de qua plenius dixi ad XXI, 4. τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ. M.

z τὸν υἱὸν πέμπειν,] Philebum dicit. Vide Platonem in Philebo p. 65. F.

a ἐπαινῶ, ὅπως ἂν τις αὐτῶν ἀποδέχηται.] Verbum ἐπαινῶ transf-

MAX. TYR. P. II.

positum esse suspicor. multo clarius, vt mihi videtur, hoc modo scriptum fuisset: καὶ ταῦτα μὲν σε τὰ εἴτε αὐ εἰρωνεύματα, εἴτε καὶ ἀνδρίσματα, ἢ ὅπως ἂν τις αὐτῶν ἀποδέχηται, ἐπαινῶ. et haec quidem tua, siue ironica, siue seria, seu quocunque alio nomine accipienda sint, laudo. Caeterum vox ἀνδρίσματα rarior est. ἀνδρισμός occurrat apud Pollucem III, 24. 120. vbi coniungitur cum εὐρωσία et ἀνδρία. At Diff. XXIV, 5. loco simili, pro ἀνδρίσματα ponitur ἀνιγήματα. τί βέλτερον τῷ Σωκράτει ταῦτα τὰ κομψά,

P

ψά,

ἡγεῖσθαι τοῖς ἀνθρώποις πρεσβύτερον εἶναι διδάσκαλον τὴν φύσιν· καὶ τὸτο εἶναι, ὅπερ ἔτασσὶ Φαύλος ὑπεῖπας πρὸς ἐν τοῖς λόγοις, θεία μοῖρα δεδόσθαι^b μοι πρὸς Ἀλκιβιάδην ὁμιλίαν, καὶ πάλιν αὖ Φαῖδρον καλεῖς τὴν θείαν κεφαλὴν^c, καὶ περὶ Ἰσοκράτους πρὸς κατεμαντεύσω ἐν τοῖς λόγοις νέος ὄντος κομιδῆ^d. Τί ταυτὰ σοὶ ἐθέλει, ὦ Σώκρατες; εἰ βέλει, σὲ μὲν εἴω, τὸν δὲ ποιητὴν τῶν λόγων τετρανὶ τὸν ἐξ Ἀκαδημίας Φίλον μέτεμι· ὁ δὲ ἡμῖν δεομένοις μάλα ἀποκρινέσθω, εἰ καὶ θεία μοῖρα γένοιτ' ἂν ἀγαθοὶ ἄνδρες. Αὐτὸ τὸτο, ἄνδρες ἀγαθοὶ, ἔ ποιηταί, λέγω, ἵνα μὴ προσφέρῃς^e τὸν Ἡσίο-

te institutioni tribuere, sed antiquiorem esse hominibus magistrum ipsam naturam arbitratum esse: et hoc nimirum esse, quod alibi in sermonibus tuis satis obiter innuere videris, cum diuinitus mandatum tibi ais, vt cum Alcibiade verferis; et alibi Phaedrum vocas diuinum caput, et alibi de Isocrate quamuis adolescente admodum vaticinaris. Quid tibi ista volunt, o pater Socrates? Quod si vis, a te quidem abeo, atque ad ipsum, qui haec tibi tribuit, auctorem illum ex Academia amicum transibo tuum; hunc, vt nobis de hac quaestione, an nimirum viri diuinitus fiant boni, sententiam suam exponat, vehementer rogabo. Boni, inquam, viri, non aliud; nec enim poetae dico,

ψα, εἴτε αἰνίγματα, εἴτε εἰρωνεύματα, ἀποκρινάσθω etc. M.

^b θεία μοῖρα δεδόσθαι] Respicit ad Platonis Alcibiadem I. p. 25. A.

^c τὴν θείαν κεφαλὴν.] Sic loquitur apud Platonem in Phaedro p. 339. G.

^d ἐν τοῖς λόγοις [νεῦ ὄντος] κομιδῆ.] Vulgo ἐν τοῖς λόγοις [νεύοντος] κομιδῆ. Scaliger reponendum putabat ἐς τὰς λόγους νεύοντες κομιδῆ. Stephanus autem voluit, πρὸς τὰς λόγους νεύοντος κομιδῆ. At scopum tetigit Leopardus, qui legendum coniecit

Emend. XVII. 18. ἐν τοῖς λόγοις [νέος ὄντος] κομιδῆ, nec aliter emendauit in Harleian. manus secunda. Vide Platonem in Phaedro p. 358. B.

^e ἵνα μὴ [προσφέρῃς] Vulgo προσφέρῃς. Nos auctoritati codicis vtriusque paruimus.

Ibid. ἵνα μὴ προσφέρῃς τὸν Ἡσίοδον.] Mss. προσφέρῃς. an rectius, dubito. προσφέρω (vel προσφέρωμαι) τί σοι, est, profero aliquid tibi: προσφέρω (vel προσφέρωμαι) τί σοι, profero aliquid contra te, πρὸς σε. sic XXIX. 2. δυσχερένας ἂν τῷ λόγῳ προσφερομένῳ

δον· ἔδὲ μάντις, ἵνα μὴ τὸν Μελησαγόραν λέγῃς·
 ἔδὲ καθάρται, ἵνα μὴ διηγῆσθαι Ἐπιμενίδην· ἀλλ' ἀφε-
 λῶν ἐκάστῃ τὸ τῆς τέχνης ὄνομα, τὴν ἀρετὴν προσθεῖς, ἣν
 ἄνθρωποι ἄγαθοὶ τὰ ἀνθρώπων ἔργα, οἶκόν τε οἰκονο-
 μεῖν δεξιῶς, καὶ ἐν πόλει πολιτεύεσθαι καλῶς. Περὶ
 ταύτης Φᾶθι^β, εἰ γένοιτ' ἂν τινὶ ἄνευ τέχνης θεόσδοτος.
 Ἡ καὶ σε κατὰ χώραν εἰάσω· ἀποκρινεῖται δὲ ὁ λόγος
 αὐτὸς αὐτῷ, ὡς ἀνὴρ ἀνδρῶν, ἀπαυθαδιζόμενος ᾧδέ
 πως;

ne Hesiodum proferas; nec vates, ne Melesagoram dicas; nec
 expiatores, ne Epimenidem mihi narres: sed pro artis, qua
 singuli excellunt, nomine virtutem illis adde, qua homines in
 opere suo praestantissimi euadunt; ut recte familiae praesint,
 honeste in republica versentur. Haec, inquam, scire velim,
 vtrum sine arte cuiquam diuinitus contingat. An et te relin-
 quam; meliusque ipsa sibi respondebit ratio, tanquam vir viro,
 libere et audacter? Hoc nimirum modo:

5. Quid

μένω σοὶ μάρτυρα φιλοπόλεμον, con-
 tra te producenti testem etc. ubi sine causa Cl. Editor scri-
 bit προφεραμένω. Diff. XXIII, 3.
 αἰτίαν προσφέρων τῷ παραιτημένῳ
 λατρικῆν, crimen obiiiciens illi, qui
 medicinam reiicit. XL, 1. ἐπεὶ δὲ
 τὸ κάλλος μοι προσφέρεις. et sect.
 2. ἵνα μὴ τὸν Ὅμηρον αὐθὶς σοὶ
 προσφέρω. in quibus locis ambo-
 bus sensus postulat oppositio-
 nem, et de Argumentis Aduer-
 sarii agitur: quoniam autem
 exemplo Pulchritudinis contra
 me ueris: et, ne Homerum rur-
 sus contra te aduocem. vnde
 scribendum forte, μοι προσφέρεις,
 et σοὶ προσφέρω. Nimirum προ-
 φέρω et προσφέρω in Mss. iisdem
 literis exarantur, προσφέρω, adeo,
 ut non mirum, si hac in re fre-
 quenter erretur. M.

f ἣν ἄνθρωποι] Scaliger et
 Heinsius legunt [καθ'] ἣν ἄνθρω-
 ποι. Sed melius reposueris ἣ
 ἄνθρωποι etc.

Ibid. ἣν ἄνθρωποι ἄγαθοὶ] Scri-
 bo, ἣ ἄνθρωποι, qua, vel quatenus
 boni viri fuerunt. Et ita Dau-
 sius. M.

g πολιτεύεσθαι καλῶς. Περὶ ταύ-
 της Φᾶθι,] Haec pessime distin-
 guuntur. ita oportuit: ἀλλ' ἀφε-
 λῶν ἐκάστῃ τὸ τῆς τέχνης ὄνομα, τὴν
 ἀρετὴν προσθεῖς, ἣ ἄνθρωποι ἄγα-
 θοὶ τὰ ἀνθρώπων ἔργα, (οἶκόν τε
 οἰκονομεῖν δεξιῶς, καὶ ἐν πόλει πο-
 λιτεύεσθαι καλῶς) περὶ ταύτης Φᾶθι,
 etc. Parenthesis ista non est
 necessaria: sed eam adposui,
 ut connexionem facilius per-
 spicias. M.

έ. Ὡσθέντιε, τί ταῦτα ἐρεῖς^h, ὅς ἡγῆ τὸ καλλιφεῦον τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν παρὰ μὲν ἀνθρώπων τέχνης τάχιστα ἤξειν, ἐκ δὲ θείας ἀρετῆςⁱ ἀπορώτατα; Καίτοι μαντικὴν, καὶ τελεσιτικὴν, καὶ ποιητικὴν, καὶ καθάρσεις, καὶ χρησμοδίας, ξυλλήβδην ἅπαντα, ἐκ ἀνείποις ἀντάξια εἶναι τῆς ἀρετῆς· εἶτα ἐκεῖνα μὲν ἡγῆ θεία τινὶ ἐπιπνοίᾳ ψυχαῖς ἀνθρωπίναις ἀνακρίνασθαι, τὸ δὲ τέτων σπανιώτερον, τὴν ἀρετὴν, ἔργον εἶναι τέχνης θνητῆς. Ἡ πολλῶν ἄξιον νομίζεις τὸ θεῖον, πρὸς μὲν τὰ φαῦλα καλῶς καὶ ἀφθόνως παρεσκευασμένον, πρὸς δὲ τὰ κρείττω ἀπορον. Οὐπω λέγω, ὡς εἶπερ ἐκεῖνων

5. Quid haec quaeris, hominum miserime, qui sentire videris, id quod in humanis praecipuum est bonis, ab humana quidem arte facillime provenire, diuino vero munere difficillime? Et tamen omnia haec simul, artem diuinandi, mysticam scientiam, poetice, expiationes, oracula, non tanti esse, quantum fit sola virtus, ipse fateberis; cum nihilominus illa diuino afflatu insinuare sese humanis putes animis, quod vero his rarius est, virtutem dico, artis esse humanae. Praeclare, si diis placet, de deo iudicas, quem in parui momenti rebus munificum, in praestantissimis facis parcissimum. Vt omittam, si omnia illa perf-

Sectio 6.

h τί ταῦτα ἐρεῖς,] Heinsius reponit τί ταῦτα ἐρωτᾷς, quo satis ostendit, doctissimos viros ab ἀπροσεξία non esse liberos; nam, quod volebat, exhibet codicum lectio. Hesychius: Ἐρεῖ, λέγει, ἐρωτᾷ. Ἐρέω, λέξω, ἀπαγγελῶ, σημαίνω, ἐπερωτῶ. Ἐρέων, μαντευσόμενος, ἐρωτήσων, ζητήσων. Etymologus in Ἐρέω: Ἰσέον, ὅτι πάντοτε ὁ ποιητὴς τὸ ἐρέω προφέρει, καὶ σημαίνει τρία· τὸ λέγω, ὡς τὸ Ἄλλο δὲ τοι [ἐρέω.] καὶ τὸ ἐρωτῶ, ὡς τὸ Πάντων Ἀργείων [ἐρέων] γενεὴν τε τόκον τε etc. Suidas: Ἐρεῖομεν, ἐρωτήσομεν, quod ex

scholiasta ad Iliad. A. 62. desumptum.

Ibid. Ὡσθέντιε, τί ταῦτα ἐρεῖς,] Legē, τί ταῦτα ληρεῖς, cur haec effutis. Iulianus Epist. p. 155. καὶ τί τοιαῦτα ἐγὼ ληρῶ μακρότερον; Lucianus Hermet. p. 567. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτόν, τί ταῦτα ληροί, καταγελάσας αὐτῆς, etc. Bis terue occurrit apud Aristoph. in Nub. τί ληρεῖς; et in Ran. 953. ἐπειδὴ ταῦτα ληρῶσεις. Deinde, post τέχνης θνητῆς pone notam Interrogationis M. i ἐκ δὲ θείας ἀρετῆς] Ἀρετῆν, vt videtur, εὐεργεσίαν vel φιλιαν denotat; quam potestatem huic voci

ἕκαστον τελεσιουργεῖται^κ, ἀνάγκη καὶ τὸ κρεῖττον. Οὐ γὰρ ὡσπερ ὁ χαλκευτικός ἐκ ἀν τέκτονα ἐκδιδάξαι, ἔδὲ ὡσπερ ὁ γεωργὸς κυβερνητικῆς ἀπειρος, καὶ ὁ κυβερνήτης ἰατρικῆς, ἄλλος ἄλλης, ὁ μὲν ἔμπειρος τέχνης¹, ὁ δὲ ἀπειρος τῆς αὐτῆς, ἔτω καὶ ὁ θεὸς ἐν περιγραφῇ μένει τέχνης μιᾶς· ἀλλ' εἴπερ τι παρ' ἐκείνῃ ἔλθῃ, πρὸς μὲν ἀνθρωπίνης ψυχῆς δύναμιν τέχνης ἀν εἶη μέτρον, πρὸς δὲ θείας ἐπισημῆς παρασκευὴν μόριον τῷ ὅλῳ. Ὅρα δὴ, μὴ σοι θεός, εἰ τὰ τοιαῦτα δύναται κληροχεῖν καὶ νέμειν, πολὺ τῶν πρότερον ἀρετὴν νέμειν καὶ δύναται καὶ ἐθέλοι.

ς'. Οὕτως δὲ αὐτὸ σκέψαι. Τὸ θεῖον πάντως πη τίθεσθαι τελεώτατον καὶ αὐταρκέστατον καὶ ἰσχυρότατον ὡς, εἴ τι ἀφέλῃς, λυμανεῖς τῷ ὅλῳ. Εἰ γὰρ μὴ τέλεον, ἐκ αὐταρκῆς· εἰ δὲ ἐκ αὐταρκῆς, ἔπω τέλεον· εἰ δὲ μὴ

perficiantur a deo, necesse esse, vt et ea, quae sunt meliora. Nec enim quemadmodum ferrariae magister artis lignarium non efficit, et nec quemadmodum gubernandi agricola, gubernator medicinae ignarus est, aliusque aliam artem aut tenet, aut ignorat; ita vna arte circumscribitur deus: sed si quid ab illo veniat, animi nostri respectu ars est perfecta; si cum diuina conferatur scientia, pars est totius. Vide autem, ne deus tibi, si in potestate ita habet et distribuit, multo prius virtutem dare et possit et velit.

6. Id autem vide hoc modo: Numen diuinum non dubito quin perfectum, sibi sufficiens, potentissimum statuas; vt, si partem demas aliquam, necesse sit, vt corruat totum. Si enim perfectum non est, nec sibi sufficiens erit; si non sufficiens sibi,

voci Thucydides passim tribuit. Vide scholiasten ad lib. II. p. 124, 125, 132.

κ ἐκείνων ἕκαστον τελεσιουργεῖται,] Vulgo ἐκεῖνο ἕκαστον. Harl. ἐκεῖνον ἕκαστον. At Reg. ἐκείνων, quod admisimus.

Ibid. εἴπερ ἐκεῖνο ἕκαστον τελεσιουργεῖται,] Harleian. ἐκεῖνον. Reg.

ἐκείνων, quod adripuit Cl. Editor. Nihilominus verum est ἐκεῖνω, sc. τῷ θεῷ. si singula ab illo perficiantur: quemadmodum sensus postulat. M.

1 ἔμπειρος [τέχνης] Vulgo ἔμπειρος γῆς, et ita quidem Reg. et Harl. Stephani vero coniectura mihi simul ac Heinsio se proba-

αὐταρκες, μήτε τέλειον ^m, πῶς ἰσχυρόν; Αὐταρκες δὲ ὄν καὶ τέλειον καὶ ἰσχυρόν, κατὰ μὲν τὴν τελειότητα τὰ ἀγαθὰ βέλεται, κατὰ δὲ τὴν αὐτάρκειαν ἔχει, κατὰ δὲ τὴν ἰσχύϊν δύναται βελλόμενος δὲ δὴ καὶ ἔχων καὶ δυνάμενος, κατὰ τί μὴ δῶ; Ὁ μὲν γὰρ ἔχων, ἔδιδως, ἔβέλεται ὁ δὲ βελλόμενος, ἔκ ἔχων, ἔδύναται ὁ δὲ ἔχων, καὶ βελλόμενος, πῶς ἔδύναται; Οὐκὲν εἴπερ ἔχει τὰ ἀγαθὰ, τὰ τελειώτατα ἔχει τελειώτατον δὲ ἡ ἀρετὴ δίδωσι τοίνυν, ὃ ἔχει. Ὡστε ἔδεός, μὴ ἄλλο τι ἀγαθόν ⁿ εἰς ἀνθρώπου ἔλθῃ, μὴ παρὰ θεῶ ὀρηθηέν ἄλλὰ μὴν ἔδέν ἐσιν ἄλλο ἀνθρώποις ἀγαθόν, ὃ μὴ παρὰ θεῶν ἔρχεται. Τίν ἔν τρόπον ἀρετὴ παρὰ θεῶ ἔρχεται; Πέ-

nec perfectum: quod si nec sufficiens sibi, nec perfectum; quomodo potens? Si autem et sufficiens sibi, et perfectum est, et potens; qua perfectum est, vult bonum, qua sufficiens sibi, habet bonum, qua potens, praestare potest bonum: si autem et velit, et habeat, et possit; quidni daret? Qui enim habet, nec dat; non vult: qui vult, nec habet; non potest: qui vero et habet, et vult; cur non possit? Siquidem ergo bona habet, perfecta habet; perfectissimum autem est virtus; dat ergo, quod habet. Ut non sit existimandum, aliud, quam quod ab eo proficiscitur, bonum hominibus contingere; cum reuera nullum sit bonum, quod non ab eo originem suam trahat. At quomodo, dicet aliquis, virtus a deo proficiscitur? Humanum omne

genus probavit, et eam manifesto flagitat sententia.

Seçtio 5.

m εἰ δὲ [μὴ] αὐταρκες, μήτε τέλειον,] Vulgo εἰ δὲ αὐταρκες. Sed ita praetermittitur vox orationi necessaria, quam dedere Reg. et Harleian.

Ibid. εἰ δὲ μὴ αὐταρκες, μηδὲ τέλειον,] Μὴ ex Codicibus addit *Dauisius*. pro μηδὲ edidit μήτε, sine vlla mentione. Forte fuerit, εἰ δὲ μήτε αὐταρκες, μήτε τέλειον. vt apud *Sext. Empiricum*

Pyrroh. Hypot. III, I. εἰ δὲ ἔτε βέλεται, ἔτε δύναται, καὶ βέλειος ἐστὶ καὶ ἀσθενής. M.

n μὴ [ἄλλο τι] ἀγαθόν εἰς ἀνθρώπου ἔλθῃ] Si modo sana sit haec lectio, noster in sequentibus ταυτολογεῖ. Hoc, vt clarius pateat, apponam *Paccii* versionem, quae se sic habet: *Quam obrem timendum minime est, ne quid ex genere bonorum aliunde, quam a Deo ad homines permanet. Sed nec aliquid apud homines habetur bonum, quod non*

Φυκε τὸ ἀνθρώπινον πᾶν ἐξαρχῆς δίχα, τὸ μὲν εἰς ἀρε-
τῆς ἐπιτηδειότητα, τὸ δὲ εἰς μοχθηρίας ὧν ἡ μὲν μο-
χθηρία ἐνδεῆς τῷ κολάζοντος, ἡ δὲ ἀρετὴ τῷ σώζοντος.
Μοχθηρὰ μὲν γὰρ Φύσις τυχεῖσα ἐπιστάτη χρηστῶ, νόμος
καὶ ἔθος ὁ, τὸ ἄλυπον τῷ πλησίον περιεβάλετο P, καὶ
πλεονεκτεῖ ἔκ ἐν μοίρα ἀγαθῶν, ἀλλ' ἐν ἐλαττώσει βλά-
βης· αἱ δὲ ἀρεταὶ ψυχῆς Φύσεις ἀμφισβητήσιμοι, ἐν
μεθορία ἢ τῆς ἀκρας ἀρετῆς πρὸς τὴν ἐσχάτην μοχθη-
ρίαν καθωρμισμένα, δέονται ξυναγωνιστῶ θεῶ καὶ ξυλ-
λήπτορος τῆς ἐπὶ θάτερα τὰ κρείττω ῥοπῆς καὶ χειρα-

genus duplicem ab initio fortitur naturam; aut enim virtuti,
aut improbitati, magis idoneum nascitur; harum altera reprimi,
altera gaudet conferuari. Naturae enim improbae probus
si contingat rector, qualis lex aut consuetudo est, semper vici-
nam partem mali efficit immunem; beatusque est hactenus,
non ut in bono excellat, sed ut minus habeat mali: at vero,
quae naturam meliorem sortitae sunt animae, in medio virtutis
summae summaeque improbitatis constitutae, auxilio subsidio-
que dei opus habent, qui ad alteram illam meliorem partem
ducat

non proueniat ex Diis. Si reponas hoc in loco μὴ [τῷτο τὸ] ἀγαθόν (virtutem significat), orationem turpissima macula liberabis.

Ibid. μὴ ἄλλο τι ἀγαθόν] Pro ἄλλο τι conicit *Dauisius* τῷτο τὸ ἀγαθόν, quod, inquit, virtutem significat, de qua in praecedentibus agebatur. Forte: ὡς εἰ θεός, μὴ ἄλλο, ἢ ἀγαθόν, εἰς ἀνθρώπων ἐλθῶ, παρὰ θεῶν ὀρμηθέν. Turbat tamen vox ἄλλο in proxime sequentibus. M.

ο νόμος καὶ ἔθος] Scribe, ἢ ἔθος. si enim retineatur καὶ, debet esse ἐπιστάτων χρηστῶν. M.

P τὸ ἄλυπον τῷ πλησίον περιεβάλετο] Potius videretur περι-

βάλλεται, ut πλεονεκτεῖ. vel saltem περιέβαλε, induit, acquirit. Sententiam ita verte: *improba enim natura, rectorem bonum nata, Legem, vel Consuetudinem, hoc acquirit, ut viciniam non laedat; et eatenus proficit, non ut Boni aliquid faciat, sed ut minus Mali.* Acute et vere. Mox distingue: ἐπὶ θάτερα, τὰ κρείττω, ῥοπῆς etc. M.

q ἐν μεθορία] Vulgo ἐν μεθορία. Sed Reg. et Harleian. ἐν μεθορία, quod rectum. Noster infra Diff. XL. 6. Ἄλλ' ἐν [μεθορία] καὶ καὶ μέση. Sic vterque codex. Thucydides lib. II. p. 117. C. Ἡ δὲ Θυρεάτις γῆ, [μεθορία] τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς θῆν etc. Iterum

γωγίας. Ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ αἰσχροῦ ὄλισθος αὐτοφύκτος ἀσθενείας ἔργον, ἢ καὶ τὰς ἐπιεικέεις ψυχὰς κολακεύουσα διὰ ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμημάτων εἰς τὰς αὐτὰς ὁδὸς ταῖς μοχθηραῖς^ς συγκαθέλκει.

ζ'. Ἀκρόση γέν τῷ Διὸς αὐτῷ λέγοντος·

Ω πόποι, οἷον^ς δὴ νῦ θεὸς βροτοὶ αἰτιόωνται·

Ἐξ ἡμῶν γὰρ φασὶ κακ' ἔμμενα, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ

Σφῆσι ἀτασθαλίῃσι ὑπὲρ μόνον ἄλγος ἔχουσιν.

Περὶ δὲ τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων ἐκ ἀκρόση τοῖστον εἶδεν λέγοντος, εἶδὲ ἀποθεμένον τὴν αἰτίαν, εἶδὲ ἀποτιθεμένον τὴν φροντίδα^ς, ἀλλ' αὐτὸ τῆναντίον·

ducat eas ac impellat. Nam ut facile in deteriorem labantur semitam, ab innata sibi infirmitate habent, quae probis quoque animabus voluptatum cupidinumque adblanditur illecebris, secumque in eisdem flagitiorum vias abripit.

7. Et hoc est, cur illud ex Ioue audias:

Eheu, quam falsis accusant numina dictis!

Adscribunt superis homines mala, cum tamen ipsi

Criminibus propriis sibi talia damna creant.

De bonis vero nihil tale ex ipso audies hominibus, nunquam probitatis illorum causam esse se negat, nunquam eam aliis adscribit; sed omnino contra:

Ab

rum lib. IV. pag. 288. C. Ἡ ἐπι μὲν τῆς Κυνετίας γῆς καλεμένης, [μεθορία] δὲ τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς. Huc respexit Stephanus in *Θυρέζ*, non ad illum locum, qui legitur lib. V. p. 373. A. ut perperam statuit Holstenius. Ei tamen in hoc errore praeviit Salmasius Exerc. Plin. p. 139. cuius auctoritate fretus Berkelius, Stephanum partem emendavit, partem corripit. De re ipsa vide Dissert. XXX. 3.

ἢ εἰς τὰς αὐτὰς ὁδὸς [ταῖς μοχθηραῖς] συγκαθέλκει.] Paccius

vertit: ad easdem flagitiorum semitas trahit; adeo ut legendum censuerit τῆς μοχθηρίας, quod probat Heinsius. Mihi rescribendum videtur: εἰς τὰς [αὐτῆς] ὁδὸς [τὰς μοχθηραῖς] συγκαθέλκει.

Ibid. εἰς τὰς αὐτὰς ὁδὸς ταῖς μοχθηραῖς] Clare legendum, ταῖς μοχθηραῖς, sc. ψυχαῖς, cui opponitur τὰς ἐπιεικέεις ψυχὰς. Festinanter egit hoc loco Cl. Editor. M.

Sectio ζ'.

ς Ω πόποι, οἷον] Odyss. A. 32.

τ εἶδὲ [ἀποτιθεμένον] τὴν φροντίδα,] Vulgo εἶδὲ [ἀνατιθεμένον] αὐτὴν,

Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἢ ἐγὼ θεῖοιο λαβοίμην,
 Οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη, καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι, Φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη;
 Τίς ἔν ἑκ ἂν εἴποι * τὸν Ὀδυσσεά ἀγαθὸν εἶναι θεῖα
 μοῖρα, ἧ μέμνηται μὲν ὁ Ζεὺς, κήδεταί δὲ ἡ Ἀθηναῖα,
 ἠγεῖται δὲ ὁ Ἑρμῆς, ἔραται δὲ Καλυψώ γ, σώζει δὲ ἡ
 Λευκοθέα; Εἰ δὲ ἀγαθὸς ἦν, ὥσπερ ἦν, διότι

Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ζ ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω,
 καὶ

Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὄν κατὰ
 θυμόν·

πῶς ἔ θεῖα μοῖρα αὐτῷ συνηέχθη τὰ γυμνάσια, ἀφ'
 ὧν ἀγαθὸς καὶ ἦν καὶ ἔδοξε; περιήσαντος αὐτῷ τῆ

*Ast ego diuini non obliuiscar Vlyffis,
 Namque olli praesens animus, victorque pericli,
 Qua fors dura vocat, quem Pallas diligit ipsa.*

Quis ergo Vlyffem diuinitus bonum virum esse neget, cuius
 Iupiter meminit, quem Minerua diligit, Mercurius ducit, amat
 Calypso, seruat Leucothoe? Quod si bonus fuit, sicut reuera
 fuit, quia

*Multorum mores hominum lustrauit et vrbes,
 Inque mari multos tulit alta mente dolores;*

quis deum neget haec ipsa ei obiecisse exercitia, quibus et vir
 bonus dici meruit, et re ipsa fuit? Haec est causa, quare illi ad-
 versarios

αὐτήν, ac id exprefferunt in-
 terpretes. At vterque codex
 ἔδε [ἀποτιθεμένως] τὴν φροντίδα,
 quod Heinsius etiam ex Regio
 probauit. Verte: nec illorum
 curam deponit.

η Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος] Pri-
 mus quidem versus occurrit
 Odyss. A'. 65. et Ioui tribuitur.
 At hi tres coniunctim leguntur
 Iliad. κ'. 243. seqq. eosque lo-
 quitur Diomedes. Itaque Ma-
 ximum, quod etiam Stephanus

obseruauit, sefellit memoria.
 * τίς [ἔν] ἑκ ἂν εἴποι] Vulgo
 τίς ἑκ ἂν εἴποι. Nos monitu co-
 dicis Harleiani vocem secun-
 dam restituimus.

γ ἔραται δὲ Καλυψώ] Inlere
 articulum, ἡ Καλυψώ, vt ὁ Ζεὺς,
 ἡ Ἀθηναῖα, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Λευκοθέα. M.

ζ Πολλῶν [ὄ] ἀνθρώπων] Vul-
 go Πολλῶν ἀνθρώπων. At Reg. sic
 habet, vt legitur apud Homerum
 Odyss. A'. 3.

δαιμονίαις ἀνταγωνιστάς πολλὰς· τῶν μὲν βαρβάρων τὸ
 Τρωϊκόν, τῶν δὲ Ἑλληνικῶν τὰς ἀρίστους Παλαμῆδην καὶ
 Αἴαντα, τῶν δὲ οἴκοι τὰς ἰσχυροτάτας καὶ ἀκολαστοτά-
 τας, Κυκλώπων τὸν ἀγριώτατον ^a, Θρακῶν τὰς ἀξενω-
 τάτας, Φαρμακίδων τὴν δευσιτάτην, Θηριῶν τὴν πολυκε-
 φαλωτάτην, θάλατταν πολλὴν, χειμῶνα χαλεπὸν ^b, συ-
 νεχῆ ναυάγια· προσαναγκάσας ἀλάσθαι καὶ πλωχεύειν,
 ῥάκη ἀμπισχόμενον, καὶ μετὰ ταῦτα αἰτῆντα ἀκόλως, πα-
 λαίοντα, λακτιζόμενον, παροινόμενον. Ὡν ἕκαστον αὐτῷ
 διὰ Φιλίαν θεὸς προὔβαλεν· ἔχ' ὁ Ποσειδῶν, ὀργιζόμενος,
 ὅτι οἱ Φίλον υἱὸν ^c ἐξαλάσσειν·
 ἔδ' ὁ Ἥλιος μηνιῶν τῶν βοῶν. Μὴ τοσαύτη μῆτε Ποσει-
 δῶνα ἔχοι Φιλία πρὸς ἀνθρώπου ἀγρίου, καὶ παῖδα ἀξέ-
 νον, μῆτε τὸν Ἥλιον πλωχεία καὶ Φειδῶ βοῶν ^d. ἀλλὰ

versarios obiecerit tam multos; inter barbaros, Troianos; inter
 Graecos, duces primarios, Palamedem cum Aiace; domi petu-
 lantes, robustosque iuvenes; Cyclopum ferissimum, Thracum
 inhospitales maxime, veneficarum primam, belluam plurimis
 capitibus metuendam: ut omittam mare perpetuum, tempesta-
 tes asperas, crebra naufragia; quod errare, quod mendicare,
 panesque frustra petere pannosum coegerit; luctari, calcibus
 caedi, in vino contumelias mille pati. Quae omnia beneuo-
 lentiae ergo obiecit illi deus; non iratus Neptunus,

abstulerat cari quod lumina nati;

non Sol bouum suorum causa offensus. Absit, ut vel Neptunus
 ferum barbarumque tanti fecerit filium; aut Soli fuerit vel
 tam abiecta bouum cura, vel penuria: solius haec man-
 data

^a Κυκλώπων τὸν ἀγριώτατον] *Suppleo, τῶν δὲ ἔξω, Κυκλώπων τὸν ἀγριώτατον. Vide praecedentia Opposita, τῶν βαρβάρων, et τῶ Ἑλληνικῶν τῶν οἴκοι, et, τῶν ἔξω. Aristides Panath. p. 161. κατεσήσαντο μὲν τὰ οἴκοι, ἐκράτησαν καὶ (f. δὲ) τὰς ἔξω. M.*

^b χειμῶνα χαλεπὸν,] *Scribe, χειμῶνας χαλεπὸς. sequitur enim,*

συνεχῆ ναυάγια, quae certe postulant plures tempestates. M.

^c ὅτι οἱ φίλον υἱὸν] *Polyphemum dicit. Vide Odyss. Δ. 102.*

^d πλωχεία καὶ [φειδῶ] βοῶν] *Vulgo πλωχεία καὶ [φειδοῖ] βοῶν. Sed Reg. et Harlei. ut edidimus. Heinsius tamen hanc emendationem suo potius ingenio, quam codicibus, adscribere voluit.*

e ἐπισή.

γὰρ τῷ Διὸς ταῦτα ἦν τὰ προσάγματα. Ἡ γὰρ ἔχ
 ἔτος ἐστίν, ὃ καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν αὐτῷ παῖδα μὴ εἶσας
 ἀργὸν καὶ τρυφῶντα, ἀλλὰ ἐξεγκύσας τῶν ἡδονῶν καὶ
 εἰς μὲν ἐκεῖνας τὸν Εὐρυσθέα ἐμβαλὼν, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ
 ἐπισήσας κάπρους καὶ λέοντας, καὶ δυνάσας, καὶ τυ-
 ράνους, καὶ λησᾶς, καὶ ὁδὸς μακρᾶς, καὶ γῆν ἔρημον,
 καὶ ποταμὸς ἀπόρτος; Ἡ νύκτα μὲν ἡδύνατο ποιῆσαι
 ὁ Ζεὺς τριπλῆν ἐκ μιᾶς, ὃν δὲ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἐποιή-
 σατο, τῶνδε τῷ βίβ πόνων ἐκ ἡδύνατο ἐξελεσθαι; Ἄλλ'
 ἐκ ἠθέλεν ἔ γὰρ θεῖμι Διὶ βέλεσθαι ἄλλο τι, ἢ τὸ
 κάλλιπον. Οὕτως ἔν καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀγαθὸς, καὶ Διό-
 νυσος, καὶ Ὀδυσσεύς. Καὶ ἵνα μὴ πόρρω ἔ σε ἀπάγω
 τῶν ἐν ποσὶ, τὸν Σωκράτην αὐτὸν οἶμι γενέσθαι τέχνη
 ἀγαθὸν, ἀλλ' ἔ θεῖα μοῖρα; Ἡ κατὰ μὲν τὴν τέχνην ἔ
 ἐγένετο ἂν λιθοξόος, παῖς παρὰ πατρὸς ἢ λαβὼν τὸν
 κληρὸν κατὰ δὲ τὴν τῷ θεῷ χειροτονίαν, τὴν μὲν τέχνην
 διώσατο, τὴν δὲ ἀρετὴν ἐλάμβανε.

data erant Iouis. Nonne enim is quoque est, qui filium suum
 Herculem, ne in otio luctuque torpesceret, e mediis eduxit
 voluptatibus, quas Eurystheo permittere maluit; Herculi con-
 tra apros, leones, principes, tyrannos, latrones, vias longissimas,
 desertas terras, inuios denique obiecit fluuios? Nisi forte arbi-
 treris, Iouem vna e nocte tres efficere potuisse; quem vero ea
 nocte genuit, vitae laboribus praestare immunem haud potuisse?
 Atqui noluit; nec enim fas est aliud velle Ioui, quam quod est
 honestum. Sic ergo et Hercules, et Bacchus, et Vlysses boni
 sunt. Sed ne longius a via te abducam, ipsumne Socratem arte
 potius bonum euasisse putas, quam diuinitus? Arrem eius si respi-
 cis, lapicidae fuit filius, nec aliam ei haereditariam reliquit pater;
 at diuino electus suffragio arti renunciauit, virtutem amplexus est.

DISSERT.

e ἐπισήσας κάπρους καὶ λέοντας,] *f* [καὶ] ἵνα μὴ πόρρω] Vulgo
 Forte, περιήσας. vt paullo ante,
 περιήσαντος αὐτῷ τῷ δαιμονίῳ ἀν-
 αγωνιστῆς πολλῆς. Hinc περιήσεις
 pro difficultates. M.

f [καὶ] ἵνα μὴ πόρρω] Vulgo
 primam voculam negligunt, eam

vero adserunt Reg. et Harleian.

g κατὰ [μὲν] τὴν τέχνην] Vul-
 go κατὰ τὴν τέχνην, praetermissio
 vocabulo, quod exhibet vter-
 que codex.

h ἐγένετο ἂν [λιθοξόος,] παῖς
 παρὰ πατρὸς] Vulgo [λιθοξόος]
 παῖς,

Λ Ο Γ Ο Σ Λ Θ'.

Εἰ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῆ μείζον. Ἐν ᾧ ὅτι ἐκ ἔστιν^α.

Οὐδὲ τῆ Ὀμήρου ἐγώ γε ἀποδέχομαι, τῷ Λυκίῳ Γλαύκῳ μεμφομένῃ^β, ἀμείβοντι ὅπλα χρυσᾶ πρὸς τὰ τῆ Διομήδους χαλκᾶ ὄντα, καὶ ἐνεαβοίων ἑκατόμβοια ἀλλαττομένῳ. Χρηματιστῆς γὰρ ἂν τῆτό γε αἰτιάσαιτο ἐν δίκῃ,

Ἄρχος ναυτῶν^γ, οἳ τε πρηκτῆρες ἔασι,
Φόρτι τε μνήμων, κερδέων τε ἀρπαλέων^δ. μή τι γε

DISSERT. XXXIX. vulgo XXIII.

Bonum bono maius non esse.

Ego ne Homerum quidem audio, cum Glaucum illum Lycium accusat, quod aurea arma cum aereis Diomedis commutaverit; et quae centum aureorum erant, pro iis, quae novem tantum erant, donaverit. Mercatori hanc querelam relinquamus, qui hoc non immerito faciat;

Scilicet intenzus lucro, navisque magister,
qui mercibus praefectus sit et auaro quaestui: quae longe abesse

παῖς, παρὰ πατρός etc. Nos Mss. Regii fide nitimur. Dion Chrysostomus Orat. LV. p. 558. Ὁ δὲ Σακράτης ὅτι μὲν παῖς ἂν ἐμάνθανε [λιδοξός] τὴν τῆ πατρός τέχνην, ἀκηκόομεν. Ibi tamen vox λιδοξός ex glossmate videtur orta; quapropter eam delendam censeo. Vide Lucianum in Somnio p. 9. schol. ad Aristoph. Nub. v. 771. et Menagium ad Laërtii II. 19.

Ibid. ἐγένετο ἂν λιδοξός παῖς, παρὰ πατρός.] Correxeram ex coniectura: ἢ κατὰ μὲν τέχνην ἐγένετο ἂν λιδοξός, παῖς παρὰ πατρός λαβὼν τὸν κλῆρον. κατὰ δὲ τὴν τῆ θεῶ χειροτονίαν, etc. Mss. habent, ἢ κατὰ μὲν τὴν τέχνην, εἰ λιδοξός, Editum etiam video,

κατὰ δὲ τὴν τῆ θεῶ. sed oblitus est Cl. Editor monere, vnde istud δὲ habuerit. M.

DISSERT. XXXIX.

a Εἰ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῆ μείζον. Ἐν ᾧ ὅτι ἐκ ἔστιν.] Ita codices, vulgo ὅτι ἐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῆ μείζον.

Sectio ε.

b τῷ Λυκίῳ Γλαύκῳ μεμφομένῃ.] Vide Iliad. ζ'. 234. [seqq.

c Ἄρχος ναυτῶν,] Odyss. θ'. 162.

d Φόρτι τε μνήμων, κερδέων τε [ἀρπαλέων.] Vulgo ἀρπαλέος. At Homerus Odyss. θ'. 163.

Φόρτι τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδαίων,
Κερδέων δ' [ἀρπαλέων.]

Quin

ἀνὴρ ποιητικὸς, καὶ ἀξίων μαθητῆς εἶναι τῆς Καλλιόπης ἢ μηδὲν θέμις μῆτε ἐπαινεῖν τῶν αἰσχυρῶν, μῆτε ψέγειν τῶν καλῶν. Εἰκὸς δὲ πρὸς τὸν Γλαῦκον, εἶπερ ἦν Ἴππολόχῃ, τῷ Βελλεροφόντῃ, τῷ Σισύφῃ, τῷ Αἰόλῃ, ἀγαθῶν ἀπάντων, ἐντυχόντα ἀνδρὶ, ἐχθρῷ δοκῶντι κατὰ τὴν τῷ πολέμῳ τύχην ^e, Φίλῳ δὲ κατὰ τὴν τῶν πατέρων ξενίαν, ξυμβαλλόμενον Φιλίαν αὐτῆς, καὶ ἀνακαλέμενον τὴν προγενῆ οἰκειότητα, ξυμμετρέησασθαι τῷ καιρῷ καὶ μὴ τῇ ἀξίᾳ τῶν ὀπλῶν τὴν ἀνταλλαγὴν· μὴ λογισμὸς συντιθέντα χρυσῶν καὶ χαλκῶν, καθάπερ οἱ ἐκ Λήμνου οἰνίζόμενοι ^f,

Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδῆρῳ,

Ἄλλοι δὲ ῥινόϊς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι.

Μέχρι μὲν γὰρ τῆς χρείας τῆς ἐν ποσὶν ἔχει λογισμὸς

abesse a poeta debent, qui magistrum sibi Calliopen fuisse vult, quae neque turpia laudare, nec pulchra vituperare debet. Decuit sane Glaucum, siquidem patrem Hippolochum, avum Bellerophontem, proavum Sisyphum, abavum Aeolum, viros omnes praestantissimos, habuit, cum homini occurreret, qui in bello quidem hostis, amicus autem antiquo hospitalitatis iure esset, cumque eo de integro foedus inire, veteremque illam maiorum suorum reuocare familiaritatem vellet, occasione, non pretio, permutationem aestimare armorum; neque aurum et aes anxie inter se componere, ut illi, qui ex Lemno vinum sibi comparant,

Quorum pars illud ferro mercatur, et aere,

Tergoribus pars taurinis, ipsisque iuencis.

Intra usum enim quotidianum consistit compensatio, maiusque

Quin et vterque codex ἀρπαλέων exhibet.

^e κατὰ τὴν [τῷ] πολέμῳ τύχην,] Sic Reg. et Harl. vulgo deest vox media.

^f καθάπερ οἱ ἐκ [Λήμνου] οἰνίζόμενοι,] Vulgo ἐκ Ληνῶ. Sed optimam Dan. Heintii διόρθωσιν lubens recepi: nam Maximus sine

dubio respicit ad haec, quae leguntur Iliad. h. 467. seqq.

Νῆες δ' ἐκ [Λήμνοιο] παρέτασαν οἶνον ἀγρῶσι etc.

Ἐνθεν ἄρ' [οἰνίζοντο] κερηκομῶντες Ἀχαιοὶ etc.

Ἄλλοι μὲν χαλκῷ etc.

Vide Iustinianum Instit. lib. III. Tit. XXIV. §. 2.

ε κατὰ

ἡ ἀντίδοσις, καὶ τὸ πλεον πρὸς τῆλαττον τῶ ἀντιπασίῳ
 ἐν τοῖς ἀνομοίοις κατὰ τὴν τιμὴν ἐξετάζεται. Καὶ ἐγκα-
 καλυμμένους γῆν τις γνοίη, ὅτι καὶ τὸ τάλαντον τῶν δέ-
 κα μνῶν πολλαπλάσιον, καὶ ἡ δραχμὴ τῆ ὀβολῆ τι-
 μαλφετέρα καὶ ἐν κλήσει γῆς καὶ κατὰ τὸν Ἡρόδο-
 τον ^g οἱ μὲν γεωργοὶ ^h ὀργυιαῖς διαμετρῶνται τὴν γῆν,
 οἱ δὲ τῶν ἀμφιλαφέτεροι σαδίοις, οἱ δὲ τῶν πολὺ
 γεωργικώτεροι ⁱ σχοινοῖς ^k, καθάπερ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ
 ἐν κλήσει θρεμμάτων πολυκτεανώτερος τῆ Πολυφήμου
 ἦν ὁ Δάρδανος,

iusque minori in iis, quae pretio differunt, opponitur. Nemo enim est, qui non vel obductis oculis scire possit, talentum multo plus valere, quam minas decem, sicut pretio suo obolum excedit drachma; et qui terram possident agricolae, secundum Herodotum eam passibus metiuntur, qui vero his laxius incolunt, funibus agunt, quemadmodum Aegyptii; et in possessione pecudum opulentior Polyphemo est Dardanus,

^g κατὰ τὸν Ἡρόδοτον,] Vulgo Περὶ οὐκίον. Codex Regius Περὶ οὐκίον. Sed Heinsius verissime legit Ἡρόδοτον. Nam locus, ad quem respicit noster, exstat lib. II. cap. VI.

^h οἱ μὲν γεωργοὶ] Apud Herodotum γεωπεινοῖαι dicuntur. γεωπεινοῖαι vero, prout ex Horo tradit Etymologus, παρὰ Ἡρόδοτον οἱ ὀλίγην γῆν ἔχοντες. Hefychius: γεωπεινοῖαι, οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορῆμοι. Sic etiam Suidas. Noster γεωπεινοῖαι et γεωπόνους videtur confundisse.

Ibid. οἱ μὲν γεωργοὶ ὀργυιαῖς διαμετρῶνται τὴν γῆν,] In loco Herodoti, vnde haec sumuntur, non est γεωργοὶ, sed γεωπεινοῖαι. vnde acute suspicatur *Dauisius*, Maximum legisse γεωπόνους, et pro eo posuisse γεωργοὶ. Hoc

Cuius vero non satisfaciet sensui, qui poscit agricolae PAVPERES, et qui paruam terrae portionem colunt, οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορῆμοι, vt ex hoc Herodoti loco notat Suidas, verbis Hefychii vsus. patet hoc ex sequentium Oppositione. Ideo legendum puto: οἱ μὲν [πενήτες] γεωργοὶ ὀργυιαῖς etc. vt XXXVII, 7. Οὐ γὰρ ἀν ὠκεῖτο χεῖρον ἢ γῆ, μὴ διαμετρημένων αὐτὴν ἀκριβῆς πενήτων γεωργῶν. Haec est res ipsa. M.

ⁱ σαδίοις, οἱ δὲ τῶν πολὺ γεωργικώτεροι] Ex Reg. et Harl. haec addidimus omnia, quae Paccii codex etiam repraesentabat.

^k σχοινοῖς,] Iosephus Antiq. Iud. lib. VI. cap. V. 3. Διαβὰς δὲ τὸν Ἰσραὴλιν, καὶ [σχοινοῖν] δέκα δι' ἑλῆς

Τῶν τρισχίλιοι¹ ἵπποι ἔλος καταβηκόλεοντο.

Ἄλλ' ἐπειδὴν τις τὰς χρείας παρωσάμενος ἀντεξετάζη αὐταῖς^m τὰ ἀγαθὰ, εὐροὶ ἂν, οἶμα, ταύτας μὲν καιρῶ, καὶ νόμῳ, καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἔθεσι, καὶ τύχαις, ἄνω καὶ κάτω εἰς τιμὴν καὶ ἀτιμίανⁿ μεταβαλλομένας τὸ δὲ ἀγαθὸν, ἐδραῖον, βέβαιον, ἀκλινὲς, ἰσόρροπον, κοι-

Cuius equi ter mille paludem pascere circum.

Si quis vero, vsu neglecto, inter se contendat bonum, inueniet, ni fallor, illum et tempore, et lege, et diuersa voluptate, et consuetudine, et fortuna, perpetuo mutari, suumque accipere pretium; hoc vero stabile esse, firmum, immotum, aequilibre,

commune,

δι' ὅλης τῆς νοκλῆς ἀνύσας ὀδόν. Sic Ms. Vaticanus, cum reliqui codices prae se ferant *σχοίνων δέκα* — ὀδόν. Nec sane negari potest, quin haec mensura fere

σχοῖνος, non *σχοίνιον*, appelletur.

Etymologus in *σχοίνιον*: *σχοῖνος, μέτρον ἐστὶ γεωμετρικόν.* Suidas:

σχοῖνος, μέτρον γεωργικόν. ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἰσραηλιῶν. Kusterus quidem, cum respici putaret ad I. 66. reponit

ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἰσραηλιῶν. Sed omnino fallitur; nam menti

consarcinatoris istius obuersabantur haec ex lib. II. cap. VI.

Ὁ δὲ [*σχοῖνος*] ἑκατὸς, μέτρον ἐστὶν Αἰγύπτου ἐξήκοντα στάδια. Verum tamen ἄσατόν ἐστι τὸ τῆς [*σχοῖνου*]

μέτρον, cum alii triginta stadia, alii quadraginta, alii plura

schoeno tribuant. Vide Strabonem lib. XVII. p. 1156.

1 τῶν τρισχίλιοι] Lege *τρειςχιλίου*, prout apud poetam scribitur Iliad. τ'. 221. Vide scholiam

sten ad Euripidis Phoeniss. v. 3.

m ἀντεξετάζη [αὐταῖς] Hein-

sius legit αὐταῖς, scilicet ἀγαθαῖς.

n εἰς τιμὴν καὶ ἀτιμίαν] Vulga-

Mihi potius excidisse videtur particula negans. Itaque legerim: [μὴ] ἀντεξετάζη αὐταῖς τὰ ἀγαθὰ. Sin vsus praetermittas, nec cum illis bona compares.

Ibid. Ἄλλ' ἐπειδὴν τις τὰς χρείας παρωσάμενος, ἀντεξετάζη αὐταῖς τὰ ἀγαθὰ, etc.] Haec esse obscurissima vidit Cl. Editor: ideo

suppleuit μὴ ἀντεξετάζη, non

compararet: quod directe pugnat cum mente Auctoris, cuius

propositum erat in hac ipsa sententia comparare ea, scil. Res

vitalis Necessarias, et Bona. Legendum: ἀλλ' ἐπειδὴν τις, τὰς

χρείας μὴ παρωσάμενος, ἀντεξετά-

ζη αὐταῖς τὰ ἀγαθὰ, etc. Sed si quis, Res vitalis Necessarias non

remouens, compararet eas cum

Bono, inueniet, HARVM quidem valorem in perpetuo esse fluxu;

BONVM vero stabile, et semper

idem. Dependent haec a superioribus, μέχρι μὲν γὰρ τῆς

χρείας etc. et iis connectuntur. Egregia est sententia, et bonum sensum continet. M.

n εἰς τιμὴν καὶ ἀτιμίαν] Vulga-

sic

νόν, ανέμητον, ἀφθονον, ἀνευδῆες, μήτε αὐξήσιω χω-
ρῶν, μήτε ἐνδείας ἀνεχόμενον τό, τε αὐξόμενον ὁ
προσθήκη αὐξεται. Ἄλλ' εἰ μὲν ἀγαθὸν ἀγαθῶ προσ-
ελήλυθεν, ἔδεν μᾶλλον τῇ προσθήκη νόει ἀγαθὸν τὸ
ἀγαθόν, ἦν γὰρ ἀγαθὸν καὶ πρότερον· εἰ δὲ ἐκ ἀγα-
θὸν ἦν τὸ προσελθόν εἰς αὐξήσιω, δεινὸν λέγεις, εἰ ἔστι
τι ἀγαθὸν ῥ μείζον προσθήκη κακῶ· τό, τε ἐνδεῆς ἐλ-
λείψει ἐνδεῆς, ἀλλ' εἰ μὲν τῶ ἀγαθῶ ἀπυσία ἐνδεῖ τὸ
ἀγαθόν, ἐκ ἦν ἀγαθόν, ὁπότε ἐνέδει^α, εἰ δὲ ἕτερω ἐν-
δεῖ, καὶ μὴ τῶ ἀγαθῶ, ἔ λυπεῖ τὸ ἀγαθόν ἢ ἔλλειψις.

β. Τί δὲ, ἐχι καὶ ταύτη σκοπεῖς τὸ λεγόμενον;

commune, indiuiduum, copiosum, nullius egenum, ut nec au-
geri possit, nec defectum admittat: quicquid enim augetur,
accessione augetur; At si bonum bono accedat, caue accessione
hoc bonum magis bonum esse existimes; nam et prius erat
bonum: quod si non est bonum, quod accedit; mirari lubet,
si bonum aliquid maius futurum putas accessione mali: nam et
quod deficit, qua deficit, deficere dicitur; at si boni defectu
bonum deficit, non est bonum, cum deficit; si alterius defectu,
non ipsius boni, non nocet bono hic defectus.

2. Quid? anne hic quidem intelligis, quod dico? Estne

εἰς [τὴν] τιμὴν, sed articulum re-
pudiant Mss.

ο τό, τε αὐξόμενον] Vulgo τὸ
γὰρ αὐξανόμενον. Nos Mf. Reg.
sequimur. Quin et Harl. τό, τε,
non τὸ γὰρ, exhibet.

Ibid. τό, τε αὐξανόμενον προσ-
θήκη αὐξεται] In priori editio-
ne erat: τὸ γὰρ αὐξανόμενον,
προσθήκη αὐξεται. cui mox re-
spondet: τό, τε ἐνδεῆς, ἐλλείψει
ἐνδεῆς. optime. Sed pro τὸ γὰρ
ex Codd. reposuit τό, τε Davi-
sius: cum tamen γὰρ omnino
necessarium sit, ad probandam
praecedentem positionem. Le-
go igitur: τό, τε γὰρ αὐξανόμε-
νον, προσθήκη αὐξεται — τό, τε

aliquid,
ἐνδεῆς, ἐλλείψει ἐνδεῆς. Caeterum
pone ὑποσημῆν tantum post
προσθήκη αὐξεται. et ita post νόει
ἀγαθὸν τὸ ἀγαθόν. et post ἐλλεί-
ψει ἐνδεῆς. iterum post ὁπότε
ἐνέδει. M.

ρ εἰ [ἔστι] τι ἀγαθόν] Vulgo
εἰ ἔστι. Reg. et Harl. a nostra
stant lectione.

ρ ἐκ ἦν ἀγαθόν, ὁπότε ἐνέδει.]
Vulgo desunt tres primae vo-
ces. Sed orationi prorsus ne-
cessariae sunt, easque suppedi-
tauit Harl. a secunda manu.
Quin et magnus ille Scaliger
ex ingenio locum non aliter
suppleuit.

Scalig

Καλεῖς τι ὑγείαν σώματος; τί δὲ ἔ μέλλεις; καλεῖς δὲ καὶ νόσον; Φέρε ἔν διαλαβῶν ἐκάτερον Φᾶθι γ. Οὐχ ἢ μὲν ὑγεία μέτρον τι ἐστὶ τῆς τῶν σωμάτων εὐαρμοσίας, ἐπειδὴν ὁμολογήσῃ τῇ πρὸς τὸ ἄριστον κρᾶσει τᾶναντία πρὸς ὕδωρ πῦρ ^δ, καὶ γῆ πρὸς ἀέρα, καὶ ἐκάτερον ^ε αὐθις αὐ πρὸς ἐκάτερον, καὶ πάντα πᾶσιν; Ἔστιν ἔν ὅπως ^η ποικίλον τι σοὶ ἢ ὑγεία ἔσαι, καὶ παντοδαπὸν, ἔχι ἀπλῆν καὶ ὁμολογημένον; Ἐπειδὴν γὰρ μέτρον εἴπης, τᾶσιν λέγεις ^κ. ἔδὲν γὰρ τῶν συμμέτρων μεταχωρεῖν Φιλεῖ ἐφ' ἐκάτερα, ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ἀκριβεῖς οἱ ὄροι. Ἡ δ' αὐ νόσος τί ἄλλο ἐστὶν, ἢ διάλυσις καὶ ταραχὴ τῆς ἐν σώματι ἐκεχειρίας, ἐπειδὴν αὐθις συμπε-

aliquid, quod sanitatem vocas corporis? et quidni esset? estne aliquid, quod morbum? De utroque igitur responde. Nonne corporis apte dispositi constitutionem certam, cum optima temperie contraria inter se consentiunt, sanitatem dicis: ut si aqua et ignis, terra et aër, rursusque utrumque cum utroque, omniaque cum omnibus conveniant? An idcirco varia res aut diversa, ac non simplex potius et definita, videtur sanitas? Quia simulac compositionem ei aptam tribuis, stabilitatem eius fateris; nihil enim bene compositum ab altero transit ad alterum, imo contra certos suos atque accuratos habet terminos. Contra morbus, quid aliud, quam dissolutio perturbatioque est foederis illius in corpore, quoties iterum inter se contendunt singula,

et,

Sectio β.

γ διαλαβῶν [ἐκάτερον] φᾶθι.] Sic Reg. et Harleian. vulgo deest ἐκάτερον.

δ τῇ πρὸς τὸ ἄριστον κρᾶσει τᾶναντία, πρὸς ὕδωρ πῦρ, etc.] Ita distinguendum. Sumta vero haec ex Platonis *Symposio* p. m. 18. τὰ τε θερμὰ καὶ τὰ ψυχρὰ, καὶ ξηρὰ καὶ ὑγρὰ ἁρμονίαν καὶ κρᾶσιν λάβη σώφρονα, ἣκει φέροντα εὐετηρίαν τε καὶ ὑγείαν ἀνθρώποις etc. M.

ε καὶ ἐκάτερον] Vtriusque co-
MAX. TYR. P. II.

dicis fide prima vox restituitur.

η Ἔστιν [ἔν] ὅπως] Vulgo Ἔστιν ὅπως, voce praetermissa, quam Reg. et Harl. merito retinent.

κ Ἐπειδὴν γὰρ μέτρον εἴπης, [τᾶσιν] λέγεις.] Vulgo Ἐπειδὴν γὰρ [αὐ] μέτρον etc. nolentibus Mfl. Schottus autem reponit: Ἐπειδὴν γὰρ [ἀμέτρον] εἴπης, τᾶσιν λέγεις. Sed eum fefellit significatio, qua τᾶσιν accipit Maximus: non enim *seditionem* denotat, verum *firmitatem* seu *stabilitatem*; prout etiam apud Plutar-

Q

Plutar-

σόντα ἀλλήλοις τὰ τέως περ ἡρμοσμένα ὕ πολεμῆ, καὶ
 ταρατῆ, καὶ λυμαίνηται ὑπ' αὐτῶν τὸ σῶμα κλονέμε-
 νόν τε καὶ σπαραττόμενον καὶ σειόμενον; Ἔσιν ἔν, ὅπως
 τὸν πόλεμον τῆτον ἠγήσῃ ἀπλῆν καὶ ἕνα; Ὀλίγα μὲντ'
 ἀν ἦν ἡ ἰατρικὴ ἀξία. Νῦν δὲ τὸ πολυμερές καὶ πολύ-
 φωνον τῆ τῶν σωμάτων πολέμα, ἃς καλῶμεν νόσας,
 ἐγέννησε τέχνην παντοδαπὴν, καὶ μετὴν ὀργάνων ποικί-
 λων, καὶ πολλῶν Φαρμάκων, καὶ σιτίων, καὶ διαιτη-
 μάτων. Καὶ ἐπὶ μουσικὴν ἔλθῃς, τὸ μὲν ἡρμοσμένον
 καὶ ταῦθα ἔν, ἔτε κρεῖττον αὐτὸ αὐτῶ γινόμενον, ἔτε
 ἔλαττον· τὸ δὲ ἀνάρμοςον πολὺ, καὶ παντοδαπὸν, καὶ
 διηρημένον. Οὕτω καὶ χορὸς ὁμολογήσας μὲν εἰς ὁμο-
 φωνίαν, ἔν τι ἐσί· μὴ ὁμολογῶν δὲ σχίζεται, καὶ δια-
 χεῖται, καὶ σκεδάννυται, καὶ πλῆθος γίγνεται. Οὕτω

et, quae prius apte composita erant, bellum gerunt, ac tu-
 multuantur; ab iisque iactatur, discerpitur, concutitur, donec
 intereat, corpus? Tunc ergo unifornie simplexque existimas
 hoc bellum? Nae res parui pretii esset medicina. Nunc diver-
 sitas illa varietasque belli illius in corpore, quem morbum dici-
 mus, artem produxit variam, quae et instrumenta requirit varia,
 et remedia diuersa, diuersamque cibi ac victus rationem conti-
 net. Ad musicam si venias, apta compositio et hic vnica est,
 quae nunquam aut melior est, aut deterior seipsa; contraria
 vero multiplex, aut potius omnigena ac diuisa. Eodem modo
 chorus, qui consentit voce, vnus est; si dissentit, scinditur,
 diffunditur, separatur, fit multitudo denique. Eodem modo
 et

Plutarchum in Publicola p. 101. A.
 et Eusebium de Laud. Constanti-
 tini cap. VI. p. 730.

ὕ τὰ τέως περ ἡρμοσμένα] Vul-
 go, vocabulis perperam diuisis,
 τῶτε ὡς περ ἡρμοσμένα. Sed Harl.
 lectionem dedit, quam sequi-
 mur. Heinsius rescribendum
 coniecit τὰ τέως προηρμοσμένα.
 Tum demum vero τέως abundat.

ε Οὕτω καὶ χορὸς ὁμολογήσας
 μὲν εἰς ὁμοφωνίαν, [ἔν τι ἐσί.] Tres
 vltimas voces non agnoscunt
 Reg. aut Harl. nec eas a Maxi-
 mi manu fuisse censeo. Illis
 itaque neglectis lego: οὕτω
 καὶ χορὸς ὁμολογήσας μὲν [εἰς
 ὁμοφωνίαν.] Sic etiam chorum
 consentientem unum facit con-
 census.

α ἀρμκ

καὶ τριήρης, ἐρροσομένη ὑπ' αὐλῶ, τὴν πολυχειρίαν συν-
 ἀπλει τῇ ὁμοιότητι τῆς εἰρροσίας· εἰάν δὲ ἀπαλλάξῃς
 τὸν αὐλόν, διέλυσας αὐτῆς τὴν χειρροργίαν. Οὕτω καὶ
 ὑφ' ἡνίοχῳ ἄρμα εὐθύνεται ^a κοινῶ δρόμῳ, καὶ θυμῶ
 ἐνί· εἰάν δὲ ἀφέλῃς τὸν ἡνίοχον, ἐσκέδασας τὸ ἄρμα.
 Οὕτω καὶ στρατόπεδον συντάττεται ὑπὸ συνδήματι ἐνί·
 εἰάν δὲ ἀφέλῃς τὸ σύνθημα, διέλυσας τὴν Φάλαγγα
 εἰς πλήθος Φυγὴν ^b.

γ'. Τί τοίνυν ἀγαθὸν σωμάτων; ὑγεία. Κακόν;
 νόσος. Ἐν μὲν ὑγείᾳ, πολλαὶ δὲ αἱ νόσοι. Τί ἐν μου-
 σικῇ τὸ ἀγαθόν; ἀρμονία ^c. Ἐν μὲν τὸ ἡρροσομένον,

et triremis, quae ad tibiae modos a remigibus impellitur, diuer-
 sas manus pari studio coniungit remigandi; quod si tibiam tol-
 lis, opus illorum dissoluis. Ita et currus ab auriga communi
 cursu vnoque impetu equorum impellitur; tolle aurigam, dissi-
 pabitur currus. Nec aliter vna sub tessera disponitur exercitus;
 tolle tesseram, solues exercitum, multosque ex eo homines effi-
 cies, qui in fugam ibunt.

3. Quod ergo bonum est corporum? sanitas. Quod ma-
 lum? morbus. Vna est sanitas, multi sunt morbi. Quid in
 musica bonum est? harmonia. Vnum aliquid est harmonia,
 multiplex

^a ἄρμα εὐθύνεται] Ἄρμα, cur-
 rus, hic ponitur pro equis currui
 iunctis, vt Differt. XLI. ad finem:

ἔτω τὸ ἄρμα ἐρροσομένον, τα-
 ράττει τὸν ἡνίοχον. et ita Virgilius:
neque audit currus habenas. M.
^b διέλυσας τὴν Φάλαγγα εἰς
 πλήθος φυγὴν.] φυγὴν non est ad
 rem et Mentem Maximi. Le-
 ge, εἰς πλήθος φύσιν, exphalange,
 re ordinata et composita, tur-
 bam efficit. sic paullo ante de
 choro: μὴ ὁμολογῶν δὲ, σχίζετο,
 καὶ διαχεῖται, καὶ σκεδάννυται, καὶ
 πλήθος γίνετο, pro choro fit
 tantum multitudo, turba. πλήθος
 φύσιν pro πλήθος, vt ποταμὸς φύ-

σις pro ποταμὸς XLI, 1. Notif-
 sima est locutio, et in hac Diff.
 bis terue occurrit. M.

Sectio γ'.

^c Τί ἐν μουσικῇ τὸ ἀγαθόν; ἀρ-
 μονία.] Paccius vertit: *Item quod
 est musicae bonum? harmonia.
 Quod malum? dissonantia.* Ex
 hac interpretatione locum sic
 constituendum putat Heinsius:
 τί ἐν μουσικῇ τὸ ἀγαθόν; ἀρμονία.
 [τί κακόν; ἀναρροσία.] Huiusmo-
 di tamen additamentum non
 praestant Reg. et Harleian. nec
 id sane postulat oratio. Sic
 paullo post: τί δὲ ἐν Φάλαγγι;
 φυλακὴ συνδήματος. Ἐν μὲν τῷ
 παντε-

Q 2

παντε-

πολλή δὲ ἡ ἀναρμοςία. Καὶ ἐν χορῶν ἐν μὲν ἡ ὁμολογία, παντοδαπὸν δὲ ἡ διαφωνία. Καὶ ἐν τριήρει ὁ μὲν αὐλὸς ἐν, πολλή δὲ ἡ ἀπειθεία. Καὶ ἐν ἄρματι, ἠνίοχος τέχνη ἐν μὲν τῆτο, παντοδαπὸν δὲ ἡ ἀτεχνία. Τί δὲ ἐν Φάλαγγι; Φυλακὴ συνδήματος. Ἐν μὲν τῆτο, παντοδαπή δὲ ἡ ἀναρχία. Ἐν μὲν τῇ τῆ ἐνός φύσει ὑπερβολὰς καὶ ἐνδείας ἔχοντων τῶν τῶν γὰρ αὐτῆ, καὶ μηδένα ἀνεχομένη δρόμον, μήτε εἰς φυγὴν, μήτε εἰς διώξιν. ὅταν δὲ εἰς πλήθους ἀριθμὸν ἐμπέσω^d, δύναμαι τότε διαμετρεῖσθαι τὰς φύσεις· καὶ γὰρ ὁδὸς μακρὰς τὸ μὲν τέσμα ἐν, πολλὰ δὲ αἱ ἀποστάσεις. Ἐάν ἐπὶ Βαβυλῶνα ἴης, πλησιαίτερος μὲν τῷ Ἀρμένιῳ ὁ Ἀσσύριος, καὶ τῷ ἄλλῳ ὁ Ἀρμένιος^e, καὶ τῷ Ἴωνος ὁ Λυδός,

multiplex vocum discordia. In triremi vnum aliquid est vox tibiae, multiplex inobedientia. In curru vnum aliquid est aurigae ars, multiplex imperitia. Quod in acie est bonum? telleserae obseruatio; quae simplex est, sicut multiplex confusio. In hoc vno simpliciue nec excessum, nec defectum video; stabilis natura illius est, nunquam e loco suo vel in hanc, vel in illam, abit partem: contra si in multitudinis numerum incidero, iam diuidere naturas possum singulorum; sicut in magna via terminus vnus est, multa interualla. Si Babylonem petas, propinquior Armenio est Assyrius, rursus Armenius, quam alius, Lydas,

παντοδαπή δὲ ἡ ἀναρχία: licet ἀναρχίας antea non meminerat. Haud igitur dubito, quin tres illas voces ex suo cerebro Paccius adiecerit.

^d ὅταν δὲ εἰς πλήθους ἀριθμὸν ἐμπέσω,] Dubito, an probum sit πλήθους ἀριθμὸς. Forte, εἰς πλήθος καὶ ἀριθμὸν. M.

^e καὶ τῷ [ἄλλῳ] ὁ Ἀρμένιος,] Lege καὶ τῷ [Λυδῷ] ὁ Ἀρμένιος, cuius quidem mutationis necessitas ex sequentibus liquida

fit. Sic etiam Paccius, vel in suo codice legit, vel ex ingenio legendum censuit.

Ibid. καὶ τῷ ἄλλῳ ὁ Ἀρμένιος,] Vide sequens comma, καὶ τῷ Ἴωνος ὁ Λυδός. vnde clare patet, legendum esse, καὶ τῷ Λυδῷ ὁ Ἀρμένιος. et ita *Dausium* quoque coniecisse iam deprehendo. Mox, ὁμοίως τῷ Πελοποννησίῳ, verti debuit: non magis, quam ille, qui in Peloponneso restat, vel manet: quod ex sensu liquet. M.

f καὶ

καὶ τῆ νησιώτε ὁ Ἴων ἀλλ' ἔδειξ ἐν Βαβυλῶνι ἔπα, ἔχ ὁ Ἀσσύριος, ἔχ ὁ Ἀρμένιος ^f, ἔχ ὁ Λυδός, ἔχ ὁ Ἴων, ἔχ ὁ νησιώτης. Κὰν ἐπὶ Ἐλευσίνα ἦς, Πελοπόννησος αὐτῆ ^g, εἶτα Μέγαρα, εἶτα Ἴσθμός· ἀλλὰ ἀμύητος εἶ; κὰν ἐν Μεγάροις ἦς, ὁμοίως τῷ Πελοποννησίῳ, μέχρι μήπω τῷ ἀνακτόρῳ προσελήλυθας, ἀμύητος εἶ. Νόμιζε δὴ καὶ τὸν βίον ὁδὸν τινα εἶναι μακράν, ἐπ' Ἐλευσίνα, ἢ Βαβυλῶνα, ἄγασσαν, τέρμα τε δὴ ^h τῆς ὁδῆ τὰ βασίλεια αὐτὰ, καὶ ἀνάκτορα, καὶ τὴν τελετήν· ὑπὸ δὲ πλήθους ὁδοιπόρων, μετὴν τὴν ὁδὸν θεόντων, ἀβιζομένων, καμνόντων, ἀναπαυομένων, κειμένων, ἐκτρεπομένων, πλανωμένων· πολλὰ γὰρ αἱ παρατριβαὶ καὶ ἀπατηλαί, ὧν αἱ μὲν πολλὰ ἐπὶ κρημνῆς καὶ βάραθρα

aus, quam Ion, Ion, quam insulanus; nemo tamen adhuc Babylonem usque peruenit; non Armenius, non Lydus, non Ion denique, aut insulanus. Si Eleusina, proxima Peloponnesus, deinde Megara, deinde Isthmus; quod si nondum initiatus es, quamuis Megara usque peruenieris, donec in templo sis, nihilo magis, quam Peloponnesii, initiatus eris. Cogita eodem modo vitam hanc longam quandam viam esse, quae Babylonem, aut Eleusina, deducit; terminum huius vel regiam aliquam, vel templum, vel initiationem esse; plenam viatorum esse hanc viam, quorum alii currunt, alii se mutuo impellunt, alii laborant, quiescunt alii, alii iacent, alii e via deflectunt, oberrant alii: deuiæ enim fallacesque viae occurrunt plurimæ, quarum aliae

^f καὶ τῆ Ἴωνος ὁ Λυδός, καὶ τῆ νησιώτε ὁ Ἴων· ἀλλ' ἔδειξ ἐν Βαβυλῶνι ἔπα, ἔχ ὁ Ἀσσύριος, ἔχ ὁ Ἀρμένιος,] Vulgo desunt haec omnia; sed ea praestantissimus ille codex Regius Maximo restituit. Horum priorem partem dant Harleian. et Ms. quo Pacius vsus est.

^g Πελοπόννησος αὐτῆ,] Hinc conicere licet, hanc Dissertationem habitam fuisse in

vrbe aliqua Peloponnesi. M. ^h τέρμα τε δὴ] Mallem, τέρμα δὲ δὴ, quo more passim scribit: et pro καὶ ἀνάκτορα lego καὶ τὰ ἀνάκτορα, vt τὰ βασίλεια, et τὴν τελετήν, post quam vocem, nisi omnia me fallunt, deest τὸ ἀγαθόν, Comparatione ita postulante. vide finem sectionis: ταύτην ἔχει τοῖς ἀνθρώποις τὴν χώραν τὸ ἀγαθόν, ἢν τοῖς ἀμύηταις Ἐλευσίαν ἔχει. M.

Q 3

ἰ ὧν

ἀγασιν ἐπὶ τὴν Σειρήνωνⁱ, αἱ δὲ ἐπὶ τῆς Λωτοφάγης,
αἱ δὲ ἐπὶ τὸν Κιμμερίων δῆμον. Μία δὲ πρὸς τις σενὴ καὶ
ὄρθιος καὶ τραχεῖα, καὶ ἔ πολλοῖς πάνου ὀδεύσιμος, ἐπὶ
αὐτὸ ἀγεί τὸ τῆς ὀδῆ τέγμα, ἦν μόγις καὶ μετὰ πρᾶγ-
μάτων σὺν πολλῷ πόνῳ καὶ ἰδρῶτι ἀνύσσι καματηραὶ
καὶ ἐπίπνοιο ψυχαί, καὶ ἐπιθυμῶσαι τῆ χωρῆς, καὶ ἐρῶ-
σαι τῆς τελετῆς, καταμαντευόμενα αὐτῆς τὸ κάλλος,
ἐπειδὴν δὲ ἀφίκωνται ἐκεῖ, παυσάμενα τῆ πονεῖν, παύον-
ται τῆ πάθης^k. Τίς γὰρ ἄλλη τελετὴ μουσικωτέρα,

aliae per rupes altissimosque hiatus ad Sirenas, aliae ad Loto-
phagos, aliae ad Cimimerios deducunt. Vna tamen est angusta,
accliuus, atque aspera, eaque trita paucissimis, quae ad ipsam
itineris deducit metam; quam aegre, nec sine maximis mole-
stis, multoque sudore, diligentes quaedam absoluere conantur
animae, quod et loci flagrent cupidine, iisque initiari gestiant
facris, quorum iam ante animo quasi diuinant praestantiam;
ad quae simul ac peruenerint, et labore suo defunguntur, et
studio: quia nulla initiatio sanctior, nullus prae illo locus visu
dignus

ⁱ ὡν αἱ μὲν [πολλαὶ] ἐπὶ κρη-
μνῆς καὶ βάραθρα ἀγασιν ἐπὶ τὴν
Σειρήνων,] Stephanus post Σειρή-
νων excidisse censet ὀδῆν. Le-
gendum puto: ὡν αἱ μὲν [ἄλ-
λοι] ἐπὶ κρημνῆς καὶ βάραθρα ἀγασ-
σιν, [αἱ δὲ ἐπὶ τὰς Σειρήνας.] Ge-
minus germanus est locus Diss.
I. §. 2. Ἐκφέρονται δ' οἱ μὲν ἐπὶ
φαχίας δυσχερεῖς, οἱ δ' ἐπ' ἠϊόνας
μαλθακὰς, [οἱ δὲ ἐπὶ τὰς Σειρήνας,]
οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Λωτοφάγης. Ad ea,
quae Vlyssi contigerunt, respi-
cit Maximus. Vide Apuleium
de Deo Socratis p. 703.

Ibid. ὡν αἱ μὲν πολλὰ ἐπὶ κρη-
μνῆς καὶ βάραθρα ἀγασιν, ἐπὶ τὴν
Σειρήνων,] Primo legendum, αἱ
μὲν ἄλλοι. deinde supplendum et
scribendum: αἱ δὲ ἐπὶ τὰς Σειρήνας,
αἱ δὲ ἐπὶ τῆς Λωτοφάγης, etc. vt Diss.

I, 2. iisdem verbis: οἱ δ' ἐπὶ τὰς
Σειρήνας, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Λωτοφάγης.
In his tribus coniecturis con-
sentientem habeo Cl. Dau-
sium. M.

^k παύονται τῆ [πάθης.] Sed
in manu descripto codice
Heinsius, vt ait, inuenit, παύον-
ται τῆ [πόθης.] Eam tamen
collationes nostrae non exhi-
bent, nec opus est recepta le-
ctio moueatur. Sic Iosephus
Ant. Iud. lib. II. cap. IV. 3. de
amore πάθης ὑπερβολὴν dixit.
Iterum §. 5. τὸ [πάθος] αὐτῆς
(amatorium mulieris affectum
significat) εἰς λογισμόν ἐπιστρέφειν
ἐπειρᾶτο. Vide sis etiam cap. X.
2. lib. IV. cap. VI. 8. lib. V. cap.
II. 8. lib. VI. cap. X. 2. denique
lib. VII. cap. VIII. 1. et Ioan-
nem

καὶ τίς ἄλλος τόπος σπευδῆς ἄξιος ¹; Ταύτην ἔχει τοῖς ἀνθρώποις τὴν χώραν τὸ ἀγαθόν, ἢ τοῖς ἀμυήτοις Ἐλευσίν ἔχει. Μυήθητι, ἔλθε, ἐπίβηθι τῷ χωρίῳ, λάμβανε τὰ ἀγαθὰ ^m, καὶ ἔποθήσεις ἄλλο μείζον.

δ'. Ἐὰν δὲ τὸ ἀγαθὸν ἐπονομάζης τῇ τῶν μὴ ἀγαθῶν φύσει, υἰείας σωμάτων καὶ εὐμορφίας, καὶ περιβολὴν χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ δόξαν προγόνων, καὶ τιμὴν πολιτικὴν, πράγματα ἡδοναῖς μᾶλλον, ἢ ἀγαθοῖς, μετρεῖσθαι πεφυκότα. ἐξαγορεύεις τὰ μυστήρια ⁿ, πλημμελεῖς περὶ τὸ θεῖον. Τοιούτων ἀγαθῶν μεταλαβεῖν ποθεῖς, οἶον καὶ Ἀλκιβιάδης μυστηρίων ^o, μεθύων

dignus est. Quod autem iis, qui nondum initiati sunt, est Eleusin, id hominibus est ipsum bonum. Initiare, agendum, locum conscende, bona eius amplectere; neque maius unquam aliud optabis.

4. Quod si boni nomen illis, quae bona non sunt, tribuas; qualis aut corporis sanitas, aut forma, aut auri argentiue ornamenta sunt, aut decus maiorum, aut honor civilis, et eiusmodi, quae voluptatis potius, quam boni, nuncupanda sunt nomine; eliminas mysteria, deum ipsum offendis. Talia sunt, quorum particeps vis esse, bona, qualia Alcibiadis mysteria, cum ebrius facem

nem Chrysofostomum de Sacerd. III. II. p. 104. vt cl. etiam Berglerus iussit. Alciphron II. 4. p. 260. Πάλαμ μὲν ἠτλημένος ἐμὲ [πάσι] καὶ ἔρωτι. Lege [πάθει] καὶ ἔρωτι.

Ibid. παυσάμενοι τῷ ποθεῖν παύονται τῷ πάθει; Heinsius πόθει pro πάθει. quod verum puto. mox enim dicit de hac ipsa re: ἐπίβηθι τῷ χωρίῳ, λάμβανε τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἔποθήσεις ἄλλο μείζον. qui itaque non desiderant maius bonum, παύονται τῷ πόθει. adludit fest. 4. τοιούτων ἀγαθῶν μεταλαβεῖν ποθεῖς, οἶον καὶ Ἀλκιβιάδης μυστηρίων. M.

1 σπευδῆς ἄξιος;] Vel ἀξιώτερος. praecessit enim μυστικώτερα. M. ^m λάμβανε τὰ ἀγαθὰ.] Putarem τὸ ἀγαθόν. vide praecedentem et subsequentem sententiam. M.

Sectio δ'.

n [ἐξαγορεύεις] τὰ μυστήρια,] Vulgo διαγορεύεις, quod repudiandant Mss. Hesychius: Ἐξαγορεύοι, φανεροί. Ἐξαγορεύον, πᾶσι δηλῶν, λέγων. Glossae veteres: Ἐξαγορεύω, enuncio. Vide sis Alciphronem lib. III. Epist. 69. ^o οἶον καὶ Ἀλκιβιάδης μυστηρίων,] Hic ab Androcle μυστηρίων κατ' οἶον ἀπομιμήσεως erat accusatus.

δαδῆχος, καὶ ἐκ συμποσίᾳ ἱεροφάντης, καὶ ἐν παιδιᾷ τελεσῆς. Ἀγαθὸν δὲ ἀγαθῶ ἀπορρητότερον ἢ ἂν εὖροις μάλλον, ἢ κάλλος κάλλος ἀραιότερον· εἴαν γὰρ τι τέτων ἀφέλης, ἢ ἐτι καλὸν ἔδδ ἀγαθὸν ῥ τὸ μήπω ἀγαθόν. Οὐχ ὄρας τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς τῆτον ἕρανόν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἄερα, καὶ τὸν ὑπ' αὐτῷ αἰθέρα, καὶ τὸν ὑπὸ τέτῳ ἄερα, καὶ τὴν ὑπὸ τέτῳ θάλασσαν ρ, διαμέτρησον αὐτῶν τὰς φύσεις. Τῆτο γῆς μέρος τῆ ὄλα πλάτυ, καὶ πολύτερον σ, καὶ δεινροφόρον, καὶ ζωοτρόφον· ἀλλ' εἴαν πρὸς τὴν θάλατταν ἐξετάζης, ἔλαττον θάλαττης, καὶ θάλαττα ἔλαττον ἀέρος, καὶ ἀῆρ

facem gestat, in epulis sacerdotem agit, per ludum iocumque res sacras exprimit. Bonum bono non magis est mysticum, quam pulchrum pulchro pulchrius; nam si demas aliquid, non erit bonum, aut pulchrum, quod nondum plene bonum est. Nonne coelum hoc, quod capiti nostro imminet, et quae in eo sunt sidera, vides? nonne et hunc, qui sub coelo est, aetherem, et qui sub aethere est, aerem, et quod sub aere est, mare, adspicis? Divide haec omnia. Pars haec uniuersi illa est, quam terram dicimus, quae diffusa est ac multiformis, arbores producit, animalia nutrit. Eam si cum mari conferas, mari minor est, sicut

tus. Vide Platarchum tom. I. p. 200. D. et Nepotem in Alcib. cap. III.

ρ ἐκ ἐτι καλὸν ἔδδ ἀγαθόν] Sic suppleo: ἐκ ἐτι καλὸν [τὸ μήπω καλόν,] ἔδδ ἀγαθόν τὸ μήπω ἀγαθόν.

Ibid. ἐκ ἐτι καλὸν ἔδδ ἀγαθόν τὸ μήπω ἀγαθόν.] Suppleueram: τὸ μήπω [καλὸν μηδὲ] ἀγαθόν. Aliter Cl. Editor; sed eodem sensu. M.

ρ καὶ τὴν ὑπὸ τέτῳ θάλασσαν;] Ex sequenti enumeratione singularum partium liquet, totum comma deesse post θάλασσαν, nempe, καὶ τὴν ὑπὸ ταύτῃ γῆν. ad-

scendere enim debet comparatio per eisdem gradus, per quos descenderat: γῆ, θάλαττα, ἀῆρ, αἰθήρ, ἕρανός. M.

ρ τῆτο [γῆς] μέρος τῆ ὄλα] Lego τῆτο [γῆς] μέρος etc.

Ibid. τῆτο γῆς μέρος τῆ ὄλα πλάτυ.] Lege et distingue: τῆτο γῆ, μέρος τῆ ὄλα, πλάτυ, etc. Et ita *Dauisius*. Caeterum ex his verbis, τῆτο γῆ, patet defectus, quem in praecedente Notula indicaui. M.

σ καὶ πολύτερον,] Harl. πολυτρόφον. Recte. Infra Diss. XLI. 5. ῥδει γῆν γενέσθαι μὲν ἔγκαρπον καὶ ζωοτρόφον καὶ [πολυθρέμωνα.]

αἰθέρος, καὶ αἰθῆς ἕρανθ. Μέχρι τῶν τὰ μέρη πρόει-
 σιν, ὑπερβάλλοντα καὶ ὑπερβαλλόμενα: ἐὰν δὲ ἔλθῃς
 ἐκεῖ, σήσεται ὁμῶς τῷ μεγέθει καὶ τὸ κάλλος. Τί γὰρ
 ἂν εἴη ἕρανθ ὠραιότερον; τί ἄστρον περιλαμπέστερον; τί
 ἡλίς ἀκραιότερον; τί σελήνης εὐτροφώτερον; τί τῶν
 ἄλλων χορῶν εὐτακτότερον; τί τῶν θεῶν αὐτῶν τιμιώ-
 τερον;

ε. Κινδυνεύσιν δὲ οἱ ἄνθρωποι, καθάπερ τοῖς ἀγα-
 θοῖς, ἔτω καὶ τοῖς θεοῖς, ζυγοσατεῖν τὰς τιμὰς. Τίς
 ἔτος; Ζεὺς. Ἀρχέτω. Τίς ἔτος; Κρόνος. Δεδέσθω.
 Ἡφαίστος χαλκεύετω, Ἑρμῆς ἀγγελλέτω^υ, Ἀθηναῖ
 ὕφανέτω [ὡς Πελοποννησίοις ἐπέσθωσαν^α.] Ἄγνο-

ficut mare aere, aer aethere, aether coelo. Eatenus procedit
 partium ordo, semperque est, quod vincit, et quod vincitur; ubi
 eo est peruentum, nec magnitudo amplius, nec pulchritudo
 procedit. Quid enim aut coelo dari potest pulchrius, aut fide-
 ribus illustrius, aut sole magis vegetum, aut luna magis alnum,
 aut choro illo reliquo magis eleganter dispositum, aut magis,
 quam dii, venerabile?

5. Et tamen sicut bona distinguunt, ita diis quoque ipsis
 honores diuidunt, et quasi lance expendunt, homines. Quis
 hic? Iupiter. Imperet. Quis hic? Saturnus. Vinciatur. Fer-
 rariam exerceat Vulcanus, nunciet Mercurius, Minerua texat.
 Igno-

ε τί ἄστρον περιλαμπέστερον; τί
 ἡλίς ἀκραιότερον;] Haec Maxi-
 mo restituimus, vti quidem iu-
 bent Reg. Harleian. et Paccii
 codex.

Seçtio ε.

υ Ἡφαίστος χαλκεύετω, Ἑρμῆς
 ἀγγελλέτω,] Haec non recte di-
 stinguuntur. ita oportuit: Ἡφαι-
 στος. Χαλκεύετω. Ἑρμῆς. Ἀγγελλέτω.
 Ἀθηναῖ. Ὑφανέτω. plene ita fo-
 ret: Τίς οὗτος; Ἡφαίστος. Χαλκεύε-
 τω. et sic in caeteris, quemadmo-
 dum in praecedentibus vides.

Ita supra sect. 3. τί τοίνυν ἐγαθὸν
 σωμάτων; Ὑγίεια. Κακόν; Νόσος.
 vbi plena locutio fuisset: τί κα-
 κόν σωμάτων; cui alter respon-
 det: Νόσος. M.

α [ὡς Πελοποννησίοις ἐπέσθω-
 σαν.] In versione sua nullam ho-
 rum verborum rationem Pac-
 cius habuit, eaque manifesto
 irrepisse dicit Heinsius. Et
 sane prorsus aliena sunt, sen-
 sumque turbant; quapropter
 vncinis circumdantur.

ἔσι γὰρ, οἶμα, ὡς θεοῖς πᾶσιν εἰς νόμος καὶ βίος καὶ
 τρόπος, ἔ διηρημένος, ἔδὲ σασιωτικός ἀρχοντες πάν-
 τες, ἠλικιωτά πάντες, σωτῆρες πάντες, ἰσοτιμία καὶ
 ἰσηγορία συνόντες τὸν πάντα χρόνον ὧν μία μὲν ἡ φύ-
 σις, πολλά δὲ τὰ ὀνόματα. Ὑπὸ γὰρ ἀμαθίας αὐ-
 τῶν, τὰς ὠφελείας τὰς ἑαυτῶν ἐκάστοις ἐπονομάζομεν γ,
 ἄλλοις ἄλλη κλήσις θεῶν^z. καθάπερ καὶ τὰ μέρη τῆς
 θαλάττης, Αἰγαῖον τῆτο, Ἴόνιον ἐκεῖνο^a, Μυρτώων ἄλ-

Ignorant, ut arbitror, diis omnibus legem unam, unam vitam,
 mores eosdem esse, non diuersos, neque pugnantes; imperant
 omnes, eiusdem aetatis sunt omnes, salutis nostrae student
 omnes, eadem omnes dignitate, eadem auctoritate in aeternum
 viuunt: quorum una natura, multa sunt nomina. Nos vero ab
 eo, quod praestare solent hominibus, subsidio diuersa singulis
 eorum, quae est nostra ignorantia, imponimus nomina; aliter
 alius deorum appellatur: non fecus, quam matris partes singu-
 lae, alia Aegaeum, Ionicum alia, alia Myrtoum, Cretaeum alia
 dicitur;

γ τὰς ὠφελείας τὰς ἑαυτῶν
 ἐκάστοις ἐπονομάζομεν.] Obuium
 erat, τὰς ὠφελείας, τὰς ἀπάν-
 των, ἐκάστοις ἐπονομάζομεν. Non
 potuit aliter scribere, sensu sal-
 uo. Sequitur: ἄλλοις ἄλλη κλή-
 σις θεῶν. Codices habent: ἄλ-
 λος ἄλλη κλήσει θεῶν. vnde *Dauisius*:
 ἄλλος ἄλλη κλήσει θεός. Si
 quid mutandum, legerem ἄλ-
 λοι ἄλλη κλήσει θεῶν. sed ἄλλος
 aequae probum: neque opus
 est, ut Codicum scriptura mu-
 tetur. et ita editum esse de-
 buit. M.

z ἄλλοις ἄλλη κλήσις θεῶν.] Reg.
 ἄλλος ἄλλη κλήσει θεῶν. Legerim,
 ἄλλος ἄλλη κλήσει θεός.

a Ἴόνιον ἐκεῖνο.] Vulgo Ἴωνικόν.
 Reg. et Harleian. Ἴωνιον. Nos,
 ut par est, per *omicron* scripsi-
 mus. Virgilius Aen. III. 211.

*Insulae Ionio in magno quas
 dira Celaeno etc.*

Aeschylus Prom. Vincit. v. 838.

Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος
 μυχός,

Σαφῶς ἐπίσασ' [Ἴόνιος] κλη-
 θήσεται.

Euripides Phoeniss. v. 216.

[Ἴόνιον] κατὰ πόντον etc.

Et Troad. v. 225.

[Ἴονία] ναίεσθαι πόντιω.

Dionysius Perieg. v. 94. ἀλιμν,

Ἦν τε κρη [Ἴονίην] περιμαίεται
 ἠυδάξαντο.

Sic et v. 487. Vide sis etiam
 scholiasten ad Apoll. Rhod.
 IV. 308.

Ibid. Ἴόνιον ἐκεῖνο,] Ante erat
 Ἴωνικόν. sed cum in Codd. in-
 venisset *Dauisius* Ἴώνιον, muta-
 vit in Ἴόνιον, fretus auctoritate
 poetarum: qui tamen non adeo
 recte

λο, Κρηταῖον ἄλλο^b, ἢ δ' ἐστὶ μία, ὁμογενῆς, καὶ ὁμοπαθῆς, καὶ συγκεκραμένη. Οὕτω καὶ τὰγαθὸν, ἐν ᾧ καὶ ὁμοιον αὐτῷ, καὶ ἴσον πάντοθεν, ὑπὸ ἀσθενείας τῆς πρὸς αὐτὸ καὶ ἀγνωσίας, ταῖς δόξαις διαιρέμεθα. Πλῆτε^c: Καλλίας, μακάριος τῶν ἀγαθῶν ἀλλὰ Ἀλκιβιάδης Καλλίᾳ ὠραιότερος. Ἀντιθῶμεν τὰγαθὰ^c, πλῆτον κάλλει ποῖον αὐτῶν ἐκατόμβοιον; ἐννεάβοιον ποῖον; πότερον ἐλώμεθα; πότερον εὐξώμεθα; Οὐκᾶν

dicitur; cum tamen vnicum sit mare, eiusdem generis, naturae eiusdem, partibus suis commistum. Eodem modo bonum quoque, quod vnum sibi que simile et aequale est vndique, pro ingenii imbecillitate nostri atque ipsius boni ignorantia, in opiniones varias diffraximus. Diues est Callias, felix his bonis; pulchrior est Callia Alcibiades, felix et ille. Vtrum eorum centum aureis? vtrum nouem aestimabis? vtrum eligemus? vtrum optabimus?

Phoeni recte in consilium de hac re aduocantur, quippe ab Ἴων, Ἴωνος, fit Ἴωνία, et Ἴωνες, et Ἴωνικός, et Ἴώνιος. Immo et apud Nostrum in hac ipsa editione Diff. XXXVI. ad fin. video τὰ Ἴωνία πελάγη, sine vlla lite de scriptura: et Πανιώνια, quod eiusdem est rationis, Diff. XXVII, 2. et Ἴωνικός per saepe. Adduci quidem poterat Thucydides, prout citatur Diff. XXVIII, 5. τὸν Ἴόνιον κόλπον, et Eustathius ad Dionysium, qui semper ita scribit, et Aelianus V. H. XIII, 6. et Suidas in V. et alii forte multi. Sed nihil inde efficitur, nisi vt Ἴόνιον scribi possit; non vero vt contra Mss. debeat. παρὰ τὸν κόλπον τὸν Ἴώνιον, Appianus Alexandrinus praefat. et τὸ Ἴώνιον, sc. πέλαγος, ibidem. M.

^b Κρηταῖον ἄλλο,] Sic editi; nec male, si modo fauerent codices. Vide Luc. Holstenium

ad Stephanum in κρήτη. At Reg. et Harl. Κρησαῖον. Lege κρήσιον. Euripides Hippolyto v. 372.

^c τὰγαθὰ καὶ [Κρησαῖα.] Et v. 719.

οὐ γὰρ ποτ' αἰσχυρῶ γε [Κρησαῖα] δόμῃς.

Vide et v. 752, 759. ac Troad. v. 944. Sic Sophocles in Trachin. v. 120. πέλαγος Κρησίον memorat.

Ibid. Κρηταῖον ἄλλο ἢ δὲ ἐστὶ μία,] Ita distingue. Sed pro Κρηταῖον Libri scripti habent Κρησαῖον. vnde Cl. Editor mavult κρήσιον. mihi verius videtur Κρησαῖον. Criffaeus finus, idem qui Corinthiacus. Suidas: Κρησαῖος κόλπος· Κρησαῖα δὲθάλασσα. Videndus alicubi Strabo; qui mihi non est ad manum. M.

^c ἀλλὰ Ἀλκιβιάδης Καλλίᾳ ὠραιότερος. Ἀντιθῶμεν τὰγαθὰ,] Horum omnium loco Stephanus tantum

ὁ μὲν Φοῖνιξ, καὶ ὁ Αἰγύπτιος, τὸ τῷ Καλλίᾳ ἀγαθὸν
 εὔξεται· ὁ δὲ Ἠλεῖος, καὶ ὁ Βοιωτίος, τὸ Ἀλκιβιάδου.
 Εὐγενὴς Πausανίας, ἀλλ' ἐνδοξότερος Εὐρυβιάδου. Ἀν-
 τιθῶμεν εὐδοξία γένος· τίς κρατεῖ; τίνοι δῶμεν τὰ νικη-
 τήρια φέροντες; Σωκράτης πένης, Σωκράτης αἰσχροῦ,
 Σωκράτης ἄδοξου, Σωκράτης δυσγενῆς, Σωκράτης ἄτι-
 μος^d. Πῶς γὰρ ἐκ αἰσχροῦ, καὶ ἄτιμος, καὶ δυσγε-
 νῆς, καὶ ἄδοξος, καὶ πένης, ὁ τῷ λιθοξόου, ὁ σιμῶς,
 ὁ προγιάσων, ὁ κωμωδόμενος, ὁ εἰς δεσμοτήριον ἐμβαλ-
 λόμενος, καὶ ἀποθνήσκων ἐκεῖ, ἔνθα καὶ Τιμαγόρας
 ἀπέθανεν^e; Ὡς τῆς ἐρημίας τῶν ἀγαθῶν· ὀκνῶ γὰρ εἰ-
 πεῖν πλῆθος κακῶν. Τί τέτοις ἀντιθῶμεν; τί φῶμεν;
 Παράβαλε τοῖς ἀνταγωνισταῖς τὸν Σωκράτην ἐν κήσει

Phoenicius Aegyptiusque Calliae, Eleus contra et Boeotius
 Alcibiadis optabit bonum. Nobilis Pausanias, at plus glo-
 riae consequeretur Eurybiades. Conferamus nobilitatem
 cum gloria: vter vincet? vtri palmam dabimus? Socrates
 pauper, Socrates deformis, Socrates inglorius vixit, Socrates
 nec genere excelluit, nec honore. Quomodo enim non defor-
 mis, sine honore, nobilitate, gloria, opibusque viveret; qui et
 lapicidae fuit filius, et simus, et ventricosus; qui delusus in co-
 mœdiis, in carcerem coniectus est; qui eodem, quo Timagoras,
 extinctus est loco? O magnam bonorum penuriam! nec enim
 dicere audeo malorum copiam. Quid his opponemus?
 quid dicemus? Certet cum illis copia bonorum Socrates:

nonne

tantum dedit * μὲν ἀγαθὰ. Sed,
 quod addidimus, exhibent Reg.
 Harleian. Pacciique codex.

^d Σωκράτης ἄτιμος.] Sic Reg.
 et Harleian. vulgo καὶ ἄτιμος.
 Minus ornate, quod et Hein-
 sius adnotavit.

^e ἔνθα καὶ Τιμαγόρας ἀπέθανεν.]
 Eum vult Timagoram, quem
 Athenienses; inter officium salu-
 rationis Darii regem more

gentis suae adulatum, capitali
 supplicio affecerunt. Verba sunt
 Valerii Maximi lib. VI. cap. III.
 2. ext. Suidas: τιμαγόρας προσ-
 κινήσας τὸν Περσῶν βασιλέα παρὰ
 τὰ Ἑλλήνων ἔθνη, καὶ δωροδοκῆς,
 ἀνηρέθη — ὑπὸ Ἀθηναίων. Hic
 vero non Darium, sed Arta-
 xerxen intelligit. Sic et Plu-
 tarch. in Artax. p. 1022. E.
 qui soli δωροδοκία hominis huius-
 ce mortem tribuit.

f μάτην

ἀγαθῶν ἔχ' ὄραϊς ἠτῶμενον ἐν πλάτῳ Καλλίᾳ, ἐν σώματι Ἀλκιβιάδῃ, ἐν τιμῇ Περικλέῃ, ἐν δόξῃ Νικίᾳ, ἐν θεάτρῳ Ἀριστοφάνῃ, ἐν δικαστηρίῳ Μελίτῃ; Μάτην ἄρα αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων τὰ νικητήρια ἔδωκε, μάτην ἐπεψηφίσατο^f.

nonne vides, eum diuitiis a Callia, corpore ab Alcibiade, honore a Pericle, gloria superari a Nicia; in theatro Aristophani, in iudicio cedere Melito? Frustra ergo Apollo illi palmam detulit, frustra ei victoriam concessit.

Λ Ο Γ Ο Σ Μ'.

Εἰ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῶ μείζον. Ἐν ᾧ ὅτι ἐστὶν^a.

Ἀλλ' ἐπεὶ τὸν Ὅμηρον αἰτιᾶ, μεμφόμενον τῷ Γλαύκῳ τῆς ἀμοιβῆς πότερα καὶ σοὶ ὑπὲρ τῆς Ὁμήρου ἀπολογητέον, ἢ Ὁμήρῳ ὑπὲρ τῆς Γλαύκου; Τῷ νῆ

DISSERT. XL. vulgo XXIV.

Bonum bono maius esse.

At enimvero quandoquidem Homerum accusas, qui prius Glauci permutationem accusauerat; utrum et tibi pro Homero, an Homero potius pro Glaucio respondendum erit?

Hoc

^f μάτην [ἐπεψηφίσατο] Vulgo ἐψηφίσατο. Cum nobis faciunt Reg. et Harleian. Noster autem respicit ad Apollinis effatum de Socrate. Vide sis ad Diff. IX. 1.

Ibid. μάτην ἐπεψηφίσατο.] Ἐπεψηφίσατο quid? non τὰ νικητήρια. nam ante dixerat ἔδωκε. Deest aliquid. Lego: μάτην σοφίαν (vel σοφώτατον) ἐπεψηφίσατο, ut adludatur ad Oraculum istud Apollinis:

Ἄνδρῶν δ' ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huc respicit Noster Diff. IX, 3. Lucianus *de Saltat.* p. 795. ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἰ γὰρ πισευτέον τῆγο περὶ αὐτῆ λέγοντι πυθίῳ, etc. ὁ σοφώτατος Σωκράτης, Porphyrius περὶ Ἀποχ. I, 15. Eusebius *Praep. Euang.* XIV, 11. p. 435. Ed. Steph. Σωκράτης — ᾧ ζῶντι μὲν Θεὸς σοφίαν ἐμαρτύρησεν. M.

DISSERT. XL.

^a Εἰ ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῶ μείζον. Ἐν ᾧ ὅτι ἐστὶν.] Sic Reg. et Harl. vulgo. Ὅτι ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῶ μείζον.

Sectio

Δία^b τιμητέος γάρ μοι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων Ὅμηρος, μή τι γε πρὸ δικασῶσ^c. Ὡς τοίνυν ὁ Γλαῦκος λέγει· Εἰ μὲν τι, ὦ Ὅμηρε, ἢ ἔλαττον ἦν^d ἀγαθὸν ἀγαθῶ, ἢ ἔλαττον μείζονος, εἰκότως ἄρα σοι εἶχεν αἰτίαν ὁ Ζεὺς, ὡς τὰς Φρένας μοι λυμαινόμενος^e. ἐν δὲ χρυσῶ καὶ χαλκῶ ἀλλαγῇ μήπω πάνυ αἰτιάσῃ μήτε τὸν Δία, μήτε ἐμέ· ἔδεν γὰρ ἔτε τῶ λαβόντι χρυσὸς πλέον, ἔτε τῶ ἀλλαξαμένῳ ὁ χαλκὸς ἔλαττον· ἀλλὰ ἀμφοτέροις καλῶς ἔχει, ἐκότερα ἐν τῶ ἀνίσῳ τῆς ὕλης, ἰσοσασίῳ τῇ γνώμῃ δοθέντα. Καὶ ὁ μὲν Γλαῦκος ἡμῖν ἀπίτῳ ἐκποδῶν· ἡκέτω δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ὁ τῶν σοφώτε-

Hoc potius agendum, mehercules: reliquis enim omnibus mihi praeferendus ille est, nedum tuo iudicio. Quare ita Glaucus dicat: Si quidem, Homere, bonum bono minus esset; aut minus maiore, merito a te accusaretur Iupiter, qui mentem alienasset meam; at in auri enimvero argentique permutatione caue aut Iouem nimium, aut me accuses; quia neque plus habuit, qui aurum accepit, neque minus, cui aes traditum est: verum cum utroque praeclare actum est; siquidem materiae illa inaequalitas aequalitate propositi, quo alter dedit alteri, compensata est. Et Glaucus quidem abeat nobis; veniatque illo sapientior Vlysses, vt

Sectio α.

^b τῶν νῆ Δία.] Ita codices, vulgo τῶν.

^c Ὅμηρος, μή τι γε πρὸ δικασῶσ^c.] Vulgo Ὅμηρος [ἦν.] μή τι γε πρὸ δικασῶσ^c. Cum vero Reg. et Harl. darent Ὅμηρος ἦν τι γε, superuacuam vocem deleui. Hesychius: μή τι γε πρόσθ' γε μᾶλλον. Dionysius de Eccles. Hierarch. cap. VII. 6. Ὅτι δὲ καὶ τῶν δικαίων αἱ προσευχαὶ κατὰ τὸν τῆδε βίον, [μή τι γε] μετὰ θάνατον, εἰς τὰς ἀξίους ἱερῶν εὐχῶν ἐνεργῶσι μόνον, αἱ τῶν λογίων ἡμᾶς ἐκιδάσκουσιν ἀληθεῖς παραδόσεις. Vide

fis Aelianum V. H. XII. 9.

^d Εἰ μὲν [τι.] ὦ Ὅμηρε, [ἢ] ἔλαττον ἦν.] Vulgo Εἰ μὲν [τοι.] ὦ Ὅμηρε, ἔλαττον ἦν.

^e ὡς τὰς Φρένας μοι λυμαινόμενος.] Vel λυμηνόμενος potius. Homerus enim: Φρένας ἐξέλετο Ζεὺς. Deinde distingue: ἀλλ' ἀμφοτέροις καλῶς ἔχει ἐκότερα, ἐν τῶ ἀνίσῳ etc. Et mox, τὴν αὐτὴν γνώμην scribe, non αὐτῆς. Paullo post, pro μείζονα bene legi potest μείονα, μίονα. Arrianus IV, 2. διὰ τί ἔν ἐν τοῖς μείονων ἀνιῶσι με οἱ ψέγοντες; vbi vulgo perperam legitur μείζονα. M.

f τῆ;

ρος, ἀποδειξόμενος ἡμῖν τὴν αὐτῆ γνώμην, ἣν περὶ ἀγαθῶν κλήσεως ἔχει. Ἡ γὰρ ἔχ' ἑτὸς ἐσω ὁ μακαρίζων μὲν τὸν Ἀλκινόου οἶκον τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς ᾠδῆς^f, συνευχόμενος δὲ τῇ Ναυσικάᾳ ὁμόφρονα αὐτῇ ξυστῆσαι γάμον^g, εὐδαιμονίζων δ' αὖ τῆς ἀθανασίας^h τὴν Καλυψώ; Οἶμαι δὲ αὐτὸν, εἰ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ ἀφίκετο τῶν ἑ κατ' ᾠδὴν καὶ κατὰ δαῖτα εὐδαιμόνων, ἔδδ' τῶν μακαρίων κατὰ ἀρμονίαν γάμος, ἀλλὰ τὰ ἔτι τέτων μείζονα ἀγαθὰ κεκλημένων, εἰπεῖν ἂν καὶ περὶ ἐκείνων τὰ εἰκότα. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ κάλλος μοι προφέρειςⁱ, ὡς ἐν μέτρῳ ἐνὶ τὴν χώραν ἔχον, Φέρε καὶ περὶ τέττα σοι βραχέα ἄτλα ἀποκρίνωμαι. Δοκεῖς γάρ μοι γενόμενος ἐν χώρᾳ τῆς Τρωικῆς ποιμένος, ἀφικομένους παρὰ σε Ἐρμῆ ποιμπῆ Διός, ἄγοντος θεὰς τρεῖς πρὸς δικαστῆν σε, προσάτλοντος βραβεῦσαι περὶ κάλλους αὐταῖς, ἡσθεῖς τῇ Ἀφροδίτῃ, καθάπερ ἐκεῖνος, καταδικάσαι ἂν

vt suum de bonorum possessione iudicium exponat nobis. Hic enim, nisi fallor, est, qui hilaritatem cantumque in Alcinoi domo miratur, qui cum Nausicaë optat nuptias posse vnanimis contrahere, qui immortalitatem Calypsus praedicat. Eum ego existimo, si ad alium venisset aliquem, cuius non in cantu, aut epulis, nec in coniugali copula, sed maioribus longe bonis, posita fuisset felicitas, etiam de his, quae dicenda erant, dicturum fuisse. Cum autem inter reliqua pulchritudinem adduxeris, quam existimas vno tantum eodemque gradu id ipsum esse, video requiri, vt de hoc breuiter respondeam tibi. Videris enim mihi, si eodem cum Troiano illo pastore loco fuisses, missusque a Ioue ad te venisset Mercurius, qui iudicio tuo tres illas Diuas stitisset, vt pro formae excellentia deferres praemium, Venerem admiratus, sicut ille, Iunonem Mineruamque,

tanquam

^f τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς ᾠδῆς,] Odyss. i'. 5. seqq.

^g συνευχόμενος δὲ τῇ Ναυσικάᾳ ὁμόφρονα αὐτῇ ξυστῆσαι γάμον,] Odyss. z'. 180. seqq.

^h εὐδαιμονίζων δ' αὖ τῆς ἀθανασίας] Odyss. e'. 215. seqq.

ⁱ Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ κάλλος μοι προφέρεις,] Quod fecerat πρωταγωνιστῆς Dissertatione superiori, sect. 4. quibus haec respondent. De hoc loco dixi supra ad XXXVIII, 4. M.

Seclio

αἰσχος τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Εἰ γὰρ ἐν μὲν τὸ ἐν κάλλει καλὸν, κρατεῖ δὲ ἐκ τῶν τριῶν μία, ἀνάγκη τὰς ἠτλωμένας αἰσχεῶς ἔχειν.

β'. Μὴ σύ γε, ὦ δικαστῶν εὐδαιμονέσατε, ἀλλὰ Φειδῶ ἔχε ὀνομάτων αἰσχεῶν, καὶ ἡρέμα κάτιθι ἐκ τῶν ἀκρων ἐπὶ τὰ ἔσχατα· ἵνα μὴ τὸν Ὅμηρον αὐθίς σοι προφέρω, λευκώλενον τὴν Ἥραν λέγοντα, καὶ ῥοδόπηχυν τὴν Ἥῶν, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν γλαυκῶπιιν, καὶ ἀργυρόπεζαν τὴν Θέτιν, καὶ Ἥβην καλλίσφυρον· ὧν ἑδεμιάς ἀφαιρήσει τὸ κάλλος^k, κἂν ἐν μέρει ἦ, εὐφημός γε ἐθέλων εἶναι τὰ θεῖα^l, καὶ ἥκιστα πλημμελής. Ἀκίεις δ' αὐτῆ διηγμένον χορὸν ἀγρευτικόν, παιζέσας ἐν ὄρει τὰς νύμφας, ἐξηγημένης τῆς Ἀρτέμιδος.

Πασάων δ' ὑπερ^m ἦγε κἀρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,

tanquam deformes, damnaturus fuisse. Quippe si vnum in pulchritudine sit pulchrum, vincatque vna ex tribus reliquas; necesse est, eas, quae vincuntur, turpes esse.

2. Caue hoc modo agas, index optime; quin potius abstine a calumniis, sensimque potius a summo ad infimum descende: ne Homerum denuo impingam tibi, qui nimirum albas Iunoni vlnas, roseos Aurorae cubitos, caesios Mineruae oculos, pedes Thetidi argenteos, Hebae pulchra tribuit calcanea; quibus omnibus, nisi parum reuerenter de diis loqui velis atque impie, pulchritudinem suam relinques, licet in parte sit tantum. Audis, eundem describere agrestem Nympharum chorum, quae in montibus, Diana duce, ludunt:

Illa caput frontemque ipsam supereminet omnes;

et

Sectio β'.

k ἀφαιρήσει τὸ κάλλος] Mallem ἀφαιρήσεις, vt ad Aduersarium haec dirigantur. sic mox ἀκίεις et καταγελάς, et sect. 3. προτιμήσεις τὴν Πηνελόπην, et ita per totam Dissertationem. Mox distingue: τοιαυτὴ λέγοντος ὅτε ἔφη τραθέντος βυῖνον τὸ αἶμα κατὰ τῆ μηρῶ· ἔπειτα etc. Paulo post, ita:

καὶ τὰ ὄμματα· ἢ καὶ δῆλον etc. χορὸν vero ἀγρευτικόν non est chorum agrestem, sed venatorium, vel venandi peritum. M.

l εὐφημός γε ἐθέλων εἶναι τὰ θεῖα,] Stephano rectius videtur περι τὰ θεῖα. Nihil opus: εὐφημος enim τὰ θεῖα valet idem, quod εὐφημος κατὰ τὰ θεῖα.

m Πασάων δ' ὑπερ] Odyss. ζ'. 106.

n περι

Φησί καί,

Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι.

Ἡ πρ καταγελαῶς τῷ Ὀμήρῳ, προτιμῶντος μὲν νυμφῶν κατὰ κάλλος Ἄρτεμινⁿ; Ἀχέεις δὲ αὐτῆ καὶ περὶ τῷ Μενελάῳ κάλλος τοιαυτὴ λέγοντος^o; ὅτε ἔφη τραθέντος ῥυῆναι τὸ αἷμα κατὰ τῷ μηρῷ, ἔπειτα εἰκάζει τὸ τῷ μηρῷ κάλλος γυναικὸς τέχνη ἐλέφαντα χραινῶσης Φοίνικι, ἵπποις εἶναι παρήιον^p.

Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροῖ εὐφρεῖς, Φησί, καὶ κνήμα^q καὶ σφυρά. Τῷ δὲ Ἀγαμέμνονος αὐθις αὐ ἐπαινῶν τὸ κάλλος, ἐκ ἐδεήθη εἰκό-

et mox addit:

Pulchrae omnes, quamvis sit pulchrior omnibus illa.

An Homerum ridebis, qui Dianae formam praeferat Nympharum? Audisne, quomodo et de Menelai forma loquatur? vbi videlicet ex vulnere eius sanguis per femur distillat, cuius pulchritudinem cum arte confert mulieris, quae purpureo colore in habenis equi ebur inficit:

Sic, Menelae, tibi femora erubuere cruore:

et tamen pulchras illi tibias, pulchras etiam inferiores pedis partes fuisse ibidem addit. Contra cum Agamemnonis commendat formam, minime opus habet a Lydia, Caricaque imagine,

ⁿ προτιμῶντος μὲν νυμφῶν κατὰ κάλλος [Ἄρτεμιν;] Sic Reg. Heinſio non immerito plaudente; nam vulgo deest vox ultima. Quin et eam repraesentat Harleian. qui dat προτιμῶντος μὲν κατὰ κάλλος [Ἄρτεμιν] νυμφῶν. Alius tantum est ordo verborum. Laude tamen sua fraudandus non est Stephanus: is enim Ἀρτέμιδα, quod eodem redit, primus suppleuit.

^o [τοιαυτὴ] λέγοντος; Vulgo [ταυτὴ] λέγοντος; Vocem, quam reposuimus, Maximo vindicant Reg. et Harl.

MAX. TYR. P. II.

^p ἵπποις εἶναι παρήιον] Vulgo ἵππων. Quin et Homerus Iliad. Δ'. 142. habet παρήιον ἔμμενοι [ἵππων.] Siquidem vero cum hic, tum ille casus conuenit; a lectione, quam praestant codices, non recessimus.

^q τοῖοι — μηροῖ εὐφρεῖς, Φησί, καὶ κνήμα] Vulgo μηροῖ εὐφρεῖς, Φησί, καὶ [αἰ] κνήμα. Sed articulum nescit Reg. et Homericus versus se sic habent Il. Δ. 146.

Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροῖ εὐφρεῖς, κνήμαί τ', ἣ δὲ σφυρά κάλ' ὑπένεργε.

R

Versum

νος Λυδίας, ἢ Καρικῆς, ἔδδ' ἐλέφαντος ὑπὸ γυναικὸς βαρ-
 βάρα Φοίνικι ἐξηθισμένῃ· ἀλλὰ εἰκάζει αὐτῆ τῷ Διὶ
 τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα ^τ, ᾧ καὶ δῆλον, ὡς καλ-
 λίων ὁ Ἀγαμέμνων ἦν· τῷ μὲν γὰρ ἦν τὸ κάλλος περὶ
 τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τῷ δὲ ἀμφὶ τὰς μηρῶς
 καὶ τὰ σφυρὰ· ὁ δὲ τὰ κρείττω καλός, καλλίων· ὁ δὲ
 τὰ ἥττω καλός, ἔπω μὲν αἰσχερός, καλός δὲ ἥττον. Τί
 δὲ, ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῷ Ἑλληνικῷ, ἔδιέφερε μὲν ᾠρα
 ὁ Ἀχιλλεύς ^ς, εἶχε τὰ δεύτερα ὁ Νιρεύς ^ς; δικαστῆ δὲ
 σοι, ἀπολειπόμενος ὁ Νιρεύς τῆ Ἀχιλλέως ἔδδ' ἦν δια-
 φέρων τῆ Θερσίτῃ ^η; Καὶ ἵνα μὴ περὶ κάλλους σοι μόνον
 διαλέγωμαι ^η, ἔκ ἀμφισβητεῖ τῷ Ἀχιλλεῖ περὶ ἀν-

gine, aut muliere barbara, quae purpura imbuat ebur, compara-
 tionem desumere; sed cum Ioue caput eius oculosque confert,
 ex quo sequitur, pulchriorem fuisse Agamemnonem; alterius
 enim in capite oculisque, alterius in femoribus malleolisque
 pulchritudo consistit: cuius autem in potioribus partibus pul-
 chritudo est, is pulchrior; cuius contra in minus praecipuis,
 pulcher minus, nondum tamen est deformis. Quid in exercitu
 Graecorum, an non primas pulchritudinis sibi partes Achilles,
 secundas Nireus vindicat? Atqui, te iudice, Nireus, quod Achil-
 le minus pulcher esset, non fuisset pulchrior Therfite. Et ne de sola
 pulchritudine nunc tecum agam, ad Achillis fortitudinem Aiax non
 accedit,

Verum posteriorem noster suo
 more iugulavit. Μηροὶ vero εὐ-
 φυέες coniunctim ponuntur;
 ideoque colon, quod eas voces
 disiunxit, sustuli.

^τ εἰκάζει αὐτῆ τῷ Διὶ τὴν κε-
 φαλήν καὶ τὰ ὄμματα,] Iliad. v.
 477. 478.

^ς ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῷ Ἑλληνικῷ,
 ἔδιέφερε μὲν ᾠρα ὁ Ἀχιλλεύς,] Sic
 vterque codex: vulgo ἐν στρατο-
 πέδῳ — μὲν [τῆ] ᾠρα ὁ Ἀχιλλεύς.

^ς εἶχε τὰ δεύτερα ὁ Νιρεύς;]
 Lege: εἶχε δὲ τὰ δεύτερα etc.
 praecessit enim, ἔδιέφερε μὲν

ᾠρα ὁ Ἀχιλλεύς. Deinde, pro
 ἀπολειπόμενος Codd. habent δια-
 φέρων. quae correctio non du-
 bito quin sit a manu ipsius Maxi-
 mi et secunda Editione. Causae
 obviae sunt, ex Sensu, et Ele-
 gantia. M.

^η ἔδδ' ἦν [διαφέρων] τῆ Θερσί-
 τῃ;] Sic optime Reg. et Har-
 leian. vulgo [ἀπολειπόμενος] τῆ
 Θερσίτῃ, quod et minus elegans
 est, et minus congruum, cum
 de loci vel temporis intercap-
 dine potissimum dicatur.

^η περὶ κάλλους σοι μόνον διαλέ-
 γομαι,]

δρείας ὁ Αἴας, ἔδὲ τῷ Αἴαντι γ ὁ Διομήδης, ἔδὲ τῷ Διομήδει ὁ Σθέnelος, ἔδὲ τῷ Σθενέλῳ ὁ Μενεσθεύς· ἀλλ' ἔδεις διὰ τῆτο τὴν ἀρετὴν ἀφαιρεῖ τῆ Μενεσθέως διὰ τὸν Σθέnelον, ἔδὲ τῆ Σθενέλῳ διὰ τὸν Διομήδην, ἔδὲ τῆ Διομήδης διὰ τὸν Αἴαντα, ἔτε τῆ Αἴαντος διὰ τὸν Ἀχιλλέα· ἀλλ' ἔσι κἀνταῦθα ἡ ὁδὸς τῆς ἀρετῆς ἔ διαπηδῶσα τὰς διὰ μέσθ Φύσεις, ἀλλὰ κατιῶσα ἡρέμα ἀπὸ τῶν ἀρίστων ἐπὶ τῆς καταδεεσέτης.

γ. Καὶ ἵνα ποτὲ ἀπαλλαγῶμεν τῶν σωμάτων, οἷς ἀναμέμικται ἡ ῥώμη καὶ τὸ κάλλος· εἰ τὴν Ἀνδρομάχην τῆ Πηνελόπῃ ἀντεξετάζεις, ἔχι σώφρων μὲν ἐκατέρα καὶ Φίλανδρος; προτιμήσεις δὲ τὴν Πηνελόπην, ἔχι ὅσα γυναικὸς βαρβαρικῆς Ἑλληνίδα, ἀλλὰ τῷ περιόντι κατὰ τὴν ἀρετὴν τὸ πλεῖον νέμων. Συμβλεῦει δὲ καὶ ὁ Νέστωρ τῷ Ἀγαμέμνονι ἄρ' ἀνοήτω Φρόνιμος; Ἡ ἔχι ἀν' ἐβελήσαις τὸν τῶν Πανελλήνων βασιλέα, τὸν

accedit, neque Diomedes ad Aiakis, nec ad Diomedis Sthenelus, nec ad Stheneli Menestheus; et tamen nemo causa Stheneli fortem negat esse Menestheum, aut Diomedis Sthenelum, aut Aiakis Diomedem, aut Achillis Aiace: est enim et hic certus virtutis progressus, quae in medio positas non transfilit quantitates, sed pedetentim a praecipuis ad inferiores descendit.

3. Verum enimvero, ut a corpore iam abeamus, in quo robur ac pulchritudo considerantur; si Andromachen contendas cum Penelope, nonne casta utraque, utraque viri amantissima videbitur? Et tamen Penelopen praepones; non ut barbarae Graecam, sed quod excellentiae virtutis, id quod plus est, existimes deberi. Agamemnon consilio Nestoris vitur, num ut prudentis imprudens? Nec enim arbitror te de communi

Graeco-

γαμῶν,] Potior ordo videretur: περὶ κάλλος μόνον (vel μόνος) σοι διαλέγωμαι. M.

γ ἔδὲ τῷ Αἴαντι.] Si Stephano fides, rectius hoc ἔδὲ, simul ac duo proxime sequentia, separatim scribemus; quum interrogationi seruiant, posita pro ἔχι δέ.

Omnino praeter rem; nam sine manifesto sensus detrimento nulla fingi potest interrogatio.

z [ἔτε] τῆ Αἴαντος διὰ τὸν Ἀχιλλέα.] Sic Reg. et Harleian. vulgo [ἔδὲ] διὰ τὸν Ἀχιλλέα τῆ Αἴαντος, qui minus est conueniens ordo verborum.

R 2

Sectio

διογενῆ καὶ λαῶν ποιμένα, καθυβρίσαι δυσφήμῳ αἰτία·
αἰλλὰ καὶ ὡς ^a ἐδέησεν αὐτῷ Φρονίμῳ ὄντι Φρονηματέρα
συμβέλλει, τῷ Νέστορος. Πείθω δέ σε ^b εἰδέν τι μᾶλλον
περὶ τῶν ἀρετῶν διαλεγόμενος ^c, τὰ ὅμοια τοῖς ὁμοίοις,
τῷ ἀνίσῳ κατὰ τὴν μετρίαν, εἰς ὑπεροχῆς καὶ ἐλαττώ-
σεως μοῖραν παραβαλεῖν ἐθέλων· ὅσπερ καὶ τὴν ὑγίαν

Graecorum rege, quem Ioue genitum, quem pastorem populo-
rum, poeta vocat, tam finistre sentire posse et loqui; et tamen
prudens cum esset, prudentioris consilio Nestoris opus habuit.
Videor autem nihilo magis, quod volo, persuasurus esse, si vir-
tutes inter se similes similiter contendam, quam si prout quae-
que magis vel minus adest alicui, ita maiorem aut minorem
respectu alterius dicam esse; quandoquidem sanitatem rem esse
vis

Sectio γ'.

^a ἀλλὰ καὶ ὡς] Hesychius: ἄλλ-
λὰ καὶ ὡς, ἀλλὰ καὶ ὁμοίως. Sic He-
siodus Op. et Dies. v. 661.

Ἄλλὰ καὶ ὡς ἐρέω Ζηνὸς νόον
Αἰγιόχοιο.

Sic et Homerus Iliad. A'. 116.
Odyss. E'. 219.

^b Πείθω δέ [σε] Vulgo Πείθω
δέ [γε.] Sed recte Ms. Harleian.
quem sequor.

^c Πείθω δέ σε εἰδέν τι μᾶλλον
περὶ τῶν ἀρετῶν διαλεγόμενος,] Im-
mo, Πείθεις δέ με εἰδέν τι μᾶλλον,
nihil probabilius agis: prout
postulat sensus, qui in altera
Lectioe nullus est. Deinde,
περὶ τῶν ἀρετῶν διαλεγόμενος, lege
τῶν ἀγαθῶν. haec enim re-
spondent istis Dissert. prioris,
sect. I. Ἄλλ' ἐπειδὴν τις τὰς
χρείας παρωσάμενος etc. vbi, et
per totam Dissertationem, περὶ
τῶν ἀγαθῶν agitur; sed nullibi
περὶ τῶν ἀρετῶν. quin et mox

hic sequitur: εἶτω καὶ (lege καὶ)
τοῖς ἀγαθοῖς ἔχει. vnde etiam pa-
ter, hic legendum esse τῶν ἀγα-
θῶν, nisi malis ἀρετῶν. Quae
sequuntur, τὰ ὅμοια τοῖς ὁμοίοις
etc, obscuriora sunt: sed lucem
accipiunt ex loco sect. 4. καὶ
πάντως (i. πάντων) ἀπλῶς γίνονται
αἱ ἐξετάσεις ἐν τῇ παραβολῇ τῶν
ὁμοίων μὲν κατὰ τὴν ἕσταν, ἀνομοίων
δὲ κατὰ τὴν ὑπεροχὴν. Breuiter,
quicquid confertur, eiusdem sub-
stantiae esse debet, dignitatis ve-
ro diuersae: vt aurum prae-
stantissimum auro deteriori, non
plumbo, conferri debet. Haec
itidem respondent istis Diss.
XXXIX, I. (Ἄλλ' εἰ μὲν ἀγαθὸν
ἀγαθῷ προσελήλυθεν, etc.) et cul-
patur Aduersarius, quod Dissi-
milia natura inter se contule-
rat. et hinc patet, legendum
esse hoc loco, qui sub manus
est, τὰ ὅμοια τοῖς ὁμοίοις, τῷ ἀνί-
σω — παραβαλεῖν ἐκ ἐθέλων. vulgo
deest Negatiua. M.

d τί

ἡγῆ ἀπλῆν τι εἶναι. Τί δέ ἐστιν ἀπλῆν^d παντός ἤτλον; αἱ γὰρ τῶν σωμάτων φύσεις πολὺ τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφιλαφέστεραι εἰς ὑγείας μέτρον καὶ αὐτὸ τέναντίον. Ὁ μὲν διώκων^e ἀκρότητα ἐν ὑγιεινῷ διώκει πρᾶγμα φεῦγον^f, καὶ ἔτε Ἀσκληπιῶ, ἔτε Χείρωνι ἐξ ἐπιδρομῆς ἀλώσιμον. ὁ δὲ ἐν τῷ ἀνίσω τῷ ἐφικτῷ τὸ ληθὲν ἀγαπῶν, εὐγνωμονέστερος μὲν πρὸς τὴν τέχνην, ἔκ ἀνέλπιστος δὲ πρὸς τὴν ἀκρότητα. Οὕτω τοι καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἔχει^g. Τριῶν γὰρ ὄντων, οἷς ἂν τις διαιτήσῃ τὸ παρὸν τρετὶ τὸ σκέμμα^h, ἐνός μὲν τείνοντος ἐπὶ τὸ ἀληθές αὐτὸ,

vis simplicem. Qua quid minus simplex dici possit, non video; cum ad sanitatis praeferim constitutionem multo plures corporis ratio differentias admittat, quam animae; ita ut plane contra se habeat. Nam qui supremum in sanitate sibi proponit terminum, rem fugitivam sequitur, et quam nec Aesculapius, aut Chiron, sine negotio consecuturi sunt: qui vero inaequalitatem in arte considerat, eoque, quod consequi potuit, contentus est; et aequius de arte sentit, nec de summo desperat termino. Eodem modo de bonis iudica. Cum enim tria sint, quae ad eam, de qua agitur, quaestionem solvendam faciunt, quorum primum ad veritatem, secundum ad

id,

^d τί δέ ἐστιν ἀπλῆν] Scribo distinguoque: τὸ δέ ἐστιν ἀπλῆν παντός ἤτλον (αἱ γὰρ — μέτρον) καὶ αὐτὸ τέναντίον. Hoc autem qualibet alia re minus est simplex, ac se modo contrario profusus habet. Alciphron II, 4. p. 246. τὸ δὲ ἔκ ἡν, Μένανδρε. Vide nostrum Differt. XXX, 4.

^e καὶ αὐτὸ τέναντίον. Ὁ μὲν διώκων etc.] Hic male distinguitur. Ita rectius: καὶ αὐτὸ τέναντίον, ὁ μὲν διώκων ἀκρότητα ἐν ὑγιεινῷ, διώκει πρᾶγμα etc. itaque plane contra, quam tu dicis, ille, qui sequitur summum in sanitate gradum, sequitur rem fugitivam etc. Sic Diff. XI, 3. ἀλλ' αὐτὸ

τέναντίον, ὁ μὲν ἄξιος λαβεῖν, μὴ ἐνοχλῶν, τυχεῖν ἀξιώτερος. Lyfias contra Andoc. p. 120. Ed. Tayl. οὐ δῆπεθεν, ἀλλ' αὐτὸ τῷ τε τέναντίον, ἐτάραξε μὲν ἄτος τὴν πόλιν, κατεσῆσατε δὲ ὑμεῖς. ita distingue. sic πᾶν γὰρ τέναντίον, Idem p. 446. ἀλλὰ τέναντίον, D. Paulus Galat. II, 7. M.

^f διώκει [πρᾶγμα] φεῦγον,] Vulgo deest πρᾶγμα, quod obtulere Reg. et Harleian.

^g οὕτω τοι [καὶ] τοῖς ἀγαθοῖς ἔχει.] Lego: οὕτω τοι [καὶ] τοῖς ἀγαθοῖς ἔχει. Stephano placet καὶ ἐν, vel καὶ τοῖς ἀγαθοῖς, quod eodem redit.

^h τὸ παρὸν τρετὶ [τὸ] σκέμμα,] Sic

δευτέρη δὲ ἐπὶ τὸ δυνατόν, τρίτη δὲ ἐπὶ τὸ ὠφέλιμον, καθ' ἕκαστον τῶν σκεψόμεθα, ἀνατρέψαντες αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν, ἀπὸ τῆς ὠφελίμης ἀρξάμενοι· μήπω γὰρ δυνατόν ἔσται, μηδὲ ἀληθὲς τὸ λεγόμενον, ὡς ἔστιν ἀγαθὸν ἀγαθῶ μείζον· ἀλλὰ ἴδωμεν αὐτῆς τὸ ὠφέλιμον· πολλά γὰρ παρὰ τῶν ἕτερον ἀληθῶν, ἕτερον δυνατῶν, ὠφέλησε πιστευθέντα.

δ'. Οὐχ ὁ μὲν Σωκράτης περιάγων τὸ ἀγαθὸν κ, καὶ περιγράφων αὐτῆς τὴν ἕσταν ἐν τῷ ἀρίστῳ μόνῳ, διέσκαψε καὶ διστείχισε τὴν ἐλπίδα τῶν πολλῶν ἰ τῆς ἐπ' αὐτὸ ὁδῆς; Ὁ δὲ ὑποβάθρας διδῆς, καὶ ἀναπαύλας ἢ διὰ μέσων, καὶ ἀναγωγὰς πολλὰς, προὔπεμψε πόρρω

id, quod fieri potest, tertium ad utilitatem rei intuendam spectet, singula eorum videamus; ita tamen, ut inuerso ordine primum de utilitate agamus. Interea respectu eius, quod fieri potest, id, quod quaeritur, et veritatis, in dubio maneat: id autem est, bonumne bono sit maius: utilitatem ergo eius primo videamus. Multa enim, quae neque vera sunt, neque fieri possunt, si credantur tantum, utilitatem adferunt.

4. Et nonne Socrates cum virtutem tam arcte restringit, ut essentiam illius eo solo, quod optimum est, circumscribat, vulgi spem omnem a petenda virtute excludit, et tanquam longo itinere intercipit? Contra qui gradus quosdam statuit, qui in medio viae diuerticula quaedam relinquit, et recessus, medii

itineris

Sic Reg. vulgo deest vox penultima.

ἰ μήπω γὰρ δυνατόν ἔσται etc.] Lege, ἔσται, fit, supponamus. Recte cepit Heinsius. M.

Sectio δ'.

κ περιάγων τὸ ἀγαθόν,] Quid sit hac in re περιάγειν τὸ ἀγαθόν, bonum circumducere, quemadmodum Paccius vertit, equidem nescio. Heinsius interpretatur: cum virtutem tam arcte restringit; sed talis potestas illi verbo non competit. Reg. ταάγων τὸ

ἀγαθόν. Lege ἀπάγων τὸ ἀγαθόν, bonum procul amouens.

Ibid. περιάγων τὸ ἀγαθόν] Mf. Reg. ταάγων. vnde Dauisius ἀπάγων. verum puto παραάγων, amouens. Diff. XVI, 3. τὸ ἐνοχλῆν παραγαγῆσα. M.

ἰ τὴν ἐλπίδα [τῶν πολλῶν] Vulgo τῶν πολλῶν. Lectionem, quam Maximo reddidi, stabiliunt Reg. Harleian. et Paccii codex.

ἢ διὰ μέσων, [καὶ] ἀναπαύλας] Ita bene Reg. vulgo deest coniunctio copulans.

ἢ παρεμ-

πάνυ ὡς τευξόμενον τῷ μετρίῳ, παρεμυθήσατο δὲ τῇ ἐπιτυχίᾳ τὸν προσελθόντα ἤδη, ὡς προσελλυθότα τῷ ἀρίστῳ ἀνεκῆρυξε δὲ τὸν ἀφικόμενον εἰς τὸ ἄκρον, ὡς ἐν ἀγαθοῖς ἀρίστον. Ὁ δὲ ἕτερος τῶν λόγων ἔχῃ τὸν μὲν ἀριστεῖα ἐν δειλοῖς φεφανοῖ, τὸν δὲ ἰσχυρὸν ἐν ἀσθενεστάτοις, καὶ τὸ ὅλον ἀνταγωνιστὰς τοῖς ἀρίστοις ἔδιδωσιν, ἔδὲ ἐλέγχει τὰς ἀρετὰς ἐν τοῖς ὁμοίοις; Καὶ τῷ μὲν ὠφελίμῳ παύομαι, τὸ δὲ δυνατὸν ἤδη σκοπῶ. Χρυσὸν μὲν τὸν διαφέροντα ἐλέγχει χρυσὸς ἡτῶν, ἔ μύλιβδος καὶ ἀργυρὸς ἀργυρον, καὶ χαλκὸν χαλκός. Καὶ πάντως ἀπλῶς γίνονται αἱ ἐξετάσεις ἐν τῇ παραβολῇ

itineris spe viatorem pertrahit longissime, quo cum peruenerit, hac felicitate eum demulcet, non secus, quam si vltimum attigisset terminum; ad quem si postea peruenire eum contingat, tum demum, tanquam inter bonos optimum, pronunciat victorem. Cum vice versa altera opinio illa athletam primum inter timidos coronet, robustissimum inter imbelles; et, ut verbo absoluam, nec aduersarios in certamine dat fortissimis, nec virtutes in similibus explorat. Et hoc quidem de utilitate: ad potentiam veniamus. Aurum præstantissimum deterius aurum distinguit, non plumbum; et ab argento argentum, aes ab aere probatur. Breuiter, quicquid confertur, eiusdem substantiae sit

ἢ παρεμυθήσατο δὲ τῇ ἐπιτυχίᾳ τὸν προσελθόντα ἤδη, ὡς [προσελληλυθότα] τῷ ἀρίστῳ. Sic Reg. et Harleian. vulgo παρεμυθήσατο δὲ τῇ ἐπιτυχίᾳ προσελθόντα ἤδη, ὡς [προσελλυθότα] τῷ ἀρίστῳ. Cum tamen in virtute progressum sufflamina is, qui bono iam comparato nihil accedere posse suadet; rescripserim: παρεμυθήσατο δὲ τῇ ἐπιτυχίᾳ τὸν προσελθόντα ἤδη, ὡς [προσελευσόμενον] τῷ ἀρίστῳ.

Ibid. τὸν προσελθόντα ἤδη, ὡς προσελλυθότα] Ita ex Libris edi-

dit *Dauisus*, prope verum, quod erat, nisi fallor, τὸν προσελθόντα, ὡς ἤδη προσελλυθότα τῷ ἀρίστῳ. *Successu autem consolatur eum, qui iam egressus est, tanquam iam accesserit ad Optimum.* Longius a scriptura recedit Cl. Vir, cum pro προσελλυθότα legit προσελευσόμενον. M.

ὁ χαλκὸν χαλκός.] Sic Mff. non χαλκός χαλκόν, vt vulgo.

ῥ καὶ πάντως ἀπλῶς γίνονται etc.] Monui supra legendum esse πάντων. Paulo ante, distingue: καὶ τὸ ὅλον, ἀνταγωνιστὰς τοῖς ἀρίστοις

τῷ ὁμοίῳ μὲν κατὰ τὴν εὐσίαν, ἀνομοίῳ δὲ κατὰ τὴν ὑπεροχὴν. Εἰ δὲ τὸ ἀγαθὸν εἰς τὰ κακὰ αὐτὰ ἐμβαλῶν ἕτως ἐξετάζεις ⁹, καὶ πῶς ἔφανείταί σοι τὸ σμικρότατον τῶν ἀγαθῶν ἐν χώρᾳ τῷ ἀρίστῳ; Ὡς γὰρ ἐν νυκτὶ Φῶς ἐκ πυρὸς τῷ δι' ἡμέρας Φανέντος ἀκμαιότερον ὑπὸ πολλῶν τῷ περιεχυμένῳ σκότους ἐλεγχόμενον, ἐν δὲ ἡλίῳ τὸ αὐτὸ ἀμυδρὸν καὶ ἀσθενὲς πρὸς ἀνταγωνιστὴν ἰσχυρότερον ἕτως ἀμέλει καὶ τὸ ἀγαθὸν, τοῖς μὲν κακοῖς συνεξεταζόμενον, καὶ τὸ τυχόν, ἀρίστον καὶ μέγιστον καὶ ἐξοχώτατον, ὡς ἐν πολλῷ ζόφῳ μικρὸν ζώπυρον, ἐν πολλῇ νυκτὶ ὀλίγον Φῶς· εἰ δὲ παράσχης αὐτῷ πρὸς τὰ ὅμοια δρόμον καὶ ἀμιλλαν, τότε ὄψει τὸ ἀρίστον ὄντως· νῦν δὲ συγχεῖς τὴν κρίσιν ¹ καὶ ταράτ-

fit necesse est, dignitatis alterius. Quod si bona cum malis componas, fieri quomodo poterit, ut non bonum minimum eo loco tibi esse videatur, quo est maximum? Nam ut noctu lumen, quod ab igne accenditur, magnae illius, quae circumcirca est, caliginis causa maius videtur esse, quam quod interdiu ardet; idemque si cum sole tanquam maiore aduersario velis contendere, obscurum propemodum est et nullum: ita si cum malo bonum conferatur, quamuis sit minimum, optimum nihilominus praestantissimumque videbitur; ut in densa caligine scintilla parua, ut in nocte multa lumen paruum. Quod si illud cum simili concurrere et certare permittas, tunc reuera, quod praestantissimum est, discernes. Aliter enim si agis, ordinem confun-

ἀρίστοις etc. vide ad XVII, 10. Et pone notam istam Interrogationis, post ἀσθενεστάτοις, non post ὁμοίοις. M.

⁹ Εἰ δὲ τὸ ἀγαθὸν εἰς τὰ κακὰ αὐτὰ ἐμβαλῶν ἕτως ἐξετάζεις,] Lege et distingue: Εἰ δὲ τὸ ἀγαθὸν, εἰς τὰ κακὰ αὐτὰ ἐμβαλῶν, ἕτως ἐξετάζεις, etc. M.

¹ νῦν δὲ συγχεῖς τὴν [κρίσιν]

Vulgo τὴν [τάξιν.] At Reg. et Harlejan. auctores sunt lectionis, quam recepimus, eaque multo melior est.

Ibid. συγχεῖς τὴν [κρίσιν] In priori editione erat, τὴν τάξιν, pro quo conieceram, τὴν ἐξετάσιν. eodem sensu κρίσιν exhibent Codices: quae est a Curis Secundis Auctoris, et multo melior Lectio. M.

τεις. Οὐχ ὄρας καὶ τὴν σελήνην, ἄστρον ἀμφίβιον πρὸς
 νύκτα καὶ ἡμέραν, ἐν μὲν νυκτὶ λαμπρὰν^s, μετὰ δὲ ἡλίου
 ἀμαυράν; Οὐκᾶν ἐν ἡμέρᾳ ἥλιος κρατεῖ, τὸ ἄριστον καὶ
 ἀκμαιότατον τῶν ἐν ἔρανῳ σωμάτων· ἐν δὲ νυκτὶ σελήνη
 κρατεῖ, τὸ ἀσθενέστατον. Καὶ τοίνυν καὶ τὸ ἀγαθόν,
 εἴαν μὲν εἰς νύκτα καὶ ζόφον καὶ ἀφέγγειαν κακῶν ἐμ-
 βάλης, κρατεῖ τὸ ἀμαυρότατον· εἴαν δὲ παραθῆς ἀγα-
 θὰ ἀγαθοῖς^t, ἀνάγκη κρατεῖν τὰ περιλαμπέστερα.

ε. Παύομαι τῷ δυνατῷ, καὶ ἐπὶ τὸ ἀληθὲς μέτει-
 μι. Τὸν γὰρ τῷ ἀνθρώπῳ βίον ἄρα ἄλλο τι ἡγητέον,
 ἢ διαγωγὴν ζωῆς συγκεκριαμένην ἐκ ψυχῆς, καὶ σώμα-
 τος, καὶ τύχης; Ἐκ δὲ τῆς τέτων ἀρμονίας κραθέντων
 καλῶς, ἐκάστῃ εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς ἐαυτῷ ῥώμης ἀφι-
 γμένῃ, τὸ ἀθροισμα τῶτο εὐδαιμονίαν κλητέον· ἀρχή-
 σης μὲν τῆς ψυχῆς στρατηγῶ δίκην, ὑπηρετῶντος δὲ τῷ
 σώματος στρατιώτῃ δίκην, συνεργῆσθαι δὲ τῆς τύχης

confundis et perturbas. Nonne et lunam vides, quae noctis et
 diei sidus commune est, satis splendidam, si sol accedat, hebe-
 scere? Non mirum ergo, si interdiu sol vincit splendore suo,
 qui inter coelestia corpora praestantissimus est potentissimus-
 que; noctu vero luna omnium obscurissima. Ita et bonum, si
 in nocte, in tenebris, in caligine malorum collocaveris, emine-
 bit, quamvis sit obscurum; si inter bona, necesse est eminere
 illud, quod est clarissimum.

5. A potentia ad veritatem transeo. Aliudne hanc vitam
 esse putas, quam transitum quendam, ex anima, corpore, fortu-
 naque simul temperatum? Quae omnia si apte inter se iungan-
 tur, singulaque ad summum suarum virium gradum perueniant,
 totum id simul felicitas nuncupatur; ita ut anima imperet pro-
 duce, pareat corpus pro milite, adiuuet fortuna tanquam arma;
 ex

^s ἐν μὲν νυκτὶ λαμπρὰν] Vulgo
 desunt tres primae voces, quas,
 Regio volente, Maximi verbis
 immiscuimus. Harleian. autem
 dat ἐν μὲν [τῷ] νυκτὶ λαμπρὰν,
 quod perinde est.

^t εἴαν δὲ παραθῆς [ἀγαθὰ] ἀγα-
 θοῖς] Vulgo deest penultima
 vox. Eam tamen agnoscunt
 Reg. et Harleian. ac postulat
 oratio.

ὄπλων δίκην· ἐξ ὧν ἀπάντων τὸ νικᾶν ἔρχεται. Ἐὰν δὲ ἀφέλης τὴν τύχην, τὸν στρατιώτην ἐξοπλίζεις, κἂν τὸν στρατιώτην ἀφέλης, ἀποχειροτονεῖς τὸν στρατηγόν, τιμιώτερον δὲ καὶ στρατιώτης ὄπλων, καὶ στρατιώτῃ στρατηγός. Ἐὰν δὲ δυοῖν θάτερον, ἢ τὸν στρατηγόν τιμῶν τὰ λοιπὰ ἀτιμάσης, τί χεῖσεται ὁ στρατηγός τῇ τύχῃ; ἢ κἂν ταῦτα εἰσάγων ἰσοτιμίαν νέμης, τί χεῖσεται τύχῃ τῷ στρατηγῷ; Ἀρχέτω ψυχὴ^u, στρατευέτω τὸ σῶμα, συναγωνιζέσθω ἡ τύχη πάντα ἐπανῶ, πάντα δέχομα· ἀλλὰ τὴν ἰσοτιμίαν αὐτῶν ἀφαιρῶ. Οὐχ ὄρεᾶς καὶ τὸν ἐν θαλάτῃ πλῆν^x, ἐνθα ὁ μὲν κυβερνήτης ἀρχεῖ, ὡς ψυχὴ σώματος· ἡ δὲ ναῦς ἀρχεται, ὡς ὑπὸ ψυχῆς σῶμα· τὰ δὲ πνεύματα ἐπιρρεῖ, ὡς ταῖς ἀρεταῖς ἡ τύχη; Ἐὰν δὲ χειμῶν ἐπιγένηται, καὶ μένη μὲν ἡ ναῦς, μένη δὲ ὁ κυβερνήτης, ἐλπίς σωτηρίας, κἂν οἴχηται ἡ ναῦς ὄρεθ^a, ἢ καταδύσεται διὰ τῆς τέχνης^y.

ex quibus omnibus victoria consequitur. Quod si fortunam tollas, arma demes militi; sin militem, exauctorabis ducem: et tamen pluris est miles, quam arma, pluris dux, quam miles. Si vero alterutrum facis, vt, vel reliquis neglectis, solum ducem colas, quomodo fortuna dux vtetur? aut si omnia haec admittis, eodemque loco habes, quomodo duce vtetur fortuna? Imperet animus, militet corpus, auxilium ferat fortuna: cuncta probo, cuncta admitto, dum ne eodem loco habeas omnia. Quid, nonne nauigationem vides marinam, in qua gubernator, sicut anima in corpore, imperat; nauis, vt corpus animae, paret; venti in nauem, vt in virtutes fortuna, impetum faciunt? Quod si tempestas oriatur, dum gubernator adhuc superstes est, et nauis, siue ea recte feratur, siue exitium minuetur, spes adhuc salutis est in arte: at si a gubernatore

Sectio ε.

u ἀρχέτω ψυχῇ] Lege ἡ ψυχὴ, vt τὸ σῶμα, et ἡ τύχη. M.

x Οὐχ ὄρεᾶς [καὶ] τὸν ἐν θαλάτῃ πλῆν,] Iussere codices, vt vocem tertiam reliquis admisceremus.

y κἂν οἴχηται ἡ ναῦς ὄρεθ^a, ἢ καταδύσεται διὰ τῆς τέχνης.] Heinsius reponit: ἐλπίς σωτηρίας, κἂν οἴχηται ἡ ναῦς ὄρεθ^a, ἢ καταδύσεται, διὰ τῆς τέχνης. Haec parum felix est, vt arbitror, coniectura; non enim video, quam spem salutis

εἰάν δὲ ἀπὸ τῆ κυβερνήτης ἀρξῆ, καὶ ἐκείνον ἀφέλης, ἀχρεῖος μὲν ἡ ναῦς, καὶ μὲν ἀχρεῖος δὲ ἡ ἐπίρροή τῶν πνευμάτων, καὶ φέρη. Καὶ διὰ τῆτο ἐν μὲν θαλάτῃ καὶ νηὶ καὶ πλῶ τιμιώτατον ὁ κυβερνήτης ἔ, καὶ μετὰ τῆτον ἡ ναῦς, καὶ μετὰ ταύτην ἡ ἔξωθεν ἐπικρηρία· ἐν δὲ τῶ τῆ βίς τέτς δρόμῳ τιμιώτατον μὲν ἡ ψυχὴ, μετὰ δὲ ταύτην τὸ σῶμα, καὶ τρίτον ἡ τύχη· τὰ δὲ τῆ τιμιώτερες ἀγαθὰ τῶν ἡτῶν τιμιῶν τιμιώτερα.

5. Ἐγὼ καὶ τῶν αἰσθήσεων τὴν ἰσοτιμίαν ἀφαιρῶ. Τυφλὸς ἦν Ὅμηρος, ἀλλ' ἤκουε τῆς Καλλιόπης· κωφὸς ἦν Ἄτυς^a, ἀλλ' ἑώρα τὸν ἥλιον. Μετάφρασις τὰς συμφορὰς· ἀκούω Ὅμηρος μὴ ὁρῶν, βλέπω Ὅμηρος

natore incipias, eumque tollas, nihil prodest navis, quamvis sit superstes; nihil ventus, quamvis sit secundus. Propterea in mari, in naui, et navigatione, praecipuum est gubernator, post hunc navis, post nauem subsidium externum: in hoc vitae cursu praecipuum est anima, post animam corpus, post corpus ipsa fortuna; bona autem praecipuarum partium plura sunt, quam reliquarum.

6. Ego nec aequalitatem fero in sensibus. Coecus Homerus erat, et tamen Calliopen audiebat; surdus erat Atys, et tamen solem videbat. Conuerte calamitatem vtriusque; audiat Atys, et ne videat; videat Homerus, et ne audiat;

Atyi

salutis ars praebere queat, si nauis καταδύσῃται, submergatur. Harleian. ἡ ναῦς ὄρθῃ, et a secunda manu dat ἔ καταδύσεται. Forsan igitur reponendum: καὶ οἰχῆται ἡ ναῦς [ὄρθῃ, ἔ] καταδύσεται διὰ τῆς τέχνης. Quamvis impetu ventorum feratur nauis, impedire tamen possit ars, quo minus fundum petat.

Ibid. καὶ οἰχῆται ἡ ναῦς ὄρθῃ, ἢ καταδύσῃται etc.] Harl. ὄρθῃ. et pro ἡ, a manu secunda, ἔ. Supple Negatiuam in priori parte sententiae, et manum Ma-

ximi ausim praestare: καὶ μὴ οἰχῆται ἡ ναῦς ὄρθῃ, ἔ καταδύσεται διὰ τῆς τέχνης. Quod si tempestas ingruat, et supersit nauis, supersit etiam gubernator, spes est salutis; et quamvis nauis non feratur recta, spes tamen est, artem impedituram esse, quo minus fundum petat. M.

ε τιμιώτατον ὁ κυβερνήτης] Vulgo τὸ τιμιώτατον. Articulum iussu Regii codicis expunximus.

Sectio 5.

a κωφὸς ἦν Ἄτυς,] Maximum nostrum ἀμαρτήματος μνημονικῆ

μη ἀκίων· Ἄτυϊ μὲν ἐκ ἄσεται ἡ Καλλιόπη, Ὀμήρου δὲ
ἐκ ἀφαιρήσεις τὴν διδάσκαλον. Ἐγὼ καὶ τὴν τῶν θεῶν
ισοτιμίαν^b ἀφαιρῶ· πείθομαι γὰρ Ὀμήρῳ λέγοντι·

Τριχθὰ δὲ^c πάντα δέδασαι, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς
ἐκ ἴσης, ἐδὲ γὰρ ἀρχῆς ἴσης· ἐ γὰρ ἴση ἡ νομὴ ἔρανε
πρὸς θάλατταν^d, καὶ θαλάττης πρὸς ἄδην· θεὸς δὲ
ὁμοίως καὶ Κρόνος παῖς, καὶ Ἄδης, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ζεὺς.
Καὶ γὰρ Λύσανδρος Σπαρτιάτης, ἀλλὰ Ἀγησίλαος Ἡρα-
κλείδης. Ἐγὼ δὲ κατὰ τὰς ἀρετὰς^e καὶ τὰ γένη προτι-
μῶ. Οὐ γὰρ ὁ μὲν πωλοδάμνης εὐγενείας ἱππικῆς ἔρα,
Ἦς Τρωῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς

Δῶχ' υἱὸς ποιὴν Γανυμήδεος, ἕνεκ' ἀριστοῖ^f

Atyi non canet Calliope, magistram illam suam seruabit Ho-
merus. Ego nec in diis aequalitatem fero: Homero enim al-
fentior, cum ait:

cuncta

In tria diuisit, nec quisquam immunis honore est:

non aequalis est, nec enim aequale est imperium: sicut nec
aequalis est diuisio coeli cum mari, aut maris cum inferis; et
tamen eodem modo Pluto, et Neptunus, et Iupiter dii sunt, et
Saturni filii. Sicut Lyfander Spartanus quidem est, at Agefi-
laus Heraclides. Ego et respectu virtutis genus generi prae-
fero. Nam si equorum domitor nobilitatem in equis amat,

Troi quos Iupiter olim

Praestantes dederat, premium Ganymedis ademti;

et

μανικῆ ἰουε postulanit Heinſius.
Atys enim, Croesi filius, quem
Phryx Adraſtus inuitus occidit,
non erat furdus; sed alter, cu-
ius nomen reticent auctores.
Vide Herodotum I. 34, 43, 85.
Diodorum Siculum et Nico-
laum Damascenum in Excerpt.
Peireſc. pagg. 238, 457. Pari-
ter errarunt Lloydus et Hoff-
mannus in Lexicis suis.

^b τὴν τῶν θεῶν ἰσοτιμίαν] Sic
Reg. vulgo τὴν ἰσοτιμίαν τῶν θεῶν.

^c τριχθὰ δὲ] Iliad. ο'. 189.

^d ἐ γὰρ ἴση ἡ νομὴ ἔρανε πρὸς
θάλατταν,] Vulgo ἐδὲ γὰρ ἴση ἡ
νομὴ πρὸς [τὴν] θάλατταν ἔρανε.
Nos codicem Regium κατὰ πό-
δας sequimur.

^e [Ἐγὼ] δὲ κατὰ τὰς ἀρετὰς]
Vulgo [Ἀλέγω] δὲ κατὰ τὰς ἀρε-
τὰς, quod prorsus est incom-
modum. Itaque reposuimus
Ἐγὼ δὲ, prout Heinſius et Schot-
tus faciendum iudicarunt.

^f ἕνεκ' ἀριστοῖ] Vulgo ἀριστοῖ.

Sed

Ἴπποι ἔσαν; ὁ δὲ Θηρευτῆς εὐγενείας σκυλάκων ἐρεῖ;
 Φιλάνθρωπος δὲ, καὶ Φιλοθρέμμων τῷ ζῷα τέττα, ἐκ
 ἐξετάσει τὰ γένη; λέγων ἐκ Ἀρταξέρξην τὸν Ξέρξου,
 (δειλὸν μοι γένος λέγεις) ἔδὲ Κροῖσον τὸν Ἀλυάτῃ,
 (ἀσθενὲς λέγεις) ἔδὲ Ἴππῖαν τὸν Πεισιστράτη, (πονηρὸν
 μοι γένος λέγεις) εἰάν δὲ Λεωνίδα ἢ λέγῃς καὶ Ἀγησί-
 λαον, γνωρίζω τὴν ἀρετὴν, καὶ μέμνημαι τῶν Ἡρακλέους,
 καὶ ἐπαινώ τὴν εὐγένειαν. εἶθε μοι καὶ τὸ Ἀριτείδου
 γένος ἢ ἢν Ἀθήνησιν, εἶθε τὸ Σωκράτους, ἐτίμησα ἂν τέ-
 ττα ὡς Ἡρακλείδου, ὡς Περσείδου, ὡς εὐπατριίδου.
 Ἡ ποταμῶν μὲν ρεύματα, εἰάν καθαρά ἐκ πηγῶν ἔλθῃ^κ,

et venator nobilitatem amat in catulis: quanto magis qui ho-
 mines amat, hominum educationi intentus est, in eorum genus
 inquireret? Non sicut Xerxis filius est Xerxes, ignauum enim hoc
 genus est; nec sicut Croesus Alyattis, imbelles enim hoc genus
 est; nec sicut Hippas Pisisfrati, hoc enim improbum est: at si
 Leonidem, si Agesilaum dicas, virtutem agnosco, Herculem co-
 gito, nobilitatem approbo. Vtinam Athenis Aristidis, vtinam
 Socratis genus esset; non minus hos, quam Heraclidas, non mi-
 nus, quam Persidas, honorarem, non minus, quam patricios.
 Nam si fluuios laudas, qui ex puris labuntur fontibus; si plan-
 tas,

Sed Harleian. ἄριστοι. Recte: nam
 non equae fuerit, sed equi. Vi-
 de sis Iliad. E. 265. seqq.

g ἐκ [Ἀρταξέρξην] τὸν Ξέρξου
 Vulgo εἰ [κατὰ Ξέρξην] τὸν Ξέρξου.
 Reg. et Harl. fecerunt, vt Ma-
 ximo sua verba dederimus. Ar-
 taxerxes certe Longimanus Xer-
 xis erat filius. Vide Herodo-
 tum VII. 106, 151. et Plutar-
 chum in Artax. p. 1011.

h ἔδὲ Ἴππῖαν τὸν Πεισιστράτη,
 (πονηρὸν μοι γένος λέγεις) ἔδὲ Κροῖ-
 σον τὸν Ἀλυάτῃ, (ἀσθενὲς λέγεις)
 εἰάν δὲ Λεωνίδα etc.] Hunc ordi-
 nem praestat Reg. in editis
 enim perturbata est verborum
 series.

i εἶθε μοι καὶ τὸ Ἀριτείδου γένος
 etc.] Haec loquitur, vt *Plato-
 nicus*. cum enim, secundum
 eos, Quatuor sint species *No-
 bilitatis*, hanc praestantissimam
 iudicabant, εἰάν τις ἢ γεννάδας
 τὴν ψυχὴν, καὶ μεγαλόψυχος: Diog.
 Laërtius lib. III. sect. 88, 89. M.

k εἰάν [καθαρά ἐκ πηγῶν] ἔλθῃ,
 Vulgo εἰάν [καθαράς ἐκ πηγῆς]
 ἔλθῃ. Cur vero Mss. lectionem
 diutius exfulare paterer, id
 equidem non videbam.

Ibid. εἰάν καθαράς ἐκ πηγῆς
 ἔλθῃ,] Lego ex sensu, καθαρά.
 non enim fontes solum, sed
 rivi quoque puri esse debent,
 vt laudem mereantur. Confir-
 mant

καὶ Φυτὰ ἐπαινεῖς, καὶ γηράσκη μὲν αὐτῶν τὰ σώματα¹, μένη δὲ τὰ σπέρματα· εὐγένειαν δὲ ἀνθρωπίνην ἔκ ἐπαινεῖς, εἰς ἀξιαμένη ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ὡς ἐκ πηγῆς καθαρᾶς, γνήσιος μένη, ἀνεπίμικτος μένη^m; Καὶ μέχρι μὲν ταύτης ἀνδρίζῃ, καὶ ἀξιοπίστος εἶ λέγων. Ἐὰν δὲ σε καὶ περὶ πλῆττε πυνθάνωμαι, τί Φῆς, ποῖ τὸ πρᾶγμα τάττεις; ἐν ποίῳ χορῶ; Λέγε γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τὰς τῆς ψυχῆς φωνάς· λέγε, τί Φῆς τὸν πλῆττον; Κακόν; τί ἔν ἐρᾶς; Ἀγαθόν; τί ἔν Φεύγεις;

Ἡ γλῶττ' ἐπώμοσενⁿ, ἡ δὲ Φρῆν ἀνώμοτος.
Ἄλλ' ἐδέτερον ἡγή, ἔκ ἀγαθόν, ἔ κακόν· ἀλλ' ἐν με-

tas, quarum postquam stipites exaruerunt, manent adhuc femina: nobilitatem in hominibus non laudabis, quae ex virtute, tanquam puro fonte, orta generositatem retinet suam? Et haecenus quidem virum te iudico, haecenus fide digna loqueris. Quod si de opibus ex te quaeram, quid de iis sentias, quo loco ponas, in quo ordine? Loquere audacter, quod animo iudicas, dic, quid eas existimes, Malum? cur ergo sequeris? Bonum? cur ergo eas fugis?

Iuravi lingua, mentem iniuratum gero.

Quare neutrum esse dicas, nec bonum, nec malum; sed inter
vtrum-

immutatus: nam poeta scripsit:

Ἡ γλῶττ' ἐπώμοσ', ἡ δὲ
Φρῆν ἀνώμοτος.
I καὶ γηράσκη μὲν αὐτῶν τὰ
[σώματα,] Sic Reg. et Harleian.
vulgo τὰ τελέχη.

Ibid. γηράσκη αὐτῶν τὰ σώ-
ματα] Prior lectio erat τὰ τελέ-
χη. Dixi de hoc loco in Prae-
fatione. M.

m ἀνεπίμικτος μένη;] Has vo-
ces, quas vulgo praetermittunt,
vterque codex exhibet.

n Ἡ γλῶττ' ἐπώμοσ', ἡ δὲ Φρῆν
ἀνώμοτος.] Vulgo Ἡ γλῶττα
ἐπώμοσεν, ratione versus non
habita. Est autem Euripidis in
Hippolyto v. 612. sed leuiter

Ac ita laudant Aristoteles Rhe-
tor. lib. III. cap. XV. 10. et scho-
liastes in Aristophanis Ranas
v. 102. nec aliter reponi debet
apud Iustinum Martyrem Apol.
I. cap. 49 et Suidam in μῶρος.
Eo respiciunt Plato in Theae-
teto pag. 119. E. Lucianus Vit.
Auct. tom. I. pag. 376. et Athe-
naeus lib. III. pag. 122. B.

Ibid. Ἡ γλῶττα ἐπώμοσεν,]
Metrum postulat:

Ἡ γλῶττ' ἐπώμοσ', ἡ δὲ Φρῆν
ἀνώμοτος.

Et

δορία, καὶ χώρα μέση. Τήρησον αὐτὸ ἀδιάφορον ὁ, μὴ προέλθῃς περαιτέρω, μὴ ὑπερβῆς τὰς ὄρας. Ἄν δ' ὑπαλλάξας τὸ ὄνομα ἀγαθὸν μὲν μὴ καλῆς, προηγόμενον δὲ καλῆς ^p. τὴν μὲν Φωνὴν μετέβαλες, τὴν δὲ τιμὴν δίδως.

utrumque, medio in loco cum indifferentibus ponas? Vide, ne transgrediaris ultra, ne limites transfilias. Nam si, mutato nomine, bonum quidem non voces, sed productum; nomen quidem mutabis, honorem tamen concedes.

Δ Ο Γ Ο Σ Μ Α'.

Τῷ Θεῷ τὰ ἀγαθὰ ποιῶντος ^a, πόθεν τὰ κακά.

Φασὶ, τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον, ἀφικόμενον εἰς Ἄμμωνος, προσειπόντος αὐτὸν τῷ Ἄμμωνος παῖ-

DISSERT. XLI. vulgo XXV.

Cum deus bona faciat, unde sint mala.

Alexandrum aiunt Macedonem, cum Iouis Ammonis accessisset templum, atque ab eo filii appellatus esset nomine,

Et ita Codices. Male imprimatur ἐπάμοσεν. Cl. Editor non correxerat hoc, ut innumera alia, in suo Exemplari, morte praeuentus. M.

ο Ἄλλ' ἕδτερον [ἡγή,] ἐκ ἀγαθόν, ἢ κακόν. ἄλλ' ἐν [μεθορία,] καὶ χώρα μέση. Τήρησον [αὐτὸ] ἀδιάφορον. Vulgo: Ἄλλ' ἕδτερον ἡγή ἐκ ἀγαθόν, ἢ κακόν. ἄλλ' ἐν [μεθορία] καὶ χώρα μέση, τήρησον ἀδιάφορον. Hinc Dan. Heinsius rescripsit: ἄλλ' ἕδτερον [ἡγῆ,] ἐκ ἀγαθόν, ἢ κακόν. ἄλλ' ἐν [μεθορία] καὶ χώρα μέση, τήρησον ἀδιάφορον. Nos ne latum quidem vnguem a Mss. recessimus; sed eorum fide pro μεθορία scripsimus μεθορία, verbisque, quae retinent

editi, interiecimus αὐτὸ. Vide Differt. XXXVIII.

Ibid. τήρησον ἀδιάφορον.] Alius dixisset τὸ ἀδιάφορον. Ita scripseram. et iam video, Mss. habere αὐτὸ ἀδιάφορον. Lego: τήρησον αὐτὸ ἀδιάφορον. M.

p προηγόμενον δὲ καλῆς.] Malim προηγόμενον δὲ καλῆς. Sic enim Stoici loquuntur, ad quos noster respicit. Vide Ciceronem de Fin. III. 4, 15, 16. Diogenem Laërtium VII. 102, 105. seqq. et Stobaeum Eclog. Ethic. pag. 173.

DISSERT. XLI.

a τῷ Θεῷ τὰ ἀγαθὰ ποιῶντος.] Hanc orationem vertit Ioan. Reuchlinus, ut auctor est Trithemius

δα^b, πισεῦσαι τῷ θεῷ, κατὰ τὴν Ὀμήρου Φήμην, πατέρα αὐτὸν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὀνομάζοντος· ἀποδεξάμενος δὲ τῶ μαντεῖα, ἄλλο μὲν ἠξίωσεν ἔδεν τὸν πατέρα μετὰ τῷτο ἔρθεσθαι, ἔ περὶ τῆς Δαρείου Φυγῆς, ἔ περὶ τῆς μελλύσης μάχης, ἔ περὶ τῆς Ἑλλάδος κἀκκμῆνης, ἔ περὶ τῆς Ἀσίας κυκωμῆνης· ἀλλ', ὡσπερ αὐτῷ τῶν ἄλλων καλῶς ἐχόντων, ἠρώτα τὸν θεὸν περὶ τῶ Νείλου, ὁπόθεν ὀρμηθεῖς^c ἐπὶ Αἰγύπτῳ κάτεισι. Πάνυ γῶν αὐτῷ τῷτο ἐν ἔδει πρὸς εὐδαιμονίαν, καὶ μαθόντι εἶχεν ἀν-

ne, credidisse deo, idque ex Homeri sententia, qui Iouem deum hominumque patrem dicit; admisso autem eo oraculo, nihil amplius e patre suo voluisse quaerere, non de Darii fuga, non de imminente pugna, non de Graeciae calamitatibus, nec de Asiae turbis; sed, tanquam in reliquis nihil esset periculi, de Nilo rogasse, e quibus videlicet ortus fontibus in Aegyptum feratur. Hoc enim vnum, si diis placet, ad felicitatem illi dederat, eoque cognito, sat beatus futurus erat Alexander. Cum meher-

themius de Scriptor. Eccles. §. CMXX. Ζήτημα vero, de quo noster agit, est πολυδρόλλητον, vt loquitur Eusebius H. E. V. 27. et a multis agitarum. Praeter Sallustium de Dis et Mundo cap. XII. Proclum in Platonis Timaeum lib. II. pagg. 113. seqq. aliosque, vide Th. Galeum ad Iamblichum de Myster. p. 258. Ren. Massuetum Differt. I. in Irenaeum §. 48. et I. A. Fabricium de Verit. Relig. Christ. cap. XV.

Seçtio 4.

b προσειπόντος αὐτὸν τῶ Ἀμμωνος παιδα,] Ita quidem plures, e quibus vide Strabonem lib. XVII. p. 1168. Nonnulli tamen, vt ait Plutarchus in Alex. tom. I. p. 680. E. φασὶν τὸν μὲν

προφήτην Ἑλληνιστὶ βυλόμενον προσεῖπεν μετὰ τινος φιλοφροσύνης, ὃ παιδίον, ἐν τῷ τελευταίῳ τῶν φθόνων ὑπὸ βαρβαρισμῶ πρὸς τὸ σίγμα ἐξενεχθῆναι, καὶ εἰπεῖν, ὃ παιδίος etc. Videas et Eustathium in Dionysii Perieg. v. 211.

c περὶ τῶ Νείλου, [ὁπόθεν] ὀρμηθεῖς] Sic Reg. et Harleian. non [ὁπόθεν] ὀρμηθεῖς, vt vulgo. Non autem de origine Nili Iouem rogauit, si reliquis scriptoribus fides; sed *consultuit*, an totius orbis imperium fati sibi destineret pater? *Vates* aequae in *adulationem compositus*, *terrarum omnium rectorem fore ostendit*. *Post haec insiuit quaerere*: An omnes parentis sui interfectores poenas dedissent? *Sacerdos parentem eius negat vli-*

καλῶς. Οὐδ' εἰ^d μὰ Δία πρὸς τῷ Νείλῳ τὸν Ἴστρον
 ἔγνω, ἢ τὸν ἄκεανὸν αὐτὸν, εἴτε τις ἐστὶ ποταμῶς φύσις
 περὶ πᾶσαν γῆν εἰλαμένε^e, εἴτε ἀρχαὶ τῆς δεῦρο καὶ
 πηγὰς θαλάττης, εἴτε λίμνη ὑποδεχομένη τὰς ἡλίας
 καταδύσεις καὶ σελήνης, εἴτε ἄλλο τι, οἷον οἱ ποιητὰς
 καταμαντεύοντα· ἔξὸν τὰς μὲν ποταμῶς ἔαν ρεῖν, ὅπο-
 θεν αὐτὰς ἀφῆκεν ὁ Ζεὺς^f, αὐτὸν δὲ ἐπὶ Ἄμμωνα ἀφι-
 κόμενον, ἢ ἐπὶ τὴν Θεσπρωτῶν γῆν καὶ τὴν ἐκεῖ δρυῖν^g,
 ἢ ἐπὶ τὸν Παρνασσὸν καὶ τὴν Πυθοῖ χερσημῶδιαν^h, ἢ

mehercule, non si cum Nilo ipsam quoque Istrum, aut ocea-
 num, et quaecunque de illo dicuntur, cognita habuisset, quic-
 quam hoc illi conferre potuisset: an nimirum fluuius sit, qui
 vniuersam ambit terram, an mediterranei maris principium,
 aut palus potius, in quam sol et luna occidere solent, et id ge-
 nus alia, quae poëtae tradiderunt. Sed multo sapientius meo
 iudicio fecisset, si fluuios, eorumque aquas, in eam abire partem
 fluisset, in quam eos Iupiter abire voluit; ipse vero Ammonem ad-
 iisset, aut Thesprotos eorumque quercum, aut Parnassum eiusque
 oraculum,

lius scelere posse violari, Philip-
 pi autem omnes interfectores
 luisset supplicia. Verba sunt Cur-
 tii lib. IV. cap. VII. 26. Similia
 tradunt Diodorus Siculus lib.
 XVII. p. 528. Plutarchus in
 Alex. tom. I. p. 680. D. et Iusti-
 nus lib. XI. cap. II.

^d Πάνυ γέν αὐτῶ — εἶχεν ἂν
 καλῶς. Οὐδ' εἰ etc.] Pone no-
 tam Interrog. post καλῶς. Quaerit
 enim: et respondeat verbis
 proxime sequentibus: οὐδ' εἰ etc.
 Deinde, ἔξὸν ponitur pro δέον,
 cum illum oporteret. vide, quae
 notavi ad II, I. M.

^e περὶ πᾶσαν γῆν εἰλαμένε,]
 Vulgo περὶ πᾶσαν [τὴν] γῆν. Ar-
 ticulum nesciunt Reg. et Harl.

^f ὅποθεν αὐτὰς ἀφῆκεν [ὁ Ζεὺς]
 Voces ὁ Ζεὺς in Reg. et Harl.
 non leguntur, et forsan ex su-
 MAX. TYR. P. II.

perioribus haud incommode
 subaudiri queat ὁ Θεός.

^g τὴν ἐκεῖ δρυῖν,] Alciphron
 lib. III. Epist. 52. Οὐδὲ εἰ μάντευ-
 μά μοι ἐκ τῆς Δαδωναίας [δρυὸς]
 ἐπιτρέποι τὴν πρᾶξιν. Claudianus
 de tertio Conf. Honorii v. 116.

Te pulcher Enipeus
 Celsaque Dodone stupuit, rur-
 susque locutae

In te Cbaoniae mouerunt car-
 mina quercus.

Tatianus Orat. ad Graecos, cap.
 XXI. Χρησασθε τοῖς δόγμασιν ἡμῶν,
 καὶν ὡς τῆ κατὰ Βαβυλωνίους προγνω-
 στικῆ· κατακόσατε λεγόντων ἡμῶν,
 καὶν ὡς [δρυὸς μαντευσμένης.] Sic
 distinguatur locus, nec emen-
 datione Gesneriana careamus.
 Vide, quae diximus ad Diff.
 XIV. I. et Statium Theb. III. 475.

^h τὴν [Πυθοῖ] χερσημῶδιαν,]
 S
 Vulgo

ἐπὶ τὸν Ἴσμηνὸν καὶ τὴν ἐκεῖ Φωνὴν^ι, ἢ ἐπὶ Δῆλον καὶ τὰς ἐκεῖ χορὰς, ἢ εἶπε ἄλλο τι μαντεῖον ἢν Φθεγματικὸν^κ τῆς Ἑλλάδος, ἢ τῆς βαρβάρων γῆς, δεῖσθαι τῷ Διὸς καὶ τῷ Ἀπόλλωνος ἐπιδύναμα χρησμὸν ἕνα κοινὸν καὶ δημόσιον τῷ πάντων ἀνθρώπων γένει. Ἡ γὰρ ἂν κοινωφελεστέραν θεωρίαν ἐσεύλαντο οἱ ἀνθρώποι τήνδε, μᾶλλον, ἢ Δαριεῖς περὶ Πελοποννήσου μαντευόμενοι, ἢ Ἀθηναῖοι περὶ Ἰωνίας πυνθανόμενοι, ἢ Κορύνθιοι περὶ Σικελίας ἀνερωτῶντες.

β'. Φέρε μιμησάμενοι τὰς θεωρὰς ἐκείνης, τὰς κοινὰς, τὰς ὑπὲρ τῷ γένει^ι ἐπὶ τὰ μαντεῖα σαλέντας, ἐρώμεθα τὸν Δία, τίς τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶν πατῆρ

oraculum, aut Ismenium Apollinem eiusque responsum, aut Delum eiusque choros, aut si quod aliud in tota Graecia, aut barbarorum terra, fatidicum delubrum est, ibique aut a Ioue, aut ab Apolline, vniuersum ac commune toti humano generi impetrasset oraculum. Plus, ni fallor, cunctis contulisset haec legatio hominibus, quam cum de Peloponneso Dorici, aut de Ionia Athenienses, aut de Sicilia quaesiverunt Corinthii.

2. Quid si nos ergo legatos illos imitemur, qui communi gentis alicuius nomine ad oraculum mittuntur, atque ex Ioue hoc quaeramus: Quis hominibus bonorum pater est et

Vulgo τὴν [ἐνταυροῖ] χρησμοδίαν. At Harleian. τὴν Πειδοῖ, Reg. τὴν [Πυδοῖ] χρησμοδίαν, quod verum. Stephanus in πυθῶ: πυδοῖ τὸ ἐν τόπῳ. Hesychius: πυδοῖ, ἐν Πύθωνι. Nofter Dissert. XIV. 1. γύναιον δὲ τὸ τυχὸν Δελφικὸν [Πυδοῖ.] Vide sis et Dissert. V. 8. ac Dion. Chrysoft. Orat. XXVIII. p. 290. C. Pindarus Olymp. VII. 15.

Ἰλάσσομοι

Ὀλύμπια [Πυδοῖ] τε νικῶν
τεσσιν

Sic etiam XIII. 50. Python autem, vel Pytho, fuit vrbs Phocidis iuxta Parnassum sita, quae

tandem Delphi vocabatur. Vide Suidam et Etymologum in πυθῶ, nec non Scholiaften ad Iliad. v. 519.

ἰ Ἴσμηνὸν καὶ τὴν ἐκεῖ Φωνήν,] Ismenus, vel Ismenius, Boeotiae flumen, prope quod Apollinis erat μαντεῖον. Vide Pausaniam lib. IX. cap. 10. Stephanum in Ἰσμήνῃ, et Pindarum Pyth. Od. XI. 7. seqq.

κ μαντεῖον [ἢν] φθεγματικόν] Sic vterque codex: vulgo deest vox media.

Sectio β'.

ι ὑπὲρ τῷ γένει] Heinfius a mente

καὶ χορηγός, τίνες ἀρχαί, τίνες πηγαί^m, πόθεν ὀρη-
θέντα ῥεῖ. Ἡ τῶν μὲν πέρι ἔθεν δεῖ τὸν Θεὸν ἐνο-
χλεῖν, αἰσθανομένους τῆς χορηγίας, καὶ ὀρῶντας τὴν αἰ-
τίανⁿ, καὶ συνιέντας τὴν πηγὴν, καὶ τὸν πατέρα καὶ
ποιητὴν εἰδότες, τὸν ἔραν^o ἀρμωσὴν, τὸν ἥλιον καὶ σελή-
νης ἀγωγέα, τὸν κορυφαῖον τῆς τῶν ἀστέρων περιφορᾶς
καὶ δινήσεως^o καὶ χορείας καὶ δρόμου, τὸν τῶν ὠρῶν τα-
μίαν, τὸν πνευμάτων οἰκονόμον^p, τὸν ποιητὴν θαλάτ-

et autor, quae principia, qui fontes, vnde huc deferantur?
Nisi de his forte similibusque rebus non obtundendus est deus,
cum praesertim ipsae appareant causae, cum oculis occurrat
origo eorum, et ipse se nobis fons offerat, cum patrem horum
omnium opificemque videamus; illum dico, qui coeli disposuit
ordinem, qui solem lunamque aurigatur, siderum circuitus cer-
tosque lapsus et choreas cursusque voce sua motuque, tanquam
praecentor aliquis in choro, moderatur; qui anni distinguit
tempora, ventos gubernat, mare formavit, fabricavit ter-

ram,

mente scriptoris aberravit; nam
γένος hoc in loco genus huma-
num, τὸ πάντων ἀνθρώπων γένος,
vt paulo ante loquitur, signifi-
cat. Philo Iudaeus de Opif.
Mundi, p. 14. B. Ἠλπισαν, τὸν
Θεόν, ἄτε φιλάρετον καὶ φιλόκαλον
καὶ προσέτι φιλόανθρωπον, τὰ ἀγαθὰ
αὐτόματα παρασχεῖν ἕξ ἐτοίμου τῷ
[γένει.] Iterum p. 29. F. Ὁ δ',
ἄτε τὴν φύσιν ἕλωσ, οἴκλον λαβὼν,
ἔμετράσατε τὴν τιμωρίαν, τὸ μὲν [γέ-
νος] ἔασας διαμένειν etc. Vide
fis et Iustinum Martyrem Dial.
cum Tryphone p. 281. Sic ge-
nus Latinis, vt observavit I. Fr.
Gronovius ad Phaedri lib. II.
Prol. v. 1. Addatur Arnobius
lib. VII. p. 275.

^m τίνες ἀρχαί, τίνες πηγαί, etc.]
Haec singula repetit in senten-
tia proxime sequenti: αἰσθανο-
μένους τῆς αἰτίας, καὶ ὀρῶντας τὴν

χορηγίαν, καὶ συνιέντας τὴν πηγὴν,
καὶ τὸν πατέρα etc. vnde pro αἰ-
τίας scribendum forte ἀρχαί. vt
sect. 1. εἴτε ἀρχαί τῆς δεῦρο καὶ
πηγαί θαλάσσης. et sect. 3. τίνες
αἱ τῶν κακῶν πηγαί ἢ γενέσεις;
πόθεν ἄρξάμενα ἔρχονται; Coniun-
git paullo post, τίς κακῶν ἀρχή,
τίς αἰτία; M.

ⁿ αἰσθανομένους τῆς [χορηγίας]
καὶ ὀρῶντας τὴν [αἰτίαν,] Vulgo
αἰσθανομένους τῆς [αἰτίας] καὶ ὀρῶν-
τας τὴν [χορηγίαν.] Amplexi su-
mus lectionem, quam dat Reg.

^o τῆς τῶν ἀστέρων περιφορᾶς καὶ
[δινήσεως] Vulgo διοικήσεως, quod
ineptum. Uterque codex δινή-
σεως. Recte. Vide scholiasten
ad Aristophanis Nubes v. 379.

^p τῶν πνευμάτων οἰκονόμον,]
Scribe τὸν, vt in caeteris κώλοις.
Et ita Regius. M.

S 2

q [τὸν]

της ς, τὸν δημικεργὸν γῆς, τὸν ποταμῶν χορηγὸν, τὸν καρπῶν τροφέα, τὸν ζώων γεννητὴν^τ, τὸν γενέθλιον, τὸν ὑέτιον, τὸν ἐπιμάρπιον, τὸν πατρῶον, τὸν φυτάλιον^ς, ὃ ὁ νῆς ἀρραγῆς ὢν καὶ ἀτρυτος καὶ ἐπὶ πάσας ἐξικνύμενος φύσεις ἀμηχάνῳ τάχει, ὡς προσβολῇ ὄψεως, πᾶν κοσμεῖ, ὅτι ἂν ἐπαφῆσεται^τ καθάπερ καὶ αἱ παρ' ἡλίου ἀκτῖνες προσπεσῶσαι τῇ γῇ λαμπρύνουσιν αὐτῆς τὸ καταληφθὲν πᾶν. Τίς δὲ ἐστὶν ὁ τῆς ἐπαφῆς ταύτης τρόπος, ἐγὼ μὲν εἰπεῖν ἔχ' ἔχω· ἠνίξατο δὲ αὐτὴν ἡρέμα Ὅμηρος,

ram, fluuios emittit, fructus educat, animalia gignit; qui natalicius, pluuius, fructifer, patrius, progenitor a nobis dicitur; cuius mens solida et incorrupta nusquam diuiditur, sed incredibili velocitate, tanquam vnico oculi intuitu, quodcunque tangit, ornat, atque illustrat; non secus, quam radii solares in terram vbi inciderunt, quamcunque eius inuasere partem, eam illustrant. Quomodo autem id fiat, mihi nec promptum est dicere; Homerus tamen occulte innuit, cum inquit:

Dixerat

ς [τὸν] πνευμάτων οἰκονόμον, τὸν ποιητὴν θαλάττης,] Sic diserte Reg. vulgo [τῶν] πνευμάτων οἰκονόμον, τὸν ποιητὴν [τῆς] θαλάττης.

τ τὸν ζώων [γεννητὴν,] Vulgo γενέτην. Sed optime Reg. γεννητὴν exhibet. Γεννητὴς est δημικεργός, vt γέννημα, δημικεργημα. Sic Deum πατέρα καὶ [γεννητὴν] τῆ ξύμπαντος vocat noster Diff. XVII. 9. Aeneas Gazaenus in Theophrasto p. 412. αὐτῆ τῆ δημικεργῆ οἱ ἄνθρωποι οἶον [γέννημα] καὶ ποίημα. Themistius Orat. I. p. 2. οὐ (θεῶ) τάδε πάντα ἔργα τε καὶ [γεννήματα.] Sic et Orat. VI. p. 78. Hierocles in Aur. Carm. XX. p. 106. καὶ ἔτω τῶν αἰδίων [γεννημάτων] (ita recte codex Medicus: nam vulgo δημικεργημάτων legitur) τῆ δημικε-

ργῆ θεῶ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀνευρίσκεται. Pariter τῶν τῆ δημικεργῆ [γεννημάτων] meminit idem de Prouid. p. 252.

ς τὸν φυτάλιον,] Reg. et Harleian. τὸν φυτάλιον. Et inter cognomina Deorum, quorum πολλά καὶ ἰδιά ἐστὶ τῆ Διός, φυτάλιοι ponuntur a Polluce I, 24. Ibi tamen scribendum videtur φυτάλιοι. Hesychius, et ex eo Phauorinus: φυτάλιος Ζεὺς, συγγενῆς ἢ ζωογόνος. Orpheus Hymn. in Iouem, v. 9.

Ἄστραπαίε, βρονταίε, κεράνιε, [φυτάλιε] Ζεῦ. φυτάλιον Δία memorat etiam scholiastes ad Aeschyli Agamemnonem v. 335.

τ πᾶν κοσμεῖ, ὅτι ἂν ἐπαφῆσεται,] Potius ἐπαφῆσεται, propter ἂν.

Ἡ καὶ κυανέησι " ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Ὅμῃ δὲ τῶ Διὸς νεύματι γῆ ξυνέστη, καὶ ὅσα γῆς θρέμματα, καὶ θάλαττα ξυνέστη, καὶ ὅσα θαλάττης γεννήματα, καὶ ἀῆρ ξυνέστη, καὶ ὅσα ἀέρος φορήματα, καὶ ἔρανός ξυνέστη, καὶ ὅσα ἐν ἔρανῶ κινήματα. Ταῦτα ἔργα τῶν Διὸς νευμάτων. Μέχρι τῶν ἀδελφῶν εἰμι χρησμοδίας^κ. καὶ Ὀμήρῳ πείθομαι, καὶ πιστεύω Πλάτωνι, καὶ οἰκτεῖρω τὸν Ἐπίκρου.

γ'. Ἐάν δὲ εἰς τὰς τῶν κακῶν ἐννοίας παρέλθω, πόθεν ταῦτα παρέδου δεῦρο; τίνες αἱ τῶν κακῶν πηγαι, ἢ γενέσεις; πόθεν ἀρξάμενα ἔρχεται; ἐξ Αἰθιοπῶν, ὡς ὁ λοιμός; ἐκ Βαβυλῶνος, ὡς ὁ Ξέρξης; ἐκ Μακεδονίας, ὡς ὁ Φίλιππος; ἢ γὰρ ἐξ ἔρανῶ μὰ Δία, ἐκ ἐξ ἔρανῶ. Φθόνος γὰρ ἔξω θεῖς χορῶ ἴσεται^γ. Ἐν-

*Dixerat haec, nigrisque oculis Saturnia proles
Annuit.*

Vna cum nutu Iouis terra constitit, et quicquid terra educat; mare constitit, et quicquid mare producit; aer constitit, et quicquid aer fert; coelum constitit, et quicquid in coelo mouetur. Omnia haec opera Iouis nutus perfecit. Haecenus nullum oraculum requiro: Homero fidem habeo, Platoni credo, Epicuri me miseret.

3. Quod si vicissim ad mala me conuerto, et de iis cogito, non possum, quin quaeram, vnde ea tandem huc peruenerint? qui fontes eorum, quae origo prima? An ex Aethiopia cum peste? aut Babylone cum Xerxe? aut ex Macedonia cum Philippo? Non enim e coelo, mehercules, non e coelo: exulat enim illic inuidia.

Hic

ἀν. quae tamen particula interdum iungitur Futuro Indicatiui. M.

κ Ἡ καὶ κυανέησιν] *Iliad. A'. 528.*

λ [ἀδελφῶ] εἰμι χρησμοδίας.] Hic ἀδελφῶ in eadem significatione ponitur, ac ἀνευδελφῶ. Vide ad *Differt. V. I.*

Sectio γ'.

γ φθόνος γὰρ ἔξω θεῖς χορῶ

ἴσεται.] Vulgo ἔξωθεν τῶ χορῶ. Heinsius autem reponit ἔξωθεν θεῖς, vel τῶ θεῖς χορῶ ἴσεται. Legendum tamen, vt edidimus; haec enim ipsissima sunt verba Platonis in *Phaedro* p. 345. A. ac ita dat *Harl.* a secunda manu; prout etiam *Paccius* in suo codice reperit. Huc respicit *Zacharias scholasticus* p. 465. ed. *Parif.*

S 3

Ibid.

ταῦθα τοίνυν, ἐνταῦθά μοι δεῖ χρησμοδίας, ἐρώμεθα
τῆς θεός· Ζεῦ, καὶ Ἀπολλων, καὶ ὅστις ἄλλος θεὸς
μαντικός καὶ κηδεμών τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλης, δεο-
μένοις εἶπατε, τίς κακῶν ἀρχὴ, τίς αἰτία, πῶς φυλα-
ξώμεθα, πῶς λάθωμεν.

Οὐ γὰρ τις ἴνευ νέμεσις φυγέειν κακὸν, εἰδ' ὑπαλύξαι.
Ἡ εἴχ' ὁράτε, ὅσα τὰ δεινὰ εἰς τὰς ἀνθρωπίνους κῆρας
ἐμπεπρωκότα περὶ γῆν σρέφεται, παντοίων σόνων καὶ
ὀδυρμῶν ἐμπιμπλάντα τὴν γῆν; Στένει μὲν τὸ ἀνθρώπι-
σῶμα ἠ τὰς ἐπιτετειχισμένας αὐτῷ νόσους ὀδυρόμενον,
καὶ τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς σωτηρίας, καὶ τὸ ἀδηλον τῆ βίβ.
Τίς γὰρ ἡλικίας καιρὸς ἀνυπεύθυνος ἀνθρωπίνῳ σώμα-
τι; ὃ γενόμενον μὲν εὐθύς καὶ ἀποσπασθὲν ἐκ μητρῶν,

Hic certe, hic oraculo opus habeo; consulamus ergo deos: Iupi-
ter, et Apollo, aut si quis praeterea deus fatidicus es, qui hu-
mani generis curam geris, hanc nobis quaestionem explicate;
vnde malorum est initium, quae causa, quo pacto vitare ea aut
effugere possimus:

Nulla etenim invidia est longe mala cuncta fugare.

Quis enim non videt, quam multa passim circa terram versen-
tur, quam multis luctibus suspiriisque terram impleant; quae
omnia tanquam fato quodam vitam humanam comitantur?
Deplorat morbos suos, a quibus obsidetur, hoc corpusculum;
deplorat incertam valetudinis conditionem, ambiguitatem vi-
tae. Quae namque aetas aut tempus est, quo non a malo op-
pugnatur aliquo? Nonne simulac natum est, humidisque matris
e locis

Ibid. φθόνος γὰρ ἔξωθεν τῷ χο-
ρεῖ ἴσεται.] Lego, ἔξω θεῖς (vel τῷ
θεῖς) χορεῖ ἴσεται. Philo Iudaeus
lib. Ὅτι Πᾶς Σπυδ. Ἐλευθ. p. 594.
ἐπειδὴν δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον
Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θεῖς χορεῖ
ἴσεται, etc. Alludit Aristides
Paneg. Cuzic. p. 245. φθόνον τε
καὶ δυσμένειαν ἐν θεῶν εἴκοις, εἰδ' ἐν
ἡθεσιν, ἔτε εἰνά ποτε, ἔτε γίγνε-

σθαι. Hanc Coniecturam con-
firmant libri scripti. M.

z οὐ γὰρ τις] Homerus Iliad.
ε'. 80.

Οὐ γὰρ τις νέμεσις φυγέειν κα-
κὸν εἰδ' [ἀνὰ νύκτα.]
quem quidem versiculum no-
ster πεπαρώδηκε.

a τὸ ἀνθρώπι-
σῶμα] Vulgo τὸ
[τῷ] ἀνθρώπῳ. Nos Reg. sequimur,
b ἀπο-

ὕγρον καὶ ἰλυῶδες ^b καὶ διαρρέον, ὀδυρμῶν καὶ κνυζη-
μάτων ἀνάπλεον· προῖόν δὲ καὶ εἰς ὄραν ἀναφύομενον,
ἐμπληκτον, καὶ ἀκρατές· καὶ εἰς ἤβην προέλθη, ὑπὸ
Φλεγμονῆς ἀκατάσχετον· καὶ εἰς γῆρας ἔλθη, κατὰ
βραχὺ νεκρόμενον καὶ ἀποσβεννύμενον, ἐνδιαίτημα τῆ
ψυχῆ ἀχειρίοτερον, δυσάρεστον, δύστηνον, δύσεργον, ἐκ
ὄμβρων ἀνεχόμενον, ἐ πνευμάτων, ἐκ ἡλίου, μεμφόμε-
νον ταῖς ὄραις τῷ ἔρανῳ, καὶ ἀντιτρατηγῶν τῷ Διί.
Χειμῶν, ἔτος ἀμπέχεται· θέρους, τῆτο ἀναφύχει ^c

e locis recens euulsam, luto fordibusque diffluit, vagitu omnia
complet ac lacrymis? Postea si ad aetatis florem adolescat, fer-
vore quodam et intemperie agitur; si perueniat ad pubertatem,
prae ardore animi et vehementia nullis consiliis in officio con-
tineri potest, nullis monitis; si ad senectutem, paulatim moritur
et deflorescit; nihil denique aliud, quam inutile morosumque fit
ac difficile animae hospitium, quod nec imbres fert amplius,
nec ventos, nec solem; de omnibus denique coeli tempestati-
bus conqueritur, et cum ipso Ioue in certamen venit. Si hyems
adueniat, veste multa tegitur; si aestas, refrigerari petit; si ci-

bis

^b ἀποσπασθὲν ἐκ μητρῶων, ὕγρον
καὶ ἰλυῶδες] Vulgo ἀποσπασθὲν ἐκ
μητρῶων ὕγρῶν, ἰλυῶδες, quod in
ἰλυῶδες, ut videri voluit, ex inge-
nio mutauit Heinſius. At vter-
que codex lectionem, quam re-
cepimus, exhibent. Μητρῶα μή-
τραν, siue loca muliebria, de-
notant. Vide Pollucem II. 221.

Ibid. ἀποσπασθὲν ἐκ μητρῶων
ὕγρῶν, ἰλυῶδες etc] Obuium est,
ἐκ τῶν μητρῶων, ὕγρον, ἰλυῶδες,
(cum Heinſio) καὶ διαρρέον. Sed
mihi magis placet, ἀποσπασθὲν
ἐκ μητρῶων λύθρων, auulsam ex
materno cruore; ex Hippocra-
tis Epist. ad Damagetum, p. m.
116. quae eiusdem est argu-
menti, et cui alibi in his Diff.
allusum puto: ἐκ μητρῶων γὰρ

λύθρων ἐξέθαρε τοιαῦτος. adhuc
a matre rubens, Iuuenali Sat.
VII, 196. Haec scripseram. Sed
video, Mss. prius istud malle,
et sine articulo; quem tamen
deesse puto. M.

^c χειμῶν, ἔτος ἀμπέχεται· θέ-
ρους, τῆτο ἀναφύχει.] Stephanus
reponit: χειμῶν; ἔτος ἀμπέχεται.
θέρους; ἔτος ἀναφύχει. Heinſius
vero scribit: χειμῶν, [τῆτο] ἀμ-
πέχεται· θέρους, τῆτο ἀναφύχει. Mi-
hi legendum videtur: χειμῶν
[ἔτος,] ἀμπέχεται· θέρους [τῆτο,]
ἀναφύχεται. Haec hyems est,
vestibus induitur; haec aestas
est, refrigeratur. Illam sane di-
stinctionem praestat Harleian.

Ibid. χειμῶν, ἔτος ἀμπέχεται·
θέρους, τῆτο ἀναφύχει.] Haec non

πληρωθὲν μὲν κενώσεως, κενωθὲν δὲ πλησμονῆς ὀρεγόμενον. Εὐρίπυς καὶ ἀμπώσεως δίκην, μηδέποτε ἐσῶς, μηδέποτε ἀτρεμῆν, ἀκόρετον, ἀκατάσχετον, ἀδηφάγον, ἐνδῆες ἀμπεχόνης, δεόμενον ὑποδημάτων, ἀλειμμάτων, Φαρμάκων. Ἐν σῶμα θεραπεύσει χεῖρες πολλά, καὶ τέχνην πολλά. χιλίας δὲ ἵππους ἵπποφορβὸς εἷς, καὶ τοσαῦτα μῆλα ποιμὴν εἷς, καὶ τοσάτους βῆς βεφορβὸς εἷς. Καὶ ἔδὲ τὰ τοσαῦτα ἱκανά: τίς γὰρ ἀνθρωπίνῃ μηχανῇ λοιμῶ προσβολὰς ἀλέξασθαι^d, ἢ ἀνασχεῖν ὄμβρους ἐξ ἔρανῶ καταφερομένους, ἢ σῆσαι γῆν σειομένην, ἢ σβῆσαι πῦρ ἐκ γῆς ἀνισάμενον; Ὁρᾶς τὸν δρόμον καὶ τὴν διαδοχὴν τῶν κακῶν, καὶ τὴν συνέχειαν τῶν κινδύνων.

Οὐδὲν ἀκιδνότερον^e γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

bis se repleuerit, euacuare se optat; si euacuauerit, rursus se replet. Denique, ut Euripus aliquis, aut maris refluxus, nunquam consistit, nunquam quiescit; insatiabile est, contumax est, vorax est; vestibis eget, eget calceis, vnctionibus eget, eget medicamentis, eget lauacris: cumque mille equos equo vnus, infinitas oues pastor vnus, infinitas boues vnus regat bubulcus; vni corpori manus plurimae, plurimae inserviunt artes. Quin ne haec quidem sufficiunt omnia. Quam enim hactenus artem inuenire potuerunt homines, qua aut pestem auertere, aut coelo cadentem vim pluuiae cohibere, aut terrae motum sistere, aut ignem e terra surgentem possent extinguere? Vides malorum seriem, successionemque mutuam, vides continuationem periculorum:

Nil nutrit tellus homine infelicius vno.

recte distinguuntur. quippe pro ἔτος dixisse debuit τῆτος, sc. σῶμα, ut formam seruaret, quam in praecedentibus et subsequentibus sequutus fuerat. Scribe: χειμῶν ἔτος ἀμπέχεται. ἔτος τῆτος ἀναψύχει. scil. ἀναψύχει ἑαυτὸν, se refrigerat, refrigeratur. nisi legendum ἀναψύχεται, ut XXXVI, 5. τῆ δὲ ἔτους, ἀναψύχεται ποθῶν. M.

Quod d [λοιμῶ] προσβολὰς ἀλέξασθαι,] Vulgo λιμῶ, nec aliter Reg. et Harl. At Paccii codex λοιμῶ: sic enim locum vertit: *Quae enim in homine vis est, ut ingruentem pestem aueriat.* Idque rectum, quod et Heinsius monuit.

^e οὐδὲν ἀκιδνότερον] Odyss. s. 129.

f φθόνος

Κὰν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἔλθῃς, καὶ κεί ὄψει ὄχλον νοσημάτων
τῇ ψυχῇ ἐπιχεόμενον· εἰάν λύπην ἀπάσης, Φόβος ὑπορ-
ρεῖ· ἂν ἀπέλθῃ Φόβος, ὀργὴ ἀνίσταται· ἂν παύσῃται
ὀργὴ, Φθόνος ἔπεισι ^f. παρὰ πόδας τὰ δυσχερῆ, ἐκ
γείτόνων τὰ κακά ^e. ἀνοχὴ δὲ ἀκριβὴς ἔδεμια.

δ'. Τί ἂν ἔν πρὸς ταῦτα ἀποκρίναιτο ὁ Ζεὺς, ἢ ὁ
Ἀπόλλων, ἢ τις ἄλλος μαντικὸς θεός ^h; Ἀκῶσμεν τῶ
ὑποφῆτῃ λέγοντος·

Quod si ad animam venias, videbis et hic morborum agmen,
quibus obsidetur ea. Si moerorem absterferis, metus succedit;
si metus recefferit, ira excitatur; si ira desinit, invidia accedit:
ad manum est calamitas, in vicinia mala sunt, nec vlla vnquam
certa quies contingit.

4. Quid, quaeso, ad ista aut Iupiter, aut Apollo responde-
bit, aut alius fatidicus deus? Audiamus, quid eorum interpre-
dicat:

^f Φθόνος ἔπεισι.] Mallem ὑπει-
σι, *subit*, clam intrat: vt ὑπορ-
ρεῖ, paullo ante. M.

^g ἐκ γείτόνων τὰ κακά.] Hein-
sius ex codice Regio legit ἐν
γείτόνων, ac ita sane locutus est
noster Diff. XXVI. 9. Reg. ta-
men et Harleian. habent ἐγ-
γείτόνων, quod valere potest ἐκ
γείτόνων, vt Dissert. XXIX. 2. ἐγ-
γῆσον est ἐκ γῆς ὄν, et §. 4. ἐγγῆς, ἐκ
γῆς. Nec opus est mutatione, cum
proba sit vtraque locutio. Eu-
sebius de Laud. Constantini
cap. XIII. p. 758. τό, τε λήζε-
σθαι καὶ ἀνδραποδίζεσθαι τῶς [ἐκ
γείτόνων,] ἐπ' ἀρετῆς τίθεσθαι μέ-
ρει. Aristaenetus lib. I. Epist. XI.
p. 10. κόρη, φασίν, [ἐκ γείτόνων]
ἐκ ἔστιν ἐνταῦθα καλή. Sic et Epist.
V. p. 26. Ita passim Sozome-
nus. Ad i. sis H. E. II. 32. V. 19.
VI. 29. 34. VII. 21. Vide porro
Berglerum ad Alciphronis lib.

Adscri-

II. Epist. II. p. 216. et Kuste-
rum ad Aristophanis Plutum
v. 435.

Ibid. ἐκ γείτόνων τὰ κακά.]
Mf. Reg. ἐν γείτόνων. non male.
sed idem est, et aequè probum,
ἐκ γείτόνων. Heliodorus *Aethiop.*
I. 17. πίνει δὲ ἐνταῦθα ἐκ γείτό-
νων· potat vero hic in vicinia,
vel, *prope*. et V, 21. ἐκ γείτόνων
οικέοντα. Athanasius *contra Gen-
tes* p. 25. ἐκάστη πόλις καὶ κώμη,
τῶς ἐκ γείτόνων ἐκ εἰδυῖα θεός, τῶς
ἐαυτῆς προκρίνει. vide *Lyfiam*
Orat. I. p. 8. Nazianzenum *Sce-
lit.* II, p. 84. vbi utroque modo
scribitur. Obiter moneo, locum,
quem citat Suidas in V. Ἐκ γεί-
τόνων, sumtum esse ex Synesio
Epist. CXLII. p. 90. Edit. *Tur-
neb.* M.

Sectio δ'.

*h ἢ τις ἄλλος μαντικὸς θεός;]
 Forte, ἢ ὅστις ἄλλος, vt sect. 3.*

§ 5

Zeū,

Ἐξ ἡμέων ἰ γάρ Φασι κάκ' ἔμμεναί οἱ δὲ καὶ
αὐτοὶ

Σφῆσι ἀτασθαλίῃσι ὑπὲρ μέρος ἄλλε' ἔχουσι.

Τίς ἔν ἢ τῆς ἀτασθαλίας αἰτία; Οὐρανῶ καὶ γῆς δυοῖν
ἑστίαν^k τὴν μὲν ἄμοιρον ἠγῆτέον κακῶν, τὴν δὲ ἐξ ἀμ-
φοῖν ἐπιμεμιγμένην ἢ τὰ μὲν ἀγαθὰ ἐπίρρυτα ἐκ τῆς
ἐτέρας, τὰ δὲ κακὰ ἐξ αὐτοφύως μοχθηρίας ἀνίσταται.
Διτῆ καὶ αὕτη, ἢ μὲν ὕλης πάθος, ἢ δὲ ψυχῆς ἐξ-
σία. Ῥητέον δὲ δὴ τὰ πρῶτα ὑπὲρ τῆς προτέρας.
Ἦν οὐρανῶ ὑποβεβλημένην δημιεργῶ ἀγαθῶ ἢς τὸ μὲν
κοσμηθὲν ἦκει παρὰ τῆς τέχνης· εἰ δὲ τι ἀκρατῶς ἐαυ-
τῶν τὰ ἐν γῆ ἔχοντα πάσχει πλημμελὲς^l, ἀναίτιόν μοι

*Adscribant superis homines mala, cum tamen ipsi
Criminibus propriis sibi talia damna crearent.*

Quae est ergo improbitatis huius causa? Cum coelum et terra
duae diuersissimae sint fedes, alteram omnis mali immunem,
alteram ex utroque mixtam esse sciendum est; ita ut bona qui-
dem e coelo veniant, mala vero ex innata illi improbitate orian-
tur. Improbitas vero ea duplex est; aut enim corrupta mate-
riae affectio est, aut animae licentia. Ac de priori quidem
prius dicendum est. Vides ergo materiam, circa quam versa-
tur artifex optimus; quae si quod ornamentum accipit, id to-
tum arti acceptum est ferendum. Sin vero quaedam in terris,
minus, quam oportebat, bene constituta, aliquid ab arte alienum
admit-

Zeῦ, καὶ Ἄπολλον, καὶ ὅσις ἄλλος
θεὸς μαντικός. XIV, 6. καὶ τὸν
Ἄπολλωνα, καὶ Ἔριν, καὶ ὅσις
ἄλλος δαίμων Ὀμηρικός; Si malis
εἴ τις, vide XXVIII, 7. ὦ Ἄπολλον,
καὶ Zeῦ, καὶ εἴ τις ἄλλος θεὸς ἰα-
τρικός ψυχῆς νοσήσης. et Lucia-
num *Necyom.* p. 337. Παλαμή-
δης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ
εἴ τις ἄλλος κἀλος νεκρός. M.

ἰ Ἐξ ἡμέων] *Odyss.* A. 33.
k δυοῖν ἑστίαν] Sic Reg. et Har-
leian. vulgo ἑστίαν.

l εἰ δὲ τι ἀκρατῶς ἐαυτῶν τὰ

ἐν γῆ ἔχοντα πάσχει πλημμελὲς,]
Quaenam haec confusio? in
ordinem reduc hoc modo: εἰ
δέ τι (ἀκρατῶς ἐαυτῶν τὰ ἐν γῆ
ἔχοντα,) πάσχει πλημμελὲς, ἀναίτιόν
etc. Parenthesis ista absolute
sumenda est, et vertenda: *cum
res terrestres non sint sui iuris:*
est enim Accusatiuus Absolu-
tus pro Genitiuo, ut VI, 2. μόγις
ὄντα ζώπυρα, pro ὄντων ζώπυρων.
quod frequentissimum est. Vi-
de Cl. Taylorum in *Indice Atti-
co* ad Lyfiam. M.

ἢ ἀναί-

τὴν τέχνην τίθει ^m. βέλησις γὰρ ἐδεμία τεχνίτη ἀτε-
χνος, ἐδὲ γὰρ νομοθέτης ἀδικός· ὁ δὲ θεῖος νῆς ἀνθρω-
πίνης τέχνης εὐστοχώτερος. Καθάπερ ἔν ἐν ταῖς τῶν
τεχνῶν χειρουργίαις ⁿ, τὰ μὲν ἢ τέχνη προηγεμένως δεῖ
εὐστοχάζομένη τῷ τέλει, τὰ δὲ ἔπεται τῇ χειρουργίᾳ, ἢ τέ-
χνης ἔργα, ἀλλ' ὕλης πάθη, σπινθηρῆς τε ἐξ ἄκμονος,
καὶ ἐκ βαύνης αἰθαλώσεις, καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλης πάθος,

admittant, caue in causa esse dicas artem: nunquam enim magis
artificis ab arte, quam legislatoris a iustitia, consilium discedit:
ut omittam, diuinam mentem multo magis, quam humanam ar-
tem, scopum suum attingere. Sicut autem in mechanicis arti-
bus quaedam primario ipsa ars agit, dum finem suum respicit;
quaedam sua sponte sequuntur opus, quae non artis opera, sed
affectiones sunt materiae, ut cum scintillae ab incude, e fornace
fauillae, aut aliunde simile quid sequitur, quod operis respectu
necessa-

^m [ἀναίτιόν μοι] τὴν τέχνην τί-
θει· Vulgo [αἴτιον μὴ] τὴν τέ-
χνην τίθει, quod minus elegans.
Arripuimus igitur lectionem,
quam Reg. et Harleian. obtu-
lerunt.

ⁿ Καθάπερ ἔν ἐν ταῖς τῶν τε-
χνῶν χειρουργίαις,] Eadem compa-
ratione, licet de malis ἡθικοῖς
loquatur, vsus est Origenes in
Celsum lib. VI. pag. 314. Κακὰ
τοίνυν, εἰ μὲν τὰ κυρίως ἔτως ὀνο-
μαζόμενα ἐξακόσι τις, ὁ θεός ἢ πε-
ποίηκεν· ἀλλὰ τοῖς προηγεμένοις αὐ-
τῷ ἔργοις ὀλίγα, ὡς πρὸς τὴν τῶν
ὅλων διάταξιν τυγχάνοντα, ἐπικα-
λέθησεν ὡς περ ἐπακολοθεῖ τοῖς
προηγεμένοις τῷ τέλει ἔργοις τὰ
ἐλικοσιδῆ ἔξοματα καὶ πρίσματα
etc. Noster autem, duce Pla-
tone suo, mala φυσικὰ materiae
tribuit. Iustinus Martyr Paraen.
ad Graecos cap. XIX. Plato ἐξ
ὑλης καὶ τὸ κακὸν ὁρμησθῶν ἔφη
— διὰ τῆτο γὰρ καὶ ἀγέννητον τὴν

ὑλὴν ἔφησεν εἶναι, ἵνα μὴ δόξη θεὸν
τῷ κακῷ ποιητὴν εἶναι λέγειν. Hinc
Arnobius lib. I. p. 8. *Quid enim
si prima materies, quae in re-
rum quatuor elementa digesta
est, miseriarum omnium causas
suis continet in rationibus in-
uolutas?* Hinc etiam Dionysius
de Diuin. Nomin. cap. IV. §. 28.
Ἄλλ' ἠδὲ τὸ πολυτελεύτητον, ἔν
ὑλὴ τὸ κακὸν, ὡς φησὶ, κατ' ὃ ὑλὴ.
Eandem sententiam tenuit Va-
lentinus, qui Platonicis dogma-
tibus erat addictus. Sic haere-
ticus iste loquitur apud Orige-
nem contra Marcionitas, §. IV.
p. 88. *Διόπερ ἔδοξέν μοι συνυπάρ-
χειν τε θεῷ, ᾧ ὄνομα ὑλὴ· ἐξ ἧς τὰ
ὄντα ἐδημιούργησε τέχνη σοφῆ δια-
κρίνας, καὶ διακοσμήσας καλῶς, ἐξ
ἧς καὶ τὰ κακὰ εἶναι δοκεῖ etc.*
Videas licet eiusdem libri p. 92.
seqq. et Maximum apud Euseb.
Praep. Euang. VII. 22. Adi fis
et Lipsium Physiol. Stoic. lib. I.
Differt.

ἀναγκαῖον μὲν τῇ ἐργασίᾳ, ἢ προηγόμενον δὲ τῷ τεχνί-
τη ἕτως ἀμέλει καὶ ὅσα περὶ γῆν πάθη γίνεται, ἃς
καλῶμεν κακῶν ἀνθρώπων ἐμβολὰς, ἐνταῦθα ἡγη-
τέον ἀνάιτιον καὶ τὴν τέχνην, εἶναι δὲ ταῦτα τῆς τῶ ὅλης
δημιουργίας ὡς περ τινὰς καὶ ἀναγκαίας ἐπομένους φύ-
σεις. ἃ δὲ ἡμεῖς καλῶμεν κακὰ καὶ φθορὰς, καὶ ἐφ'
οἷς ὀδυρόμεθα, ταῦτα ὁ τεχνίτης καλεῖ σωτηρίαν τῶ
ὅλης P, μέλει γὰρ αὐτῷ τῶ ὅλης, τὸ δὲ μέρος ἀνάγκη κα-

necessarium est, opifici tamen non est primum: eodem modo
in terrenis illis malis, quae humanis interuenire rebus dici-
mus, liberanda omni culpa ars est; cum nihil aliud ea, quam
necessariae quaedam afflictiones sint, quae cum vniuersi totius
fabrica cohaerent: quae enim nos mala, quae corruptiones di-
cimus, quae lugemus, ea consummationem totius vocat opifex;
quia totum respicit, cuius causa necesse est corrumpi partes.

Peste

Differt. XIV. ac Iac. Windetum
de Vita Functorum Statu §. III.
p. 38. seqq.

ὡς περ τινὰς καὶ ἀναγκαίας
ἐπομένους φύσεις.] Sic vterque co-
dex: vulgo ὡς περ τινὰς ἐπομένους
καὶ ἀναγκαίας φύσεις. Forſan
ὡς περ τινὰς καὶ [ἀναγκαίας] ἐπομέ-
νους φύσεις.

Ibid. ὡς περ τινὰς καὶ ἀναγκαίας
ἐπομένους φύσεις.] Quaero, ad
quid pertineat istud τινὰς. si di-
cas, ad φύσεις, cui vsui igitur in-
feruit καὶ? Dudum suspicatus
sum deesse aliquid: et suspi-
cionem augent Codices, qui
verborum ordinem vulgatum
turbant. in prioribus enim edi-
tionibus erat: ὡς περ τινὰς ἐπο-
μένους καὶ ἀναγκαίας φύσεις: vnde
conieceram: ὡς περ τινὰς σπινθῆ-
ρας, καὶ ἀναγκαίας ἐκφύσεις. vt
alludatur ad praecedentia, σπιν-
θῆρας τε ἐξ ἀκμονος. Si Dauidi

ordinem sequi malis, legi po-
test: εἶναι δὲ ταῦτα τῆς τῶ ὅλης
δημιουργίας σπινθῆρας, καὶ ἀναγκαίας
ἐπομένους ἐκφύσεις. vix enim du-
bito, quin desit vox σπινθῆρας,
et pro φύσεις scribendum sit ἐκ-
φύσεις, excrementariae. Mox, μόρια
ταῦτα σωμάτων. haec sunt corpo-
rum partes, vel membra; quae
ob salutem Totius abscindi de-
bent. vide XI, 4. τί γὰρ εἰ καὶ
τὰ μόρια τῶ σώματος etc. et III, 10.
καὶ γὰρ τῶν σωμάτων ἐκκόπεται
μέρη etc. Non igitur opus est
coniectura Cl. Editoris, μόρια
ταῦτα σωμάτων. M.

p ταῦτα ὁ τεχνίτης καλεῖ σωτη-
ρίαν τῶ ὅλης.] Proclus in Timaeum
lib. II p. 113. τὸ αὐτὸ τῷ μὲν
μέρει κακόν, τῷ δὲ παντὶ καὶ τοῖς
ἄλλοις ἢ κακόν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν.
Arnobius lib. I. p. 9. Plato ille
sublimis apex philosophorum et
columen saeua illa diluuii, et
confla-

κῆσθαι ὑπὲρ τῆ ὄλα. Λοιμώτισιν Ἀθηναῖοι, σείονται
 Λακεδαιμόνιοι, ἢ Θετταλία ἐπικλύζεται, ἢ Αἴτνη Φλέ-
 γεται. Καὶ πότε Ἀθηναίους ἀθανασίαν ὁ Ζεὺς ὑπέσχε-
 το; εἰάν γὰρ ἀπέλθῃ ὁ λοιμὸς ^q, Ἀλκιβιάδης ἐπὶ Σικε-
 λίαν ἐκ ἄγει; Πότε Λακεδαιμονίους ὑπέσχετο γῆν ἄσει-
 στον; πότε Θετταλοῖς γῆν ἀκλυτον; πότε Σικελιώταις
 γῆν ἄπυρον; Μόρια ταῦτα σωμάτων ^r. Ὁρᾶς ἔν τῶ
 πάθῃ, ἃ σὺ μὲν καλεῖς Φθορὰν, τεκμαιρόμενος τῇ τῶν
 ἀπιόντων ὁδῶ ^s. ἐγὼ δὲ σωτηρίαν, τεκμαιρόμενος τῇ
 διαδοχῇ τῶν μελλόντων. Μεταβολὴν ὁρᾶς σωμάτων
 καὶ γενέσεως, ἀλλαγὴν ὁδῶν ἄνω καὶ κάτω, κατὰ τὸν
 Ἡράκλειτον ^t. καὶ αὖθις αὖ ζῶντας μὲν τὸν ἐκείνων

Peste Athenienses affliguntur, motu terrae Lacedaemonii, in-
 undantur Theffali, Aetna accenditur. At vero quando Athe-
 nienfibus immortalitatem promifit Iupiter? Nam fi peftis defi-
 nat, nonne in Siciliam Alcibiades vehere potest populum?
 Quando Lacedaemoniis terram a motu immunem? aut ab in-
 undatione Theffalis? aut Siculis ab igne? Sunt haec quasi par-
 tes corporum et membra. Eas autem affectiones corruptionem
 tu vocas, quia ea, quae intereunt, respicis; ego confervationem,
 qui ea, quae fuccedent iis et fequentur. Vides mu-
 tationem corporum, nouasque generationes; quae nihil
 funt aliud, quam quaedam, vt Heraclitus dicebat, furfum de-
 orfumque currens femita, vt alius alterius viuat vitam,
 alius

conflagrationes mundi, purga-
 tionem terrarum fuis effe in
 commentariis prodidit etc. Re-
 fpicit ad Platonem in Timaeo
 p. 524. D.

^q [Λοιμώτισιν] Ἀθηναῖοι, — εἰάν
 γὰρ ἀπέλθῃ ὁ [λοιμὸς,] Vulgo λι-
 μώτισιν et λιμός. Nos ex Har-
 leian. veram lectionem resti-
 tuimus, de qua Heinſius etiam
 monuerat. Vide, quae ſcripfi-
 mus ad Diſſert. XI. 4.

^r [Μόρια] ταῦτα σωμάτων.
 Lego [Μόρια] ταῦτα σωμάτων.

Haec e conditione corporum eo
 forte manant. Nam recepta le-
 ctio, quam Paccius et Heinſius
 vertunt, loco non videtur con-
 venire.

^s τῇ τῶν [ἀπιόντων] ὁδῶ] Vul-
 go ἐπιόντων, contra quam vo-
 lunt Reg. et Harleian. ac ipſa
 res. Quin et Paccii codex no-
 biſcum facit.

^t ἀλλαγὴν ὁδῶν ἄνω καὶ κάτω,
 κατὰ τὸν Ἡράκλειτον] Atqui He-
 raclitus non appellabat hanc
 corporum mutationem ἀλλαγὴν
 ὁδῶν

βίον^β, ἀποθνήσκοντας δὲ^α τὴν ἐκείνων ζωὴν. Ζῆ πῦρ
τὸν γῆς θάνατον, καὶ αἶθρ ζῆ τὸν πυρὸς θάνατον. ὕδωρ
ζῆ τὸν αἰέρος θάνατον, γῆ τὸν ὕδατος. Διαδοχὴν ὀρεῶς
βίς^γ καὶ μεταβολὴν σωμάτων, καινεργίαν τῶ ὅλθ.

ε. Ἴθι δὴ καὶ ἐπὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀρχὴν τὴν αὐτο-

alius alterius vita moriatur. Ex interitu terrae ignis oritur, ex
ignis interitu oritur aer; ex aeris interitu aqua oritur, ex aquae
interitu oritur terra. Vides successiones vitarum, vides com-
mutationem corporum, quae mutationem toti inducunt et vni-
verso.

5. Iam ad alterum malorum principium innatum nobis
venia-

ὁδὸν ἄνω καὶ κάτω, (sensus enim
vel nullus fuisset, vel menti
Heracliti omnino contrarius,
in eiusmodi locutione) sed ὁδὸν
ἄνω καὶ κάτω, vel, ὁδὸν ἄνω κάτω.
Lege et distingue: μεταβολὴν
ὀρεῶς σωμάτων, καὶ γενέσεως ἀλλα-
γῆν, ὁδὸν ἄνω καὶ κάτω, κατὰ τὸν
Ἡράκλειτον. Locum Philonis Iu-
daeae ex lib. *de Mundi Incorru-
ptibil.* attulit doctiff. Gatakerus
ad M. Antonini IV, 46. Addo
alterum ex lib. *περὶ Ὀνειρων*, p.
400. vbi hoc dictum Heracliti
respicit: καὶ ὁδὸς τις ἢδ' ἐστὶν ἄνω
καὶ κάτω τῶν ἀνθρωπίνων πραγμά-
των, ἀσάτοις καὶ ἀνιδρύτοις χρωμέ-
νῃ συντυχίαις. huic quoque ve-
nuste et erudite alludit Lucia-
nus in *Vit. Auc̄t.* p. 378. vbi
Heraclitus ait: εἰς κυκεῶνα πάντα
συνειλέονται, — ἄνω κάτω περιχο-
ρεύοντα. M.

u ζῶντας μὲν τὸν ἐκείνων [βίον,]
Vulgo βίον, at Paccius vertit:
vitam ex alterius morte oriri:
quapropter in suo codice repe-
rit θάνατον, quod optimo iure

probabat Heinsius. Hierocles
in *Aur. Carm.* LIV. p. 186. λέ-
γεται ὀρεῶς ὑπὸ Ἡρακλείτου, ὅτι
ζῶμεν τὸν ἐκείνων θάνατον, τεθνή-
καμεν δὲ τὸν ἐκείνων βίον. Philo
Iudaeus *Alleg.* lib. I. p. 46. A.
Ἡράκλειτος φησὶ, ζῶμεν τὸν ἐκεί-
νων θάνατον, τεθνήκαμεν δὲ τὸν
ἐκείνων βίον. Omnino vide cl.
Gatakerum ad Antonini IV. 46.

x ζῶντας μὲν τὸν ἐκείνων βίον,
ἀποθνήσκοντας δὲ] Nihil video,
cui applicari possint ista Mascu-
lina ζῶντας et ἀποθνήσκοντας. opi-
nor legendum ζῶντα et ἀποθνή-
σκοντα, scil. σώματα, quod prae-
cessit, et hoc euincunt sequen-
tia. Caeterum pro βίον certissi-
ma est emendatio Gatakeri le-
gentis θάνατον. confirmat locus
Porphyrii libello *De Antro
Nympharum* p. 256. vbi citatur
Heraclitus: καὶ ἀλλοχῆ δὲ φάναι,
ζῆν ἡμᾶς τὸν ἐκείνων θάνατον, καὶ
ζῆν ἐκείνας (sc. ψυχὰς) τὸν ἡμέτε-
ρον θάνατον. M.

γ Διαδοχὴν ὀρεῶς [βίς] Sic Reg.
vulgo βίον.

Seclio

Φυῆ^z, ἢν ἡ ψυχῆς ἐξουσία κυΐσκει τε καὶ τελεσφορεῖ,
ἢ ὄνομα μοχθηρία. Αὐτῆ τῷ ἐλομένῃ αἰτία, Θεὸς ἀνάι-
τιος^a. ἐπεὶ γὰρ ἔδει γῆν γενέσθαι μὲν ἔγκαρπον, καὶ
ζωοτρόφον, καὶ πολυθρέμμονα, ἔχειν δὲ ἐν ἑαυτῇ κακὰ
ἔνδον καθειργμένα, ἐξεληλαμένα τῷ ἕρανῷ, εἰς τὸν δεύ-
τερον τόπον ἐμίγη^b. Θεὸς δὲ πολλὰς καὶ παντοδα-

veniamus, quod animae licentia tanquam mater concipit et
consummat, cui improbitati nomen est. Hanc qui assumit,
culpam sibi adscribat, deum extra noxiam relinquat. Cum
enim terram creari necesse esset, quae et fruges daret, et ani-
mantes, pluraque educaret alia, eamque oporteret ipsa intra se
continere mala; factum est, ut illa coelo eiecta hunc sibi vindicarent locum. Caeterum diuersa et omnigena deus constituit
animalia,

Sectio ε.

^z ἐπὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀρχὴν τὴν
αὐτοφυῆ] In initio sect. 4. diuise-
rat μοχθηρίαν in ὕλης πάθος, et ψυ-
χῆς ἐξουσίαν, affectiones materiae,
et animae humanae licentiam. de
priori absoluit; de secunda iam
acturus est. Legendum itaque:
ἐπὶ τὴν ἄλλην ἀρχὴν, τὴν αὐτοφυῆ,
ἢν ἡ ψυχῆς ἐξουσία κυΐσκει etc. M.

^a Αὐτῆ τῷ ἐλομένῃ αἰτία, Θεὸς
ἀνάιτιος.] Reg. et Harleian. Αὐ-
τῆ [τῷ] ἐλομένῃ. Plato de Rep.
lib. X. p. 520. αἰτία ἐλομένῃ, Θεὸς
ἀνάιτιος. Hoc effatum memorant
plurimi. Vide I. B. Cotelerium
ad Clementin. Hom. XV. cap. 8.

Ibid. Αὐτῆ τῷ ἐλομένῃ αἰτία
Θεὸς ἀνάιτιος.] Ex Platonis X.
de Repub. p. m. 348. αἰτία ἐλο-
μένῃ Θεὸς ἀνάιτιος. Alludit Na-
zianzenus *Stelit.* I. p. 25. ἀνάι-
τιον γὰρ παντάπασιν κακῶν τὸ θεῖον,
ἀγαθὸν τῇ φύσει τυγχάνον, καὶ τῷ
προελομένῃ τὸ τῆς κακίας. M.

^b ἐξεληλαμένα τῷ ἕρανῷ εἰς τὸν
δεύτερον τόπον ἐμίγη.] Quando
mentio fit de Coelo, δεύτερος τό-

πος in ordine est αἰθῆρ. vide
XXXIX, 4. locus vero, quem
hic intelligit Maximus, est Ter-
ra. haec autem non est ὁ δεύτε-
ρος τόπος, sed ὁ δεῦρο τόπος. sic
XXVII, 8. ἐπειδὴν δὲ ὑπερκύψῃ (ἢ
ὑποκύψῃ) τῷ ἕρανῷ εἰς τὸν δεῦρο
τόπον, ἀμβλύνεται καὶ ἀμαυρῶται.
Diff. IV, 6. Ὡς Ζεῦ καὶ Θεοῖ, —
οἷον τῷτο ζῶον τῷ δεῦρο τόπῳ καὶ
βίῳ ἐγκατεστήσατε; sic ἡ δεῦρο συν-
ουσία, XXVII, 7. quod ὁ δεῦρο
βίος dicitur XVI, 1. et τὰ δεῦρα
πράγματα, ibid. sect. 6. Hanc vero
Platonis et Nostri sententiam
vide quomodo efferat Scriptor
coaeus et Platonicus Aristides
Isthm. in Nept. p. 26. κακὰ γὰρ
ἔτε ἐσὶν ἐν θεοῖς, ἀλλ' ἔδ' ἂν δύναι-
το γενέσθαι ποτὲ, (ὑπερώρισται γὰρ
ταῦτά γε εἰς τὸν πρὸς γῆν τόπον)
ἔδ' ἐπαλήματά τε καὶ συμφορὰ. ita
legendum et distinguendum,
non ὑπερωρίσθαι. Aequè apposite
alius Πλατωνίζων, Philo Iudaeus,
de *Monarch.* p. 564. ὅτι ἕρανῷ
τὸ παραπαν ψεύδος ἐπιβαίνειν οὐ
δεμιγόν, ἀλλὰ τοῦτο πᾶν εἰς τὸν
περίγειον

πᾶς ζώων κληρονομίας^c, δίχα αὐτῶν τὴν πρώτην φύσιν
 διελόμενος, τὴν μὲν εἶναι παντοδαπὴν ἐν τοῖς βίοις, καὶ
 ποικίλην τοῖς σώμασιν, ἄλογον, ἄφρονα, ἀλληλοφθό-
 ρον, ἀνόητον Θεῶν, ἀρετῆς ἄμοιρον^d, ὑπ' αἰσθήσεως
 ἐφημέρου βοσκομένην καὶ δημαγωγημένην, ἰσχυρὰν μὲν
 τῷ σώματι, ἀμήχανον δὲ τῷ λογισμῷ· τὴν δὲ ἑτέραν
 αὐτὴν ἀνθρωπίνην ἔμπαλιν ὁμογενῆ καὶ ξύνομον καὶ
 μίαν, ἀσθενῆ μὲν τῷ σώματι, ἀρήκτορον δὲ τῷ λόγῳ,
 συνετὴν Θεῶν, πολιτείας μέτοχον, κοινωνίας ἐρωσταν, δί-
 κης καὶ νόμου καὶ Φιλίας γεγευμένην. Ἔδει δὲ ἄρα τὸ
 γένος τῆτο κρείττορον μὲν εἶναι τῆς ἐν γῆ πάσης ἀγέλης,
 ἑλάττορον δὲ, οἶμαι, Θεῶν. Τὴν δὲ ἐλάττωσιν αὐτῆς ἑδὲ
 θάνατος^e ἄρα παρέξασθαι ἔμελλεν· ὃν γὰρ καλῶσιν οἱ
 πολλοὶ θάνατον, αὐτὸ τῆτο ἦν ἀθανασίας ἀρχή, καὶ

animalia, quorum primam bifariam diuisit naturam; vt altera
 omni et viuendi ratione et corporum forma dissimilis inter se
 esset et diuersa sine ratione aut prudentia, ita vt alterum in per-
 niciem alterius natum, improuidum, diuinae virtutis expers,
 soloque sensu in diem gauderet et duceretur; corporis viribus
 excelleret, intellectu autem nihil posset: altera vero, quae est
 hominum, eiusdem esset generis, socialis, ac vna; corpore qui-
 dem imbecillis, ratione vero inexpugnabilis, dei capax, ciuilibus
 administrationis compos; quam iustitiae, quam legum, quam
 amicitiae habere gustum voluit. Quod quidem genus omni-
 bus, quae terram quidem colerent, praestare animalibus, deo
 autem minus oportebat esse, vt arbitror. Et quamuis mortale sit,
 nihil tamen propterea de eius praestantia decederet; cum id,
 quod vulgus mortem vocat, nihil aliud, quam immortalitatis

exor-

περίγειον πεφυγάδευται χῶρον. M.

^c πολλὰς καὶ παντοδαπὰς ζώων
 κληρονομίας.] Post has voces exci-
 dit ἐκλίσε, vel ἐγέννησε, vel aliud
 eiusdem potestatis vocabulum.

^d ἀνόητον Θεῶν, ἀρετῆς ἄμοιρον.]
 Vulgo ἀνόητον, Θεῶν ἀρετῆς ἄμοι-
 ρον. At vitiosam distinctionem
 ex coniectura sustuli. Verte:
 Dei nescium, virtutis exfors.

Ἄνόητον Θεῶν συνετῆ Θεῶν, quod
 in altero membro reperitur,
 opponit.

Ibid. ἀνόητον, Θεῶν ἀρετῆς ἄμοι-
 ρον.] Distingue: ἀνόητον Θεῶν, ἀρε-
 τῆς ἄμοιρον, sine vlla Dei notio-
 ne: cui mox opponitur, συνετῆν
 Θεῶν. M.

^e οὐδὲ θάνατος.] Mallem οὐδ'
 ἢ θάνατος, ne mors quidem. M.

f τῷ

γένεσις μέλλοντος βίης, τῶν μὲν σωμάτων τῶ αὐτῶν νό-
μῳ^f καὶ χρόνῳ φθειρομένων, τῆς δὲ ψυχῆς ἐπὶ τὸν αὐ-
τῆς τόπον καὶ βίον ἀνακαλυμμένης. Τῆτον δὲ^g τῆς ἀν-
θρωπίνης ἐνδείας πρὸς τὸ θεῖον ἐξεῦρε Θεὸς τρόπον,
ἐπιθεῖς^h τὴν ψυχὴν γήινῳ σώματι, ὡς ἠνίοχον ἄρματι,
καὶ παραδὲς τὰς ἡνίας τῶ ἠνίοχῳ, ἀφῆκε θεῖν ἔχ-
σαν μὲν παρ' αὐτῶ ῥώμην τέχνης, ἔχσαν δὲ καὶ ἀξε-
χνίας ἐξουσίαν. Ἡ δὲ ἐπειδὴν ἐπιβῆ ἄρμάτων, καὶ
λάβηται μὲν ἡνίων, ἡ μὲνⁱ εὐδαίμων καὶ μακαρία ψυχὴ,
καὶ μεμνημένη τῶ ἐπὶ τὸ ὄχημα ταύτην ἐμβιβασαμένης
Θεῶ^k, καὶ ἠνιοχεῖν προσάξαντος, ἔχεται τῶν ἡνίων,
καὶ ἄρχει τῶ ἄρματος, καὶ κολάζει τὰς τῶν ἵππων ὀρ-

exordium, futurae vitae fit natalis: quandoquidem sua lege suo-
que tempore corpora quidem intereunt, animae vero ad locum
suum suamque vitam reuocantur. Id vero, quo humana a diuina
vinceretur natura, tale excogitauit deus: animam mortali corpo-
ri imposuit, tanquam aurigam plaustro, traditisque aurigae in ma-
num habentis, cursu suo ferri permisit: vim illi praeterea roburque
addidit, ut vel arte sua uti posset, si vellet, vel abuti, si mallet. Ibi
felix, et quam vere beatam dicas, anima, memor illius, a quo plau-
stro imposita est, frenosque accepit, nimirum dei, habenas manu
arripit, curram regit, impetumque castigat equorum: illi contra in
diuersa

f τῶ [αὐτῶν] νόμῳ] Sic bene
Reg. quod et Heinsius obser-
uauit. vulgo τῶ [αὐτῶ] νόμῳ.

Ibid. τῶ αὐτῶν νόμῳ] Scribe
αὐτῶν, *sua lege*: ut mox, τὸν αὐ-
τῆς τόπον. M.

g τῆτον [δὲ] Sic vterque co-
dex, non δέ.

h Θεὸς τρόπον, ἐπιθεῖς, etc.]
Distingue: τρόπον ἐπιθεῖς etc.
pro ἐπιθεῖς vero lubenter scribe-
rem ἐπευθεῖς, vel ἐνθεῖς, vel ali-
quid, quod *inclusionem* denota-
ret. Longinus περὶ τῆς ψ. sect.
XXX. οἶονεῖ ψυχὴν τινα τοῖς πράγ-
MAX. TYR. P. II.

μασι φωνητικὴν ἐντιθεῖσα. Caete-
rum ψυχὴ ἐν γήινῳ σώματι est
Pauli θεσσαλονίκης ἐν ὀρακίνοις σκευε-
σιν, 2 Cor. IV, 7. M.

i ἐπειδὴν ἐπιβῆ ἄρμάτων καὶ λά-
βηται μὲν ἡνίων, ἡ μὲν etc.] Mul-
to elegantius et ad genium
Graecae Linguae, ἐπιβῆ τῶ ἄρ-
ματος, καὶ λάβηται τῶν ἡνίων. ut
mox, ἔχεται τῶν ἡνίων, καὶ ἄρχει
τῶ ἄρματος. M.

k ἐπὶ τὸ ὄχημα ταύτην ἐμβιβα-
σαμένης Θεῶ,] Omnino ἑαυτὴν ἐμ-
βιβασαμένη. anima memor Dei,
qui ipsam currui (non plaustro)
imposuit. M.

T

I κολά-

μάς¹. οἱ δὲ εἰσιν ἀτεχνῶς παντοδαποὶ, ἄλλος ἀλλαχῶς
θεῖν διαωρημένοι, ὁ μὲν αὐτῶν ἀκόλατος καὶ ἀδηφάγος
καὶ ὑβριστής, ὁ δὲ θυμώδης καὶ ἰητικὸς καὶ ἐμπληκτός,
ὁ δὲ νωθὴς καὶ ἐκλελυμένος, ὁ δὲ ἀνελεύθερος καὶ σμι-
κρόφρων καὶ ταπεινός. Οὕτως ἄρμα^m ἐσασιασμένον
ταράττει τὸν ἡνίοχον. Κατὰ ἢν μὲν κρατήσηⁿ αὐτῶ,
κατὰ τὴν τῶ δυναστεύοντος ἵππου ῥύμην ἄξων φέρεται
νῦν μὲν τῶ ἀκόλατῳ ἵππῳ πᾶν τὸ ἄρμα συμφερόμενον
αὐτῶ ἡνίοχῳ ἐπὶ ὑβρεις, καὶ παροϊίας, καὶ λαγνείας,
καὶ ἄλλας ἕτε εὐσχήμονας, ἕτε εἰλικνεῖς, ἡδονάς· νῦν
δὲ τῶ θυμικῶ ἐπὶ κακώσεις παντοδαπὰς.

diuersa ruunt, aliusque alio contendit; alius enim in intemperan-
tiam, ingluuiem, ac libidinem; alius in bilem, temeritatemque, et
insaniam, propendet; alius tardus ac mollis, alius illiberalis ac deie-
cti humilisque est animi. Ita currus in diuersa distractus aurigam
turbat. Quod si equis auriga feratur, nec currus habenas audiat,
ibi potentioris equi impetum axis sequitur: quod si intempe-
rantiae addictus est, vna cum auriga ipso in libidinem, vino-
lentiam, ac venerem, aliaque, nec honestas, nec sinceras, volu-
ptates arripitur: sin ferox, in aerumnas quaslibet et calamitates.

¹ κολάζει τὰς τῶν ἵππων ὀρμὰς.]
Optime Lactantius lib. VI. cap.
XVII. 13. *Istae concitaciones
animorum iuncto currui similes
sunt, in quo recte moderando
summum rectoris officium est, vi
viam nouerit; quam si tenebit,
quamlibet concitate ierit, non
offendet: si autem aberrauerit,
licet placide ac leniter eat, aut
per confragosa vexabitur, aut
per praecipitia labetur, aut certe,
quo non est opus, deferetur. Sic
cursus ille vitae, qui adfectibus,
velut equis perniciousibus, ducitur
etc. Noster autem sua defumfit
ex Platonis Phaedro p. 344. seqq.*

^m οὕτως ἄρμα.] Reg. αὐτῶκ
ἄρμα. Forfan αὐτίκ' ἢν ἄρμα ἐσα-
σιασμένον etc.

Ibid. οὕτως ἄρμα ἐσασιασμένον]
Opinor ἔτω τὸ ἄρμα. Regius pro
ἔτωκ habet αὐτῶκ: quod quale sit
nescio. M.

ⁿ κατὰ [ἢν] μὲν κρατήση.] Sic
Reg. vulgo: κατὰ [καὶ] μὲν κρα-
τήση, perperam.

Ibid. κατὰ καὶ μὲν κρατήση αὐ-
τῶ.] Pro καὶ conieceram ἐάν, Re-
gius ἢν. Caeterum μὲν absur-
dum est, et contra mentem
Auctoris. Lego: ἢν μὴ κρατήση
αὐτῶ, vel αὐτῶ. *si eum regere
non possit; vel, si sui compos
non sit.* Deinde, ad finem ita
distingue: ἐπὶ κακώσεις παντοδα-
πὰς**** nam mutilus procul du-
bio est hic λόγος. quod quidem
dolendum est, quia tota haec
Fabula est pulcherrima. M.

 IO. IAC. REISKE
 AD MAXIMI TYRII DISSERTAT. XXV.
 ANNOTATA.

7. 8. f. *πλανωμένης. ἀρχὴ δ' αὐτῆς.* redit enim vtrumque ad ἐπιθυμίαν.

pen. *ἀρετὴν*] imo vero *ἀρχὴν*. quoad initium melius rectam metam feriens.

8. 2. si ὑπ' αὐτῶ ad fluvium refers, recte habet. sin autem ad *λειμῶνι*, leg. erit ἐπ' αὐτῶ super prato.

9. 6. non possum facere, quin Davisii scitae et felici coniecturae *προμῶται τοῖς ζώοις πόνας* subscribam. creat, parit animalibus labores in posterum tolerandos, in arando, currendo in certaminibus, venando.

11. 3. f. *ὁ μὲν γὰρ ἐφ' ἡδονῆν.*

6. *τῶδε δὲ τῷ ἔρωτι.*

14. 1. f. *Λεωνίδην.* hic finit sententiam. Agefilao citius principatum heroicæ fortitudinis detulerim, quam Leonidæ. *ἐκείνος μὲν γὰρ ἐκράτει μαχίμων.* nam Leonidas quidem vincebat viros et bellatores strenuos, *ἀμαχώτερος δὲ ἦν ὁ ἔρωτι τῷ βαρβάρῳ.* at multo difficilior oppugnatus fuit amor (adversus quem Agefilao pugnandum fuit) quam barbarus, (Xerxes, cum quo certandum fuit Leonidæ.)

7. f. *τέτω δίδωμι τὰ ἀρ.*

18. 7. f. *ἀνάγκη τοῖς κατὰ τὸ ἀγνοεῖν.*

13. f. *ὡς δ' ὀπατέρῃ.*

19. 8. malim *προτεθεῖναι* (sine sibilo) non apponi, sed praeponi, praefici.

21. antep. *ξυμφῆν* probarem, si praecessisset *προσφαινόμενος*. Iam vero cum praecesserit *προσφύόμενος*, malim h. l. *ξυμφυῆν* concretionem, coalitionem. sed occupavit hoc iam Marklandus.

pen. f. *ὑπὸ τῆς φαντασίας οἰστέμενον*, ab opinione usque ad furorem incitatum.

22. 6. *ἐπισάτις* h. l. est adiectivum, non substantivum.

25. 1. malim *ἐνίσσει*, eiecto θ. desolat, deuastat.

5. *πλαταιαῖς*] imo vero *πύλαις*. nam ad Thermopylas cum Leonida certavit Xerxes. cum Aristide vero, Themistocle et Pausania Mardonius ad Plataeas.

26. 8. *ἄν* videtur delendum esse.

27. 5. cretico adolescenti turpe est, si amat.

31. 1. f. *ἐν ἐπιγράμματι δὲ ἔνδοθεν.*

34. 4. tolle *ἐτεφανωμένος*, vt pravam lectionem v. *πρόξими σφαλ-*

λόμενος, et sic interpunge βαδίζων μεθύων, ambulans vt temulentus, ἄκων σφαλλόμενος, eoque ruens et impingens, sed praeter voluntatem.

35. vlt. aut rursus eiciendum est a Dauisio primo ingestum ἀναμαχέσασθαι, aut deinceps leg. καὶ κατὰ τὸν Ἄν. cum copula.

36. 5. f. ἀνατιθένοι θεῶν πράγμα ἐστιν ἄθεον. τῆτο δὲ πῶς ἐπλημμελες;

12. τι] f. τινι, alicui, aut πη enclitice. *vsquam locorum.*

37. 3. transponenda sunt vocabula κακίστω et ἀβεραισιότατω, ad hunc modum. πῶς γὰρ ἢ ἐν χρήμασι κάλλος, τῶ πάντων πραγμάτων ἀβεραισιότατω, ecquid enim venustatis insit facultatibus, rei rerum omnium inconstantissimae, fugacissimae, maxime fluxae? ἢ ἐν πολέμῳ τῶ πάντων κακίστω, aut bello, rerum omnium pessimae, exitiosissimae, luctuosissimae? de honore si quid inferciendum sit, quod Markland vult, quamquam mihi non videntur auctores semper cola sua numerasse et vbique inter se coaequasse, possit hoc ferme colon inseri, ἢ ἐν τιμῇ τῶ πάντων κενωτάτω.

pen. εἰδὲ μοι λόγοις bene habet. nolim abs te mihi commemorari Aegyptum vt res amabilis.

38. 1. βαβυλῶνα αὐτήν] bene exprimit nostrate, *und Babylon noch dazu.*

39. 5. malim καὶ τὸ πρᾶγμα. etiam rem. h. e. cupiditatem prauam sub honesto amoris nomine laudemus atque commendemus.

40. 5. εἰάν δὲ μὴ] scil. ad rem praeclaram, honestam, formosam vitam feratur, sed ad turpem —

7. aut ὁ ἀκόλατος σοφιστής leg. (et fort. Epicurus designatur,) aut potius ἀκόλατος ὢν ὁ σοφιστής, ille sophista, cum quo hic certo, cum sit intemperans et salax, τῇ τῆ φαινομ. προσδήμη. articulus τῇ abesse nullo modo potest.

antep. comma tolle pone ἢδὲ. illud suauē, dulce, iucundum, seu voluptas illa (quasi ad illa acerrima et diuturnissima de voluptate, vt de fine bonorum, certamina respiceretur).

42. 6. ὑποτροφῆς vocabulum Maximus solus pro simplici vsurpat. v. p. 56. 8. vbi est solidus, densus, crassus cibus. sententia est: nisi ipsa alimenta accedant ad ministerium oris ea affumentis, dentiumque mandentium, et intestinorum suscipientium internaque sua officina digerentium, num ergo leg. est προσγινομένης αὐτῆς τῆς τροφῆς. aut πρ. αὐτῆς τῆς ἕξωθεν τροφῆς. recurrit v. ὑποτροφῆ p. 72, 2.

43. 4. τὴν prius tolle.

5. τοῖς Σικελιώταις. cum articulo, vt modo τοῖς Πέρσαις.

45. 6. δὲ est vitium typographicum editionis Londinensis. subiice μὲν.

46. 7. ποιῶν non videtur participium a ποιεῖν *facere*, sed participium a ποιῶν, qui est infinitivus a ποιῶ, repetendum esse. *ei quomodo qualificans*. h. e. quo pacto fingens, quam in formam transmutans.

47. 2. f. ἐν τῇ δεῦρο πρὸς τὸ σῶμα συνεσιῶ.

8. ἢ τῆ καλῆ φύσις idem est atque τὸ καλὸν ipsum. malim tamen hic loci, ut in sequentibus convenientius, ἢ τῆ καλῆ φύσις *effluvis*, *εμπαντιο*.

48. II. malim ὑπεκκύνῃ (sine ε, sed cum geminato κ) ex ὑπὸ et ἐκ et κύνειν. elapsum fuerit coelo.

pen. ναύτης θαλάττης] haec metaphorice sunt dicta. planis verbis est homo crassus, a voluptatibus animi nobilioribus alienissimus, sed corporis libidinibus foedissimis ingurgitatus et submersus.

49. 3. f. ὡςπερ ὁ Ὀδυσσεύς, πρὸς ἀποθνήσκ.

vl. locus hic bene habet. opponit hic Maximus τῷ τῆ κάλλος ἀργυράτω καὶ λιβλυτάτῳ τὴν τῆ κάλλος αὐτῆ φύσιν (vel, ut equidem legi malim, φύσιν.) umbrae veluti pulchri et honesti inefficacissimae et obtusissimae, ipsius (haud imminuti, haud fracti, sed integri et solidi, nam hoc vult *ipsius* dicere) ipsius ergo pulchri et praeclari atque honesti naturam seu effluviū.

50. 3. malim συγγενῶς in adverbio. ea parte mentis humanae, quae natura sua, seu fataliter, informata est congenite cum ipso honesto. h. e. cui per naturam cognatio quaedam et fortis convenientia est cum honesto.

vl. ε̄ videtur delendum esse. a vocabulis καὶ τὴν μνήμην incipit apodosis huius periodi.

52. 6. malim ἐκπεσῶν.

53. vl. sententia τι repudiat, et aut τῆτό τοι flagitat, aut τῆτοί, ut οἱ duae syllabae in pronuntiatione in vnam colliqueant.

54. 8. ἔτῳσι] sic stricte ad literam, nil altius meditatione adscendenti. εὐθὺς, statim ut verba audit, ita ad literam accipit, otio nullo sibi permisso profundius in penitiores eorum sententias penetrandi. *So gerade zu. so bey der Erde weg.*

9. κειμένων non ita est accipiendum, ac si significaret κειμένων ἐν ταῖς τραπέζαις, nam paulo post demum imponentur mensis illa fercula, sed κειμένων simpliciter est accipiendum pro ὑπερχόντων. vbi praesto sunt in culina carnes copiosae, et in cella vina, mensis illa fercula vinaque imponere, videtur sobrium et decorum aliquod conuiuium indicare. verumtamen verbum διηγείσθαι, quod non solet pro μνήσθαι vsurpari, flagitat potius, ut τῷ legatur versu 9. pro τὸ. sic διηγείσθαι ad poetam, Homerum, redibit. Duo vocabula ἐπιθῆναι et ἐγχεῖν quamquam ad ipsum poetam referenda sunt, eumque aiunt fercula inferre, et vina miscere,

tamen

tamen nemo tam tardus est, quin statim intelligat tantundem significare, atque si dixisset. eo, quod poeta de magnis copiis apparatusum dapum vinorumque famulos fingit alios fercula carniū, alios crateras vini inferentes, conuiuiaque laudat — eo videtur (poeta) formam depingere conuiuii sobrii et pudentis. ἐπιτιθέναι auftragen lassen, ἐγχέαι einschenken lassen. (nicht selber auftragen, nicht selber einschenken.)

56. antep. f. ὀδίη δὲ, καὶ ἡ ἡδίση, κισθῆλ.

57. I. f. μελῶν ἢ παραπεμπομένης, vel μὴ παραπ. cum particula infitiante. non quidem plane transmittentes, vel omittentes has odorum delicias, verumtamen — παραπέμπομαι est amandare, ablegare alio, exterminare.

6. f. ἐπιτεχνήτας. argumenta rixandi captiosa, et subtili arte excogitata.

antepen. ἐπιχωρίω] malim simplex χωρίω. sin autem nihilominus illud ἐπι seruatum velis, lege εἰδ' ἐν τῷ τῆς φύσεως ἐπι χωρίω μένειν —

58. 5. πρὸς] lege περι.

7. pone κομιδῆ adde ἐστ.

59. 6. aut τὰ est delendum, quod etiam codices nonnulli omittunt, aut leg. est μιμῆμενοι τὰ ἀληθῆ τραύματα.

vl. ἔλαιον est nominatiuus, πῦρ accusatiuus, valens idem atque φλόγα Xenophontis. περὶ vulgatam si amplectaris, absurda existet haec sententia ὁ νόμος ἐπεγείρει τὸ ἔλαιον περὶ lex oleum igni excitat.

60. 2. ἐνταῦθα] in nostris hodiernis, quae apud nos agitantur, conuiujs, nostrates hi rixatores enarrant verbis copiosissimis, quae in foris et tribunalibus siue a se acta sunt, siue ab alijs agi viderunt.

4. ἐξορχῶνται in praesenti. vulgata lectio vtique seruari debuerat. nam de sui aevi colloquijs inter conuiuandum habitis queritur auctor. id quod etiam v. εἶποι satis indicat. sed ἐξορχῶνται τὰ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις leg. in foris et comitijs. videntur tamen in continenti insequentia his repugnare.

8. malim sic legi τὰς ἀγαθὰς ψυχὰς, ἀλλ' εἰ δίκαιοις.

63. antepen. f. ἐφήμερον ὃν τὸ τῶν ἀ. γ.

64. 8. κατ' ἡδονήν] imo vero κατὰ πρόςιν, hactenus quod illa dicit sibi antehac incomperta. opponitur τῇ πρόσει statim ἢ ἀνῆμνησις.

10. τις ἂν εἴη — προσηνετέρα] videntur haec verba historici alicuius esse, memorijs suis de laudibus historiam praefantis, e. c. Thucydidis, aut Polybii potius, quem designare videntur ista πολλῶ καὶ γενναίῳ λογοποιῶ. historicus πολὺς est ille, qui memorias rerum multis libris perscripsit. possit quoque legi παλαιῶν vetusto, vetustate venerabili.

66. 13. f. τὸν ψυχῆς στρατηγόν.
 73. 1. malim κατετήσατο. in indicatio aor. 1. tum post
 θρέμμασιν est signum interrogationis ponendum.
 4. ἔχῃσι in indicatio.
 vlt. f. ἄφετον [scil. πάσης τοιαύτης δουλικῆς ἐργασίας] ἐν γενετῆς.
 statim a natiuitate, nascitur liber.
 74. pen. προμαχεῖ in indicatio, et σώζει, et συναγωνίζεται, et
 πείθεται.
 75. 3. f. ἀλλ' ἂν ἐρασίδας βρασίδας ἂν ἦν, εἰ γεωργὸς ἦν.
 77. 1. f. θαλάττης ἔδει γενέσθαι.
 2. ὑπολιπόμενοι] imo vero ἐπιφερόμενοι secum efferentes.
 78. 1. f. ἢ γῆ μένει, μένει τὰ φυτὰ, μένει τὰ λήια.
 80. 5. post αὐτὸς videtur θεριαιῶν, vel simile quid deesse.
 81. 7. f. ὡς' ἀφελεῖν τὰς πολέμους. si tale quid est agricultura,
 h. e. si haec eius est natura seu vis, vt bella tollat et interimat.
 83. 1. πῶ] imo vero ποῖ.
 84. 4. δέδια δὲ μὴ τοῖβτον malim, omisso τὸ.
 85. 3. γίγγεται (in indicatio) recte dant veteres editiones.
 88. 6. f. ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τὰτα [scil. τῶ γενεῖ] κοινὸν τὸ δικαίως,
 καὶ μὴ [scil. γεωργεῖν].
 91. 2. f. θρασυὺς ὑβριστότερος. insolentior, in contumelias dan-
 das profusior, quam alias effret, si armis haud polleret. recte
 habet ὁ δ' ἀσθενὲς θρασύτερος. infirmior plus se iactat, magis glo-
 riatur, plus sibi arrogat, quam si nudus effret.
 92. 1. εὐτοχῆ in coniunctio, vt ἄδικῃ.
 8. post προηροσίαν deesse videtur δμιλητῆς, aut πρόφιμος, aut
 tale quid.
 95. 5. πεπηγῶς] compactus, quadratus, torosus. in edd. est
 εὐπηγος. num leg. εὐπαγος. bene gelu ferens, aduersus frigora
 induratus.
 6. εὐπνυς] bene respirans, facile, fortiter, longum va-
 lens halitum sustinere, vt homo, cui fortes et robusti sunt
 pulmones.
 96. 1. f. στρατιῶται ὡς ἔτυχεν δπλαζόμενοι. arma induentes,
 quae casus tum et festinatio obiiciebant. nescio quoque, an post
 στρατιῶται addendum sit αὐτοσχεδαῖοι. milites subito et a forte for-
 tuna atque necessitate creati.
 97. 8. τὰ ἕτερα] scil. τῶν Ἀθηναίων στρατιωτικὰ. si huic Mara-
 thonico, de quo hic ago, exercitui compares eas copias, quibus
 Athenienses vsi sunt temporibus insecutis.
 8. πλείους] imo vero πλείους.
 102. vlt. f. καὶ τῆς ἀετῶν κλαγγῆς. vel potius sic: τῶ βρυχηθμῶ
 τῶν λέοντα, καὶ τῶν ἀετῶν τῆς κλαγγῆς.
 103. vlt. f. λογισμῶς, οἷς [puta τοῖς πολλοῖς] ἀπόκη. non secun-
 dum

dum opiniones multorum, quibus multis sufficit ad laudandum alicuius λόγον intelligentiam et facundiam.

104. I. num εὐτολος *expedita*, vel potius εὐτροχος *volubilis*. Sed in his duobus, αἷς et εὐτροχος, Marklandus mihi iam praeuenit, ut nunc demum video.

105. vlt. f. εἰ νεμεσῶ αὐτὸν τὸ τῆς ἡδονῆς παρατρέχον ἐπαινεῖν. aegre non fero eum laudare voluptatem auditionis cito praetervolantem. aut sic, ad eandem sententiam, εἰ νεμεσῶ, εἰ τῆς ἡδονῆς τὸ παρατρέχον ἐπαινεῖ. in indicativo.

106. 4. f. λέγε δὴ τίνας.

108. I. post ἀφοφιστὶ non punctum plenum, sed dimidiatum, seu coli, signum ponendum est. nam arctissime cum ὑποφερόμενος cohaeret versu 5. μετὰ τῆτο. caetera sunt modo parentheses interiecta.

8. f. καίτοι ἤδη ἰατρὸς.

109. pen. f. συνισάμενον. assistentem, adstantem, ut commilitonem in acie latus tuum tegentem.

110. I. loco posterioris ἐν malim ἐπὶ. ἐπ' ἀμφιβόλῳ.

111. I. in primis et modis omnibus probo felicem Marklandi coniecturam τυρταῖς, sed deinde malim οἷα καὶ ἔτι σάλπιγγος ἐνεργετέραν ἐγείρη ἀρμαῖαν, ἐν μέσοις τοῖς ὀπλίταις ἐντεταμένη (α τείνειν.)

112. 5. malim καλὸν in neutro. ut subaudiatur, non praecedens ἐρανδός, sed insequens θεάμα.

114. I. f. ταῦτ' εἰ πειθομαι.

115. 2. αὐτὸν] viderur indicare, ipsum Maximum quoque titulos disputationibus praescripisse.

3. sic distinguo. λογον. τίνα μέντοι; at quodnam numen.

118. 4. f. ἴδιον δὲ ἐκάστοις τὸ σχῆμα τ. λ.

119. 7. f. ἀποχ. τὸ τῆς ἀρετῆς.

8. τῆ γένεος] scil. τῶν φιλοσοφῶν.

125. pen. f. ἐν συντέταγμένον.

vlt. f. φιλοσοφίαν ἐν εἰς ζῆλον.

128. vlt. malim ἐξενέγκασθαι.

136. 6. τιμωρεῖ (in actiuo) τῷ γάμῳ, succurrit matrimonio suo. ulciscitur iniurias ei oblatas. Non in medio, sed in actiuo vsurpatur τιμωρεῖν τι cum datiuo hoc sensu opem ferendi.

137. 4. f. τὴν ἐκάστῃ (aut ἐκάστῳ) χρεῖαν.

140. 3. praestabat vetus lectio, ἔκ αὐτὸν ἦλιον, et pari pacto

p. 142. I. seruari debuerat τι.

142. 14. f. ταύτην τὴν καλὴν.

143. vlt. f. γεωργῶν ἀροτῆς.

145. 5. δυσανάκλητον bene habet, et melius, quam quicquid ei suffecium eunt. nam δυσανάκλητον (ab ἀνακλᾶσθαι) hoc vnum significaret tantummodo, plebem non posse, magnis cladibus percul-

perculsam, solatio rursus erigi et a desperatione ad constantiam reuocari. Verumtamen, quamquam Maximus utique hoc etiam non exclusum voluit, aliud quid tamen adhuc intendit, scil. populum a magnis acceptis cladibus interdum non solummodo animos deiicere, sed etiam iracundia in auctores mali tanta exardescere, vt inexorabilis, irreuocabilis ad aequitatem et lenitatem bonamque mentem, sed rabie ardens, innocentes, quin etiam optime meritos homines supplicio indignissimo afficiat, vt τὲς δέκα σὺν Θρασύλλῳ, qui oborta immani procella undis mersos colligere non potuerant, tametsi mari victores facti. Hic non competit δυσανάκλητον, sed solummodo δυσανάκλητον. vt dat vulgata recte.

145. 6. Pericles, Aristides, Socrates, Nicias, sunt exempla virorum bonorum et sapientium, qui non alia patriae suaderent, quam salutaria. Quibus quatuoruiris multo plures alios malos, consceleratos, furiosos demagogos opponit. Est igitur haec sententia. Qui populus, a bonis et probis et bene consultis consiliatoribus destitutus, in potestate improborum est, ab eoque regitur, eum populum necesse est in praiceps ferri ab insania suorum rectorum. Reddas initium huius sententiae ferme sic. Athenis vbi Periclem fatalis necessitas eripuerit, Aristidem furor plebis in exilium egerit, Socratem infamis cicuta peremerit, Niciamque fatale infortunium toto cum exercitu castris emigrare certamque in pestem ire coegerit; contra vero Cleonem —

ult. f. τυραννίδας in plurali.

147. 6. αὐτῇ] scil. ἀρετῇ. γέγονεν] scil. ἐπιστήμη. quis scientiam reddiderit virtutem? seu quis scientiae naturam cum natura virtutis mutarit, *wer die Wissenschaft zur Tugend gemacht hat?* ἐκεῖνο γάρ] scil. ἡ σοφία.

148. 1. f. ἢ τέχνην τεχνῶν τὴν τέχνην λέγε, ἢ δ' ἐπιστήμην ἐπιστημῶν τὴν ἐπιστήμην λέγε, ἀλλ' ἀπαλλάγητι τῷ ἑτέρῳ μέρει, amoue, omitte alterum casum, genitiuum puta, τεχνῶν et ἐπιστημῶν. appella nude artem artem, et scientiam scientiam, sine vlllo adiuncto.

7. f. sic leg. ἐπιστήμην ἀρχεῖν βέλει βίῃ καλῇ; tunc scientiam esse ais magistram vitae honestae atque probandae? respondet alter οὐ. Neutiquam placet. οὐ tene, neque cense precipitanter ἐκ esse legendum, quia vocabulum sequitur a vocali incipiens. Non sic solent. οὐ (sine κ) in eiusmodi re vsurpant. ἀρχέτω λόγος. pergit idem dicere. dominator ratio. Iam redorditur philosophus aduersarium sic vrgere. λόγον ἀρχεῖν βέλει; ergo vis rationem dominari?

149. 3. f. ἀπὸ τῶ ἐπὶ τοῖς ὅλοις ἐπὶ τὰ ἔσχατα. ἀπὸ τῶν ἀρίστων ἐπὶ τὰ φ.

ult. f. ὅ τι πέρ ἐστι, quicquid tandem est illud θεῖον, quaecumque

que tandem est huius diuini numinis natura, siue νῆς, siue scientia, siue ratio.

150. 7. malim τῶν θεωρηματικῶν ἀριθμοῖ.

152. I. malim συντρεφομένη. ad praeclara omnia amor et animi propensio, vna cum temporibus vel annis crescens, gliscens, et quasi coadulescens, et connutrita.

153. 4. αὐτῆς bene habet. redit ad ψυχῆς. qui fit modus ei, menti, medicinam administrandi.

154. 3. aut διέτη (in aor. 2.) aut διέτησε (per κ) in perfecto. *distulit.* (non *diuulsit.*)

155. 7. f. ἐπὶ τὸν λόγον φέρων; quid affert nobis ad hanc disputationem faciens. φέρε ἴδω —

IO. malim διαταράξειεν in optatiuo, vt respondeat praemisso ὑποδύσαιο.

II. αὐτὸ τῆτο ἐκαλλῆμεν ἄν, πῦρ. et paene toti massae permixta labes, nostri corporis naturam conturbauerit, vt ederet motus naturae morbi conuenientes, eumque corpus ad modum penetraret, quo ferrum penetrat ignis, nonne affectionem hanc, non adscito nomine πυρετὸν *igniculum*, sed hoc ipso eodem nomine πῦρ *ignem* simus appellaturi?

156. antep. aut τὰ χρώματα τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς leg. est, aut τὰ χρώματα τοῖς ὀφθ. colores, qui sunt in oculis, aut colores veniunt oculis eminus.

157. 2. debuerat vetus lectio ὡς καὶ feruari.

158. I. I. καὶ αἱ διὰ πέναν τρυχώσεις immodicae corporum castigationes et exinanitiones per famem a paupertate imperatam. καὶ αἱ διὰ πένθη ἀκομισία, et sordes, atque illuua cum luctibus coniuncta.

4. Dauisus, in aliis multis male nasutus, vbi eum suo pruritu nouandi temperare par fuerat, sine vlla cunctatione hic ex δτιῶν deleuisset vltimam literam, et δτιῶ vel δτιῶ quatuor literis dedisset, si gloriae suae studuisset. *nihil non.*

9. καὶ τῆτο μὲν ἐνταῦθά μοι ἔσω [id est ὑποκείσθω] ἀποπεφασμένον. hoc mihi hic loci quidem, h. e. hoc tempore, nunc, esto demonstratum, h. e. sumatur velim pro demonstrato, quamquam demonstratum non est, et alio loco postulanti demonstrabitur.

159. I. f. ταύτην δεινὸν τὴν τέχνην. hac arte pollentem.

7. posterior καὶ delendum esse Marklando prorsus assentior. reliqua bene habent, modo quod viri docti, interpretes (id quod ex eius interpretatione constat) et Marklandus modo dictus ordinem verborum, vulgo sic dictam constructionem non obseruarunt; quae constructio haec est. τὴν εἶδεναι πρὸς τὴν ἀγνοίαν δοκῶ μοι τῆδε διατήσσειν. videor mihi litem, quae est scientiae cum inscitia, hac ferme ratione disceptaturus esse. quod

quod si καὶ posterius versu 7. tamen seruari velis, addendum ei erit siue ὡς, siue ὁμῶς. vt legatur, πίσεως καὶ ἀπίστιας, καὶ ὡς [vel καὶ ὁμῶς] πρὸς ἀγνοίαν.

160. 6. f. ἔχ, ὀπότερον ἂν τοῦν μεροῦν μὲν, θάτερον δὲ ἢ, vel θάτερον δὲ μή.

162. 4. πίνε; Marklandi probo. verum reliqua eius ad h. l. qui vitio vacat, adscripta repudio. quid iniiciebat sophistae ista vincula? quid cogebat eum eadem exempla e praemissis repetere? non licebat volenti, exempla superioribus alia noua, non minus conuenientia, sufficere? Pudeat nos puerilitatis, aut subtilitatis vmbra sophistici ludi dignae, auctores veteres in eiusmodi fidiculas contrudentis.

vlt. sic legi et distingui velim, ad ductum Dauisii et Marklandi, paulo tamen aliter, atque illi. ἢ τῆ ὄσει; aut quid putas? quid tibi videtur? ὁ Σαρδ. ille Sardanapalus corpus habens locis paene omnibus coloribus et aromatibus illitum et pictum. nam ἐντέτριμμένος vtique cum Marklando leg. est, ab ἐντετριμμένου coloribus illita habere supercilia, palpebras, labia, tempora, auriculas, nares, vngues digitorum pedumque. nam orientales nudipedes incedebant.

163. 4. post εὐδαιμονίαν adde ἢ solitarium, per se plenam efficiens et perfectam sententiam. Nequaquam. tum pergit ἢ γὰρ δὴ κακοδ.

vlt. malim ἐπὶ ταύτην σπεύδων [scil. τὴν εὐδαιμονίαν.]

164. 3. nihil deest, neque hic, neque postmodum. καὶ ὅτι hoc respondet alterum καὶ ὅτι versu penult. quod ibi verbotenus non legitur, at re tamen. comminiscere enim Sophistam sic verba struxisse, καὶ ὅτι Πισειδῶν, ὁ παρ' Ὀμήρου διὰ ὁμοίως τιμώμενος, παρ' αὐτῷ πληγὰς ἐλάμβανεν. Xerxes cum Ioue videtur de felicitate contendisse, tantum eius modum videbatur sibi adeptus esse, non eo solum, quod Asiam cum Europa ponte nauali interiecto copulasset, sed hoc quoque, quod Neptunum, ab Homero Ioui aequiparatum, verberibus cecidit. Haec nemo non intelligat. atqui vulgata non minus plana est. cur ergo quod a solita dicendi ratione discedere, et concinniozem ei, aut saltim quaesitiozem ei praehabere visum fuit, reprehendamus, rem in laudibus potius numerandam.

167. 5. ἐξάνεστησεν αὐτὸν ἢ εὐδαιμονία] primum vocabulum Stephano debetur. sed sententia loco non conuenit *expulis eius felicitas*. o macram et ieiunam sententiam. Hanc potius loci ratio postulat ἐξέστη [aor. 2. ab ἐξίστασθαι] αὐτὸν ἢ εὐδ. denitabat secunda fortuna et fors beata Philippum. ἐξίστασθαι τινος hoc sensu vsurpatur, non ἐξάνεστασθαι. quanquam fateor, hanc lectionem ἐξέστη, quantum cum sententia optime congruit, ita rursus a vestigiis

stigiis vetustarum mendosarum lectionum, quae sunt in libris, enormiter abhorrere.

167. 7. num ἐπεραιῆτο simplex in imperfecto.

168. vlt. malim sic legi: ἐς οὐκείρου ἂν τις τῆτο ποιῶντας, ὁ ποιῶντες ἢ ἂν λάθωσι. quos commiseretur quis ea patrantes, quae patrantes in occulto vel ignoti non facile maneant.

169. 6. Θαμβῶν] num ἰάμβων. satyrarum.

173. 6. f. τῆτο πολέμω συνταράττει.

177. pen. f. ποιῆσα, aut alias sic leg. (πολλὰς γὰρ καὶ αὐτῆ δῆμω ποιῆ καὶ νομοθέτας μύριω) διασπᾶ.

180. 3. ἀπλῶν] f. ἀπλιον plumis carens.

181. 5. τὰ σώματα] malim τὰ καύματα.

7. εἶνοι] malim ἰενοί.

182. 4. ἀπετέμοντο. inter sese diribebant, ab ἀπό, non ab ἐπί.

184. 2. f. τοῖς πλησίον, iis, qui circum se sunt, familiaribus.

antep. f. ἀνανάκλητοι, vel si mauis ἀνανάκλητοι. non reuocabiles, aut non recuperabiles. multi enim desperabundi vitam ipsi sibi eripiunt.

187. vlt. f. καὶ κυριτωμένον. sese mutuo arietantibus, cornu-
petentibus. aut καὶ φηγγυμένον.

189. 7. f. σιτίω deest post διεθρήνημένο. verum mirifica applicatio limae ad alimenta. atqui talibus redundat Maximus.

vlt. f. ἀλλ' ἀπολείπασα.

193. 8. malim αὐθαιρέτω. in genituo.

194. 6. f. ἐκασίως.

7. ἀγαθῶν] quatenus deligit, in bonis habet. mala tamen reapse cum sint, aut certe in malum vertant, malim κακῶν, sponte delectorum malorum.

195. 2. illa verba ἐκὼν ἢ — ἴσασσι dicit adhuc idem, qui versu 1. τὴ φῆς dixerat. sed tum leg. erit ἀπρεπῶς indecore, turpiter. quid ais, Socrate? ἐκὼν εἴκεις num sponte tua cedis? ἢ πρὸς ἀκασίως τύχας ἀπρεπῶς ἴσασσι. an confurgis vel stas in acie, vel dimicas aduersus casus inuoluntarios indecoro cum gestu?

198. 1. f. διαλεγόμενος ἐν Διός.

3. ἵνα πείθῃ in tertia singulari actiui, vel potius expuncto ἵνα, πείθοντα in accusat. particip. vt ad τὸν ἀττικὸν ξένον redeat. quod si sumas, parenthesis a καὶ γὰρ αὐτῷ incipienda, finiet in v. νόμω. et tum statim sequetur πείθοντα τὸ κρ. γ.

199. 6. λέγεις vulgata erat seruanda.

202. 5. sine dubio τῶν αὐτῆς, scil. πόνων, seu ἐπιτηδευμάτων, seu ἔργων. de studiis suis vnicuique conueniens pensum distribuens. αὐτῆς redibit ad φιλοσοφία, sin autem αὐτῶν seruetur, quod cum ἐκάσῃ cohaerebit, tum τῶν prorsus erit tollendum.

204. 6. οἴκοι] domi, in montibus, et syluis, vnde venerat illa

illa agrestis et pastoritia musica. nam homines ipsi e saltibus in oppida descenderant, et ciuiles facti erant.

205. 4. post ἀρότις videtur πεπαυμένοι deesse, finitam esse. aut finita aratione, vt sic legatur ἄρτι ἀμνητῆ καὶ ἀρότις πεπαυμένοι, κεκοιμημένοι puluere obfiti.

6. f. τέχνην ἀχαρίτω χάριτος artem oblectationis iniucundae, aut ingratae, quae nullam post se gratiam penes auditores relinquat, nullum bonum fructum edat.

10. ψυχὴν] malim φυλὴν. nam Athenienses per φυλὰς erant distributi.

207. 2. si αἰνιτῆται (in indicatio) seruatur, quod equidem malim, pro ἄσκει leg. erit, non quod viri docti volunt δοκεῖ in indicatio, sed δοκεῖν in infinitiuo. notissimus est atticissimus ἐμοὶ δοκεῖν, pro, vt mihi videtur.

ib. ἐλικῶνα] quasi circulum, orbiculum.

vl. φανωτάτω καὶ μουσικῶ πυρὶ.] mirifica compositio. ignem lucidissimum intelligo. musicum, parum. Sed sententia necessario postulat musicum, quicumque ille est, quod homo platonice melius dixerit, quam ego. lucidissimus ignis, seu lucis mentio, quid hic sibi vult, vbi de suauitate concentus agitur? lege ὄνομα εὐφωνοτάτω καὶ μουσικῶ (vel, si mauis μουσικωτάτω) πυρὶ.

208. 1. ἰῶσα vitiosum est. lege aut ἔσα, aut ἰδίσα sudans, aut κάμνεσα laborans.

vl. lege συστράτηγος. adiutor imperii militaris gerendi.

209. 2. omnia huius versus bene habent. ad τῶ μέτρῳ subauditur τῶ προσήκοντι. est aduerbiale, idem atque συμμέτρος.

210. 4. par fuerat Dauisium et Marklandum hic in potestate Scaligeri esse, qui solus hic verum vidit. Sed repudiarent, nempe, quia sententiam eius non videntur percepisse, quae haec est. hoc est illud reapse et planis verbis dictum, quod alias fabulae inuolucris tectum sic effertur, ab Orpheo quercus et fraxinos esse saltibus deductas; quam fabulam commentis assimilabant inanibus corporibus crudum et ferum, quod moribus ineffet istorum barbarorum, qui se ab Orphei modulis duci paterentur.

211. antep. ἐν χορῆ νόμῳ.

212. 9. f. πάντῃ ταχέϊα γὰρ.

213. 4. num ἀπολειμμένην.

6. f. τὸ φαῦλον, aut τὸ φαυλότατον. scil. μέρος τῆς γεωμετρίας. αὐτῆς, quod ad τὸ φαυλότατον esset subaudiendum, demum versus

9. sequitur, quod illinc tacite huc quoque est pertrahendum.

penult. dele τι.

215. 1. probò vtique Schotti εἴχετε, tamen δὲ praecedit. talibus appellationibus, seu alloquiis, numeri saepe alternant, quae

quae res est nota. Alias si εἴχετε probari nequeat, etiam ὑμῶν cum σοι foret mutandum. Sed bene habet ὑμῶν, nemoque id reprehendit; et nihilominus tamen illinc relabitur Minerua sophistae in continenti ad singularem. εἰ δ' ἀπιστεῖς, πείρα μάθε. talia si qui miretur, aut de iis dubitet, necesse fit eum oratores nullos legisse, nullosque poetas.

215. 6. lego τὸτό σε τὸ ὄχημα. hoc te vehiculum, mi homo.

vlt. f. ἢ ἐκεῖνη ἢ θεὸς αὐτῆ, ἢ Ἀθηνᾶ, λεγέτω. Ἐκεῖσε βλ. aut aliud aliquod numen, aut ipsa illa Minerua rursus dicit. Nam infrequentia quoque Mineruae tribuit sophista.

216. vlt. cur importuna et molesta iterantur, mero impellente nouandi pruritu, et coeco amore codicum tuorum, h. e. tui, (nam codices tuos inculcans praeter ius et fas, te putide iactas.)

219. I. f. ἀποκρίνεται γὰρ δ Δημοδ. respondet nempe Demodocus. Excusat sophista Homerum, seu Demodocum, inconsentanea dicentem more hominum plebeio similibus modis loquendi.

222. 8. in lectione Harleiani videor mihi hoc indicium, vel hanc admonitionem cernere, αὐτοῦ melius esse, quam αὐτῶ
ε κ.

scripserat librarius sic αὐτῶ ἢ σοφία. quod significabat αὐτῶ κάλλιόν εἶναι. verum non intelligens, locum corrumpebat εκ inferciendo.

224. antepen. videtur h. l. ad hunc fere modum emendandus et integrandus esse. καὶ διανοίξαι εἰδισμένη (in datiuo sing. gen. foem.) φιλοσοφῆσαι, σκοπῶμεν, αὐτὸν δὲ τὸν ἡγεμόνα πρώτον. illos e Lyceo (Aristotelicos) et Academicos, qui non in fabulis, — sed in dictione populari et in sententiis contritis philosophantur, et primum quidem eorum principem, Socratem, sic ferme.

225. 8. αὐ] I. οὐν.

9. ἀνδρίσματα bene habet, significans, liberae, apertae, ingenuae tuarum verarum sententiarum, planis verbis et factis haud ambiguis professiones. ἀνδρίζεσθαι est, more boni viri fortisque, se fidentis, neminem metuentis (nam metus dissimulationis magister est) bona fide verbis veros animi sensus expromere. gerade heraus, frey von der Brust weg reden. v. p. 281. 4. et 6. vbi ἀνδρίζεσθαι et γυμνῆ τῆ κεφαλῇ λέγειν; nudo, aperto capite, vt loquentem noscitare queas, velut aequipollentia ponuntur.

ibid. ὅπως ἂν τις αὐτῶν ἀποδέχηται] subaudi μάλλον. sententia loci huius perobscuri haec videtur, quae si reapse sunt ingenuae veraeque professiones tuarum sententiarum, hoc faciliorem fidem inueniunt. ad verbum sonat: quo nempe quis eas [hoc magis, hoc libentius, hoc promptius] accipiat, h. e. ad animum suum admittat.

226. vlt.

226. vlt. f. ἵνα μή μοι προφέρῃς.

227. 3. l. προθεῖς, sine σ in prima syllaba. proposita in medio ea parte virtutis, aut eo genere virtutis.

4. post ἔργα videtur ἐπίσανται, aut simile quid deesse.

5. punctum muta commate. nam φᾶσι cohaeret cum προθεῖς versu 3. ad quaestionem propositam illo de genere virtutis, quo pollentes homines sciunt res humanas bene gerere, responde et pronuncia, vtrum vlli homini obueniat diuinitas, nulla intercedente disciplina.

229. 10. κληροχεῖ, qui fortem accipit, aufert, κληροδοτεῖ, qui dat, impertit. deus κληροδοτεῖ, homo κληροχεῖ. lege ergo κληροδοτεῖν.

pen. λυμανεῖς] detrahe vltimam literam, et habebis λυμανεῖ, quod atticis idem est atque λυμανῆ vulgare, secunda persona sing. fut. i. medii: λυμαίνομαι, quod solummodo in medio vsurpatur, non in actiuo.

vlt. f. εἰ δ' οὐκ αὐταρκες, οὐδὲ τέλειον. εἰ δὲ μήτ' αὐταρκες, μήτε τέλειον.

230. 8. f. ἔχει πάντα τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὰ τελεώτατα ἔχει.

pen. f. ἀλλὰ μὴν, εἰ οὐδὲν ἄλλο ἀνθρώποις ἀγαθόν, ὃ μὴ παρὰ θεῶν ἔρχεται, τίς ἔν τρόπον ἀρετὴ παρὰ θεῶν ἔρχεται. nihil in h. l. vitiosum erat, praeterquam, quod ei deerat, a me additum, et quod male distinguebatur. Sententia haec est. Hominibus si nullum est aliud bonum [aliud dicit respiciens ad virtutem, nullum aliud etiam praeter virtutem bonum] quod non a deo ad ipsos proficiscatur, eoque in confesso est, etiam virtutem cum reliquis bonis hominibus a deo contingere; cur ergo de virtute singulariter obseruatur, eam a deo dari? cur imprimis virtus θεόδοτος appellatur?

231. 6. f. ἐπλεονέκει (in imperfecto) εἰ ἐν πλημύρα ἀγαθῶν. non in abundantia bonorum.

234. 7. constructio postulat προσαναγκάσαντος, ob praemissum περιήσαντος τῆ δαμονίᾳ αὐτῷ. v. p. 233. vlt.

235. 9. f. τόνδε τῶν τῆ βίᾳ πάγων — hunc Iupiter vitae molestiis eripere non potuit? [aut non potuisset?] οὐ. nequaquam. [potuit enim vero] ἀλλ' ἐκ ἤθελεν. sed noluit.

238. 1. f. ἐν τῷ ἀναντιστάῳ, in inaequalitate ponderis.

5. dele καὶ postterius.

7. πολὺ γεωργικώτεροι] lege vno vocabulo πολυγεωργότεροι, qui multo etiam latius arant. in compositis γεωργός vsurpatur, non γεωργικός. et praeterea multum differunt horum daum significatus. γεωργός est arator, possessor fundorum, γεωργικός callens scientia rei rusticae.

antep. σχολίους lege.

239. 2.

239. 2. recte hic locus habet. ἀντεξετάζει significat *ορροπαί*.
παρωσάμενος, ratione nulla habita, vel censu excludens.

240. 1. f. ἀνεμέσητον.

242. 1. f. τὰ τέως παρερημοσμένα vno vocabulo.

245. 4. f. ἡ Πελοπόννησος αὐτή, εἴτα Ἴσθμὸς, εἴτα Μέγαρα. et tum Megaræ proxima erat Eleufis. hunc ordinem esse restituendum, non situs modo locorum, verum etiam proxime insequentia docent, vbi docet, qui Megaris fit, h. e. qui proxime Eleufine abfit, eum perinde nondum initiatum esse, quam qui in Peloponneso fit, h. e. qui ab Eleufine quam longissime abfit.

vl. malim ἀπάτοι.

247. 1. f. σπεδῆς μᾶλλον ἄξιος.

6. accusatiui hi, qui ob insequentia πράγματα ἡδοναῖς μ. ἢ ἀγαθοῖς συμμετρεῖσθαι (sic in composito malim) πεφυκότα feruandi videntur esse, (nam alias vtique si τῆ τῶν μὴ ἀγαθῶν φύσει, *rebus, natura non bonis*, debeant conuenire, cum datiuis, ὑγιείᾳ, εὐμορφίᾳ, περιβολῇ etc.) quid ergo? num ad εὐμορφίας, vel ad talem alium quempiam accusatiuum, addemus καμπῶν, vel simile quid?

vl. *μυστηρίων*] hic deest μετεδίδα. nam μετέλαβε profecto e praemissis tacite repeti nequit.

249. 5. malim εὐτροχώτερον. melius, splendidius, amabilius rotundatum.

250. 6. probò Marklandi ἀπάντων, quod et mihi in mentem venit, vt prorsus necessarium, sed deinceps suspicor leg. esse ἄλλοις ἄλλας κλήσεις (in accusat. plur.) θεοῖς.

253. pen. f. πότρεα κἄμοι ὑπέρ.

254. 1. πρὸ τῶν ἄλλων] scil. δικαστῶν.

3. ἢ prius delendum, postterius, quod versu 4. legitur, cum ἦν est mutandum. Si minus ego bonum sumsi, et alterum, quod ego dedi, bonum quoque fuit, fuit bonum istud, quod sumsi, minus altero bono, quod prodidi. et tum post μείζονος erit punctum figendum.

antep. sic distingo et lego: ἀλλ' ἀμφοτέροις καλῶς ἔχει ἀμφοτέρα. ambo nos, Diomedes et ego, contenti sumus permutatione nostra, quia dedimus ambo, tam aenea, quam aurea arma, paria pretio, si voluntatem et affectionem cuiusque spectes, quamquam ratione materiae valde vtique sunt imparia. ἐν τῷ ἀνίσω τῆς ὕλης ἰσοστάσια (in nominatiuo plur. gen. neutrius) δοθέντα. id est δοθέντα κατὰ τὴν γνώμην, ὡς ἄλλοι ἀλλήλοις δῶρα διδόασιν ἰσοστάσια τῆ ἀξία.

256. 10. ἀφαιρέσει bene habet. est secunda persona fing. fut. 1. medii, more attico, pro ἀφαιρέσει.

257. 3. malim μὲν abesse.

258. 3. καλλίων] quam scil. Menelaus.

258. 9. lego δικασῆ γέ σοι. id est ἐπ), vel παρὰ σοί γε δικασῆ
 ὄντι. iudices tu quidem certe sic, tu si iudex sis. ἀλλ' ἀπολειπόμενος
 — atqui si statuamus, Achilli Nireum forma cedere, consequetur,
 Nireum foeditate Therisitae parem esse. Quid ita? statuis, vnam
 esse solummodo pulchritudinem, h. e. vnam gradum, quem
 qui non attigerit, ei denegas pulchritudinem. Is ergo turpis est.
 Nireum negas ita pulchrum esse, vt sit Achilles. Ergo Nireus
 turpis. Verum in turpitudine rursus nulli sunt gradus. Ergo
 turpis idem est quoque Therisites, h. e. turpissimus. Ergo Ni-
 reus est penes te Therisites.

260. 3. πείθω δέ σε bene habet. Verum videor mihi te par-
 tes in meas haud esse traducturus, neque tibi prauam tuam opi-
 nionem de paritate bonorum et malorum omnium erepturus,
 κελεύων (sic legi velim versu vltimo pro ἐθέλων) tamen si praeci-
 piam, similia cum similibus ita comparare, vt per inaequalita-
 tis euidentiam tibi constet, vtra in parte praestantia, et in vtra
 defectus atque inferioritas sit. Cur autem tua mihi inuicta vi-
 detur esse pertinacia? Nempe tam absurdus es, vt ipsam adeo
 bonam valetudinem eandem esse in omnibus corporibus
 autumes.

261. I. τὶ δέ] ecqui autem possit simplex id esse, quod
 nullius non rei impetui et offensionem pateat.

2. nam corporum naturae cum sint multo, quam mentium,
 multipliciores, fit, vt bonae valetudini corporum multo plures
 sint mensurae, quam bonae valetudini mentium.

264. 3. καὶ πῶς] ecqui? latinismus est. καὶ neque redundat,
 neque delendum est.

265. II. f. συγκεραμμένης in genitio.

266. vlt. locum hunc difficillimum, cui nonnulla deesse
 videntur, sanare nequeo; hoc interim admonendum duco, aucto-
 ris ea si fuisset sententia, quam Markland ei tribuit, soloece
 dicturum fuisse καὶ οἴχηται ὄρση. nam debuisset tum dicere καὶ
 φέρεται ὄρση. οἴχεσθαι nusquam de prospero cursu nauis, sed sem-
 per de incitatione et ruina in perniciem vsurpatur. φέρεσθαι au-
 tem de cursu prospero.

268. I. ἐκ ἀφαιρέσεως] sententiam horum verborum non
 intelligo. non auferes? quem alloquitur? et quem magistrum?
 et cuius rei instrumento non auferes? Num surditate. cur non
 potius ἐκ ἀφαιρέσεως ἢ κωφότητος τὸν διδάσκαλον. non impedisset surdi-
 tas Calliopam, quominus Homerum oculis bene valentem doce-
 ret. Ergone surditas maius malum est coecitate? Quae por-
 tentosa ratio demonstrandi.

271. I. f. τήρησον ἐν ἀδιάφορον.

272. vlt. f. τὰτε ἐνέδει.

276. 5. 1. ὡς προσβολή in nominatio.

11. f. πηγάη, τίνες αἱ γενέσεις.

278. 5. post λάθαρμεν videtur ὑπεκδράντες deesse, aut ὑπαλύξαντες.

279. 6. malim in superlativo ἀχρειότατον.

281. 2. lego ἀπόση (fine ε finali) nam est sec. perf. conjunct. aor. I. in medio, non in actiuo. non ἀπωθεῖν, sed ἀπωθεῖσθαι vsurpatur.

284. 4. aut κη' est delendum, aut deest aliquid. e. c. κη' τῆν βάλησιν, κη' τὴν τέχνην.

5. f. τίνας συμφυσίς κη' ἀναγκαίως (in aduerbio) ἐπομένας.

285. pen. malim γενέσεων in plur.

286. 2. malim διὰ τὸν γῆς θάνατον, vt διὰ τὸν πυρὸς θάνατον.

288. 1. post κληροχίας colonias videtur deesse δεῦρο καταπέμψας.

3. post σώμασιν deest προσηκόντως ἐβέλετο. voluit, vt animanti cuique sua viuendi ratio esset, conueniens structuræ corporis, quo vteretur.

I N D E X

- Agamemnon: ab eo interficiendo Achillem Minerua colibet I, 14, 257.
 Quomodo ab Homero laudetur II, 29, 70.
 Eo prudentior fuit Nestor II, 40, 259. 260.
- Agatho, discipulus Socratis in arte amatoria I, 24, 460.
 Fuit Pausaniae amasus II, 26, 27.
- Agefilaus Lyfandro inuidet I, 6, 97.
 Eius amor laude fuit dignissimus II, 25, 13.
 Honoris ipse fuit amans II, 27, 36.
 Ab Hercule originem ducit II, 40, 268.
- Agefipolis Agin odit I, 6, 97.
- Agricolae qui immortales II, 29, 80.
 Deorum festa primi celebrarunt II, 30, 93.
 Eorum sacrificia diis gratiora sunt, quam militum. ibid.
- Agriculturae et belli differentiae II, 30, 90 — 92.
 Eam Ilchomachus Socratem docet II, 38, 225.
- Ajax tardus I, 7, 111.
 Fuit fortior Diomede II, 40, 259.
- Alcaeus Lesbios carminibus excitauit II, 37, 209.
- Alcibiades a Socrate amatus I, 3, 40. 24, 467. 478.
 Eum non Socrates, sed Athenienses ipsi, corruperunt I, 9, 166.
 Quando infelix fuerit I, 12, 225.
 Ab Eumolpidis deuotus. ibid.
- Ab eo Decelea munita est I, 12, 226.
- Amicus fuit Tiffaphernis. ibid.
- Dux fuit Peloponnesiorum. ibid.
- Animi morbo laborauit, quamuis sano corpore praeditus I, 13, 244.
- Fuit discipulus Socratis in arte amatoria I, 24, 460.
- Siciliae fuit appetens II, 27, 36.
 In exilium pulsus II, 28, 64.
 Eius mysteria II, 39, 247.
 Fuit pulchrior, quam Callias II, 39, 251.
- Alcinous: eius horti I, 22, 435.
 Vlyfsem hospitio excipit II, 38, 52.
 Eius domum Vlyfles miratur II, 40, 255.
- Alexander Homericus impudici amoris imago I, 24, 475.
 Fuit intemperans et timidus II, 32, 127.
- Alexander Magnus Indorum terram inuadit I, 8, 139. II, 29, 83.
 Eum Macedones adulantur I, 20, 392.
 Eo superior fuit Diogenes II, 36, 196.
 Quid Iouem Ammonem, cuius filius videri volebat, interrogarit II, 41, 272.
- Aloidae gigantes I, 18, 340.
- Alpheus fluuius I, 7, 103.
- Alyattes, pater Croesi II, 28, 61.
- Amasis, rex Aegypti I, 5, 73.
 Polycrati amicitiam renunciat I, 5, 74.
- Amatoriam artem solam se scire dixit Socrates I, 24, 462.
- Eam

RERVM MEMORABILIVM.

- Eam Diotima Socratem docet II, 38, 225.
- Amatoriam orationem Lyfiae Socrates refutat I, 24, 466.
- Amestris, vxor Xerxis II, 26, 25, 26.
- Amicitia viros Deo fimiles reddit I, 6, 85.
- Quo nomine inter deos vocetur I, 6, 86.
- Quomodo comparanda I, 6, 92.
- Eius plena est aristocrata I, 20, 391.
- Amor et spes contubernales cogitationum humanarum I, 7, 112.
- Duplex est I, 24, 456. II, 26, 15, 18.
- Quomodo Socrates eum descripserit I, 24, 461. 462.
- Quomodo Sappho eum vocet I, 24, 480.
- vulgaris describitur II, 25, 7.
- philosophicus quomodo ab eo differat II, 25, 11. 12.
- Quare apud barbaros non inueniatur II, 26, 16.
- Equo comparatur II, 26, 20.
- Amor improbus et impudicus describitur II, 26, 20, 21.
- Amoris honesti descriptio II, 26, 21. 22.
- Amoris et cupidinis differentia II, 27, 39. 40. 46.
- Amphion cur dictus Thebanam arcem musica condidisse II, 37, 211.
- Anacharfidis sapientia qualis II, 31, 98. 99.
- Myfonem inuisit et miratus est II, 31, 99. 100.
- Eius responsum I, 23, 448.
- Anacleticon, carmen fugientium I, 23, 450.
- Anacreon: eius et Socratis eadem est ars amatoria I, 24, 481.
- Smerdiem amat II, 26, 15.
- Quam poenam amori dedit II, 27, 34.
- A Polycrate amatus II, 35, 165.
- Polycratem odis mitiorem reddit II, 37, 209.
- Anactoria a Sapphone amata I, 24, 478.
- Anaxagoras a Clazomeniis accusatus fingitur I, 22, 418.
- Eius defentio I, 22, 419. 426.
- Solem putauit esse lapidem II, 25, 10.
- Anaximenis spiritus II, 31, 119.
- Andromache et Hector I, 24, 475.
- Eam Penelope castitate superat II, 40, 259.
- Andromeda, aemula Sapphonis in arte amatoria I, 24, 478.
- Anima humana, Deo simillima I, 8, 133.
- Eius descriptio I, 12, 220.
- E mortali et immortalis parte est composita. ibid.
- Eius praestantissima pars, mens, describitur I, 12, 222.
- Principi comparatur I, 13, 232. 233.
- Eius morbi grauiiores sunt, quam corporis I, 13, 233 — 245.
- Eius et corporis morbi inter se comparantur I, 13, 235 — 238.
- Animae vestimentum corpus humanum dicitur I, 13, 240.

I N D E X

- Animae morbi vulneribus corporis latius serpentibus comparantur I, 13, 246.
 Anima est immortalis I, 15, 277—280. 16, 305. II, 41, 289.
 Animae, corporum vinculis solutae, fiunt daemones I, 15, 278—280.
 Animae somnium vita esse dicitur I, 16, 286.
 Anima puerperae, ratio obstetrici comparatur I, 16, 292.
 Anima non est corporea I, 16, 294. 295.
 Animas apud inferos loquentes et vaticinantes facit Homerus I, 16, 295.
 Animae quae inuentio propria I, 16, 298.
 Eius vita duplex est I, 16, 305.
 Duo habet instrumenta, quibus aliquid percipiat I, 17, 320.
 Eius facultas triplex I, 22, 427.
 Eius indoles quomodo inuestiganda II, 31, 103.
 Eius vitia democratiae comparantur, virtus aristocratiae II, 33, 144. 146.
 Anima bifariam diuisa II, 33, 142.
 Ducem militari comparatur II, 40, 265.
 Anima gubernatori navis, corpus naui, fortuna ventis comparatur II, 40, 266.
 Animalibus cur singulis Deus arma ad sui defensionem concesserit, hominibus nulla I, II, 25. 26.
 Animalia quae timida, quae fortia II, 29, 78.
 Animalibus singulis bonum quoddam est inditum, quo vitam conseruent II, 35, 177.
 Animus humanus cum mari comparatur I, I, 15.
 Eum qualis oratio mouere possit I, 7, 122.
 Anytus, Socratis accusator I, 9, 150. 152. 154. 24, 470.
 Apaturia, festum Athenientium I, 3, 46.
 Apin, Aegyptiorum numen, mactat Cambyfes II, 35, 163.
 Apollo laudat Socratem I, 9, 154. 19, 378.
 Musicus et sagittarius simul fuit I, 10, 182.
 Ab eo Croesus Persarum regnum petit I, 11, 190.
 Ab artificibus quomodo pingatur I, 14, 260.
 Eius oraculum, Graecis in bello Persico datum, de muro ligneo I, 19, 358.
 Ab eo Lycurgus laudatur II, 29, 72.
 Apollonia vrbs I, 22, 427.
 Aqua Thaletis II, 31, 119.
 Arabes deum suum quo simulacro colant I, 8, 142.
 Arabia odoribus diues I, 4, 53.
 Arbor, opus Pherecydis I, 10, 174.
 Arcefilaus, dux Boeotiorum in bello Troiano I, 16, 303.
 Archias, Syracusarum conditor II, 35, 175.
 Archilochi amor impudicus I, 24, 477.
 Ariaeus I, 5, 79.
 Aristeas quam fabulam de anima

RERVM MEMORABILIVM.

- anima sua circumuagante
narrarit I, 16, 288. II, 38,
222. 223.
- Aristides Iustus II, 28, 64.
- Aristippus aequae temperans,
ac Diogenes I, 7, 125.
- Aristocratia amicitiae, democra-
tia adulationis plena est I,
20, 391.
- Aristophanes Socratem in co-
moedia exagitat I, 9, 154,
24, 470.
- Armis fortuna secunda compa-
ratur II, 40, 265.
- Ars quid sit II, 33, 140.
Quot artium genera II, 33,
140. 141.
- Artaxerxes quamdiu voluptatis
summae expers fuerit I, 5, 75.
Eo superior fuit Diogenes
II, 36, 196.
- Aspera II, 29, 83.
- Aspasia Milefia, Socratis magi-
stra in arte amatoria I, 24,
459.
- Assyrii fuerunt agricolae et
serui II, 29, 78.
- Athei reuera erant nulli I, 17,
318.
- Athenae: eius urbis status sub
Pericle I, 13, 236.
a Pisistratidarum tyrannide
quomodo liberatae I, 24,
455.
- Athenienses: eorum volupta-
tes I, 3, 46.
cur Ilissum coluerint I, 8,
130.
artis dicendi fuerunt studio-
si I, 23, 440.
quando liberi fuerint, et
quando serui II, 29, 76.
- Athos mons a Xerxe perfossus
I, 20, 392.
- Atlas ab Afris cultus I, 8, 141.
Eius descriptio. ibid.
- Atomi Epicuri II, 31, 119.
- Atthis, a Sapphone amata I, 24,
478.
- Attica oliua II, 29, 81.
- Attica sterilis II, 29, 84.
- Atys erat furdus II, 40, 267.
- Auernus lacus I, 14, 250.
Iuxta eum erat *νεκρομαντείον*
Homero notum I, 14, 250,
251.
- Aues ad tibiam cantare quidam
perdocuit I, 7, 117.
- Auem Aegyptii colunt I,
8, 136.
- Aureum seculum II, 36, 181.
- Autolycus, amafius Socratis I,
24, 461. et Calliae II, 26, 27.

B.

- Babylon: ea delectatur Xerxes
I, 3, 42.
Eius rudera I, 22, 433.
- Bacchicae voluptates I, 3, 39.
- Bacchus: eius voluptates in sa-
cris repraesentantur I, 3, 39.
Ei quid ab agricolis conse-
cretur I, 8, 129.
quando agriculturae ope-
ram dare inceperit II, 29,
79.
- Barbari omnes deos agnoscunt
I, 8, 135.
figna varia diis consecrarunt.
ibid.
- Bathyllus, Anacreontis amafius
I, 24, 481.
- Bellerophon fuit auus Glauci
Homerici II, 9, 237.
- Bellum voluptatibus non caret
I, 3, 46.
Peloponnesiacum I, 9, 166.
non

I N D E X

- non gerunt iusti cum iustis
II, 30, 86.
nisi sit necessarium, a viris
bonis non geritur II, 30,
87.
Belli et agriculturae diffe-
rentiae II, 30, 90 — 92.
Bestiae tentando discere quae-
dam possunt I, 12, 213.
Boeotia populis (arboribus puta)
abundat II, 29, 83.
Boeotii pulchros deperibant
II, 39, 252.
Bonum suum homo difficulter
inuestigare potest I, 1, 2.
Bona mera nulli homini
contingunt I, 5, 71.
Bona et mala non sunt omni-
bus eadem I, 17, 316.
Bona omnia a Deo veniunt
II, 38, 230.
Bonum quid sit in acie II,
39, 244.
quae vocantur externa, re-
vera non sunt bona II, 39,
247 — 253.
Bonum bono non est maius
II, 39, 240 — 248.
Bonum bono esse maius
utile est, et possibile, et
verum II, 40, 261 — 267.
Bonem Aegyptii pro deo colunt
I, 8, 136.
Brasidas, dux Lacedaemoniorum
II, 29, 75.
Bucephalus Alexandrum tan-
tum fessorem passus I, 14, 255.
Byzantium Philippus obsidet II,
35, 166.
- C.
- Cadmeos bello petunt Athe-
nenses II, 29, 76.
Cadmus II, 29, 79.
in Boeotiam coloniam ducit
II, 35, 175.
Calchas vates I, 6, 83. 13, 243.
Callias: eum Eupolis in comoe-
dia perstringit I, 20, 391.
fuit amator Autolyti II, 26,
27.
Ei Socrates suadet, ut Aspa-
siae Milesiae filium suum
erudiendum tradat II, 38,
225.
fuit dives II, 39, 251.
Callicratidas, dux Lacedaemo-
niorum II, 29, 75.
qua ratione voluptatem sit
sectatus I, 3, 45.
Callimachus, dux Atheniensium
I, 5, 81.
Medos eiecit II, 29, 76.
Calypso: eius amor I, 24, 475.
Eam Vlysses ob immortalitatem
beatam praedicat II,
40, 255.
Cambyfes, Cyro deterior, lupo
comparatur I, 12, 227.
Aegyptum appetit II, 29, 82.
Apin, Aegyptiorum numen,
maestrat II, 35, 163.
Cappadoces montem pro deo
colunt I, 8, 144.
Cecrops, monstrum poeticum
I, 4, 63. 5, 81. II, 29, 79.
Celaenae, locus Phrygiae I, 8,
143.
Celtae Iouem colunt I, 8, 142.
Centaurorum allegorica signi-
ficatio I, 4, 62 — 64.
Cephalus, pater Lybiae I, 24,
472.
Ceres agriculturae dedita II,
29, 79.
Ceraeae quomodo maria traui-
ciant I, 12, 215.

Charmi-

RERVM MEMORABILIVM.

- Charmides a Socrate amatus I, 3, 40. 24, 467. 478.
fuit discipulus Socratis in arte amatoria I, 24, 460.
- Chenae, oppidum paruum Graeciae II, 31, 99.
- Chii diuitiis affluentes I, 3, 44.
- Chimaerae, monstra poetica I, 4, 63.
- Chirifophus I, 12, 216.
- Chironis, ars medica II, 34, 153.
- Choaspis aquam bibebant Persarum reges I, 3, 42. 4, 54.
- Chryses II, 28, 68.
- Chthonia, opus Pherecydis I, 10, 174.
- Cicones, gens barbara I, 22, 434.
- Cimmeriorum terra I, 16, 306.
Eorum quoque fit mentio I, 22, 435. II, 31, 105.
- Cinadon I, 6, 97.
- Circes amor I, 24, 475.
- Clarus, locus Ioniae, ubi oraculum fuit I, 14, 248.
- Clazomenae, vrbs I, 22, 427.
- Clearchus belli fuit amans II, 27, 36.
- Cleobulus, Anacreontis amans I, 24, 481. II, 27, 34.
De eo historia II, 27, 34.
- Cleon, dux Atheniensium I, 5, 73. 13, 237. 21, 402.
fuit adulator I, 20, 391.
- Clinias Cnoffius II, 36, 198.
- Clisthenes legislator II, 25, 2.
fuit impudicus II, 25, 10.
- Clitomachus Libs, philosophus I, 10, 170.
- Clonius, dux Boeotiorum in bello Troiano I, 16, 303.
- Cocytus, fluius infernalis I, 10, 173.
- Colophon, vrbs I, 22, 427.
- Connus I, 4, 56.
musicam Socratem docet II, 38, 225.
- Corinthii voluptatibus dediti I, 3, 44.
- Corpus: Corporis humani laudes I, 8, 134. 135.
cum populo confertur I, 13, 232.
generosa anima non inuita, corrumpitur I, 13, 239.
animae vestimentum dicitur I, 13, 240.
quomodo nutriatur I, 27, 42.
militi comparatur II, 40, 265.
nauti comparatur II, 40, 266.
- Cretenses quibus studiis operam dent I, 23, 440.
Eorum lex de amatoribus II, 26, 27.
quando liberi fuerint, et quando serui II, 29, 76.
- Cretica respublica I, 22, 429.
- Critias: eum non Socrates, sed Athenienses ipsi, corruerunt I, 9, 166.
animi morbo laborauit, quamuis sano corpore praeditus I, 13, 245.
tyrannidis fuit amans II, 27, 36.
Eius quoque mentio fit T. II, 28, 64.
- Critobulus, discipulus Socratis in arte amatoria I, 24, 460.
- Critobulus, (vel potius Critias) Euthydemii amator I, 26, 26.
- Crocodilus ab Aegyptia nutritus filium mulieris vorat I, 8, 138.
- Croesus a Cyro captus I, 5, 73.
Eius captiuitatis etiam fit mentio T. I, 3, 42.

I N D E X

- Perfarum regnum ab Apolline perit I, 11, 190.
 Eius lebes I, 19, 362.
 Cyaxares rex II, 28, 61.
 Cyclion, genus carminis apud Athenienses I, 23, 450.
 Cyclopes, hospitem occifores I, 22, 435.
 Cynaegirus, dux Athenienfium I, 5, 81.
 Athenas liberavit II, 29, 76.
 Cynica vita eft optima II, 36, 190—196.
 Cyrenenfes aurigando delectantur I, 23, 440.
 Cyrus pastori comparatur I, 12, 227.
 Sardanapalo opponitur I, 21, 413.
- D.
- Daedalus fibi filioque alas addens inepte agit I, 2, 22.
 Daemon: Socratis daemon qualis fuerit I, 14, 259.
 Daemonum natura I, 14, 266. 267. 15, 276—281.
 Daemones funt varii generis I, 14, 268.
 Eorum munia I, 14, 268. 15, 281.
 reuera exiftunt I, 15, 271.
 Quod argumentis probatur I, 15, 271—276.
 interdum falluntur I, 19, 361.
 Dardanus II, 28, 63.
 pecorum abundantia Polyphemum fuperat II, 39, 238.
 Darius pecuniae fuit amans II, 27, 36.
 Scythiam bello petit II, 29, 82.
 Decelea muro cincta I, 12, 223. et quidem ab Alcibiade I, 12, 226.
 Delus euerfa I, 12, 224.
 Demagogi Athenienfium quales II, 28, 60.
 Democratia adulationis plena eft I, 20, 391.
 Democritus quid de Deo fenferit I, 17, 318.
 Dercyllides, dux Lacedaemoniorum II, 29, 75.
 Deus cur fingulis animalibus arma ad fui defenfionem concefferit, hominibus nulla I, 2, 25. 26.
 Ei fimillima eft anima humana I, 8, 133.
 Eum omnes barbari agnofcunt I, 8, 135.
 Eius prouidentia res omnes conferuat I, 10, 182. 21, 409. II, 41, 275.
 non nifi bona largitur I, 11, 189.
 poenitentia non ducitur I, 11, 193.
 Ad eum preces fruftra funduntur I, 11, 193—205.
 duci exercitus comparatur I, 11, 194. 19, 365.
 Eius prouidentia qualis fit I, 11, 195. 196.
 Sine eius adiumento virtutem nemo colere potest I, 14, 264. 265.
 Ei forma tribuitur, quae hominibus videtur pulcherrima I, 17, 314.
 Deum effe vnum, qui caeteris praefit, omnes arbitrantur I, 17, 316.

Deus

RERVM MEMORABILIVM.

- Deus quid, et quomodo investigandus I, 17, 325 — 338.
 Eius filii qui sint I, 17, 336.
 Deus est tantum vnus, licet varia sint nomina II, 39, 250.
 mundum formauit II, 41, 275.
 non est auctor mali II, 41, 277.
 Deos marinos quomodo honorent nautae I, 8, 128.
 Deorum pugna, opus Pherecydis I, 10, 174.
 Deos virtutem pariter ac vitium hominibus tribuisse I, 14, 263.
 Diagoras Deum esse negat I, 17, 319.
 Dianae quae sacra I, 8, 129.
 Dictaei Iouis spelunca I, 15, 284.
 Difficile est bonum esse I, 1, 1.
 Diogenes voluptatem continuam in vita obtinuit I, 3, 42.
 magis, quam omnes alii, voluptatem consecutus est I, 3, 43.
 Epicuro opponitur I, 21, 413.
 Eius dolium II, 31, 119.
 optimam vitae rationem est secutus II, 36, 190 — 196.
 Lycurgo, Solone, Artaxerxe et Alexandro fuit superior II, 36, 196.
 Socratem libertate antecellit. ibid.
 Diomedes ab Homero laudatus II, 29, 70.
 fortior fuit Sthenelo, infirmior Aiace II, 40, 259.
 Dionysia, dies festi Atheniensium I, 6, 97.
 Dionysius, Syracusiorum tyrannus I, 11, 198.
 morbo tyrannico laborat I, 13, 231.
 Diotima Mantinice, Socratis magistra in arte amatoria I, 24, 459. II, 38, 225.
 Disciplinae sunt reminiscendae I, 16, 294 — 303.
 Discordiae et pugnae Graecorum inter se I, 6, 91.
 Discordia Empedoclis II, 31, 119.
 Diuersis vitae generibus et studiis diuersi homines delectantur I, 23, 440 — 443.
 Diuinae virtuti cur humana cedat I, 6, 86.
 Diuinitio non tollit libertatem I, 19, 364 — 375.
 Dolium Diogenis II, 31, 119.
 Dolor corporis duplex II, 34, 155.
 vnde oriatur II, 34, 157.
 cum sana sit anima, non est flocci faciendus II, 36, 160.
 Dores Sicilienses, musica mutata, virtutem corruperunt I, 20, 393. II, 37, 204.
 Draco immensae magnitudinis ab Indis cultus I, 8, 140.
 Draconis leges seuerae I, 9, 158.

E.

- Ebur India profert I, 4, 53.
 Elateam capit Philippus II, 35, 166.
 Elea vrbs I, 22, 427.
 Elei: eorum lex improba de amatoribus II, 26, 27.
 pulchritudinem mirabantur II, 39, 252.
 Elpe-

I N D E X

- Elpenor I, 19, 375. 376.
 Embaterium, genus carminis
 apud Lacedaemonios I, 23,
 450.
 Empedoclis discordia II, 31, 119.
 Encelesticum, carmen in per-
 sequendis hostibus vsitatum
 I, 23, 450.
 Epaminondas exercitu amato-
 rio Thebas liberauit I, 24,
 455.
 Epeus fabricandi peritus I, 6,
 83.
 fuit infirmus I, 7, 111.
 Ephyre vrbs II, 28, 63.
 Epicharmi aenigma I, 17, 330.
 Epicurus: eius philosophia cum
 naue Aeetae regis confertur
 I, 1, 7.
 non est ferendus I, 4, 51.
 nec poëta fuit, nec philoso-
 phus I, 10, 171.
 Eius oratio fabulis est ab-
 furdior I, 10, 181.
 quid de Deo senserit I, 17,
 318.
 Et Plato, Xenophon et Dio-
 genes opponuntur I, 21,
 413.
 Eius atomi II, 31, 119.
 Epidamnus vrbs II, 28, 63.
 Epimenides finxit, se per mul-
 tos annos alto sopore oppres-
 sum fuisse I, 16, 285. II, 38,
 222.
 Quid ea fabula denotarit
 I, 16, 286.
 Athenas peste et seditioni-
 bus liberauit II, 38, 222.
 Equus Troianus II, 27, 53.
 Eretria II, 29, 82.
 Erichthorius I, 5, 81. II, 29, 79.
 Euenus poëticam Socratem do-
 cet II, 38, 225.
 Eumaei stabulum I, 22, 435.
 Eumolpidae sacerdotes Alcibia-
 dem deuouent I, 12, 225.
 Euphorbum Troianum se fuisse
 Pythagoras statuit I, 16, 287.
 bene comatus fuit Euphor-
 bus II, 31, 112.
 Eupolis Calliam in comoedia
 perstringit I, 20, 391.
 Euripo fortuna comparatur I,
 11, 200.
 Eurotas fluuius a Spartanis cul-
 tus I, 8, 130.
 Eurybiades Pausaniam gloria
 superat II, 39, 252.
 Eurymachus, procus Penelopes
 I, 20, 385. II, 25, 10.
 Euthydemus, Critobuli (seu Cri-
 tiae potius) amafius I, 26, 26.
 Experientia artes inuentae I,
 12, 211. 212. 213.
 homini non est propria I,
 12, 213.

F.

 Fabula Aesopi de leone, cerua
 et vulpe I, 3, 29.
 Maximi Tyrii de pastore,
 lanione et agno II, 25, 4. 5.
 de Prometheo II, 26, 179 sqq.
 Fabularum vsus in poësi I,
 10, 171. 176 — 178.
 Fatum, tyranno comparatum,
 precibus flecti nequit I, 11,
 198. 199.
 Eius praetextu vtuntur ho-
 mines, vt improbitatem
 suam tegant I, 19, 375 —
 377.
 Felicitas sola variis hominum
 studiis appetitur II, 35, 161
 sqq. per totam disert.
 quid sit II, 40, 265.

Fluuii

RERVM MEMORABILIVM.

Fluuii cur diuino cultu sint honorati I, 8, 130.

Forenses sermones conuiuuiis non sunt apti II, 28, 57 — 60.

Fortuna principi infano et euripto comparatur I, 11, 200.

Eius descriptio. ibid.

virtuti aduersatur I, 14, 265.

Fortuna secunda comparatur armis II, 40, 265. item ventis 266.

Furiae quae sint I, 6, 98.

G.

Ganges, Indiae fluuius I, 22, 433.

Generatio aequiuoca non datur I, 16, 293.

Geometria est scientia I, 12, 217.

Eius finis II, 38, 214.

Geryones, monstrum poëticum I, 4, 63.

Glauci permutatio apud Homerum I, 6, 88. II, 39, 236. 40, 253. 254.

Gorgias, orator I, 23, 437.

fuit aemulus Socratis in arte amatoria I, 24, 478.

Gorgo, aemula Sapphonis in arte amatoria I, 24, 478.

Gorgones, monstra poëtica I, 4, 63.

Graeci: eorum discordiae et pugnae inter se I, 6, 91.

Eorum simulacris humana est forma I, 8, 133.

bonis viris vita defunctis sacra faciunt I, 8, 137.

Graeci cuiusdam preces apud Homerum I, 11, 190.

Graeci vites coluerunt II, 27, 43.

cur aduersus Medos bellum gesserint II, 30, 87.

Gruam sapientia I, 12, 214.

Gylippus, auri appetens II, 27, 35.

Syracusios seruauit II, 29, 75.

Gymnopaediae, dies festi Lacedaemoniorum I, 6, 97.

Gyrinna, a Sapphone amata I, 24, 478.

H.

Haloa, dies festi Atheniensium I, 3, 46.

Hanno leonem mansuetum reddidit, ideoque ab Atheniensibus est interfectus I, 2, 23.

Harmodius, adolescens Atticus, a duobus amatus I, 24, 454.

Hector: eius anima terram Troianam incolit I, 15, 283.

Hector et Andromache I, 24, 475.

fuit temperans et fortis II, 32, 127.

Heliaea, curia Atheniensium I, 9, 158.

Helotae Lacedaemoniorum agros colunt II, 29, 73.

Heraclidas excipiunt Athenienses II, 29, 76.

Heracliti dictum I, 10, 155.

Eius ignis II, 31, 119.

Eius sententia de rerum mutationibus II, 41, 285.

Hercules voluptatis consequendae causa labores exantlauit I, 3, 38, 39.

Eum labores in coelo collocarunt I, 5, 78.

fuit sapiens I, 21, 409.

Eius encomium. ibid.

quem in finem bellum gesserit II, 30, 87.

volu-

I N D E X

- voluptatis non fuit expers
II, 31, 113.
Cur ei tam multi labores
contigerint II, 38, 235.
Hesiodus aequè philosophus
fuit, ac Aristoteles, aut Chry-
sippus I, 10, 170.
Quid Musae ei canant I, 24,
476.
Eius opera II, 32, 123.
Cur dicat, se a Musis edo-
ctum fuisse II, 38, 220.
Himeraeus poeta II, 27, 32.
Hippias, orator ineptus I, 23,
437.
Hippocrates Thessalos pestis
praemonuit I, 19, 367.
Eius quoque fit mentio T.
II, 28, 66.
Hippolochus, pater Glauci Ho-
merici II, 39, 237.
Hipponicum non Socrates, sed
Athenienses ipsi corruperunt
I, 9, 166.
Ille Hipponicus commemo-
ratur etiam T. I, 11, 203.
Hircum Aegyptii diuino hono-
re prosequuntur I, 8, 136.
Historiae laus II, 28, 61 — 64.
philosophiae cedit II, 28,
66 — 68.
Historici in quibus reprehen-
dendi II, 28, 65.
Histriones personas varias agen-
do nihil absurdi committunt
I, 7, 98. 99.
Homerus quid Glaucò Lycio ex-
probret I, 6, 88.
optimis philosophis est com-
parandus I, 10, 170.
quos sapientes iudicet I, 12,
218.
quare e Platonis ciuitate fit
eiectus I, 23, 447.
Eum respublicae quaedam
ignorant I, 23, 449.
Eum non legant barbari.
ibid.
artis amatoriae fuit peritus
I, 24, 474 — 476.
bellatores tantum laudat II,
29, 70.
Eius encomium II, 32, 115.
116.
fuit philosophorum prin-
ceps II, 32, 119.
quare omnibus Graeciae
dialectis fit vsus II, 32,
122.
Eius carmina sunt philoso-
phica. ibid.
In iis duo sunt spectanda
II, 32, 125.
Eius theologia II, 32, 128.
129.
cur bonos viros dios vocet
II, 38, 258.
de se ipso sub persona De-
modoci locutus est. ibid.
fuit coecus II, 40, 267.
Homo bonum suum difficulter
inuestigare potest I, 1, 2.
Homines monstri in Pello,
Thessaliae monte, ex poe-
tarum fictione I, 4, 62.
Homo superior bestiis, infe-
rior diis I, 12, 209.
Hominum miseriae II, 41,
278 — 281.
Eorum praestantia prae be-
stiis II, 41, 288.
Humana virtus cur diuinae ce-
dat I, 6, 86.
Hyacinthia, dies festi Lacedae-
moniorum I, 6, 97.
Hyperbolus, dux Atheniensium
I, 13, 237.
fuit adulator I, 20, 391.

Ida,

RERVM MEMORABILIVM.

I.

Ida, mons, in quo Iupiter cultus est I, 8, 129.
 Huius montis mentio quoque fit T. I, 24, 464. II, 26, 24, 29, 82.
 Ignis a Persis cultus I, 8, 135.
 Heracliti ignis II, 31, 119.
 Ilissus fluuius ab Atheniensibus diuinis honoribus cultus I, 8, 130.
 Imago hominis voluptatibus dediti I, 4, 58.
 India ebur profert I, 4, 53.
 Indorum terram Alexander Magnus bello inuadit I, 8, 139. II, 29, 83.
 Ingenio praestantes iudicio minus valent I, 4, 47.
 Iniuria non cadit in virum bonum I, 18, 343 — 345.
 non est referenda I, 18, 346 — 357.
 fons et origo est omnium malorum I, 18, 348. 349.
 Intellectus duplex I, 17, 327.
 Inuentio quae animae propria I, 16, 298.
 Jonas in coloniam emittunt Athenienses II, 29, 76.
 Ionica mollities I, 3, 32.
 Ionis cuiusdam ars II, 35, 169.
 Ischomachus agriculturam Socratem docet II, 38, 225.
 Ismenias tibicen I, 15, 270.
 Ister a Scythis diuino honore cultus I, 8, 130.
 Ithace, Vlyssis patria II, 29, 71.
 Ithacensium et Phaeacum respublicae qui differant II, 32, 135.
 Iudicium Maximi de Socratis amore I, 3, 41.

Iuno a Polycleto quomodo fit expressa I, 14, 260.
 Iupiter Aegiochus I, 1, 8.
 Quomodo Ioui similes fiant homines I, 6, 83 sq.
 Cur Iupiter dictus sit deorum atque hominum pater I, 6, 84, 85.
 quomodo in montibus cultus fit I, 8, 129.
 a Celtis cultus, eiusque simulacrum I, 8, 142.
 quid allegorice significet I, 10, 183.
 Iouis Dictaei spelunca I, 15, 284.
 Sarpedonem Iupiter lamentatur I, 24, 464.
 cur Alexandrum vocarit filium II, 41, 271. 272.
 Eum quid Alexander interrogarit II, 41, 272.
 Iusti cum iustis bella non gerunt II, 30, 86.
 Iustus Aristides II, 28, 64.

L.

Lacedaemon cur tam diu libera I, 5, 81.
 Lacedaemonii, duris exercitationibus corpora affligentes, voluptatem sectantur I, 3, 44.
 Eorum amor pudicus II, 16, 27.
 Laconica respublica I, 22, 429.
 Lapis quadrangularis ab Arabibus cultus I, 8, 142.
 Lesthenes ob pedum velocitatem celebris I, 7, 110. fin. et III. init.
 Lebadia vrbs I, 14, 249.
 Lebes Croesi I, 19, 362.

Leitus

I N D E X

- Leitus, dux Boeotiorum in bello Troiano I, 16, 303.
- Leonem Hanno cicurem mansuetumque reddidit, quapropter a civibus suis capitis supplicium luit I, 3, 22. 23.
- Leonides, dux Lacedaemoniorum, qua ratione voluptatem fit sectatus I, 3, 45. a Xerxe superatus et interfectus I, 9, 164. Eius quoque fit mentio T. II, 25, 14. et 29, 75.
- Lesbica vitis II, 29, 81.
- Lesbicae mulieres II, 27, 33.
- Lesbici vini praestantia I, 3, 44.
- Leucippus quid de Deo senserit I, 17, 318.
- Leucothea I, 17, 333. II, 28, 52.
- Leuctra, locus, ubi Lyfander male rem gessit I, 18, 351.
- Lex, cui nemo parere vult, frustra fertur II, 37, 200.
- Libya pascuis abundans II, 29, 83.
- Libyca lotus II, 29, 81.
- Locrensiū lex de amatoribus II, 26, 28.
- Locris improbi amatores laqueos sibi pararunt. ibid.
- Lapis comparantur Cambyfes et Xerxes I, 12, 227.
- Luxuria Syracusas calamitatibus afflixit I, 1, 17. voluptatem violat I, 3, 32.
- Lycii montem Olympum pro deo colunt I, 8, 143.
- Lycō, accusator Socratis I, 9, 152. 154.
- Lycurgus: eius legum fit mentio T. I, 12, 228. ab Apolline est laudatus II, 29, 72.
- Lacedaemonios ad bellum instituit II, 29, 74. Eo superior fuit Diogenes II, 36, 196.
- Lydi vites coluerunt II, 27, 43. cum liberi essent, milites, cum serui, agricolae fuerunt II, 29, 78.
- Lyfander: ei Agefilus invidet I, 6, 97. ad Hellefpontum rem bene gerit I, 18, 351. sed male ad Leuctra et Mantineam. ibid. non fuit agriculturae deditus II, 29, 75. praedae decimam sacrauit II, 30, 93.
- Lyfiae orationem amatoriam Socrates refutat I, 24, 466.
- Lyfis, discipulus Socratis in arte amatoria I, 24, 460.

M.

- Macedones Alexandrum adulantur I, 20, 392.
- Machaon, medicus praestantissimus I, 6, 83. 10, 169.
- Maeander fluuius a Phrygibus pro deo cultus est I, 8, 143. Huius fluuii mentio quoque fit T. II, 29, 80.
- Macotis palus a Massagetis divino honore cultus I, 8, 144.
- Mala non a Deo veniunt I, 11, 189. fin. et 190. init. Eorum origo II, 41, 277 — 289. Eorum multitudo et varietas II, 41, 278 — 281.
- Mantineā, locus, ubi Lyfander rem male gessit I, 18, 351.
- Mantiuca respublica I, 22, 429. Mara-

RERVM MEMORABILIVM.

- Marathon II, 29, 82.
Mardonius Xerxen adulatur I, 20, 392.
Mare: eius silentium est spectum I, 1, 14.
Idem est mare, sed partes eius singulae diuersis nominibus appellantur II, 39, 250. 251.
Marfiam et Maeandrum fluuios Phryges diuinis honoribus prosequuntur I, 8, 143.
De iis fluuiis mira. ibid.
Massagetae Maeoticam paludem et Tanaim diuinis honoribus colunt I, 8, 144.
Mausoli thesauri II, 35, 167.
Maximus Tyrius quid de Socratis amore iudicari I, 3, 41.
se ipsum amplissimo praeconio ornat I, 7, 115. 116.
Dioscuros, Aesculapium et Herculem vigilans vidit (nempe stellas sic dictas) I, 15, 283.
Eius fabula de pastore, latione et agno II, 25, 4-5.
Platonem in omnibus sequitur II, 27, 40.
instrumentis musicis delectatur I, 28, 55. 56.
Medi: cur aduersus eos bellum gesserint Graeci II, 30, 87.
Media, equis celebris II, 27, 38.
Medica tiara I, 4, 50.
Medicae deliciae I, 3, 32.
Medicina antiqua cur simplex I, 10, 169. 170.
quomodo inuenta sit medicina I, 12, 212. 213.
Medicina spuria homines adulatur I, 20, 394.
Megillus Lacedaemonius II, 36, 198.
MAX. TYR. P. II.
Melesagoras Eleusinius, vates II, 38, 221.
Melitus, accusator Socratis I, 9, 150. 152. 154. 24, 470.
Melus insula I, 12, 223. 18, 350.
Mendacia non semper illicita sunt I, 19, 363.
interdum profunt, veritas nocet. ibid.
Mendicus Homericus I, 4, 55.
Mendici in truiuis futura praedicentes I, 19, 362.
Menelaus cur ab Homero non admodum laudetur II, 79. 71.
Menestheus instruendae aciei peritus I, 6, 83.
minus fortis fuit, quam Sthenelus II, 40, 259.
Meno proditor I, 5, 80.
Mens, animae humanae pars praestantissima, describitur I, 12, 222.
cur intellectualibus obiectis aegre possit vacare I, 17, 323 — 325.
quomodo videat et audiat I, 17, 330.
Mera bona nulli contingunt homini I, 5, 71.
Metempsychosin Pythagoras statuit I, 16, 287.
Midas Satyrum cepit I, 11, 187.
Eius votum I, 11, 188.
quid allegorice significet I, 11, 189.
Milesias cantor I, 4, 57.
Milesiorum vestimenta I, 3, 44.
Mileti conditor fuit Neleus II, 35, 175.
Milo viribus insignis I, 7, 110.
Miltiades, dux Atheniensium, agriculturae non fuit deditus II, 29, 76.
X Minerua

I N D E X

- Minerua Achillem ab interficiendo Agamemnone cohibet I, 14, 257.
 a Phidia quomodo fit expressa I, 14, 260.
 Sic vocatur virtutis principium apud Homerum II, 32, 130.
 fuit naus inuentrix II, 37, 214.
- Minos leges a Ioue accepisse dicitur I, 12, 226. II, 38, 221.
- Mithaecus coquus I, 4, 56. 21, 402.
 Eius mores describantur I, 23, 437.
 Lacedaemone expulsus a reliquis Graecis libenter excipitur I, 23, 439.
- Mnemosyne cur Musarum mater fit dicta I, 16, 307.
- Moly quid sit apud Homerum II, 32, 136. 35, 174.
- Monarchia optima regiminis forma I, 22, 429.
- Mons: montium cacumina Ioui sacra I, 8, 129.
 Montem Cappadoces pro deo colunt I, 8, 144.
- Morbus: Ei comparatur tyrannis I, 13, 231.
 Morbi animae grauiores sunt, quam corporis I, 13, 233—243.
 Morbi animae et corporis inter se comparantur I, 13, 235—238.
- Morbo animi laborant Sardanapalus, Alcibiades et Critias, quamuis sanis corporibus praediti I, 13, 244. 245.
- Morbi animae vulneribus corporis latius serpentibus comparantur I, 13, 246.
- Morbus corporis quid sit II, 39, 241.
 Eorum ortus II, 39, 241. fin. et 242. init.
- Musarum mater Mnemosyne I, 16, 307.
- Musica spuria I, 20, 393.
 Musica omnium disciplinarum antiquissima est II, 37, 202.
- Musica Atheniensium antiqua quid fuerit II, 37, 205.
 Haec antiqua musica postmodum corrupta est. ibid.
- Musica sphaerarum II, 37, 206.
- Musicae laus II, 37, 208. 212.
 Boeotios mites reddidit II, 39, 209.
- Musicis instrumentis Maximus Tyrius delectatur II, 28, 55. 56.
- Musicus et sagittarius simul fuit Apollo I, 10, 182.
- Myrmidones, gens I, 5, 76.
- Mysonis sapientia II, 31, 99. 100.
- Mysteria Alcibiadis II, 39, 247.
- N.
- Nauigandi ars quomodo inuenta I, 12, 211. 212.
- Nauigationi vita humana comparatur II, 40, 266. 267.
- Naus Aetiae regis I, 1, 7.
 Naus corpus humanum comparatur II, 40, 266.
- Nauficae: cum ea Vlysses nuptias se contrahere posse optat II, 40, 255.
- Neleus Miletii conditor II, 35, 175.
- Nemo sorte sua contentus est I, 21, 395. 396.
- Neptunus quid allegorice denotet I, 10, 183.
- Nestor

RERVM MEMORABILIVM.

- Nestor filere non potuit I, 5, 76.
 fuit equitandi peritus I, 6, 83.
 Eum Therfites imitatur I,
 6, 85.
 fuit sapiens I, 21, 408.
 Eius laudes II, 32, 126.
 fuit prudentior, quam Aga-
 memnon II, 40, 259. 260.
 Nicias, dux Atheniensium I, 5, 73.
 Nicocles in vincula coniectus
 est I, 20, 382.
 Nilus: eum aruis, postquam
 arata sunt et semine consper-
 sa, inducunt Aegyptii I, 5, 71.
 ab Aegyptiis diuino honore
 cultus est I, 8, 130.
 quare visu fit iucundus II,
 31, 113.
 De eius origine Alexander
 Iouem Ammonem rogauit
 II, 41, 272.
 Ninus vrbs, quae in sacris literis
 Ninive vocatur I, 10, 186.
 Nireus formosus I, 6, 83. 21, 400.
 Nisaeus equus I, 4, 53.
 Noctua ab igne noctu lumen
 quaerit I, 17, 310.
 Nulli homini mera contingunt
 bona I, 5, 71.
- O.
- Odoribus diues est Arabia I, 4,
 53.
 Odryfos, gentem agrestem at-
 que ferocem, Orpheus canti-
 bus deliniuit II, 37, 210.
 Oedipus patris occisor I, 19, 376.
 Olympiae et in aliis publicis
 conuentibus foedera indice-
 bantur I, 6, 95.
 Olympus mons, in quo Iupiter
 cultus est I, 8, 129.
 ignem emittit I, 8, 143.
- Olyntum euertit Philippus II,
 35, 166.
 Ophionei generatio, opus Phe-
 recydis I, 10, 174.
 Oraculum Apollinis, Graecis in
 bello Persico datum, de muro
 ligneo I, 19, 358.
 Oratio qualis hominis animum
 mouere possit I, 7, 122.
 Orpheus aequè sapiens fuit, ac
 praestantissimi philosophi I,
 10, 170.
 fuit Oeagri et Calliopes fi-
 lius I, 37, 209.
 cur ferebatur quercus du-
 xisse II, 37, 210.
 Orthion, carmen militare I, 23,
 450.
 Ossa mons I, 18, 340. II, 34, 159.
 Othryades, dux Lacedaemonio-
 rum, qua ratione voluptatem
 fit sectatus I, 3, 45.
 Eius etiam fit mentio T. II,
 29, 75.
- P.
- Pactolus aurum fundit I, 4, 53.
 Paederastia in Graecia damnata
 est II, 25, 2.
 Paeones quo simulacro solem
 colant I, 8, 142.
 Palamedes I, 7, 99.
 Panathenaea, festi dies Athe-
 niensium I, 3, 46. 6, 97. 24,
 454.
 Panem quibus honoribus ma-
 ctent pastores I, 8, 129.
 Panionium, Ionum forum II,
 27, 34.
 Panthea, vxor Abradatae II,
 28, 61.
 Paphii quo simulacro Venerem
 coluerint I, 8, 143.

I N D E X

- Paroenion, carmen conuiuialis
 aptum I, 23, 450.
 Partheniae I, 6, 97.
 Pafargadae, parua prouincia
 Persarum I, 4, 53.
 Patrocli amor I, 24, 475. 476.
 Pausanias fuit Agathonis ama-
 tor II, 26, 27.
 praedae decimam obtulit
 II, 30, 93.
 Eum Eurybiades gloria su-
 perat II, 39, 252.
 Pelafgos expellunt Athenienses
 II, 29, 76.
 Pelion, mons Thessaliae, in quo
 homines monstrosos habi-
 tasse poetae fingunt I, 6, 62.
 Eius montis mentio quoque
 fit eodem T. I, 18, 341.
 Pellenica respublica I, 22, 429.
 Peloponnesiacum bellum I, 9,
 166.
 Peloponnesiorum dux fuit Alci-
 biades I, 12, 226.
 Peneleos, dux Boeotiorum in
 bello Troiano I, 16, 303.
 Penelope Andromachen casti-
 tate superat II, 40, 259.
 Peneus fluuius a Thessalis di-
 uino honore cultus I, 8, 130.
 Pentheus II, 29, 79.
 Peplum, opus Pherecydis I, 10,
 174.
 Periander, Corinthiorum tyran-
 nus I, 11, 198.
 ab amasio interficitur I, 24,
 454.
 Pericles, Olympius vocatus I, 9,
 165.
 Quis Athenarum status sub
 eo fuerit I, 13, 236.
 Eius memoria historiae be-
 neficio adhuc viget II, 28,
 64.
 libertatem Atheniensibus
 conseruat II, 29, 77.
 Persae ignem colunt I, 8, 135.
 templa et simulacra Grae-
 corum inflammarunt. ibid.
 Eorum regnum Croesus ab
 Apolline petit I, 11, 190.
 vites coluerunt II, 27, 43.
 inter pocula de rebus seriis
 consultabant II, 28, 59.
 Eorum leges ebrietatem pu-
 niebant. ibid.
 fuerunt bellicosi II, 29, 78.
 quare in exercitu habue-
 rint concubinas II, 30, 97.
 Perseus alatus omnia loca per-
 lustrat II, 28, 61.
 Eius alis historia compara-
 tur. ibid.
 Pestis Atheniensis I, 9, 166. II,
 197. 13, 236. II, 41, 285.
 Phaeacum terram appellit Vlyf-
 fes II, 28, 52.
 Phaeacum et Ithacensium
 respublicae qui differant
 II, 32, 135.
 Phaedrus, a Socrate amatus I, 3,
 40. 24, 478.
 fuit discipulus Socratis in
 arte amatoria I, 24, 460.
 Phalanthus I, 6, 97.
 Tarentum condit II, 35, 175.
 Pharis, nomen loci I, 16, 303.
 Phemius I, 12, 219.
 Pherecydes: eius liber quid
 contineat I, 10, 174.
 carne liquecente non do-
 luit I, 13, 238.
 Samiis terrae motum prae-
 dixit I, 19, 367.
 Phidias, statuarius insignis I, 9,
 150. 23, 438.
 quomodo Mineruam finxe-
 rit I, 14, 260.
 Eius

RERVM MEMORABILIVM.

- Eius statuae ob artem sunt laudandae II, 31, 113.
- Philippus, rex Macedoniae, belli fuit amans II, 35, 166.
- Philippus scurra I, 21, 402.
- Philosophia: eam qui laudat, amplectetur I, 7, 116.
- Eius praecipua pars praecceptorem requirit, et qualis is praceptor esse debeat I, 7, 121.
- Philosophia veterum erat aenigmatica I, 10, 171. II, 32, 117. 118.
- Philosophia historiae praestat II, 28, 64 sqq.
- quid sit II, 32, 117. 37, 201.
- Eius finis II, 35, 175.
- Philosophus quomodo explorandus I, 7, 125.
- Tam philosophi, quam poëtae, aenigmatice scribunt I, 10, 175.
- Philosophi soli sciunt, quae preces ad Deum sint fundendae I, 11, 208.
- Eorum contemplationes somnio comparantur I, 22, 435.
- Philosophus num aliqua re delectetur II, 35, 161.
- Philosophorum variae sunt sectae II, 35, 177. 178.
- Phoenices vites coluerunt II, 39, 252.
- Phryges Marfyam et Maeandrum, fluvios, diuinis honoribus prosequuntur I, 8, 143.
- Phrygia, pascuorum vbertate clara II, 27, 38.
- Phrynion I, 21, 402.
- Pisistratidae Athenienses agris colendis incumbere coegerunt II, 29, 76.
- Pisistratus, Atheniensium tyrannus I, 11, 198.
- Plataeae captae I, 12, 223.
- Plato sublimitatem suam Homero debet I, 3, 41.
- Eius res aduersae I, 5, 79.
- Quid de precibus eius statuendum sit I, 11, 206.
- fuit vir eloquentissimus I, 17, 309.
- Epicuro opponitur I, 21, 413.
- multa passus est, ut exfulantem amicum reduceret I, 21, 413. fin. et 414. init.
- Eius itinera in Siciliam I, 22, 432.
- senex factus otio se tradidit. ibid.
- Eius ciuitas qualis fuerit I, 23, 444. 447. 448. II, 37, 198.
- in vsurpandis nominibus libertatem sibi vindicauit II, 27, 40.
- Homero fuit similis II, 32, 120.
- Diogene fuit infelicior II, 36, 195.
- Podalirius, medicus praestantissimus I, 10, 169.
- Poenae, deae I, 7, 98.
- Poëtae pariter atque philosophi aenigmatice scribunt I, 10, 175.
- Poëtae de diis eadem sentiunt, ac philosophi I, 10, 183.
- Poëtice eadem, ac philosophia I, 10, 167. 177.
- Poëtici sermonis propria vis I, 23, 447. fin. et 448. init.

I N D E X

- Polycretus** I, 9, 150.
 Iunonem quomodo expref-
 ferit I, 14, 260.
Polycrates: eius voluptates I, I,
 16.
 ab Oroete fuit captus I, 5,
 73.
 Ei Amafis amicitiam renun-
 ciat I, 5, 74.
 Smerdiem amat II, 26, 15.
 35, 165.
 Eius felicitas II, 35, 165.
 Eum Anacreon odis mitio-
 rem reddit II, 37, 209.
Polydamas ob robur clarus I,
 7, 110.
Polygnotus pictor II, 32, 125.
Polyphemum pecorum abun-
 dantia Dardanus superat II,
 39, 238.
Polypus marinus I, 4, 58.
Polyzelus, dux Athenienfium
 I, 5, 81.
Porus ab Alexandro captus I,
 8, 139.
Potidaeam Athenienfes obfi-
 dent I, 18, 350.
Praeceptorem requirit philoso-
 phiae praecipua pars I, 7, 121.
Praeces Graeci cuiusdam apud
 Homerum I, 11, 190.
 Praeces ad Deum frustra fun-
 duntur I, 11, 193 — 205.
 Iis fatum flekti nequit I, 11,
 199.
 Quid de precibus Socratis,
 Pythagorae et Platonis fit
 ftatuendum I, 11, 206.
Prodicti fabula de Hercule I, 20,
 378.
 Elegans orator fuit Prodi-
 cus I, 23, 437.
 fuit aemulus Socratis in arte
 amatoria I, 24, 478.
Prometheus homines formaffe
 fingitur II, 36, 180.
Protagoras, Deus quid fit, dubi-
 rat I, 17, 319.
 fuit aemulus Socratis in arte
 amatoria I, 24, 478.
Proteus quomodo ab Homero
 defcribatur I, 7, 100.
Providentia Dei qualis fit I, 11,
 195, 196.
Prudentia verum hominis eft
 bonum I, 4, 61.
 quid fit I, 12, 220.
Psaphonis ars, qua effecit, vt
 Deus haberetur II, 35, 170.
Pugnae et discordiae Graeco-
 rum inter fe I, 6, 91.
Pulchritudo corporis futuram
 virtutem denotat II, 25, 8.
 Pulchritudo humana ipfius
 pulchri eft imago II, 27, 50.
Pulchro an pulchrior II, 40,
 255 — 258.
Pulchrum ex Deo ortum ducit
 I, 17, 334. fin. et 335. init.
 II, 27, 48.
 eft duplex I, 24, 458.
 Pulchrum ipfum ab anima
 noftra olim erat vifum II,
 27, 46.
Pyriphlegethon, fluvius infer-
 nalis I, 10, 173.
Pythagoras: quid de precibus
 eius ftatuendum fit I, 11, 260.
 primus inter Graecos docuit
 praexiftentiam et im-
 mortalitatem animarum I,
 16, 287.
 quomodo hominibus per-
 fuafert, fe fuiffe Euphor-
 bum. ibid.
 Solem deum effe arbitratus
 eft II, 25, 10.
 Eius fapientia II, 31, 101.
 X 5 Quer.

RERVM MEMORABILIVM.

Q.

Quercus fuit simulacrum Iouis
apud Celtas I, 8, 142.

Quercus Dodonaea I, 14,
249. II, 41, 273.

R.

Ratio homini propria I, 12, 217.
obstetrici comparatur I, 16,
292.

Regis barbari infelix nauiga-
tio I, 1, 8 — 12.

Reminiscentia quomodo fiat
I, 16, 300 — 305.

Res humanae cum fluuiis com-
parantur I, 7, 103.

Respublica quibus rebus ser-
vetur I, 22, 423.

Respublicae quaedam Ho-
merum ignorarunt I, 23,
449.

Rhodus: in eam insulam Tle-
polemus coloniam ducit II,
35, 176.

S.

Sagittarius et musicus simul
fuit Apollo I, 10, 182.

Salmonei historia I, 6, 85.

Sanitas quid sit II, 39, 241.

Sapientes quos Homerus iudi-
cet I, 12, 218.

Sapientia et scientia vnum
idemque I, 12, 210.

Sappho quare pulchra dicta
sit a Socrate I, 24, 472.

Eius amor qualis sit I, 24,
477.

Eius amasiae et aemulae I,
24, 478.

Huius et Socratis eadem

est ars amatoria I, 24,
478. 479.

quomodo amorem vocet I,
24, 480.

Sarambus caupo I, 4, 56.

Sardanapalus: eius voluptates
I, 1, 16. I, 3, 32.

exustus I, 3, 42.

animi morbo laborat, quam-
vis sano corpore praeditus
I, 13, 244.

Ei Cyrus opponitur I, 21,
413.

Sardes auro abundant II, 27, 38,

Sarpedonem Iupiter lamenta-
tur I, 24, 464.

Saturni tempore quo alimento
homines vsi sint II, 27, 42.

Eodem tempore quam vi-
tam homines egerint II,
36, 181.

Satyros, vinosus daemon I, 11,
187.

Scamander fluuius II, 28, 63.

Scientia et sapientia vnum
idemque I, 12, 210.

Scientia quid sit I, 12, 217.
221.

est animae insita I, 16,
296 — 300.

Scione, vrbs Thraciae I, 12,
223. 18, 350.

Scirrhophoria, dies festi Athe-
nienfium I, 3, 46.

Scythae cur Istrum diuino ho-
nore colant I, 8, 130.

Eorum potus II, 27, 44.

quomodo inebrientur. ibid.
fuerunt bellicosi et fortes
II, 29, 78.

Scythiam Darius bello petit II,
29, 82.

Seculum aureum II, 36, 181.

X 4

Sermo-

I N D E X

- Sermones qui conuiujs conueniant II, 28, 57—68.
 Siculae mensae I, 3, 32.
 Silentium maris est suspectum I, 1, 14.
 Simulacra quare inuenta I, 8, 131. 147.
 quibus sint inutilia I, 8, 132.
 varijs modis variisque ex materijs sunt confecta I, 8, 133.
 apud omne hominum genus in usu sunt I, 8, 145.
 Eorum varietas non damnanda I, 8, 149.
 Sisyphus fuit proauus Glauci Homerici II, 39, 237.
 Smerdies Anacreontis et Polycratis amafius I, 24, 48 I. II, 26, 15.
 Smindyrides reiectus I, 3, 42.
 Socrates ob voluptatem pulchros amauit I, 3, 40. 41.
 Eius res aduersae I, 5, 79. II, 39, 252.
 pauperes tantum ad philosophiae studium incitauit I, 7, 123.
 Eius accusatores I, 9, 150. 152. 154.
 non inuitus decessit I, 9, 153.
 recte fecit, quod accusatus non responderit I, 9, 153. — 166.
 ab Apolline laudatur I, 9, 154. 19, 378.
 Eius laudes I, 9, 163.
 Quid de precibus eius statuendum sit I, 11, 206.
 Eius daemon qualis fuerit I, 14, 259.
 quomodo erga accusatores suos se gesserit I, 18, 351.
 Eius magistrae et discipuli in arte amatoria I, 24, 459. 460.
 quomodo amorem descripserit I, 24, 461. 462.
 amatoriam artem solum se scire dicit I, 24, 462.
 amatoriam Lyfiae orationem refutat I, 24, 466.
 Eius amafii et aemuli in arte amatoria I, 24, 478.
 quem finem in amore sibi proposuerit II, 25, 6. 27, 51.
 qualis fuerit eius amor II, 25, 7.
 aliter, quam Epicurus, virtutem sequitur II, 25, 10.
 omnes pulchros amauit II, 27, 51.
 Eum Diogenes libertate antecessit II, 36, 196.
 Calliae suadet, vt Aspasiae Milesiae filium suum erudiendum tradat II, 38, 225.
 Eius magistri. ibid.
 diuinitus bonus factus est II, 38, 235.
 non recte fecit, cum virtutem ad id, quod optimum est, restringat II, 40, 262.
 Solem diuinis honoribus colunt Paeones I, 8, 142.
 Solone superior fuit Diogenes II, 36, 196.
 Somniorum portae I, 16, 286.
 Somnium animae vita esse dicitur. ibid.
 Somnio contemplationes philosophorum comparantur I, 22, 435.
 Sorte sua nemo contentus est I, 21, 395. 396.
 Spartae leges praeclarae II, 29, 72.

Spar-

RERVM MEMORABILIVM.

- Spartani cur Eurotam diuinis honoribus affecerint I, 8, 130.
 Spelunca fatidica prope lacum Auernum I, 14, 250.
 Iouis Dictaei I, 15, 284.
 Sperchius fluuius I, 7, 103.
 Spes et amor contubernales cogitationum humanarum I, 7, 112.
 Sphaacteria I, 13, 238.
 ab Atheniensibus capta I, 18, 351.
 Spiritus Anaximenis II, 31, 119.
 Stabulum Eumaei I, 22, 435.
 Sthenelus fortior fuit Menefttheo, infirmior Diomede II, 40, 259.
 Strato, philosophus, quid de Deo senserit I, 17, 318.
 Strato, Sidoniorum rex, luxuria pauper factus I, 20, 382.
 Studiis et vitae generibus diuersis diuerfi homines delectantur I, 23, 440—443.
 Superstitiosi et pii quae sit differentia I, 20, 389.
 Sybaris luxuria erat perdita I, 1, 16.
 Sybaritarum voluptatum quis exitus I, 1, 16.
 Sybariticae saltationes I, 3, 32.
 Syracusiorum voluptates I, 1, 17.
 Eos seruauit Gylippus II, 29, 75.
- T.
- Tanais fluuius, Massagetis pro deo cultus I, 8, 144.
 Tantalii fabula explicatur I, 4, 54.
 Tarentum condidit Phalanthus II, 35, 175.
- Taulantii, gens barbara II, 28, 63.
 Taxilis cum Poro diffidium, et vtriusque fortuna I, 8, 139.
 Telephus I, 7, 99. 126.
 Telephilla Argiuos modis suis animauit II, 37, 209.
 Terrae motus Lacedaemone II, 41, 285.
 Teucer, sagittis valens, ab Homero laudatus II, 29, 70.
 Thales: eius aqua II, 31, 119.
 fuit astronomus II, 35, 178.
 Thebani cantu delectantur I, 23, 440.
 Eorum exercitus amatorius I, 24, 455.
 Themistoclis suafu Athenienses, vrbe relicta, naues conscenderunt I, 19, 358. II, 29, 77. 37, 211.
 Theodorus geometriam Socratem docet II, 38, 225.
 Therfites Nestorem imitatur I, 6, 85.
 fuit deformis I, 7, 111.
 Eius vitia II, 32, 126.
 Theseus II, 25, 3.
 Theffali Peneum fluuium cur honore diuino prosequantur I, 8, 130.
 arte equitandi delectantur I, 23, 440.
 Theffalia inundatione afflicta II, 41, 285.
 Theffalica respublica I, 22, 429.
 Thisbe, nomen loci I, 16, 303.
 Thraces pelta scite vtuntur I, 23, 440.
 Thraflybulus, Milesiorum tyrannus I, 11, 199.
 Thraflymachus, iniustus caudicus I, 23, 437.

fuit

I N D E X

- fuit aemulus Socratis in arte
amatoria I, 24, 478.
- Thyestes I, 19, 376.
- Thyrea, nomen loci II, 29, 75.
- Tiara Medica I, 4, 50.
- Timagoras, morte mulctatus II,
39, 252.
- Timarchus, contra quem Ae-
schines orationem scripsit I,
24, 482.
- Timesias solis defectum Clazo-
meniis praedixit I, 19, 368.
- Tissaphernes periurus I, 5, 79.
Eius amicus fuit Alcibiades
I, 12, 226.
ab Agefilao est fugatus II,
25, 14. 29, 75.
- Titormus corporis mole et ro-
bore insignis I, 7, 110.
- Tlepolemus in insulam Rho-
dum coloniath ducit II, 35,
176.
- Triballi, gens, cum qua Philip-
pus bellum gessit II, 35, 166.
- Triptolemus quando agricul-
turae operam dare inceperit
II, 29, 79.
- Troianus equus II, 27, 53.
- Trophonii antrum et mores a
consultentibus visitati I, 14,
249.
- Tuba Tyrrenica I, 3, 47.
- Tychius I, 21, 401.
- Tydeus parvus I, 7, 111.
- Tyrtaeus carminibus Spartanos
excitavit II, 37, 209.
- Ventis fortuna comparatur II,
40, 266.
- Verbis actiones respondere de-
bent II, 31, 101.
- Veritatem scire aliquando non
praeclarum I, 19, 362.
Veritas interdum nocet,
mendacia profunt I, 19,
363.
- Vestimenta Milesiorum I, 3,
44.
Animae vestimentum cor-
pus humanum dicitur I,
13, 240.
- Viae, seu itineri, vita humana
comparatur II, 39, 245.
- Vini Lesbici praestantia I, 3, 44.
- Virtus ob futuram ex ea volu-
ptatem eligitur I, 3, 34.
Virtuti diuinæ cur huma-
na cedat I, 6, 86.
Virtutem pariter ac vitium
deos hominibus tribuisse
I, 14, 263.
Virtutem sine Dei adiu-
mento nemo colere po-
test I, 14, 264. 265.
- Virtus non est ars II, 33,
142.
diuinitus conceditur II, 38,
230 — 235.
- Virtutes non sunt pares
II, 40, 259. 260.
- Vita omni ex parte felix esse
non potest I, 5, 66 — 75.
somnia est similis I, 16, 286.
- Vita animae duplex est I,
16, 305.
- Vita humana militiae com-
paratur I, 19, 365.
est respublica I, 19, 372.
- Vitae hominum corruptae
et vitiosae descriptio II, 36,
182 — 185.

V.

- Variis modis variisque ex ma-
teriis confecta sunt deorum
simulacra I, 8, 133.
- Veneris quod simulacrum in-
ter Paphios I, 8, 143.

Vita

RERVM MEMORABILIVM.

Vita humana itineri, seu viae, comparatur II, 39, 245.
 item nauigationi II, 40. 266. 267.
 Vites quae gentes coluerint II, 27, 43.
 Vitiorum ortus II, 33, 143.
 Vlyffes periculis carere non potuit I, 5, 76.
 fuit sapiens I, 21, 408.
 quid innuat, cum epulas et calices meri plenos laudet II, 28, 54-55.
 diuinitus bonus fuit II, 38, 233.
 vnde factum fit, vt tam multos labores subierit II, 38, 233. 234.
 Vniuerfum hoc harmonia quaedam est instrumenti musici I, 19, 363.
 Voluptas perfecta et omnibus numeris absoluta num existat I, 1, 13.
 Voluptas non est stabilis I, 1, 15-16.
 cum stabilis et perpetua non fit, bonum esse non potest I, 2, 18-19.
 nec finis hominum I, 2, 27.
 Eius laudes I, 3, 30. sqq.
 Eius amor homini est naturalis I, 3, 30-31-32.
 Voluptas est hominum conseruatix I, 3, 31.
 quod omnibus animalibus communis est, propterea non est vituperanda I, 3, 33.
 rebus omnibus praeferenda I, 3, 36.
 Eius consequendae causa Hercules labores grauiffimos exantlauit I, 3, 38-39.

Voluptates Bacchicae I, 3, 39.
 Voluptatem Diogenes magis, quam omnes alii, confectatus est I, 3, 43.
 Voluptatibus dediti fuerunt Corinthii I, 3, 44.
 Voluptates Atheniensium I, 3, 46.
 Voluptatibus bella non carent. ibid.
 Voluptatis amor philosophum non decet I, 4, 49.
 Voluptas diutius durans est molesta I, 4, 59.
 Voluptatis expers non fuit Hercules II, 31, 113.
 Voluptates virtutem sequuntur II, 31, 114.

X.

Xanthippe, Socratis vxor I, 9, 155. 24, 480.
 Xanthus fluuius II, 28, 63.
 Xenophon Epicuro opponitur I, 21, 413.
 infelix fuit prae Diogene II, 36, 195.
 Xerxes Babylone delectatur I, 3, 42.
 lupo comparatur I, 12, 227.
 montem Athon perfodit I, 20, 392.
 filii vxorem amauit II, 26, 25.
 Graeciae fuit appetens II, 27, 36.

Z.

Zeuxis pictor I, 9, 150. II, 32, 125.
 Zopyrus, physiognomon II, 31, 103.

INDEX

INDEX AVCTORVM
IN MAXIMI TYRII DISSERTATIONIBVS
LAVDATORVM.

Præter tres priores numeros, qui in superiori erant indice, hic quartus accedit, qui *versum* designat.

- A**eschylus I, 13, 241, 10.
 Aesopus I, 3, 28, 1.
 Anacreon I, 24, 481, 2.
 Aratus II, 30, 85, 9.
 Ariphron Sicyonius I, 13, 229, 1.
 Aristophanes II, 31, 104, 3.
 Epicurus I, 10, 184, 2.
 Euripides I, 19, 368, vlt.
 Herodotus II, 28, 62, 12, 65, 3, 39, 238, 5.
 Hesiodus I, 14, 268, 3, II, 29, 83, 4, 30, 94, 10.
 Homerus I, 1, 6, 15, II, 5, 9, 15, I, 16, I, 10, 181, 9, 182, I, II, 16, 295, 2, 300, 10, 303, 3, 5, 8, 17, 313, 7, 316, 7, 332, I, 333, 3, 19, 371, 5, 20, 385, 4, 7, 386, pen. II, 26, 32, 6, 29, 80, vlt. 30, 94, 7, 32, 115, 4, 126, 12, 129, 7, 12, 130, I, 5, 7, 35, 165, pen. 36, 189, 11, 37, 217, 3, 38, 217, 3, 218, 7, 39, 236, 6, 237, 12, 239, I, 40, 268, 4, 41, 277, I, 278, 6.
 Menander I, II, 202, 6.
 Oracula I, II, 190, 7, 19, 368, vlt. 369, 2, 7, II, 29, 72, 10.
 Pindarus I, 18, 338, pen. et vlt.
 Plato I, 6, 93, 2, 19, 373, 7, 24, 459, 5, 460, pen. 463, 3, 478, 9, 480, 3, 482, I.
 Sappho I, 24, 472, 3, 478, 10, 479, I, 3, pen. 480, I, 3, 4, 481, I.
 Stesichorus II, 27, 32, I.
 Thucydides II, 28, 63, 2.

INDEX

INDEX AVCTORVM,
QVI IN IOANNIS DAVISII NOTIS
EMENDANTVR, AVT NOTANTVR.

Numerus Latinus *tomum*, Germanicus *paginam*, litera *a*
columnnam paginae *priorem*, *b* *posteriolem* indicat.

- Alciphron emendatur I. 200. a. Kusterus in Suid. notatur II.
240. a. II. 247. a. 239. a.
Apostolius notatur II. 210. b. Lecapenus, Georg. emendatur
Aristaenetus emendatur I. 45. b. II. 35. a.
II. 181. a. Lloydius, Nic. notatur II. 268. a.
Athenaeus emendatur I. 57. a. Lucianus emendatur I. 104. b.
notatur I. 470. b. 312. a. 321. a.
Barnesius in Anacr. notatur Minucius Felix emendatur I.
II. 35. a. 463. b.
Burnetus, Thom. notatur II. Morellus in Dion. Chrysof.
174. b. notatur I. 56. b.
Clementina Homilia VI. emen- Perizonius in Aelian. notatur
datur I. 324. b. I. 113. a.
Clericus, Ioan. in Hesiod. Plutarchus emendatur I. 256. b.
Theog. notatur I. 120. a. Potterus in Clement. Alexandr.
Cyprianus emendatur I. 434. a. notatur I. 460. a.
Dio Chrysofostomus emendatur Quintilianus emendatur II.
I. 56. a. b. 73. a. II. 236. a. 117. b.
Erasmus in Adag. notatur II. Sarisburiensis, Ioann. emenda-
211. a. tur I. 319. b.
Euripidis interpretes notantur Scholiast. in Aeschylum emen-
I. 400. a. datur II. 95. a.
Eusebius tentatur II. 174. b. in Aristidem emendatur I.
Grabius in Spicileg. notatur 358. b.
I. 175. a. in Aristophanem notatur
Harpocration notatur I. 158. b. I. 72. b.
Hofmannus notatur II. 268. a. in Maximum Tyrium nota-
Holstenius in Stephanum de tur I. 23. b.
Vrb. notatur II. 58. b. Stanleius notatur II. 1. a.
Iamblichus emendatur II. 100. b. Suidas emendatur I. 2. a. nota-
Iosephus emendatur I. 29. a. tur I. 72. b. 142. b. 215. b.
Iulianus emendatur I. 56. b. Tatianus emendatur II. 273. b.
Iustinus Martyr in Hom. emen- Themistius emendatur I. 460. b.
datur I. 295. b. Tzetzes emendatur I. 57. a.

Errata

Errata Tom. I.

12. vlt. ἡδονῆ.
 16. vlt. τῶν.
 18. et 19. confusae sunt Dauisii et Marklandi notae. dele *h* et totam Marklandi annotationem transfer in p. 19. et subiunge annotationi Dauisianae *m*.
 22. 5. βαδισιῶν.
 28. not. *m*. I. ὑβριζέτω.
 32. 5. transfer comma post Κορίνθιαι.
 35. vlt. ἐρών.
 43. 4. ἔχ ἔτιαν.
 48. vlt. promoue comma post κρετῆ.
 51. a. I. not. ἐξηγῆμ.
 52. 5. ἐπιθυμημάτων.
 II. ὄς.
 53. 9. χορηγεῖν.
 56. 2. παρὰ.
 60. in not. f. 5. ἔργα.
 64. 5. ψυχὴν adde post τὴν.
 68. IO. ἀμῆ.
 71. hic quoque notarum facta est confusio: literam *q* retrahere post αὐται πηγὰς p. 70. IO. et *r* pone loco *q* p. 71. I. sed v. 2. literam *r* prorsus dele.
 84. not. *b*. v. 2. et 4. exarari debebat τῷ sine circumflexo.
 85. Notae *h* et *l* debebant inuerti, et sub vna litera *k* comprehendi.
 88. 4. τῆ.
 89. 6. αὐτῆ.
 90. antep. ἦ.
 94. 5. σεσηρόταν.
 97. I. Διονύσια.
 IOI. 9. πολυφώνως.
 IO9. 8. ἀνδρώπῃ.
 III. 3. ψυχῆ.
 III. not. *q*. v. 2. dele *of*.
 III. 16. τοίνυν.
 III. 5. βελευτήρια.
 III. 5. pro ἦν leg. ἦ.
 II. πωλευται.
 III. 3. καὶ.
 III. vlt. τύχη.
 III. 4. θώραξι.
 III. 6. Ἀθηνάισα.
 III. vlt. γῆ in nominatiuo.
 III. 4. τῶ.
 III. 9. κατὰ.
 III. 2. τῷ enclitice.
 8. ἦ cum aspero.
 III. pen. Μαϊώταις.
 vlt. παντοδαπῶν.
 III. 2. τὰ δὲ δι' ἔκπληξιν.
 III. 4. μὲν.
 III. antep. ἐγὼ.
 pen. κλωθῶ.
 203. pen. νικῆσεις.
 221. 6. τῶ.
 233. 9. ἔτας.
 236. antep. τῆς.
 244. 7. ἔχ δρεῖς.
 8. τὸ ὀφθαλμῶ in duali.
 247. orat. II. 2. γυνώμη.
 249. not. f. v. 2. Sellis scribe, litera maiore: est nomen proprium.
 264. 6. τῶς.
 299. 3. κειμένων.
 303. not. *z*. v. 2. scribe νομῶν pro νόμων.
 306. antep. ὅφ' ἠγεμόνι.
 310. 4. πειθῶ.
 311. I. δοκεῖ.
 318. 4. ἀκέρως.
 321. I. ἀνοητοτάτῃ.
 332. 3. πέπταται.
 342. pen. ἀρετῆ.
 343. 3. ἀδικεῖται.
 347. 8. μετατιθεῖς. et v. II. ἀδικηθεῖς.
 349. pen. ἠπίσαντο.
 351. antep. ἀποκρίσθαι.
 371. vlt. κῆροις. in masculino.
 380. 6. τότε sine iota subscripto: nam est dualis.
 381. antep. ἀποκρινώμεθα in coniunctiuo.
 389. 7. τῷ enclitice, sine circumflexo.
 396. vlt. κομῶντες.
 418. 16. τισ; enclitice.
 422. 6. διὰ τοι.
 443. pen. ἀπέσχηται.
 448. 8. ἐν.

